

Âu Lạc Chi Nữ

Contents

Âu Lạc Chi Nữ	2
1. Chương 1: Chuyện Tình Mị Châu – Trọng Thủy	2
2. Chương 2: Kim Quy Chi Nữ	9
3. Chương 3: Mị Châu Công Chúa	14
4. Chương 4: Dưới Đáy Sông	20
5. Chương 5: Ta Cũng Là Con Gái Mà	26
6. Chương 6: Tự Trọng Của Ai Cao Hơn	31
7. Chương 7: Ngự Xạ Đài	36
8. Chương 8: Bản Thân Ta Tự Nỗ Lực	41
9. Chương 9: Việc Tốt (1)	47
10. Chương 10: Gặp Gỡ	53
11. Chương 11: Thần Cơ Diệu Toán	60
12. Chương 12: Hành Động	63
13. Chương 13: Mưu Kế	67
14. Chương 14: Ngựa Mất	71
15. Chương 15: Chap 15	74
16. Chương 16: Chương 16	77
17. Chương 17: Chap 17	83
18. Chương 18: Đoạn Tuyệt?	86
19. Chương 19: Nghĩa Phụ	88
20. Chương 20: Hai Lựa Chọn	92
21. Chương 21: Lựa Chọn	100
22. Chương 22: Anh Ta Cũng Là Người Xấu	106
23. Chương 23: Nguyên Ý	111
24. Chương 24: Thanh Kiếm Và Đôi Hài Thêu Chỉ Vàng	117
25. Chương 25: Không Thể Giải Thích	124
26. Chương 26: Bộ Mặt Ngốc Của Kẻ Say	129
27. Chương 27: Mất Mặt	132
28. Chương 28: Không Hiểu Nỗi	136
29. Chương 29: Lời Chưa Kịp Nói Ra	140
30. Chương 30: Bị Cường Ép	144
31. Chương 31: Bày Tỏ Thất Bại	148
32. Chương 32: Quay Lưng	155
33. Chương 33: Khoảng Cách	159
34. Chương 34: Trở Thành Một Kẻ Ngốc!	164
35. Chương 35: Gặp Lại	171
36. Chương 36: Tiêu Cực	174
37. Chương 37: Trọng Thủy	179
38. Chương 38: Con Người Thật	183
39. Chương 39: Hấn Trở Về	188
40. Chương 40: !	191
41. Chương 41: Giải Tỏa	195

42. Chương 42: Phũ Phàng	199
43. Chương 43: Cùng Đi?	201
44. Chương 44: “đêm Tân Hôn Bi Hải”	205
45. Chương 45: Quan Tâm	208
46. Chương 46: Sự Yếu đuối (17+)	213
47. Chương 47: Cầu Hôn	217
48. Chương 48: Bắt Cóc	219
49. Chương 49: Gặp Lại	224
50. Chương 50: Thâm Độc	227
51. Chương 51: Warning 15+	229
52. Chương 52: Cơ Hội Để Trốn (2)	232
53. Chương 53: Chap 53	235
54. Chương 54: Một Lý Do	240
55. Chương 55: Thỏa Hiệp	243
56. Chương 56: Cơ Hội Ra Tay	246
57. Chương 57: Không Thể Ngờ Tới	248
58. Chương 58: Màn Kịch	251
59. Chương 59: Hiểu Lầm Càng Thêm Sâu	254
60. Chương 60: Không Còn Cơ Hội	257
61. Chương 61: Đoạn Kết	260

Âu Lạc Chi Nữ

Giới thiệu

Truyện xây dựng hình tượng những nhân vật đầy mới mẻ và sức thu hút, cũng là truyện tình yêu, cũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/au-lac-chi-nu>

1. Chương 1: Chuyện Tình Mị Châu – Trọng Thủy

Câu chuyện này được tôi viết lại như một hồi ức giàu cảm xúc.

Khi câu chuyện này được bắt đầu, tôi, Dương Minh Hà mười bảy tuổi, lúc đó là học sinh lớp 10 chuyên Văn trường phổ thông chuyên N. Tại sao tôi mười bảy tuổi lại học lớp mười? Không phải do tôi đi học muộn một năm hay bị bệnh gì, đó là vì khi học lớp chín trung học cơ sở, tôi đã bị đình chỉ. Thật khôi hài? Một học sinh trường chuyên, còn là thủ khoa kì thi tuyển sinh vào lớp 10 lại từng đình chỉ?

Không khó tin chút nào. Tôi có thể nhận mình là một đứa trẻ bị bỏ rơi. Tôi sinh ra ở Hà Nội, bố tôi là bác sĩ trưởng khoa một bệnh viện tuyến trung ương, mẹ tôi cũng là viên chức ngành thuế hải quan, sinh ra trong một gia đình như thế, tôi lại không phải một đứa trẻ ngoan. Bố mẹ tôi chán ghét lẫn nhau, cả hai đã ngoại tình chán chê nhưng vì chút sĩ diện nên bố tôi không đồng ý ly hôn. Cả hai thường không thích về nhà, bố

tôi ngoài những đêm trực ở bệnh viện, lý do chính đáng, cũng không có mấy hôm ở nhà. Mẹ tôi thường đi chơi về khuya với những bữa tiệc rượu vô bờ bến, cũng hay cùng ông tình nhân là trưởng cục thuế đi du lịch. Họ đóng học, cho tôi tiền rất đầy đủ, thuê hẳn một bà giúp việc 24/24 lo việc nhà. Tiền thì tôi không thiếu, bạn bè cũng nhiều, thường hay tụ tập chơi bởi từ hồi cấp hai. Mới đầu lớp chín, tôi đã như một nữ tướng cướp, chỉ hai một nhóm tầm hơn chục đứa thích phá phách. Hết kì một, không những không môn nào trên năm phẩy, còn bị đình chỉ học do đánh nhau. Chuyện xấu xa nhiều rồi cũng không giấu được, bố mẹ tôi vì sĩ diện, quảng tôi về quê ngoại Hải Dương với ông bà.

Thật ra, trong gia đình tôi chỉ thương có ông bà ngoại, ông bà nội tôi chưa từng được nhìn thấy, họ đã mất trước khi tôi ra đời. Hồi nhỏ xú khi gia đình chưa trục trặc, ba mẹ còn đưa tôi về thăm ông bà thường xuyên. Tôi có những tháng ngày nghỉ lễ tết, nghỉ hè đầm ấm bên ông bà. Sau này họ đường ai nấy đi, cũng vô tâm hơn, chẳng thèm đưa tôi về quê thăm ông bà, hơn nữa, tôi cũng không muốn về, về thì ông bà lại hỏi chuyện học tập, mà chuyện học hành không ra đầu này thì nhắc chỉ làm ông bà buồn mà thôi.

Bà vẫn thương tôi nhất, biết tôi hư, bà không hề mắng. Bà lại rất phiền chuyện của ba mẹ, dù mẹ trước đây cùng muốn biểu bà nhiều tiền, nhưng bà không hề lấy, thậm chí không muốn gặp mẹ, chỉ vì mẹ cũng bị tai tiếng cặp kè, đánh ghen như cơm bữa. Bà vẫn sống bằng chút lương hưu không nhiều nhận.

Ông bà nuôi tôi và chiều chuộng, thương tôi như thế, những ngày đó, tôi như đã được hồi sinh. Một đứa con gái ngang ngược cuối cùng cũng quay đầu. Tôi như lại có nghị lực muốn sống tiếp, một cách đàng hoàng, không phải vì cái danh dự hão của hai bậc phụ huynh, mà vì tình thương và hi vọng của ông bà. Hơn nữa, tôi rất thương bà, sức khỏe của bà mỗi lúc lại yếu đi.

Để bà vui, tôi cố gắng học lại ở lớp chín, thật ra tư chất tôi cũng không tồi, cần mẫn học tập, bỏ các trò vui, sống ở một tỉnh lẻ không có nhiều cám dỗ vui thú và đám bạn ngang tàng như trước, sau một năm tôi đã có sự tiến bộ không ngờ.

Không những được học sinh giỏi, tôi còn được giải Nhất cấp tỉnh môn Văn. Thật ra hồi học lớp sáu, tôi cũng học không tồi, từng được một giải khuyến khích cấp thành phố, có điều sau đó tôi đã dần chán chường, thay đổi bản thân theo hướng tiêu cực.

Sau khi đỗ trường chuyên, vì điểm cao và lại hơn các bạn một tuổi, tôi được làm lớp trưởng lớp 10 chuyên Văn.

Nhắc đến lớp mười chuyên Văn chỉ có hai mươi tám học sinh của chúng tôi, chỉ có hai đứa con trai, cũng không phải dạng cao lớn sáng sủa gì. Một thằng gầy, đen như que củi từ huyện lên, và một đứa yếu điệu, ọt ẹt gần như con gái.

Nhưng điều làm tôi khá phiền toái là giáo viên dạy văn thay cho cô chủ nhiệm vừa bị bệnh của tôi, vắng, cô Trần Thị Kim Mai. Cô Kim Mai “yêu quý” của tôi năm nay ngoài ba mươi, đúng ra là tầm ba mươi ba, ba mươi lăm, thân hình không được cân đối. Cô chỉ ột mét năm mươi tư nhưng càng đáng tiếc vì người cô không được gọn gàng.

Nếu chỉ vậy có là gì, tuy người như vậy nhưng cô lại hay thích ăn mặc lẻo lét, sexy, nhiều khi gây phản cảm. Thậm chí tôi từng thấy có mấy cô giáo trong trường thăm bàn tán về cô giáo Mai này. Nghe nói cô chưa từng kết hôn!

Hôm đầu tiên nhận lớp, cô Mai này mặc một cái áo cổ trễ quá mức, đã hở một phần trên của bộ ngực đồ sộ và sô sê, thật khiếm nhã ột giáo viên khi đứng lớp.

Tôi cũng không cao lớn là bao, ngồi góc trong cùng bàn thứ hai, dãy có bàn giáo viên. Lúc đó, khi cô giáo Mai ngồi xuống, chẳng biết vô tình hay hữu ý, hay vô duyên cúi cúi xuống, khiến tôi được chiêm ngưỡng cái tạo vật đó, thực sự có chút phát ớn và khô hời, tôi quay sang đứa bên cạnh cười và nói nhỏ, ra hiệu chỉ chỉ cho nó thấy. Không may, cô Mai nhìn thấy và đoán được thái độ của lớp trưởng là tôi, từ sau bắt đầu thù ghét, vùi dập.

Cũng từ khi biết mình bị trù, tôi luôn tự gọi cô giáo Mai này là “mụ Mai sề” hoặc “bà giáo Mai”. Nói thật tuy tôi đã cố gắng phấn đấu như một trò ngoan giỏi, nhưng bản chất ngang tàng, bất cần và kiêu ngạo chưa hề mất hẳn. Tôi thấy không cần quá coi trọng cô giáo như vậy.

Nhắc đến trình độ sư phạm của cô giáo này, so với cô giáo cũ thực sự kém xa, không phải là do tôi thù ghét mà cho như vậy. Bài giảng thiếu sinh động, nhiều khi dập khuôn sách giáo viên, sách văn mẫu, không hiểu một người như vậy vào dạy ở trường chuyên có phải do quen biết, con ông cháu cha gì không. Không chỉ tôi mà nhiều đứa trong lớp cũng phàn nàn. Nhưng có lẽ cô giáo Mai vẫn sẽ dạy văn và kiêm chủ nhiệm bọn tôi một thời gian nữa.

....

Ai đã học Ngữ Văn lớp mười, chương trình cải cách đưa vào năm 2006 có câu chuyện Mị Châu Trọng Thủy. Câu chuyện này cũng đã được học ở tiểu học trong bộ môn Kể chuyện.

Tôi không thích câu chuyện này, nhưng cũng không phải là ghét, chỉ là tôi có nhiều suy nghĩ khá khác thường. Như cái kết của truyện, liệu tình yêu của Mị Châu – Trọng Thủy có phải chân tình, hay chỉ là sự lợi dụng? Trọng Thủy nhảy xuống giếng là vì thương Mị Châu hay bị linh hồn Mị Châu ám ảnh? Lỗi lớn nhất gây ra mất nước Âu Lạc và làm nên bi kịch này tại ai?...

Tôi có nhiều điểm không thỏa mãn với cách giảng bài và cảm nhận của cô Mai, tôi cảm thấy còn quá hời hợt, dù đây không phải là một tác phẩm văn học, mà chỉ là một câu chuyện dân gian. Thực tế bản thân tôi cũng không thông suốt, nhưng chẳng muốn hỏi cô giáo. Thôi vậy, tôi cứ nhắm mắt cho qua tiết học này.

Thế nhưng cô giáo Mai không để tôi yên. Lúc bấy giờ tôi đang ngồi trong lớp, vì tiết học quá nhạt bèn quay sang thảo luận vài câu với bạn, liền bị cô Mai túm ngay, như được thể, cô tỏ ra vô cùng nghiêm trọng:

- Minh Hà! Em là lớp trưởng sao lại nói chuyện riêng? Lát nữa tôi sẽ ghi em vào sổ đầu bài!

- Thưa cô! – Tôi không sợ hãi, nhưng cũng không tỏ ra bất mãn, bất cần – Là em đang thảo luận với bạn về bài học!

Cô Mai tỏ ý nghi ngờ và coi như tôi nói dối, bắt tôi trả lời một hồi xem lát này cô đã giảng đến đâu. Đến phần tổng kết tác phẩm và bài học chứ đâu, sắp hết tiết rồi mà.

Thế nhưng tôi lại quyết định nêu lên chính kiến của mình.

- Em thưa cô! Trong câu chuyện này có điểm lưu ý rất lớn đây là một câu chuyện nhân gian hư cấu, cần xem xét có phải nó muốn thần thánh hóa dân tộc, phong phú hóa một ý tưởng, hay làm giảm bớt đau thương hay bị kịch...

Cô Mai quả nhiên ngạc nhiên, cô ta đâu có giảng được đến đoạn này. Thật thiếu sót, cứ dập khuôn sách giảng văn vậy.

- Em nói linh tinh gì thế? – cô ta tỏ vẻ khó chịu rồi.

- Thưa cô, thứ nhất, em thấy nỏ thần là hư cấu, đó có lẽ là một bí mật quân sự quan trọng thời Âu Lạc được thần thánh hóa. Thứ hai, em không đồng ý với cách cô cho rằng đây là một mối tình thương thân của Mị Châu và Trọng Thủy, cả hai đáng thương, tuy rằng có một phần lỗi đáng trách.

Cả lớp bắt đầu xôn xao, tôi lại dũng dạc nói tiếp:

- Nếu cho rằng Trọng Thủy yêu thương Mị Châu, nhưng do sinh ra trong hai nước đối địch, Trọng Thủy vì tận trung, tận hiếu với phụ vương hay vì tình thế bắt ép mới bảo Mị Châu cho xem nỏ thần rồi đánh tráo, vô tình hại chết người con gái hán yêu. Em cho rằng cô giảng thế không đúng. Em cho rằng với Mị Châu, Trọng Thủy một chút tình cảm cũng không có, đó hoàn toàn là sự lợi dụng!

Đến bây giờ thì cả lớp xì xào nhốn nháo, cô Mai bị tôi phản đối bằng một câu “không đúng” ngay trước mặt cả lớp thì thực sự tức tối.

- Đó là nhận định chung của nhiều tác gia cũng như người soạn sách! Nếu em không giải thích hợp lý thì tôi sẽ trừ điểm cuối kì của em!

Cô giáo Mai làm cho tôi có cảm giác cô không nghiên cứu kĩ bài, chỉ dựa vào mấy cuốn giảng văn cũ kĩ, sai lệch và bán la liệt ngoài đường.

- Thừa cô và cả lớp... – Tôi hoàn toàn bình tĩnh – Chúng ta cũng nghĩ xem, thứ nhất, rõ ràng quân Triệu Đà bao lần nhắm nhe xâm lược, mục đích cầu thân chỉ là cái cớ để thăm dò nước Âu Lạc, Triệu Đà đã cử Trọng Thủy, ắt là hoàng tử có mưu lược thâm sâu, nhìn xa trông rộng sang Âu Lạc. Trọng Thủy nếu thực sự yêu Mị Châu, sao không nhận ra rằng hắn sẽ đẩy Mị Châu vào tội bán nước? Biết được bí mật quân sự, cứ cho là nỏ thần đi, sao lại nhanh chóng, không do dự mà đánh tráo. Hắn còn dò hỏi Mị Châu cách tìm được nòng, vì hắn biết nòng sẽ được An Dương Vương dẫn theo khi bỏ trốn, mục đích của hắn là đuổi cùng giết tận cha con Thục Phán. Nếu như là hắn không muốn giết nòng đi nữa, yêu nòng sao có thể đang tâm muốn giết chính cha nòng, cha vợ hắn trước sự chứng kiến của nòng? Dù sao đi nữa, hắn cũng biết kết cục của một công chúa bán nước, dù không bị nước địch sát hại, cũng sẽ bị chính dân nước mình oán trách, Mị Châu làm sao có thể yên bình mà sống tiếp? Còn chuyện hắn tự tử dưới giếng, có lẽ là bị ám ảnh bởi sự oan khuất của Mị Châu, linh hồn nòng nhận ra sự lợi dụng trắng trợn của hắn nên căm phẫn ám ảnh hắn trả thù, hoặc hay hắn do bị chỉ trích của thiên hạ, cộng thêm sự sợ hãi trong lòng nên tự ám ảnh bản thân, hoảng loạn mà rơi xuống giếng. Thậm chí cũng có thể hắn bị người dân Âu Lạc trả thù, đẩy xuống giếng rồi dựng lên chuyện để qua mắt triều đình kẻ địch... nói tóm lại có rất nhiều lý do để em cảm thấy: Trọng Thủy không hề yêu Mị Châu thật lòng!

Mọi người có hình dung được bộ dạng của cô Mai lúc này không, thực sự đáng thương, như bị dồn vào thế bí bởi những lập luận có nhiều phần đúng của tôi. Đứng ngây ra một hồi trước lớp, cô Mai chỉ âm ỨC tuyên bố một câu: “ Đó là ý kiến chủ quan của em, đúng hay sai cũng không được lạm dụng nếu thi cử gặp phải!”

Nói rồi cô Mai cho lớp ra chơi.

Một vài đứa bạn lại chia sẻ, hoan nghênh tôi, một số khác lại ái ngại khi tôi cứ thích chọc vào chủ nhiệm như thế, nhưng tôi không sợ, tôi tin vào mình, “bà giáo” này có dạy được tôi mãi đâu mà sợ, chỉ ít đó cũng là những quan điểm đáng ghi nhận của tôi.

Mọi chuyện chưa dừng lại ở đây.

Học kì một lớp mười có một đề văn là tưởng tượng cuộc gặp gỡ dưới thủy cung của Trọng Thủy và Mị Châu. Tôi khi làm đề văn này, tôi vẫn có chủ ý của mình. Nếu như các bạn trong lớp đều tưởng tượng ra một cuộc hội ngộ cảm động, đầm nước mắt giữa Mị Châu và Trọng Thủy, hay còn cho họ một cái kết đoàn tụ viên mãn bên nhau thì tôi không như vậy. Không những không chàng chàng thiếp thiếp, hay cả hai tự nhận lỗi về mình, oán trách duyên số, tôi mạnh dạn cho nòng Mị Châu sau khi nhận ra sự thật, tuy cõi lòng đau đớn, nhưng vẫn lấy ý chí kiềm nén tình cảm, nói với Trọng Thủy những lời có phần cay nghiệt, tuyệt đối không tha thứ. Bài văn của tôi có một câu bị gạch đỏ, đó là lời thoại của Mị Châu : “Trọng Thủy, không ngờ người cũng có ngày hôm nay!”. Và Trọng Thủy tuy trong lòng lương tâm có cắn rứt nhưng chỉ lạnh lùng buông lời: “ Đúng là ta có lỗi với nòng, cái chết thảm của nòng cũng đã ám ảnh ta, ta cũng đã bị người dân nguyên rủa bao lâu, nhưng lỗi không thể trách mình ta, ngay từ đầu nòng không nên hi vọng vào cuộc hôn nhân chính trị này...”

Và hơn thế nữa, bài văn kể chuyện của tôi ở dưới ngôi thứ nhất, tôi đã dùng lời kể của Trọng Thủy để kể lại. Rõ ràng trong đề bài không nói là dùng ngôi nào, tôi muốn lấy ngôi kể của hắn để phân tích rõ hơn tâm lý nhân vật và muốn có cái gì độc đáo hơn cách thông thường. Thế nhưng, bài văn hệ số hai này tôi chỉ được 3 điểm, sau một loạt dòng chữ đỏ phê phán, cô Mai ghi một câu rõ to “ LẠC ĐỀ, SAI NGÔI KỂ, LỖI ĐỌC HIỂU VĂN BẢN TRẦM TRỌNG!”

Thế đấy, trong giờ trả bài, cô Mai không ngừng nói bóng nói gió chỉ trích. Mọi việc vẫn chưa dừng ở đây, nhân tiện sắp hết học kì một, cô Mai đã quyết định cho cả lớp đi thăm quan di tích Cổ Loa thành, Đông Anh, Hà Nội. Cô giáo bảo để các em hiểu hơn về lịch sử nước nhà, giúp học tập sinh động hơn, tiếp xúc với truyền thuyết được người dân nơi đó kể lại, để những bạn còn nhiều suy nghĩ táo bạo sai lầm nhận thức lại. Rõ ràng là cô Mai đang nói đùa tôi mà.

Cuối cùng thì ngày chủ nhật của hai tuần sau, ý tưởng của cô giáo cũng được thực hiện. Từ Hải Dương chúng tôi không mất đến vài tiếng để đến nơi. Đây là di tích khá nổi tiếng ở Hà Nội. Đứng hỏi sao tôi không thể miêu tả nhiều về những gì ở nơi đây, bởi lẽ tôi không nhàn hạ để ngắm cảnh gì, phải quản mấy chục

đứa con gái đang tuổi mới lớn, còn phải kè nệ xách gần hai chục chai nước khoáng Lavie do cô Mai mua và “nhờ” lớp trưởng tôi xách.

Nhìn chung nơi đây vẫn còn rất nhiều gò đất, bãi, nhiều di chỉ khác, tất cả chứng minh cho sự tồn tại của một tòa thành Cổ Loa hình tròn ốc. Hôm nay chúng tôi theo chị hướng dẫn viên đi thăm nhiều di tích, trong đó quan trọng có Đền thờ vua An Dương Vương và Di tích giếng ngọc.

Ở đây có các quầy sách và đồ lưu niệm. Tôi cũng hứng thú, nên mua một vài tượng rùa bằng đá thủy tinh, và một vài quyển sách du lịch, trong đó có giới thiệu về di tích Cổ Loa thành và cuốn viết về lịch sử Việt Nam thời dựng nước Văn Lang- Âu Lạc. Cũng không có dư nhiều tay để cầm nên tôi chỉ mua có thế.

Chị hướng dẫn viên không quên kể lại câu chuyện tình Mị Châu, Trọng Thủy một cách đầy cảm động.

Trong đền thờ An Dương Vương, có am thờ Mị Châu công chúa. Tôi cũng thắp một nén nhang vào mỗi ban thờ.

Nhìn pho tượng thờ công chúa cụt đầu, tôi không khỏi xót thương. Công chúa chỉ vì tình yêu mù quáng với một người đàn ông nước địch, hại bản thân, hại nước Âu Lạc diệt vong trong tay giặc.

Khi tôi còn đang xúc động, chị hướng dẫn viên tiếp tục kể về một số tập quán của người dân nước ta thời đó, cũng có nhắc đến quá trình dựng nước, xây thành, đánh giặc của vua Thục Phán. Trong đó, đặc biệt có nhắc đến một vị tướng tên là Cao Lỗ. Nghe đồn người này vô cùng tài giỏi thao lược, là cánh tay đắc lực của vua, được vua giao cho trấn giữ điểm trọng yếu nhất phía Bắc Cổ Loa thành, được nhân dân vô cùng kính trọng.

Tôi chợt liên tưởng đến trong chuyện, vua giao cho Cao Lỗ vuốt của thần Kim Quy để chế tạo nỏ thần. Vậy Cao Lỗ là người trực tiếp làm ra nỏ thần...

Sau đó là đi thăm giếng Ngọc, nơi đồn rằng Trọng Thủy vì thương nhớ Mị Châu đã nhảy xuống tự tử, giếng ngày nay đã được tôn tạo nhiều, không biết còn có tính chất như giếng cũ không?

.....

Khi chúng tôi chuẩn bị quay ra xe đi về thì trời tự dưng đổ mưa lớn, mưa dữ dội. Vì vậy cả lớp quyết định trú mưa tại phòng nghỉ của ban quản lý di tích, khi ngớt mưa sẽ ra xe về.

Bấy giờ tôi mới có thời gian nghỉ ngơi một lát, tán dóc với một vài đứa trong lớp. Nhưng tự nhiên một trong số những đứa đang tám với tôi tỏ ra hốt hoảng, luống cuống, tìm loạn lên xung quanh.

- Có chuyện gì vậy? – Tôi sốt ruột hỏi.

- Hình như... tớ làm mất cái ví rồi!

Cả đám nhốn nháo lên, tôi thì bình tĩnh hơn.

- Cậu cố nhớ lại xem, lần cuối nhìn thấy ví ở đâu? Trong ví có những gì?

- Có vài trăm ngàn, cả chìa khóa nhà tớ... – Con bé vẫn không hề bình tĩnh được.

- Lần cuối nhìn thấy ở đâu? – Tôi hỏi lại.

- Ở... hình như lúc thăm giếng tớ vẫn nhìn thấy. Nếu không tìm được, bố mẹ biết sẽ đánh tớ...

Tôi thở dài, rồi lại chỗ ban quản lý mượn tạm một cái ô. Quay sang bảo con bé:

- Nếu thế chỉ cách nửa tiếng thôi, phải không. Lúc chúng ta đến đây tránh mưa lớn, chắc không có đoàn người nào đi mưa thăm giếng nữa đâu, cứ lại đó tìm. Các bạn khác phụ trách tìm kĩ ở đây ỳnh!

- Tớ đi với cậu ! – Con bé sốt ruột đòi đi theo tôi.

- Cậu ở đây tìm với các bạn khác đi, ví màu gì vậy?

- Màu đỏ, chỉ bằng bàn tay, trong có chìa khóa, móc khóa có hình TVXQ...

Tôi nghe rồi vội giương ô chạy lại chỗ giếng. Thật ra tôi không mấy tin tưởng hoàn toàn lớp không có kẻ gian, để con bé và lũ bạn tự tìm, khám đồ của nhau kĩ xem. Tôi cũng tiện tay xách cái túi du lịch nhỏ của tôi đi, trong đó có khá nhiều tiền và cả cái Iphone mới mua, phải cẩn thận mới được.

Trời mưa to quá, cái ô Trung Quốc này, dù tôi cố giữ chắc vẫn cứ như muốn lật tung, kết quả báo hại tôi bị ướt gần hết. Tức mình tôi thu ô lại, không cần dùng nữa.

Kia rồi, rơi dưới đất, cách giếng chừng ba bốn mét, có một cái ví màu đỏ. Tôi vui mừng nhặt nó lên, đang định quay đầu đi về.

Hình như ngay lúc đó mưa xối xả hơn, tiếng gió tự nhiên rít ghê rợn, tiếng nước xối ào ào. Tôi chưa từng thấy cơn mưa to như vậy.

Giữa không gian trắng xóa màu mưa, khi tôi định quay đầu đi về, nghe loáng thoáng đâu tiếng người vọng lại.

“ Ta đã nhảy xuống giếng rồi... tại sao...?”

“ Nàng ở đâu?”

Trời à, chắc tôi bị lãng tai rồi, mặc kệ, quay về thôi. Nhưng chợt thấy bước chân về phía cũ cứ nặng nề. Tôi chợt thấy có chút kinh hãi.

Âm thanh sâu thẳm đó mỗi lúc nghe một rõ. Từ đâu vậy?

Khắp bốn phía không có một ai. Đến khi tôi mơ hồ cảm nhận ra: hình như nó phát ra từ dưới giếng.

Không lẽ giếng nơi này thiêng thật? Truyền thuyết đó là có thật sao? Tôi thấy thực sự hơi run, tuy không phải kẻ nhát gan gì nhưng hoàn cảnh này thật khó diễn đạt.

Không phải Trọng Thủy đã nhảy xuống giếng đó sao? Đường như âm thanh vọng lên ngày một nhiều, âm điệu tha thiết kì lạ, đầy luyến tiếc và ăn năn...

Không thể nào... Tôi bắt đầu rối trí.

- Không được rồi, lẽ nào mình nghĩ sai, là mình hiểu lầm Trọng Thủy không yêu thương Mị Châu nên khi đến đây linh hồn Trọng Thủy ám ảnh mình... – Tôi tự lẩm bầm trong miệng – Đã đắc tội rồi, nếu không tạ lỗi chắc không xong, thiêng thật đấy !

Tôi cố gắng kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, khẽ bước đến bên giếng, hơi cúi đầu, giọng thành kính, chắp tay:

- Thưa oan hồn cụ Trọng Thủy, hậu thế con là Dương Minh Hà, đã đắc tội hiểu nhầm và viết sai về chuyện tình của người và Mị Châu công chúa, giờ con đã hiểu tình yêu đó là có thật, từ giờ không dám liêu mình suy nghĩ phá cách, mong được tha thứ...

Tôi nhìn xuống giếng, giếng này tại sao lại sâu hun hút đến thế, dường như dưới giếng, mặt nước khẽ rung. Thật đáng sợ, thật linh thiêng.

Khi tôi quay đầu lại, càng hoảng hốt hơn. Nếu không phải tôi tim còn vững thì đã ngất hay sốc chết luôn rồi.

Trước mặt tôi, cách tôi chỉ ba bốn bước chân, dưới làn mưa trắng xóa mịt mù.

Một bóng nam tử cao lớn ăn mặc như người cổ, có điều mái tóc ướt sũng, lò xo, vô tình che đi gương mặt, khiến lại càng nhìn không rõ là ai.

Ai? Diễn viên đoàn kịch? Cosplay?

- Anh... là ai...? – Tôi run rẩy, lắp bắp.

- Ta ư? – Hình như anh ta khẽ cười.

Giọng nói này làm tôi thấy ớn lạnh, sao mà nó giống tiếng người vừa nãy. Cố trấn an bản thân với tinh thần của một cô gái ngang tàng, tôi cười cợt:

- Thì ra anh đóng giả ma dọa tôi ư? Sợ thật đấy...

- Nàng không muốn biết ta là ai sao? Không biết ta thật sao? – Giọng điệu vang lên chứa âm điệu khó hiểu.

Ban ngày ban mặt này, chắc chắn không thể có ma hay oan hồn, rõ ràng là tự bản thân tôi sợ trong lòng mà thôi. Kẻ này chắc chắn là một tên biến thái thích hù dọa người khác, lần nọ chúng tôi đi thăm quan mấy di tích lịch sử nổi tiếng cũng có người đóng các danh nhân, có cả dịch vụ cho chụp ảnh chung. Chắc chắn anh ta cũng vậy, còn mặc đồ đi dọa người.

Thấy tôi im lặng một lát, anh ta lại lên tiếng:

- Hơn hai ngàn năm rồi...

- Hả? – Tôi hơi giật mình – Hai ngàn năm? Anh nói di tích này à?

- Không... ta đã đợi...

Từ đầu đến chân kì quái, ăn nói kì quái, có lẽ anh ta có vấn đề. Không nên dây dưa, tôi nên đi về ngay.

- Thôi, tôi về đây, chúc anh dọa thêm được mấy người nữa...

Tôi vừa bước được một bước, anh ta đã nhanh gọn di chuyển đến trước mặt tôi, nhanh như vậy có thể là người sao? Tôi thấy cảm giác ghê ghê trở lại.

- Nàng đã nói chỉ cần ta nhảy xuống giếng này sẽ tha thứ cho ta...- Giọng anh ta bắt đầu giận dữ.

Tôi hơi hoảng, tự lùi lại phía sau, tay thò vào túi, ra về tìm điện thoại.

- Anh có vấn đề à? Đừng quấy rầy nữa, nếu không tôi sẽ gọi người đến đây!

Anh ta không có phản ứng gì như tôi mong đợi, còn tiến đến gần, tôi lại lùi thêm mấy bước, không được, tôi đang tiến gần cái giếng, ngã xuống thì toi mất.

- Anh định làm gì? – Tôi hét lên.

Giữa tiếng mưa ào ạt, tiếng hét của tôi chỉ như một âm thanh lạc lõng phát ra, không át được tiếng mưa.

Cướp của?

- Đừng dọa tôi nữa! Được, đúng là trong túi tôi có năm triệu và một Iphone mới!

Đột nhiên anh ta nắm lấy cổ áo tôi, kéo đến sát miệng giếng. Tôi hét lên sợ hãi. Trong lòng thực sự đáng sợ. Muốn thanh toán luôn tôi sao?

- Đừng! – Tôi kêu lên, tay cố bấu chặt miệng giếng trong khi anh ta đang đẩy tôi, một phần lưng và đầu tôi đã chơi vơi, không thể mất thăng bằng.

- Anh muốn giết tôi? Anh là ai? Tại sao lại muốn giết tôi? – Tôi cố hét lên một loạt nghi vấn.

- Kim Quy chi nữ... – Anh ta mỉm cười nửa miệng khó hiểu – Làm sao có thể dễ dàng chết được?

Hai mắt tôi mở to kinh ngạc tột độ, không phải vì những lời kì quái vừa còn nghe thấy, mà vì anh ta đã đẩy người tôi xuống giếng. Tôi chỉ kịp hét lên một tiếng trước khi bị rơi xuống đáy giếng hun hút.

Định luật rơi tự do cho thấy dù giếng này sâu mấy chục mét thì với gia tốc $g=10\text{m/s}^2$, tôi cũng sẽ chạm đáy hay mặt nước không tốn nhiều giây như vậy, nhưng tại sao cứ rơi mãi như vậy, đầu óc càng mơ hồ, hai tai ù dần đi.

Chẳng nhẽ tôi đã rơi xuống nước và chết rồi, bây giờ là linh hồn đang chơi vơi giữa hai cõi. Không được, tại sao chứ? Bà ơi, ông ơi, cứu cháu với...

Hai mắt tôi nặng trĩu... thế này là sao?

2. Chương 2: Kim Quy Chi Nữ

Hơn hai ngàn năm về trước, nơi này chính là đất của người Âu Lạc, còn là thành Cổ Loa. Theo ghi chép của nhiều nguồn sử sách, nước Âu Lạc có niên đại gần trùng với nhà Tây Hán Trung Quốc, khoảng từ năm 208 đến năm 180 trước Công Nguyên. Sau cuộc kháng chiến chống quân Tần, nhờ sự đoàn kết của cả người Âu và người Lạc, nước Âu Lạc được lập nên, đứng đầu là Thục Phán, hiệu là An Dương Vương. Đến nay, xuất thân của An Dương Vương vẫn còn là vấn đề đáng bàn với nhiều nhà nghiên cứu, nhiều ý kiến cho rằng An Dương Vương là con cháu họ ngoại của Vua Hùng.

Năm 179 trước công nguyên.

Dân cư nơi đây đã an cư lạc nghiệp, phát triển nền văn minh lúa nước từ lâu, tín ngưỡng coi trọng thờ thần Đất Nước Gió Mưa.

Hơn hai mươi năm trước khi Thục Phán lập nước, muốn xây thành Cổ Loa, nhưng gặp bất trắc, thành cứ xây lại đổ, tương truyền có Thần Kim Quy hiển linh giúp nhà vua xây thành, nhờ thế mà thành Cổ Loa với kiến trúc tròn ốc độc đáo, hiểm trở, vững chãi đã được dựng lên.

Từ đó, người dân lại càng sùng bái Kim Quy, lập đền thờ ngay trung tâm thành Cổ Loa, thờ vị thần này.

Kim Quy là vị thần đại diện cho nước và mưa, tế lễ đầu năm của dân chúng là mong được sự bảo hộ của Kim Quy, cầu mong mưa thuận gió hòa, cả năm được mùa.

Tham gia tế lễ đền Cổ Loa bấy giờ có tất cả tám làng quanh thành Cổ Loa.

.....

.....

Lúc này đầu óc tôi từ chỗ mơ màng, mất ý thức tự nhiên dần tỉnh táo lại, thân thể đang bồng bênh đột nhiên như muốn nổi lên. Tai tôi bắt đầu nghe được những âm thanh xung quanh. Hình như có rất nhiều người. Có người đến cứu tôi sao?

“ Kính dâng lên Kim Quy thần những sản vật tốt nhất, mong Ngài tiếp tục bảo hộ cho cư dân Âu Lạc”

Một giọng đồng dục cất lên, tức thì như có hàng ngàn người hô hào theo: “ Kính mong Kim Quy thần hiển linh”

Ngay sau đó lại có một giọng khác: “ Bây giờ ta sẽ đại diện mức nước thánh từ giếng, ban phát cho chúng dân”

Vừa lúc đó thì thân thể tôi bắt đầu trời hẫng lên, hình như tôi bắt đầu thở được, đang cố ý thức xem đây lại là chuyện gì.

Vừa mở mắt ra, ngẩng đầu lên, thấy cái miệng giếng và bầu trời xanh trong vắt, đã thấy một bóng người thò xuống dưới, định thả xuống một cái gàu nước. May quá, tôi hét lên:

- LÀM ƠN KÉO TÔI LÊN VỚI !

Tiếng hét của tôi làm người đó, hình như là một phụ nữ hét lên, vội chạy ra.

Quái quỷ gì chứ? Là tôi bị tên điên nào đẩy xuống giếng mà, thấy người còn không mau cứu...

- Bệ hạ, Tướng quân, hình như... – Tiếng người này từ trên giếng run rẩy lắp bắp.

Ngay sau có một giọng trầm khàn nghi hoặc:

- Tư Tế, chuyện gì vậy, nói nghe xem, tại sao đang tế lễ lại...

- Bẩm, tự nhiên có người dưới giếng!

- Hàm hồ, không phải đã canh chừng, bảo vệ giếng thần kĩ trước khi tế lễ sao? – Giọng đó bỗng chuyển sang có phần phẫn nộ – Cao Lỗ, Khanh mau đến xem.

- Vâng thưa bệ hạ! – Lại một giọng nữa, âm thanh có phần trầm ấm nhưng rõ ràng.

Tôi đang định hình xem chuyện gì đang diễn ra, có phải trên đó đang tái hiện lại hay diễn kịch thời Âu Lạc hay không. Đột nhiên lại có bóng người cúi xuống, trong chốc lát tôi giật mình.

Tôi nhìn không rõ đâu, hình như là nam giới, bởi ở đáy dưới nhìn lên, khi có người cúi xuống thì mọi ánh sáng đều khuất sau lưng anh ta, còn anh ta có thể nhìn thấy người dưới giếng rõ hơn. Sau ba giây anh ta vội đứng lên, dường như quay về phía nào đó, giọng kính cẩn:

- Bẩm bệ hạ, có một phụ nữ dưới giếng!

- Sao lại như vậy? – Lại giọng trầm khàn – Tại sao lại vô lễ làm mất linh thiêng của buổi tế lễ như vậy, mau lui lên !

Dường như có tiếng ồn ào, huyền não của đám đông bắt đầu vang lên.

Ngay sau đó, dường như có ba bốn người đến, thò xuống một sợi dây thừng dài rồi kêu tôi lên.

Bám sợi dây thừng mà đu lên khá vất vả, mà sao cái giếng này có vẻ sâu vậy, thử hai ba lần tôi vẫn chưa leo lên được. Thấy lâu như vậy, lại có tiếng trầm ồm của người nam vừa cúi xuống giếng: “ Lui ra, để ta!”

- Nhưng tướng quân... – Họ dè dặt.

- Đẳng nào buổi lễ cũng bị gián đoạn rồi – Hần đáp rồi quay ra hỏi – Bệ hạ thấy sao ạ?

- Cứ theo ý khanh.

Trong chớp mắt, bóng người đó lao xuống từ miệng giếng. Cái giếng này miệng khá rộng, dưới đáy không biết thế nào chứ chỗ tôi đang ngoi lên, đường kính cũng được gần hai mét.

Nhưng điều làm tôi ngay lúc đó phải ngỡ ngàng, người đàn ông lao xuống kia là một gã trai trẻ tuổi, tầm ngoài hai mươi, tóc buộc đơn giản gọn gàng đằng sau, ăn mặc như người cổ, rất giống mấy đồ triển lãm thời đại người Âu Lạc. Lại thêm một chàng trai cosplay, hay đúng là trên kia họ đang tái hiện lại lễ hội người Âu Lạc?

Khi anh ta nhảy xuống nước, ở khoảng cách gần, tôi mới để ý, anh ta cực kì tuấn tú, gương mặt thanh tú nhưng vẫn cương nghị, nước da hơi ngăm ngăm phong trần, cùng với vóc người dường như rất cao lớn, săn chắc, hai cánh tay cơ bắp chắc nịch lộ ra dưới tấm áo choàng có thêu hình chim lạc khi anh ta vòng tay qua người tôi, nhanh gọn phi thân, dùng hai chân đạp vào thành giếng lao lên. Thật là không thể tin được, như phim hành động vậy sao.

Khi chân tôi được chạm vào mặt đất, hàng ngàn con mắt đổ dồn vào tôi, và đôi mắt tôi cũng mở căng hết cỡ nhìn họ.

Họ có phải đoàn kịch không? Nếu là đoàn kịch thì quá lớn rồi. Tôi trong một vài giây lát này chỉ có thể miêu tả ngắn gọn.

Trước mắt tôi, hàng ngàn con người vây quanh. Gần nhất là một đám phụ nữ ăn mặc áo rộng dài kín chân, có thêu những hoa văn như hình trống đồng, đầu đội khăn, tay cầm bát nước. Sau đó là một mâm cỗ cao đầy, hương nghi ngút.

Phía vòng ngoài, đối diện với tôi là hai hàng ghế, người ngồi giữa hàng trên thật nổi bật, đó là một người đàn ông đứng tuổi, khí chất uy nghi hơn người, y phục cũng sang trọng, cầu kì nhất, còn đội mũ miện, phía sau có gắn nhiều lông vũ dài và lớn. Bên cạnh ông ta là một cô gái trẻ chỉ khoảng tuổi tôi, vô cùng xinh đẹp, mặc áo lông ngỗng.

Phía sau ông ta là đám người giống quan lại và quý tộc. Phía xa xa, hàng ngàn con người đang quỳ theo hàng lối, già có, trẻ có, nam nữ có đủ, chỉ có điều, y phục của họ giống người Âu Lạc thật đấy.

Khi trong đầu tôi vẫn còn nghĩ đây là một lễ hội được tái hiện, chợt giật mình phát hiện ra phía xa xăm không phải là quang cảnh ngoại thành Hà Nội, mà là những thành lũy cao, những gò đất, rừng tre, hào sâu, mương nước...

Đây là đâu? Tôi đang ở đâu?

Trong đầu tôi loáng thoáng suy nghĩ kinh hãi.

Nói thật là lúc này tôi ước gì mình đang mơ, nhưng dường như không phải thế.

Mọi người có từng đọc truyện xuyên không của Trung Quốc không, hay từng đọc mấy bộ truyện tranh kiểu Dòng sông huyền bí, Nữ hoàng ai cập? Nói thật tôi mua đủ cả hai bộ đấy.

Nhưng tôi bây giờ đang rất sợ, chuyện đó không nên là sự thật với tôi.

Tôi chẳng suy nghĩ được nhiều, lập tức cái người mà làm tôi liên tưởng đến An Dương Vương thời Âu Lạc kia lên tiếng:

- Người là ai? Tại sao làm hỏng linh thiêng buổi tế lễ này?

Bao nhiêu ánh mắt lại dò xét lên tôi, có cả gã nhảy xuống giếng, chắc chắn họ cũng ngờ vực, trông tôi không giống họ, ăn mặc cũng khác họ.

Nhưng tôi đoán tôi đang gặp một rắc rối lớn. Họ đang tế lễ? Còn tôi vô tình xen vào tế lễ linh thiêng của họ.

Sự tình là tôi bị đẩy xuống giếng, vậy bây giờ tốt nhất là lại nhảy xuống giếng, đây là kinh nghiệm tôi có được do đọc truyện.

Đám đông mỗi lúc một hỗn loạn, xì xào bàn tán. Lễ hội này xem ra rất quan trọng.

Chợt gương mặt người trông giống An Dương Vương kia sốt ruột, giọng ông mệnh lệnh:

- Ta hỏi người là ai? Tại sao phá hỏng tế lễ linh thiêng này?

Tôi hơi cuống, nhưng vẫn cố bình tĩnh, phải an toàn mà rút. Vì vậy tôi cố làm mặt cười:

- Tôi sẽ không làm phiền nữa, tôi chui lên từ giếng, bây giờ lại nhảy xuống giếng, tôi trở về là được...

Nói rồi tôi định quay lại cái giếng, tự nhiên tên nhảy xuống giếng lúc nãy ngăn lại. Tôi ngược lên nhìn hắn. Đôi mắt sáng như sao và hai con ngươi với ánh nhìn linh hoạt của hắn như ánh lên điều gì khó hiểu. Hắn lại quay ra chỗ ông giống An Dương Vương thì thầm điều gì bí hiểm.

Nói rồi gương mặt An Dương Vương trong chớp lát kinh ngạc rồi biến sắc. Sau đó ông ta lấy lại bình tĩnh, nhìn tôi dò xét lần nữa rồi đứng ra trước toàn bộ chúng dân tuyên bố:

- Hỡi các cư dân Âu Lạc hãy trấn an, năm nay ắt vẫn mưa thuận gió hòa, mùa màng tốt tươi, hơn nữa Kim Quy thần sẽ vẫn bảo hộ chúng ta, ban cho chúng ta sức mạnh chiến thắng mọi quân địch! Đây chính là con gái Kim Quy thần, hiển linh từ giếng thiêng đến ban phúc!

Mọi người dân lại xì xào, nửa tin nửa ngờ. Còn tôi thì đang há hốc mồm ngạc nhiên. Chợt gã đẹp trai đó cũng đứng ra đồng thanh tiếp lời:

- Giếng thần trước khi tế lễ đã được canh gác bảo vệ bảy ngày đêm, không ai có thể tùy tiện xâm phạm, người này từ giếng xuất hiện đột ngột lại có thể dùng nguồn nước đi đi về về, ắt là Kim Quy chi nữ!

“Kim Quy chi nữ?” hình như nghe quen quen, có phải là gã đẩy tôi xuống giếng cũng nhắc đến?

Dân chúng có vẻ bắt đầu tin, nhiều người hô hào, cúi xuống quỳ lạy. Thậm chí còn có một ông già hô lên: “Hôm qua tôi cũng nằm mơ thấy thần tiên hiển linh, đúng là con gái của thần Kim Quy!”

Ánh mắt của gã đẹp trai ánh lên chút thỏa mãn khi đã trấn áp được lòng tin của nhân dân, hắn lập tức quay sang An Dương Vương truyền đạt ý gì đó. Xem ra hắn là một người có vai vế trong triều đình Âu Lạc và thậm chí là một người khó lường.

An Dương Vương khẽ gật đầu. Tức thì hắn tuyên bố:

- Bây giờ ta sẽ hộ tống Kim Quy chi nữ vào đền thờ lớn đái ngộ, con gái thần Kim Quy ắt cũng muốn xem chúng ta đã thờ phụng ngài như thế nào, buổi tế lễ vẫn tiếp tục...

Không để tôi hết ngạc nhiên và phân tích chuyện gì đang xảy ra, cũng không nói được gì, hắn đã dắt tôi đi, ánh mắt lướt qua đe dọa như kiểu: “Đi theo ta ngay nếu mi không muốn chết ngay”

.....

Rầm !

Cánh cửa cái đền thờ Kim Quy thần đóng lại, đó thực sự là một đền lớn, tôi rất muốn miêu tả lại cho các bạn, nhưng tôi đang bị kéo đi xềnh xệch không thương tiếc. Nhất định nếu có cơ hội tôi sẽ kể lại mọi chuyện sinh động hơn.

Sau khi tôi bị kéo vào một gian phòng bên trong không có ai, người đàn ông đẹp trai mới trút bỏ vẻ hào nhoáng, điềm đạm, bình tĩnh lúc nãy, ánh mắt đe dọa như ăn tươi nuốt sống, hấn rút vật giống thanh kiếm (người thời này gọi là gươm hay sao ấy) kề lên cổ tôi, tôi cảm nhận được cái lạnh lạnh ở cổ và ở sống lưng.

- Nói! Người là gián điệp của nước nào? – Hấn dần giọng.

Không phải hấn vừa mới tuyên bố tôi là con gái thần linh gì đó trước dân chúng sao. Xem ra tôi không giống mấy nàng trong truyện tranh dễ dàng nhận danh hiệu đó đâu, có vẻ hấn chỉ muốn tìm kế trấn an dân chúng, và sắp sửa giết tôi ở đây.

- Ha ha... – Tôi cố cười để che giấu nỗi sợ hãi – Không phải anh bảo tôi là con gái Kim Quy thần...

Đột nhiên hấn bật cười, nhưng ánh mắt vẫn không thêm chút thiện cảm:

- Chẳng nhẽ ta ngây thơ để dân chúng hoảng loạn? Gián điệp có thể tự do xuất hiện giữa kinh thành Cổ Loa kiên cố bậc nhất này, còn phá buổi lễ quan trọng nhất năm của dân chúng?

Ha, tôi biết ngay mà. Tên này xem ra ứng biến tình huống nhanh thật, vừa rồi đã bày ra một màn kịch.

- Và cái này gọi là đãi ngộ thần linh?

- Chưa hết đâu ! – Hấn mỉm mai – Lát nữa Kim Quy chi nữ hài lòng với sự thờ phụng của dân chúng, cần dạn vài điều rồi hóa thân đi!

Ra là vậy, màn kịch được dựng lên khá hoàn hảo. Xem ra thời này, người nước ta cũng mưu trí đấy, nhưng tôi chưa muốn chết khi chưa hiểu tại sao.

Tình huống quá cấp bách, tôi phải làm gì đây? Khoan đã, nếu như người ta coi trọng Kim Quy thần đến thế...

- Này, anh dám bày đặt dựng chuyện thần linh, tuyên bố trước dân chúng, không sợ bị trừng phạt sao? – Tôi cố bình tĩnh, nhất định phải giữ bình tĩnh.

Ánh mắt hấn ánh lên chút tia nhìn bí hiểm khó hiểu, nhưng xem ra không phải là nỗi sợ hãi bị trừng phạt, hấn sau đó tiếp tục đe dọa:

- Muốn chết nhanh và không đau đớn, người mau khai ra tất cả. Người là người nước nào, tại sao vào được đây?

- Haiz...- Tôi thở dài có chủ ý – Tôi nói anh tin sao? Thật giả anh biết được sao? Hình như anh rất khôn ngoan, vậy đoán xem tôi người nước nào?

Muốn giết được tôi, tôi nhất định không chịu thua người thời cổ. Không phải các cô gái khi lạc về quá khứ đều lợi hại hơn tất cả người nơi đó sao. Dù không phải con gái thần linh, không cần cái danh đó, tôi cũng phải sống sót tìm đường trở về.

Xem kia, ánh mắt hấn bắt đầu hỗn loạn sao? Y phục của tôi nhất định không nói lên đây là nước nào thời này. Hấn dù là thần thánh cũng không đoán đúng được.

- Ha ha...- Tôi cười châm chọc – Không đoán được? Vậy sao anh không nghĩ tôi là Kim Quy chi nữ thật?

Cứ tưởng hấn sẽ nao núng chút nữa, không ngờ hấn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Ta biết chắc người không thể là con gái Kim Quy thần! Mà thực sự có thần linh thì sao? – Hấn hoàn toàn bình tĩnh.

Tôi đoán tên này hình như không thực sự sùng bái thần linh, mặc dù trước mặt dân chúng vẫn trấn an họ, một kẻ thái độ biến chuyển khó lường, không dễ đối phó.

Ánh mắt hắn trầm tư một thoáng. Trong giây lát, tôi dường như có chút bị cuốn hút, ở thời hiện đại cũng không có mấy người phong độ như thế, nhưng tôi tự nhủ lấy lại lòng tự kiêu của bản thân.

- Sao? – Tôi đang phân vân xem hắn nghĩ và tính toán chuyện gì – Không phải anh đang tính thanh toán tôi thế nào cho gọn chứ?

- Bản lĩnh của người không nhỏ, mặc dù là phận nữ! – Hắn nhìn tôi dò xét, hình như thấy phải cẩn thận với tôi – Ứng biến cũng rất nhanh, xem ra nếu người là gián điệp thì cũng đã rất được việc rồi! Có điều...

Ánh mắt hắn lại ánh lên tia nhìn khó hiểu, đột nhiên mũi gươm của hắn di chuyển xuống phía dưới cổ tôi, bất ngờ rạch một đường ngay trước ngực, vừa đủ để làm hai lớp áo bung ra.

Tôi quá hoảng la toáng lên, còn định chửi cho hắn một bài, tát cho hắn một cái nhưng hắn bình thản né và hỏi:

- Người còn là... sao?

- Đồ biến thái ! –Tôi nguyên rửa, lấy tay che mình – Người dám...

Hắn bật cười :

- Ta thấy kì lạ... các gián điệp, nhất là người phương Bắc để thể hiện lòng trung thành tuyệt đối đều phải tuyên thệ và dâng hiến thân thể cho chủ nhân, gián điệp một vài nước còn có kí hiệu đặc biệt trên người, dù là hóa trang nhưng mà nếu gặp nước...

Hắn đưa tay, định kiểm tra sao? Tôi tức giận, phần nộ đã dâng lên đỉnh đầu, không ngại xỉ vả hắn thêm vài câu. Kể mặt dày này vẫn ung dung:

- Phản ứng dữ dội vậy? Được rồi... – Nói rồi hắn đi ra ngoài, hình như gọi một người phụ nữ đến.

Có vẻ đó là tay chân riêng của hắn. Cô ta có nhiệm vụ kiểm tra kĩ thân thể tôi. Tất nhiên là không có gì khả nghi rồi.

Lát sau khi tôi đã tạm chỉnh lại quần áo, hắn cũng bước vào, nhìn tôi dò xét một hồi.

Sau đó hắn đột nhiên rút gươm, lao đến phía tôi. Thôi thế là tôi tiêu rồi. Tôi nhắm chặt mắt lại trước khi lưỡi gươm bóng loáng chém mình thành mấy mảnh.

- Một chút phản xạ cũng không có? Người không biết võ công? – Hắn có chút ngạc nhiên hỏi.

Đúng là tôi trước đây hay đi đánh lộn, nhưng chủ yếu đều cầm đầu bọn đàn em cho tụi nó đánh, còn tôi chỉ huy và đứng ngoài thưởng thức, bởi tôi là đứa có tiền nhất, thành ra nói thật tôi chỉ biết đánh lộn vớ vẩn, còn chưa học qua bài bản loại võ gì. Hơn nữa cả năm nay không động đến chân tay chút nào...

Gì chứ? Nãy giờ là hắn tìm cách kiểm tra tôi? Kể mặt dày độc ác, thủ đoạn này. Rõ ràng tôi chỉ vô tình bị kéo đến đây, không phải là gián điệp.

Bây giờ thì sao hắn có tin tôi không phải là gián điệp không? Xem kìa, ánh mắt hắn còn nửa tin nửa ngờ, lưỡi gươm vẫn vừa vịn kề sát cổ tôi.

- Giết nhầm còn hơn bỏ sót ! Nhất là với những kẻ ngoại bang như ngươi, nhất định không để gián điệp có cơ hội... – Đột nhiên thái độ hắn lại thay đổi, sát khí dâng lên trong ánh mắt, làm tôi lại ớn lạnh.

- Tôi không phải gián điệp, tôi là ... – Tôi có thanh minh.

- Là gì thì ngươi cũng đã phạm một tội lớn, đó là cản trở tể lễ!

A, lần này thì tôi chết thật rồi. Thật đáng để oán hận, tôi không muốn chết, không muốn chết, nhưng chẳng biết làm gì hơn ngoài nhìn hắn với ánh mắt sợ sệt có phần cầu xin.

“ Cao Lỗ! Chàng có ở đây không?”

Bên ngoài có tiếng trong trẻo, êm dịu của phụ nữ. Chợt thấy ánh mắt hắn di chuyển, hướng ra cửa.

- Công chúa, có chuyện gì vậy?

“ Tế lễ đã xong, ta muốn gặp Kim Quy chi nữ”

Hình như hẩn rửa thầm trong miệng, vội thu gương, không quên liếc tôi một cái, kiểu như muốn nói: “ Con cá trên thớt, không thịt trước thì thịt sau, đừng vội mừng!” hay là “ Người mà bép xép cái gì thì tí nữa ta không để người chết nhẹ nhàng!”. Sau đó hẩn ra mở cửa.

Bước vào bên trong, là một cô gái vô cùng diễm lệ, là cô gái mặc áo lông ngỗng lúc này. Tôi đoán đây chính là Mị Châu công chúa. Có điều bây giờ có dịp nhìn nàng kĩ hơn, quả xứng với câu “ nghiêng nước nghiêng thành” . Nàng có nước da trắng mịn, như một loại ngọc trai thanh khiết, gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh, sống mũi nhỏ xinh, đôi môi mềm mại. Cử chỉ nàng thoát lên vẻ tao nhã, diễm lệ. Nàng mặc áo lông ngỗng, đi lại uyển chuyển, tôn lên vẻ mềm mại, phiêu diêu như tiên nữ. Quả thật đáng để người ta phải ngỡ ngàng.

- Kim Quy chi nữ... – Nàng lại gần tôi, cất giọng nhẹ nhàng, có phần thành kính, thậm chí nàng còn cúi đầu.

Tôi đang rất ngạc nhiên, liếc nhìn sang gã được gọi là “ Cao Lỗ” , hình như hẩn cũng đáp trả bằng ánh mắt nói rằng : “ Kẻ lừa đảo, biết điều thì im đi”.

Rõ ràng hẩn mới là kẻ lừa đảo mà. Tôi ra vẻ thân thiện, mỉm cười với công chúa.

Gương mặt nàng biểu lộ thái độ đầy xúc động.

3. Chương 3: Mị Châu Công Chúa.

Nàng vẫn đối đãi với tôi bằng thái độ hết mực cung kính:

- Người là con gái Kim Quy thần, đã giúp phụ vương xây thành, còn ban óng vuốt làm nở thần, khi ấy tiện thiếp chưa ra đời, chưa được diện kiến ngài, nay lại có dịp gặp gỡ con gái của ngài, không biết nữ thần có hài lòng với sự thờ phụng của dân chúng Âu Lạc?

- Hài lòng, hài lòng... – Tôi cười, cố cười chân thật nhất – Các người thờ phụng cha con ta thật tốt quá, làm cả tế lễ quá ư là linh thiêng, xa xỉ và đã cực kì đề cao vai trò của tế lễ và thần thánh, đến việc ngắt buổi lễ một chút cũng làm ầm lên, làm sao ta không hài lòng được!

Những lời nói đầy hàm ý của tôi làm công chúa có phần ngạc nhiên, không hiểu gì. Thật ra đúng là tôi đang cố ý chọc vào tên Cao Lỗ kia. Có chết cũng phải gặt hái lại được cái gì.

- Người thật sự hài lòng, thật là tốt quá ! – Gương mặt công chúa lộ rõ vẻ vui mừng, rõ ràng là đến công chúa còn hết mực sùng bái thần linh.

Khoan, lát này công chúa có nhắc đến chuyện thần Kim Quy giúp xây thành và ban móng vuốt làm nở, chẳng nhẽ chuyện đó là sự thật, không phải hư cấu? Quả thật tôi bắt đầu mong lung về những gì mình nghĩ, biết đâu thời này có thần thánh thật, biết đâu Trọng Thủy cũng yêu Mị Châu, đến tôi còn không ngờ được mình lại còn xuyên không về đây.

Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, tôi cũng hơi tò mò muốn biết câu trả lời.

Đang suy nghĩ thì tôi chợt thấy công chúa đi về phía Cao Lỗ, ngược nhìn lên, ánh mắt thân thiện:

- Cao Lỗ, phụ vương bảo chàng lát nữa xong việc thì đến gặp người.

“Xong việc” – tôi đoán đó là việc gì rồi, thanh toán tôi êm gọn. Không được rồi, tôi phải bình tĩnh kiểm cách chuẩn.

Ồ, nhưng nhìn kìa, tên Cao Lỗ đang có những biểu cảm lạ, lúc này hẩn đang mặt đối mặt với công chúa, ánh mắt nhìn công chúa có nét si mê. Đó có lẽ không phải đơn thuần là sự ngỡ ngàng trước sắc đẹp của nàng, dường như đầy nhu tình. Khác hẳn với một loạt biểu cảm tôi trông thấy từ hẩn vừa nãy, dường như

hắn đang ngáp ngừng, có chút ngại ngừng như một tên con trai đang tuổi yêu đứng trước người con gái mình thích.

A, hắn thích công chúa sao? Có thể nào không ?

Thấy vậy tôi chợt có chút suy nghĩ đặc ý, bèn lên tiếng:

- Công chúa, nàng đã có người yêu chưa?

Chợt công chúa ngạc nhiên, còn tên Cao Lỗ cũng giật mình, thái độ kì lạ như kiểu ai đó chạm đúng chỗ ngứa.

- Kim Quy chi nữ sao lại hỏi tiện thiếp như vậy? Thiếp năm nay mới mười tám, chưa hề yêu và cũng chưa có ý...

Xem thái độ của công chúa có vẻ chân thật, vậy là có kẻ yêu thích đơn phương rồi.

Hình như thời điểm này chưa có chuyện cầu thân của nàng và Trọng Thủy.

- Ha ha... – Tôi cười – Ta thấy rằng công chúa cũng sắp phải kết hôn rồi, hơn nữa không phải người gần gũi bên cạnh – Tôi liếc nhìn sang Cao Lỗ châm chọc – Người ta nói bụt gần nhà thì không thiêng đâu!

- Thần linh nói vậy là sao? Tiện thiếp ngu muội không hiểu... chẳng hay người có ý muốn truyền đạt...

Ánh mắt nàng nhìn tôi ngạc nhiên, còn tên Cao Lỗ vừa dò xét, lại vừa đe dọa, lại như có chút ầm ục. Đúng là để mắt đến công chúa, ta dày vò tinh thần người cho đến chết.

- Thiên cơ khó tiết lộ, có điều ta chỉ biết trong vòng vài chục dặm sẽ không ai có thể làm chồng nàng ! – Tôi tỏ ra vẻ bí hiểm – Bây giờ nàng chưa thấy được, sau này sẽ thấy ứng.

Tôi thấy công chúa tỏ ra ngưỡng mộ và có chút thán phục trước lời tiên đoán của tôi, dù nàng không hiểu gì, nhưng ắt nhìn thấy thần linh tiên đoán đã đủ ngưỡng mộ rồi. Trái lại, tên Cao Lỗ không một chút tin tưởng nào, hắn ắt nghĩ tôi là thần linh giả, còn là một tay hăn bày ra.

Hắn nhìn tôi đầy sát khí nhưng tôi thì vui sướng. Chắc chắn hắn đang tức tối vì tôi giả thần linh phán linh tình trước mặt công chúa mà hắn yêu thích. Ý của tôi rõ ràng châm vào hắn, nói là hắn nhất định không có cơ duyên với nàng, mà tôi đâu có nói linh tinh, chỉ dựa vào lịch sử thôi, có điều một quy tắc mà tôi nên nhớ là không được làm thay đổi lịch sử, vì thế không thể nói toạc ra những gì mình biết từ tương lai.

Cái mà tôi đang nghi hoặc là tính tồn tại của các yếu tố hư cấu trong truyện và chuyện tình Mị Châu – Trọng Thủy.

Có lẽ bây giờ công chúa vẫn chưa gặp Trọng Thủy. Không biết trong lịch sử anh ta là người thế nào.

Tôi liếc nhìn người tên Cao Lỗ, đây có phải là nhân vật danh tướng của An Dương Vương được nhắc đến không? Tôi cứ nghĩ nhân vật này tuổi đời phải xấp xỉ Thục Phán, còn là một lão tướng uy nghi bất khuất, không ngờ lại là một tên nham hiểm khó lường, có chút hơi mất hình tượng, nhưng không ngờ hắn trẻ thế.

- A, thưa thần linh ... – Công chúa tự đứng lên tiếng – Hôm nay người hiền linh có gì chỉ dạy chúng dân?

Tôi hơi giật mình, chẳng lẽ tôi lại nói những lời như An Dương Vương đã tuyên bố, cái quan trọng là tôi cần sống sót, có lẽ phải dựa vào công chúa rồi. Thấy vậy tôi mỉm cười, tìm bên mình cái ba lô.

- Ta có vật này đặc biệt tặng cho công chúa ! – Tôi đưa ra con rùa bằng thủy tinh trước sự ngạc nhiên của công chúa và Cao Lỗ.

- Ô, đây là thứ bảo vật gì vậy, hình thần Kim Quy, lại trong suốt như nước, nhưng lại đông kết, có phải bảo vật của thủy cung? – Công chúa ngỡ ngàng đón lấy.

Xem công chúa ngạc nhiên, trầm trồ như vậy tôi biết kế hoạch sắp có tác dụng, ngay cả tên Cao Lỗ cũng phải kinh ngạc, phải rồi, thứ thủy tinh này chưa xuất hiện ở thời này. Cũng may là tôi có mua vài thứ đồ lưu niệm. Thấy vậy càng được thể, tôi tìm trong túi có cái gì tốt hơn không, may quá, cái Iphone của tôi trong ví chống thấm nước, vẫn còn xài được.

- Công chúa! Hôm nay ta có nhà húng chụp với nàng một kiểu!

- Là sao thừa thần linh?

Tôi mỉm cười lại bên nàng, cầm cái Iphone cùng nàng tự sướng một kiểu. Xong rồi đưa cho nàng xem.

Đôi mắt nàng kinh hãi tột độ, tôi cũng đoán được thái độ của Cao Lỗ.

- Trời ơi ! Phép thuật của người thật kì diệu ! – Công chúa thốt lên – Có thể họa trong nháy mắt, thật không thể tin...

- Cái này để ta mang về cho cha ta, Kim Quy thần xem, để người cũng thấy mặt nàng ! – Tôi tỏ ra chân thật.

- Kim Quy thần muốn xem mặt tiện thiếp sao?

- Tất nhiên, người sẽ bảo hộ cho Âu Lạc mãi mãi, như đã từng ban móng vuốt làm nổ thần... – Tôi quay sang thái độ bắt đầu hỗn loạn, nửa tin nửa ngờ trong mắt Cao Lỗ – Có điều công chúa, ta muốn ở lại đây một thời gian!

- Thần linh muốn ở lại đây?

- Ta muốn ở lại quan sát, để về báo cáo cho cha ta! – Tôi diễn kịch quả nhiên không sơ hở.

- Vậy thật là thần phúc, được người hiền linh, đó là niềm vinh hạnh lớn của chúng dân! Xin hỏi người muốn ngự ở đâu, tiện thiếp sẽ bảo cha thiếp chuẩn bị đối đãi tốt nhất!

- Ta muốn ở bên nàng, ta thích nàng, công chúa à! – Tôi mỉm cười đắc ý.

Thế này thì tôi sẽ được tạm thời an toàn rồi. Ha ha, Cao Lỗ, xem người làm gì ta.

- Không được, công chúa ! – Cao Lỗ đột nhiên lên tiếng.

- Tại sao? – Công chúa ngơ ngác hỏi lại.

- Kim Quy chi nữ là linh thần, con gái thần Kim Quy, là biểu tượng ban phúc cho cư dân Âu Lạc, nhất định phải ngự trong đền thờ lớn này, hơn nữa lúc này người cũng đã quyết định như vậy, ý của người là công chúa có thể đến đây để được ban phúc bất cứ lúc nào, không chỉ nàng, nếu Kim Quy chi nữ ở đền này, dân chúng ngày ngày cũng có thể đến nhận ban phúc... – Gương mặt hần bình tĩnh từ khi nào, ánh mắt không quên liếc sang tôi đe dọa, càng hung bạo hơn.

Có lẽ hần đang ngẫm tính, dù tôi có bám lấy công chúa thì hần cũng tìm cách giết.

Tôi còn đang tính toán đối đáp lại như thế nào, hần đã quay sang công chúa:

- Công chúa, ta còn có một chuyện riêng muốn khẩn cầu với linh thần, phiền công chúa đi trước, lát nữa ra sẽ đến chỗ nhà vua ngay...

Công chúa mỉm cười, cúi chào tôi rồi định quay lưng đi, tôi hoảng quá chỉ biết gọi với theo:

- Công chúa! Đợi với !

- Thần linh có gì chỉ bảo ?

- Ta... – Chợt tôi chưa nói được, con mắt hình nòng sủng, ánh mắt hình quả đại bác của Cao Lỗ đã làm tôi giật mình, lắp bắp, run rẩy chân tay – À... không có gì, gấp lại sau, công chúa...

Thật là khổ cho tôi, công chúa đã bỏ đi rồi, thế này thì mọi hi vọng sống còn của tôi đều tiêu tan sao? Cao Lỗ, quả thật bây giờ tôi lại là con cá trên thớt của hần rồi, sao oan trái lại rơi vào đúng lúc tế lễ chứ. Mà bộ dạng tôi giống gián điệp lắm sao, không phải hần đã kiểm tra rồi sao, tại sao vẫn còn muốn giết nhầm hơn bỏ sót, thật là vô tình, tàn nhẫn mà.

Cánh cửa một lần nữa lại đóng lại. Lần này tôi nhắm chặt mắt, hay tay chắp vào nhau cầu nguyện, cùng lắm chỉ làm hai mảnh thôi, nếu làm sáu mảnh thì quá thê thảm, tôi thực sự không cam tâm.

- Xem ra người cũng lợi hại đấy ! – Giọng hần chẳng biết đang tán dương hay đang miệt thị – Có điều những trò kì quái của người phương Bắc hay Tây vực ta cũng nhìn thấy không ít, giả thần giả thánh trước mặt ta không được đâu!

Tên này lợi hại quá, tuy không muốn xem trọng hấn, nhưng mà thực sự hấn không chỉ nổi bật ở ngoại hình, võ công mà tài trí, cách suy đoán và độ bình tĩnh, ứng biến tình huống cũng thật đáng nể, gặp phải đối thủ nặng kí rồi. Không phải ai tôi cũng dễ qua mặt được, hấn lại càng không giống mục chủ nhiệm nông nổi. Danh tướng Cao Lỗ được sử sách nhắc đến quả thật không đơn giản.

- Thôi được rồi... – Tôi cố van nài – Anh làm ơn cho tôi chết nhẹ nhàng, kiểu như lại cho tôi nhảy xuống giếng được không?

Tôi đang hi vọng nếu lại nhảy xuống giếng thì lại được xuyên về nơi cũ.

- Người tưởng qua mặt được ta sao? – Hấn lại rút gươm, lần này kề lên cổ tôi sát hơn, khiến tôi nhúm mày vì cổ bị xước một đường chảy máu – Trước khi ta kiểm tra lại cái giếng đó, người nên biết điều thì hơn. Vừa nãy cứ cho là người có phần không giống bọn gián điệp ngoại bang, nhưng mấy trò lừa bịp của người không giống người lương thiện, có thể là lũ tà ma ngoại đạo...

- Bây giờ anh định giết tôi? – Tôi thấy gần như mọi cơ hội đã tiêu tan, không có gì để đem ra uy hiếp hấn được nữa...

A, nhưng mà, còn một điều. Đầu tôi lại lóe lên ý tưởng.

- Đúng, tôi là tà ma ngoại đạo, anh giết tôi đi, nhưng đừng quên công chúa và người dân đã tin có sự xuất hiện của thần linh, vừa nãy anh còn nói là công chúa có thể đến đây để nhận ban phúc và tôi sẽ ở lại thần điện này, bây giờ anh giết tôi, anh dự tính giải thích thế nào với công chúa? Đừng quên công chúa rất thích tôi...

Đúng rồi, nhắc đến công chúa là có phản ứng kìa, anh hùng thì cũng khó qua ải mỹ nhân, ai bảo nhà người thích công chúa.

- Người cũng khôn ngoan lắm, dám lợi dụng nàng... – Giọng hấn bắt đầu phần nộ.

- Xem kìa, gãi đúng chỗ ngứa sao? – Tôi đã rơi vào đường cùng nên cũng đã liều – Để tôi nói cho anh biết, tôi cá chắc là công chúa không lấy anh! Nhưng mà tội nghiệp anh quá! Anh chưa bày tỏ sao, hay là để tôi giúp anh một câu trước mặt nàng nhé, bù lại anh để tôi sống...

Á ! Tôi kêu lên khi hấn thô bạo tát tôi một cái. Đau quá, từ thời cha sinh mẹ đẻ chưa có ai dám tát tôi. Nổi tức giận trào lên đến tận cổ, nhưng tôi vừa định quay ra định chửi hấn thì hấn đã bóp lấy cổ tôi, khiến tôi ngộp thở:

- Ta cảnh cáo người, không được tùy tiện nói những chuyện như vậy, không được xem thường nàng như vậy ! Chuyện hôn sự của công chúa cao quý sao có thể để người tùy tiện...

A, đau quá, hấn không chỉ yêu thích công chúa mà còn yêu thích cuồng điên, không nên dây vào. Nhưng có gì lại đối xử với tôi như vậy, tôi đâu có xem thường công chúa.

- Ặc... ! – Tôi cố dẫn từng chữ, còn không biết có rõ không – Tôi...nói cho...anh biết... cái gì...mà cảnh cáo... sợ thì...giết luôn đi... nói cho biết... người đáng xem thường...nhất là anh...

- Người tưởng ta không dám! – Hấn siết mạnh hơn.

Thôi, thế là hết... Tôi đang cố dây dụa.

Xem ra trời vẫn còn thương người lành, khi tôi sắp về châu tổ tiên, đột nhiên bên ngoài lại có tiếng người gọi:

- Tướng quân, bệ hạ cho gọi người đến ngay !

- Ta chưa xong việc, một lát nữa ! – Hấn đáp.

- Bệ hạ ra lệnh nếu chưa xong thì cứ mang “vật” đến!

Nói rồi dường như người đó lại bỏ đi. Hấn đột nhiên nghĩ gì rồi dừng lại, buông tay ra. Tôi tức thì cả người chao đảo ngã xuống đất, ho sặc sụa, thở dốc. Chỉ xem nữa là tiêu. Tuy rất muốn bám vằm đối phương, nhưng biết mình yếu thế, đến ngược mắt nhìn lên cũng không dám.

Lát sau hấn đi ra ngoài, nhanh chóng đem vào một bộ y phục giống của các nữ tư tế thời này rồi bảo tôi nhanh chóng thay vào. Thật ra đó chỉ là một cái áo choàng rộng chấm đất, vải thô, hình như may bằng sợi cây đay dệt thành, tuy nhiên có nhiều hoa văn hình mặt trời, chim lạc, cá, thú vật, cây cỏ cách điệu... biểu tượng văn hóa Đông Sơn đây mà.

Tôi bị bí mật đưa đi, hình như là vào cung điện của nhà vua sao? Nơi này không cách xa cái đền là mấy, nằm bên phải đền, cách chỉ hơn một cây số. Từ đằng xa tôi đã được chiêm ngưỡng kiến trúc cổ xưa của dân tộc, đặc biệt là nơi ở của vua chúa càng được xây cầu kì hơn. Nếu để ý thì kiến trúc thành cổ loa nổi bật với tường cao, vòng cung nối tiếp nhau, chắc là theo hình tròn ốc, chân tường đắp gốm vững chãi. Mái nhà cũng lợp ngói to, ngói có hoa văn dây từng hay mây cuốn khá cầu kì, chứng tỏ trình độ làm gốm thời này đã phát triển.

Rõ ràng thành Cổ Loa bây giờ trước mặt tôi đang hiện ra rất sinh động, vượt xa mọi tưởng tượng và ghi chép trong sách vở. Có lẽ trong sách vở chỉ là do khảo cổ phân tích và phán đoán lại, thực sự thành này lớn hơn rất nhiều, có lẽ tường thành không chỉ dài 16000m thôi đâu, nó phải tương đương với một thành phố cỡ vừa. Tiếc là trải qua thời gian bị chôn vùi, người ta đã đánh giá sai lệch về độ vĩ đại và kì công của công trình này.

Nếu để ý tinh mắt, có thể thấy đây là một công trình lao động quy mô lớn của dân tộc, vừa có thể phòng vệ, vừa là căn cứ quân sự, tôi thấy dường như trong thành có cả căn cứ, lều trại của bộ binh và cả thủy quân. Có lẽ người xưa đã lợi dụng địa thế ở khu vực này, vận dụng sáng tạo, dùng sông làm hào thiên nhiên cung cấp nước cho hào, mương, kênh rạch và một số hoạt động sinh hoạt của nhân dân, họ đắp gò đồng khắp thành thành nhiều hàng phòng vệ vững chãi, chân thành được kè đá và rải gốm chống sụt lở, quả nhiên là một tính toán phi phàm.

Bấy giờ tất nhiên nếu Cổ Loa thành hình tròn ốc có ba vòng, thì ắt tôi đang ở vòng trong cùng, nơi phòng vệ càng chắc chắn hơn. Có điều nếu tôi muốn nhòm ngó thêm một tí thì lại bất gặp ánh mắt nghi ngờ hung dữ của Cao Lỗ, hấn luôn miệng giục tôi đi nhanh lên.

Để tránh thiên hạ nhìn thấy hoài nghi hay sao mà hấn bắt tôi mặc áo thùng thình, đội khăn kín như nữ tư tế. Nhưng có ai ngờ bên dưới lớp áo choàng, tay tôi bị trói về phía sau không thương tiếc.

Tôi trước khi được đưa vào cung bị bịt mắt và hấn vác tôi trên vai như một món hàng. Tôi không biết đã đi vào đâu, chỉ đoán có một quãng đường dài, rẽ ngang rẽ dọc mấy lần không đếm được rồi lại dường như bước xuống. Chẳng nhẽ đó là mật thất sao? Xem ra không chỉ bề ngoài có kiến trúc độc đáo, mà bên trong thành cũng có những gian mật thất bí mật.

Đến khi bị quăng xuống đất, mình mẩy ê ẩm, sau đó khăn che mắt tôi được tháo ra.

Bên trong đó dường như đúng là một căn mật thất. Không thấy ánh sáng, đúng là ở trong lòng đất rồi. Bên trong bày biện đơn giản, hình như toàn đồ bằng đồng, có một số ít đồ bằng sắt.

Ngạc nhiên hơn, từ buồng trong bước ra là An Dương Vương, theo sau có bốn cận vệ. Sau khi miễn lễ cho Cao Lỗ thì ông lại gần tôi dò xét, Cao Lỗ cẩn thận kê bên đề phòng. Cứ làm như là tôi dám làm hại tổ tiên của mình lắm ấy.

So với Cao Lỗ, An Dương Vương có vẻ uy nghi và dạn dày hơn, đúng là khí chất của bậc quân vương nước Âu Lạc. Sau một hồi thăm dò, ông hỏi lại Cao Lỗ:

- Đúng là đã kiểm tra sao?

- Vâng, thưa bệ hạ, tuy nhiên mới chỉ là sơ bộ. – Hấn đáp.

- Ừm, ta cũng đang nửa tin nửa ngờ, ả này liệu có phải gián điệp hay không...

Có vẻ An Dương Vương suy nghĩ cũng tương tự Cao Lỗ, ông nghĩ tôi là gián điệp, và cũng không tin một chút nào tôi là thần linh.

- Ta vừa nghe công chúa chạy đến kể, xem ra ngươi có nhiều tà thuật, mặc dù không phải là Kim Quy chi nữ, nhưng cũng đáng ngạc nhiên đấy!

Công chúa Mị Châu đã kể chuyện cho phụ vương nghe rồi sao? Xem ra dù nàng có thần thánh hóa thể nào thì cả An Dương Vương cũng như Cao Lỗ là những người tinh tường, không dễ tin.

- Công chúa rất ngưỡng mộ người, chưa bao giờ thấy nó thích thú như vậy ! – Đột nhiên An Dương Vương mỉm cười khó hiểu – Kể từ khi mẫu hậu qua đời, nó chưa bao giờ thực sự vui...

Tôi còn đang phân tích tình huống thì tên Cao Lỗ đã nhanh nhẩu hơn, hấn tâu với An Dương Vương rằng dù thế nào cũng phải giết tôi để trừ hậu họa.

An Dương Vương nhìn tôi lần nữa, tôi cũng hơi sợ hãi cúi đầu, tuy nhiên thái độ của An Dương Vương không làm người ta sợ sệt như của Cao Lỗ. Một hồi sau, An Dương Vương trầm giọng nói, dường như nhiều cảm xúc:

- Từ ngày lập quốc, ta vì muôn dân đã chém giết bao kẻ địch, cũng hi sinh vô số người tốt vô ích như danh tướng Lý Ông Trọng, cũng vì bận rộn không thể chăm lo tốt cho con gái duy nhất Mị Châu... ta xem người có phần cũng không giống gián điệp, người đã đến đây do kì duyên, tự dưng xuất hiện bất ngờ giữa buổi tiệc, lại dưới giếng mà chỉ thông với mạch nước ngầm, lại được canh giữ nhiều ngày đêm... tuy người không phải thần linh, nhưng ta không muốn vô cớ hại thêm người tốt!

Tự dưng trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, xem ra có thể không chết rồi.

- Bệ hạ, hành tung của ả này rất đáng ngờ, cần phải... – Tên Cao Lỗ độc ác kia lại định giết tôi sao, An Dương Vương còn nói thế mà hắn còn cố hại tôi, ắt là do thù riêng.

- Cao Lỗ tướng quân ! – Tôi cao giọng, không hề run sợ – Anh muốn giết tôi đến thế sao? Là vì việc chung hay thù riêng, hay là anh sợ tôi bẽ xép chuyện anh thích...

- Người im ngay ! – Hắn quát, lập tức rút kiếm uy hiếp.

- Lùi lại, Cao Lỗ ! – An Dương Vương ra lệnh, Cao Lỗ kia tuy âm ức nhưng cũng phải tuân mệnh.

An Dương Vương nhìn tôi rồi lại nhìn Cao Lỗ, đột nhiên bật cười:

- Ha ha, cô gái, người quả nhiên lợi hại, có thể uy hiếp được đệ nhất danh tướng nổi danh ứng biến giỏi của ta, để hắn mất bình tĩnh như thế, Cao Lỗ, người gặp đối thủ rồi. Là ta cũng muốn giữ lại cô gái này, để làm đối thủ khiến người không nên quá tự tin.

- Bệ hạ... – Hắn như còn chưa định rút lui đâu đấy.

- Thôi được, ta quyết định thế này... – An Dương Vương gương mặt, ánh mắt biểu cảm thâm sâu – Ta sẽ dùng cô gái này như một biểu tượng Kim Quy chi nữ trong dân chúng, tăng thêm lòng tin và đoàn kết của nhân dân, tất nhiên cô gái này phải sống ở đền Kim Quy, ta sẽ cho Cao Lỗ người trực tiếp giám sát hành tung, nếu lộ ra điểm đáng ngờ, có thể tùy ý xử lý... – Chợt An Dương Vương nhìn sang Cao Lỗ – Nhưng nhất định phải sáng suốt, không để sơ suất... còn nữa, nếu cô gái này không giữ tư cách như một thần nữ thực sự, làm hỏng hình tượng tốt của Kim Quy thần, cũng sẽ bị thanh trừng.

Tôi đang ngỡ ngác, An Dương Vương muốn tôi sắm nốt cái vai được bày ra này. Vì lòng bao dung của một vị vua, vì con gái yêu quý hay vì lợi ích quốc gia? Có lẽ là vì tất cả.

- Tạ ơn ngài, tôi sẽ cố gắng, không để ngài thất vọng! – Tôi nhìn An Dương Vương với con mắt biết ơn.

- Hằng ngày người hãy cùng các tư tế làm lễ tế mỗi sáng, cầu chúc cho dân... – An Dương Vương dặn dò – Vì người không phải thần linh thật, nên không nên xuất hiện nhiều trước dân chúng... còn nữa, nếu người có thể trò chuyện với Mị Châu, hãy thăm dò tâm tình của nó cho ta!

Nói rồi ông sai người cởi trói cho tôi.

Tôi mừng rỡ, cảm ơn câu nữa rồi đánh ánh mắt đắc ý sang Cao Lỗ. Nhưng hắn cũng không vừa, đáp lại bằng ánh mắt “ ngày tháng còn dài, đừng quên sống chết của người vẫn do ta quyết định!” .

Đúng vậy, ngày tháng còn dài, tôi không cần phải run sợ.

Thấy An Dương Vương là người có tình có lý như vậy, tôi bỗng thấy cảm kích, lục trong cái túi ra một con rùa bằng thủy tinh nữa.

- An Dương Vương, cái này tặng cho ngài coi như cảm ơn !

An Dương Vương vui vẻ đón nhận, có lẽ ngài cũng nhìn thấy ở tôi sự thân thiện và chân thật. Tôi thấy phía sau còn bốn vị hộ vệ nữa, đem tặng mỗi người một cái khác. Vừa vận hết chỗ rùa thủy tinh tôi mua.

Nhìn sang Cao Lỗ kia, hần hần đang xem thường và âm ức khi tôi biết cách lấy lòng mọi người khác.

An Dương Vương nhìn Cao Lỗ thì mỉm cười khó hiểu, rồi quay sang tôi:

- Cô gái à, cô cũng nên tặng quà cho Cao tướng quân, đó mới là người cô phải “nhờ vả” sau này!

Nhưng tôi đã hết đồ lưu niệm rồi, nhìn trong túi thấy còn một thứ hay ho tôi có thể đem tặng.

- Cao tướng quân, mạn phép kính tặng anh vật này ! – Tôi cố làm ra vẻ thành ý đưa ra cái móc điện thoại hình con bọ cạp, đó là cung theo ngày sinh của tôi, có điều tôi thích hàng độc nên mua một cái móc khóa bằng cao su, hình con bọ cạp dữ tợn trông rất đáng sợ.

Mọi người nhìn nhau e dè, nó giống bọ cạp thật thế sao. Tôi tiếp lời:

- Không phải bọ cạp thật đâu, chỉ là làm giả thôi, cái này đúng là hợp với Cao tướng quân! Nghe nói bọ cạp hay cắn người lung tung, lại rất tự kiêu...

An Dương Vương và bốn vị hộ vệ nghe thế thì che miệng khẽ cười, An Dương Vương còn “hèm” một tiếng rồi quay sang bảo hần:

- Lòng tốt của người khác, khanh nên đón nhận !

Hần đi về phía tôi, dùng ánh mắt “ hãy đợi đấy” để nhận món quà. Chắc chắn hần sẽ vứt đi cho xem. Cái đó tôi mua 3 đô lận, đã chơi phải chơi đến cùng.

- Thật ra, đó là cái móc để treo vào chuỗi gươm kiếm ! – Tôi liếc qua thanh kiếm của hần thấy không có treo gì, bèn đắc ý nói tiếp – Cao tướng quân, nếu không chê thì anh hãy móc vào kiếm của anh đi, rất hợp đấy!

Hần tỏ rõ ý không muốn, tôi nhìn vua Thục Phán với ánh mắt cầu xin ông giúp tôi thắng hiệp này, ông gật đầu, không ngờ ông cũng rất vui tính hài hước như vậy.

- Cao Lỗ, cứ làm như vậy đi, từ nay treo nó vào kiếm, đó là bảo vật đấy!

Hần lại lườm tôi thù hận rồi miễn cưỡng treo nó vào kiếm, cái đó đi với hần hợp không thể tả được.

Sau đó, bốn vị hộ vệ bịt mắt dẫn tôi sang một phòng khác, cho Cao Lỗ ở lại bàn bạc điều gì đó với An Dương Vương.

Khoảng một giờ sau, hần lại “hộ tống” tôi về theo cách cũ.

4. Chương 4: Dưới Đáy Sông

Sau khi được gã tướng quân đầy phong độ Cao Lỗ đó đưa về đền Kim Quy, hần lập tức cài vào đền rất nhiều chân tay của hần, dưới danh nghĩa phục vụ, hầu hạ con gái thần Kim Quy, tôi thừa biết hần muốn theo dõi nhất cử nhất động của tôi. Cây ngay đâu sợ chết đứng.

Nói sơ qua về đền thờ Kim Quy thần, thật tiếc nó không còn tồn tại đến ngày nay, nếu không cũng là một di tích văn hóa lớn. Đền có mười hai gian, đều lợp ngói dày vững chãi, mái đền hơi cong cong, tạo vẻ cổ kính trang nghiêm. Trước sảnh chính thờ Kim Quy thần có lư hương lớn bằng đồng, các vật dụng và tượng thần Kim Quy đều được đúc bằng đồng, trình độ tuy không bằng ngày nay nhưng cũng có thể cho là tinh xảo rồi. Tôi được ở một gian ngay sau đại sảnh, có vẻ là gian đẹp và thông thoáng nhất.

Trong phòng bày biện cũng đơn giản thôi, có một giường, một tủ, một bàn cá nhân, trên bàn có tấm gương đồng; một bộ bàn bằng gỗ hình tròn, đi cùng bốn ghế gỗ, chắc để làm bàn tiếp khách hay để uống trà. Trong phòng chỉ có một cửa sổ ở phía cùng với cửa chính, nếu là gián điệp cũng khó mà liên lạc.

Bên cạnh phòng tôi là hai phòng ở của bốn nữ tư tế, thực chất là tai mắt của hắc, các phòng khác trừ bếp và kho, các nữ tư tế khác chia nhau ở.

Đền thờ này không có nam, chắc việc thờ phụng trước nay đều giao cho phụ nữ.

Trời đã tối muộn, tôi sau khi ăn thức ăn do một nữ tư tế phụ trách “hầu hạ” tôi là Thúy Bình mang đến thì tính lên giường đi ngủ, sớm nay đi du lịch đã dậy từ bốn giờ sáng vất vả, bây giờ đã rất mệt.

Cảm giác thật tuyệt khi nhảy lên tấm nệm, dường như bên trong nệm, được nhồi lông vũ của ngỗng hay các loại chim, thành ra rất êm ái. Người thời này dùng lông vũ của chim làm áo hay làm ruột chăn nệm giữ ấm. Nhắc đến mới nhớ cái áo lông ngỗng của công chúa thật đẹp.

Công chúa Mị Châu...

Tôi đang phân vân suy nghĩ về chuyện Mị Châu – Trọng Thủy thì chợt nhớ ra một điều quan trọng: tại sao tôi phải ở đây nhỉ ?. Mặc dù tôi rất tò mò về nhiều thứ ở đây, nhất là chuyện tình oan khuất Mị Châu Trọng Thủy đó, nhưng nếu dây dưa ở đây vừa bức mình, vừa sống trong nguy hiểm, hơn nữa ông bà sẽ lo lắng cho tôi. Tốt nhất là tôi nên nhảy xuống giếng để trở về .

Thế là tôi ngồi dậy, chui ra khỏi chăn, mặc lại quần áo, xách ba lô lò dò bước ra cửa. Ngay lập tức có hai nữ tư tế bộ dạng lo lắng hỏi tôi: “ Kim Quy chi nữ định đi đâu?”

Biết ngay mà, tự do của tôi đã bị hắc kiểm soát, nhưng tôi không sợ, lát nữa chỉ cần nhảy xuống giếng là xong.

- Ta đi ra giếng. Các người không phải lo, cứ đi theo ta là được!

Hai cô gái đó nửa tin nửa ngờ, gương mặt đề phòng bám theo tôi, còn ra hiệu cho hai cô nương khác, chắc là định báo cho hắc. Cứ đến đi, lát nữa tôi đã trở về thế giới của tôi, biến mất không một chút dấu vết.

Từ trong đền đi ra giếng mất một đoạn đường, ngày thường nghe nói giếng có canh gác, sao bây giờ không có ai thế này. Tôi không ngại ngần lại gần miệng giếng, khoác ba lô lên vai, trèo lên thành giếng.

- Kim Quy chi nữ! Người định làm gì? – Hai cô gái vội vã hỏi.

- Đi về nhà ! Ở đây các người đãi ngộ ta tốt không thể chịu được! – Tôi mĩa mai.

Các cô gái nhìn nhau không hiểu gì, có vẻ tò mò. Không biết khi sai họ theo dõi tôi, hắc có vạch mặt tôi không hay đơn thuần chỉ bảo họ theo dõi nhất cử nhất động của tôi. Xem ra chuyện tôi giả thần linh không có mấy người biết ngoài hắc, An Dương Vương và mấy người thân tín ít ỏi.

Tôi đang cương quyết định nhảy xuống thì thấy ghê ghê. Nhòm xuống giếng này thấy sâu hun hút, tối đen như mực, thậm chí cũng chưa nhìn thấy mực nước đâu. Bất giác tôi chân chừ lo ngại một hồi.

Bỗng có tiếng vó ngựa từ đâu lao đến vô cùng thần tốc, tôi quay lại đằng sau, thấy bụi mù mịt. Vó ngựa bắt ngờ dừng lại đúng chỗ này.

Ánh đuốc bập bùng của những cây đuốc lớn nhỏ xung quanh đây giúp tôi nhận ra, có một gã cưỡi trên bạch mã, vừa mới ghim cương. Còn ai trồng khoai đất này, là Cao Lỗ tướng quân.

Dường như hắc nhận được mật báo, từ đâu phi đến. Không biết trong thành này họ dùng cái gì truyền tin mà tốc độ nhanh khủng khiếp đến vậy.

Lúc này tôi hơi ngỡ ngàng, tướng quân của chúng ta mặc trên mình một bộ giáp mỏng, bó sát người, càng tôn lên dáng người cao lớn cường tráng. Trong bộ dạng này, lại cưỡi một bạch mã, trông hắc càng có nét uy vũ cuốn hút. Tôi còn thấy ánh mắt thoáng có sự ngưỡng mộ si mê của hai cô nương kia. Không biết hắc phi ngựa từ đâu đến, mồ hôi trên trán lấm tấm, càng đẹp để phong trần. Dù ghét hắc nhưng về khoản ngoại hình, tôi chấm hắc cũng rất “ngon trai”.

Hình như hắn thấy ánh mắt nhìn hắn chăm chú của ba cô gái bao gồm cả tôi, khẽ cười kiêu ngạo đáng ghét. Không chỉ thế, hắn nhảy từ trên ngựa xuống dứt khoát gọn gàng, bước về phía tôi.

- Sao? Người muốn nhảy xuống đây tự tử ? – Hắn cười mỉa mai.

- Tôi đâu đến nỗi coi thường sinh mạng như cỏ rác như anh, nhất là là sinh mạng của bản thân, anh đến nhanh thật, sẵn tiện tôi nói lời cáo biệt, tôi đi về !

- Đi về? Chẳng nhẽ người có thể nhảy xuống giếng là về được sao? Không phải người lại tự ảo giác mình là thần thánh đấy chứ ? – Hắn ghé thăm vào tai tôi chăm chọc.

- Anh cứ trông đó xem, lát nữa cũng không cần mất công xuống giếng vớt hay tìm kiếm, vì tôi đã về rồi !

Tôi chỉ nói ngắn gọn như thế, có giải thích hắn cũng không tin tôi từ tương lai, do bị rơi xuống giếng mà đến đây và có thể lại nhảy xuống giếng là về được, theo lý thuyết truyện xuyên không.

Cứ tưởng hắn sẽ ngỡ ngàng một phen, không ngờ hắn chỉ cười khanh khách:

- Vớt cái gì chứ? Ta nói người biết, ngay lúc này, đây chỉ là một cái giếng khô, nếu người muốn chết đau đớn thì cứ nhảy xuống xem!

Giếng khô? Không thể nào! Đúng là cú xuống thấy hun hút nhưng không thấy nước. Tôi bán tín bán nghi thì hắn đã ra chỗ ngọn đuốc, cầm nó lại.

Hắn thả xuống giếng, ngọn đuốc rơi xuống giếng sâu hun hút, một lát cũng không thấy ánh sáng đâu nữa. Nếu theo như lúc sáng, mực nước dưới giếng cách miệng giếng chỉ khoảng bốn, năm mét là cùng, nếu là ngọn đuốc tẩm dầu rơi xuống, dầu loang ra trên mặt nước, ít nhất cũng cháy một lúc, đủ nhìn thấy. Lẽ nào bây giờ là giếng khô sâu đến hàng chục mét, ngọn đuốc rơi xuống đáy bị gặp đất ẩm rồi dập tắt? Không lẽ thời này đã đào được giếng sâu đến thế, mà nước trong giếng đi đâu rồi?

Tôi quay sang nhìn hắn ngạc nhiên, gương mặt hắn bí hiểm.

- Nước đi đâu rồi ?

- Đã tháo nước đi rồi ! – Hắn nói nhỏ vào tai tôi, giọng đầy đắc ý.

- Tháo nước, không phải giếng dựa vào mạch nước ngầm sao? – Tôi vô cùng kinh ngạc.

Gương mặt hắn chợt chuyển biến, hắn nhìn tôi dò xét một lượt.

- Ta có nên tin thái độ của người không? Người thực sự không biết đây không phải là giếng do một mạch nước ngầm quyết định ?

Đôi mắt tôi mở to, tôi chả hiểu gì cả. Lúc này không phải An Dương Vương nói đây là giếng nước ngầm sao?

- Vậy xem ra người không phải bơi từ ngoài kênh đào thông vào đây rồi, vậy người từ đâu đến ? – Hắn cũng tỏ ra thắc mắc.

Thì ra nguồn nước giếng này còn có liên hệ gì đó với kênh đào? Xem ra người tổ tiên chúng ta thời cổ đã biết tính toán lợi dụng các mạch nước sao?

Xem ra hắn rút được nước giếng, có phải là vẫn muốn thử xem tôi có phải gián điệp, biết đường bơi vào đây rồi tính kế bơi ra không? Bơi lội ? Tôi chỉ tập bơi bập bồm từ năm lớp sáu, đến giờ không chắc còn bơi được, mà lại bơi sông suối ao hồ thì đâu dám.

- Anh làm ơn tháo nước trả vào giếng đi ! – Tôi nhìn hắn năn nỉ, tốt nhất là hắn trả nước về để tôi có cơ hội nhảy xuống.

- Người muốn chết dưới nước, còn nhiều chỗ hơn đấy!

Hắn nói vậy rồi tự nhiên xách tôi, kéo đi khỏi miệng giếng. Hắn chẳng nói chẳng rằng thêm câu nào mà đặt tôi lên ngựa, nằm ngang phía trước như một cuộn hàng hóa, thúc ngựa phi nhanh đi trong sự la hét chửi bới của tôi.

- Đồ độc ác ! Người định làm gì ? – Tôi kêu gào. Cách xưng hô cũng đã thay đổi, không cần lịch sự với hần.

- Ra sông để chìm chết người ! – Hần lạnh lùng đáp ngắn gọn.

Chìm chết tôi? Độc ác thật, nhưng tôi không muốn chết, tôi muốn về nhà cơ mà.

- Ta chỉ cần chìm dưới giếng là được rồi! Người có quyền gì mà tháo nước giếng chứ? Ta chỉ cần cái giếng đó!

- Im đi ! – Hần tỏ vẻ dửng dưng, vẻ bình tĩnh lại tiêu biến – Giếng là do ta đào, ta muốn đổ nước hay tháo nước là quyền của ta!

A, đây gọi là giếng linh thiêng của thần Kim Quy sao? Giếng thánh mà cũng do hần đào? Liệu hần cũng đã làm bao nhiêu trò mạo danh thần linh lừa đảo nhân dân? Hần không sợ Kim Quy thần nổi giận thật sao?

Khoan đã, tôi như sự nhận ra điều gì... liệu Kim Quy thần đó có tồn tại thật không?

Liệu có khi nào triều đình hoặc một số người có thế lực cũng dùng hình ảnh thần Kim Quy để thần thánh hóa sức mạnh quân sự hay chiến lược nào đó, khiến dân chúng tin tưởng mạnh mẽ sự tất yếu của triều đại. Không phải An Dương Vương cũng muốn dùng tôi làm một biểu tượng thần linh để tăng lòng tin về tinh thần và đoàn kết nhân dân?

Thế nào Cao Lỗ hần không mấy tin vào thần thánh.

Có đúng là như thế không? Chuyện thật giả thế nào tôi chưa biết được.

Tôi không còn suy nghĩ được nhiều, chỉ mấy phút sau, hần đã lôi tôi ra ngoại thành, bên bờ sông lớn.

So với thời hiện đại, bên sông không có đèn điện sáng lấp lánh, chỉ có nhiều bụi lau sậy cao hơn đầu người, xa xa có mấy xóm làng, đồng lúa, kênh đào.

Dòng sông được ánh trăng chiếu sáng mờ ảo, chợt tôi đang cảm thấy thơ mộng thì hần cắt ngang dòng cảm xúc của một cô gái chuyên Văn học như tôi bằng cách kéo tôi xuống ngựa, lôi xềnh xệch ra sát bờ sông.

Tôi vùng vẫy, kêu gào, la hét khản cổ nhưng mặt hần vẫn trơ ra như cái trống đồng in trên áo choàng của hần, hần túm chặt tay tôi đến mức làm tôi đau đớn, cổ tay có thể gãy mất. Chết tiệt, tôi đã đắc tội gì với hần chứ?

Tôi phát hoảng lên khi hần kéo tôi đi xuống sông. Nước đã ngập quá bụng tôi.

- Tên độc ác này ! Ta đã đắc tội gì với người! Ta không phải gián điệp!

Mặc sự la hét hay chửi bới của tôi, hần vẫn kéo tôi hướng ra giữa sông.

- Người định mượn việc công trả thù riêng sao? Là do ta chọc vào chuyện tình cảm của người hay là chuyện ta chơi xỏ người? Người chấp nhận như vậy có phải là quân tử không vậy?

Hần không màng, thậm chí còn kéo tôi ra giữa nước nhanh hơn, chỉ một lát sau khi tôi còn đang bắt đầu hoảng sợ, hần đã kéo cả tôi lặn ngập xuống nước.

Nước sông mùa này lạnh quá, nước đã xộc vào mũi, miệng, tai tôi cũng ù đi. Tôi cố vùng vẫy dấy dựa như một con cá mắc kẹt trong lưới, nhưng không thể nào thoát khỏi bàn tay của hần. Đường như chân tôi đã chạm xuống đáy sông.

Khó thở quá, tôi sắp không thở được, sắc nước chết mất. Đôi mắt đã cay xè của tôi bắt đầu mờ đi, trước mắt tôi, cách một làn làn nước là gương mặt tuấn tú nhưng ác độc của hần.

Hần đã buông tay khỏi người tôi và dường như chờ đợi. Hần chắc nghĩ rằng chìm thế này là đủ để tôi chết rồi. Tôi chưa chết, tôi không muốn chết, tôi vùng vẫy, quẫy đạp. Chết tiệt, biết vậy ngày xưa học bơi cho tử tế. Ngạt thở đã đành, áp lực nước mỗi lúc làm ngực tôi như muốn vỡ tung.

Đúng vậy, tôi sắp chết, kiểu gì cũng không sống nổi với hần. Đem giết người, thủ tiêu giữa sông như vậy, xem ra hần tính toán không tồi.

Đôi mắt tôi hoàn toàn mờ đi, trước mắt tôi lại toàn một màu đen. Tôi chìm vào vô thức...

.....

.....

Người tôi cảm thấy nặng trĩu, đầu óc lại cảm thấy mơ hồ.

Dường như tôi đang ho khù khụ, miệng còn ọc ra một đồng nước sông. Bụng tôi vẫn còn căng đầy, hai tai ù ù, mắt mũi cay xè, đến nỗi chưa mở mắt ra được. Tôi chưa chết sao?

Nước từ bụng lại như dội lên, trào ra qua mũi và miệng. Khó thở quá.

Đầu tôi còn đau nữa, tôi đang mơ màng, chỉ muốn ngất đi cho rồi.

Nhưng có ai đó đang cố lay tôi dậy, còn không ngừng vỗ nhẹ vào mặt tôi. Tôi mệt lắm, tôi chỉ muốn lả đi. Chợt miệng tôi thấy có cái gì nhỏ xuống, ấm nóng, mặn và tanh tanh khiến tôi choàng tỉnh.

Máu! Có máu từ đầu ngón tay ai đó nhỏ vào miệng tôi, tôi mở đôi mắt.

Giật mình!

Là Cao Lỗ, không phải lúc vừa rồi đòi giết tôi sao ? Sao bây giờ còn cứu tôi? Lương tâm cắn rứt sao?

Hắn thấy tôi tỉnh lại thì dường như thở phào nhẹ nhõm. Đồ ác độc, may mà tôi cao số chưa chết, mà hắn đừng tưởng bỏ vội, tôi có chết cũng làm ma ám hắn.

Bấy giờ tôi đang nằm trên đám lau cỏ bên bờ sông, phía trên đối diện với mặt tôi là gương mặt với mái tóc ướt sũng nước của hắn. Hắn đang chăm chăm nhìn tôi khó hiểu. Cao hơn nữa, xa hơn nữa là vầng trăng vàng vạc nổi bật trên trời, như một vầng sáng duy nhất để chiếu rọi xuống đám lau sậy dày rậm và cao hơn đầu người này.

Không gian quanh tôi yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng gió, tiếng côn trùng kêu.

Một giọt nước từ trán hắn nhỏ xuống mặt tôi, tôi ý thức được cái lạnh. Lạnh quá, ướt hết rồi. Cả mình tôi đang run rẩy, trong khi đầu óc thì còn nặng trĩu và hai mắt mệt mỏi chỉ muốn khép lại.

- Này, tỉnh dậy, đừng nhắm mắt lại ! – Hắn gọi, tiếp tục lay lay.

Cái gì chứ? Việc gì hắn phải cứu tôi. Hay là hắn muốn để tôi lên đây rồi chết vì lạnh, đỡ cắn rứt lương tâm vì dìm chết tôi.

A, nhưng tôi lạnh quá, còn mệt mỏi nữa.

Không nghĩ nữa...

Thế là tôi lại lả đi.

.....

Không biết trải qua bao lâu.

Ấm áp quá, mềm mại quá.

Đây là đâu ? Nơi ấm êm thế này, nhất định là phòng ngủ của tôi rồi.

Khi tôi mở mắt ra, lấy lại ý thức chợt giật mình. Không phải phòng tôi, một căn phòng bằng gỗ? Không phải, tôi nhận ra căn phòng này rung rinh, dập dềnh. Là một cái thuyền.

Tôi nhìn qua ô thoáng trên thuyền, thì ra con thuyền này đang neo đậu gần bờ sông.

Chuyện quan trọng hơn, khi tôi nhìn quanh thân mình, đúng là chăn ấm, nệm êm rất dày đang phủ lấy tôi, bên đầu giường còn có một ấm sưởi bằng đồng, tỏa hương thảo dược dễ chịu... nhưng mà... quần áo của tôi đâu, tại sao tôi lại như không mặc gì vậy.

Chút nữa thì tôi đã hét lên, nhưng giật mình nhận ra hình như có tiếng bước chân trên sàn gỗ ngoài mạn thuyền, không phải đang tiến về phòng chứ?

Tôi vội nằm xuống, chùn chần y như cũ, nhắm mắt, coi như tôi vẫn chưa tỉnh.

Đúng là có người bước vào, hình như đến bên giường ngồi xuống. Không biết đó là ai nhỉ.

Một bàn tay lớn ấm áp đặt lên trán tôi.

- Đờ sốt rồi ! – Giọng nói trầm ấm khẽ vang lên.

Nhưng làm sao tôi không nhận ra, giọng nói này ắt của vị đại tướng quân đã dìu tôi dưới sông đó. Cơn tức của tôi lại sắp trào lên cổ, nhưng tôi kìm chế, cổ nằm bất động để xem tên lang sói này còn định làm gì.

- Người đến bơi lội cũng không biết, thể trạng yếu đuối xem ra chưa qua tôi luyện... – giọng hần đột nhiên nhẹ nhàng lạ thường – Có nước nào đào tạo gián điệp sơ suất đến thế không, trừ phi là người quá điều luyện đến mức có thể đóng kịch rất tài tình...

Hần lẩm bẩm gì vậy, thì ra lúc này hần muốn thử tôi.

“ Cao Lỗ, trên mặt tôi dán hai chữ “gián điệp” hay sao, hay là trong đầu anh chỉ có hai chữ “gián điệp” hả?”
– Trong đầu tôi nhủ thầm oán trách.

Đến cả An Dương Vương còn không nghi ngại tôi như thế, nhất định là do thù riêng khiến hần càng muốn vu oan giá họa cho tôi hơn. Thử gì thì cũng thử rồi, bây giờ thì liệu hần đã tin tôi chưa vậy?

Cơ mà nếu hần có xác định tôi không phải gián điệp, có khi nào vì tư thù nên vẫn sẽ tìm cách thanh toán tôi? Tôi phải cẩn thận mới được.

Lát sau hần đi ra ngoài, dường như có ai gọi hần. Tôi lại mở mắt ra.

Tôi nghe loáng thoáng, rồi ngày một rõ hơn những tiếng hô hào, có cả tiếng tù và vang vọng bên bờ sông, nhìn qua ô thoáng nhỏ trên tàu, thấy hai bên bờ sông bỗng từ đâu đèn đuốc sáng rực.

Cái gì vậy? Tập trận sao?

Tôi thấy tò mò, tuy người còn hơi mệt nhưng cũng cố bò ra khỏi giường, xé tạm cái vỏ nệm, quần quanh người chắc chắn rồi lò dò bước ra khỏi phòng.

Cái thuyền này lớn hơn tôi tưởng, dường như giống thuyền chiến, hai bên mạn thuyền thấp đuốc sáng rực, nhưng dường như lúc này trên thuyền không có ai, tôi men theo mạn thuyền ra phía mũi thuyền, chợt nghe thấy tiếng người nói chuyện. Tôi vội nép vào một góc, sau cái cột thuyền.

Là giọng của hần, dường như còn có hai, ba thuộc hạ.

- Bẩm tướng quân, đã hoàn thành việc tháo nước từ tất cả các kênh, mương, hồ vào !

- Tốt ! Lát nữa tập trận xong người tự động tháo nước trở lại, nhớ trước khi trời sáng! – Giọng hần chỉ huy rất rành mạch.

- Tuân mệnh !

- Các người quay về vị trí trước, lát nữa ta lập tức sang thuyền chỉ huy !

- Tuân mệnh !

Dường như mấy thuộc hạ của hần đã bỏ đi. Thì ra hần tháo nước để tập thủy quân, có lẽ vì mùa này mực nước sông hơi cạn chẳng? Việc điều khiển thủy lợi của người Âu Lạc xem ra có thật và rất lợi hại.

Tôi đang suy nghĩ thì giật mình khi thấy hần đã tiến về phía tôi từ khi nào.

- Ra đây ! – Giọng hần ra lệnh.

- Tôi... – Chẳng hiểu sao tôi lại luống cuống, lúng túng , tôi đâu có sợ hần chứ, sao lại thế này.

Hần nhìn tôi dò xét, ánh mắt hần uy lực lạ thường, có lẽ vì hần đang trong bộ dạng đại tướng quân uy vũ. Hần quả nhiên đang oai hùng như một con chim ưng, còn tôi là con gà con nhỏ bé chẳng?

- Tôi... không có nghe thấy gì đâu... – Tôi cười gượng gạo.

Tự nhiên hần mỉm cười, có chút bí hiểm. Hần đang xem thường bộ dạng khúm núm này của tôi. Đúng là tôi không đầu lại sức mạnh của hần.

- Dù người có là gián điệp, ta cũng có thể kiểm soát tình hình ! – Hần tự kiêu đến phát góm.

Nói rồi hắn kéo tôi vào phòng, vứt cho tôi một bộ quần áo của đàn ông và một bộ giáp sắt, còn một mũ sắt.

- Mặc vào đi ! Giáp sắt này không phải binh lính nào cũng được phát đâu! – Hắn nói rồi bỏ ra ngoài.

Tôi nhìn bộ quần áo, hắn muốn tôi mặc cái này làm gì chứ? Tôi miễn cưỡng nhìn mình đang quần cái vỏ nệm không ra đâu, miễn cưỡng thay đồ.

Thời đại này, đồ sắt xem ra chưa phổ biến rộng rãi, công nghệ rèn sắt chưa phát triển mạnh, sắt được ưu tiên làm nông cụ, vũ khí, áo giáp hay các mục đích quân sự khác.

Khi mặc đồ vào người, tôi thấy nó thật rộng, phải xắn ống tay ống chân lên thôi.

Trong lúc lại loay hoay với bộ giáp, tôi nhớ ra lại thấy rừng mình, vừa này hắn lột đồ của tôi ra? Không được, không thể nào.

A, nhưng chuyện xấu hổ này nhất định không được nhắc đến.

Khi tôi tạm thời mặc xong bộ giáp, cảm thấy người ngợp nặng thêm có đến mười kg không biết nữa, vậy mà binh sĩ có thể mặc nó chạy, di chuyển, đánh nhau thì thật là khổ. Cái giáp này lại quá rộng với tôi, đi lại càng khó, riêng cái mũ chụp xuống đầu đã khiến muốn sải cổ rồi.

5. Chương 5: Ta Cũng Là Con Gái Mà

Sau khi đợi tôi mặc xong xuôi, hắn mới bước vào. Vừa trông thấy tôi, có lẽ vì bộ dạng tức cười này, hắn được thể nhìn tôi chằm chằm.

Hừm, bà đây mà cao to như mi, đã không bị mi bắt nạt rồi, hãy đợi đấy, Cao Lỗ à ! – Tôi tự nhủ thầm như thế.

- Người muốn cho ta mặc cái đồng này làm gì?

- Cho người xem! – Hắn nói ngắn gọn rồi cầm vào cái chòm mũ mà lôi tôi ra mạn thuyền.

Trước mắt tôi hiện ra vô cùng hùng tráng, cảnh tập trận đêm của thủy quân người Âu Lạc.

Không thể tin được, từ chỗ tôi đang đứng, có thể quan sát rõ ràng, từ hai phía của hai nhánh sông trước mặt, ló khỏi những đám lau sậy cao rậm, hàng chục con thuyền chiến đang đồng loạt xuất hiện, những tiếng hô hào cùng tiếng tù và bắt đầu vang vọng.

Tôi có nhớ qua sách vở có ghi là Cổ Loa nằm trên bờ bắc sông Hoàng. Ngày xưa Hoàng Giang là một dòng sông lớn nối liền với sông Hồng và sông Cầu, tức là từ Cổ Loa có thể thông ra cả hai hệ thống sông Hồng và sông Thái Bình để đi đến mọi miền đất nước lúc đó. Có lẽ lợi dụng địa hình sông nước, người Âu Lạc đã phát triển thủy quân hùng mạnh, bằng chứng là những gì tôi thấy trước mặt. Tương truyền từ thời xa xưa, người Việt cũng rất giỏi thủy chiến, một phần là nhờ khả năng bơi lội và lặn điêu luyện.

Đúng vậy, không có gì tên Cao Lỗ cùng tôi chìm dưới sông bao nhiêu phút mà hắn vẫn tỉnh táo trơ trơ, có mỗi tôi là sặc sụa chết.

Đang nhìn cảnh tập trận trước mắt, mắt tôi thì mở to, mồm thì cũng mất kiểm soát há hốc ra, đúng thật nếu có cái điện thoại trong tay lúc này, tôi sẽ quay lại làm bằng chứng, thời xưa tập trận ở nước ta cũng không thua gì phim Trung Quốc.

Nhắc đến cái điện thoại, tôi mới nhớ ra cái ba lô của tôi, lúc bị hắn chìm nước rồi lôi lên bờ, không biết thất lạc đâu rồi. Tôi quay ngang quay ngửa tìm thì chạm phải ánh mắt hắn, dường như hắn dò xét tôi này giờ.

Cái gì chứ? Nghi ngờ sao, hắn vẫn nghĩ tôi là gián điệp? Cho tôi xem chút cảnh này để nhử xem tôi có giống gián điệp chăm chú quan sát, sau đó về tìm cách mật báo lại?

- Này ! – Tôi tỏ ra bức mình – Nếu anh sợ tôi là gián điệp, tốt nhất không cần mắt công cho tôi xem cảnh quân đội của anh đâu, không sợ tôi tìm cách tiết lộ thông tin ra ngoài à, cẩn thận hử thì cẩn thận cho trót, cho xem rồi nhìn tôi như vậy, tôi thà không xem để đỡ mang tiếng!

Đột nhiên hử mỉm cười nửa miệng, ánh mắt lại có chiều bí hiểm thâm sâu.

Tôi đoán là hử vẫn ung dung, tự tin gớm. Có lẽ trận tập dượt thủy quân này vẫn không phải là thực lực thủy quân của quân Âu Lạc, hơn nữa sức mạnh quân sự của họ có lẽ không chỉ ở thủy quân.

Sử sách đặc biệt nhắc đến cái mạnh nhất của người Âu Lạc là nỏ thần mà được gọi là “Linh Quang Thần Cơ”. Truyền thuyết nói là do Kim Quy ban móng vuốt cho dân ta làm lấy nỏ, vua sai Cao Lỗ dùng vuốt đó chế ra nỏ thần.

Nhưng ngay bây giờ tôi đang phân vân nghi hoặc sự tồn tại thực sự của yếu tố thần thánh, nếu không có thần thánh thật, thì tác giả của cây nỏ thần, hay đúng hơn là người sáng chế và nắm giữ bí quyết chế tạo cung nỏ vô địch của người Việt thời ấy chỉ là vị Lạc tướng đang đứng trước mặt tôi đây, Cao Lỗ sao?

Tự dưng tôi quay ra nhìn hử, có chút ngưỡng mộ kì lạ nảy sinh. Ánh mắt của tôi cũng chợt làm hử ngạc nhiên.

A, không được, dù lịch sử có viết hử vĩ đại đến đâu thì trong mắt tôi, hử cũng rất đáng ghét, miệng và đầu óc lúc nào cũng đặc hai chữ “gián điệp”! Mà sử sách chép lại không chắc đã chính xác, biết đâu cung nỏ là sản phẩm của một lớp người, cuối cùng hử được đứng tên chứ.

Chợt nhận ra mình vẫn đang nhìn hử, tôi hơi ngượng vội quay đi, làm cho hử tò mò.

- Người đang ngưỡng mộ hay đang thăm dò ta? – Hử cất giọng hỏi, vừa có âm điệu tự cao, lại vừa nghi hoặc.

Hử quả xứng đáng là Tào Tháo của Việt Nam, lúc nào cũng đề phòng được.

- Không có... là vì người quá đẹp trai thôi ! – Tôi ra vẻ lúng túng nhìn hử, miệng gượng gạo nói.

Nên nhớ là tôi đang ra vẻ lúng túng nhé, tôi biết hử tuấn tú, đẹp mã, nhưng không có ý hâm mộ hử. Tôi đang thử xem nếu khen hử thì hử sẽ phản ứng thế nào.

- Thật sao? Nhưng xem ra người không mấy thành ý, ta xem người nhìn ta như kiểu “chỉ được cái đẹp mã” vậy! – Hử không thấy bất ngờ mà lại đoán đúng chút suy nghĩ của tôi nổi lên.

Tên này quả thật không đơn giản, trong đầu ý thức cảnh giác của hử chắc quá 100 %, suốt ngày nhìn, nhìn rồi dò xét, kiểm tra. Ứng biến cũng không hề tệ, xem ra tôi cũng phải đề phòng, kéo có ngày hử tìm ra cái gì đáng nghi, phóng đại lên rồi mượn việc công thanh trừng tôi.

- Ta nói cho người biết ! – Hử lại bình thản – Nhất cử nhất động của người đều có người theo dõi, người chỉ cần có ý loan tin ra ngoài, sẽ lập tức bị giết!

- Tôi biết rồi, ngoài việc tìm cách chứng minh tôi là gián điệp chắc anh quá nhàn rồi không có việc gì để làm ! – Tôi nhìn hử tỏ ý coi thường.

Xem ra hử tuy rất cẩn thận nhưng lại có lòng tự tôn rất cao, thấy tôi châm chọc như vậy có vẻ khó chịu. Tâm lý đàn ông luôn thích thể hiện, lại càng ghét phụ nữ xem thường mà, cái này thì tôi biết rõ.

Ngay sau đó, hử tự chỉnh lại giáp mũ nghiêm chỉnh, rồi hình như dùng lửa làm hiệu cho thuộc hạ.

Vài phút sau, một con thuyền nhỏ, do hai binh lính chèo qua sông bơi tới. Một binh lính lễ phép:

- Mời tướng quân lên thuyền chỉ huy.

Hử nhanh chóng leo lên thành lan can thuyền, nhảy xuống thuyền nhỏ một cách êm và gọn gàng. Sau đó hử đưa ánh mắt lên khiêu khích tôi:

- Sao? Có dám xuống không?

Tôi nhìn xuống thì thấy ghê ghê, cảm giác chết đuối lúc này còn ám ảnh, hơn nữa giờ người tôi đang mang bộ giáp chực cân, vận động, đi lại còn khó nữa là nhảy xuống. Từ đây xuống thuyền phải đến hơn hai mét, tôi ghen tị với những kẻ chân dài như hân.

- Được, các người tránh sang một bên, tôi sẽ nhảy xuống !

Thế là hân và binh sĩ của hân đứng lui về một phía thuyền. Tôi tính sẽ dùng hết sức bình sinh nhảy xuống, đằng nào cũng mặc giáp, bọc đầu gối chân, cũng không đau lắm đâu. Hơn nữa, mấy kẻ các hân đang đứng ung dung trên thuyền, tôi sẽ nhảy bất ngờ làm cho con thuyền này chao đảo một phen cho hân hoảng hồn.

Thế là ánh mắt tôi ánh lên tia nhìn thâm hiểm, tôi nhắm mắt, nhắm cái phía mũi thuyền đối diện với phía hân mà nhảy xuống.

Nhưng tôi lại chỉ thấy mình đáp xuống nhẹ nhàng, mặt nước kêu “Ùm” một tiếng lớn. A, là tôi lại rơi xuống nước sao? Không thể nào.

Tôi mở mắt ra, lại cố vùng vẫy. Thì ra hân cũng vừa dùng chân làm trò gì đó để mũi thuyền chệch hân đi so với dự tính của tôi chỉ trong chớp mắt.

- Cứu ! – Cái giáp nặng này sắp kéo tôi xuống đáy rồi, tôi lại hoảng loạn kêu gào.

Hân đắc ý, nhào người túm lấy tay tôi, lôi lên thuyền. Tôi lại được một phen uống nước, cay xè mắt mũi, y phục lại ướt hết rồi.

- Ta nói cho người biết, muốn tính kế làm hại hay chơi xỏ ta, người còn phải rèn luyện nhiều! – Hân ghé sát tai tôi đe dọa. – Kể cả người có là một tảng đá lớn rơi xuống, những binh sĩ đều được tôi luyện trên sông nước này, không dễ mất thăng bằng đâu !

Chẳng nhẽ hân đoán được ý tôi, chẳng nhẽ mưu đồ của tôi lại quá lộ liễu ra qua ánh mắt thế sao? Hay là hân quá nham hiểm?

Tôi thở dài, ầm ức nhưng không nói gì, xem ra chỉ là do may mắn với nhờ An Dương Vương giúp đỡ mới chơi xỏ được hân một, hai lần thôi. Cũng có thể nguyên do là từ là điểm yếu của hân, tình cảm với công chúa Mị Châu nên hân mới yếu thế, mất bình tĩnh.

Nhưng bình thường, không có công chúa hay An Dương Vương ở đây mà chọc vào hân, nhất là chuyện tình cảm, hân chắc hân sẽ bóp nát tôi. Xem ra tôi không đủ trình độ làm đối thủ của hân, An Dương Vương coi trọng tôi quá rồi.

Trong lòng tôi có chút không cam tâm.

A, ướt lạnh quá! Tôi ngồi trên thuyền nhỏ, cũng quên mất không để ý gì, tháo lớp áo giáp ra.

Nước đã chui hết vào người, tháo lớp áo giáp ra còn một đồng nước giữa khe áo giáp.

Vô tình thấy hân đang nhìn tôi, tôi giật mình. Áo ướt dính chặt vào người, có khi nhìn xuyên qua thấy hết cả, tự nhiên mặt tôi đỏ lên, xấu hổ theo phản xạ. Nào ngờ hân chỉ châm biếm:

- Chẳng có gì đáng nhìn, đối với ta thì không sao, nhưng ta không muốn binh sĩ ta nhìn thấy, hơn nữa trên thuyền không được có nữ giới!

Tôi ức chế đến nổi cắn môi, suýt thì bật máu. Tôi miễn cưỡng mặc giáp vào. Đúng là tôi không có gợi cảm, nhưng có cần miệt thị thế không? Có lẽ trong mắt hân tôi không phải là nữ giới, mà là “kẻ tình nghi là gián điệp”.

Cảm thấy sĩ diện của con gái, tự tôn của phái đẹp bị hân chà đạp, thật đáng ghét. Có đứa con gái nào muốn bị kẻ khác, nhất là nam giới chê cười về ngoại hình không? Mặc dù trong lớp tôi không phải hoa khôi gì nhưng cũng đứng tốp trên trong 26 đứa con gái ở lớp chuyên Văn nổi tiếng là vườn hoa của cả trường. Tuy không nổi bật, nhưng tôi không ỉn là cá sấu, các nét trên mặt tôi cũng hài hòa đầy chứ, mặc dù hơi thiếu chút điểm nhấn. Người tôi không cao ráo nhưng cũng chẳng đến nỗi là lùn, tuy vòng một là không được phát triển như ý, nhưng đâu đến nỗi lép xẹp... Tôi lẽ ra cũng không bắt mẫn với đánh giá 6,5/10 về nhan sắc của mình.

Tên Cao Lỗ này, có lẽ chỉ có công chúa Mị Châu hết sức yêu kiều mới xứng là người trong mắt hắn, tuy không muốn, nhưng nếu đem so sánh tôi với nàng, tôi cũng hơi tị đố, nhan sắc của nàng gần như hoàn hảo, tuy chưa được chiêm ngưỡng đường cong dưới lớp áo lông ngỗng, nhưng nhìn cách đi đứng yếu điệu, uyển chuyển đã đủ làm người ta mê mẩn rồi.

Đành tự an ủi mình mới có mười bảy tuổi, hi vọng một hai năm nữa, tôi sẽ phát triển đầy đặn hơn...

Mà tại sao tôi phải phiền lòng vì câu nói của hắn nhỉ, hắn là hắn, tôi là tôi, đã không xem hắn ra gì, sao lại phải sợ? Còn công chúa của Việt Nam ta thời xưa là phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành là đúng rồi...

Nhưng tôi cũng là con gái, mà con gái thì hay nghĩ vẩn vơ, con gái ai cũng muốn mình xinh đẹp...

Con thuyền nhỏ đưa tôi gần đến phía những con thuyền chiến lớn. Lẽ ra tâm trạng tôi cũng dần ổn lại rồi, nhưng tự nhiên tên Cao Lỗ kia có lẽ do thấy đôi mắt tôi đang nhìn xuống trầm tư, lại buông lời châm chọc tiếp:

- Này, người sao im lặng thế ? Suy nghĩ về lời ta nói à, Kim Quy chi nữ ?

- Không có! – Tôi phản bác.

- Kể ra Kim Quy chi nữ mà không đẹp như thiên tiên thì cũng hơi đáng thất vọng... – Hắn đặt tay lên cằm, ra vẻ ưu tư suy nghĩ .

A, tức quá, tự nhiên nổi oán hận lại trào lên. Đồ ác nhân, hắn có phải cứ chọc vào tự trọng của tôi thế không? Tôi ghét thái độ của hắn. Tôi càng tức giận thì hắn lại càng được thể sao? Đúng là tôi đang là một cô gái tuổi mới lớn, suy nghĩ vẩn vơ thì sao chứ?

Ừ, hắn chắc là đang đem tôi so sánh với công chúa. Hắn đáng ghét y như mấy thằng con trai vô duyên, nhìn thấy một cô gái đi qua thì bình phẩm, càng vô duyên hơn nữa khi so sánh với một cô gái mình tình hay chính người yêu của chúng.

- ĐỦ RỒI ĐẤY! – Tự dưng tôi to tiếng, có lẽ cá tính tôi là không thể dễ dàng chấp nhận được – ĐÚNG, TA KHÔNG ĐẸP NHƯ CÔNG CHÚA CỦA NGƯỜI THÌ SAO HẢ? – Tôi ném về phía hắn những lời âm ỉ giận dữ.

Tức thì gương mặt hắn có chút kinh ngạc khi thấy tôi phản ứng quá, cả hai binh lính trên thuyền cũng thấy hiếu kì quay ra.

- ĐƯỢC LẮM, CAO LỖ ! – Tự dưng mắt tôi rơm rớm, lẽ ra tôi muốn lao vào cắn xé hắn, nếu ngày xưa còn là chị hai tôi chắc chắn sẽ gọi hội cho hắn một bài học, nhưng giờ tôi đang thân cô thế cô, hắn lại quá lợi hại, có lẽ vì vậy tôi mới ức đến chảy nước mắt – ĐÚNG THẾ, NGƯỜI QUẢ LÀ NHAM HIỂM LỢI HẠI ĐÓ, NGƯỜI CÒN BIẾT CHỌC VÀO TÂM LÝ NGƯỜI KHÁC, TRẢ THÙ ĐƯỢC NGƯỜI ĐẮC Ý CHƯA?

Hắn vội lao đến chỗ tôi, dùng tay bịt miệng tôi lại, ánh mắt đe dọa:

- Người im mồm cho ta nhờ, người có biết là...

Biết là cái gì chứ? Đang trên thuyền chứ gì, không được lộ ra ta là nữ giới chứ gì? Tất cả là tại người chọc vào ta, người còn dám đe dọa ta sao? Người muốn làm gì ta không cần biết, nhưng người thực sự đáng chết...

Tôi cố gắng vùng vẫy, hắn giữ chặt. Hắn đánh mắt báo hai tên thuộc hạ đi tiếp, coi như chưa có chuyện gì.

Thuyền nhỏ đã sắp kề cận thuyền chiến chỉ huy, đám lính trên thuyền nhìn thấy hắn lại còn reo hò, tung hô : “ Tướng quân! Tướng quân!” gì đó.

Binh lính dưới thuyền thả thang dây cho hắn leo lên, lúc này hắn vẫn giữ chặt miệng tôi, có lẽ được một lúc thấy tôi có vẻ im im, hắn buông tay, định leo lên thuyền chỉ huy . Tôi thấy vậy lại hét lên:

- CAO LỖ, NGƯỜI LÀ ĐỒ ĐÁNG CHẾT ! – Được lắm, không cho tôi nói, lúc này có cả đồng người tôi phải nói – NGƯỜI NGHĨ MÌNH LÀ AI MÀ CÓ THỂ BÌNH PHẨM TA, ĐÚNG THẾ, TA KHÔNG ĐẸP, CÀNG THUA XA CÔNG CHÚA, NHƯNG TA CŨNG CÓ SĨ DIỆN CỦA PHÁI NỮ, CHÍNH LÀ NGƯỜI LỢI

DỤNG TA, NGƯỜI MỚI LÀ ĐỒ LỪA DỐI, BÂY GIỜ CÒN MUỐN SO SÁNH TA VỚI NGƯỜI KHÁC, NGƯỜI LẠI SỢ THIÊN HẠ BIẾT VIỆC XẤU XA CỦA MÌNH NÊN TÌM CÁCH THANH TOÁN TA! ĐỒ... – Giọng tôi cực kì đanh đá, chua chát.

Hắn lại nhảy xuống thuyền nhỏ, bịt miệng tôi, tròng mắt:

- Tiện nhân này, người đang nói linh tinh gì hả?

Tôi không chịu thua, cắn tay hắn, tiếp tục xỉ vả. Lúc này thì cả đám đông trên thuyền đột nhiên im bật.

Lát sau tôi thấy cả đám người nhìn chằm chằm tôi và Cao Lỗ với thái độ kì lạ. Chợt thấy mặt hắn cũng ngây ngô, ngẩn tũn ra.

- Người đã nói linh tinh gì vậy? – Hắn tỏ ra tức giận, xông đến định ăn tươi nuốt sống tôi ngay tại đây.

Đột nhiên hai binh lính trên thuyền can ngăn hắn, cung kính khuyên giải:

- Tướng quân, xin nương tay với phận nữ nhi ngay tại đây !

- Tướng quân, dù sao cũng là thê thiếp của ngài, thuộc hạ thấy có gì ngài và phu nhân về nhà “đóng cửa bảo nhau”...

A, họ đã phát hiện ra tôi là con gái, hình như họ đã nghĩ thành cái gì vậy? Tôi còn đang ngơ ngác thì đám lính trên thuyền đã xì xào bàn tán.

- Tướng quân của chúng ta mang nữ nhi lên thuyền sao?

- A, còn cãi nhau nữa, hình như có liên quan đến người thứ ba...

- Người thứ ba, công chúa sao? Có thật tướng quân đào hoa, còn trêu hoa ghẹo nguyệt đến thế không?

- Tướng quân định phải tay với cô gái này? Thật tội nghiệp... mà sao tôi thấy cô gái này quen quen nhỉ...

Tôi mới ngẩn người ra suy nghĩ về những lời nói bộc phát trong lúc tức giận của mình. Chết, ý của tôi là oán hận Cao Lỗ châm chọc về ngoại hình của tôi, từ đó tôi tự suy ra trong mắt hắn chỉ có công chúa, rồi là tự tôi so sánh tôi với công chúa. Hắn lại nhắc đến Kim Quy chi nữ và nói tôi không đẹp xứng với danh hiệu đó, làm tôi nhớ đến việc chính hắn bày ra trò lừa đảo nhân dân này, rồi việc hắn năm lần bảy lượt muốn giết tôi...

Thành ra binh lính hiểu lầm thành có một gã tướng quân trắng hoa mang phụ nữ lên thuyền, còn đánh ghen loạn lên trước mặt binh sĩ.

Tôi tự thấy ngượng, nhìn sang thấy hắn còn tức giận gấp bội, lại không thể giải thích gì. Hắn bỗng lại đầu thuyền lấy cái mái chèo, ra lệnh cho binh sĩ, giọng điệu còn đầy tức giận:

- Hai người mau lên thuyền ! Hôm nay các người tự tập trận !

Nói rồi hắn tự ý chèo thuyền chở tôi đi, tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Đám lính phía sau vẫn hô vọng theo cọt nhả:

- Tướng quân, phu nhân, chúc ngon giấc!

Tuy hắn đang quay lưng lại phía tôi, nhưng tôi tự hình dung thấy một đám khói lớn ngùn ngụt bốc lên từ đầu hắn. Hắn quả là được một phen bẽ mặt.

Tuy tôi cũng bị hiểu lầm, áy ngại vô cùng nhưng tự nhiên trong lòng vui vui, tự nhiên đầu trả thù được hắn, còn rất lợi hại, khiến hắn chỉ có cách bỏ đi.

Khoan! Hắn đang chèo thuyền đi đâu vậy? Tìm chỗ thanh lý tôi ư? Hắn im lặng đáng sợ như vậy, hắn là chuẩn bị nổi cơn lôi đình.

Tôi ngó bốn phía, con thuyền nhỏ đã rẽ vào một lối kênh đào vắng, cách xa phía những thuyền chiến. A, lần này nhất định tôi không còn một mảnh xương. Tôi chọc vào tử thần rồi, hắn có bẽ mặt nhưng cũng khiến tôi tiêu đời.

Tôi bắt đầu run rẩy, trong lòng tự tính có nên tìm cách xin lỗi hay van nài hân tha cho hay không. Nhưng mà nếu hân lòng dạ cầm thú nhất định giết tôi, van xin vô ích có phải mất thể diện lắm không.

- Người... cũng lợi hại lắm ! – Đột nhiên hân lên tiếng, giọng hân làm tôi ớn lạnh, hình như hân có nghiền răng sao.

A, đáng sợ quá, kiểu này kiểu gì cũng chết, lần này sẽ chẳng ai cứu tôi

- Tất cả là tại người ! – Tôi cố lấy lại tự trọng và niềm âm ức khi này – Người muốn chọc vào ta, chà đạp sĩ diện của ta !

- Vì vậy người đã dùng cách bỉ ổi, vô liêm sỉ đó để hạ nhục ta ? – Hân quay lại, nhìn tôi hân học, đầy giận dữ.

Cái gì mà bỉ ổi, vô liêm sỉ? Người bỉ ổi nhất định là hân, vô liêm sỉ cũng là hân. Hơn nữa vừa rồi không phải là tôi cố tình. Tôi có thể nhẫn nhục lần một, chứ không thể nhẫn nhục đến lần hai.

- Đúng đấy ! – Tôi chẳng ngại gì, lần này cứ coi như là tôi thắng hân đi, để hân bớt tự kiêu – Người biết vậy thì bớt tự cao tự đại đi, nên nhớ người chẳng là cái thá gì cả, ta cũng không phải sợ hay coi trọng người !

- Người... – Đường như hân sắp phát hỏa đến nơi rồi – Để trả thù ta, người không ngại lời chuyện công chúa ra, cũng bán rẻ cả sĩ diện của mình sao?

- Ai bảo người thích công chúa, cái gì cũng công chúa! – Tôi tuy trong lòng sợ hãi hân sẽ đánh hay giết mình, nhưng thực sự không muốn chịu thua.

6. Chương 6: Tự Trọng Của Ai Cao Hơn

A, nhắc đến công chúa, hân cứ như một con bò mộng nhìn thấy màu đỏ nên phát điên vậy. Hân đột nhiên buông mái chèo xuống lòng thuyền, dường như nhìn tôi bằng ánh mắt: “ hôm nay nhất định là ngày tận thế của người”.

Ánh mắt xoáy vào tôi cùng sát khí ngùn ngụt khiến tôi cũng bắt đầu thấy lạnh tột độ ở sống lưng. Hình như một phút nông nổi tôi lại quá trốn chọc vào chỗ ngứa, không, là chỗ da thịt lở loét của hân rồi. Thù hân, nổi tiếp thù hân, ngay lúc này hân nhất định là đang trên đỉnh điểm căm phẫn tôi.

Hân từng bước tiến về phía tôi, tôi lại lùi lại một bước, sát khí của hân càng kinh khủng hơn. Không được, đã gần mũi thuyền, không thể bước tiếp.

Tôi lần này mà rút xuống nước là tiêu, hay hân đang định dồn tôi ngã xuống nước? Con thuyền cũng bắt đầu nghiêng nghiêng về phía này.

- Được lắm, Cao Lỗ, ta làm ma cũng oán người ! – Tôi lấy lại sự can đảm cuối cùng.

- Vô liêm sỉ ! – Chỉ thấy hân cắn chặt răng, nhìn tôi hung tợn. – Người tưởng là có thể dùng cách đó chọc tức ta?

Tôi nhắm chặt mắt, chắc chắn hân sẽ bóp chết tôi, chết nhanh còn hơn sắc nước và chịu lạnh.

Nhưng không, quá bất ngờ, đôi mắt tôi mở to tột độ. Hân đúng là có dùng cánh tay thô bạo kéo tôi lại, nhưng không phải bóp cổ tôi.

Hân, là đang hung hăng, thô lỗ cưỡng đoạt đôi môi tôi.

A, mọi dây thần kinh của tôi ngừng hoạt động, tim ngừng đập, máu ngừng lưu chuyển.

Chuyện quái quỷ gì đây? My first kiss?

Tại sao?

Sau hai giây tôi lấy lại tri giác, vùng vẫy bằng hết sức bình sinh, trong đầu không ngừng chữ rửa hân đang làm cái quái quỷ gì. Nhưng nào ăn thua, một bàn tay to lớn giữ chặt đầu tôi, một cánh tay chắc nịch vòng qua nắm chặt một bên vai, đến mức xương vai tôi đau nhói. Không thể chống cự được, tôi biết mình thật vô dụng.

Không ! Không thể nào !

Tôi mở to tròn mắt, đôi mắt tôi hoảng loạn đảo qua hai bên.

Gió se se lạnh, dòng kênh vắng.

Tiếng côn trùng kêu rào rạc giữa những bụi cỏ.

Nhưng thu hút nhất vẫn là vầng trăng lơ lửng trên cao, bóng trăng loang loáng dưới mặt nước. Hai vầng trăng song song...

Đêm nay, trên một con thuyền gỗ nhỏ đang dập dềnh nhẹ trôi theo làn nước, cũng có hai người...

Không gian lẽ ra thơ mộng đến thế, đẹp đến thế, tình tứ đến thế, nhưng tại sao lại là hoàn cảnh này. Tôi và hân, một kẻ xa lạ, một kẻ muốn giết hay trả thù tôi? Hai kẻ căm hận nhau?

A, tôi đến thở cũng không xong nữa, là hân đang làm cái quỷ gì thế này? Trả thù ư?

Bỉ ối !

Khung cảnh đẹp như vậy, nhưng mục đích thì thật bẩn thỉu, ác độc .

Tôi chợt nhận ra mình đang bị lợi dụng, đang bị cường hôn này giờ, nổi tức giận trào lên, tôi nghiêng răng cắn vào môi hân một cái thật đau nhất có thể.

Hân giật mình rời khỏi đôi môi tôi, môi hân đúng là đã bật máu.

- Đồ vô liêm sỉ ! Người định làm gì ? – Tôi ầm ức, tự nhiên trào ra nước mắt, thật muốn tát cho hân một ngàn cái.

- Sao ? – Hân liếm môi, nhìn tôi cười cợt – Người lúc này trả thù ta cũng còn sĩ diện hay liêm sỉ sao? Đây là chút sĩ diện của nữ nhi còn lại của người sao?

- Người... – Tôi ức bật ra tiếng khóc, một kẻ vì trả thù mà muốn cưỡng đoạt tôi, những hi vọng lãng mạn và mơ mộng của tôi về nụ hôn đầu và tình yêu đã bị hân chà đạp.

Tôi căm phẫn nhìn hân, nhưng hân thì đứng đưng, tôi uất hận, trong lúc này chỉ muốn giết hân.

Hân vẫn đang giữ chặt một vai tôi, chợt tôi thấy bên mình hân còn có một con dao, thuận ngay phía tay phải, tôi không nghĩ gì mà rút lấy, dồn hết căm phẫn định đâm cho hân một nhát.

Hân né được ngay ở cả khoảng cách gần, túm gọn cổ tay tôi siết chặt.

- Người dám cắn ta, còn dám đâm ta? – Hân ghé sát tai tôi, âm điệu nửa khinh miệt, nửa đe dọa – Không cho người biết thế nào là chà đạp lên danh dự, người không biết coi trọng danh dự người khác!

Nói rồi, trong sự hoảng loạn tiếp theo của tôi, đôi môi hân lập tức áp lấy môi tôi, hoàn toàn không phải vì tình yêu, không dịu dàng, không lãng mạn mà đoạt lấy.

Lần này càng hung bạo hơn, làm tôi thấy khắp người cũng có cảm giác nửa sợ hãi nửa kinh tởm hân. Nước mắt tôi trào ra như hai dòng suối.

Hân và tôi đều không ai nhắm mắt, đột nhiên tôi nhìn thấy đôi mắt đang rất gần của hân xuyên qua mắt tôi một cái nhìn khinh bỉ và giễu cợt. Đột nhiên hân cắn tôi.

Đau quá, hân không chỉ cắn một cái, mà còn nghiêng răng, day day môi tôi. Tôi nhúu mày, đôi vai run rẩy vì đau đớn tột độ. Máu chảy vào trong miệng mặn chát và tanh nồng. Tôi thậm chí còn muốn ói.

Thật kinh tởm ! Hân lần này có chủ định ăn miếng trả miếng!

Đây không phải là hôn, mà là tra tấn về tinh thần và thể xác.

Đau quá, đôi môi tôi có khi nào bị cắn và day nát?

Tự trọng, tự cao, tự kiêu, danh dự, liêm sỉ .. tất cả những thứ gì đó của hần quá cao, hần quá kiêu hãnh? Thật đáng khinh bỉ !

Hần rõ ràng là yêu thích công chúa, còn tôi và hần không có đến một phần cảm tình, vậy mà... hần chỉ làm vậy để trả thù, để chà đạp tôi.

Tôi hận. Tôi muốn giết hần !

...

...

Khi thấy cả người tôi không còn chút sức, thậm chí lả dần đi trong tay hần, hần mới buông tôi ra. Người tôi quả nhiên mềm nhũn như bún.

Hần không chút thương tâm, đẩy tôi ra. Tôi ngã xuống lòng thuyền.

Nước mắt dàn dụa, bết lại với tóc, bộ dạng tôi hần là hoàn toàn thảm hại. Hần nhìn tôi xem thường, như đã dạy xong cho tôi một bài học.

Bài học của tôi ngày hôm nay là, không nên dây dưa hay chọc vào người như hần?

Đau quá, đau cả cõi lòng và thể xác. Đôi môi của tôi hần là đã nhàu nát, toe toét máu. Nhưng lòng tôi đau đớn hơn vạn lần.

Thứ nhất, là tôi vô dụng trước hần.

Thứ hai, tôi đã đánh mất nụ hôn đầu đời, và từ giờ hần sẽ ám ảnh kinh khủng mãi về sự gần gũi đàn ông, ám ảnh về sự hung bạo của đàn ông...

Thứ ba, một chút danh dự, thể diện cũng không còn... một người tự cao như tôi...

Đúng vậy, nhưng còn điều thứ tư là, tôi dù tự cao đến đâu, cũng không bằng hần, đúng, hần là ông trời ...

Nhưng, thực không cam tâm...

Tôi khóc, cắn răng để không bật ra tiếng, là vì tôi vẫn muốn níu giữ sĩ diện?

Tại sao tôi phải khóc? Vì mất sĩ diện?

A, tôi hận, tôi muốn đâm chém, tôi muốn giết.

Nhưng tôi không làm được, tôi vô dụng.

Tôi là ai thế này? Dương Minh Hà, chỉ hai một thời đây sao?

Kể cả khi đã bỏ đám bạn phá phách, lòng tự tôn của tôi vốn vẫn rất cao cơ mà, đến mức đã quyết tâm làm gì là làm đến cùng, việc học cũng vậy, đã cố gắng là phải đứng đầu, thậm chí tôi còn không sợ một ai, kể cả mục tiêu nhiệm vụ đập.

Cớ sao bây giờ tôi lại thê thảm đến vậy?

Tôi không cam tâm, nhất định không cam tâm.

Tự nhiên tôi ngồi bật dậy, chùi máu trên miệng, nổi cảm phẫn vẫn còn đầy tận cổ.

Dường như tôi đã rơi vào trạng thái vô thức, có cảm hận, nhưng không còn thấy đau đớn và tủi hổ.

Tôi trừng mắt nhìn người đàn ông trên thuyền, dường như thuyền đã rẽ vào một hướng khác, một con kênh nhỏ hơn.

Dường như hần cũng cảm nhận được sát khí phía sau lưng, quay người lại.

Bây giờ là tôi nhìn hần căm phẫn. Hần ngạc nhiên, hần không thể ngờ được tôi lại có thể đứng lên?

Tôi bước từng bước về phía đầu thuyền của hần. Hần nhìn tôi dò xét.

- Sao? Người muốn chống đối ta ư? – Hấn vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Trạng thái của tôi bây giờ không khác một kẻ được chích thứ thuốc không biết đau đớn, chỉ biết xông lên để báo thù địch, hoàn toàn không sợ hãi, tôi bước nhanh về phía hấn.

Ánh mắt kinh dị cùng với tóc tai rối bù, bệ bệ như ma nữ của tôi trong giây lát cũng làm hấn phát hoảng, thừa cơ tôi túm lấy cổ áo hấn mà kéo xuống, miệng nhanh chóng cạp cho hấn một cái, đay nghiến chính xác vào chỗ bị thương lúc nãy, hoàn toàn không một giây do dự, hoàn toàn không cảm xúc.

Có lẽ vì bất ngờ, tay hấn buông thõng làm mái chèo rơi xuống nước.

Hấn giật mình, gẩy tôi ra. Tôi mất thăng bằng ngã nhào xuống nước.

Chẳng biết gương mặt hấn thế nào, nhưng tôi chính lúc này không kiểm soát được trạng thái phát điên của bản thân, không hiểu sao lại bám lại được vào mạn thuyền, một tay nhanh chóng túm lấy chân hấn.

- Buông ra ! – Hấn lớn tiếng.

Tôi không biết lấy nguồn nội lực cầm hấn ở đâu, dùng mọi sức mạnh phát huy cổ kéo chân hấn xuống. Chỗ này là đầu mũi thuyền, thuyền đã nghiêng, nhưng hấn vẫn đứng được.

- Người còn kéo ta chặt đứt tay người! – Hấn dần giọng đe dọa.

- Chặt đi ! – Tôi gào lên – Người giết ta đi, để ta làm ma đi theo ám người đời đời kiếp kiếp! Ám người sống không được, chết không xong, ám người không được, ta sẽ ám cả công chúa !

Đến lúc này thì tôi không còn bất cứ sợ hãi, chỉ muốn hơn thua bằng được .

- Người điên rồi sao? – Hấn vẫn giằng co với tôi, tay tôi vẫn bám chặt chân hấn.

- Phải, ta điên rồi đây ! – Tôi hét lên. – Trừ khi người xin lỗi ta tử tế!

Để xem hấn có dám rút kiếm ra không, hấn mà càng khiến tôi chết thảm, tôi sẽ càng ám ảnh hấn.

Dường như hấn cũng rối trí, không dám giết tôi? Sợ bộ dạng quỷ khóc thần sầu này của tôi? Nhưng tôi cũng dần dần cảm thấy lạnh và mất sức rồi, rõ ràng giằng co thế này, không phải thế mạnh của tôi. Bây giờ hấn chỉ cần mạnh tay gẩy tay tôi ra, hay giơ chân đạp một phát là tôi hoàn toàn té xuống nước.

- Ta nói cho người biết Cao Lỗ, người có thể không tin thần thánh, nhưng ắt có ma quỷ! – Tôi cố gắng với sức lực cuối cùng – Ta chẳng phải là gián điệp gì đến đây, chính là do âm hồn một con ma quỷ đẩy ta xuống giếng mới lạc đến đây, ta chết đi cũng có thể làm ma quỷ hại người!

Nói rồi tôi đuối sức, buông tay.

Cả mình tôi lại từ từ chìm xuống nước.

.....

.....

Thật có chút đáng thương cho tôi, hôm đó chìm nước đến ba lần, tuy không chết nhưng thân thể kiệt quệ. Đường như tôi bất tỉnh mấy ngày đêm, lúc tỉnh dậy tôi thấy mình nằm trong một căn phòng lạ.

A, đây có phải là mật thất của An Dương Vương, cảm giác quen thuộc.

Tôi vẫn nhớ tại sao tôi rơi xuống nước, là do hấn, nhưng ai đã cứu tôi? Hấn ư?

Tôi đang suy nghĩ mông lung thì An Dương Vương bước vào cùng bốn thị vệ, sau đó ông lại cho bốn thị vệ ra.

- A, An... – Tôi định ngồi dậy nhưng ông đã xua tay, ông quả là người nhân hậu.

- Đây là một trong những mật thất của ta, vì nếu để người ở đền sợ nhiều người biết được sẽ không hay nên mới đem người vào đây, nhưng làm cho công chúa mấy hôm muốn đến đền thờ thánh an người không được, phải nói dối là Kim Quy chỉ nữ bệ quan tu luyện... – Ông từ từ giải thích.

- An Dương Vương, ngài cứu tôi ư?

- Không, là Cao Lỗ!

- Không thể nào, hần và tôi còn đang muốn giết nhau... à, nhầm... – Tôi vội lấy tay che miệng.

Nhưng ánh mắt ông chợt ánh lên chút tia nhìn kì quặc, ông mỉm cười:

- Không sao, có ta bảo đảm, hần không dám tùy ý giết người, trừ khi người là gián điệp...

Ra vậy, tôi thử phào nhẹ nhõm, đó là tại sao hần không giết mà chỉ tìm cách bỏ ổi đó để ăn miếng trả miếng. Tôi sờ lên môi, vẫn còn đau, hi vọng không có sẹo.

- Cô gái, tại sao môi cô và môi Cao Lỗ cùng bị thương thế? – Tự nhiên An Dương Vương hỏi, giọng điệu An Dương Vương phảng phất hàm ý trêu chọc.

- Là... đánh nhau...ha ha ! – Tôi cười gượng – Tôi và hần đánh nhau!

- Cô nương lợi hại đến mức đánh ngang cơ với đệ nhất Lạc tướng của ta? – An Dương Vương ra vẻ thăm dò.

- Thì... – Tôi lúng túng – Thì... có dùng một chút thủ đoạn!

An Dương Vương yên lặng đôi lát, vuốt râu trầm tư, không biết ông có tin không, An Dương Vương có vẻ cũng vô cùng tinh ý.

- Cô gái, cô tên là gì nhỉ? – Đường như ông sức nhớ ra là chưa hỏi tên tôi.

- A, tiện nữ là Dương Minh Hà. – Tôi lễ phép đáp.

Ông nhìn tôi trù mến, cảm giác gần gũi như cha con. Quả thật tuy chỉ gặp hai lần, nhưng ấn tượng giữa tôi và ông xem ra rất tốt, không như Cao Lỗ kia.

- Minh Hà, có biết tại sao ta rất xem trọng cô không?

Tôi lắc đầu thì ông nói tiếp:

- Bây giờ ta đã hiểu, ta nên xem trọng cô như đã xem trọng Cao Lỗ...

- An Dương Vương, ngài nhầm rồi, thực ra tôi không phải đối thủ của hần...

- Không đâu, đừng khiêm tốn ! – An Dương Vương vô cùng thiện chí đề cao tôi – Ta biết, cô và Cao Lỗ đều giống một kiểu, là kiểu tự tin và kiêu hãnh, cho nên hai kẻ các người gặp nhau mới tả xung hữu đột như vậy!

- Hần kể hết chuyện đêm đó cho ngài à? – Chợt tôi cảm thấy xấu hổ, như có tật giật mình.

- Đêm đó ngoài việc hai người đánh nhau như lời kể của cả hai thì có việc gì à?

- À, không có gì... đúng là đánh nhau... – Tôi thử phào nhẹ nhõm, xem ra hần còn biết giữ thể diện.

- Thật ra, cảm giác của ta khi có sự xuất hiện của cô nương cũng giống như khi gặp được Cao Lỗ... ta cảm nhận cô nương cũng sẽ có một vai trò lớn như hần...

Lúc này thì tôi cũng hơi tò mò, không ngại hỏi chuyện:

- Ngài gặp Cao Lỗ từ bao giờ ạ?

- Từ khi hần mới sinh ra, nói cho cô nương biết này, hai mươi lăm năm về trước, khi ta đang vất vả vì việc xây thành này, quả thật ta mong muốn xây được một thành kiên cố độc đáo bậc nhất, nên không từ bỏ ý tưởng. Nhưng lập quốc mấy năm mà xây thành không xong, cứ xây lại đổ, có một cao nhân bày ta lập đàn tế Kim Quy thần ngoài biển... ngày hôm đó trên đường tế thần về, đi qua đất Ngòi Sáo (*) nhặt được một đứa bé sơ sinh bên một tảng đá nên nhặt về nuôi, để ghi nhớ lấy họ là Cao (**), tên là Lỗ.

Ồ, ra chuyện vua Thục Phán lập đàn tế thần Kim Quy để xin thần phù hộ xây thành là có thật, vậy sau đó vua đã xây được thành? Thần Kim Quy là có thật sao?

- An Dương Vương, vậy thần Kim Quy là có thật à? – Tôi ngơ ngác hỏi.- Thần giúp ngài xây thành và ban vuốt làm nỏ à?

Chợt ông nhìn tôi một hồi, lát sau mỉm cười:

- Cô gái, đợi lúc cô có thể làm được nhiều việc hơn cho ta, ta tin tưởng cô nhiều hơn một chút, ta sẽ lại kể cho cô thêm một chút...

(*) Bắc Ninh ngày nay

(**) Cao có nghĩa gắn với đá thạch, núi đá...

7. Chương 7: Ngự Xạ Đài

Thấy An Dương Vương nói vậy, tôi tò mò nhưng không tiện hỏi thêm. Có một điều tôi vừa biết thêm là Cao Lỗ là trẻ mồ côi được An Dương Vương nhặt về nuôi? Chắc ngài đôi xử và coi trọng hẳn lắm nên hẳn mới như vậy.

Tôi thử cử động chân tay, thấy đã linh hoạt trở lại, cũng không muốn ở đây lâu, bèn quay sang bảo An Dương Vương:

- Cảm ơn bệ hạ, tôi đã khỏe lại rồi, không tiện làm phiền !

- Đợi một chút, ta có cái này cho cô, cô gái !

Nói rồi ngài sai người mang ra một bộ y phục và một mũ miện, còn có cả một chuỗi ngọc trai lớn.

- Đây là cái gì ạ?

- Y phục cho cô, Kim Quy chi nữ! – Ngài cầm bộ áo lên – Ta đã bảo thợ may giỏi nhất thiết kế, ngày đêm may nên mới vừa xong, cô từ nay vừa là biểu tượng thần thánh, vừa là Đại tư tế của đại điện thờ Kim Quy thần, phải có khí chất một chút. Ta lấy màu nước biển xanh lam này làm màu chủ đạo, tượng trưng cho nước của Kim Quy thần, mũ miện này cũng gắn đá thạch màu xanh có bên bờ biển, thêm pháp khí là chuỗi ngọc trai thanh khiết này nữa, cô thấy thế nào?

Tôi ngắm nhìn những thứ mà An Dương Vương chuẩn bị. Đầu tiên là một váy áo vô cùng cầu kì, có lẽ bằng chất vải tơ tằm thượng hạng bấy giờ, cầm vào thấy cảm giác mềm mại mà lại nhẹ nhàng, thanh thoát. Màu vải cũng rất tự nhiên, xem ra kĩ thuật nhuộm đã rất tốt.

Bộ váy này có đến mấy lớp, chính tôi cũng không hình dung được phải mặc vào như thế nào. Viên áo, cổ áo đều thêu một loại hoa văn chìm lạc màu vàng óng nổi bật lên, không biết có phải thêu bằng chỉ vàng không? Đuôi áo rất dài, chắc mặc vào sẽ quét đất, có thêu nổi hoa văn cuộn tròn như từng lớp sóng biển.

Mũ miện gắn toàn đá xanh, phía sau có điểm bằng chuỗi lông vũ dài, mềm mại, tạo cảm giác phiêu diêu, huyền bí của linh thần. Thêm vào đó là chuỗi ngọc trai lớn và thanh khiết này, xem ra bộ đồ này vô cùng xa xỉ đây.

- An Dương Vương, ngài không cần vì tôi mà cầu kì đâu ạ ! – Tôi ngỏ ý từ chối.

- Đừng nói thế, ta dù sao cũng may rồi... nói thật, ta rất thích cô, giống như con gái mình vậy, ta chỉ có mỗi Mị Châu là con gái, sau này nó lấy chồng, phò mã có ở rể hay không thì ta có lẽ vẫn sẽ có cảm giác cô độc. Nếu không phải đã cho cô làm Kim Quy chi nữ, ta cũng sẽ nhận cô làm con nuôi như từng nhận Cao Lỗ. Ta cũng tin vào việc cô đến đây là kì duyên, ta lại thấy cô thực sự là người tốt...

Thành ý của An Dương Vương khiến tôi không tiện từ chối nữa, nhưng tôi không biết giúp gì cho ông để bù lại cả, mang danh thần linh mà tôi cũng chưa làm được gì. Dù tôi có phải tạm thời bắt buộc phải ở lại đây hay vì hiếu kì muốn biết kết quả câu chuyện tình Mị Châu Trọng Thủy, tôi cũng phải nghĩ cách trả ơn ông mới được.

- An Dương Vương, liệu tôi có thể chỉ mặc cái này vào buổi tế lễ quan trọng không? Bình thường mặc thường phục cho thoải mái vận động.... – Tôi nhìn bộ y phục xa xỉ cũng vẫn thấy ái ngại và tiếc của.

- Được, cô gái muốn thường phục gì ta sẽ chuẩn bị?

Tôi nhớ ra quần áo hiện đại của mình mang theo tất cả có hai bộ, không thể mặc mãi được, bèn nhờ vua Thục Phán chuẩn bị ấy bộ thường phục đơn giản của nam giới, kiểu những người học võ. Y phục nữ giới thời này, nhất là đồ của nữ giới trong cung và quý tộc không tiện để đi bước dài hay chạy nhảy. Lúc đầu vua nhìn tôi lạ lùng, không ngờ tôi lại không thích mặc đồ yếu điệu thực nữ, sau ông cũng chiều ý tôi và dặn rằng khi có sự kiện quan trọng nhớ phải thay lễ phục.

Sau khi tôi thay một bộ nam phục, còn mặc cả áo choàng, cột tóc đuôi ngựa cao, trông tôi giống một thiếu niên trẻ trung hơn là một cô gái. Tôi còn đeo vòng bảo vệ cổ tay bằng da dê, đi ủng cao. Bây giờ tâm trạng rất tốt, có kẻ vô duyên nào trên tôi không giống nữ nhi hay không xinh đẹp tôi cũng không màng, đã thế từ nay tôi quyết định mặc nam phục luôn.

Lần này An Dương Vương dẫn tôi ra ngoài và không bật mắt, có lẽ sau ngày hôm trước tên Cao Lỗ kiểm tra trình độ bơi lội và thể trạng của tôi, ông đã không còn để phòng tôi nhiều nữa, hơn nữa ông bảo đây cũng chỉ là một trong nhiều mật thất, những bí mật kiến trúc trong thành này không dễ gì khám phá hết được.

- À, Minh Hà... công chúa đang ở ngoài Ngự xạ đài, cô có muốn đến đó gặp nó không? – An Dương Vương gợi ý.

- Bây giờ ư?

- Đúng vậy!

Tôi gật đầu, An Dương Vương bèn sai người mang đến hai con ngựa, một trắng, một đen tuyền. Tôi bèn lắc đầu bảo ông là tôi không biết cưỡi ngựa, thế là ông bèn sai người đem đến xe ngựa.

An Dương Vương đích thân đánh xe ngựa đi, hai bên là những hộ vệ cưỡi ngựa theo.

- Cô gái, cô cũng nên học cưỡi ngựa chứ nhỉ? Cao Lỗ bốn tuổi đã cưỡi được ngựa thông thạo, ta sẽ bảo hấn dạy cô!

- Thôi đừng ạ ! – Tôi từ chối vội – Nếu hấn dạy thì tôi không học đâu !

An Dương Vương tự nhiên quay đầu lại mỉm cười khó hiểu.

- Cao Lỗ bình thường không hề lỗ mãng với phụ nữ, đừng sợ !

- Nhưng vấn đề hấn không coi tôi là phụ nữ ! – Tôi chép miệng – An Dương Vương có thể đề cử người khác không ạ?

- Cái này thì khó, vì chỉ có hấn, ta và mấy vị thị vệ trung thành này biết cô là thần linh giả... – An Dương Vương lại cố an ủi – Ta sẽ căn dặn hấn tuyệt đối không làm khó cô nữa!

.....

Ngự xạ đài là nơi binh sĩ Âu Lạc luyện tập võ nghệ, nhất là kĩ thuật bắn cung, nỏ. Tương truyền An Dương Vương cũng rất hay lui tới ngự xạ đài.

Bên ngoài ngự xạ đài bố trí như một doanh trại, cổng vào có rào gỗ cao, có tháp hỏa mai.

Khi xe ngựa vừa tới, tôi húng khởi nhảy xuống. Ô, trong kia các binh sĩ từng tốp, từng tốp đang tập bắn cung.

An Dương Vương dẫn tôi vào, các binh sĩ đều ngừng tập, quỳ xuống thi lễ. Mị Châu công chúa từ đài quan sát cũng chạy xuống ra đón. Có vẻ thái độ nằng tở ra rất ngưỡng mộ khi nhìn thấy tôi, quả là một công chúa trong sáng, đáng yêu.

An Dương Vương hô lớn:

- Hỡi các dũng sĩ Âu Lạc ! Ngày hôm nay có Kim Quy chi nữ ngự trong Loa khẩu đến xem binh sĩ chúng ta luyện tập, các binh sĩ hãy hết sức cố gắng, không phụ công Kim Quy thần đã bảo hộ và ban sức mạnh !

Tức thì toàn bộ binh sĩ reo vang, mọi con mắt dồn vào tôi ngưỡng mộ làm tôi cũng thấy ái ngại. Không ngờ dân chúng, binh lính ở đây ai ai cũng sùng bái thần Kim Quy đến vậy. Thành ra một con búp bê được gọi tên giả như tôi cũng được tôn kính.

Chỉ có một kẻ đứng khoanh tay, cười nửa miệng bên cạnh tháp quan sát, Cao Lỗ Lạc tướng.

Cái gì mà thần nữ ngự trong Loa khẩu (tên của cái đền Kim Quy), hẳn chính là người bày ra trò này.

Tuy nhiên, dường như sĩ khí binh lính cũng tăng vọt lên, ai ai cũng hào hứng, đang mệt mỏi cũng cố gắng hơn. Lúc này tôi ở trong tháp quan sát cùng cha con vua Thục Phán.

Tên Cao Lỗ trực tiếp chỉ huy quân sĩ. Hôm nay họ tập bắn cung. Tôi thấy hơi tò mò là sử sách nói đến sức mạnh cung nỏ của quân Âu Lạc, đặc biệt là “nỏ thần”, lẽ ra họ cũng phải tập bắn nỏ chứ, tại sao họ không đem nỏ ra bắn, chẳng nhẽ chỉ có một cái nỏ thần, không thể nào! Dù có 1 cái nỏ thần thôi thì họ cũng phải làm những cái nỏ tương tự ăn theo chứ. Hay đây mới là bí mật quân sự lớn nhất, khiến họ không dễ gì mang ra, chỉ dùng khi cần thiết?

Dù sao thì tôi vẫn là người ngoài mà... Tôi tự nhủ như vậy.

Đang xem bắn cung, đột nhiên nàng Mị Châu yêu kiều bên cạnh tôi lên tiếng:

- Phụ vương, thần nữ, đã lâu Mị Châu cũng không tập cưỡi ngựa, cũng không tập bắn cung, không biết còn sử dụng được cung tên không, phụ vương có thể để con thử một chút?

An Dương Vương gật đầu. Tôi thì tỏ ra ngạc nhiên, công chúa Mị Châu yếu điệu như vậy mà cũng biết bắn cung, cưỡi ngựa? Tức thì An Dương Vương quay sang tôi bảo:

- Mị Châu là con gái độc nhất của ta, từ nhỏ ta đã để Cao Lỗ dạy nó một số thứ để tự vệ, hơn nữa là Công chúa của Âu Lạc nổi danh cung nỏ này, không thể không biết mấy thứ đó!

Quả nhiên khi nàng tháo áo choàng lông ngỗng bước ra, những binh sĩ lại tránh qua một bên hò reo cổ vũ nhiệt liệt. Người ta mang đến cho nàng một cây cung.

Ngồi đây tôi có thể ngắm kĩ, dáng người công chúa thực mềm mại quyến rũ, đường cong không chệ vào đâu, quả thật hoàn mỹ, khiến người ta ngắm cũng thấy si mê. Đó là lý do tại sao mọi binh sĩ càng chăm chú dán mắt vào nhìn nàng hơn, có kẻ ngưỡng mộ, có kẻ đắm say, cũng không thiếu ánh mắt mơ ước.

Tôi liếc sang phía Cao Lỗ, quả nhiên như vậy, không chỉ đắm say, ánh mắt nhìn nàng càng nhu tình ẩn ý, vừa có chiều sâu lại vừa dịu dàng.

Tôi lại nhớ đến và so sánh cái cách hắn nhìn tôi muốn ăn tươi nuốt sống khi đụng chạm đến tình cảm của hắn và công chúa, mà bình thường hắn nhìn tôi cũng không chút nào thiện cảm rồi...

Công chúa kéo cây cung, lộ ra một chút cẳng tay trắng ngần mịn như ngọc. Không ngờ người nàng mảnh mai yếu điệu như vậy mà có thể kéo căng cây cung, quả không tầm thường.

Đám binh sĩ reo hò vang dội, còn Cao Lỗ vẫn ngắm nhìn nàng si mê, ánh mắt hi vọng và tin tưởng.

Cuối cùng nàng cũng bắn, mũi tên của nàng khá chính xác, vào mép hồng tâm.

Đối với nữ nhi như nàng thì như vậy có vẻ đã vô cùng đáng nể.

Cao Lỗ ánh mắt hài lòng, càng thêm chút tình ý khi nhìn nàng, binh sĩ thì khởi nói, hò reo hoan hô nhiệt liệt, còn hơn nhiều lúc xuất hiện Kim Quy chi nữ.

Chợt một vài binh sĩ hô lên: “Kim Quy chi nữ, chúng tôi cũng muốn chứng kiến thần nữ trở tài nghệ!”

Tức thì họ không đâu bảo nhau hào hứng hòa theo.

“Kim Quy là thần ban nỏ thần vô địch, ắt con gái người cũng tài năng phi phàm, xin hãy cho chúng dân mở rộng tầm mắt!”

Tôi quả là bị dồn vào thế bí rồi. An Dương Vương lúc đầu ái ngại can ngăn, nhưng ý chí của quân sĩ tự nhiên lên quá cao, không ngừng hò hét, kiểu này tôi sẽ lộ tẩy tại đây mất.

- Minh Hà, hay là cô cứ ra đi ! – An Dương Vương nhìn tôi nói thầm.

Tôi lắc đầu, tỏ ý rằng cả đời tôi chưa bao giờ kéo cung. An Dương Vương đánh ánh mắt sang Cao Lỗ. Hắn nghĩ gì một vài giây rồi lại đưa cho tôi một cây cung và nói thầm:

- Đây là cái cung nhẹ nhất đấy, người không đến mức vô dụng đến nỗi không kéo được cung?

Công chúa Mị Châu nhìn sang tôi ngưỡng mộ chờ mong, còn An Dương Vương ánh mắt đầy động viên, an ủi, ông nói thầm rằng: “ Không sao đâu, không bắn được thì ta cũng có cách thu xếp!”

Tôi miễn cưỡng bước ra, nhìn về phía ông. Có phải tôi sắp gây rắc rối cho ông rồi không. Thần nữ cái gì chứ, rõ là so với công chúa, tôi vô dụng kém cỏi hơn nhiều mà, ông còn trông đợi vào tôi như thế.

Tôi lướt qua khuôn mặt các binh sĩ, họ không reo hò nữa mà như nín thở, yên lặng chờ đợi. Họ trông chờ, tin tưởng vào một thần thánh giả như tôi sao?

A, tôi hiểu phần nào cái trách nhiệm nặng nề của danh xưng thần thánh này, có lẽ mấy nàng xuyên không về cổ đại trở thành thần thánh đều có biệt tài, hay là do họ may mắn đặc biệt. Tôi không có tài gì giúp cho đất nước cổ đại này, cũng không trông đợi kì tích được. Nếu hôm nay tôi bắn hỏng, có lẽ màn kịch sẽ kết thúc, tôi có thể bị người ta ném đá, An Dương Vương có thể khó xử, lòng tin của nhân dân vào tín ngưỡng sẽ giảm sao?

Đến công chúa còn bắn được vào hồng tâm, nếu một Kim Quy chi nữ không bắn được ít nhất như thế, thì chỉ đáng làm trò cười cho thiên hạ.

Thế đã là gì, tôi ngại nhất là từ nay công chúa không biết sẽ coi tôi như thế nào, An Dương Vương sẽ khó xử ra sao, và đặc biệt là tôi ghét nhất Cao Lỗ.

Phải, hắn vốn đã xem rẻ tôi, giờ sẽ càng được thể, tôi không bằng công chúa, dù không nói ra nhưng hắn là hắn cũng sẽ so sánh. Giờ thì hắn đang nhìn tôi xem thường, và có thể đắc ý nếu tôi bị lộ là thần linh giả, khi ấy hắn sẽ sung sướng mà chém giết tôi...

Tôi kéo cung, nhắm vào cái hồng tâm. A, cái cung này nặng dữ dội, đây có đúng là cung nhẹ nhất không đấy?

Dây cung làm bằng gì mà căng và cứng như vậy, nó hoàn toàn không co giãn nhiều như dây cao su. Tôi khi kéo dây cung, những ngón tay đã miết chặt vào dây cung mà vẫn phải bặm môi, nhắm mắt kéo nhích từng tẹo một. Dây cung miết vào tay đau quá.

Có một điểm yếu chết người của tôi là cổ tay phải, hồi nhỏ bị gãy tay nghiêm trọng, đến bây giờ thỉnh thoảng hơi tê, trở gió vẫn thấy nhức...

Có lẽ tôi không đủ lực kéo hết dây cung được, cái cổ tay đang phản đối, tôi đã cố gắng lắm rồi. Và thế là tôi nhắm mắt, buông tay ra, không biết tên đã bay đi đâu nữa.

Yên lặng, tôi nín thở, nhắm mắt.

Họ có chế giễu tôi không? Tôi nghe bên tai tự nhiên những tiếng reo hò như pháo nổ dội lên, vội mở mắt ra.

Họ hô hào vang dội, nhiều người còn quỳ xuống tỏ lòng thán phục với thần linh. Họ không ngừng tán dương, tôi quay sang phía An Dương Vương, ánh mắt ông hài lòng, nhẹ nhõm. Công chúa thì hân hoan, chạy ra chỗ tôi, nàng cũng hết lời ca ngợi:

- Quả nhiên là thần nữ ! Mũi tên của người không cần kéo hết dây cung, mà tư thế bắn cung cũng rất lạ, rất phi thường nữa!

Tại sao nàng lại tán dương tôi như vậy? Tôi nhìn về phía bia bắn, có phải tôi đã bắn ngay chính giữa hồng tâm đó không? Mũi tên còn không lệch một ly.

Khi nàng dắt tôi vào đài quan sát, tôi còn không tin vào những gì mình nhìn thấy. Khi tôi ngồi xuống cạnh vua Thục Phán, ông mỉm cười, đánh mắt làm hiệu cho tôi nhìn lên phía xa.

Ồ, ra là vậy! Tôi thở dài, tôi không may đến thế mà. Thì ra trên phía tháp hỏa mai títt đằng xa, có một bóng người trên đó.

Lát sau người đó bí mật đi xuống, lại phía đài quan sát, thì ra là tên Cao Lỗ. Hắn đã bắn mũi tên đó? Từ khoảng cách xa gấp ba, bốn lần chỗ tôi đứng bắn cung, vậy mà chính xác không sai một ly sao? Lợi hại! Tôi không còn cách nào khác là phải thăm tán dương hắn.

Còn tôi, có lẽ mũi tên của tôi đã ghim nhâm vào chỗ nào rồi, hoặc đã một đi không trở lại.

- Hồi binh sĩ! – An Dương Vương đứng lên tuyên bố – Toàn quân hãy học theo thần nữ, ngày đêm luyện tập không ngừng, để bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đứng lên quét sạch ngoại xâm !

Binh sĩ đồng lòng hô hào vang dội, khí thế đột nhiên ngút trời. Có vẻ như họ càng thêm ngưỡng mộ tôi.

Nhưng bản thân tôi không vui, tôi thấy vô cùng xấu hổ, đó chỉ là cái danh hảo, mà tôi không hề làm được gì.

Chưa kể quay sang Cao Lỗ, lại thấy trong lòng khó chịu và hổ thẹn vì ánh mắt hắn nhìn tôi xem thường, hôm nay đã phiền hắn ra tay cứu tôi một phen.

Có lẽ hắn cũng đơn thuần vì muốn giúp An Dương Vương.

An Dương Vương đưa tôi về sớm cùng với công chúa. Trong xe ngựa, công chúa không ngừng trò chuyện và khen ngợi tôi, nhưng tôi chỉ cười đáp lễ.

Nàng có biết là, so với nàng, đến một phần mười tôi cũng không bằng không? Tôi thực sự rất buồn, tuy biết là không nên, nhưng tôi vẫn có chút gì đó như là không cam tâm và đố kị.

Tôi cũng đã hiểu vì sao Cao Lỗ si mê nàng, người tự cao, tự đại như hắn cũng phải thích nàng thôi, vì nàng không những quá xinh đẹp, mà còn thông thạo cưỡi ngựa, bắn cung, quả thật là một báu vật của quốc gia.

Không ngờ về thế giới này, tôi lại cảm thấy bất lực và thua thiệt đến vậy, dù giỏi giang mấy ở thời hiện đại cũng không thể làm gì ở đây, tôi gần như hoàn toàn yếu đuối và bất lực.

Chả trách Cao Lỗ xem rẻ tôi, nếu đặt tôi bên cạnh công chúa của hắn, sẽ chỉ như cục than bên hòn ngọc.

Tự nhiên lòng tôi thấy khó chịu, cái cảm giác bị hắn xem thường này...

Khi chia tay công chúa Mị Châu, trên đường An Dương Vương đưa tôi về Loa khẩu, ông dường như hiểu lòng tôi đang hổ thẹn, ông không xem thường, cũng không trách mà chỉ nhẹ nhàng động viên:

- Minh Hà, chuyện hôm nay không thể trách cô được...

- Tôi... thực sự khó xử và xấu hổ vì ngài đã kì vọng nhiều như thế, tôi chỉ là... – Tôi nhìn ông với ánh mắt nhiều phần ăn năn.

Đúng vậy, tôi chỉ là một người bình thường, tại sao ông chứ phải nhất định bảo tôi phải làm Kim Quy chi nữ? Để rồi Cao Lỗ cũng xem thường tôi, tôi chỉ là thần nữ bù nhìn...

- Cô gái, trước đây ta cũng khó khăn lắm mới đạt được như ngày nay...- Giọng ông trầm trầm – Có điều này ta muốn nói với cô...

Ông quay sang nhìn tôi, ánh mắt tin tưởng:

- Ta có niềm tin mãnh liệt rằng chính cô, chính là cô sẽ trở thành một Kim Quy chi nữ thực sự... dù cô không phải linh thần trong truyền thuyết, nhưng chúng ta không phải là không thể tạo ra truyền thuyết! – Ông mỉm cười nhiều ẩn ý.

- An Dương Vương... – Tôi thấy đầy ngạc nhiên hỏi ông – Tôi không hiểu lắm ý của ngài... tạo ra truyền thuyết ư? Tôi ư? Tại sao ngài lại nhất định tin là tôi?

- Ha ha... – Ông bật cười, ánh mắt chuyển biến thâm sâu – Cô cứ coi là chính Kim Quy thần đã bảo ta như vậy đi !

Xe ngựa vừa vặn dừng trước Loa Khẩu – đền thờ Kim Quy thần. Trước khi tiến tới vào, ông vẫn còn vỗ vai tôi, giọng điệu đầy kì vọng và tin tưởng:

- Sau này cô sẽ còn hiểu biết nhiều chuyện khác, chỉ biết là, bây giờ ta vẫn không ngừng kì vọng vào cô!

Rồi ông lại đánh xe ngựa về hoàng cung. Tôi dù không đoán hết ý của ông, nhưng vẫn hiểu rằng ông hi vọng vào tôi, không biết ông đã nhìn thấy gì ở tôi để ông tin như vậy.

Nhưng tôi, thực sự hôm nay đã hoàn toàn thảm bại, đến việc kéo một cây cung nghiêm chỉnh cũng không được, tôi thật sự có lỗi với ông, hổ thẹn với toàn thể binh sĩ, tự thấy mình kém cỏi với công chúa.

Còn nữa, Cao Lỗ, tôi không có lý do gì để oán hận khi hôm nay hẳn xem rõ tôi đến đâu.

8. Chương 8: Bản Thân Ta Tự Nỗ Lực

Tối nay khi trở về điện thờ, tôi cảm thấy nuốt gì cũng không ngon.

Bình thường tự tin, tự cao của tôi là thế, nhưng hôm nay tôi thua vì chính thực lực của mình.

Thực sự lòng tôi không yên. Cứ như thế này, tôi sẽ chỉ càng làm mình vô dụng thôi.

Lần một sẽ có lần hai, tôi lại phải làm bù nhìn trông đợi vào sự giúp đỡ và kế sách của Cao Lỗ sao? Như thế một chút thể diện tôi cũng sẽ không còn.

Tôi sẽ càng hổ thẹn khi đứng trước công chúa. Tôi sẽ mãi mãi nhận cái danh hão, trong thực tế tôi không bằng một phần mười nàng.

Và tôi sẽ lại để vua Thục Phán thất vọng.

Kim Quy chi nữ? Có phải tôi muốn nhận cái danh này đâu, hôm đó vì muốn còn đường sống, vì muốn hơn thua trước mặt Cao Lỗ tôi mới nhận, không ngờ trách nhiệm của nó lớn đến thế.

Là biểu tượng tín ngưỡng, tinh thần của nhân dân? Giống như ngày nay khi bạn nhìn thấy thiên sứ của Chúa?

A, lòng tôi khó chịu quá.

Tự trọng, sĩ diện, lương tâm của tôi dường như không cho phép.

...

...

Đi đi lại lại trong phòng một hồi, không biết đã bao lâu rồi, dường như cũng đã muộn.

Thế rồi tôi hạ quyết tâm, lấy áo choàng khoác vào cho đỡ lạnh, bước ra ngoài.

Không quá bất ngờ khi có hai nữ tư tế lại hỏi tôi đi đâu.

- Hẳn đang ở đâu? Chủ nhân của các người ở đâu?

- Thần nữ muốn tìm Cao Lỗ tướng quân?- Một nữ tư tế ngạc nhiên hỏi.

- Phải, nếu ta đi gặp hẳn thì được chứ gì? – Tôi sốt ruột.

Hai nữ tư tế nhìn nhau rồi đáp:

- Hôm nay có lẽ tướng quân không luyện binh, có lẽ ở tư gia...

- Không phải, hôm nay nhất định là ở nhà cha vợ, Kim Lạc hầu đại nhân... – Nữ tư tế khác phản bác.

Cha vợ? Ra là hấn có vợ rồi? Không thể nào tin được. Không phải hấn thích công chúa sao? Tôi đang băn khoăn tại sao hấn yêu công chúa, xem ra rất thật lòng mà hóa ra lại có vợ? Hay tên này thực sự là một gã lăng nhăng, được voi đòi tiên?

Cuối cùng thì hai nữ tư tế cũng quyết định dẫn tôi đến chỗ nhà Kim Lạc hầu. Tôi đi đường có hỏi chuyện, thì ra hấn đúng là đã thành thân với tiểu thư nhà đó. Trước đây hấn ở rể nhà Kim Lạc hầu theo phong tục ở rể của người Âu Lạc, nhưng sau khi vợ hấn lâm bệnh đột ngột qua đời hai năm trước thì hấn vẫn thường xuyên qua lại nhà đó, vẫn rất trọng lễ nghĩa.

Hai nữ tư tế còn cho tôi biết, hấn từ nhỏ được vua nuôi nấng, xem như con trai ruột, mà vua lại không có con trai, nên có rất nhiều vị Lạc hầu, Lạc tướng muốn gả con gái cho hấn, đồng thời để lấy lòng vua. Hấn lại rất khí phách phong độ nên vô số cô gái muốn làm vợ. Sau khi hấn lấy con gái nhà vị quan đầu triều Kim Lạc hầu được hơn một năm thì vợ hấn qua đời, nên hấn hiện tại độc thân. Hiện nay, cũng có nhiều vị quý tộc, đại thần trong triều muốn gả con gái cho hấn.

Tôi lảng máng đoán ra lý do. Có lẽ hấn thật lòng yêu thương công chúa từ lâu, nhưng có thể vì tự cao, có thể vì sợ bị khước từ nên không dám bày tỏ. Cũng có thể hấn biết công chúa ngây thơ, còn xem hấn là anh trai nên không dám mở lời? Hay hấn vì An Dương Vương mà nhận lời một cuộc hôn nhân có tính chất chính trị, củng cố triều đình? Nói chung có thể có vô vàn uẩn khúc.

Có thể bây giờ hấn vẫn một lòng yêu công chúa, nhưng vì đã kết hôn, tuy là vợ chết nhưng cũng không dám lấy công chúa vì sợ thua thiệt cho nàng... Thảo nào khi chọc vào hấn thường phát điên lên như vậy.

Bộ dạng lúc này của tôi nhiều phần giống nam nhi, lại khoác thêm áo choàng, có lẽ vì vậy mà người nhà Kim Lạc hầu không nhận ra tôi. Thật ra thì họ cũng có thể chỉ nhìn thấy Kim Quy chi nữ một lần.

Hai nữ tư tế đi cùng tôi, một người làm trong nhà dẫn chúng tôi vào trong, nói rằng hấn đang ngồi ngoài sân sau.

Theo dãy hành lang lát đá, gần đến sân sau, người làm xin cáo từ. Tôi đứng từ đây cũng nghe thấy tiếng hấn, dường như đang trò chuyện với một phụ nữ.

- Mai là ngày giỗ Kim Lan, con không đến được sao?

- Mẹ, con xin lỗi, mai phải duyệt binh... – Giọng hấn trầm trầm, phản phát tiếc nuối.

Thì ra hấn đang nói chuyện với mẹ vợ.

- Không hề gì, ta biết việc quân cấp bách, mai mốt có thể ngoại xâm kéo đến nơi... hai năm qua con vẫn qua lại đây thường xuyên, cũng không có ý lấy vợ, đối với ta đã thật cảm động rồi...nhưng mà, Cao Lỗ này...

- Không phải mẹ lại khuyên con lấy vợ?

- Nghe lời ta, con rể, chúng ta không hề muốn ích kỷ, con gái ta cũng bạc mệnh qua đời rồi... con là đàn ông, không thể sống cô đơn mãi được...

- Mẹ, con sẽ không bao giờ kết hôn nữa... để tránh lại có thêm một cô gái vì con mà chết trong đau khổ...

- Cao Lỗ à, nó sẽ không oán hận con nữa đâu!

- Nhưng con tự thấy có lỗi, vì con không thật lòng yêu nàng, mẹ à...

Đứng từ đây, nghe câu chuyện này, tôi không thể tin được. Thì ra đúng là hấn không yêu vợ hấn, cô ấy thật bất hạnh, hấn chỉ một lòng yêu thích công chúa.

Nhưng mà, dường như hấn vẫn còn rất tình nghĩa, trọng lễ nghĩa với bên nhà vợ. Xem ra hấn không phải kẻ xấu. Hấn còn tự hứa với bản thân không lấy vợ nữa. Có lẽ hấn chỉ cho phép mình lấy một người và âm thầm yêu một người.

Không ngờ tên Cao Lỗ bình thường tự tin, tự cao quá mức lại có nội tâm thống khổ thế này, hôm nay tôi vô tình chứng kiến một mặt sâu thẳm bên trong con người hấn... Xem ra hấn không phải người nông nổi đơn giản.

Thì ra một sự vật luôn có rất nhiều chiều, bản thân tôi học Văn cũng biết, cần phải phân tích nội tâm một nhân vật theo nhiều hướng khác nhau, xem ra tôi cũng hơi vô tâm rồi.

Có lẽ, chỉ có tôi là trẻ con, chỉ có tôi là vô dụng...

Tôi đang vẫn vợ suy nghĩ thì tự nhiên thấy hấn cùng mẹ vợ bước ra, hình như hấn định cáo biệt mẹ vợ ra về. Nhìn thấy tôi, ánh mắt hấn ánh lên vẻ ngạc nhiên, tôi tự nhiên thấy lúng túng thì hai nữ tư tế đã thưa rằng tôi muốn gặp hấn.

Kết quả là để tránh lằng nhằng, đám người chúng tôi kéo nhau khỏi nhà Lạc hầu, về tư gia của hấn.

Tư gia của hấn khá rộng, xem ra cũng không tẻ, bên trong nhà dường như có rất nhiều gia nhân.

- Thật ra có chuyện này... – Tôi ấp úng – Anh có thể bảo mấy người này tạm lui ra được không?

Hấn cho họ lui ra rồi lạnh lùng hỏi tôi có chuyện gì. Hình như đúng là hấn có tâm trạng.

- Thật ra...- Tôi cố lấy hơi, nói đồng dục – Xin anh hãy chỉ dạy tôi cưỡi ngựa, bắn cung, nếu có thể chỉ dạy tôi võ công càng tốt!

Nói xong, tôi cúi gầm mặt xuống chờ đợi. Bình thường sĩ diện của tôi không cho phép xin xỏ hấn đâu. Nhưng bây giờ là tôi đang nhờ vả, hơn nữa, dường như khi thấy chuyện của hấn lúc này, tôi dường như tự thấy không nên xem thường hấn...

Hấn không đồng ý sao? Tôi sốt ruột ngẩng đầu lên, gặp ánh mắt dừng dừng của hấn:

- Người thì không được đâu!

- Tại sao?

- Vì người không có tố chất, không thể luyện cái gì, về đi, ta có thể chấp nhận để người làm bù nhìn! – Giọng hấn lại đầy coi thường, hấn quay lưng đi.

Mới nghĩ tốt cho hấn một chút, không ngờ lại dội lên tôi gáo nước lạnh này, tại sao thái độ đang từ một kẻ trầm tư khổ đau sang một kẻ kiêu ngạo vậy? Hay là tôi quá đa cảm, này biết đâu hấn chỉ cố tỏ ra đau khổ trước mặt mẹ vợ?

A, nhưng nhìn cách hấn bước đi, tại sao lại buồn như vậy?

Không phải chứ? Hình như ngày mai là ngày giỗ vợ hấn... Có lẽ vì thế mà đêm nay hấn tâm trạng thật.

Có lẽ là con người, thì ai cũng sẽ có những lúc như vậy...

Tôi vội chạy đến níu áo hấn:

- Xin lỗi... nếu hôm nay người không vui, không có tâm trạng thì để hôm khác ta đến !

Chẳng ngờ hấn quay lại, nhìn tôi khinh miệt:

- Người nhất định phải học mấy cái đó sao? Chỉ vì sĩ diện của người à?

- Không phải, là vì...

Thật ra hấn nói cũng có một phần đúng, tôi học võ vì chủ yếu là sĩ diện, trong đó có bao gồm không muốn thua kém công chúa, không muốn hấn xem thường, không muốn phụ lòng An Dương Vương. Còn tôi chưa hề nghĩ đến việc dùng võ để đánh nhau hay xung trận.

- Đúng, là vì sĩ diện. – Tôi thừa nhận.

- Vậy thì người không có tư cách ! – Hấn ngắn gọn phủ quyết một câu.

Hấn rảo bước bỏ đi, tôi cố chạy theo. Chết tiệt, tôi cảm thấy chạy mà hấn xem chừng chỉ bước rất nhẹ nhàng.

- TẠI SAO CHỨ? TẠI SAO LÝ DO ĐÓ KHÔNG ĐƯỢC CHỨ? – Tôi hét với theo.

- Vì sĩ diện của người quá hèn mọn ! – Hấn quay lại, nhìn tôi đáp.

Lúc này tôi lại thấy âm ức rồi. Cái gì mà hèn mọn, tại sao hẳn có thể xem rõ tự trọng của người khác như thế chứ.

- Đúng, ta học võ vì sĩ diện của ta đấy ! – Tôi nhìn thẳng vào hẳn, không hề nao núng – Đối với ta đó là một lý do rất tốt, ta học võ vì muốn bảo vệ danh dự của ta đấy, cũng không phải vì cái danh xưng mà người ban cho ta sao? Ta ghét bị người xem thường, ta ghét nhận sự giúp đỡ, bổ thí rồi xem rẻ, ta không muốn làm bù nhìn đấy, được chưa, chỗ lý do đó chưa đủ sao?

- Không đủ ! – Hẳn vẫn cương quyết đáp.

- Được, vậy chỉ có một lý do, đó là do ta là Kim Quy chi nữ!

Tự nhiên hẳn bật cười, âm điệu như vừa thấy vô cùng hài hước, lại như vừa xem thường tôi. Tôi cũng thấy mình hơi hồ đồ, cái gì mà Kim quy chi nữ, cái đó là do hẳn tạo ra mà.

- Chính vì người tạo ra ta, người phải có trách nhiệm! Còn ta cũng sẽ cho người thấy quyết tâm của ta! – Tôi lấy lại bình tĩnh, đồng dạng ứng biến.

- Được ! – Đột nhiên hẳn bước lại gần, kéo tay tôi đi – Ta để xem người có thể duy trì cái sĩ diện và quyết tâm đó đến đâu!

Hẳn kéo tôi vào sân trong nhà hẳn, thì ra bên trong này là một sân tập võ nhỏ, có cả bia và hình nộm để tập bắn cung.

- Người đồng ý dạy ta? – Tôi ngạc nhiên.

- Đừng vội mừng ! – Hẳn lấy ra một cây cung khá lớn, vút xuống trước mặt tôi – Nếu hôm nay người không bắn trúng ít nhất một trong những mục tiêu ở đây, bao gồm hai hình nộm rơm và bia bắn kia thì hãy ra về ngay lập tức.

Cái gì chứ, hẳn còn chưa dạy tôi mà, tại sao lại bắt tôi bắn vậy. Thấy tôi còn chần chừ thắc mắc hẳn đã cao giọng:

- Sao? Là người không cần thử nữa sao?

- Ai bảo ta sợ chứ ?

Nói rồi tôi xách cây cung lên, hẳn thì bình thản lại phía bậc thềm dưới mái hiên ngôi. Hẳn thậm chí còn bảo người làm mang ra mấy bình rượu, xem ra thái độ có vẻ rất cao ngạo đấy.

Tôi âm ức quay đi, bắt đầu tập kéo cung. Nhưng mà cái cung lớn này còn nặng gấp đôi cây cung lúc nãy kéo, không biết gỗ gì mà nặng trịch vậy, tôi cảm tưởng muốn sái vai khi gương nó lên.

Tôi đã đặt vào cung mũi tên, thời này mũi tên bằng tre hoặc gỗ vót, đầu làm bằng đồng, những mũi tên tôi đang dùng có đầu hình lá nhọn, chiều dài mũi tên hơn loại tên lúc nãy bắn, có lẽ là dùng cho cái cung lớn này, và bắn ở cự li xa hơn.

Tôi vừa kéo cái dây cung căng như dây đàn này ra một chút thì thấy cổ tay đã phản ứng, càng cố kéo thì cổ tay càng run rẩy vì đau. Ngón tay miết vào dây cung cũng rất khó chịu. Xem ra dù tôi đã cố gắng nhưng chưa kéo được một phần tư độ giãn cần thiết để bắn ra.

Tôi cố cắn môi thử lại lần nữa. A, đau! Miệng tôi vẫn còn sưng. Tôi thậm nguyên rửa trong lòng nhưng không hiểu sao có chút xấu hổ dâng lên.

Chết tiệt, hôm đó đã làm gì chứ, thật không dám nghĩ đến nữa. Tôi tự trách mình lại nghĩ lung tung. Hôm đó, hẳn và tôi đều không nghiêm túc. Cái đó giống như đánh nhau, đâm chém nhau sưng đầu mẻ trán vậy.

Nhưng tôi không hiểu sao vẫn khề liếc sang hẳn. Hẳn đang đưa bình rượu lên miệng uống, khề nhắm mắt lại trong khoảnh khắc. Chợt tôi có chút ngỡ ngàng, hẳn trông thật có nét cao ngạo quyền rũ, một chút phong trần, lại có chút oai vệ, độc tôn.

Tự nhủ mình tỉnh mộng, tôi lại nghiêng răng kéo cung. Vẫn không được.

Nhìn sang hẳn, hẳn đang dựa đầu vào cột, cười mỉa mai. Được, người cứ đợi đấy !

Tôi dù hạ quyết tâm đến mấy, vẫn không có lực kéo cung, tay phải tôi càng cố thử nhiều lần, càng đau nhức, cơn đau hành hạ khiến tôi khó chịu muốn bỏ cuộc.

Chưa kể mấy đầu ngón tay đã muốn tứa máu, tôi đã thử hàng chục lần, càng gồng sức, càng bất lực.

Chợt thấy hần thông thả như vậy, trong đầu tôi có ý nghĩ hần đang muốn chơi tôi. Rõ ràng là hần không muốn dạy, hần cố tình để tôi kéo, để tôi thấy bất lực mà bỏ cuộc.

- A !

Tôi vì đau quá thốt lên, bỏ cây cung dưới đất. Tay trái xoa bóp lấy cổ tay phải. Không được rồi, tôi không kéo được cung lên nữa

Tôi quay sang nhìn hần, hàm ý mong hần đổi ý, tức thì thấy hần cười như đã mãn nguyện lắm.

Nói rồi hần bình thần đưa rượu lên miệng uống.

Nỗi oán hận của tôi lại trào lên, thì ra tôi đã như một con ngốc bị lừa. Tức giận, tôi phăng phăng ra chỗ hần, giật lấy bình rượu:

- Cao Lỗ ! Người lừa ta ! – Tôi ném vào mặt hần những lời giận dữ.

- Tại sao người cho là ta lừa người? – Hần cười mỉa mai khiêu khích.

- Người rõ ràng không có ý dạy ta, đề tiện !

Tôi vừa định tiếp tục với những câu chữ bới thì đã thấy hần túm gọn cổ tay phải của tôi, dùng sức mau gọn kéo tôi lại, rồi nhanh lẹ ấn cả người tôi xuống nền đá của cái hành lang.

Càng hoảng hốt, giật thót mình khi hần đè lên tôi, tay kia cố định luôn cổ tay trái.

- Người... – Tôi thấy run sợ trong lòng, cổ giãy dụa thoát khỏi cái tình thế ám muội này.

A, nhưng cổ tay phải đau quá, vừa nãy hần kéo rồi ấn xuống, tưởng chừng nó muốn gãy đến nơi. Ngay cả cổ tay trái muốn bật lên nhưng cũng không thoát khỏi bàn tay của hần. Dưới sống lưng thấy luồng điện lạnh chạy qua, còn da thịt cũng cảm nhận được cái lạnh buốt của nền đá bên dưới.

Hần định làm gì? Tôi thấy hần chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt khó hiểu. Có mùi men rượu cay nồng phảng phất bao bọc lấy tôi. Đường như tôi cảm thấy đầu óc hơi choáng váng rồi.

- Xem đó ! – Hần dùng giọng điệu xem thường – Người không có đủ lực kéo cung, cổ tay quá yếu, tay phải còn gần như không thể dùng lực mạnh, người có cổ mười năm nữa cũng không thể kéo cái cung đó!

- Không cam tâm ! – Tôi thực sự không muốn chấp nhận, rõ ràng là hần không muốn dạy tôi tử tế mà. – Ta sẽ kéo được cái cung đó, ta sẽ bắt người thừa nhận!

Nhưng hần chỉ im lặng một hồi, rồi tự nhiên lại bật cười, hơi men tỏa ra nóng bỏng:

- Cho người biết... – Đột nhiên giọng hần khàn khàn đi – Người muốn kéo được cái cung đó, người phải đủ sức thoát khỏi sự khống chế của ta bây giờ!

Đầu óc tôi có chút mơ hồ thêm nhưng vẫn nghe rõ, hiểu rõ, tôi cố dùng sức bình sinh đẩy dụa, nhưng không khác gì một con gà bị trói chặt...

Tại sao lại vô dụng như vậy? Vì người thời này như hần quá mạnh, đặc biệt là vì hần là một võ tướng quá uy vũ trong lịch sử? Thật không cam tâm, tự dưng lòng tôi lại thấy ảm ức, bức bối. Hơi men mỗi lúc một quện vào mũi, lại càng làm tôi cảm thấy bứt rứt khó chịu, xen lẫn mơ hồ.

Đường như tôi mỗi lúc lại cảm thấy người lâng lâng không còn sức, đây là rượu gì mà ngửi hương đã muốn say? Hần uống nhiều rượu mạnh như vậy, lẽ nào không say?

Không, là hần cũng say. Hần đột nhiên buông một tay ra, dùng những ngón tay đó đặt lên môi tôi, lướt nhẹ qua chỗ bị thương vẫn còn rõ dấu vết. Đường như trong lòng tôi có suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn.

- Nay, ta thấy... – Giọng hần trầm đặc kì lạ, hần ghé xuống tai tôi dụ dỗ – Hay là người ngoan ngoãn theo ta, làm cho ta vui, ta sẽ tặng người một cái cung đặc biệt, nhẹ hơn cung thường năm lần, kéo dễ hơn nhiều, cũng có thể bắn xa hơn, sát thương mạnh hơn...

Cái gì chứ? Tôi thoáng ngỡ ngàng, khi nghe và ý thức trong não hiểu hết thì đột nhiên giật mình kinh hãi. Hần... dê tiện !

Không phải hần là người tốt? Không phải hần một lòng một dạ yêu công chúa? Không phải hần chung thủy với người vợ đã chết? Tại sao còn muốn đùa giỡn tôi? Thật không thể chấp nhận được.

- Người... – Tôi tự nhiên lấy lại ý thức tỉnh táo hơn, cố chống cự lần nữa – Dê tiện, không phải người yêu công chúa? Không phải người chỉ lấy một vợ?

Tôi định tiếp tục xỉ vả hần thay cho việc chống cự vô ích thì đã thấy ánh mắt hần đã nhìn khắp mình tôi một lượt, có chiều thiếu nghiêm túc rồi cười chế giễu:

- Vậy thì sao? Người nghe hết rồi à? Đúng, ta chỉ lấy một người, cũng chỉ suốt đời suốt kiếp yêu một người, nhưng ta có thể chiều cổ cho người làm đồ chơi, làm vật cưng tạm thời của ta... thực sự, người cũng lợi hại lắm, đã chơi xỏ ta mấy lần...

Hần là hần đang say hay hần nói thật? Hay đây mới là cách để hần trả thù vậy? Tôi cảm thấy vô cùng uất hận, một chút nước mắt ẩm ướt trào ra...

- Diên rồ, người say rồi, buông ta ra! – Tôi hét lên.

- Chỉ khi ta say người mới có cơ hội này, người không phải vì sĩ diện mà học võ công? Người không thấy thực lực của mình à? – Hần vẫn như làm chủ tình thế.

Dê tiện, đáng căm hận quá... là tôi muốn cầu xin hần dạy tôi võ công lợi hại, nhưng không ngờ lại rơi vào tình huống này, tôi bất lực như thế này, sĩ diện cũng bị xem rẻ, gần như với hần thực sự tôi không còn giá trị gì, có thể đem ra đùa cợt... Đúng, thực sự tôi không có một thứ gì giỏi giang hay đáng giá.

Nhưng... nếu như tôi bỏ cuộc, là tôi vẫn thua cuộc.

Sĩ diện của tôi, một chút cũng sẽ không còn. Lẽ ra, lẽ ra tôi không được sợ hần...

Tôi nhất định cho rằng lòng tự kiêu của tôi cao hơn hần. Hần đã dám ra giá với tôi? Coi rẻ tôi? Thực sự tôi chỉ đáng giá như vậy?

Không bao giờ một người như tôi cam tâm!

“ Ta sẽ cho người thấy, người nhất định không thể thắng ta!” – Tôi nhủ thầm trong bụng.

- Được, ta chấp nhận trao đổi! – Tôi kìm nén những giọt lệ đau xót uất ức, bình tĩnh, dũng dạc nói – Có điều, thay vì lấy cái cung nào đó, người phải tận tâm dạy ta để ta kéo được những cái cung bình thường...

Hần nhìn tôi chăm chăm, sao, hần ngạc nhiên ư? Tôi có sĩ diện của tôi, tôi nhất định không để hần xem thường.

- Ha ha ! – Đường như hần cảm thấy tôi cố chấp nên giễu cợt – Người vẫn muốn kiên quyết đến cùng?

- Đúng vậy! Tự bản thân ta sẽ nỗ lực, người chỉ cần nghiêm túc dạy ta!

Hần nhìn tôi một hồi nữa, ánh mắt khó hiểu. Không biết là hần đang nghĩ hay đang tính toán gì. Sau đó hần lên tiếng:

- Người chấp nhận điều kiện, cũng xem như là người của ta, cũng như gia nhân của ta, sau này nếu ta yêu cầu làm gì, người nhất định phải làm!

Tôi gật đầu nhưng thực sự trong lòng không phục.

Thật ra, tôi không để hần khống chế mãi đâu. Tôi chỉ ở lại đây một thời gian, trong thời gian đó nếu có cơ hội và tôi muốn trở về, thì tôi sẽ lập tức trở về.

Tôi thực lòng chỉ muốn ở lại đây chiêm nghiệm và quan sát một thời gian, cho đến lúc Trọng Thủy xuất hiện hay câu chuyện tình đó có hồi kết.

Làm đồ chơi cho hắn? Bây giờ tôi mới thấy hơi hối hận, nhủ lòng đây chỉ là kế tạm thời. Muốn làm gì tôi? Không dễ thế, cũng lắm nếu khó khăn quá tôi nhảy xuống giếng, tìm đường về thời hiện đại.

Chỉ là tôi lo sợ nhảy xuống đó không chắc đã về được, và tên Cao Lỗ này rút nước giếng đi. Nhưng dù gì, tôi nhất định không làm đồ chơi cho hắn.

9. Chương 9: Việc Tốt (1)

Tôi biết mà, là tên Cao Lỗ cao ngạo, đây “sĩ diện” kia không dễ gì tha cho tôi khi tôi năm lần bảy lượt chọc vào hắn, hắn nhất định ăn miếng trả miếng với tôi, còn nhất định tìm cách để tôi mất sĩ diện sao?

Từ nay hắn sẽ lấy danh nghĩa ông chủ mà dày vò, tìm cách trả thù tôi. Nhất định tôi không chịu thua, chỉ cần biết chút võ nghệ, tôi sẽ lập tức không còn sợ hắn...

Lúc này tôi đầy quyết tâm như vậy, chưa ngờ được rằng việc học võ công vô cùng gian khổ về sau.

...

...

Sau khi giao kèo xong, tôi la hét kêu hắn buông ra, hắn liền buông ra thật, rồi điềm tĩnh đứng dậy, không biết thực sự hắn có say không nữa.

- Nói cho người hay, ta luyện binh vô cùng nghiêm khắc, quân lệnh như sơn, chỉ cần người vô phép tắc một chút cũng chịu hình phạt, thậm chí có thể xử tử! – Hắn nghiêm giọng, định đe dọa tôi đây.

- Biết rồi, vậy bao giờ chúng ta bắt đầu? – Tôi ngồi dậy, vừa xoa xoa lấy hai cổ tay vừa hỏi. Thực tình tôi chỉ muốn học nhanh để kết thúc sớm.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt như muốn nhấn mạnh rằng hắn không để mọi việc đơn giản cho tôi đâu, rồi lên tiếng ra lệnh:

- Ngay ngày mai, nghe cho kĩ đây, buổi sáng sau khi tế lễ, người phải tập cưỡi ngựa, buổi chiều tối phải tự giác đến đây luyện bắn cung, kết hợp luyện võ cơ bản, phải quét dọn sân tập này, vào kho lấy cung, tên, bia bắn, bao cát... tập xong tự giác cất vào kho, quét dọn kho mới được ra về !

Tôi biết mà, tôi biết mà, mọi việc bắt đầu rồi. Mấy việc này chắc cũng không đến nỗi làm khó được tôi, mà tôi cũng không thể phản đối vì toàn là những công việc liên quan đến việc tập luyện của tôi.

Ở nơi này không đơn giản, luyện chút võ nghệ phòng thân cũng là một ý kiến tốt. Chỉ có điều là tôi không thể tiện nhờ ai ngoài tên Cao Lỗ này.

Sau đó, tôi trở về đền Kim Quy. Trời về đêm muộn đã lạnh, tôi nhảy lên giường ngủ mà không màng suy nghĩ gì thêm.

Sáng hôm sau, khi tôi còn đang ngái ngủ, cuộn mình trong chăn thì mấy nữ tư tế đã gõ cửa phòng, báo sắp đến giờ Đại lễ. Tôi sực nhớ ra, vội bật dậy, chải chuốt lại. Rốt cuộc vì tôi đang là Thần nữ – Đại tư tế, nên không thể mất thể diện.

Ngoài lễ tế công khai trước dân chúng vào đầu năm, mỗi tháng vào ngày đầu tháng và rằm có Lễ cầu nguyện của Thần điện Kim Quy, mục đích vẫn là cầu mưa thuận gió hòa, mùa màng bội thu, lễ này dân chúng không nhất thiết phải đến dự, thường thì chỉ có số ít người già đi lễ trên Đền thờ, còn dân thường lo việc đồng áng của họ. Hôm nay vừa là ngày rằm, cũng là Lễ đầu tiên sau Tế lễ đầu năm lần trước.

Tôi vừa định bước ra khỏi phòng thì nhớ ra An Dương Vương dặn phải mặc lễ phục, bèn lôi bộ lễ phục cầu kì đó ra, nhưng thực sự vẫn chưa biết phải mặc làm sao. Thấy tôi loay hoay lâu, một tiểu tư tế chừng mười

một, mười hai tuổi gõ cửa hỏi thăm. Đó xem chừng là một cô bé hiền lành, tôi cũng định kết thân với cô bé để trò chuyện, còn hơn là suốt ngày nhìn bộ mặt băng giá nghiêm túc của bốn gia nhân nhà Cao Lỗ.

Tôi mở cửa, thái độ hết sức thân thiện nhờ cô bé giúp đỡ. Xem ra cô bé có vẻ rất nhanh nhẹn, lanh lợi đây.

Cô bé cầm bộ áo lên, ánh mắt đầy ngưỡng mộ :

- Thần nữ, áo này của người có phải là tiên phục không mà đẹp dễ phi thường đến vậy?

Tôi chỉ biết mỉm cười, xem ra đúng là bộ áo này quá xa xỉ rồi.

Cô bé giúp tôi chải lại tóc, trong lúc đó tôi có hỏi tên cô bé, được biết cô bé tên là Hoài, mồ côi cha mẹ, được một tư tế già trước đây nhặt về nuôi. Thật tội nghiệp cho cô bé đáng yêu và lanh lợi như vậy. Một hồi quen thân hơn, cô bé bắt đầu trò chuyện:

- Thần nữ, em thấy người không như các thần linh mà em tưởng tượng...

Tôi biết mà, tôi nhìn qua nhìn lại không giống gì thần tiên, dù là một chút khí chất cao quý cũng không có, trò lừa đảo này không khéo sẽ sớm lộ tẩy.

- Em luôn nghĩ thần linh sẽ rất xa vời, kiêu hãnh... không ngờ cô lại gần gũi với con người đến vậy... – Đột nhiên cô bé nói thêm, thì ra ý của cô bé là như vậy.

Tôi chỉ im lặng không biết nói gì, để cô bé giúp tôi búi tóc, mặc y phục.

Y phục này xem ra quá cầu kì, phức tạp, riêng bộ váy trong đến mấy lớp tha thướt, lại thêm áo khoác dài màu xanh bên ngoài quét đất nữa, thật không tiện để đi lại.

Nhưng khi y phục của tôi vừa mặc xong, trên đầu cũng đội lên mũ miện, chợt thấy ánh mắt chăm chăm nhìn tôi không chớp mắt của cô bé Hoài.

- Trông chị kì cục lắm sao? – Tôi gượng gạo hỏi.

- KHÔNG ! THẬT LÀ TUYỆT ! – Tự nhiên cô bé reo lên – QUẢ NHIÊN LÀ THẦN NỮ THOÁT TỤC PHI PHẠM !

Tôi ngạc nhiên, vội quay mặt vào tấm gương đồng lớn trên bàn, bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên.

- Thần nữ, người quả nhiên khi bình thường thì vô cùng gần gũi, chân thành, khi đã khoác lên mình tiên phục thì thể hiện rõ thần thái phi thường ! – Cô bé không hết lời tán dương.

Quả nhiên như vậy, sau khi đã chải chuốt lại, và khoác lên mình bộ áo cực kì thướt tha kiểu cách này, tôi trông như một người khác hẳn. Có lẽ bộ y phục này vốn đã mang chất tôn quý, thần bí, kiêu sa của thần linh, nên khi tôi được khoác vào, mới có dáng vẻ lạ thường như vậy.

Xem ra An Dương Vương đã rất tốn công chuẩn bị, bộ áo rất vừa vặn với người tôi. Đã khiến một con vịt như tôi cũng được khoác lên bộ cánh phiêu bồng, trang trọng mà có phần huyền bí giống như một thần nữ như vậy.

Tôi trong lòng không hiểu sao có chút vui vẻ, xoay đi xoay lại, từng lớp váy áo, vạt áo bằng tơ lụa hảo hạng cũng nhẹ nhàng xoay theo. Nhìn từ xa, có lẽ sẽ rất thướt tha.

Tôi bước ra ngoài cửa, nắng sớm nhẹ nhàng dát xuống y phục, càng làm lấp lánh những đường chỉ vàng thêu hình chim lạc trên áo và cả những viên đá quý trên mũ miện.

Quả nhiên những thần nữ đã đợi sẵn, nhìn thấy tôi, ánh mắt họ cũng đầy ngưỡng mộ. Họ làm tôi thấy thực sự ngại. Khoác lên bộ áo quý giá đến vậy, mà bản thân tôi thực sự không xứng đáng.

Bản thân tôi trong tế lễ cũng chẳng làm được gì nhiều, toàn là các nữ tư tế khác dâng hương và làm lễ lên Kim Quy thần, còn tôi thì đứng dự như một đại biểu, thỉnh thoảng họ có thỉnh ý của tôi, tôi chỉ khẽ cúi đầu.

Hôm nay hóa ra có nhiều người dân đến dâng hương dự lễ, nhưng họ chỉ được cầu nguyện và thắp hương ở bên ngoài, không được qua cửa lớn vào gian chính nơi tôi đứng. Có lẽ vì có thần nữ, họ mới đến để mong được chiêm ngưỡng tôi dù chỉ từ xa và cầu mong được ban phúc.

Trong thời gian tạm ngưng giữa hai phần của buổi tế lễ, tôi quay trở lại bên trong thì đã gặp Cao Lỗ đứng lù lù trong sân, trước cửa phòng tôi, làm tôi cũng phải giật mình. Hắn vào bằng cửa sau đền thờ này chăng?

Không biết thấy tôi trong bộ dạng này, hắn nghĩ gì mà cứ nhìn tôi như thể sinh vật ngoài hành tinh như vậy chứ.

- Ta biết, ta biết ! – Tôi chép miệng, thở dài – Ta không phải là đua đòi muốn mặc như vậy đâu, đây là An Dương Vương khuyên ta, nhưng mà ta cũng ngại lắm...

Hắn hẳn là đang coi thường tôi, dù có thấy tôi khá hơn thì hắn cũng sẽ chẳng có đến một tẹo hoan nghênh hay ngưỡng mộ, trong mắt hắn, tôi không khác gì một kẻ vô dụng may mắn được xưng tụng.

Tự nhiên hắn bật cười, giọng điệu châm biếm đáng ghét:

- Quả nhiên bệ hạ quá tốn công cho người, khiến người có một chút cái vỏ thần linh rồi!

- Người khỏi châm biếm ! – Tôi bĩu môi, lườm lại hắn – Mà người không phải rất bận rộn, không có thời gian đến đây sao?

- Phải, ta bận, nhưng người quên rồi sao, hôm qua ta đã nói là sáng sớm nay người phải bắt đầu tập luyện, ta không rảnh để đợi người thêm nữa ! – Hắn phũ phàng đáp trả.

- Đợi đã ! – Tôi chạy theo níu áo hắn – Là tại buổi tế lễ quá lâu mà, người đứng lại cho ta!

Hắn đã rảo bước qua cửa sau của thần điện. Tôi vẫn lẻo đẻo bám theo, được thêm vài bước thì hắn quay lại nói:

- Ta cho người một khắc để thay cái đám quần áo đó ra, sau đó đến tư gia của ta, vào bằng cửa sau, nghe chưa?

Hắn không đợi tôi phản ứng, quay lưng, tiếp tục đi thẳng. Người đâu mà một chút ân cần tử tế với con gái cũng không có. Bộ cánh đẹp thế này trong mắt hắn là “đám quần áo”, có lẽ chẳng khác gì đám lông vũ vô dụng của lũ chim sặc sỡ...

Tôi đành bước về phía thần điện để thay đồ, chợt phát hiện thấy có mấy đứa trẻ đang rình rập bên một bờ tường thấp phía sau điện.

“ Hôm nay có lễ, ắt có nhiều đồ ăn thức uống ngon!”

“ Nhưng tao sợ lắm, đó là mạo phạm đến Kim Quy thần...”

“ Mày không đói sao, thần linh thì sẽ phải rủ lòng thương con người chứ?”

Thì ra là một đám trẻ con ăn mặc có vẻ tồi tàn, da đen nhẻm, đầu tóc cũng bù xù, trông rất nghèo khổ. Có lẽ ở thời đại nào thì cũng phải có những người nghèo.

Bọn nhỏ rình rập, chắc tính đột nhập vào phía sau thần điện lấy đồ ăn đây. Quả thật thần điện mỗi ngày làm lễ đều hơi phô trương phung phí, thờ phụng một Kim Quy thần, phục vụ một Kim Quy thần nữ mà không biết có tồn tại thật không, riêng điểm này tôi thấy hơi quá lố.

Nghĩ vậy, tôi lại gần chỗ bọn trẻ, nhìn thấy tôi, chúng giật mình, vội cúi đầu lạy, còn xin tha tội rồi tính chuồn thẳng. Tôi vội gọi chúng lại, mỉm cười thân thiện.

Chúng không chạy, nhưng đứng lại nhìn tôi sợ sệt, có phần thăm dò xem ý tứ của tôi.

Tôi bèn bước qua cánh cửa sau, mở rộng cửa rồi bảo:

- Các em, vào đây !

Chúng lúc đầu còn dè dặt, nhưng thấy tôi đứng đợi mãi, cũng dần dần, dè dặt bước vào.

Tôi dẫn chúng vào trong bếp, lấy chia ôi đĩa nhỏ một ít hoa quả, thức ăn. Thật ra đây chỉ là chỗ thực phẩm tẻ lẽ không dùng đến. Lũ trẻ vui mừng cảm ơn rối rít.

- Chị ơi, chị là thần nữ à? – Một đứa nhỏ nhìn tôi lên tiếng hỏi.

- Hả... ừ ! – Tôi bèn đáp.

- Chị , à thần nữ... làm ơn cứu mẹ em, hic... – Bỗng nhiên nó sụt sùi, vô cùng thương tâm .

- Xin thần nữ hóa phép cứu mẹ bé Vân này! – Đám trẻ lại đồng thanh.

Cứu người? Hóa phép? Chợt tôi lúng túng không biết bọn trẻ định nhờ vả gì đây? Xem ra tôi đã sắp rơi vào nghịch cảnh giống lần trước rồi, tôi thực sự không phải thần nữ, cũng không có tài phép, tài năng có thể dùng được ở thời này cũng không có nốt, nếu mà đứa trẻ có mẹ bị ốm, xin tôi chữa cho thì tôi chỉ có cách bị lật tẩy mà thôi.

Thấy tôi im lặng suy tư, lũ trẻ lại lên tiếng cầu xin:

- Thần nữ... xin người cứu giúp...

- Mẹ em làm sao vậy?

- Mẹ em... sắp bị xử tội rồi... hức...hức... – Đứa nhỏ tự dưng bật khóc to.

- Thần nữ, là mẹ bé Vân đi làm thuê ở một nhà giàu, lão già chủ nhà định làm hại dì ấy, trong lúc chống cự qua lại, lão tự ngã bị thương nặng, người nhà kiện là dì ấy cố ý xô ngã lão, dì bị xử chết, ngày mai bị thả trôi sông... – Một đứa bé kể lại.

- Làm sao có thể xử vô lý thế được? – Tôi bất bình – Không có bằng chứng nào ư?

- Hức... không có bằng chứng vô tội, nhà quan...phải xử mẹ em... – Đứa bé meo meo khóc, mỗi lúc một to.

- Không thể nào, nhưng cũng không thể xử người ta tội chết được ! – Tôi nghe thấy thế trong lòng liền bắt đầu không chịu nổi.

- Thần nữ... vì nhà lão ta rất giàu có, lại thân quen với Lý trưởng nên...hic...hic...

Chẳng nhẽ vì là thời phong kiến nên những người nghèo khổ vẫn bị thiệt thòi ư? Không được, dù tôi không thể đổi trắng thay đen, cũng chưa rõ đầu đuôi sự tình ra sao, nhưng nhất định phải giúp họ, dù là chút ít.

Thấy vậy, tôi bèn bảo lũ trẻ đợi, trở về phòng thay bộ y phục bình thường ra, còn cố hóa trang cho khác thường một chút. Nhìn thấy tôi, chúng thấy lạ lẫm, tò mò vì sao tôi lại ăn mặc như vậy.

- Giữ kín chuyện ta là ai nhé ! – Tôi nhẹ nhàng căn dặn lũ nhỏ.

Chuyện này chưa rõ đầu đuôi ra sao, tốt hơn hết là tôi không nên xuất hiện bên ngoài với tư cách thần nữ. Thế rồi tôi lên ra ngoài thần điện cùng với lũ nhỏ, không quên lấy cái khăn bịt mặt để tránh nhiều người nhận ra.

Cứ như thế, tôi lên đi cùng lũ trẻ, đến lúc nhớ ra việc mình quên mất việc có tên nào đó đang đợi tôi, có lẽ hẳn cũng tức giận mà thôi không đợi nữa rồi. Bốn tư tể của hắn cũng đang vướng ở lễ cầu nguyện, chắc là sẽ không ai theo dõi tôi.

Trong Cổ Loa thành có xóm Gà, hình như trước đây gọi là trại Phong Khê, mà sử sách cho rằng ngày xưa đây giống như một “phố” trong thành Cổ Loa. Đầu tiên “phố” này chuyên mua bán gà, gia cầm, sau trở thành điểm tập trung hội họp chợ trong thành, các hoạt động buôn bán cũng đa dạng hơn...

Xung quanh Phong Khê được bao bọc bởi nhiều lũy tre xanh mướt bên những con đầm, kênh... thuyền bè buôn bán của người dân cũng có thể ra vào dễ dàng.

Ngôi nhà của bé Vân ở Phong Khê này, nó chỉ là một căn nhà tranh nép mình sau một khóm tre, gần như biệt lập với những khu chợ tấp nập ngoài kia.

- Vân, cha em đâu? – Tôi ngạc nhiên hỏi khi thấy trong nhà không có ai.

- Cha em là lính, vì nghe chuyện mẹ em nên định bỏ trốn về... nhưng bị họ phạt đánh, cũng không cho ra khỏi trại...

A, nghe đến chuyện này thì tôi còn thấy vô lý hơn, chuyện hệ trọng này mà cũng không cho người ta về. Nghĩ đến đây tôi lại hình dung ra bộ mặt đáng ghét của đại tướng quân Cao Lỗ đó, hẳn có phải là quá nguyên tắc và vô tình không... không biết có phải do hắn nghiêm khắc trừng phạt cha bé Vân không.

- Thần nữ... có phải người sẽ dùng phép cứu mẹ em phải không? – Bé Vân nhìn tôi với ánh mắt hi vọng và chờ đợi.

Phép thuật ư? Tôi không có phép nào cả, mà dù có phép, như vậy cũng là lạm dụng phép thuật để đổi trắng thay đen, như vậy bản thân tôi và có thể sẽ có người không phục, như gia đình nhà giàu đó chẳng hạn...

Tình hình hiện nay của tôi là tìm cách minh oan ẹ bé Vân, nhưng đầu đuôi chưa rõ, tôi phải đến chỗ vị quan lại nào xử án mới được. Hỏi ra tôi được biết, việc xử mẹ bé Vân là do một vị giống kiểu Lý trưởng đảm nhiệm.

Nếu lạm dụng danh tín của Kim Quy chi nữ bắt ông ta xử lại? Không được, mọi việc có thể rồi tung lên và tôi không kiểm soát được...

Thời bấy giờ, việc kêu oan thường phải đến gõ keng ở ngôi đình đầu làng. Mấy đứa bé này và một số người hàng xóm cũng từng làm vậy, nhưng không có bằng chứng vô tội nên việc này vô ích.

Thế là tôi đành mượn tạm một bộ quần áo dân dã của phụ nữ từ nhà của một đứa nhỏ, mặc vào rồi ra phía đình đánh keng kêu oan.

Một lát sau, dân chúng đã vây quanh xem có việc gì. Tôi bảo họ gọi Lý trưởng đến, nhưng phải đợi gần tiếng đồng hồ mới thấy ông ta khệ nệ vác mình tới.

- Dân nữ kia, nhà ngươi có việc gì mà đánh keng kêu oan? – Lão Lý trưởng béo tốt cất tiếng hỏi.

Tôi bắt đầu thấy ấn tượng không tốt với lão quan này, không biết nếu An Dương Vương nhìn thấy có ổn không, xem ra lão Lý trưởng này không quang minh chính đại, cũng có thể đã xử qua loa mọi việc.

- Lý trưởng, phiền ông xử lại vụ án xô xát ở nhà Lý phú hộ!

Thấy vậy, dân chúng bắt đầu xôn xao bàn tán, có người cho rằng đã xử xong xuôi rồi còn đâu, cũng có người ái ngại, cũng có kẻ thấy việc kêu oan này là vô nghĩa vì không có bằng chứng.

Sau một hồi đôi co tranh luận, Lý trưởng vẫn khẳng khái cho rằng hoàn toàn không có bằng chứng vụ xô xát này, không thể xử lại án.

Tôi quả nhiên cũng hơi vội vàng, chưa xem xét kỹ lưỡng tình hình. Quả nhiên nếu bắt ông ta xử lại, phải có ít nhất một bằng chứng là đã xử oan.

Kể cả tội danh có là cả hai người xô xát lẫn nhau, vô tình sát thương nhà giàu đó, mẹ bé Vân vẫn phải chịu tội, dù không chết nhưng có lẽ vẫn bị phạt tiền hay đánh đòn...

Cuối cùng lão Lý trưởng và mọi người thấy việc làm này của tôi là vô ích, họ bỏ về dần, Lý trưởng cũng phán một cá hồ hững rồi bỏ về, còn nói nếu tôi còn đánh keng gây rối vì vụ này nữa sẽ xử cả tôi.

Lũ trẻ buồn bã ngồi trong góc sân đình, có phải chúng đang thất vọng không? Tôi lại tự thấy bản thân mình vô dụng rồi.

Kim quy chi nữ cái gì chứ? Lần này có lẽ tôi đã thất bại.... Muốn giúp người ta một chút, không ngờ đến cơ sự này, uy tín của Kim Quy chi nữ có lẽ không giữ được, và sớm muộn gì mọi chuyện cũng sẽ bị lật tẩy thôi.

Tôi nhìn ánh mắt thất vọng, bi quan của lũ trẻ, bé Vân thì vẫn sụt sùi khóc... trong lòng tôi khó chịu đến kì lạ.

Không được, vụ án này không được xử lại, tôi còn làm Kim Quy chi nữ làm gì. Nhất định phải xử lại, nhất định không được để vụ án xử qua loa dưới bàn tay một lão Lý trưởng như vậy.

Tôi bèn nghĩ đến An dương vương, nhất định tôi phải báo cho ông biết.

Tôi lại chỗ mấy đứa nhỏ và an ủi, hứa hẹn:

- Đừng lo, nhất định chị sẽ có cách minh oan ẹ em đang hoàng...

Đôi mắt buồn bã của lũ trẻ chợt có chút hi vọng dần dần dâng lên, một đứa nhỏ nắm lấy tay tôi cầu xin:

- Thần nữ đã hứa, nhất định người phải cứu giúp đây nhé!

- Thần nữ, chị là Kim Quy chi nữ, hóa thân của thần linh, chúng em tin chị ! – Mấy đứa nhỏ lại đồng thanh.

Tôi mỉm cười đáp lại nhưng trong lòng vẫn đầy lo lắng và ái ngại. Tạm biệt lũ trẻ, tôi quay trở lại thành nội, trở về đền. Lúc này tế lễ đã xong.

Mục đích của tôi là định vào cung báo cho vua Thục Phán biết đã có một vụ xử oan ức, vị Lý trưởng thiếu trách nhiệm, không tận tâm vì công lý, nhờ ông lên tiếng bắt họ xử lại. Để vào hoàng cung, có lẽ tôi phải dùng thân phận Kim quy chi nữ, vì thế tôi lại đành khoác lên bộ áo cầu kì đẹp đẽ kia.

Khi vào cung, họ thông báo lại cho tôi rằng An Dương Vương đang họp bàn với các Lạc thần, Lạc tướng ở tòa Ngự triều di quy, hình như là việc rất quan trọng, không tiện hủy bỏ cuộc họp ngay, phiền tôi vào trong phòng đợi một chút...

Tôi từ chối, tự mình đứng đợi dưới khoảng sân lớn, đối diện với Tòa điện lớn, mái cong cong lợp ngói vàng – Ngự triều di quy. Ở đây tôi mới có dịp ngắm toàn bộ quang cảnh cung điện trong thành Cổ Loa. Cung điện không quá xa hoa, nhưng kiến trúc rất có quy mô và độc đáo.

Lại dường như trôi qua một tiếng, có lẽ họp bàn đã xong, An Dương vương sai một người thị vệ trong số bốn người thân tín dắt tôi vào.

Lần này anh ta lại dẫn tôi vào mật thất cũ, trong đó hình như có An Dương Vương ngồi đợi, và không quên có cả đệ nhất Lạc tướng Cao Lỗ!

Tôi biết được điều này vì khi gần đi đến sát cửa căn phòng đã thấy tiếng hai người đó trò chuyện, hình như nhắc đến tôi. Tôi bèn dừng lại và nín thở nhìn thị vệ kia, ra hiệu đợi một chút.

- Cao Lỗ à, xem ra Minh Hà không chịu ngồi yên rồi ! – Tôi nghe thấy tiếng cười sảng khoái của An Dương Vương.

- Bệ hạ, đã quá ưu ái nàng ta rồi! – Dường như tên Cao Lỗ đang bực dọc, giọng điệu còn xen lẫn chút khinh thường – Chuyện này tham gia vào, đã không xử lý được còn muốn chạy đến đây...

Bấy giờ tôi mới ngăn người ra, thì ra họ biết nội dung chuyện tôi muốn đến nhờ vả rồi sao? Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ vẫn có thuộc hạ của tên Cao Lỗ ngầm bám theo tôi theo dõi tình hình? Cảm thấy mình như một con cá trong lồng, tôi ầm ục bước vào.

Thấy tôi, An Dương Vương có vẻ rất vui mừng, đặc biệt khi thấy tôi khoác trên mình bộ áo ông đã chuẩn bị, ông thân mật hỏi thăm:

- Minh Hà đã đến đây rồi, bộ áo quả là hợp với cô lắm, thực sự là thần linh thoát tục...

Tôi gật đầu cảm ơn, nhưng trong lòng không mấy vui vì đang bận tâm về việc mình bị đối xử như tù giam lỏng. Thấy gương mặt tôi xám xịt, nhà vua mỉm cười hỏi thăm, tôi đáp lại ông bằng giọng điệu có phần trẻ con, còn phảng phất niềm ầm ục:

- Dù sao... bệ hạ và hần cũng biết tôi muốn gì mà...

- Ha ha, cái này thực sự ta không muốn thế, nhưng Cao Lỗ à, là khanh đã cẩn thận quá rồi ! – Ông bật cười quay sang Cao Lỗ và nói – Sau này đừng cho người bám theo Minh Hà nữa...

- Nhưng bệ hạ... – Hần vẫn còn định phản kháng cơ đấy, rõ ràng là đã xem thường, lại còn vẫn nghi ngờ tôi, thật đáng ghét.

May mà An Dương Vương đã xua tay, hần không nói gì nhưng vẫn quay sang lườm tôi, dường như một trận chiến ánh mắt đã diễn ra.

- Nhìn cái gì mà nhìn, Cao Lỗ tướng quân? – Tôi lờ mờ hắt một cái nữa rồi quay sang An Dương Vương, giọng điệu hơi có phần làm nũng – Bệ hạ xem, nói gì thì hắt vẫn muốn tìm cách loại bỏ tôi!

Tôi biết An Dương Vương xem trọng Cao Lỗ, nhưng cũng có phần ưu ái tôi, vì thế tôi mới định lợi dụng điều này để đầu lại Cao Lỗ.

An Dương Vương bỗng tỏ ra ưu tư khó hiểu, vuốt râu, rồi nhìn qua nhìn lại tôi và hắt, hồi sau mới lên tiếng:

- Hai người nên thân thiện một chút, Cao Lỗ à, Minh Hà cũng xem như một cận thần đặc biệt của ta, cứ xem như ngang hàng với khanh đi, khanh nên tôn trọng nàng ấy một chút!

Thế nhưng hắt lại phản kháng lại, thái độ vẫn cố giữ đúng mực cung kính:

- Bệ hạ, thần thấy là không được, nàng ta đã chấp nhận làm nô bộc của thần để được học võ công, chủ tớ phải có ngôi thứ rõ rệt...

A, tức quá, tại sao hắt lại nói chuyện tôi cầu xin hắt dạy võ công rồi cam tâm làm nô bộc của hắt trước mặt An dương vương? Quả là vẫn muốn hạ nhục tôi đây mà. Tôi lại quay sang nhà vua cầu xin:

- Bệ hạ, chuyện này là hắt mượn việc công trả thù riêng, ngài nhất định...

- Thôi nào... – Nhà vua lần này lại ngắt lời tôi, không những thế còn quay sang Cao Lỗ vui vẻ nói – Thì ra khanh nghe hàm ý của ta, muốn biến nàng thành người phe mình thay vì tiếp tục vất vả nghi ngờ nàng sao?

Cao Lỗ cúi đầu, mỉm cười tỏ ý xác nhận. Vậy hóa ra việc này cũng có một chút ý tứ của An Dương Vương? Dù là như vậy, làm sao hắt có thể lợi dụng việc đó khiến tôi mất sĩ diện và tự trọng chứ? Mà đã như vậy, vẫn còn cho người quan sát tôi, thật đáng hận.

Tôi lại nhìn nhà vua khẩn cầu, nhà vua không hiểu sao chỉ lắc đầu và nói:

- Minh Hà, tạm thời phải thiết thời cho cô một chút rồi... thế nhưng ta vẫn tin tưởng cô...

Đúng vậy, tại sao tôi phải sợ hắt chứ, tôi đủ tự tin để đối phó với hắt..

Chút nữa thì đã quên việc tốt tôi định nhờ vả, tôi bèn thừa lại chuyện với An Dương Vương.

10. Chương 10: Gặp Gỡ

Nghe xong câu chuyện của tôi, An dương vương tự nhiên ánh mắt đầy đăm chiêu, có lẽ ông cũng đang đầy khó xử.

Đúng vậy, là tôi muốn nhờ ông lên tiếng để xử lại vụ này, nhưng nếu phiền đến ông chỉ để ra lệnh ột Lý trưởng, lại xử một vụ án không có đầu đuôi chứng cứ...

Thấy ông suy nghĩ, tôi cũng chỉ biết yên lặng, quay sang đã bắt gặp ánh mắt cao ngạo của hắt làm tôi khó chịu. Tôi bèn lên tiếng vừa châm chọc vừa oán trách :

- Cao Lỗ, người cũng có lương tâm quá cơ, còn xử phạt nặng cha của bé Vân mà không có xem xét tình hình gì!

Thế nhưng ánh mắt hắt chỉ khẽ chuyển biến, dường như vừa qua thoáng qua rất nhanh một dòng suy tư, hắt lại bình thản, sau đó dần tỏ ra vẻ nghiêm nghị:

- Thứ nhất, khi không có người ngoài, người phải xưng hô với ta là “tướng quân”, không thì cũng phải là “chủ nhân” , thứ hai, ngày hôm nay người tùy ý bỏ đi, vi phạm kỉ luật, phạt ngày mai dọn chuồng ngựa, gánh hai mươi bao lương thực cho ngựa ăn vào kho, còn phải quỳ phạt trên đá sắc trong bốn nén hương!

- Cái gì ? – Tôi nghe thấy vậy thì vừa tức tối vừa thấy choáng váng – Người có lương tâm không hả? Ta vì chuyện của bé Vân mới... dù người xử phạt tại sao có thể ức hiếp người khác như vậy ? – Tôi ném vào hắn những lời mỗi lúc một phần nộ.

Thế nhưng mặc tôi tỏ ra bất bình, hắn vẫn nghiêm túc bình thản:

- Người muốn làm việc tốt, vậy người đã làm được chưa hay chỉ thêm rắc rối? – Hắn dường như nhìn tôi rất nghiêm khắc – Ta nói cho người hay, việc mượn danh nhà vua hay thần nữ vào việc này dù gì vẫn là lạm quyền khi người đến một chút chứng cứ cũng không có, bệ hạ trăm công ngàn việc, những chuyện này người không suy nghĩ gì, tự bỏ đi, rồi lại chạy đến đây cầu xin, liệu người có thể đổi trắng thay đen?

- Cao Lỗ, làm người phải có lương tâm chút chứ? – Tôi không hề sợ hãi hay muốn chịu thua – Người không những không thấy thương xót cho hoàn cảnh người ta, còn xử cha cô bé như thế sao?

- Quân lệnh nếu không nghiêm thì không còn kỉ cương của quân đội ! – Hắn cũng không một chút nao núng – Người cha đó trước đây trong doanh trại đã mắc nhiều tội, từng tham gia cờ bạc, lừa đảo, trộm cắp, cũng từng định lén đào ngũ, bảo nhà hắn có chuyện, liệu có ai tin?

- Người... – Tôi cảm thấy hơi yếu lý – Dù sao người cũng phải điều tra ngọn ngành rồi mới xử chứ?

- Việc của ta là quản giáo, hiểu rõ hoàn cảnh từng người trong hàng vạn binh sĩ sao? Nếu người cảm thấy không chấp nhận được, có thể không cần dưới sự rèn luyện của ta nữa!

Thấy không khí cãi vã căng thẳng, An Dương Vương phải lên tiếng khuyên ngăn đôi bên.

- Cao Lỗ, Khanh ra ngoài một lát đi ! – An Dương Vương đột nhiên đuổi hắn ra ngoài.

Dù có vẻ không cam tâm, nhưng hắn vẫn phải nghe theo. An Dương Vương gọi tôi lại, bảo tôi ngồi ghế, còn rót cho tôi chén trà nóng.

- Bình tĩnh đã, cô gái... !

- An Dương Vương, hắn quả nhiên không có lương tâm...

- Ấy, đừng vội nghĩ thế ! – Ông nhìn tôi mỉm cười – Cô không biết đâu, Cao Lỗ cũng rất bận, hắn chủ yếu là luyện binh, chỉ đạo quân đội,... việc quân quy, thưởng phạt hắn là do một phó tướng khác làm rồi tâu lại, hắn cũng không nắm rõ đâu...

- Vậy sao...? – Tôi cầm chén trà, đôi môi khẽ mím lại, thì ra tôi cũng hơi gay gắt với hắn, nhưng cũng là tại hắn đấy chứ...

- Thỉnh thoảng, Cao Lỗ còn phải lo nhiều việc chính sự nữa, vì hắn cũng rất có tài, lại quyết đoán nên buộc ta phải trọng dụng, thành ra hắn luôn tất bật như vậy đó! – An Dương Vương giải thích thêm.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, có chút thông cảm cho hắn, xong lại nghĩ đến những gì hắn đòi phạt tôi, còn bắt tôi xưng hô chủ tớ trước mặt An Dương Vương, vẫn không chấp nhận được.

- Thôi, ngài đừng nói tốt cho hắn nữa, dù sao hôm nay tôi cũng đến là vì chuyện xử oan kia, mong bệ hạ giúp đỡ...

- Minh Hà à... – An Dương Vương tự nhiên thở dài – Là ta gần đây quá bận, trong triều có nhiều chuyện, biên cương lại đang bị đe dọa, quân Triệu lại xúi giục nhiều bộ tộc ở biên giới làm phản, tình hình khiến ta luôn căng thẳng, thực sự đã không còn có thể quan tâm đến những điều nhỏ nhặt trong dân chúng, ta thực sự thấy có lỗi...

Quả nhiên tôi đến đây cầu xin một việc gần như vô ích, lại làm phiền ông rồi. Trong lòng tôi có chút áy náy, hối hận và buồn bã...

Nhưng tôi đã hứa với lũ nhỏ rồi, bây giờ phải làm sao? Tôi thực sự thấy khó xử giữa hai bên.

- An Dương Vương, xin lỗi,... tôi quá vô dụng...

An Dương Vương nhìn tôi ngẫm nghĩ rồi nhẹ nhàng nói:

- Minh Hà, trong lòng ta vẫn đầy tin tưởng cô, việc cô không ngại hạ mình trước Cao Lỗ để học võ công khiến ta thêm coi trọng cô, việc này không cần quá lo lắng... – Tự dừng ông nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt đầy hi vọng – Ta cũng như những đứa trẻ đó, ta cũng tin cô làm được...

Ông cũng tin tôi? Tôi có thể làm được gì chứ? Thực sự tôi cũng thấy bế tắc cơ mà...

- Minh Hà này... – Ông lại lên tiếng – Việc củng cố niềm tin của nhân dân, trấn an lòng dân, thực sự ta rất hi vọng vào Kim Quy chi nữ! Cô là Kim Quy chi nữ, vốn đầy tự kiêu, hãy tự tin lên một chút nữa là được!

- Tự tin... tôi có thể làm được sao?

- Đúng vậy, cô cũng không nên để Cao Lỗ xem thường chứ? – Tự nhiên ông mỉm cười khó hiểu.- Nếu cô làm được, Cao Lỗ không dám phạt cô đâu!

A, tự nhiên lại nhắc đến hắn, trong lòng tôi như có một sự kích bác kì lạ. Đúng, là tôi không để hắn xem thường, tôi phải cho hắn thấy mới được.

Trong lòng tôi ngoài hi vọng của An Dương Vương và lũ trẻ, còn có một động lực mạnh mẽ nhất. Không biết có phải thù hận là động lực mạnh mẽ nhất trong số các động lực không mà tự dừng tôi lại thấy tự tin hơn.

- An Dương Vương, nhất định tôi sẽ tự minh oan được ẹ cô bé ! – Tôi sau một hồi do dự cũng lên tiếng hứa hẹn.

- Tốt lắm, cô gái! – An Dương Vương thái độ đầy tin tưởng và phấn khởi – Sau này cô làm được nhiều việc hơn, thực sự trở thành thần nữ, ta sẽ trọng thưởng cho cô một bảo vật!

- Đó là cái gì vậy? – Tôi hào hứng, tò mò.

- Đó là một bí mật, ha ha – Ông cười khó hiểu – Bất mí cho cô, đó là bảo vật có giá trị trấn quốc lớn nhất của ta!

- Ngài tặng tôi bảo vật trấn quốc thật sao? – Mắt tôi sáng lên, nhưng trong lòng đầy hồi hộp, háo hức.

- Đúng vậy, chỉ có cô mới sở hữu được, chỉ có cô mới chế ngự được !

- Nó là cái gì vậy? – Tôi cố nấn nỉ ông tiết lộ thêm – Có ăn được không, có đẹp không, có dễ ngắm nghĩa được không, nó bằng vàng hay đá quý, và...

- Đã bảo là bí mật mà! – Ông ngắt lời ngăn tôi hỏi tiếp – Cô muốn làm gì cũng được, ha ha, nhưng “nó” sẽ đem đến cho cô một ít rắc rối !

Tôi tuy còn rất tò mò, nhưng có vẻ như ông không định tiết lộ hết thật, tự nhiên được treo giải thưởng lớn đến vậy, dù chưa hiểu rõ bảo vật trấn quốc đó là cái gì, nhưng tự nhiên lòng tôi thấy hào hứng vô cùng, quyết tâm lại càng thêm một bậc.

Ha ha, bảo vật trấn quốc, xem ra An Dương Vương đã quá coi trọng tôi, có khi nào vị thế của tôi sau này sẽ cao hơn Cao Lỗ không? Nghĩ đến đây, tôi hạnh phúc đến tít cả mắt.

Sau khi từ biệt An Dương Vương, tôi bước ra ngoài, đi qua thấy cái mặt khó coi của Cao Lỗ, tự dừng lại muốn chọc quê hắn một mẻ, dù sao sau này vị trí của tôi cũng sẽ phải cao hơn hắn rồi.

- Tướng quân ! – Tôi ra vẻ cung kính cúi chào hắn – Đành cáo biệt vậy, chủ nhân ! Anh cứ nghỉ ngơi đi nhé, cũng không cần tạo thêm việc làm cho nô bộc khác theo dõi đây tớ này đâu!

Nói rồi trước con mắt vừa ngỡ ngàng của hắn, tôi mau lẹ chuồn thẳng.

Sau một hồi hết cao hứng với quyết tâm của mình và tò mò về bảo vật của An Dương Vương, tôi nhận ra thực tại là phải giải quyết vấn đề đầu đầu là tìm cách minh oan ẹ bé Vân.

Tôi lại về đền thờ, thay y phục và suy nghĩ.

Trước mắt đúng là không có cách nào giải quyết được, nếu như vậy, ngày mai chị ta sẽ bị thả trôi sông. Tôi bèn bịt mắt, cài trang qua loa, một mình bỏ ra bờ sông.

Trong đầu tôi thật ra là đang lờn vờn ý nghĩ nếu không minh oan đảng hoàng được, chị ta bị xử tội, liệu có thể lên cứu chị ta rồi bảo hai mẹ con bỏ đi trốn, hay là giả làm thần linh hiện ra cứu người tốt bị oan sau khi thả trôi sông? Tôi vừa đi vừa tính toán các kế hoạch...

Không được, cách nào cũng có vẻ hơi vô lý, như vậy không thuyết phục lắm, nếu bỏ trốn thì sau này họ không sống đường hoàng được nữa...

Vừa đi vừa nghĩ, tôi đã gần ra phía bờ sông ngoại thành, đây là phía tả ngạn của con sông Hoàng thì phải. Cảnh sắc bờ sông lúc ban ngày cũng đẹp để đến mức làm rung động lòng tôi.

Lúc này là quá trưa một ngày đầu năm, tiết trời xuân có vẻ rất đẹp. Tôi thả hồn vào cảnh quan mênh mông, thăm thẳm, trải dài vô tận của con sông trước mặt. Ở thời hiện đại, muốn đi picnic cũng không kiếm đâu được bờ sông đẹp và sạch sẽ như vậy...

Con sông nhìn bao quát quả nhiên mềm mại như một dải lụa xanh lơ vắt qua miền đồng bằng châu thổ màu mỡ này...

Gió xuân nhẹ nhàng thổi.

Tôi đang bước bên bờ sông, chỗ này đặc biệt không có mấy đám lau sậy dày, chỉ có bãi cỏ hoa tốt tươi. Cõi lòng tự nhiên thanh thản kì lạ, đầu óc lãng mạn của dân văn nổi lên chút hứng thú, muốn làm ít thơ văn...

Tôi vừa bước, vừa nhẩm vài câu thơ vô đề tự nghĩ ra trong đầu, cõi lòng phấn chấn kì lạ.

Tôi hơi mỏi chân, ngồi xuống trên một móm đá nhô ra bên bờ sông, quay mặt về phía sông. Mấy tảng đá nhô ra này chắc là kè sông ngăn lũ chẳng?

Miệng vẫn tiếp tục nhẩm vài câu thơ, song lại chuyển sang vài câu hát vô thức, tay tôi nhặt vài hòn đá nhỏ ném xuống lòng sông.

- Cảnh đẹp quá ! – Tôi thốt lên trong vô thức – Bây giờ mà có một người yêu đẹp trai cùng mình sánh bước dạo bên sông, rồi cùng ngồi xuống bờ sông tâm sự thì thật tuyệt !

Lúc này có lẽ là đầu óc tôi đang mơ màng, theo chủ nghĩa lãng mạn.

- Nếu cô gái ước như vậy, hãy ném một chiếc giày xuống nước cầu nguyện ! – Một thanh âm dịu dàng khoan thai kì lạ từ đâu phát ra.

Âm thanh có phần mỉa mai hoặc đó kết hợp với đầu óc mơ màng của tôi dường như rất hợp tông, khiến tôi đang trong mơ hồ, tò mò lần tay xuống chân định tháo giày ra thì sức tỉnh.

- Chuyện quái quỷ gì vậy? – Tôi hét lên, nhìn bốn phía xung quanh xem giọng nói đó ở đâu.

Quái lạ, bốn phía xung quanh không có ai, thì làm sao có tiếng người được? Không lẽ là tôi tự tưởng tượng ra? Chắc là như vậy rồi.

Tôi thở dài, đúng là tôi vô ý chìm vào mơ mộng, quên mất việc chính rồi. Đang nghĩ đến đó thì giọng nói mê hoặc kia lại phát ra:

- Sau lâu vậy, thiếu nữ? Chân trái hay chân phải đều được, nếu sợ hỏng giày, ta sẽ đền nàng một đôi giày thêu chỉ vàng!

A, không phải là tôi nghe nhầm, đúng là tiếng người. Nhìn đi nhìn lại, sau cùng mới phát hiện ra là dưới nước, dưới móm kè đá nhô ra một chút hình như có người. Thì ra là một tên thợ lặn, ngư dân, thợ xây kè đá hay tên rồ hơi nào đó dưới sông nghe thấy tôi hát và đọc thơ thì định trên chọc sao?

Thấy vậy trong đầu tôi lóe ra chút suy nghĩ muốn chơi lại. Tôi bèn lên tiếng:

- Thật sự thần kì vậy sao? Nếu tôi ném một cái giày xuống nước thì sẽ có một anh chàng đẹp trai xuất hiện ư?

- Đúng vậy ! – Giọng đáp từ dưới nước.

- Vậy người là ai? – Tôi giả giọng tò mò – Có phải là Lão Long thần dưới sông chuyên ăn thịt người chết đuối?

- Không phải !- Giọng đáp lại nhẹ nhàng, mỉa mai đến kì lạ – Nếu là Lão Long thần thì hơi già, cứ coi ta là Hoàng tử Long cung chuyên thực hiện ước nguyện của các cô gái trẻ đi!

Hừm, xem ra tên này mặt dày còn thích trêu ghẹo con gái đây, tôi phải cho hắn một bài học. Thấy vậy, tôi bèn giả giọng thiếu nữ đoan trang ngọt ngào:

- A, Long cung hoàng tử, ta vứt giày xuống đây, ta ném ra phía giữa sông một chút, người qua đó xem đi!

Quả nhiên có bóng người dưới nước bơi ra xa so với phía bờ đá.

Vứt giày ư? Đừng mơ! Tôi bèn nhanh lẹ bê lên một hòn đá khá lớn, dùng hết sức ném nó nhanh xuống phía đó. Một tiếng “ùm” rõ to, nước sông bắn tung tóe. Tôi đứng trên bờ cười khanh khách.

Nhưng tôi lại giật mình khi thấy kẻ đó ngoi lên ngay sau đó, một tay cầm hòn đá, tay kia cầm một cục vàng ròng lấp lánh, nhìn tôi cười và hỏi:

- Thiếu nữ, vật nàng ném xuống là bằng đá hay bằng vàng ?

A, chưa bao giờ tôi ngờ hoàng đế đến mức như này. Long cung hoàng tử? Không thể nào, anh ta đúng là long cung hoàng tử trong chuyện cổ tích thật sao?

Khi bạn ném xuống một vật, có vị thần tiên dưới nước sẽ hiện lên hỏi bạn vật bạn ném xuống có phải bằng vàng không?

Sở dĩ lúc này tôi ngờ hoàng đế như vậy bởi diện mạo của người kia. Anh ta bất ngờ nổi lên từ giữa sông, mình mẩy tuy ướt nước nhưng đúng là phải khiến người ta ngẩn ngơ.

Một chàng trai trẻ, vóc người có vẻ cao ráo thanh thoát, gương mặt mỹ miều không chê vào đâu được. Khi nhìn thấy anh ta, tôi có liên tưởng ngay đến Long cung hoàng tử vô cùng tuấn tú, anh ta đẹp đến mức, thần thái cũng phi phàm, tựa như thần tiên vậy.

Tôi phải dùng bao nhiêu từ ngữ để miêu tả vị thần tiên trước mặt đây? Anh ta nếu nói là khôi ngô tuấn tú không thôi thì chẳng đủ để diễn đạt. Nhìn anh ta có chút thần bí, vừa có chút phiêu lãng hào hoa. Mái tóc dài ướt xỏa xuống cùng gương mặt thanh tú với những giọt nước đang nhỏ xuống từ vầng trán cao càng làm anh ta có nét ảo hơn. Y phục kì lạ màu xanh nhạt gần như màu nước xanh mát của dòng sông, anh ta có đúng là thần tiên?

Nếu không tại sao lại có người con trai đẹp đến hư ảo như vậy? So với nữ nhi thiên hạ, anh ta càng thêm mười phần thanh tú, so với nam giới tôi từng trông, anh ta cũng có đến hơn mười phần lãng tử phong độ... Đẹp ! Chưa bao giờ tôi thấy người đẹp trai như vậy.

Đầu óc tôi lúc này mơ hồ, đôi mắt thì không bảo cũng dán chặt vào anh ta, miệng há hốc không nói được lời nào.

Thấy tôi như vậy, anh ta bèn nở một nụ cười tươi đẹp dễ mê hồn, nụ cười tựa như ánh nắng xuân, khiến tôi càng thêm phần ngơ ngẩn.

- Thiếu nữ, bằng đá hay bằng vàng? – Anh ta lại cất giọng hỏi.

Tôi sau một hồi trấn an, nghĩ rằng mình đúng là gặp được thần tiên, trường hợp này tôi biết sẽ phải làm gì bèn trả lời anh ta, ánh mắt long lanh:

- Bằng đá đó !

Cứ tưởng anh ta sẽ khen tôi chân thật và tặng tôi cục vàng, nào ngờ anh ta ném trả lại lên bờ hòn đá và nói:

- Như ý nguyện của nàng, trả lại vật cũ ! – Anh ta bật cười, lúc này lại có nét gian xảo, nhưng vẫn đẹp mê hồn.

A, thần tiên không phải cũng biết trêu ngươi con người đấy chứ, hay anh ta biết ý định trả lời như trong truyện cổ của tôi. Thấy vậy, tôi có chút không cam tâm.

- Long cung hoàng tử, nếu ta nói là bằng vàng, anh sẽ cho tôi cục vàng?

Anh ta nhìn cục vàng rồi mỉm cười:

- Không, vì ta nhìn thấy lòng dạ tham lam của con người...

Có lẽ vị thần tiên này gặp nhiều trường hợp như vậy rồi nên mới không bị tôi lừa nữa. Dầu sao vẫn là không lấy được vàng, tôi nhìn cục vàng to thế bèn luyến tiếc:

- Đã không cho vàng, anh còn mang vàng ra khoe làm gì chứ? – Tôi tỏ ra ầm ức.

- Ha ha, để trêu nàng thôi ! – Anh ta điềm nhiên cất cục vàng vào trong áo – Lẽ ra nàng nên ném giấy xuống, chứ không phải là hòn đá kia!

- Nếu tôi ném giấy xuống thì Long cung hoàng tử đẹp trai sẽ lên chơi với tôi ư? – Mắt tôi nhìn anh ta vừa ngưỡng mộ, vừa mong chờ.

Tôi vốn không ham thích gì con trai đẹp, cũng từng nghĩ việc chọn người yêu không nên quá đẹp trai hào hoa, nhưng đứng trước một vị thần tiên đẹp đẽ thế này, không khỏi thấy rung động.

- Thôi, không cần ném giấy nữa, ta vẫn lên chơi với nàng! – Anh ta nói rồi từ từ tiến lên bờ.

Anh ta càng đến gần, tôi càng thấy anh ta đẹp đẽ hào hoa. Quả nhiên là thần linh giáng thế, người như vậy là thần linh mới đúng, chứ bảo tôi là thần linh, thực đáng hổ thẹn.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh, nhìn tôi . Còn tôi cũng nhìn anh ta không chớp mắt.

Đôi mắt của anh ta đẹp quá, thăm thẳm như đại dương, như muốn hút cả người đối diện vào.

- Nàng là ai? – Anh ta đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Tôi ư...

Tôi đang định trả lời mình là Minh Hà, song chợt nghĩ đến chuyện anh ta là Long cung hoàng tử, con trai Long thần thật sao? Vậy anh ta có biết Kim Quy thần không nhỉ, tôi muốn biết xem Kim Quy thần có tồn tại không...

- Nói có thể anh không tin, ta là Kim Quy chi nữ, con gái Kim Quy thần !

Anh ta nhìn tôi trong chừng mười mấy giây, ánh mắt hẳn là có chút ngạc nhiên. Không biết anh ta có tin không, nếu Kim Quy thần là trò lừa đảo, hẳn anh ta sẽ biết.

- Ha ha ... – Anh ta lại cười – Thú vị thật, Kim Quy thần là bằng hữu của cha ta đấy, nhưng mà ta chưa có gặp nàng!

- Ừm... – Tôi ngại ngùng nhìn xuống.

- Đây... xem ra chúng ta môn đăng hộ đối ! – Đột nhiên anh ta khẽ nâng cằm tôi lên và nói vậy. – Nhưng mà Kim Quy chi nữ, nàng cũng thích vàng bạc châu báu giống người trong thiên hạ sao?

Tôi vừa ngẩn người vì câu trước đã thấy ngượng vì câu sau của anh ta, anh ta có khi cũng biết sự thật rồi. Tôi bèn cười trừ:

- Không có, là trêu anh thôi !

- Vậy à, vậy mà ta cứ nghĩ là nàng thích nên định cho nàng...

- Cũng được, anh cho tôi đi ! – Tôi chìa tay ra xin.

Anh ta lại nhìn tôi với thái độ kì lạ, cười khó hiểu rồi lại lấy cục vàng ra cho tôi.

Tôi đúng là cũng có lòng tham với vàng bạc, nhưng đúng ra là lấy vàng bạc cũng chẳng dùng đến, tôi ở thần điện cũng ăn no mặc đẹp rồi, chỗ vàng này tốt nhất là đem cho bé Vân.

- Anh còn vàng không, nếu anh có nhiều vàng không dùng đến như vậy, thì cho tôi hết đi ! – Tôi mở miệng xin, thái độ vô cùng bình thản.

Thần linh có thể hóa ra vàng bạc, lại không phải rất rộng lượng sao? Gặp được thần linh thì phải nhân cơ hội này xin xỏ.

Thấy ánh mắt xin xỏ lại rất hồn nhiên của tôi, anh ta nhếch môi cười, lục trong áo ra mấy nén vàng bạc nữa, tôi chìa tay ra thì anh ta đột nhiên rút lại:

- Nàng cần nhiều vàng bạc như vậy để làm gì? Không phải chỉ cần hóa phép là ra một đồng sao?

- Tôi... – Tôi ấp úng – Nói chung là anh sẵn có, không cần dùng thì cho tôi đi !

Anh ta nhìn tôi, không biết có nghi ngờ hay chê tôi tham lam hay không nữa, ánh mắt anh ta suy ngẫm một hồi, tự nhiên anh ta mỉm cười, gương mặt đầy vẻ lãng tử hào hoa:

- Dù là thần linh, cũng không ai cho không ai cái gì? – Ánh mắt anh ta biến chuyển nhìn tôi chăm chú – Nàng muốn có thêm vàng bạc, phải có chút báo đáp lại ta!

- Báo đáp? – Tôi ngạc nhiên khi thấy ánh mắt thần tiên lại có chiều lơ lả.

- Hôn ta một cái ! – Anh ta nói rồi khẽ liếm môi mình.

Còn tôi thì lại kinh ngạc tột độ. Thần tiên mà cũng ham mê nữ sắc, thần tiên mà cũng có phần phóng đãng thế sao?

Tôi nhìn anh ta dò xét, anh ta dù sao cũng mang khí chất tiên nhân hào hoa đầy mình, liệu có phải là anh ta muốn lợi dụng tôi thật hay đang thăm dò thành ý của tôi.

Đúng vậy, là tôi muốn đem chỗ vàng này cho bọn trẻ, có lẽ ánh mắt xin xỏ của tôi cũng không giống người háms tiền, nên anh ta có thể đoán ra là tôi có việc khó khăn cần dùng đến tiền, biết đâu anh ta đang thử xem tôi có dám đánh đổi, có thành ý chút nào không...

Thần tiên kì lạ như anh ta, có lẽ muốn thử con người thôi, chứ nhìn bộ dạng tầm thường của tôi, cũng không thể nảy sinh tà ý.

Thế là tôi khẽ trấn an bản thân, chuẩn bị một tâm lý vững vàng.

- Anh... nhắm mắt lại đi ! – Tôi ấp úng.

Anh ta khép đôi mắt quyến rũ lại, hai hàng mi dài cụp xuống. Quả nhiên là hoàn mỹ đến từng chi tiết.

Tôi cũng nhắm mắt một cái, vụng về thơm nhẹ lên môi anh ta một cái, rất nhanh...

Làm xong chuyện xấu hổ đó, có lẽ mặt mũi tôi đã đỏ bừng, tim đập nhanh gấp ba lần, chỉ biết ngượng ngùng cúi xuống, không dám nhìn anh ta.

Thần tiên đẹp như vậy, là tôi đã chủ động hôn anh ta...

Anh ta dường như sau khi mở mắt ra, lại nhìn tôi chăm chú. Khi tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy ánh mắt của anh ta, lại càng xấu hổ hơn. Định cúi xuống thì anh ta đã đặt tay lên má tôi để ngăn lại, mỉm cười thân thiện:

- Đừng ngại. Không phải lần đầu tiên nàng hôn anh ta...

Lần đầu tiên? Không phải... à nhưng mà, lần đó không thể tính là hôn được. Cảm xúc không đến một phần giống. Nụ hôn đầu lẽ ra phải lạ lắm, e thẹn chứ không phải là hung hăng chà đạp lẫn nhau như thế.

Thấy tôi im lặng, không biết là Long cung hoàng tử nghĩ gì. Hồi sau thấy ngại, tôi lên tiếng phá tan bầu không khí:

- Long cung hoàng tử, rất cảm ơn anh... chỗ vàng này...

- Ta có thể cho nàng nhiều hơn nếu nàng nói cho ta biết lý do nàng muốn nhiều vàng đến vậy! – Anh ta có vẻ đang tò mò vì động cơ của tôi.

Tôi suy nghĩ không biết có nên cho anh ta biết không. Nhưng mà không phải anh ta là thần tiên sao, là thần tiên ắt cõi lòng rộng mở, nếu tôi dẫn anh ta đi xem hoàn cảnh của những đứa bé đó, có khi nào anh ta thương tình giúp đỡ, có khi sau đó lại còn cho thêm nhiều vàng bạc...

Thấy vậy, tôi bèn đứng lên, tỏ ý muốn mời anh ta đi cùng đến chỗ những đứa trẻ đó.

11. Chương 11: Thần Cơ Diệu Toán

Không ngờ Long cung hoàng tử lại vui vẻ nhận lời đi cùng tôi. Thế nhưng anh ta lại bảo tôi ngồi đợi một lát ở đây.

Tôi còn đang tò mò xem hoàng tử làm gì thì đã thấy hoàng tử nhảy xuống nước, nhanh chóng bơi đi đâu mất.

Tôi ngồi đợi chừng nửa tiếng sau, chợt tự nhiên thấy sau lưng có tiếng vó ngựa phi nhanh đến.

A, là Long cung hoàng tử, có điều bây giờ hoàng tử đã thay một bộ đồ mới thay vì bộ áo xanh ướt nước kia, mái tóc anh ta buộc một phần, thả phía sau trông vô cùng phiêu lãng.

Long cung hoàng tử mặc một bộ áo màu xám giản dị, nhưng vẫn không giấu được đi đâu được khí chất thoát tục. Anh ta cười trên một tuần mã có màu lông nâu đỏ kì lạ.

- Lên đây ! – Một nụ cười tuyệt mỹ, nhẹ nhàng thân thiện, đủ để làm trái tim thiếu nữ như tôi rung động.

Hoàng tử nắm tay tôi, cúi người xuống, một tay khác vòng qua eo tôi, nhẹ nhàng nhanh gọn kéo tôi lên ngựa, đặt tôi ngồi phía trước. Quả nhiên so với sự thô bạo của Cao Lỗ thì Long cung hoàng tử quả nhiên dịu dàng, lịch sự, “ga lăng” hơn rất nhiều.

- Hoàng tử vừa đi đâu vậy? – Tôi quay ra phía sau hỏi.

Lại thấy anh ta đang cầm trên tay một chiếc mũ đan bằng sợi mây rộng vành rồi đội lên đầu mình, che đi một phần khuôn mặt. Thấy tôi ngạc nhiên, anh ta bình tĩnh giải thích:

- Lát này là ta đi để lấy bảo mã và hóa trang như này... ta không muốn nhiều người cứ nhìn vào mình, nàng hiểu chưa?

A, ra vậy. Đúng là nếu Long cung hoàng tử đẹp đến mê mị như vậy mà phẳng phẳng đi ngoài đường, có lẽ mọi ánh mắt sẽ đều dán vào hoàng tử.

- Nàng nhớ nhé, đừng gọi ta là Long cung hoàng tử hay hoàng tử, bây giờ ta là một du khách... – Hoàng tử ghé vào tai tôi căn dặn.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, thấy có vẻ anh ta không thích lộ diện thân phận, bèn gật đầu đồng ý. Hoàng tử vòng tay qua mình tôi cầm lấy dây cương, thúc ngựa phi đi. Đây là lần đầu tiên tôi được ngồi trên lưng ngựa, không tính lần bị Cao Lỗ lôi đi lần trước, lúc đó tôi bị đối xử như một món hàng vậy.

Ngựa phi nhanh như gió, dọc theo bờ sông hướng về phía thành Cổ Loa đằng xa. Tôi cảm nhận được tiếng gió ù ù qua tai, cảm giác thật là thích thú.

- A ! Thích quá ! – Tôi reo lên.

- Vậy sao? Ta sẽ đi nhanh hơn nhé ! – Hoàng tử đột nhiên bật cười, nói thầm vào tai tôi.

Anh ta thúc ngựa đi nhanh hơn, lúc này ngoài cảm nhận được tiếng gió và cảnh vật trôi ào ào qua tầm mắt, tôi không còn cảm giác nào nữa. Cho đến lúc tôi nhận ra người mình theo quán tính hay sao mà đã dựa hoàn toàn vào người anh ta như để lấy một điểm tựa vững chắc thì đột nhiên thấy ngượng, vội thốt lên:

- Hoàng tử, đi chậm lại đi !

Anh ta nghe lời tôi ghìm cương, ngựa phi chậm lại. Lúc này anh ta lại bật cười:

- Không phải nàng thích cảm giác ngựa phi nhanh sao?

- À... – Tôi lúng túng – Là tôi sợ ngựa của anh mệt.

- Con ngựa này ngoan lắm, cả ngày đi ngàn dặm, nó không biết kêu mệt đâu, hơn nữa, dù nàng bắt nó đi nhanh hơn năm lần lúc này, nó cũng đi được!

- Quả là thần mã ! – Tôi ngưỡng mộ thốt lên – Tiếc là tôi chưa biết cưỡi ngựa, nếu không tôi cũng muốn cầm cương thử một chút...

- Nếu ngày nào nàng cũng ra bờ sông này, ta sẽ dạy nàng cưỡi ngựa...- Đột nhiên anh ta ngổ ỷ, có vẻ rất chân thành.

Tôi toan định đồng ý, thì chợt nghĩ đến không phải lúc nào tôi cũng được tự do ra ngoài, tên ác ôn Cao Lỗ có thể tìm cách giam lỏng hay theo dõi tôi. Nếu vị thần tiên này tốt bụng muốn dạy miễn phí cho tôi mà tôi gặp anh ta sớm hơn có phải tốt rồi không, đỡ mất công hạ mình trước Cao Lỗ.

Cơ mà lúc này anh ta cũng nói không ai cho không ai cái gì, nhờ sau này anh ta cũng đòi thù lao thì sao? Mà lại gần gũi với anh ta quá, anh ta sớm muộn gì cũng biết thừa tôi là thần linh giả, có vai trò là một biểu tượng trong lòng dân, mọi chuyện không đâu có thể rắc rối... mới cả tôi mới gặp anh ta một lần, anh ta lại tốt quá như vậy khiến trong lòng tôi có điều e ngại.

- Nhưng tôi không có gì để báo đáp anh đâu, hơn nữa, tôi cũng kiếm được thầy dạy rồi... – Tôi đành trả lời như vậy.

- Vậy à, tiếc quá, ta đang có ấn tượng rất tốt với nàng...- Giọng anh ta có phần luyến tiếc.

Nghe anh ta nói có ấn tượng tốt với tôi, trong lòng tôi chợt vui vui. Anh ta quả là một thần linh tốt.

Để vào cửa thành, phải xuất trình những thứ tương đương với mấy loại giấy tờ hay chứng minh nhân dân ngày nay, có lẽ thời này rất cẩn thận, cảnh giác với ngoại xâm và gián điệp nên mỗi người, dù là dân thường cũng phải có thể căn cước là một tấm gỗ có khắc tên và kí hiệu đặc biệt. Dĩ nhiên tôi có tín vật của thần điện nên cũng có thể ra vào, nhưng Long cung hoàng tử thì hình như đã nhanh tay hóa phép ra một giấy tờ thông hành của thượng nhân.

Anh ta dắt ngựa đi theo tôi về phía làng Phong Khê, nơi có những đứa trẻ đang ngồi đợi ngoài đình, vừa đi tôi vừa kể lại sự tình cho anh ta nghe.

Quả nhiên những đứa bé vẫn đang ngồi đợi dưới hiên mái đình. Thấy tôi, ánh mắt chúng sáng lên, vội chạy đến hỏi han:

- Thần nữ, chị đã quay lại rồi !

- Thần nữ, chị đã cứu được mẹ em chưa? – Bé Vân sốt sắng hỏi han.

Nhìn gương mặt muôn phần lo lắng của đứa trẻ, tôi định mang vàng ra cho chúng thì cảm thấy lúc này chưa phải lúc, việc cứu người là quan trọng hơn hết cả. Thế nhưng tôi vẫn chưa làm được gì.

Tôi đưa ánh mắt phiền não, có phần khẩn cầu sang Long cung hoàng tử, rồi từ từ bước đến bên anh ta. Thấy anh ta dường như cũng im lặng suy tư, tôi sau một vài phút chờ đợi cuối cùng cũng lên tiếng:

- Long... à... anh liệu có thể thương tình mà giúp đỡ họ không?

Anh ta quay sang nhìn tôi, gương mặt sau chiếc nón rộng khê mỉm cười:

- Ta có thể giúp gì cho nàng? Nàng không phải định dùng thuật phép can thiệp đấy chứ?

Nghe câu nói của anh ta, tôi lảng máng hiểu ra anh ta cũng cho rằng cách mình bạch nhất là mình oan ẹ bé Vân, không thể dùng bất cứ cách thiếu minh bạch nào, kể cả là phép thuật để đổi đen thành trắng, nhưng thực sự tôi đã bất lực không có cách nào cả.

- Xin lỗi nàng... – Giọng anh ta nhẹ nhàng, có phần hối tiếc – Ta không thể can thiệp vào chuyện người dân ở đây, ta là có lý do...

- Tôi biết... – Tôi nhìn anh ta, cố mỉm cười đáp lại – Anh không cần áy náy, tôi biết có thể dù là thần linh, anh cũng không thể lạm dụng quyền năng can thiệp vào đời sống con người...

Không hiểu anh ta nghĩ gì mà im lặng một vài giây rồi bật cười, tôi thấy vừa lạ kì, vừa hoang mang.

- Thiếu nữ, nàng hãy thử bình tĩnh mà suy nghĩ xem, theo cách của một con người...

- Vậy là sao?

- Nàng đã nghe câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng” chưa? – Ánh mắt anh ta dường như ánh lên tia nhìn tinh vi sâu sắc – Đây là nguyên tắc cơ bản...

- A ! – Tôi nghĩ ra điều gì đó rồi thốt lên – Ý anh là bên đem kiện mẹ bé Vân, Lý phú hộ?

- Đúng vậy, nàng rất tinh ý đấy ! – Anh ta thân thiện khen tôi rồi điềm tĩnh giải thích thêm – Nàng chưa nghĩ chút nào đến bên Lý phú hộ, dựa vào một vài điều mới nghe đến mà đã muốn mình oan là không được, phải đến thăm dò “địch” để biết rõ thực hư sự việc, nội tình và mạnh yếu của địch mới có thể thay đổi cục diện.

Những lời hoàng tử nói xem ra vô cùng chí lý, xem ra hoàng tử cũng rất tinh ý, suy đoán diệu thủ thần cơ, quả thật không tầm thường.

Nếu như lời anh ta nói, tôi phải qua nhà Lý phú hộ thăm dò xem thế nào, nếu tìm được sơ hở thì mới có thể kháng kiện.

- Vậy bây giờ tôi lập tức đi ! – Tôi lấy lại quyết tâm, định tìm đến nhà Lý phú hộ thì anh ta đã cản lại.

- Thiếu nữ, nàng cứ hùng hổ mà xông đến đó bảo là điều tra thì họ có cho nàng vào không? Hay nàng muốn dùng thất sách là đột nhập vào nhà đó vậy?

A, tôi lại vội vàng quên mất, đúng là cuống quá mất lý trí, lại khiến hoàng tử thần tiên nhắc nhở một điểm chí mạng rồi. Xem ra anh ta mỗi chi tiết đều rất chu toàn, trong lòng tôi không khỏi thầm khen.

Nhưng tôi phải chú ý hơn thôi, tự mình phải cố gắng giải quyết, cứ dựa dẫm vào người khác là không được, có thể khiến người ta càng về sau càng coi thường mình, hơn nữa tự trọng của tôi cũng không cho phép.

Thấy tôi còn phân vân suy nghĩ, hoàng tử lại đột nhiên bảo tôi:

- Nàng đợi ở đây một lát !

Lại gần nửa tiếng sau, hoàng tử quay lại, nhưng còn dẫn theo vài ba người, họ đều ăn mặc giống như những người thương buôn phương xa đến. Thậm chí họ còn dắt theo một xe ngựa thồ hàng, trên xe chất đầy vải vóc, một vài hòm trang sức, nhiều đồ gốm lạ mắt.

Hoàng tử lúc này cũng vừa thay y phục khác, hợp tông với mấy người kia, trông anh ta toát lên vẻ đạo mạo như chủ đoàn thương buôn này. Trước con mắt ngỡ ngàng của tôi, anh ta kéo tay tôi lại và dúi vào tay tôi một bộ y phục khác.

- Nàng tìm chỗ thay cái này nhanh đi !

Tôi còn ngỡ ngác thì Long cung hoàng tử đã kéo tôi ra phía sau đình, hình như định tìm kiếm một chỗ kín đáo, cuối cùng anh ta kéo tôi lại sau một tấm bia đá lớn:

- Nàng thay đi, ta ở phía ngoài vừa canh vừa đứng đợi!

Tôi vừa tò mò vừa thắc mắc, vừa thay quần áo vừa suy ngẫm. Phải chăng anh ta định giả làm đoàn thương buôn vào chào hàng ở nhà phú hộ đó. A, thật tài tình, cách này không tệ chút nào. Nghe nói đó là nhà giàu có tiếng tăm và xa xỉ nhất ở đây, lại rất nhiều vợ, thê thiếp, con cháu... ắt hẳn họ sẽ thích những đồ đẹp đẽ hiếm có ... Chỉ ít tôi cũng qua được cửa một cách dàng hoàng.

Quả nhiên anh ta lợi hại, chỉ cần suy nghĩ trong giây lát mà rất chu đáo.

Tôi lại thấy trong lòng có chút cảm giác vô dụng. Không được, tôi cũng phải cố lên chứ, chuyện này tôi hứa với An Dương vương và sẽ giải quyết được mà.

Sau khi loay hoay một hồi, tôi cũng mặc xong, là một bộ y phục cổ trang, không giống của người Âu Lạc, giống của một thiếu nữ trong đoàn người du mục phương xa.

Tôi ngắm kĩ thân mình với y phục lạ mắt này. Đầu tôi đội một chiếc mũ bằng lông thú trắng muốt, kiểu dáng trông rất dễ thương. Đây không biết là lông cừu, lông gấu trắng hay lông thỏ nhỉ? Lại thêm một chiếc áo khoác lưng mỏng, hình như cũng bằng lông thú, có hàng khuy cài bằng hạt gỗ tròn, thiết kế trông thật là trẻ trung. Đi kèm là chiếc váy màu hồng dài gần đến mắt cá chân, dưới viền váy có thêu hoa văn giống như thổ cẩm, một đôi hài cao cổ, viền cũng bằng lông thú nốt.

Có lẽ thấy tôi hồi lâu chưa xong, Long cung hoàng tử mới lên tiếng gọi. Khi tôi vừa bước ra, ánh mắt tôi gặp ánh mắt có phần ngỡ ngàng kì lạ của anh ta.

- A, trông tôi kì cục lắm sao? Hay là tôi mặc y phục cũ còn hơn! – Tôi không hiểu sao thấy ngượng, định quay vào phía sau tấm bia thay lại đồ thì đã thấy hoàng tử bước nhanh đến nắm nhẹ lấy vai tôi, ngăn cản:

- Không, là nàng trông rất dễ thương, rất đáng yêu !

Tôi trong lòng có chút hoan hỉ kì lạ, quay lại nhìn anh ta, có lẽ đôi má tôi đã ửng hồng theo lẽ tự nhiên.

- Ta biết mà, quả thật rất hợp với nàng! – Anh ta mỉm cười, nhìn thẳng vào tôi và nói, xem ra anh ta đúng là khen thật lòng.

- Cảm ơn Long cung hoàng tử... cải trang thế này quả thật rất ổn... – Tôi không biết nói gì cho đỡ ngượng khi nhìn anh ta, chỉ lí nhí vài câu như vậy.

Đột nhiên anh ta đặt tay lên má tôi, ánh mắt nhiều phần khó hiểu, giọng anh ta hình như trầm xuống ầm ập:

- Còn thiếu một việc nữa, để ta giúp nàng tết tóc, như vậy mới giống thiếu nữ trong đoàn thương nhân du mục phương Bắc...

Tôi thấy hơi ngại, nhưng anh ta đã nhìn tôi bằng ánh mắt thuyết phục. Tôi khẽ gật đầu đồng ý.

Anh ta vòng qua phía sau, tháo chiếc mũ lông xuống, vuốt hết tóc của tôi ra phía sau. Bàn tay với những ngón tay dài đẹp dễ khéo léo, từ tốn tết từng lọn tóc của tôi. Tôi không ngờ được một Long cung hoàng tử mà cũng biết làm việc này.

Một hồi sau, mái tóc của tôi đã tết xong, dường như đó là một kiểu tết lạ, bím tóc tết lệch sang một bên, vòng qua phía gáy, đặt lên phía vai trước. Quả thật rất khéo, rất đều, rất đẹp. Anh ta đội chiếc mũ lên cho tôi, hơi chỉnh nó cao lên, thiên về phía sau.

- Xong rồi! – Anh ta bước qua phía trước tôi và ngắm nhìn thành quả của mình.

12. Chương 12: Hành Động

Thật kì lạ, tôi muốn ngược lên nhìn, nhưng lại sợ gặp phải ánh mắt anh ta đang nhìn tôi chăm chú một cách khó hiểu, không hiểu sao tôi bối rối trước đôi mắt quyến rũ đầy thần lực đó. Quả thật, chỉ cần nhìn anh ta thôi cũng thấy dần đắm chìm, dần ngưỡng mộ, dần si mê...

Trong đầu tôi bối rối với nhiều suy nghĩ.

Anh ta cái gì cũng hoàn hảo, không những dung mạo mê người, mà dường như trí tuệ, suy tính cũng vô cùng sắc bén... nếu anh ta không phải là thần tiên, tại sao lại có con người như vậy? Có mãnh lực phi phàm thu hút mạnh mẽ ngay từ lần đầu tiên gặp mặt? Có lẽ anh ta đúng là thần tiên...

Mà nếu anh ta không phải thần tiên thật, hay ở thời đại này cũng không có bất cứ yếu tố kì ảo nào đi nữa, đối với tôi, người này thực xứng như thần tiên...

Hôm nay tôi may mắn được thần tiên đại ca này giúp ? Biết đâu anh ta đã nghĩ ra cách giải quyết mọi việc...

Nhưng mà, tôi đã tự hứa với An Dương Vương và bản thân sẽ tự cố gắng giải quyết mọi việc, tôi trước giờ không muốn quá ỷ lại và vốn coi trọng bản thân, nãy giờ một chút động não tôi vẫn chưa làm được, toàn là nhờ anh ta, tôi không phải kẻ kém thông minh gì cơ mà...

Cứ như thế này tôi thấy cứ áy náy sao ấy, tôi vốn ghét sự vô dụng của mình...

- Hoàng tử à...- Cuối cùng tôi cũng mở lời – Có chuyện này...

- Chuyện gì vậy? – Ánh mắt của anh ta tỏ ý chờ đợi tôi nói tiếp.

- Anh giúp tôi, tôi rất biết ơn, nhưng anh bây giờ có thể chỉ gợi ý, giúp đỡ cho tôi đến đây thôi được không? Tôi muốn thử suy nghĩ, làm hết sức mình trước... nếu tôi quả thật không làm được nữa, tôi sẽ nhờ anh giúp được không?

Chợt ánh mắt anh ta nhìn tôi thêm phần kì lạ rồi tự nhiên bật cười:

- Được, có lý trí lắm! Ta thích tính cách này !

....

....

Không lâu sau, trong vai một đoàn thương buôn từ xa đến, chúng tôi đến nhà Lý phú hộ chào hàng. Nhà ông ta hình như rất giàu có, tư gia của ông ta to sắp xỉ nhà đệ nhất Lạc tướng Cao Lỗ, mà rõ ràng nhà Cao Lỗ hẳn còn có nhiều gia nhân, thuộc hạ, đệ tử học võ, còn có võ đường bên trong... vậy thì nhà tên phú hộ này quả nhiên không tầm thường, không biết làm gì mà giàu thế.

Vừa đi đến cửa chào hàng, người hầu đã bảo chúng tôi đợi một chút. Sau khi ả người hầu vào báo lại với người nhà, chỉ một lúc sau đã thấy tíu tít đi ra một bầy phụ nữ, từ già đến trẻ, lớn đến bé hơn chục người. Họ và ai vậy? Vợ con tên phú hộ này sao?

Một bà mập, già nhất nhưng vẫn lòe loẹt hơn hử mớ đoàn thương nhân vào sân trong để họ tiện xem hàng. Có lẽ đây là vợ cả.

Đám phụ nữ ríu rít, rôm rả như đàn gà mái, sà vào xem gánh hàng lạ. Đôi lúc còn tranh nhau, cãi vã ỏm tỏi.

Long cung hoàng tử vẫn điềm nhiên giấu gương mặt tuấn tú mê hoặc sau một chiếc quạt, lại thêm mái tóc hơi rủ xuống phong lãng, có sự cuốn hút khác lạ. Chỉ nhìn dáng người và điệu bộ cũng đủ thu hút rồi, chẳng trách chỉ sau một hồi, đám phụ nữ đã nhận ra có một chàng trai trẻ cực phong độ đang đứng ngay đây, họ đều quay sang ngắm anh ta, ánh mắt cuồng si ngưỡng mộ, so với họ thì hình như lúc nãy tôi còn tỉnh táo hơn.

Mấy ả còn trẻ vội lại bắt chuyện, bầu lấy anh ta. Anh ta bị vây bởi đám nữ giới, nhưng vẫn bình tĩnh, còn nở một nụ cười mê hồn đáp lễ:

- Các phu nhân, tiểu thư cứ xem hàng, nếu thích và mua nhiều, chúng tôi sẽ giảm giá một nửa, ngày mai sẽ lại đến chào hàng, sẽ có nhiều hàng đẹp hơn... chúng tôi cũng còn một lô hàng thứ cấp giá rẻ, không biết gia nhân trong nhà có ai hứng thú đến xem, chúng tôi cũng giảm giá một nửa...

Đám phụ nữ mắt sáng lên, còn mấy người nô tỳ, gác cổng, quản gia đứng gần nghe thấy cũng tò mò, háo hức muốn xem, họ cũng rủ nhau đến xem hàng. Sau đó mấy phu nhân còn mời cả đoàn thương nhân vào trong phòng khách uống trà, dùng bữa.

Nhân lúc anh ta đang bị họ vây quanh và cả đoàn đang dần tiến vào trong nhà họ, tôi tranh thủ thời cơ, lượn đi đường khác.

Gặp mấy người nhà, nô bộc đang làm việc đi qua thấy người lạ kêu tôi đứng lại, có kẻ tra hỏi, tôi nhanh trí khai mình từ đoàn buôn, muốn hỏi chỗ để “giải quyết”...

Tôi định tìm xem tên chủ nhà là tên nào và đang ở đâu, nhưng xem ra cái nhà này lớn quá, tìm mãi không ra. Có lẽ giờ hần vẫn bị thương, đang nằm ở một phòng lớn, đẹp nào đó trong những gian nhà này. Thường thì lão chủ nhà sẽ ở gian to nhất, hướng đẹp nhất.

Loay hoay ở dãy nhà trong, càng đi vào phía này, tôi càng nghe thấy những âm thanh kì quái. Đó là tiếng xóc lọ, tiếng mõ, chiêng liên hồi, tiếng ai đọc kinh như bọn thầy cúng tế.

Phía trước, chính giữa dãy nhà ba gian lớn lợp mái ngói đỏ, là nơi phát ra những âm thanh đó. Càng đến gần, tôi còn thấy tiếng chân người nhảy múa như đúng kiểu đang cúng bái, trừ tà. Xung quanh dãy nhà thì chẳng có một ai đến gần, chắc là vì vụ cúng bái này đây.

- A... đuổi ma phương nam, đuổi ma phương bắc... thân chủ mạnh khỏe, giàu sang trường trường... A.... – Lại một hồi chiêng mõ .

Tôi suýt bật cười khi nghe thấy mấy tiếng đọc kinh, cúng tế đó. Thời nay nhà giàu đã thừa tiền, rồi hơi đồ thời gian, tiền bạc ấy thấy mo đó sao?

Một hồi không lâu sau, chiêng mõ ngừng lại, lại thấy tiếng người bên trong:

- Lý phú hộ, tôi đã làm phép, từ nay nhà ông chỉ có vận khí tốt, không còn tà ma!

- Tốt, đây là hai mươi đồng bạc cho nhà ngươi như đã hứa ! – Một giọng khàn khàn trong nhà vang lên. – Cộng thêm hai mươi đồng bạc để ngươi đặt kính chiếu yêu trong phòng ngủ cho ta.

Lý Phú hộ? Không phải lão ta ốm nằm liệt giường, bị thương thừa sống thiếu chết hay sao? Tôi không khỏi tò mò, đục một lỗ bên cửa sổ nhòm vào, thấy bên trong là một lão mập, tay có băng bó, đang ngồi trên ghế.

Hừm, chẳng nhẽ đến mức giả thương tích nghiêm trọng rồi làm âm lên, hại người nghèo, kẻ yếu vào chỗ chết? Lũ người giàu này thật không có chút lương tâm nào, thật không thể chấp nhận được.

Tôi thực chỉ muốn xông vào, lôi lão ta ra giữa đình cho thiên hạ thấy. Đang định tiến vào thì tôi thấy một bàn tay từ phía sau, nắm lấy vai tôi ngăn lại:

- Khoan ! Chưa được ! – Thanh âm đó đủ làm tôi nhận ra là ai, quay đầu lại.

Long cung hoàng tử, anh ta đã đứng ở đây từ bao giờ mà tôi không biết.

- Hoàng... à, anh sao lại ở đây? – Tôi nói thật nhỏ, chỉ đủ cho anh ta nghe.

- Cũng khá vất vả mới cắt được đuôi đám phụ nữ đó... – Anh ta mỉm cười rồi tiếp lời – Nguyên tắc thứ hai, đợi thời cơ hợp lý mới hành động, phải nắm rõ sự tình đã...

Xem ra long cung hoàng tử bước nào cũng cẩn thận chi li, cũng xem xét tính toán, có chút hơi giống Cao Lỗ, chỉ có điều con người chỉ luôn có chữ “gián điệp” trong đầu, luôn nghi ngờ kẻ khác đó chỉ làm tôi thấy bực. Thấy vậy, tự nhiên tôi buột miệng nói đùa:

- Hoàng tử, anh thật lợi hại... anh có vẻ rành, như kiểu thầy dạy gián điệp chuyên nghiệp ấy, tôi có quen một kẻ, nếu anh là gián điệp mà hần là kẻ chịu trách nhiệm bảo vệ bí mật thì không biết ai là người thắng...

Đột nhiên thấy sắc mặt anh ta hơi có chút biến chuyển kì lạ, trong khoảnh khắc ánh mắt ánh lên tia lạnh, tôi thấy ngạc nhiên, định hỏi có chuyện gì thì đã thấy trong nhà, tên thầy cúng mở cửa đi ra. Hoàng tử nhanh lẹ đến không ngờ, đã kịp kéo tôi núp gọn sau một cái cột lớn bên phải.

Tên thầy cúng và tên chủ nhà đi ra, bước về phía bên trái. Tôi thở phào nhẹ nhõm, còn thấy hoàng tử vẫn điềm tĩnh. Chẳng nhẽ hoàng tử cũng đã tính toán.

- Hoàng tử, tại sao anh lại chọn phía núp vào là cột bên phải?

- Phải suy đoán !- Anh ta hướng đôi mắt về phía hai kẻ kia, giải thích – Bên phải là hướng chúng ta vào đây, hướng ra sân chính và nhà ngoài, tên Lý phú hộ trước khi xử tội người phụ nữ xong, sẽ không ra ngoài cho người ta thấy mình còn khỏe rồi lại dèm pha, dù là người nhà, nó bực ắt cũng không nhiều kẻ biết sự tình đâu, chắc là hần mấy hôm nay quanh quẩn trong nhà thôi. Hơn nữa, lý do quan trọng hơn là hần là hần vào gian phòng ngủ, thường nằm bên trái dãy nhà ba gian để thầy cúng đặt kính chiếu yêu như lúc này đã nói. Cần phải chú ý, đừng bỏ sót chi tiết nào.

Tôi nghe thấy anh ta giải thích vậy thì ngây người, có vẻ đơn giản nhưng tôi sẽ không thể nghĩ ra trong thời gian ngắn và kịp thời như vậy, không biết anh ta ăn gì mà có khả năng ứng phó, suy biến trong từng giây ngắn ngủi như vậy. Hay chỉ có thần linh mới hơn người như vậy? Cũng có khi anh ta đọc được suy nghĩ trong đầu con người cũng nên.

- Hoàng... – Tôi định nói thì chợt nhớ ra rằng anh ta đã dặn không được gọi như vậy – Trước hết, cho tôi biết tên anh đã... Long cung hoàng tử, anh có tên riêng không?

Chỉ thấy anh ta tự nhiên khẽ cười, tôi thắc mắc tại sao anh ta lại cười thì được một lời đáp cùng với một cái nhìn thiện cảm.

- Thôi được, nàng có thể gọi ta là Tiểu Thần Long!

- Tiểu Thần Long...- Tôi lẩm bẩm tên anh ta rồi tự giới thiệu mình – Tên tôi là Minh Hà...

- “Hà”, tên có liên quan đến nước, xem ra chúng ta có điểm giống nhau...

Tôi mỉm cười nhẹ đáp lại, ngắm nghía trong đầu cái tên anh ta cũng thật lạ, có nét thần kì, Long cung hoàng tử tên là Tiểu Thần Long, xem ra cũng hợp lý.

Lát sau chỉ thấy tên thầy cúng đi ra, chắc đã xong việc, còn lão chủ mập ú kia chắc sẽ không ra ngoài nữa đâu, mà người như hần chắc cũng lười đi lại, vận động thôi, vậy mà còn có máu dê, có biết bao nhiêu vợ. Nếu không phải hần giàu nứt đổ đổ vách không biết có ai chịu lấy.

Tôi đang phân vân, suy tính không biết nên làm gì tiếp, đã thấy lão thầy cúng đi về phía này, chắc đang định ra về.

A, lão thầy cúng đó chắc chắn là một nhân chứng chứng minh rằng lão chủ nhà không bị thương nặng đến như vậy, cần phải tóm lấy hần.

Suy nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu tôi, tôi vừa quay sang hoàng tử, định nói thì đã thấy anh ta lắc đầu. Xem ra anh ta biết tôi nghĩ gì thật sao.

- Ta làm nàng khó chịu à? Nàng có muốn ta im lặng hay không tham gia nữa?

- Tôi... hình như là tôi vô dụng quá, cái gì cũng bị anh nhìn thấu hết! – Tôi cúi mặt xuống đất, môi hơi mím lại, trong lòng hơi khó chịu.

- Cách nàng muốn tóm lấy hần cũng là một phương án, nhưng không triệt để, có thể đem hần ra, nhưng cũng chỉ chứng minh được phú hộ không bị thương nặng như thế, cũng chỉ giảm được một phần tội, cái chúng ta cần là “chính ông ta tự ngã rồi vu oan” – Anh ta vừa giải thích, vừa như muốn an ủi tôi.

- Tại sao anh biết tôi muốn làm thế? Tôi đã chưa có nói gì... – Tôi ngược mắt lên thắc mắc. – Anh đọc suy nghĩ của tôi sao?

- À... – Anh ta dịu dàng nói tiếp – Ánh mắt nàng trong giây lát bộc lộ ra, nhìn theo lão thầy cúng như muốn bắt đi luôn...

Tôi ngộ ra, nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn lại. Ánh mắt của anh ta nhìn tôi rất chăm chú, nhưng tôi không đoán được anh ta nghĩ gì.

- Còn bây giờ, nàng đang tự hỏi ta đang nghĩ gì, vì nàng nhìn thẳng vào sâu mắt ta, ánh mắt của nàng có chút hỗn loạn...

- Vậy... thực sự anh đang nghĩ gì... – Tôi lúng túng – Tại sao cái gì anh cũng biết thế?

Anh ta im lặng giây lát. Chợt tôi cảm giác vừa có chút ngưỡng mộ, vừa thấy có chút khoảng cách với anh ta. Từ lúc gặp mặt vừa nãy đến giờ, mỗi lúc tôi càng thấy long cung hoàng tử quá hơn người, rõ ràng anh ta rất phi thường...

Nhưng có sao, cái khoảng cách, cách biệt giữa khả năng tính toán, quan sát của anh ta với tôi khiến tôi vừa thấy buồn, vừa thấy mình vô dụng và hấp tấp, lại có chút linh cảm gì đó hơi bất an. Là tại anh ta thần kì quá như vậy, tôi ngưỡng mộ, rồi lại chuyển sang ngỡ ngàng, bây giờ lại cảm thấy như mình đang trong một cuộc chơi mà cái gì anh ta cũng nắm được, tôi có cố giải quyết và suy đoán việc của mình thì cũng vẫn

chỉ nằm trong dự đoán của hoàng tử thôi. Cảm giác hơi giống như mình bị “quay” vậy, làm tôi tự nhiên có chút muốn e dè long cung hoàng tử.

- Xin lỗi... – Đột nhiên anh ta lên tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc đang xõa xuống mặt tôi sang một bên – Ta quả là đã làm nàng thấy không tự nhiên...- Hình như anh ta lại đoán được ý tôi.

- Không, anh nói rất đúng, cái gì anh dự tính cũng đúng, nếu làm như tôi có lẽ sẽ thất bại ! – Tôi cố cười nhưng lòng không mấy vui.

- Thật ra... – Anh ta nhìn tôi dịu dàng – Muốn làm tốt tất nhiên cũng phải rèn luyện, học hỏi, quan sát nhiều, học từ mỗi người, mỗi ngày một ít. Hơn nữa, là do nàng còn hơi thiếu tự tin.

- Tự tin? – Tôi khẽ lẩm nhẩm trong miệng – Lẽ ra tôi cũng vốn là một người tràn đầy tự tin, ở thế giới của tôi tôi cũng lợi hại lắm mà, chỉ tại về cái chốn quỷ quái này, toàn nghịch cảnh, lại toàn người không đơn giản, thành ra vô dụng... mà... tại anh xuất hiện, rồi làm gì cũng xuất thần như vậy mới khiến tôi mặc cảm...

Không biết anh ta có nghe thấy không, mà anh ta có đang dò xét ý tôi nữa không. Tôi một hồi nhìn lên anh ta, anh ta nhìn tôi rồi lại nói:

- Thôi vậy, dường như nàng thích tự giải quyết bằng đôi tay của mình, sự tự lập này là đáng quý, ta sẽ chỉ im lặng về sau, cũng không góp ý nữa, nếu nàng muốn hỏi gì thì hỏi ta... việc quan trọng là mình oan cho người phụ nữ đó, đừng để tổn thời gian nữa.

13. Chương 13: Mười Kế

A, tuy anh ta nói vậy, nhưng tôi vẫn chưa biết phải làm sao nữa. Gương mặt tôi không giấu nổi sự bối rối bẽ tắc, ngay từ đầu bước vào chuyện này, tôi vẫn chưa có ý tưởng nào hữu dụng cả.

Anh ta nhìn tôi, dường như thăm dò được ý nghĩ bẽ tắc của tôi, thấy tôi im lặng bẽ tắc, một hồi anh ta lên tiếng:

- Thật ra...không phải mọi việc đều có thể tự mình giải quyết, nàng chỉ cần giữ ý nghĩ không muốn lúc nào cũng dựa dẫm vào người khác là được...- Anh ta mỉm cười – Đôi lúc cũng cần biết học hỏi từ người khác, đôi khi phải biết cách hợp tác cùng có lợi, không phải như vậy mới có nhiều kinh nghiệm sao?

A, dường như câu chữ nào của anh ta cũng đầy hàm ý, lời nào cũng có vẻ như một người dặn dầy kinh nghiệm, thông hiểu sự đời.

- Lần này...hay là chúng ta cùng hợp tác nhé! – Anh ta nhìn tôi, mở lời gợi ý.

Hợp tác ư? Tôi có thể hợp tác với anh ta? Xem ra một mình tôi cũng không giải quyết nổi sự việc này, có khi nào tôi nên nghe theo anh ta? Đúng là về cái thời đại này tôi thấy mình rất vô dụng, mọi thứ không chỉ lạ lẫm, mà người thời này sao quá lợi hại... Tôi không thể thích ứng nhanh như thế.

Tôi có sĩ diện, tôi muốn tự giải quyết mọi việc nhưng cứ như vậy, chậm trễ một chút nữa, mọi việc sẽ hỏng hết. Có lẽ tôi sau này phải tự cố gắng, nhưng ngay lúc này cần biết thiệt hơn, phải hợp tác với một người lợi hại như anh ta...

- Tiểu Thần Long, tôi đồng ý hợp tác với anh! – Cuối cùng tôi cũng quyết định như vậy.

- Được, tốt lắm! Nàng quả nhiên biết tính toán thiệt hơn đấy! – Anh ta vẫn tỏ ra khen ngợi tôi.

- Vậy... anh có cách nào chưa? Tôi chưa có cách nào cả... – Tôi lúng túng.

- Vậy chúng ta cùng hợp tác ngay bây giờ!- Ánh mắt anh ta ánh lên tia bí hiểm, dường như đã có phán đoán.- Bây giờ nhanh chóng đuổi theo tên đạo sĩ kia!

Đạo sĩ có lẽ đã đi mất rồi, không còn thấy bóng nữa. Tôi đang loay hoay tính cách tìm ông ta thì anh ta đã khẽ nói một câu “ Xin thất lễ!” rồi nhanh chóng vòng tay qua người tôi, thi triển thân pháp, cả người tôi và anh ta trong chốc lát đã đứng trên nóc nhà.

- Oa! Lợi hại ! – Tôi vô cùng kinh ngạc thốt lên – Thần tiên, ra là anh biết bay!

- Đó không phải bay, là khinh công! – Anh ta nhìn tôi, mỉm cười khi thấy tôi mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên.

Quả nhiên người thời xưa còn biết khinh công nữa, đúng là có những thứ mà tôi nghĩ vốn chỉ có trong phim chưởng nay lại có thật. Anh ta có khi nào là thần tiên, nên càng lợi hại hơn không...

Đứng trên nóc nhà này, hướng tầm mắt về phía xa, tôi thấy bóng lão thầy cúng ăn mặc quái dị đã đi ra phía cổng, sắp rời khỏi phủ nhà phú hộ. Tiểu Thần Long nhanh lẹ quay sang bảo tôi:

- Nàng đứng yên ở đây, đừng đi đâu, cẩn thận không ngã!

Nói rồi trong chớp mắt anh ta lại nhảy xuống, nhanh lẹ phi thân đi về hướng lão thầy cúng, hẳn là anh ta muốn đuổi theo lão.

Tôi thấy tò mò, nhưng chưa kịp hỏi thì anh ta đã đi rồi. Có lẽ anh ta thực sự có dự tính thật, nhân cơ hội hợp tác với anh ta, tôi phải học hỏi thêm khả năng suy đoán.

Thế nhưng anh ta đi đâu đó, gần một tiếng đồng hồ tôi lại ngồi trên nóc nhà đợi.

Nói là hợp tác nhưng có thể tôi chỉ làm được rất ít hoặc không làm được gì...

Một hồi sau, Long cung hoàng tử quay lại. Anh ta lại nhảy lên mái nhà, bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh tôi, còn đưa cho tôi một bình nước bằng ống tre.

- Nàng khát không? Uống đi... – Anh ta thân thiện đưa ra mời.

Tôi mở nắp ra mới biết bên trong không phải nước mà sữa bò tươi. Mùi sữa thơm ngon tỏa ra khiến tôi không kìm nén được mà đưa lên miệng uống thử.

Ngon quá, hương vị sữa ngọt dịu, không quá đậm, làm tôi cứ muốn uống tiếp. A, nhưng không được quá thất lễ, tôi đành ngừng uống, luyến tiếc đưa bình sữa xuống.

- Cảm ơn anh, sữa rất ngon...- Tôi quay sang nhìn anh ta, bất gặp gương mặt tuấn mỹ đang nhìn mình này giờ, đột nhiên thấy lúng túng.

Càng ngượng ngùng hơn khi anh ta rút từ trong người ra một chiếc khăn tay, khẽ lau trên miệng tôi những giọt sữa còn vương lại.

Ngượng thật, tôi có cảm giác xấu hổ muốn chui xuống đất, bình thường tôi không hay chú ý lắm, đi ăn uống với bạn bè cả lũ không hề câu lệ gì, nay trước một người chu đáo, tử mĩ như anh ta, đã thất lễ rồi.

Có lẽ thấy gương mặt đỏ ửng của tôi, anh ta mỉm cười, nói đùa một câu:

- Nàng...giống trẻ con thật!

- A, cảm ơn...anh ... rất là chu đáo!

- Không có, chỉ là thấy nàng quá ngây thơ và trẻ con thôi! – Anh ta nhìn tôi hơi kì lạ, chẳng biết câu nói này là an ủi hay thâm trách nữa.

- Trẻ con...- Tôi lẩm bẩm trong miệng – Cái gì mà trẻ con, chỉ ở nơi này thôi, ở chỗ của tôi, tôi gồm ghê lắm đấy...

Thấy bộ dạng tôi như vậy, anh ta dường như cười thầm trong lòng. Hồi sau anh ta lại lên tiếng:

- Nàng bao tuổi rồi?

- Mười bảy! – Tôi không nghĩ gì mà tự nhiên buột miệng đáp.

- Ồ ! Vậy mà ta cứ nghĩ nàng mấy ngàn tuổi, chỉ ít cũng mấy trăm...

- À...- Tôi phát hiện ra mình bị hớ, vội giải thích – Ý tôi là, theo tuổi con người thì tôi mười bảy... – Tôi cũng vội lảng tránh bằng cách hỏi lại anh ta – Anh bao tuổi rồi thế?

Tôi mới quan sát lại anh ta, nhìn ngoại hình phi phàm này, anh ta giống như một lãng khách trẻ tuổi, chắc cũng chỉ ngoài hai mươi...

- Nếu tính như nàng, ta hai tư tuổi... – Anh ta vừa trả lời, vừa đưa tay vuốt lại tóc mái ra đằng sau, trông khoáng khắc đó thật quyến rũ mê hồn. – Xem ra nàng cũng không còn nhỏ tuổi là mấy...

Đẹp trai thật, mắt tôi không ngừng dán chặt vào anh ta, trai đẹp như trai Hàn Quốc trên ti vi, tạp chí không thiếu, nhưng người đẹp dễ, sống động, lại mưu trí, chu đáo đến thế... đang ở ngay trước mặt tôi.

Thông thường ở thế giới hiện đại, ra đường nhìn thấy một bạch mã hoàng tử, bạn chắc chắn muốn quan tâm anh ta có “chủ” chưa, điều này tự nhiên làm tôi thấy tò mò. Đắn đo một hồi, tôi gạt bỏ sĩ diện mà lên tiếng, dò dò ý:

- A, hình như trời sắp tối rồi... phải thật nhanh chóng giải quyết mọi việc! – Tôi ra về sớm sáng, vội vàng.

- Nàng còn bận việc gì sao?

- Không, ngoài việc này ra thì tôi rồi lắm, chỉ sợ vợ anh thấy anh về muộn thôi...

Bỗng nhiên anh ta bật cười, giữ ý lấy tay che trước miệng rồi quay sang nhìn tôi.

- Sao nàng nghĩ là ta có vợ?

- Thì...- Tôi ấp úng – Thì tôi thấy thời này người ta lập gia thất sớm, nữ thì mười ba, nam thì mười sáu, mà anh chắc cũng “cứng” tuổi như này, xuất sắc thần kì như này phải có vợ chứ? Mà vợ anh là thần hay tiên nữ vậy?

- Không có! – Anh ta điềm nhiên đáp.

- Vậy người yêu thì sao? – Tôi tò mò.

- Người yêu...- Đột nhiên anh ta im lặng, ánh mắt có chút chuyển biến kì lạ – Đã có...

A, tôi biết mà, phản ứng tự nhiên trong lòng tôi hơi hụt hẫng, có lẽ đây là cảm giác khi bạn chứng kiến một chàng “hotboy” ngồi ngời đã có chủ. Ra là anh ta đã có người yêu...

Ngẫm nghĩ lại, từ lúc tôi đến đây có gặp hai người xuất chúng là anh ta và tên Cao Lỗ, nhưng cả hai xem ra đều đã có người trong mộng, không biết thần tiên này có si tình điên cuồng như Cao Lỗ không nữa...

Nghĩ vắn vơ một lát, tôi chợt nhớ ra chuyện, vội hỏi anh ta:

- Tôi suýt nữa thì quên mất việc chính, vừa nãy anh đuổi theo lão thầy cúng làm gì vậy?

- Tìm thêm một chút thông tin, rất hữu dụng... xem ra việc này có thể thành công, chỉ cần sự phối hợp tốt của nàng thôi... – Ánh mắt anh ta đang đắm chiêu lại chuyển sang thâm sâu bí hiểm.

- Anh đã có cách sao? – Tôi thực lòng chẳng hiểu gì cả – Anh có thể từ từ giải thích cho tôi không?

- Được, để đỡ mất thời gian, ta sẽ vừa giải thích vừa đề xuất ý kiến... chúng ta xem xét cùng hành động...

Sau khi nghe xong ý kiến của anh ta, tôi cũng lơ mơ hiểu, cảm thấy đây là một đối sách hay, hơn nữa tạm thời tôi cũng không có cách nào khác, nên muốn cùng anh ta phối hợp...

Trời đã tối, sau khi chuẩn bị một số thứ, tôi từ biệt với anh ta, một mình trở về đền Kim Quy...

Vừa về đến sân trong, đã thấy lù lù tên Cao Lỗ đứng đó, cùng với hai nữ tư tế. Hình như hắn có ý quở trách họ không theo sát hành tung của tôi. Cái gì chứ, ngay cả An Dương Vương cũng đã có ý bảo Cao Lỗ chăm dứt theo dõi, nghi ngờ tôi, vậy mà hắn vẫn cố tình làm trái ý sao. Chẳng nhẽ chỉ có khi tôi hét to “Ta là gián điệp đây!” hắn mới cho người rút đi sao. Nghĩ đến đây tôi trong lòng thấy tức, đi tới rồi lớn tiếng nói :

- Cao Lỗ tướng quân, anh xem ra quá cẩn thận rồi, ngay cả ý chỉ của nhà vua cũng không còn coi trọng, lại khiến đền thờ Kim Quy tốn thêm không ít cơm gạo nuôi thêm mấy nhân khẩu!

Hắn quay ra nhìn tôi chăm chăm. A, là ánh mắt có chút ngạc nhiên thoáng chốc rồi lại chuyển sang hung hãn mà dò xét. Hắn cũng chẳng nhẹ giọng gì mà tra khảo:

- Cả ngày nay ngươi đã đi đâu? Y phục của ngươi là sao?

Tôi cố giữ bình tĩnh, bước đến sát mặt hắn, còn cố tình xoay hai ba vòng với chiếc váy dài đẹp đẽ này, vung vẩy thêm vài cái rồi mỉm cười:

- Ta đi dạo mát rất vui, còn đi mua sắm ở chỗ các thương nhân được bộ đồ đẹp này!

Hắn nhìn tôi, tôi cảm giác có sự bất mãn tức giận nào đó đang bùng lên trong hắn, hắn lườm cho hai nữ tư tể lui ra. Khi họ vừa đi khỏi, hắn lại túm lấy cổ áo tôi mà lôi đi xềnh xệch:

- Hừm ! Ngươi xem ra thật không biết thân biết phận!

- Buông ta ra, ngươi làm hỏng hết y phục đẹp của ta bây giờ! – Tôi cố gắng giả vờ, cố gắng không để hắn lôi tôi đi.

- IM ! – Hắn quát một tiếng cực cần và hung dữ.

Tôi thấy mình bị lôi theo hướng cửa sau đền thờ, theo một lối vắng nào đó đến tư gia của hắn, cũng vào bằng cửa sau.

Khi bước vào cái sân sau, trước cửa kho, hắn ném tôi xuống đất.

- Đồ độc ác đê tiện! – Tôi ra sức chửi bới – Hôm nay ta đã đắc tội gì với ngươi chứ?

Thái độ của tôi chỉ làm chọc tức thêm hắn, chính tôi cũng không hiểu rõ nguyên do của sự tức giận này? Là do thù oán lúc gặp An Dương vương? Nếu vì thế mà trả thù, xem ra hắn quá đê tiện rồi.

- Không biết sao? – Giọng hắn giận dữ – Thứ nhất, ngươi không hoàn thành nghĩa vụ của một thần nữ, tự ý bỏ ra ngoài, chắc ngươi không ngờ đến mức không biết mình có thể bị nhận ra, không khéo sẽ bị bại lộ? Riêng điểm ngươi được sống nhân hạ ở thần điện, không biết an phận mà còn bỏ ra ngoài chơi bởi phung phí, thực sự không chấp nhận được. Điều thứ hai, ngươi huênh hoang mình sẽ giải quyết được vụ án, kết quả là chỉ một ngày chơi bởi. Điều thứ ba, vì chơi bởi, ngươi bỏ quên những điều ta căn dặn, hình phạt không tự giác thực hiện, việc giao phó quét dọn sân tập, chuẩn bị tập luyện cũng không làm. Điều thứ tư, ngươi bỏ ra ngoài hành tung không rõ, không thể không khiến ta có ý nghi ngờ ngươi là gián điệp!

A, chỉ nghe thôi tôi đã choáng váng xen lẫn tức giận. Tên Cao Lỗ này, nghĩ ra được bốn lý do hợp lý để vin vào trút giận lên tôi. Đi chơi ư ? Hắn mới là người không làm gì, tôi ra ngoài là muốn giải quyết vụ án chứ bộ.

Tôi định lên tiếng thanh minh cãi lại thì lại nghĩ rằng mình việc gì phải giải thích với hắn cho tốn sức, hắn nhất định không xem trọng lời tôi nói, không bỏ qua cơ hội trả thù tôi, hơn nữa tôi không muốn cho ai khác ngoài tôi và Tiểu Thần long biết kế hoạch này. Tôi cố nuốt cục hận vào trong, im lặng, kiêu hãnh nhìn hắn, đáp trả lại bằng thái độ không hề run sợ nhún nhường.

- Sao? Với ba tội danh đầu, quân quy cũng có thể xử tử ngươi, nếu không phải ngươi bỏ đi chơi bởi vô ích, ắt phải khép vào tội thứ tư, tội đó càng không thể dung thứ! – Đường như ánh mắt hắn nhìn tôi vừa đang có phần đắc ý lại chuyển sang tức giận, có phần muốn ăn tươi nuốt sống.

A, cái gì cũng là hắn muốn dồn tôi vào đường cùng, nhưng ngẫm lại từ đầu chí cuối, tôi không có làm gì sai, đều là do hắn trước. Nghĩ đến tất cả những chuyện hắn đối xử với tôi, tôi không thể tiếp tục bình tĩnh mà kìm nén. Tôi trước sau gì vẫn là hận, căm ghét hắn cùng cực.

Muốn giết tôi, muốn mượn việc công trả thù riêng, hắn đê tiện, hắn không xứng làm một nam nhi chứ đừng nói là một võ tướng.

Thấy tôi ngày càng thể hiện rõ thái độ ngoan cố, hằn đường như cũng chẳng nhần nhẹn hơn, chỉ thiếu nước rút kiếm chém cho tôi ngay một nhát. Nhưng dường như ánh mắt hắn vẫn đang dò xét, có ý chờ đợi. Chờ cái gì, chờ tôi cầu xin hay thanh minh ư, đừng có mơ.

Suốt ngày chỉ ý mạnh hiếp đáp kẻ yếu như tôi, tôi khinh. Chết ư? Có chết cũng phải vinh quang đường hoàng, tôi đã cảm thấy bắt đầu chán cảnh ở đây lắm rồi, ngày ngày thấy bộ mặt khó coi của hắn, ngày ngày đề phòng thái độ bất thường tức giận hung hãn của hắn, tôi không muốn sống như thế.

- TA NÓI CHO NGƯỜI BIẾT, TA CẢM GHÉT KHINH BỈ NGƯỜI! – Tôi cố gào lên – KHÔNG PHẢI TA ĐÃ NÓI RỒI SAO, NGƯỜI CHỈ CẦN TRẢ LẠI NƯỚC GIẾNG CHO TA TÌM CƠ HỘI TRỞ VỀ, CÒN BẰNG KHÔNG MUỐN CHÉM MUỐN GIẾT CHO HẢ GIẬN THÌ NGAY BÂY GIỜ, MỘT NHÁT ĐI, TA KHÔNG SỢ, TA SẼ NGUYỄN RỬA NGƯỜI ĐỒI ĐỒI! – Tôi lại đưa mình vào trạng thái bất cần, có nét điên loạn như buổi tối hôm đó. Tôi đứng dậy đằng hoàng, tiến tới phía hắn mà la lối, xả một tràng tức giận.

14. Chương 14: Ngựa Mất

Hình bóng tức giận, phẫn nộ, có chút điên cuồng của tôi in trong đôi mắt hắn. Tính cách tôi là như vậy đó, ai đụng đến tôi, tôi sẽ không muốn nhân nhượng, đó là lý do tại sao ngày trước tôi không thiếu lần bị kiểm điểm vì gây sự hay tụ tập lũ bạn đánh nhau. Tôi tự nhận bản thân vẫn là người tốt, chỉ có sĩ diện, cùng lắm ngông cuồng một chút thôi.

Lúc này thấy phản ứng của tôi thái quá, cứ như muốn ngay lúc này một phen sống còn với hắn, hắn có chút hỗn loạn thoáng qua, chắc hắn cũng đủ biết đêm đó tôi đã “điên” như thế nào.

Trong lòng tôi tự biết bây giờ mà hắn cũng nổi điên lên như tôi, là cả hai sẽ lại thương tổn, tôi cá chắc hắn có thể dễ dàng bóp chết tôi, nhưng chỉ ít tôi cũng muốn đâm đá, cầu xé hắn cho hả giận. Người ta nói con thú bị dồn vào đường cùng thì sẽ liều mạng cắn trả.

Nhưng không, lần này hắn trừng mắt nhìn tôi nghiêm nghị, có phần căm hận, nhưng dường như vẫn còn e dè. Hắn mà lại sợ cái “điên” của tôi sao?

Cả tôi và hắn đứng dùng ánh mắt giao đấu, vừa trút ra nỗi tức tối về đối phương, vừa de dè thăm dò. Nếu bây giờ trong tay tôi có một thanh kiếm chắc tôi cũng có thể liều mạng đâm chém loạn xạ.

- Cao Lỗ ! Hôm nay ngươi sống thì ta chết! Đẳng nào ngươi cũng muốn giết ta, nếu ngươi muốn xứng là một võ tướng, hãy đưa vũ khí đây, ta cùng ngươi quyết đấu một trận sống mái!

Nghe đến đây, ánh mắt của hắn từ chỗ hăm dọa chuyển sang tia nhìn khinh khỉnh:

- Ngươi cho rằng chỉ cần liều mạng là có thể làm bị thương ta? Với sức của ngươi ư?

- Hừ, ngươi không biết một kẻ đem lòng thù hận triền miên, một kẻ đã điên tiết ngông cuồng thì sẽ nguy hiểm thế nào đâu!

Về mặt của hắn không hiểu sao lại biến chuyển, thái độ ngạo mạn coi khinh lẫn thách thức. Hắn vút thanh kiếm của mình xuống đất, trước mặt tôi và nói:

- Ngươi không những đã phạm lỗi mà còn càn rỡ chống đối! – Hắn nhìn tôi, đôi mắt sáng quắc nửa coi rẻ nửa thách thức – Nhưng ta vốn là người có lòng mến phục kẻ tài, nếu trong mười nhất người tấn công, ta chỉ thủ mà ngươi làm tổn thương ta, dù là một sợi tóc, ta có thể xem xét không truy cứu ngươi, bằng không ta sẽ xử ngươi như quân pháp!

- Ha, ta có nên tin không? – Tôi cười khinh bỉ – Tội gián điệp hay vi phạm quân quy có thể bỏ qua dễ thế sao?

- Gián điệp? – Hắn bỗng nhiên bật cười – Tính cách của người dù luyện thêm năm mươi lăm nữa cũng không làm gián điệp được, thiếu sự nhẫn nại căn bản. Tổ chức của người luyện võ công còn khó nữa là làm gián điệp!

- Người... người không cho ta là gián điệp, vì vậy là nãy người cố tình chọc tức ta để thử ta? – Tôi trong đầu xuyên qua hàng đồng suy nghĩ – Đồ... Người có phải sinh ra trong đầu đã khắc hai chữ “gián điệp” không? Tại sao lúc nào người cũng cho ta là gián điệp được? Ta thực mệt mỏi, ta là gián điệp đấy, được chưa, sống mái một trận đi! – Tôi chỉ muốn nhảy dựng lên.

- Tính cách người mới chỉ vài lần đầu tiếp xúc ta đã biết, giờ còn mất công thử làm gì! – Hắn cười khẩy .

- Người từ lâu đã không nghĩ ta là gián điệp, tại sao còn phải cho người bám sát ta? Tại sao lại nhất định đối chọi với ta? Người nhất định muốn hơn thua với ta sao? Nói thật, đúng là ta từng muốn hơn thua đến cùng với người, nhưng bây giờ, là ta chỉ muốn một trận giải quyết cho xong !

- Hừ! – Ánh mắt hắn lại ánh lên sự tức giận, lát nhanh sau hắn lấy lại thái độ ngạo mạn – Ta vừa phát hiện ra để đối phó với kẻ điên loạn, ngông cuồng như người, cần phải thật bình tĩnh, đúng là ta đã sai lầm mấy lần giận quá mất khôn, nếu để xét đến độ điên cuồng hung bạo, ta có lẽ không bằng người, cứ gì bệ hạ lại trọng dụng người nông nổi như người?

- A, thì ra người ghen tị với ta được bệ hạ tin tưởng – Tự nhiên trong lòng tôi dấy ý – Là người lo cho cái “ghế” của mình? Thảo nào người luôn mực làm trái ý bệ hạ, tìm cách theo dõi hay hãm hại ta?

Chắc chắn rồi, chắc chắn hắn thấy tự nhiên bệ hạ đối xử tốt với tôi, lại thấy tôi có thể đối phó, làm kẻ cao ngạo như hắn điên lên mà mất bình tĩnh, mất phong độ... Ha, hắn ra là có điểm yếu này, kẻ nhỏ mọn ham mê quyền lực kia, sớm muộn gì cũng có ngày người mất vị thế vì sự kiêu căng tự cao của người.

- Hừm, người cho rằng ta dễ tiện đến thế sao? Người cho rằng ai đã nhắc người lên làm thần nữ? – Ánh mắt hắn nhìn tôi, khinh khỉnh đối đáp lại.

- Vậy còn chưa đủ dễ tiện? Người luôn tìm cơ hãm hại ta, vừa nãy cũng ra vẻ nghiêm trọng mượn việc công trả thù riêng...

Mặc kệ tất cả, đúng là hắn có sắp xếp chuyện tôi là thần nữ và cũng có vẻ muốn giữ chuyện này không bị lộ, nhưng hắn làm thế ắt là vì bản thân hắn, có lẽ đầu tiên hắn muốn tỏ ra mình mưu trí trước mặt An Dương Vương, ai dè đâu kẻ cấp gặp bà già, gặp khắc tinh là tôi. Đúng vậy, trước mắt tôi hiện giờ, hắn hoàn toàn xấu xa, một phần tốt cũng không có.

- Cái đó thì ta có thừa nhận! – Hắn cười mỉa mai – Đúng là ta muốn trả thù người, trả thù ổi lần gặp người ta mất bình tĩnh và phong thái, ta thừa nhận nhìn thấy người là ta thấy ngứa mắt không chịu nổi.

Cuối cùng hắn cũng thừa nhận lòng dạ của mình, đồng nghĩa với việc trong lòng cả hai xác nhận đối phương chính xác là cái gai cần loại bỏ. Tôi nhặt thanh kiếm lên, nắm chắc trong tay, nghiêng rằng:

- Đừng trách nếu hôm nay người không toàn vẹn!

Nhát thứ nhất, tôi lao đến đâm thẳng, hắn xoay người né.

Nhát thứ hai, tôi chém ngang từ bên hông sang, hắn dùng một cái phất tay, kiếm rơi xuống đất.

Nhát thứ ba, hắn gạt chân, tôi ngã bổ ngửa ra...

....

Mấy nhát sau, tôi cầm hận đâm chém liên hoàn loạn xạ, hắn không rụng đến một sợi lông chân.

- Còn hai chiêu nữa! – Hắn nhếch môi cười – Người không nên phung phí sinh mạng của mình như thế nữa chứ?

Tôi cầm kiếm xuống đất, khụy người xuống thở dốc. A, mất sức quá, cộng với từ hồi sáng tôi chưa ăn uống tử tế, chỉ có một ít sữa bò, bây giờ bụng đang réo cồn cào, mắt hoa lên, có lẽ vì thế mà tôi dễ dàng thất bại chẳng?

- Không công bằng, ta nhìn đói cả ngày trời! – Tôi dẫn giọng ầm ục.

- Ồ, không phải người đi chơi vui vẻ sao? – Mắt hắn chuyển sang dò xét.

- À, đúng là đi chơi...nhưng ta không có ăn gì thật! – Tôi cố gắng bình tĩnh đáp, nhất định không để hắn biết chuyện tôi gặp một long cung hoàng tử tuần kiệt, kẻ đa nghi như hắn sẽ dò hỏi đến cùng cho xem, còn kế hoạch của tôi và Tiểu Thần Long nữa, chuyện này nên chỉ là bí mật của tôi và anh ta.

- Vậy sau khi người chết có cần cúng cơm gà gì không, ma đói? – Hắn không tiếc lời xiên xỏ.

- Nếu người còn chút lương tâm như thế, thà để ta ăn no nê rồi quyết đấu với người đằng hoàng cho xong!

- Tôi không đợi hắn nói thêm, xoay người định bỏ về thần điện kiếm cái gì bỏ bụng – Đợi ta một lát, ta sẽ đến tính sổ người!

- Thôi khỏi, nhà ta cũng còn dư đồ ăn, chiếu cố cho người, coi như ta xuống tay không quá tàn nhẫn! – Hắn vội gọi lại, cứ như sợ tôi tìm cách chuồn mất không bằng.

...

...

Hắn dẫn tôi xuống gian bếp nhà hắn, gian bếp này lớn đến mức có thể nấu ăn cho cả một đại đội. Chắc hẳn cũng lắm gia nhân, thuộc hạ trong nhà. Tôi ngó nghiêng, chẳng tìm thấy cái gì ăn được.

- Thức ăn đâu?

- Người tưởng mình được phục vụ chắc?- Hắn ngạo mạn dựa vào cửa, chỉ tay vào đồng rau củ và thực phẩm chưa chế biến – Đó, hoặc là ăn sống luôn.

Tôi hiểu ý hắn muốn gì, được lắm, hãy đợi đây. Tôi điềm nhiên ra chỗ thực phẩm đó nhặt lên một quả bí, vài cọng hành, năm quả trứng gà...

Trước hết là băm bí ra nấu canh. Tôi tưởng tượng quả bí là gương mặt đáng hận của hắn mà băm băm chặt chặt, giã xuống thốt không ít nhát dao. Cao Lỗ à, lát nữa ta sẽ băm người như quả bí này.

Vì dùng nhiều lực lại mãi nghĩ làm sao đối phó với hắn, tôi lẹm một nhát vào đầu ngón tay. Máu tươi bật ra, tôi kêu “Á” một cái.

Tôi cầm đầu ngón tay lên, lông ngóng kiếm cái gì buộc vào, nhìn xung quanh thì đập vào mắt là ánh mắt như hả hê của hắn, chắc còn thiếu nước hắn ôm bụng cười thôi.

Tôi quay ngoắt lại, tay kia lần mò trong người xem có cái gì buộc vào được không thì phát hiện ra trên người vẫn còn cái khăn mà lúc nãy thần tiên đại ca chùi mép cho tôi xong đưa cho tôi. Định dùng răng xé một mẩu để buộc thì vừa đưa khăn lên, trong lòng cảm giác chột tiếc nuối, lại gói khăn vào, trân trọng cất vào người.

Định xé tạm một mảnh khác trên người thì lại ngừng lại, tiếc nuối bộ quần áo đẹp để được thần tiên tặng, anh ta còn khen tôi mặc nó dễ thương. Ai da, không được, tôi không đành lòng.

Nhìn máu đã nhỏ xuống đồng bí đang băm dở, tôi thấy hơi ớn. Tên Cao Lỗ đó thấy thái độ kì lạ, định băng vào rồi lại do dự của tôi, cũng thêm vào một lời:

- Người tiếc rẻ khăn tay lẫn bộ quần áo, hay người thích ăn canh với máu sống vậy?

- Đúng là ta thích nấu canh với máu, với máu của kẻ nào ta căm hận thì càng ngon!

- Ồ, vậy ra lát nữa ta lên thử canh của người, chắc đối với ta nó ngon gấp bội!

- Người không sợ ta bỏ thêm nhiều hạt tiêu hay muối sao?

- Hình như người hiểu lầm, lát nữa xử người xong ta mới nấu canh...- Hắn nói bằng cái giọng chắc chắn sẽ giết tôi.

Tôi không bận đôi co thêm, ngậm lấy ngón tay cầm máu, sau đó gạt chỗ bí đã dính máu bỏ đi, chỉ lấy phần còn nguyên.

Hắn chậm rãi bước lại gần, mĩa mai:

- Vậy xem ra người không thích nấu canh với máu rồi, ta không hiểu nổi, người tiếc một cái khăn hơn việc bị thương, thần kinh của người có vấn đề sao? – Chợt hắn cúi xuống, ghé vào tai tôi giọng giễu cợt – Nhưng mà xem màu cái khăn nam tính như vậy, hay là ...
- Người nói linh tinh gì thế? – Tôi chối bay biến, nhất định phải giữ bí mật, lúc ra về tôi và anh ta cũng giao hẹn cuộc gặp gỡ này phải giữ kín.
- Ô, ta nhớ là người ở thần điện cũng đủ sung sướng rồi nên cũng không cho ai cho người tiền, xem chừng bộ quần áo dị tộc này, nếu là của thương nhân lãng du, giá cũng không rẻ đâu... – Chợt thấy ánh mắt hắn đảo một lượt dò xét.- Có nam giới nào lại tặng quà cho người vậy? Hay là hôm nay người đã được một bữa hẹn hò vui vẻ?
- Liên quan gì đến người? – Tôi nhìn lại hắn thách thức, tôi biết thừa hắn tò mò, bởi hắn luôn theo dõi tôi, nếu như tôi có hẹn hò, yêu đương với ai thì không thể hắn không biết, chính là hắn không ngờ hôm nay lòng tay có một ngày mà tôi đã gặp được một vị thần tiên hoàng tử hoàn hảo mà lại rất tốt bụng... a, nhưng anh ta đã có “chủ” rồi, nếu không thì tôi chắc cũng có chút ít mơ tưởng.
- Hay là mới lần đầu gặp đã tặng quà và trao vật đính ước? – Giọng hắn thản nhiên khinh khỉnh – Người tầm thường như người cũng có kẻ hào phóng để mắt đến sao? Khó mà tin được! Kẻ nào đem lòng yêu người dù giàu có chắc hẳn không vô dụng, bất tài thì cũng tàn tật hay ngớ ngẩn... – Hình như hắn cố tính giễu cợt thêm.
- Hừ, người cứ coi thường ta đi, người cứ tự cao đi, rồi sẽ có ngày xuất hiện trước mặt người một hoàn mỹ hoàng tử, chỉ cần gặp mặt là tất cả phụ nữ sẽ si mê ngưỡng mộ, đến lúc đó thì người sẽ tự thấy tự ti!
- Ha, tại sao ta phải tự ti?- Hắn cười khanh khách – Ta không nhẫn nại lâu đâu, người ăn nhanh lên đi!

15. Chương 15: Chap 15

Tôi kiểm một cái nồi không quá nhỏ, lấy nước trong chum đổ vào để nấu canh. Thời nay người ta cất trữ nước mưa hay nước giếng sạch trong chum vại, để ở bếp để nấu ăn. Khi định đặt nồi lên bếp, tôi mới phát hiện ra một điều quan trọng: Không phải là cái bếp ga Rinnai ở nhà ông bà mà tôi vẫn hay nấu, chỉ cần xoay cái nút là lửa bùng lên, xoay cái nữa là điều chỉnh lửa to lửa nhỏ, nếu cứ bật đấy thì chỉ sợ hết ga chứ không sợ lửa tắt. Dù bếp nhà Cao Lỗ tướng quân có lớn và cao cấp đến đâu so với thời đại, thì bây giờ người ta vẫn đun bằng bếp rơm hay bếp củi. Quả nhiên như vậy, bếp thời này còn thô sơ, trông giống một cái kiềng sắt ba chân, chắc người ta sẽ cho rơm và củi xuống dưới để đốt?

Tôi nhìn góc bếp cũng chất sẵn hàng chục bó rơm khô cùng đồng củi đã chẻ xép ngay ngắn.

Thôi, đun rơm thì khói với nhiều bụi tro chết mắt, thế là tôi đi nhặt một ít củi lại.

Nhặt xong củi, tôi lại ngó người ra: Làm sao có lửa? Ở đây còn không có bao diêm, bật lửa. Chẳng nhẽ người ta đánh lửa bằng que gỗ? A, cái này thì tôi cũng bó tay rồi. Tôi lóng ngóng, đôi mắt vô tình đảo qua một lượt thì đập lại ngay là cái dáng đứng khoanh tay cùng nét mặt ngạo nghễ của hắn. Hắn cười cợt:

- Ta trông bộ dạng của người lóng ngóng đến vậy, chắc không phải người đang cố tình kéo dài thời gian?
- Cái gì, bộ ta sợ người sao? – Tôi lập tức chua chát đối đáp lại – Chẳng qua...ta không biết các người lấy lửa kiểu gì... – Câu trước có vẻ rất khí thế, câu sau khí thế của tôi giảm đi ít nhiều.
- Ô! – Mặt hắn ngạc nhiên, ánh mắt ánh lên tia nhìn lạ lẫm như trước mặt phát hiện ra cục vàng – Chẳng lẽ việc đơn giản đưa trẻ lên ba cũng làm được, người lại không thể làm, mà khí chất của người không giống đại quý tộc tiểu thư, không thể bảo là từ bé không đụng đến việc bếp núc đơn giản này! – Giọng hắn chẳng biết là đang thể hiện sự ngạc nhiên hay đang châm chọc.

Cái gì mà phải coi thường nhau thế, chỉ là thời đại của tôi và hắn không giống nhau, tôi cá chắc là nếu cho danh tướng Cao Lỗ “oai phong” này đến thế kỉ 21 của tôi, hắn sẽ còn thảm hơn, ra đường chắc chắn sẽ nghĩ ô tô là trâu sắt, nhìn thấy cái gì lạ thì bộ dạng cũng ngơ ngác còn hơn một con bò sữa chạy xuống đường cao tốc. Tôi tự nhiên vô cùng hào hứng với cách ví von này, khéo miệng không khỏi giật giật.

Cơ mà phải lo đến chuyện của mình đã, bụng tôi đang rền vang tàn khóc, nếu không ăn, lát nữa có khi bước đi còn xiu nữa là đối phó với hắn. Thôi thì người khôn thì chịu thiệt nhịn trước mắt, dồn lại để trả thù luôn một lượt. Mà tôi có cố giải thích về thời đại của mình thì hắn cũng không tin đâu.

- Này, nếu người sợ tổn thời gian thì hộ ta ngọn lửa đi, ta dù sao cũng đói bụng lắm rồi- Tôi nhìn hắn, ánh mắt thương lượng – Nếu chốc nữa có giết người thì ta sẽ coi như người cũng có chút công, sẽ giảm cho người một nhất!

Thật ra cái lý lẽ này tôi đưa ra bản thân cũng biết nó nghe vô lý, thật ra người đang phải lo đối phó với hắn mới là tôi. Nhưng tôi nghĩ hắn cũng ngại rườm rà lời thôi, cũng sẽ nhóm lửa hộ tôi thôi.

Ánh mắt hắn ánh lên tia nhìn khó hiểu, dường như có chút coi thường, môi hơi nhếch lên ba mươi độ rồi ra góc bếp lấy một bó rơm khá lớn đến, miệng buông lời tự đắc:

- Điều cơ bản cũng không biết, trách sao người khác phải coi khinh người, muốn nhóm bếp, dù muốn dùng củi cũng phải lấy rơm để làm mồi lửa chứ, người không ngốc nghếch cho rằng củi dễ bắt lửa hơn rơm? – Lần này thì hắn cười đều ra tiếng thật.

Ta không biết dùng bếp rơm đấy, người biết dùng bếp ga sao, Cao Lỗ? Tôi tự giải tỏa lòng mình, vẫn không hề cảm thấy có gì đáng xấu hổ ở đây cả.

(Tác giả đi chen ngang qua: bếp ga ai cũng bật được mà, dạy cho hắn 1 lần là ok, còn bếp rơm thì...haiz...)

Trước con mắt kinh ngạc của tôi, gã tối cổ Cao Lỗ dùng hai que củi, một to một nhỏ, tay xoay xoay như có ảo thuật, dù biết là do ma sát sẽ sinh ra lửa nhưng đối với người hiện đại khi sinh ra đã có bao diêm, bật lửa như tôi thì đây không khác gì trò ảo thuật. Hắn để lửa bén vào một túm rơm, quăng vào dưới bếp rồi lạnh giọng:

- Đó, làm nốt đi!

Tôi sợ rơm cháy hết, ra sức nhồi vào dưới bếp mấy túm rơm nữa. Cứ tưởng lửa sẽ bùng lên, dè đâu... A, không phải bật hết ô xi của lửa rồi chứ, phải làm sao đây?

- Thổi vào bếp nhanh đi không tắt bây giờ! – Hắn sốt ruột.- Bỏ bớt rơm ra đã!

Thối ư, đúng rồi, tôi cúi xuống thổi. Phì, phì mấy nhất xem ra không ăn thua. Đến lúc này tên Cao Lỗ nhìn tôi chắc thấy “ngứa mắt” không chịu nổi vội quát thêm một câu:

- Đầu óc người có cái gì vậy? Người tưởng phổi người là phổi voi hay phổi trâu mà hơi hợt thổi không mấy nhất là được! – Nói rồi hắn với gần bếp cái ống tre rỗng vứt cho tôi – Đấy!

- Làm gì mà gầm lên thế! – Tôi cố phản bác – Là ta sợ cháy nhà của người đó!

- Đợi người thổi cháy được nhà của ta, chắc lúc đó ta cũng phải chống gậy, khỏi cần chạy khỏi đám lửa nữa rồi! – Hắn cũng chẳng vừa, vẫn khích thêm.

Được, tôi thổi, thổi bùng lên lửa là được chứ gì. Tôi dùng cái que cào cào một phần chỗ rơm lúc này nhét quá tay sang một bên, hít một hơi căng đầy bụng, dồn sức thổi một cái cho ra trò.

- Ốc! – Tôi ho sặc sụa, vội né người qua chỗ khác.

A, đáng ghét, ai dè lửa chẳng thấy bùng lên đâu cả, thì ra là lửa đã tắt ngóm từ đời nào. Tệ hại hơn, tôi lại thổi tung chỗ tro bếp cũ bay ra mù mịt, báo hại tôi chịu một trận sặc bụi tro, mặt mũi cũng đã lấm lem đây.

Chỉ thấy Cao Lỗ cười khoái trá, cứ như chưa bao giờ được cười.

- Người...! – Tôi dần giọng, định xả vào mặt hắn một trận, nhưng đúng là bây giờ vừa giận vừa tức đến tím mặt, đến cả việc định chửi rửa sao cho có lý lẽ một chút cũng không thể.

- Ta làm gì người? – Hấn vẫn tỉnh bơ.

Tôi tức giận ném cái ống thổi bằng tre xuống đất. Định bụng không thèm nấu nướng gì nữa, vừa đứng lên đi một bước đã thấy bủn rủn. A, tức quá, không được ăn, lại còn bị một vết đau.

Mặt mũi đầy tro lem nhem ngứa ngáy, định đưa ống tay áo lên quệt tạm, quệt được một cái bỗng nhớ ra đây là bộ áo của một vĩ nhân tặng, hơn nữa lại rất đẹp, trong lòng tôi sinh ra tiếc nuối, vội vàng phủi ống tay áo. Hấn thấy thái độ của tôi, ánh mắt ánh lên tia nhìn kì quặc, miệng bình phẩm:

- Người quả là ngớ ngẩn, mặt mũi lem nhem không lo, lại lo cho quần áo trên người – Hấn nhìn tôi một lượt rồi lại cười cái nụ cười làm tôi muốn đâm – A, ta nghĩ người cũng biết là bộ quần áo này nhìn đẹp, vừa mắt hơn bản thân mình!

Tức quá, Cao Lỗ, hôm nay đúng là người muốn chết thật rồi, không đâu lại chọc ngoáy vào vấn đề này, bộ tôi xấu đẹp thì là vấn đề to tát sao? Hay hấn đuối lý đến mức cứ phải châm chọc vào chuyện tôi không xinh đẹp kiều diễm mới được? Hay hấn cha sinh mẹ đẻ ra tính cách đã đề tiện thích đối chọi, châm chọc người khác? Mà không phải, rõ ràng là đối với An Dương Vương, công chúa hay bất cứ ai, kể cả bề tôi hấn đều đạo mạo nghiêm túc cơ mà, không phải hấn tự xưng là kẻ có phong thái bình tĩnh sao? Tại sao cứ phải nhất định chống đối, tỏ xung hữu đột với tôi? Chẳng hay tôi chính là người duy nhất biết được bộ mặt thật đề tiện xấu xa, hẹp hòi, ăn miếng trả miếng của hấn? A, tôi hiểu rồi, biết được nhiều cái xấu của hấn, hấn lại càng căm ghét muốn thanh toán tôi. Nhưng Cao Lỗ, người sẽ không dễ dàng đạt được mục đích đâu.

- Bộ mặt lem nhem này của ta còn tốt hơn lòng dạ người! – Tôi cố nén cơn giận, bình tĩnh đáp trả, tự nhủ mình lấy lại phong độ.

- Ô, ta thấy cũng đúng đấy! – Đột nhiên hấn cúi xuống, xoa xoa tay vào nhọ nôi, tiến đến phía tôi – Phải bôi thêm vào, đen bẩn hơn nữa mới giống lòng dạ của ta!

Hấn nhanh lẹ áp tay vào mặt tôi, cười đắc ý. Tôi gào lên:

- ĐỒ BỈ ỔI ! ĐỒ ĐỀ TIỆN! TA NHẤT ĐỊNH SẼ GIẾT NGƯỜI!

- Sao người tức giận vậy? – Hấn bình thản – Ta vốn chỉ định trước khi một trong hai chúng ta kết liễu đối phương, ta cho người biết lòng dạ của ta độc ác, bỉ ổi, đen tối đến đâu thôi mà!

A, tức quá, cục tức này nuốt xuống không trôi. Tôi định gào lên phát nữa thì phát hiện mình đã hết hơi, chỉ tại cái bụng đói đang réo, mà lại réo ột ột rõ to. Tên Cao Lỗ chắc là cũng nghe thấy.

Đột nhiên hấn phủi tay, lấy hai thanh củi khác đánh lửa, cho lửa bén vào túm rơm, miệng dừng dừng:

- Dù sao thì, khi quyết đấu, ta cũng là người đang hoang, cho người lấp đầy cái bụng rỗng xong, có thua cũng tâm phục khẩu phục!

Nói rồi hấn lại cho rơm vào bếp, lượng rơm vừa phải. Hấn định cầm que thổi lửa lên thì tôi vội giằng lấy:

- Người xem ra cũng có chút lương tâm, nhưng ta cũng có sĩ diện, việc thổi lửa, không khiến người!

Hấn nhìn tôi, ánh mắt có chút xem thường, hấn là hấn nghĩ tôi cũng chẳng còn nhiều sức mà thổi lửa. Tôi lại hít sâu cái nữa, lần này hít sâu hơn, cố gắng dùng hết sức thổi vào bếp một cái thật mạnh, còn mạnh hơn vừa nãy.

- Người! Khụ ! Khụ! – Cao Lỗ vội lấy tay che miệng ho, trừng mắt dữ dằn nhìn tôi.

Ha ha, người chết chưa, Cao Lỗ. Tôi tính toán quả là hoàn hảo, lần này lại cố ý thổi vào bụi tro, nhằm sao cho bụi tro bay đầy ra phía hấn. Bây giờ thì hấn cũng lem nhem chẳng kém gì tôi.

- A, ta không cố ý! – Giọng tôi ngọt xớt nhưng ánh mắt vẫn không giấu nổi sự đắc ý cao độ, nói thật, nếu không phải đang đói mất sức tôi cũng bỏ ra nền cười một trận nghiêng ngả.

Tôi và hấn bốn mắt giao đầu, hai kẻ mặt đều lấm lem nhưng sắc thái vẫn ngang tàng. Hấn lần này không tránh được việc mất bình tĩnh, dường như khế siết hai hàm răng. Hấn càng tức, tôi càng thấy thú vị.

- Người quả là muốn chết thật! – Hấn còn cố đe dọa cơ đấy, tưởng tôi sợ hay sao.

Tôi không những không sợ, ngược lại ánh mắt càng thần nhiên tự tin, cũng bởi vì chỉ vừa một hai giây trước, trong đầu tôi lóe lên một ý tưởng. Tôi cao giọng mà nói rằng:

- Ha, Cao Lỗ, ngươi nhầm rồi, ta không những không chết, mà vừa rồi còn thắng ngươi! Ngươi bảo chỉ cần làm ngươi rụng một sợi tóc thôi, nhưng ta thấy vừa nãy hình như ngươi cũng ho sặc sụa, thừa sống thiếu chết!

- Ngươi...- Hắn giật mình ngộ ra, ánh mắt vừa phần nộ vừa như ầm ục, nhưng lại vì lý lẽ bất ngờ này mà không thốt lên được câu gì ngoài một câu nguyên rủa – Ngươi...đê tiện!

- Tất nhiên, là ta dùng thủ đoạn đấy, lòng dạ ta cũng bỉ ổi, xấu xa như cái mặt ngươi bây giờ! – Tôi cười khiêu khích, quả nhiên thế trận đã lật ngược lại. – Nhưng nếu ngươi muốn lòng dạ mình sạch đẹp hơn ta, để ta bôi thêm vào “cái lòng dạ” của ta một ít...

Hắn hầm hầm tức giận, phũ tay đứng lên, ánh mắt lườm tôi, miệng không thốt ra câu nhưng tôi có thể hiểu ý đó là “Biết thế ta đã táng tận lương tâm, không cần chơi đẹp với ngươi làm gì”.

Coi như tôi một lần làm hắn ho, mặt mũi lem luốc, một lần làm hắn miễn cưỡng chấp nhận thua cuộc, vậy là đã dùng thành công hai chiêu cuối không tốn thêm chút sức, kể ra thì tôi cũng may mắn, nhưng đúng là ông trời vẫn có mắt.

Trước khi hùng hổ đi ra ngoài cửa, hắn không quên cổ lớn tiếng, ra lệnh một câu:

- Ngày mai bắt đầu tập luyện bắn cung, đến sớm tối mà ngươi chưa dọn dẹp xong, lúc ấy thì đừng có trách.

Tôi vênh mặt, không thèm đáp lại. Hắn xoay người bước đi thật, hình như lúc đi ra cửa còn lăm lăm một câu gì đó. Ha, Cao Lỗ, ngươi cũng thảm hại đến mức phải chửi thầm sau lưng người khác sao.

16. Chương 16: Chương 16

Hắn đã đi ra ngoài rồi, chỉ còn tôi gian nan vật lộn với cái bếp rơm củi này. Nào là thổi, là nhồi rơm, nhồi củi, tôi làm lung tung loạn xạ cả lên. Khiếp thật, nấu được chút gì vào bụng quả nhiên không dễ dàng gì...

Bỗng nhiên tôi nhớ đến trong kí ức, cũng đã từng chứng kiến người thân thổi bếp củi. Đó là chuyện phải hơn mười năm về trước, khi tôi mới chỉ là một con nhóc năm, sáu tuổi về chơi với bà ngoại ở quê. Lúc đó hình như bếp ga chưa phổ biến, ở thành phố thì còn có bếp điện, ở quê bà tôi hầu như người ta vẫn đun bếp than, bếp củi.

Lúc đó tôi thường ngồi trong bếp với bà, đứa cháu nhỏ bé là tôi lúc đó cũng thấy rất hiếu kì, cứ đòi bà cho nghịch lửa với, nhưng bà không cho, bà bảo chỉ để bà làm là được rồi. Lúc sau, bà đi ra ngoài bếp, tôi nghịch ngợm chọc cái que củi vào bếp, không hiểu sao lại để bị bỏng tay một mảng, khóc thét lên, báo hại bà tôi cực nhọc khổ sở dỗ dành, sơ cứu rồi vội công tôi lên trạm y tế... Thật ra thương tích cũng không là mấy, nhưng tôi lúc đó chỉ là một đứa trẻ, lại quen được bà chiều chuộng nên động tí là muốn ăn vạ bà, bà thấy tôi càng khóc thì càng đau lòng sốt ruột, cứ nghĩ tôi đau lắm nên cuống quýt cầu khẩn bác sĩ phải cẩn thận, xem kĩ cho cháu... đến nỗi bác sĩ cũng thấy bức mình theo. Không hiểu sao hồi đó tôi lại rất thích làm nũng ăn vạ bà, càng ăn vạ được tôi càng vui, bây giờ nghĩ lại thấy mình thật thiếu suy nghĩ, thật trẻ con, cứ khiến bà lo như thế...

Tôi nhìn xuống cánh tay, đã lâu như thế, vết bỏng cũng đã mờ, không còn nhìn thấy dấu vết. Tự nhiên tôi thấy rất nhớ bà, cảm giác trong người tôi như sự tỉnh ra. Tôi đã mãi chơi ở đây bao lâu rồi, không biết bà có cuống quýt đi tìm tôi không, với tính cách và sự quan tâm của bà, bà có khi nào mất ăn mất ngủ, thậm chí khóc lóc vì lo cho cháu mất tích...

Tuy tôi lúc đầu đến nơi này thấy rất lạ lẫm, trong lòng có chút hiếu kì, đặc biệt là vì điều mà tôi băn khoăn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong thời đại này, rốt cuộc sự thật của cuộc hôn nhân Mị Châu – Trọng Thủy là sao? Liệu tôi đúng hay cái cô giáo kia đúng? Thế nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy rất muốn về nhà, dù đối

với tôi, những người thân thật sự chỉ còn ông bà bà... ước gì mọi chuyện diễn ra nhanh lên, a, không phải thế... dù mọi chuyện có diễn ra nhanh hay không, dù có chuyện gì thì tôi cũng phải về nhà, càng về nhanh càng tốt, tôi sợ bà sẽ lo lắng cho tôi, tôi nhớ bà, và tôi không muốn sống ở cái thời đại cổ quái thiếu thốn tiện nghi này...

Dấu sao trong lòng cũng chỉ là hiếu kì, cũng chỉ là một cuộc du ngoạn thôi, tôi phải về nhà chứ, không được, thế nào thì sau khi giải quyết mọi chuyện ngày mai xong tôi phải tìm cách trở về ngay, chuyện lịch sử thế nào, đúng là khi rơi vào hoàn cảnh này, ai cũng thấy hiếu kì, giống như đang xem một bộ phim chân thực không muốn rời mắt, nhưng tôi không thể lún sâu vào được... tôi vẫn muốn về nhà hơn, lịch sử thế nào, cứ để kệ nó trôi đi, dù sao cũng đã xảy ra những việc như thế rồi, ở thời đại của tôi mọi thứ đã an bài rồi, quan tâm làm gì nhiều...

Nhưng liệu tôi có thể dễ dàng trở về? Tuy tôi bị rơi xuống giếng mà đến đây, nhưng cũng không chắc nhảy xuống cái giếng đó là được... hồi tôi đọc Dòng sông huyền bí (Anatolia Story) phải có cả pháp sư và thời điểm phù hợp mới quay lại được, tình cảnh của tôi bây giờ, làm sao để chắc chắn sẽ trở về thời điểm mình đã ra đi đây?

Mãi suy nghĩ, tôi phát hiện ra nồi nước đã sôi trào ra, vội cuống quýt kiểm tẩm giẻ lót vung nồi, đổ bí vào nấu...

A, tôi phát hiện ra mình cũng đang làm một việc thừa, tại sao tôi không về thần điện, dưới bếp không thiếu đồ ăn lẫn trái cây, hô một câu là có người mang đến đồ ăn ngon rồi... Nhưng dấu sao, nếu ở thời hiện đại, chắc chắn cũng có bà sẽ xuống bếp nấu cho tôi vài món tôi thích... Tôi không cần ý tứ mà điềm nhiên ăn uống, chén sạch...

Canh bí nhạt như bí luộc, hình như còn bị nấu, trứng ban đầu định rán ăn, vì chảo không chống dính nên chặt vật, không biết làm sao để khéo léo lật mặt trứng, thế là tôi lại cầm đũa khuấy loạn lên thành trứng bắc... nấu ăn ở thời cổ không dễ đâu nhé!

Tạm nuốt mấy món không ngon gì, lấp tạm được cái dạ dày, tôi thu dọn rồi vờn vai bước ra ngoài, điềm nhiên tìm đường về thần điện.

Lúc này tên Cao Lỗ đã lôi tôi đi khỏi thần điện lẫn đến nhà hắc bằng cửa sau, thôi thì tôi cứ theo cửa sau mà về là tốt nhất. Tôi đi được một đoạn loay hoay trong dinh cơ của hắc mới phát hiện ra, tôi cũng không thuộc đường đi lối lại gì, hình như tôi lạc đường rồi!!!

Này, chỗ tôi đang đứng là một cái sân lát gốm nung, xung quanh là mấy dãy nhà ba gian mái ngói quay mặt vào nhau, chẳng biết là chỗ nào trong nhà hắc. So với nhà tên phú hộ xa xỉ nứt đổ vách kia thì nhà hắc cũng chẳng kém cạnh, biết hắc là cận thần thân tín nhất của Thục Phán, đứng đầu các Lạc tướng, dưới một người trên vạn người, nhưng xem ra cấp cho hắc cái dinh cơ to như vậy cũng là hơi quá rồi, như vậy có khác gì hắc cũng là tham quan. Ai da, một mình mà ở tốn đất như vậy... mình hắc thì cần bao nhiêu phòng, cần đến bao người hầu kẻ hạ, kẻ sai vặt mà dùng cái dinh cơ bành trướng này chứ...

Tôi đi được một đoạn thì bỗng thấy những tiếng nói chuyện rôm rả, dường như là một tốp phụ nữ. Người hầu nhà hắc? A, tôi nên hỏi đường đi ra, thấy vậy, tôi bèn đuổi theo họ.

Họ bước nhanh qua những hành lang, rẽ vào một khoảng sân rộng khác, xung quanh sân rất nhiều cây cối sum suê, có mấy ánh đuốc chiếu rọi ở các góc sân. Trên cao vẫn là vầng trăng rằm đã lên cao, ánh sáng vàng vạc góp phần chiếu sáng xuống khoảng sân...

Giữa sân có một cái giếng nhỏ, xung quanh giếng có xếp nhiều thau, xô đồng, có cả vại nước bằng đất nung... Chắc họ đến đây lấy nước?

Lúc này tôi mới để ý, họ không giống người hầu lắm. Năm cô gái này ăn mặc gọn gàng, tóc túm cao, ống tay áo cũng được quần chặt bởi đai cổ tay da thú, chân không đi hài của nữ thời này mà đi ủng, nhìn thoáng qua làm tôi liên tưởng đến các nữ dũng sĩ người Việt cổ. Quả nhiên đúng vậy, bên mỗi người còn dắt một cây cung, một thanh kiếm ngắn.

Lại gần thì thấy mặt mũi họ lấm tẩm mồ hôi, như vừa trải qua tập luyện. Các cô gái này đều tầm mười tám đôi mươi, mặt mũi mộc mạc nhưng sáng sủa. Họ vừa lấy nước rửa mặt mũi tay chân, vừa vui vẻ trò

chuyện.

- Chị cả, cung thuật của chị cũng đã rất lợi hại rồi, vậy mà ngày nào cũng còn phải luyện đến muộn như vậy! – Một cô gái lên tiếng.

- Muốn thành thạo đều phải luyện tập, giống như các nam gia nhân khác trong phủ, ngày đêm đều rèn luyện. Số lượng gia nhân nữ chúng ta lại không nhiều, không được xông pha trận mạc thì cũng phải lo ở lại bảo vệ, hỗ trợ dân chúng nếu xảy ra biến cố, đó chính là nhiệm vụ của chúng ta, cũng là điều Cao Lỗ lạc tướng đã giao phó... Đội quân được luyện riêng trong gia thất của ngài chính là những người có trách nhiệm đặc biệt, thậm chí đôi khi cũng còn nhiều nhiệm vụ linh hoạt biến hóa, các em nhớ phải luyện tập toàn diện, hiểu chưa?

A, tôi từ xa nghe thấy cũng lảng máng đoán ra, thì ra trong nhà tên Cao Lỗ này còn nuôi rất nhiều quân sĩ, dũng sĩ, gia nhân...Người trong nhà hẳn có lẽ đều biết cung kiếm võ thuật, còn có cả một đội “nữ đặc công.” Có lẽ hai nữ tư tế từng được gài vào bên tôi cũng như những gia nhân này. Không ngờ không chỉ có công chúa biết cưỡi ngựa bắn cung, thời này cũng có những cô gái luyện tập võ công, quả nhiên đây đúng là truyền thống quý báu của dân tộc ta, giặc đến nhà, đàn bà cũng phải đánh.

- Chị cả, chị đã là thủ lĩnh đám nữ gia nhân ở đây rồi, võ thuật cung kiếm đều là nhất trong số chúng ta, chị cái gì cũng tốt, thôi thì chị nhường cho chúng em ít điểm tốt để còn được Cao Lỗ đại nhân chú ý đến chứ? – Một cô gái trẻ lên tiếng, giọng điệu có chút đùa cợt.

Chỉ thấy cô gái được gọi chị cả kia cau mày lườm cô gái vừa lên tiếng, giọng điệu cũng nghiêm khắc:

- Không được nói lung tung, biết việc của mình thôi!

- Ui da, chị , chúng em chẳng quá ngưỡng mộ tướng quân quá đấy chứ, nhưng không dám mơ tới... tướng quân chưa lấy vợ, chỉ mong chị cho chúng em được nhờ!

- Ta đã bảo đừng nói linh tinh! – Cô gái lần này gay gắt hơn, khiến cả đám đều im bật. – Lần sau ai còn nói linh tinh như vậy, ta sẽ phạt nặng!

- Làm gì chị phải gay gắt như thế chứ! – Một cô gái lớn gan vẫn chép miệng – Chỉ là đùa thôi mà, chẳng nhẽ...có tật giật mình, hi hi... – Cô gái này đang định cười thì bất gặp ánh mắt nghiêm nghị hết sức của chị cả, vội cúi xuống im lặng.

Tôi đứng ngoài, đang phân vân có nên tiến vào hỏi đường. Đúng là một đám phụ nữ ở với nhau, những chuyện này cũng bình thường thôi, lớp tôi cũng toàn con gái, tôi cũng từng chứng kiến chuyện này nhiều. Chỉ có điều, mỗi lần tôi, lớp trưởng bị trêu, tôi đều vui vẻ ngoác miệng cười cho qua, thực sự trong lòng không trông đợi gì nên chẳng sợ, chắc đám con gái này cũng là fan Cao Lỗ, tiếc thật, quan điểm về cái đẹp, cái vĩ đại của tôi vượt trội hơn họ... Cao Lỗ, người chỉ đáng là con bọ cạp lung tung cắn người khiến tôi muốn đập!

Cuối cùng tôi cũng bước lại gần họ, phát hiện ra tôi, họ có chút bất ngờ, không quên cảnh giác, quả nhiên là một nhóm “nữ đặc nhiệm” cũng có bài bản đấy. Tôi phát hiện ra không thiếu ánh mắt kì quặc nhìn tôi, a, tại mặt mũi tôi tem lem quá.

- Xin hỏi đường ra ngoài... – Tôi cười cười, thân thiện hỏi.

- Cô gái này là ai vậy? – Chị cả ánh mắt dò xét, quả nhiên phong thái giống Cao Lỗ nhất.

- Là khách thôi, em bị lạc đường! Xin nhờ các chị dẫn em ra...

- Người ăn mặc kì quái, mặt mũi...có phải là cố tình hóa trang không? – Chị cả vẫn đề phòng dò hỏi.

Ôi, quả nhiên đệ tử số một của Cao Lỗ đây rồi, tác phong cũng giống không sai một ly, tôi thở dài ngán ngẩm, thà tự mình hỏi đường ra còn hơn. Tôi đang phân vân xem liệu họ có tóm mình lại không, và có nên giải thích thật mình là Kim quy chi nữ, mà chắc là không nên nói ra như vậy, thần nữ thì phải ở thần điện, làm gì có thần nữ bị lôi xềnh xệch đến đây, hít tro bếp rồi đi lạc đường... Cao Lỗ, tất cả là tại người!!!

Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, hình như hẳn rất thiêng, đốt nhang chắc cũng lên, đột nhiên hẳn đi từ hành lang đối diện đến, vừa vịn nhìn thấy đám người này.

- Các người làm gì vậy? – Hấn lại gần và hỏi, khuôn mặt đã tẩy rửa sáng loáng, lộ ra cái vỏ ngoài anh tuấn cương nghị như ban đầu.

- A, có người lạ thừa tướng quân... – Chị cả lên tiếng.

- Ta biết rồi, nếu các người đã hoàn thành tập luyện, không có việc gì thì giải tán về nghỉ đi!

- Vâng, tướng quân. – Cả đám họ đồng thanh, cúi đầu rồi lui đi, trước khi bước đi, tôi dường như có nhìn thấy ánh mắt kì lạ của cô chị cả nhìn Cao Lỗ, vừa có chút gì đó như lưỡng lự, phân vân.

- Tướng quân... – Cuối cùng cô ta cũng quay lại lên tiếng.

- Chuyện gì?

- Không biết ngài hay chưa, lúc chiều, có người từ trong cung... đến đưa tin bảo công chúa tự nhiên thấy buồn bực, đã lâu không ra ngoại ô cưỡi ngựa, không biết ngài có rảnh và muốn đi cùng... – Cô gái chị cả nghiêm nghị lúc này bây giờ như khó khăn để diễn đạt, ánh mắt còn không dám nhìn thẳng vào hấn.

- Thật sao? – Bỗng nhiên ánh mắt Cao Lỗ ánh lên tia vui mừng lập tức – Tại sao người không nói ngay?

- Là vì...- Cô gái ấp úng – Thuộc hạ mãi tập luyện cho các chị em nên suýt quên mất, lúc này lại không tìm thấy ngài, thuộc hạ có tội lớn...

- Được rồi, không sao, người lui đi! – Tự nhiên giọng hấn phần khởi kì lạ, chẳng hiểu sao tấm lòng cũng rộng lượng, bao dung hiếm thấy.

Cô gái cúi đầu lúi thủ bước đi, cử chỉ đó đủ làm tôi hiểu được, cô ta thích thầm Cao Lỗ, lúc đầu có lẽ cũng thoáng do dự không biết có nên nói hay không, may mà cô nói ra đây cô gái ạ, cô thử làm lỡ cuộc hẹn với người trong mộng của hấn xem...

Trong lòng tôi thấy thương hại cô gái kia, Cao Lỗ rõ ràng vẫn một mực yêu thích công chúa, nhưng dù cho hấn cũng chỉ là yêu thầm, cũng chưa bày tỏ tình cảm với công chúa, nhưng sao trong lòng tôi không có đến một chút cảm thấy hấn cũng đáng thương? Chắc là vì tôi quá ghét hấn.

Nhìn hấn đi, nhìn hấn đi, cảm xúc không che giấu được qua nét mặt và ánh mắt, cứ như đứa trẻ thấy mẹ đi chợ về mua quà cho. Hấn đang biểu lộ ra như một tên con trai mới yêu, trong lòng chờ đợi, không bảo cũng tự hồi hộp, hồ hởi. Bộ dạng hân hoan này, lại còn cư xử rộng lượng thân thiện như vừa này, quả là sức mạnh của tình yêu!

Trong lòng tôi tự nhiên sinh ra một đồng ngứa ngáy, hấn hân hoan như vậy, tất nhiên là tôi thấy ngứa mắt rồi, chắc là cũng như hấn thấy tôi bình thản, thông dong vui sướng thì cũng ngứa mắt thôi?!... Chỉ khi nào đối phương tức tối sôi gan hay thảm bại ê chề thì mới thấy hạnh phúc đặc ý, cả tôi và hấn đều như vậy.

Xem đi, xem đi, mặt hấn đang ngẩn ra, hình như tôi đang trong suốt trước mặt hấn. Ôi, nhưng tôi tự biết mình cũng không biến thái đến mức phá đám hay trêu chọc chuyện tình của hấn, nhắc đến công chúa, chọc vào hấn là hấn lại thành con bò mộng hung dữ mất. Tốt nhất là về thần điện ngủ một bữa cho sướng, ngày mai còn có công việc quan trọng cần làm với thần tiên đại ca kia.

- Này Cao Lỗ! – Tôi nhớ ra điều gì vội lên tiếng, sợ hấn không kịp từ trên thiên đài nhảy xuống, tôi cố nói to.

- Gì ! – Thấy cái mặt tôi, mặt hấn giống như đang nhìn thấy Chúa lại bỗng nhìn thấy ác quỷ, rơi thẳng từ thiên đường xuống địa ngục trầm luân vậy. Hấn đang vui vẻ, các cơ mặt này giờ giãn ra lại vội cau có lại, đáp một tiếng khô khốc cụt lủn.

Chắc này giờ đúng là hấn đang ngứa mắt liên tưởng đến gương mặt diêm lệ của công chúa, người hấn yêu thích, nhìn xuống lại đập vào cái mặt tem lem khó coi của tôi- cái gai trong mắt nên thái độ lập tức thay đổi. Đúng, ta là ác quỷ của người đây, nhìn thấy mặt ta cũng đủ khiến người đang ở thiên đường với công chúa thiên thần bị lôi xuống địa ngục đây.

Tôi tự tình khôn ngoan, lúc này chẳng tội gì cau có với hấn au già, niềm vui chiến thắng tôi vẫn cần hưởng thụ. Tôi bình tĩnh còn đi vòng vòng qua cái thân hình cao to như cây gỗ của hấn, ra về vỗ vai thân thiện:

- Thấy người đang vui, hình như mai người có việc bận thì phải, hay là mai người cứ thoải mái đi chơi, hẹn hò đi, ngày mai ta chưa cần tập luyện ngay! – Tôi thân thiện thương lượng.

Đúng vậy, nếu mai hấn yêu cầu tôi dọn dẹp, chuẩn bị sân tập, chắc tôi phải đến sớm từ chiều, không được, mai tôi bận việc với thần tiên đại ca rồi.

Hấn đột nhiên thấy thái độ thân thiện bất thường của tôi thì đưa con mắt dò xét, dò cái gì mà dò, việc này có lợi cho người mà.

- Thế nhé! – Tôi vỗ vào vai hấn một cái- Người ta bảo đàn ông phải mạnh dạn mà tấn công tỏ tình, dù có bị từ chối thì còn hơn là sau này hối tiếc, Cao Lỗ, ta chúc người ngày mai may mắn. – Tôi nở nụ cười tươi, chân thật nhất có thể.

Cứ nghĩ hấn sẽ xuôi theo ngay, không thấy vui vẻ thì cũng không tỏ thái độ gì tiêu cực, nào ngờ hấn càng cau mặt nghiêm khắc, túm lấy cổ tay tôi, bóp chặt đến nỗi đau.

- Không phải ta đã cảnh cáo người rồi! – Hấn dần giọng đe dọa – Việc của công chúa, không được tùy tiện nói đến như vậy! Thứ hai, người tỏ ra tốt đẹp như vậy, đang có ý đồ tính toán gì?

A, đáng tức, người và cô “chị cả” kia y như nhau, có thích người ta cũng không bày tỏ, không dám liều mạng dũng cảm một lần, đã vậy còn gay gắt với những người đề cập đến chuyện tình cảm của mình. Cao Lỗ, bảo sao ta không căm ghét coi khinh người. Lại vẫn còn kịp suy nghĩ dò xét xem tôi có ý tứ gì nữa chứ. Đáng hận!

- BUÔNG RA ! – Tôi giãy dụa, quát vào mặt hấn – Ta nói cho người biết, đồ con rùa rụt cổ nhà người, cứ như vậy mà yêu thầm đau khổ cả đời đi, đồ đa nghi xấu tính chỉ biết nghĩ xấu cho người khác như người, ta rửa người sau này chết vì chính sự đa nghi của mình!

Hấn siết chặt cổ tay tôi, a, là cái cổ tay phải vốn đã bị đau, đau quá, tôi muốn giết hấn. Hấn càng lúc càng tỏ ra hung hãn, lần này thì đúng là lại bị chọc vào chỗ ngứa.

- IM ĐI! – Hấn gần như gầm lên, như một con sư tử hung mãnh bị thương – NGƯỜI NGHĨ RẰNG MÌNH BIẾT GÌ MÀ DÁM NÓI CÀN! NGƯỜI CHÁN SỐNG SAO?

- Mạng sống của ta, tuyệt đối không do người quyết định! – Tôi cũng gào lên, thật ra sự hung hãn của hấn cũng làm trong lòng tôi thấy sợ hãi, tôi chỉ là đang vì tự trọng của mình – Ta nói cho người biết, vừa nãy ta không phải muốn chọc người, là ta muốn đôi bên cùng có lợi, người đi chơi vui vẻ, ta cũng có một ngày nghỉ vui vẻ, vậy có gì là sai sao? Người đi chơi với công chúa thì cứ việc, tỏ tình hay không cũng là việc của người, ta cũng không thừa hơi can thiệp vào! Đường ai nấy đi!

- AI NÓI NGÀY MAI TA SẼ ĐI! – Hấn đột nhiên hung hăng vùng vằng một cái, tay tôi tuy được thả ra nhưng suýt nữa cũng chao đảo ngã vì bất ngờ. – NGƯỜI NÊN NHỚ KHÔNG ĐƯỢC TÙY TIỆN NÓI CHUYỆN NÀY!

Hấn cơn giận như vừa muốn bùng phát, đột nhiên ánh mắt lại ánh lên chút thương tâm khó hiểu, có một chút tự ti thì phải. Chẳng nhẽ hấn không còn dám đối mặt với công chúa, dù là lời mời thân thiện như bạn bè cũng không được? Hấn muốn như con rùa chui rúc thật sao? Đáng ca thán thay Cao Lỗ tướng quân oai hùng uy vũ, chuyện tình cảm lại chui rúc, lẩn tránh như một con rùa. Vậy tại sao lúc này hấn lại tỏ ra vui vẻ như vậy? Chẳng nhẽ trong lòng hấn chỉ cần công chúa nhớ đến mình cũng vui, hay hấn cũng đang chuẩn bị do dự có nên đi hay không? Hoặc là hấn đang quyết tâm đi và vẫn cứ xử trước mặt công chúa như một kẻ bề tôi hoặc bạn bè, không may tôi lại chọc vào, khiến hấn bùng phát nổi điên...

A, tại sao tôi khổ thế này, ông trời ơi, ngàn vạn lần cầu xin ông không cho tôi phải thấy cái mặt hấn nữa, tôi muốn nhanh chóng kết thúc tất cả rồi về nhà.

- Thoải rồi Cao Lỗ! – Tôi cố gắng nén cơn giận, tỏ ra bình thản và điềm tĩnh nhất có thể – Ta thực sự căm ghét người, là ta muốn hơn thua với người, nhưng hằng ngày đau đầu nhức óc, nhìn thấy cái mặt khó coi của người là ta rất ớn, ta thấy mình sẽ tổn thọ, nếu không cũng sớm nhồi máu cơ tim nếu còn lằng nhằng với người, chuyện tập luyện gì đó, ta rút lại, ta không cần phiên người nữa!

Ánh mắt hần biến chuyển, hình như hần đang thấy ngạc nhiên không ít vì thái độ tự nhiên chuyển sang bình tĩnh và những lời nói của tôi. Ánh mắt hần nhìn tôi, xoáy sâu dò xét, còn tôi trong đầu cũng như nhớ ra cái gì, đồng dạng nói thêm:

- Chuyện thần nữ trong thần điện, ta sẽ vẫn làm, cố gắng giữ hình tượng, cố gắng càng sớm càng tốt tìm cách rời khỏi đây!

Chỉ một thoáng ngỡ ngàng, ánh mắt hần lay chuyển, tự suy xét một lượt nữa rồi hần cũng bình thản, giọng xem thường:

- Người nghĩ rằng kẻ như người dễ dàng duy trì hình tượng đó sao? Không chịu yên phận, còn kiếm thêm chuyện, không cần thận làm mất uy tín!

- Chuyện đó...- Tôi suýt nữa vì bị khiêu khích mà buột miệng đối đáp lại – Ta có thể tự giải quyết, người chỉ cần đứng đó mà xem! – Tốt nhất là tôi không nói gì cả.- Còn nữa, ta không muốn bị giám sát, thậm chí nếu người sợ ta lại gây chuyện gì, tìm cách tuyên bố cho dân chúng là thần nữ đã rời đi rồi để ta tự mình bí mật ra đi, dù là phải đi đâu đó sống tạm, ta thấy còn hơn ngồi trong cái thần điện đó làm con rối...

- Rời đi? – Hần thấp giọng nhắc lại từ ngữ của tôi, con người trong mắt khế linh động như đang suy tưởng, tính toán gì đó – Người tưởng ta không muốn sao? Ta thực lòng mong kết thúc sớm màn kịch thần thánh giả này, chỉ có điều, bệ hạ kiên quyết muốn duy trì hình tượng Kim Quy thần, không hiểu sao lại vô cùng xem trọng người, người muốn rời đi cũng tốt, hãy xin ý của bệ hạ!

- Bệ hạ...- Tôi giật mình suy ngẫm – Vẫn còn Thực Phán An Dương Vương, thái độ và cách cư xử của ông dành cho tôi làm tôi cũng thấy khó xử, ông lại xem trọng một kẻ lạ từ đâu đâu đến như tôi? Tôi muốn rời đi bây giờ, liệu bệ hạ có không vui, còn hình tượng thần nữ Kim Quy, thực lòng tôi không muốn giữ nó, nếu như tôi xin với bệ hạ, liệu ông có cho tôi đi ngay, liệu điều đó có ảnh hưởng gì đến ông không? Bệ hạ hình như còn rất nhiều ý tứ khó hiểu...

- Dù sao thì...- Tôi lên tiếng, rành rọt nói thêm, thái độ bình thản, ý định kiên quyết – Chuyện ta nói muốn học võ thuật từ người, ta nhất định rút lại!

- Vậy là người quyết định cố gắng duy trì hình tượng của mình, dù người một chút ưu điểm, thực lực cũng không có? – Hần khoanh tay, tự nhiên cười nửa miệng – Vậy ta cũng phải xin bệ hạ cho ta nhàn hạ hơn, có chuyện gì liên quan đến hình tượng thần nữ như ở Ngự xạ đài, ta cũng không nên ra tay!

Cái gì chứ, định khiêu khích tôi sao, muốn tôi phải thừa nhận đã phải nhờ hần, muốn tôi khâm phục, không được phép coi thường hần sao? Muốn khích bác tôi không có tài cán gì sao? Tài cán cũng có thể học hỏi, học hỏi lâu ngày, học từ mỗi người một ít.

A, câu “học từ mỗi người” này không phải của thần tiên đại ca sao? Tôi sực nhớ đến thần tiên tốt đẹp đó, trong lòng thoải mái, phần chần chừ hơn nhiều. Thần tiên tốt đẹp còn muốn dạy tôi, còn tận tình chỉ bảo, nói cho tôi bao nhiêu điều đáng học hỏi...

- Nếu ta cần làm hình tượng của mình tốt hơn, muốn có tài năng để người ta phục mình, ta sẽ học, nhưng đâu nhất định phải phiền đến người! Không học từ người, ta cũng có thể học từ người khác tốt hơn! – Giọng tôi không bức bối, có chút coi thường lại hần, đúng vậy, tôi cũng có thể kết thân rồi nhờ vả người đó mà.

Nhớ đến anh ta, tâm trạng tốt hơn hần, có lẽ vì thế gương mặt tôi biểu cảm cũng đột nhiên tốt hơn, ánh mắt tôi long lanh, lấp lánh khi nghĩ về con người hoàn mỹ đó. Hồi sau mới sực tỉnh mộng, đưa mắt nhìn đã gặp ánh mắt nghi hoặc và bộ mặt u ám nửa vì đang dò xét, nửa vì thất thế không lấy được lý do nào đầu lại tôi của hần. Cái gì chứ, nếu không phải vì thần tiên dặn tôi phải bí mật, tôi đã cho hần biết trên đời này, hần chưa phải là độc tôn gì.

- Sao, được chưa? – Tôi nhìn hần, vênh mặt, tỏ ra thanh thản hạnh phúc mỉm cười – Không cần nhờ đến người, ta càng đỡ hạ mình làm đệ tử hay gia nhân gì đó để người lên giọng sai bảo, mượn việc công trả thù riêng, bây giờ phiền người chỉ ta đường về, từ bây giờ ta và người không thù không oán, không đụng đến nhau! Cả hai cùng thoải mái!

Nhưng hình như hần vẫn không thỏa mãn với đề nghị đó, có lẽ là hần vốn tự cao, bị tôi gậy đi một góc, từ nay coi như không tồn tại như vậy, trong lòng khó chấp nhận. Tôi hiểu mà, lúc đầu hần đắc ý hành hạ khi

tôi đến cầu xin hấn đến đâu, bây giờ hấn lại lâm vào hoàn cảnh đối lập, giờ tôi đã xóa sổ lời đề nghị đó, coi hấn không bằng móng tay.

Hình như con mắt hấn u tối lại, hấn im lặng không đáp như vậy là sao? Đang suy tính hay dò xét? Hay có chút bức mình đây? Dù sao tôi không hi vọng hấn bức đâu, tôi chỉ muốn chấm dứt giao tranh với hấn.

- Ta thấy ta và ngươi đều không mất gì, không phải ngươi cũng coi ta như cái gai sao? – Tôi dò hỏi.

- Giọng điệu và biểu lộ của ngươi như vậy, đã tìm được người nào có thể chỉ dạy cho ngươi? – Hấn trầm giọng, tỏ ra bình tĩnh dò hỏi – Ngươi nói chắc chắn như vậy, biểu lộ vui vẻ đến có chút đáng ngờ, hay cũng là “kẻ mới quen” nào đó? Bên ngoài có kẻ lợi hại như thế sao? Khiến ta cũng không ít nghi hoặc...

- Dù sao cũng không bắt lợi cho ngươi, muộn rồi, ngươi chỉ đường cho ta về thần điện! – Tôi sốt ruột rồi đấy, mắt cũng dim díp lại rồi.

- Thứ nhất, ngươi nghĩ quân lính tự động đào ngũ sẽ có xử phạt thế nào? – Hấn đặt tay lên thanh kiếm ngang lưng, ánh mắt đầy đe dọa nhưng giọng điệu đầy bình tĩnh – Thứ hai, ngươi đã nói đường ai nấy đi, còn muốn ta dẫn đường, không thấy khôì hài sao?

- Ngươi...- Tôi khê nghiêng rằng – Ngươi vẫn muốn chống đối ta đến cùng? Ta và ngươi chỉ là thỏa thuận miệng, ta không phải quân lính của ngươi, cùng lắm chỉ có bệ hạ đã chứng kiến, a, hôm nay ta nhất định để bệ hạ phân giải công bằng!

- Ngươi không lẽ định để bệ hạ thức giấc vào lúc này?

- Được, vậy ngày mai ta sẽ lập tức nhờ bệ hạ can thiệp, để xem kẻ nào sai!

- Ngươi nghĩ ngay bây giờ có thể rời khỏi đây? – Đôi mắt hấn đột nhiên u ám lạ thường, nhưng ẩn sau đó là sát khí hay là phần nộ tôi cũng không biết nữa.

Hấn mặt lạnh như tiền nhưng vô cùng u ám đáng sợ, tôi thấy cái vẻ này chỉ là lớp màng bong bóng đang bao bọc mọi cảm hận của hấn dồn nén từ lúc ở bếp hay hồi trước nào đó đến giờ. Hấn tiến về phía trước ba bước, tôi lùi lại ba bước. Hấn định giết tôi thật?

- Ngươi không dẫn đường thì thôi...- Tôi cố lấy lại bình tĩnh, kiêu ngạo nhưng trong lòng lại đang chột dạ – Hay... ngươi vẫn muốn sống chết một trận? Ngươi nhất định phải hơn thua bằng được với ta?

17. Chương 17: Chap 17

Không được rồi, không được, bây giờ hấn mà giết tôi là sẽ giết thật chẳng, bây giờ thì hấn sẽ cảnh giác, không cho tôi có một cơ hội nào gỡ gạc, tôi phải làm sao đây.

Hấn đã tiến sát đến đây rồi, khoảng cách này có khi nào vừa vặn để chém người không?

Bình tĩnh nào, tôi không thể thất thế, chí ít thì cũng phải lấy lại ít lý lẽ chứ.

- Cao Lỗ, ngươi bị điên rồi sao? Rõ ràng lúc đầu khi ta đến cầu xin thì ngươi không thêm dạy cho ta, sau đó bày trò mượn việc công trả thù riêng, muốn bắt ta làm nô bộc cho ngươi sai khiến tiêu khiển mới chịu, rõ ràng là ngươi không hề muốn dạy ta, vậy tại sao khi ta trút cho ngươi cục nợ này, đề xuất ra ý kiến tốt để cả hai cùng thấy thoải mái ngươi lại không chấp nhận?

- Thoải mái? – Hấn cười nửa miệng lạnh lẽo, cảm giác có luồng khí lạnh tỏa ra, sát khí muốn giết người chẳng, hấn nhìn tôi chòng chọc rồi nói tiếp – Ta chẳng thấy thoải mái chút nào, chỉ rõ ràng là thoải mái cho ngươi, có lợi cho ngươi!

Hấn nửa như giấu cợt, nửa lại như muốn giết người thật, khê lấy ngón tay đẩy chuôi kiếm, kiếm rời khỏi vỏ, như chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào. Chẳng nhẽ hấn đang bắt đầu thưởng thức cảm giác khoái lạc khi giết tôi. A, tôi thấy lạnh sống lưng rồi.

- Cao Lỗ, chẳng nhẽ chuyện gì có lợi cho ta là người cảm thấy ngứa mắt phải chống đối sao? Ta cũng đâu gây khó khăn gì cho người, chẳng qua là có chút oán hận mà thành, đang yên đang lành ta cũng đâu có muốn chọc vào người, là người chọc vào ta trước đây chứ!

- Người quên rồi sao? – Tự nhiên ánh mắt hắn tỏ rõ vẻ khó chịu phần nộ, thế mà còn cố làm ra vẻ bình tĩnh đáng sợ – Ta đã nói với người, vừa nhìn thấy người ta đã thấy ngứa mắt không chịu nổi, từ lúc người xuất hiện cho đến giờ, cứ chạm mặt với kẻ như người là ta không hề thoải mái, không hề bình tĩnh, tất cả những việc người làm thực sự khiến ta như muốn điên lên. Người giống như cái gai đâm đau nhức, nếu không nhờ...

Chỉ trong một phần tư giây, tôi đã thấy kiếm kề trên cổ, cái lạnh lạnh và loang loáng của kim loại thật đáng sợ. Thần kinh tôi dù có vững, dù tôi có cứng đầu kiêu ngạo không muốn thua hắn, nhưng đối mặt với cái chết cận kề như thế này, cảm xúc chân thực như thế này... Lại còn ánh mắt sát khí thù hận của hắn nữa... thực sự tôi và kẻ sống thì người chết, không thể cùng hít thở một bầu trời sao?

Sát khí của hắn như muốn áp đảo sự ương ngạnh của tôi, dẫu sao tôi chỉ là một kẻ yếu đuối không biết võ công, bấy giờ tôi mới nhận ra, từ nãy đến giờ là tôi chủ quan và nông nổi, giết được hắn ư, không dễ đâu, lúc này là một chút may mắn và thủ đoạn thôi...

- Người sợ sao? – Giọng hắn đột nhiên chuyển sang mỉa mai giễu cợt con cá nằm trên thớt là tôi.

- Không...sợ...- Tôi nghiêng rằng, vẫn cố hướng về hắn ánh mắt kiêu ngạo, dù sợ hãi, nhưng nghĩ đến chuyện cùm nùm hắn, còn tệ hơn là cái chết.

- Vậy người muốn thành mấy mảnh đây? – Hắn lướt qua người tôi dò xét, bắt gặp mình tôi không khỏi khẽ run, nhếch môi cười – Đối với người cái sĩ diện hơn là mạng sống?

- Sĩ diện của ta không hơn mạng sống, chỉ là đối với kẻ như người, ta buộc phải lấy sĩ diện làm đầu!

- Đáng tiếc, ta cũng đã từng cho người cơ hội để thần phục ta, cho người cơ hội để người biết điều một chút! Nhưng ta đã lầm, chỉ khiến người làm cho ta bực hơn, kiên nhẫn của ta có giới hạn...

- Hừ, Cao Lỗ, người quả nhiên bỉ ổi vô liêm sỉ, đường hoàng đối phó với ta không được, đầu tay đôi với ta vừa này không thắng được, người vẫn muốn lén lút thanh trừng ta...

- Là người đã vượt quá giới hạn chịu đựng của ta! – Hắn dường như siết chặt tay vào chuôi kiếm, tôi cảm thấy thanh kiếm cũng như muốn rung lên.

Ôi, ai bảo tôi vẫn muốn ngoan cố, lần này chắc là xong rồi, sát khí tỏa ra từ thanh kiếm cũng như muốn nuốt chửng tôi... ông trời ơi, chẳng phải ông vẫn đối đãi tốt với tôi hay sao?

Đúng lúc tôi cầu khẩn ông trời, một giây sau bèn có tiếng kêu thất thanh một phía vọng lại:

- CHÁY ! CHÁY RỒI! NGƯỜI ĐÂU, CHÁY !

Cả tôi và hắn cùng giật mình, cháy ư? Lát sau thấy không ít tiếng bước chân người rầm rập chạy ra ngoài khắp các hành lang gần xa, tiếng ồn ào kêu to.

A, may chăng ông trời giúp tôi? Hắn cũng kinh hoàng một phen, mắt đảo đảo dáo dác, nhân lúc đó tôi lùi khỏi tầm kiểm soát của thanh kiếm, vừa vận có người chạy đến:

- Bẩm tướng quân, trong phủ bị cháy!

- Cháy ở đâu, đã cho người dập lửa chưa? Có ai bị thương không?

- Bẩm, hình như không có ai bị thương vì chỉ cháy ở gian bếp và kho thức ăn, hình như là từ gian bếp lan sang...

Bếp? A, tôi mới có một tia vui mừng thì lại đến một tia kinh hoàng chợt dạ. Quay sang đã thấy ánh mắt hừng hực lửa của hắn:

- Người....! – Hắn dường như mới là đám hỏa hoạn lớn, đến rít còn không nổi.

- Ta... ta nhớ là... cũng thấy lửa tắt rồi mà... – Tôi bỗng nhiên trong lòng hoảng hốt, trong đầu sắp xếp lại mọi sự việc, không phải là tôi đốt cháy mà...

- VẬY RƠM VÀ CỬ DỪNG KHÔNG ĐẾN THÌ SAO? – Hấn gầm lên.

- Rơm và củi... – Tôi giật mình cái lớn, mắt, mồm mở to, bấy giờ lúng túng nhận ra, tự nhiên như kẻ có tội giật mình. – Ta... đúng là vẫn chưa xếp lại... nhưng mà làm sao lửa bén vào chứ?

- Ôi trời ơi! – Không đợi hấn nói, người nô bộc kia bồng than thở – Mùa này gió dễ dàng thổi vào đúng hướng bếp, dù là tro ủ, chỉ còn tàn hồng cũng có thể bùng lên, người phải xếp gọn rơm củi xa bếp, dùng bếp xong phải tưới nước dập hoàn toàn chứ? Bấy giờ cả bếp cùng kho lương cháy, cả mấy trăm người phải làm sao?

- Ta... không cố ý... – Tôi bỗng thấy có chút áy náy, rõ ràng là tôi thiếu sót chứ không cố ý.

Hấn không nói không rằng, lôi kéo tôi xềnh xệch ra phía bếp. Quả nhiên một đám khói nghi ngút bốc ra muồn ngạt thở, đám người thi nhau dập lửa, cứu vãn tình thế. Không ít gia nhân quây bên ngoài sân than thở, xem ra cả gian bếp và kho lương thế là đã tiêu tùng, thiệt hại không nhỏ.

Tôi định gỡ gỡ cái tay đang rách trên cổ áo mình, vừa ngẩng mặt lên đã thấy gương mặt không biết làm sao để diễn đạt của hấn, bởi lẽ bây giờ nó không giống mặt người... Quay ra xung quanh cũng gặp những gương mặt ngán ngấm, than thở, buồn rầu, kinh ngạc, tiếc nuối của đám gia nhân nhà hấn, tự nhiên tôi đang sợ hãi cũng có thêm cảm giác một chút hối hận.

Có phải hấn và tôi sinh ra để làm hung tinh của nhau, nhất định phải tử xung hữu đột, một sống một chết mới được sao?

Tôi cứ liếc nhìn bộ mặt hấn, hấn không nhìn tôi, mà vẫn đang nhìn cái bếp, tư thế không hề thay đổi dù là một tẹo. Bấy giờ là dầu đổ vào lửa, lửa thành đám lửa lớn, đám lửa lớn trên dầu hấn sắp thiêu tôi.

Bây giờ hấn có giết tôi cũng dễ hiểu, hấn không giết tôi mới là chuyện ngàn năm có một ấy chứ. Nhưng nếu chết ngay bây giờ, không chỉ có chút không cam tâm, bấy giờ tôi mới nhớ ra mình ngày mai nhất định phải có chuyện cần hoàn thành, hơn nữa, tôi đã cảm thấy cái đáng quý của mạng sống, không phải tôi còn muốn về với bà sao?

Bây giờ dù không nòng nổi gây chuyện hay đụng vào hấn, tôi cũng không có đường lui rồi...

- Tướng quân, lửa đã dập xong, bây giờ thì sao ạ?

- Tất cả ... lui...hết...ra.

Hấn nói, giọng không cao không thấp, chậm rãi mà lại ẩn chứa nghi ngút khói lửa, dường như những gia nhân cũng cảm thấy có chút lạ lẫm khiến họ hơi ớn, nhưng không ai thắc mắc, tất cả nhanh chóng lui hết về, chẳng mấy chốc nơi này chỉ còn tôi và hấn.

Không khí nặng như búa tạ, cái tư thế bị xách lên của tôi cũng làm tôi mỏi rã rời, nhưng điều đó quan trọng gì, tính mạng của tôi là điều trọng yếu.

Hấn bây giờ, không lúc như lúc có vẻ giễu cợt khi cho tôi cơ hội dùng mười chiêu, mặt hấn bây giờ cứ như dồn hết máu lên mặt vậy...

Bấy giờ hấn siết chặt cả cái tay túm áo tôi, làm cái áo co dúm lại, khiến cả người tôi như cái giò chả bị bó chặt, khó chịu vô cùng.

- Khoan, buông tay, khó chịu...- Tôi đột nhiên thốt lên.

Bịch! Hấn bất ngờ duỗi cả năm ngón tay, tôi không trọng lượng, rơi bịch xuống đất.

Chẳng hiểu sao bây giờ cái gan của tôi lại bé đến thế, không dám ho một câu phản kháng, chỉ lấy tay xoa mình mấy, tưởng như bây giờ tôi nói thêm câu nữa là hấn sẽ chém nát tôi luôn...

Thật ra tôi cũng biết mình sơ ý gây ra chuyện, tuy là có hại cho hấn nhưng cũng ảnh hưởng đến tất cả những người trong nhà hấn, nên một phần mặc cảm tội lỗi khiến tôi không dám ho he gì biện minh mình nữa. Nhưng ông trời, ông có cần dồn tôi đến đường cùng không? Cũng tại cái bếp thời xưa quá thô sơ mà, cánh cửa, cột nhà lại toàn bằng gỗ, dùng bao nhiêu đồ gỗ như thế...

Tôi ngược mắt nhìn lên, thấy bàn tay hắn đang siết chặt, thật ra bây giờ tôi không dám nhìn vào mắt hắn. Cái nắm tay to kia của hắn, siết mạnh đến mức tôi thấy cổ tay hắn cũng rung rung, cái lực ấy mà đem ra siết cổ tôi thì...

A, dù sao tôi cũng không muốn chết... Tôi bắt đầu run rẩy lần nữa, bây giờ đầu óc lại trống rỗng không nghĩ được cái gì cả, chỉ biết là mình đang cận kề nguy nan...

Bỗng nhiên hắn bước thêm một bước nữa, sát khí càng ngập lên, tôi không tự chủ, mình mẩy co rúm lại, hai tay ôm đầu, nhắm chặt mắt...

18. Chương 18: Đoạn Tuyệt?

Tôi không muốn chết, a, tôi không muốn chết...

Tại sao chứ, cứ nhất định phải là hắn, tôi thừa nhận tôi ghét hắn, tôi muốn chơi khăm hắn, nhưng tôi không muốn vì thế mà mất mạng...

Tay tôi tuy đang ôm đầu, mình mẩy run, sống lưng buốt lạnh, lẽ ra không dám thò mắt ra nhìn hắn, nhưng mà...

Từ lúc này đến giờ vẫn ngập mùi tử khí, hắn đã tiến sát đến trước mặt tôi, nhưng vẫn chưa xuống tay... Tôi lấy dũng khí cổ ngược mắt lên một chút nhìn hắn.

Hắn lăm lăm lưỡi kiếm trong tay, đôi mắt trừng trừng muôn phần phần nộ. Lúc này tôi đang ngồi bệt co rúm mình, còn hắn đang đứng từ trên cao nhìn xuống, tự nhiên làm tôi cảm thấy mình càng nhỏ bé và nguy cấp hơn, ánh mắt tôi không tự chủ mà ngập tràn nỗi sợ hãi...tôi không muốn sợ hắn, nhưng thực sự là bây giờ tôi sợ chết...

Không giống như lúc tôi điên lên ở trên thuyền hay cuồng lên đòi hơn thua với hắn vừa nãy, bây giờ trông hắn kinh khủng đáng sợ lắm, tôi từ trước giờ gặp hắn chưa bao giờ thấy hắn phần nộ như vậy, hắn nhìn tôi như một kẻ trọng tội, mà đúng là vừa nãy tôi cũng có một phần lỗi, có muốn phản bác cũng không có ích... Có lẽ, đây là hình ảnh kinh dị nhất của Cao Lỗ mà tôi từng chứng kiến, hắn đã hóa thành ma vương hận thù, ma vương cuồng ngạo, mà dấu sao tôi vẫn chỉ là con người...

Hắn vung cao lưỡi kiếm, tôi giật mình một cái lớn, ánh mắt hoảng loạn...

Trong chớp mắt lưỡi kiếm quét xuống như để xả hết mọi nỗi hận...

Tôi hoảng loạn tột cùng gào lên, trong khoảnh khắc nghĩ đến cái chết, nghĩ đến số phận bạc bẽo, nghĩ đến bà ngoại, nước mắt trào ra... thế là hết...

...

...

Một phút lặng lẽ như tờ...

Đau? Có lẽ hắn chém tôi một nhát gọn ghẽ đến mức không kịp đau...

Hai phút sau...

Nếu như đã chết, thân thể lơ lửng, tại sao tôi lại vẫn cảm thấy cái lạnh lạnh của nền đất bên dưới mình...

Tôi khê cự mình, tại sao cảm giác vẫn chân thực đến vậy? Tôi cố bình tĩnh lại một chút...có khi nào tôi chưa chết?

Tôi khê mở mắt ra, vẫn thấy trước mặt là cái nền đất và cái chân hắn...

Tôi mở mắt to ngạc nhiên, ngay lúc đó hiểu kì nhìn lên, gặp ngay ánh mắt lạnh lẽo như băng của hắn. Đường như khí lạnh ngập tràn, rất đáng sợ, nhưng hoàn toàn đối lập với không khí nặng nề và như có cơn giận phát hỏa của hắn. Bây giờ hắn lại hoàn toàn tĩnh lặng, trông gương mặt lạnh lẽo thê lương.

Lẽ ra một kiếm kia đã trút hận cho hắn rồi chứ?

Tôi nhìn xung quanh, a, hóa ra sát bên tôi, cắm ngập trên mặt đất, chính là lưỡi kiếm của hắn. Không khéo cựa quậy thêm chút nữa chắc chắn sẽ bị thương...

Hắn không giết tôi ư?

Tôi ngửa đầu lên nhìn hắn bằng con mắt hiểu kì và vẫn đầy sợ hãi lẫn đề phòng. Hắn buông một câu lạnh nhạt, trong ánh mắt dường như dụ đi ngọn lửa, nhưng đó lại là nỗi chán ghét, khinh thường tận cùng:

- Sẽ không có lần sau... – giọng hắn tuy có phần đe dọa, nhưng ánh mắt có cái gì đó thờ ơ lạnh lẽo, kiểu như muốn đem tôi ném bỏ đi vĩnh viễn – Sự chịu đựng của ta dành cho người đã đến giới hạn, ta sẽ nói chuyện với bệ hạ, còn người, dù thế nào...hãy cố để đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta!

Hắn rút thanh kiếm khỏi mặt đất, bình tĩnh nói thêm một câu rồi bỏ đi:

- Rẽ trái, đi hết hai hành lang rồi rẽ phải ra cửa sau!

Hắn đi, hắn đã đi rồi...

Tôi còn ngơ ngẩn không hiểu tại sao hắn căm tức đến vậy, cuối cùng nhát kiếm đó lại không giết tôi...

Tại sao? A, như hắn nói, là vì bệ hạ, chẳng hay đó chính là lý do để hắn do dự sao? Đúng vậy, nếu như tôi có muốn nghĩ rằng hắn còn chút nhân đạo mà không nở xuống tay thì hoàn toàn không hợp lý, hắn ghét, căm hận tôi đến vậy, chẳng có lý do nào để thương xót?

Hắn đã bộc phát đến cực hạn, cuối cùng lại chọn cách ném tôi vào một góc để khỏi trông thấy đã... Hắn còn nói, tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt hắn, cố gắng để hắn không phải nhìn thấy tôi... Thái độ cứng cỏi chán ghét như vậy, tự nhiên làm tôi không thấy có chút cảm ơn nào vì hắn không giết tôi...

Sao cảm thấy khó chịu quá, không chết, nhưng bị hắn coi thường đến tận cùng, lần này còn không phải là cái gai trong mắt, mà còn chán ghét đến mức muốn coi như trong suốt không tồn tại... Hừ, Cao Lỗ, bộ dạng người như vừa nãy, lại còn làm như ban ân huệ cho ta sao, lại còn cấm ta không được xuất hiện trước mặt người? Tưởng ta muốn dây vào người sao? Không gặp thì thôi, không xung đột càng khỏe, chính tôi mới là người đề ra ý tưởng đường ai nấy đi, không nên can thiệp vào việc của nhau mà...

Làm ra cái bộ dạng lạnh lẽo còn âm u nguy hiểm hơn tức giận, lại còn xem người ta như phế vật muốn ném đi... được, tôi cũng coi hắn như phế vật, không phải lo nghĩ đến chuyện làm sao đối phó với hắn thì càng khỏe.

....

Tôi một mình ra về, lúc trở về đến thần điện, mọi người đều đã đi nghỉ hết...

Việc đầu tiên tôi làm, dĩ nhiên là đi tắm rửa sạch cái bộ dạng lem nhem của mình, việc thứ hai là nhảy lên giường ngủ.

Thần tiên đại ca, thần tiên đại ca... mai tôi có hẹn với anh ta...

...

Vì sợ lỡ chuyện, tôi ngủ cũng trong trạng thái cẩn thận, vừa nghe thấy tiếng gà gáy là lập tức đấu tranh tâm lý bật dậy, sửa soạn chuẩn bị thật tốt.

Tôi đang đứng trước gương đồng ngắm vuốt, buộc một kiểu tóc trẻ trung đáng yêu, tự mình nhìn mình trong gương hài lòng mỉm cười, tâm trạng thật là tốt.

Vốn không phải là hẹn hò gì mà...

Tôi rón rén mò ra khỏi thần điện như một con chuột, hình như không có ai theo dõi tôi, có thể tên Cao Lỗ đã quyết định làm ngơ tôi luôn một thể, tốt lắm...

Để tránh nhiều ánh mắt nghi kị, tôi còn đội một cái nón giống như mấy người ở đây đi họp chợ sớm, rảo bước ra chỗ hẹn với vị thần tiên nào đó...

Vừa ra khỏi cửa thành, đã thấy một bóng dáng thanh thoát, anh ta tuy cũng đội một chiếc mũ nan rộng vành như cũng để tránh nhiều ánh mắt lạ, nhưng trong mắt tôi, dáng vẻ anh ta vẫn nổi bật trong sớm mai, tựa như một vầng mặt trời ấm áp sáng lạn...

Tôi bước đến gần anh ta. Lúc này trời đã sáng sủa hơn nhiều, người đi kẻ lại bắt đầu đông đúc ra vào thành.

Anh ta kéo tôi ra một góc, khẽ tháo chiếc mũ ra, trên gương mặt đẹp đẽ không có điểm nào chê nở một nụ cười cũng hoàn mỹ tuyệt vời:

- Đã đến rồi sao?

- Ừm... – Tôi dán mắt vào anh ta, gật đầu lia lịa.

- Hôm qua ngủ ít hay sao? – Mắt anh ta hướng vào tròng mắt thâm trùng của tôi, lời nói dịu dàng quan tâm.

- Cũng có thể coi như vậy... – Mặt tôi tự nhiên đỏ ửng lên, song lại nghĩ đến nguyên do làm tôi mất một khoảng thời gian để ngủ... chính là tên Cao Lỗ, trong lòng lập tức ầm ục, khó chịu.

- Lát nữa lấy túi trà đắp quanh mắt, sẽ đỡ hơn đấy... – Anh ta nhìn tôi, đang nói thì tự nhiên ánh mắt chuyển sang thăm dò – Có chuyện gì không vui sao?

- Thôi, mặc kệ đi! – Tôi chép miệng – Tôi cũng đã sang một bên rồi...

19. Chương 19: Nghĩa Phụ

Mặt trời dần lên cao khỏi những lũy tre dày đặc, nơi những người dân Âu Lạc an cư lạc nghiệp.

Buổi sáng hôm nay, cả thể dân làng Phong Khê, ai có rảnh rỗi thì đều tụ tập ở bờ sông xem cảnh một người phụ nữ phải thả trôi sông...

Đứng từ bờ bên kia, tôi và vị thần tiên đại ca nấp sau những đám lau sậy, nhìn sang sông chỉ thấy một dùm người, họ nói gì, chỉ thấy lao xao một bên sông.

- Tiểu Thần Long, anh đảm bảo chị ta sẽ không chết chứ?

- Yên tâm đi, ta đã lo liệu cả và tính toán rồi, ta nhất định sẽ cứu chị ta trước khi cái lọng đó chìm, sau đó kế hoạch cũng như cũ, tạm thời gấp gáp, lại không có chứng cứ, khó có thể có cách đàng hoàng hơn...! – Anh ta mỉm cười động viên.

- Thế còn đám trẻ con?

- Đã có người trông nom chúng rồi!

...

...

Khoảng nửa tiếng sau, đứng từ đây quan sát, tôi thấy có một người phụ nữ bị quẩn chặt quanh một cái lọng đan bằng tre, bị đám người thả xuống theo dòng nước, dòng nước sông nhanh chóng cuốn cả cái lọng trôi theo...

Lập tức anh ta cởi áo ngoài, nhanh lẹ nhảy xuống sông, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng dưới nước, trong lòng tôi cũng sốt ruột không yên, người bình thường làm sao có thể bơi đuổi theo kịp chứ? Nhưng anh ta, có phải là thần tiên phi thường hay không?

Tôi đứng đợi ở đây, chừng gần một tiếng sau, đã thấy anh ta cười ngửa đi tới, bộ dạng vẫn điềm tĩnh như trước. Anh ta chìa tay ra phía tôi, dịu dàng:

- Được rồi, bây giờ phải chuẩn bị rồi!

Nhìn thái độ của anh ta, tôi cũng đoán ra là anh ta đã cứu được chị ấy và đưa đến một nơi an toàn rồi...

Đêm tối, trăng đêm mười sáu đã lên cao... không gian yên tĩnh lạ thường. Nhà của Lý phú hộ lúc này các người hầu kẻ hạ cũng đi nghỉ, chỉ còn lão ta trong phòng, lão ta chắc hẳn vụ án kia đã xử xong, không còn gì lo lắng, bèn khoan thai lên giường ngủ.

Lão vừa đặt mình lên giường, bỗng nhiên giật mình khi thấy một cơn gió lạ thổi qua, đèn dầu trong phòng cũng tắt. Lão trong lòng hoang mang cao độ, lập tức đứng dậy, định hô hoán người hầu kẻ hạ đến châm lại đèn.

Mấy câu gọi, không một ai đáp. Lão vừa bực vừa sợ, bước xuống giường, lập tức mảnh gương chiếu yêu được đặt kì lững trong phòng không bảo mà rơi xuống vỡ nát.

- Không thể nào, gã thầy cúng đã nói cái này công hiệu mà, đến nằm mơ cũng còn không thể... – Miệng lão lắp bắp – Lẽ nào là...

“ Ma? Người đâu, cứu ta!”

Lão bủn rủn chân tay, hô hoán một hồi, vẫn chỉ thấy không gian yên ắng, mỗi lúc lại có những cơn gió ghé rộn xuyên qua gáy...

Cửa phòng bật tung, ánh sáng leo lét u ám hắt vào, một bóng phụ nữ áo trắng toát, tóc phủ xoa xuống gương mặt tiến vào, giọng run run ghé rộn:

- Ta chết... oan ức quá...

Lão co rúm người, lùi sát góc tường, mình mẩy run rẩy:

- Ma... ma... người là ai...

- Người... hãm hại nhiều người... có bao oan hồn hận người... nhưng ta là người vừa chết hôm nay...

Lão quỳ xuống, miệng van nài, đôi mắt sợ hãi cao độ:

- Người siêu thoát đi... ta... ta sẽ cầu siêu cho người...

Bóng ma vẫn không dừng lại, thò ra đôi bàn tay trắng toát lạnh giá, đặt lên cổ của lão, đến lúc này lão cũng như kinh hồn lạc phách, vội van nài kêu khóc:

- Tha cho ta...ta đã hại người... nhưng ta không muốn chết!

- Vậy sao? – Bóng ma hỏi lại.

- Đúng, tha cho ta... ta sẽ đốt cho người bất cứ cái gì người muốn...

- Người chỉ cần xuống địa ngục với những người người đã hại ...

- Đừng... đừng...- Lão cố van xin, tay chấp lại – Ta thừa nhận ta đã hại nhiều người, nhưng ta không muốn chết sớm thế này...

Bóng ma cười ngạo nghễ, miệng buông một câu:

- Vậy là đủ rồi, quan phủ sẽ xử người!

Cùng lúc đó ập vào bên trong, một đám người, gồm có nhân chứng, người của quan phủ... Đèn đuốc sáng choang rọi vào trong phòng. Lão ta lại bị một phen kinh ngạc khác:

- Các người... có ma.... Mau bắt ma!

Lúc bấy giờ, con ma – chính là tôi mới vén tóc sang một bên, cười đắc ý. Trên xà nhà nhảy xuống, một người nam giới trẻ tuổi, vẻ ngoài đẹp đẽ tuấn tú phi thường.

- Phú hộ, thì ra việc ông ta vu oan là có thật, nếu không bắt tận tay, day tận mặt, chúng tôi cũng không biết! – Mấy người dân làng có mặt làm chứng chỉ thẳng vào mặt ông ta mà nói.

Lão ta hiểu ra mình đã hớ, vội vã bộc phát cơn tức giận:

- Tại sao các ngươi vào được đây?

- Điều đó ông không cần quan tâm! – Người của quan phủ lớn tiếng đáp lại, sau đó sai hai người đi cùng vào bắt ông ta, lôi ra ngoài.

Giữa đêm, dân làng vẫn tụ họp lại đông đủ giữa đình, vụ án này được minh oan, bộ mặt của lão hoàn toàn bị vạch trần, rõ mồn một như ban ngày. Nhiều người nhặt đá, trứng ung, rau nát ném vào lão, những lời chửi bới không ngớt.

Lúc này mẹ bé Vân được giải trừ tiếng oan, mới xuất hiện trước mắt mọi người, lũ trẻ cũng theo chị ta đi ra, mọi người ánh mắt đều ngỡ ngàng, trước mặt toàn dân, chị ta đi về phía tôi và Tiểu Thần Long đang đứng một góc quan sát, vội quỳ xuống, lũ trẻ cũng quỳ lạy theo.

- Đội ơn Kim Quy thần nữ, đội ơn vị thần linh đây đã cứu giúp và minh oan!

Mọi người ai nấy đều ngỡ ngàng, dồn mọi ánh mắt về phía tôi, tôi thực sự bất ngờ, không ngờ ngay tại đây để nhiều người chứng kiến mình như vậy, lúng túng không biết làm sao, chỉ vội mời chị ta và lũ trẻ đứng dậy.

Mọi người ai nấy tung hô, vội muốn đến trước mặt chúng tôi vây lấy, trong mắt họ, hẳn là vô cùng bất ngờ khi hóa thân của thần linh lại ở đây.

Tôi quay sang Tiểu Thần Long nhờ giúp đỡ, nhưng khi quay lại, đã thấy anh ta biến mất trong đám đông từ bao giờ, mọi người cũng thoáng ngỡ ngàng, nhưng dường như lại dồn mọi tập trung vào Kim Quy chi nữ...

Tôi không nghe thấy rõ bất cứ lời tung hô nào, bởi vì quá ồn ào, một phần vì hai mắt không ngừng tìm kiếm anh ta ở bốn phía, anh ta đã hoàn toàn biến mất, đến và đi thật sự như một cơn gió...

Tại sao? Anh ta không muốn xuất hiện trước đông người ư, có vẻ như vị thần linh tốt đẹp này luôn âm thầm, anh ta không muốn lộ ra thân phận của mình? Lần trước anh ta cũng dặn tôi như vậy, dặn tôi đừng đề cập đến anh ta... Tại sao chứ?

Lúc đó, tôi chỉ nghĩ được rằng, vì anh ta tốt thật sự, chỉ muốn âm thầm đứng sau giúp đỡ tôi và người khác... không ngờ được rằng, anh ta chính là một nhân vật, mà tôi từng nói là mơ tưởng, đến việc làm bạn cũng không thể!!!

...

...

...

Tôi trở về thần điện, nói đúng hơn là tôi cố gắng tìm cách thoát khỏi đám đông, nhưng cũng không tránh khỏi việc họ hộ tống tôi về tận Loa Khẩu. Việc đầu tiên tôi muốn làm là lên giường ngủ một giấc no say, bù lại giấc ngủ ngon đã mất.

Cứ nghĩ tôi sẽ ngủ ngon, nhưng nhắm mắt lại là hiện ra hình ảnh chập chờn, vừa cảm thấy lâng lâng khi thấy gương mặt mỹ miều phong lưu của vị thần tiên ca ca, lại đột nhiên cảm thấy nặng nề ảm ức, bí bách khó chịu khi lướt qua gương mặt hầm hầm tức giận, cau mày trừng mắt của Cao Lỗ. A, tức chết, phải ném hắn sang một góc, từ nay việc ai nấy lo rồi, sao phải quan tâm đến, thà dành thời gian nghĩ cách đi về còn hơn...

Đi về, đi về...

Trong mơ tôi thấy mình gói gém hành lý gọn ghẽ, không quên mang theo một số cổ vật mà đến bên miệng giếng định nhảy xuống... Vừa thò một cái chân xuống giếng, đã thấy phía trên có người nắm lấy áo, dường như muốn níu lại...

Tôi muốn quay đầu lại, nhưng lại giật mình tỉnh giấc mơ. Phát hiện ra bên ngoài cửa sổ, nắng nhạt màu hắt vào phòng, chẳng lẽ tôi đã mê man ngủ đến chiều?

Vươn mình ngồi dậy, lại thấy có người gõ cửa phòng, nhỏ tiếng nói vào:

- Kim Quy chi nữ, bệ hạ muốn gặp gỡ người!

Tôi ra mở cửa phòng, nhận ra người quân nhân này chính là một trong bốn thị vệ thân tín bên cạnh An Dương Vương, tôi vội bảo anh ta đợi ngoài rồi vào chuẩn bị, sửa soạn lại để đến gặp nhà vua. Anh ta thấy vậy bèn nhắc nhở tôi luôn, hôm nay An Dương Vương muốn tôi mặc lễ phục anh ta mang theo đây để vào cung.

Đưa bộ y phục cho tôi, anh ta bèn hện ở cửa sau thần điện...

Tôi ngơ ngác nhìn bộ y phục mới, An Dương Vương lại muốn ban cho tôi một bộ y phục khác ư? Nhìn xem, so với bộ lễ phục màu xanh lành trước, bộ này lại có vẻ diêm dúa điệu đà hơn, gam màu hồng phấn, cũng là lụa thượng hạng.

Hôm nay có lẽ hội gì trong cung sao? Sao lại muốn tôi ăn mặc bộ y phục cầu kì yểu điệu này... Nhưng mà nói thật tôi mặc lên cũng thấy rất thích, trông thật giống như quần áo của một vị tiểu thư công chúa bấy giờ, trên váy áo có thêu hình hoa sen tinh tế, điểm thêm vẽ nữ tính cao quý của bộ áo này...

Sẵn tiện mặc áo đẹp, đầu tóc cũng không thể quá sơ sài được, thế là tôi lại chải lại đầu tóc, bện một kiểu hiện đại lạ mắt mà vẫn nữ tính...

Cái áo này còn tiện toái hơn lễ phục trong tế lễ, tôi vừa đi vừa phải nhắc váy lên cho khỏi quệt vào đất.

Lần này cũng như dự đoán của tôi, sẽ lại vào mật thất gặp An Dương Vương, nhưng dường như vị thị vệ đi cùng tôi có việc bận nào đó, anh ta chỉ đưa tôi đến đầu hành lang rồi bảo tôi tự bước vào...

Tôi đành theo hành lang đi vào căn phòng mà mấy lần trước gặp An Dương Vương, trong lòng không hiểu sao chợt dạ không biết có vô duyên vô cớ tên Cao Lỗ cũng có ở đó hay không, bèn cố gắng đi rón rén đến sát cửa, ghé đầu vào tường nghe ngóng. Chỉ thấy bên trong yên ắng, tôi mới ngó đầu vào, An Dương vương ngồi trên ghế trầm hương, thấy tôi đang thò thụt, bèn cười nhân hậu:

- Minh Hà, đã đến rồi sao không vào?

Tôi cẩn thận bước vào, liếc quanh lần nữa chỉ thấy có mình An Dương Vương và hai vị thị vệ, mới hoàn toàn bước đến trước mặt ông. Chết tiệt, tôi mà sợ đụng mặt với hấn sao?

An Dương Vương mời tôi ngồi sang ghế bên cạnh rồi cho hai vị thị vệ còn lui ra phía sau cánh cửa khác trong mật thất.

Lúc này trong căn phòng này chỉ còn lại tôi và ông, đột nhiên ông rất vui vẻ mà nhìn tôi:

- Quả nhiên ta không nhìn nhầm người, Minh Hà, cô đã giải quyết được việc đó rồi, uy tín của thần nữ lại tăng thêm một bậc! – giọng ông thành tâm tán dương tôi, có vẻ như ông rất hài lòng.

Tôi trầm nghĩ trong lòng, chuyện đó, công sức của tôi quá nhỏ so với anh ta, nhưng tôi làm sao có thể giải thích cho An Dương Vương đây, nghĩ đi nghĩ lại Tiểu Thần Long vẫn muốn giữ bí mật về sự tồn tại của anh ta, tôi nhận hết công lao của anh ta thật không phải, nhưng nên làm thế nào đây. Tôi bèn chỉ cười trừ rồi e dè đáp lại:

- Việc đó, bệ hạ, tôi không giỏi đến mức đó... cứ coi như là ăn may đi!

An Dương Vương “ừm” một tiếng tỏ ý rằng tôi đã quá khiêm nhường rồi, ông dường như càng cao hứng hơn mà nói:

- Cô gái, dù sao cô cũng không phụ kì vọng của ta, đúng là không uổng công ta hi vọng, giống như giấc mơ của ta mấy ngày trước khi cô đến, đó là có một thần nữ đặc biệt từ cõi lạ đến đây... ta ngày một tin vào

những giấc mơ của mình, ắt là thần tiên trên cao báo mộng cho ta chăng, giống như trước đây ta gặp Cao Lỗ!

Tôi mắt tròn mắt dẹt, ông có nằm mơ trước khi tôi đến sao? Còn nhắc đến Cao Lỗ cái gì nữa, a, nhắc đến hẳn tôi khó chịu quá, cục tức lại muốn nổi lên.

- Cô gái này, lần trước ta bảo nếu ta tin tưởng cô hơn, cô làm được việc nhiều cho ta hơn, ta sẽ cho cô biết nhiều hơn, cũng sẽ tặng cô bảo vật trấn quốc...

- A, đúng vậy, đúng là ngài có nhắc đến chuyện đó! – Tôi trong lòng hân hoan vui sướng, bảo vật, bảo vật trấn quốc sắp được tặng cho tôi rồi.

- Trước khi nhận bảo vật trấn quốc, ta có một yêu cầu nho nhỏ, cũng là tâm ý của ông già này... – vua Thục Phán ánh mắt ý tứ thâm sâu nhìn tôi.

- Bệ hạ, ngài có yêu cầu gì?

- Minh Hà, cô có coi trọng ta không?

- Tất nhiên rồi, bệ hạ, ngài không những đức độ, mà còn đối xử với tôi rất tốt nữa!

- Vậy cô nói xem, có thể coi ông già này như cha của cô không? – Ánh mắt ông đầy thân thiện chờ đợi.

Làm cha? Ông muốn coi tôi như con gái? Tất nhiên là tôi có mơ cũng không nghĩ đến được rồi, không ngờ ông lại còn muốn đối xử với tôi như người trong nhà...

- Bệ hạ, tôi thực sự kính mến ngài, nếu bệ hạ không chê cười, Minh Hà cũng sẽ coi ngài như cha, sẽ ngày một cố gắng không phụ lòng ngài! – Tôi vui vẻ, hạnh phúc mà đáp.

Đúng vậy, so với người cha chỉ lo đến sĩ diện và hạnh phúc riêng, không chăm lo đến tôi, có một người cha tốt và vĩ đại như An Dương Vương, làm sao tôi có thể chối từ...

- Vậy là đúng tâm ý của ta rồi! – Ông mãi nguyên nói thêm vào – Ta vốn chỉ có một đứa con gái là Mị Châu, trong lòng thực sự nhiều khi thấy buồn vì mình không như người ta, đông con nhiều cháu quây quần, càng già ta càng sợ sẽ phải cô đơn, giờ thì tốt rồi...

Tôi cũng mỉm cười đáp lại ông. Ông vỗ vỗ nhẹ vào tay tôi mà nói:

- Vậy đi, lúc nào không có ai, hãy gọi ta một tiếng “phụ vương” hay “cha” cũng được!

- Vâng, cha!

- Để ta nói cho con hay, trước hết là câu chuyện dang dở lần trước...

20. Chương 20: Hai Lựa Chọn

Tôi mỉm cười, ánh mắt háo hức chờ mong, ông vẫn nhìn tôi một hồi, bỗng nhiên ông đứng dậy, đi về phía tường bên phải. Trên đó có một tấm màn lớn bằng vải được cuộn lên, sau khi ông giật dây buộc, tấm màn rũ xuống, hiện ra trước mắt tôi, một địa đồ lớn...

- Đây là...- Mắt tôi mở to ngạc nhiên, nhìn chăm chú vào cái địa đồ lớn đó – Đây là bản đồ sao?

Trên bản đồ lớn, tôi thấy dường như có vẽ cả nước Âu Lạc bấy giờ, đúng vậy, vùng đất châu thổ bên biển Đông, lúc này nước ta không trải dài đến mũi Cà Mau, phần đất đó là do các triều đại sau khai khẩn đất đai mới thành phần còn lại của nước Việt Nam ta bây giờ...

Phía Bắc, giáp ranh với nước Âu Lạc bấy giờ... hẳn là nước Nam Việt của Triệu Đà. Còn trên nữa, chính là nước Tây Hán hùng mạnh rộng lớn, trong sử sách Hán Cao Tổ đã chiếm lấy Trung Nguyên, lật đổ nhà Tần...

- Sao? Con thấy thế nào? – An Dương Vương nhìn tôi một lượt, ánh mắt xem xét, có chút hiếu kì.

- An Dương Vương... à, phụ vương tại sao lại cho con xem bản đồ này?

Ông chậm rãi đi lại, vừa đi vừa trầm giọng, bình tĩnh kể:

- Cách đây nhiều năm, triều đại của các Vua Hùng đã suy yếu, lúc đó, ta... đã lấy danh nghĩa cháu ngoại các vua Hùng, tập hợp các tộc trưởng thân tín, tiến hành một cuộc chuyển giao quyền lực...- Đôi mắt ông chợt ánh lên những ý tứ sâu sa, mang vẻ hồi tưởng – Điều đó không phải không gây ra cho ta điều tiếng khi mới lập triều Âu Lạc này... có điều, con hiểu không? Là dã tâm hay là hy vọng, ta đều muốn xây dựng một cường quốc, muốn nhân dân được sống trong hưng thịnh bình an, khát vọng của ta, một nhà nước Âu Lạc trong hi vọng của ta!

Ông càng nhấn mạnh những từ ngữ cuối, âm điệu rõ ràng mà đầy uy thế, thể hiện một hoài bão lớn lao của bậc đế vương. Đôi mắt, đôi tai tôi chỉ biết nên chăm chú lắng nghe... ông lại tiếp lời:

- Trước hết, ta đã muốn xây dựng một tòa thành kiên cố bậc nhất, mạnh về phòng thủ, bất khả xâm phạm, điều đó là cần thiết trước những kẻ thù bên ngoài, đặc biệt là phương Bắc kia... nhà Tây Hán vô cùng khí thế, mạnh như vũ bão, lật đổ nhà Tần, nếu phương Bắc lại tràn xuống, cuộc chiến còn nguy nan hơn cuộc chiến chống Tần ngày trước, bởi lẽ lúc đó nhà Tần cũng đã bắt đầu suy yếu, không thể sánh bằng Tây Hán hiện tại... cho nên...

Ông dừng lại một lúc, tôi vừa cảm thấy sốt sắng muốn nghe tiếp, đột nhiên ông lại từ từ đi vào bên trong, một lúc sau ông lấy ra một vật. Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên. Đó là một cái nỏ lớn! Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy cái nỏ kể từ lúc đến đây, đây có phải là nỏ thần? Vậy đây có phải là bảo vật trấn quốc của An Dương Vương?

- Đây... là bảo vật trấn quốc ư? – Tôi lên tiếng, hồi hộp hỏi.

An Dương Vương ngẩng nhìn cái nỏ, miệng mỉm cười, ý tứ sâu xa:

- Không phải!

- Vậy... bảo vật trấn quốc là cái gì thế ạ?

- Từ từ đã! – Ông điềm nhiên đáp, đôi tay vuốt nhẹ dọc qua cái nỏ.

- Vậy là sao ạ? – Lòng tôi có chút sốt sắng, vội vã hỏi thêm.

Ông đưa cái nỏ cho tôi, vui vẻ nói:

- Minh Hà, nhìn xem, con có tin được một cái nỏ này có thể cùng lúc sát thương hàng chục người không? Nếu ta bôi độc vào đầu tên, cùng một lúc bắn hàng chục mũi, với lực bắn kinh hồn sau khi rời nỏ, tên thậm chí có thể xuyên qua kẻ này đâm vào kẻ khác, chưa kể đến bị trúng độc ở đầu tên... Loại nỏ này, cũng đã sản xuất ra một lượng lớn, chứa trong kho vũ khí bí mật... đây là bí mật quân sự của ta!

- Vậy sao người nói cho con? Đã là bí mật quân sự mà...

- Con tưởng cứ cầm được cái nỏ này là chế ra được cái y hệt sao? – Ông lắc đầu đắc ý – Thậm chí ngồi trước mặt ta là gián điệp, ta có ượn cái nỏ này, cũng không thể chế được cái y hệt, bắt chước cũng chỉ được năm phần mười là cùng...

- Ô, lợi hại! – Tôi thốt lên lời tán dương – Không những lợi hại mà kiểu dáng công nghiệp cũng không dễ bắt chước, vậy là hàng độc quyền!

Ông có chút khó hiểu trước những lời đậm chất hiện đại của tôi, tôi mỉm cười hì hì. Bỗng nhiên sau đó trong lòng tôi có những liên tưởng lạ lùng khó giải thích. Vậy là cái nỏ vẫn là bí mật quân sự, nhưng nó dường như không phải bảo vật trấn quốc, cũng không phải do móng rùa thần làm ra sao? Điều nghi hoặc thứ hai, Trọng Thủy trong sách lừa Mị Châu cho xem nỏ, sau đó tráo nỏ thần... An Dương Vương bảo trong kho có đến hàng loạt cái như vậy, vậy rốt cuộc Trọng Thủy ăn cắp một cái thì làm ăn được gì, hơn nữa không phải nỏ thần không thể bắt chước sao, không dễ đánh tráo, mà có lấy được nỏ cũng không dễ dàng chế ra những cái như vậy... trừ phi, quân Triệu Đà có được kẻ chế ra nỏ, kẻ biết công thức chế nỏ hoặc là ăn cắp được cái công thức, kiểu như bản vẽ kỹ thuật chi tiết của nỏ...

Khó hiểu, khó hiểu quá, lịch sử phải chăng có chút sai khác so với những gì sách viết?

- Minh Hà, đang nghĩ gì vậy? – An Dương Vương nhìn tôi hỏi.

- À... – Tôi sực tỉnh, trong lòng nghĩ rằng không thể giải thích cho ông hiểu, cũng không thể tùy ý tiết lộ lịch sử, bèn tìm cách chối – À, con đang khâm phục người nào làm ra cái nỏ này!

Bộ dạng tôi hân hoan, tỏ ý ngưỡng mộ rất chân thành vị nào tài giỏi đến vậy. Bỗng nhiên một luồng điện lạnh giạt từ sống lưng, tôi như nẩy cả mình lên. Khoan đã... kẻ chế nỏ... trong lịch sử... còn ai vào đây?

Cao Lỗ! Hình tượng vị tướng tài ba nào đó tôi tưởng tượng ra vừa nãy hoàn toàn sụp đổ, giả mà lịch sử cũng có chút sai sót. Mặt tôi dài ra, thở dài một tiếng, dù thế nào cũng không muốn tán dương hắn. An Dương Vương thấy ngạc nhiên trước thái độ thay đổi đột ngột của tôi, tôi bèn nói bằng cái giọng không mấy vui vẻ như trước:

- Tác giả của nó, không phải là Cao Lỗ đấy chứ ạ?

- Ồ! Sao con biết? – An Dương Vương không khỏi ngạc nhiên – Cao Lỗ nói cho con biết sao?

- Hắn không giết con vì nghĩ là gián điệp đã may lắm rồi, chuyện này sao có thể...

- Vậy sao con biết Cao Lỗ làm? – An Dương Vương có chút ngạc nhiên kích động – Nhiều chuyện quân sự này không có mấy người biết, dân thường chỉ nghĩ là do Kim Quy thần ban móng vuốt, không nghĩ là do Cao Lỗ một tay làm ra đâu!

- Bệ hạ... – Tôi có chút sợ sệt trong lòng – Không phải người cũng nghi ngờ con đấy chứ?

- Nói cho ta biết, con là ai, từ đâu đến? Ta sớm đã nghĩ con đến từ một nơi khác, dù không phải là gián điệp, cũng từ một chốn xa xôi phi thường mà đến! – An Dương Vương nắm chặt vai tôi, không ngừng hỏi, tuy nhiên cũng không phải là uy hiếp.

- Con...

Tôi ấp úng, không biết có nên giải thích cho ông sự thật tôi đến từ tương lai hay không, liệu ông có tưởng tượng nổi, nhưng nếu không nói, cũng tránh khỏi hiểu lầm. Nếu nói là đến từ tương lai, nhờ đâu ông lại muốn tôi tiết lộ lịch sử? Tôi phải trả lời ra sao trước kết cục của nhà nước Âu Lạc, nghe đến thảm cảnh liệu ông có giận dữ? Và điều đó liệu có làm xáo trộn lịch sử? Không được...

- Con không phải là gián điệp, con... coi như đến từ một cõi khác, có thể biết một số điều về cõi này... xin người hãy tin!

An Dương Vương giật mình kinh động, đột nhiên buông tay tôi ra, miệng không ngừng lẩm bẩm những câu khó hiểu, ánh mắt cũng hỗn loạn:

- Là thật...vậy lại là thật một lần nữa, ta không lầm... giấc mơ đó có thể là thật!

- Người không sao chứ ạ? – Tôi lo lắng nhìn An Dương Vương.

Đột nhiên An Dương Vương cười lớn, như thể tìm ra một vật báu, lại nhìn tôi mà hồ hởi nói:

- Đúng vậy, con nhất định là sứ giả của cõi khác, cõi linh thần, giúp ta có cơ hội thay đổi vận mệnh quốc gia này!

- An Dương Vương, người nói gì thế ạ?

- Khi ta lập quốc, cũng từng như vậy, bây giờ cũng như vậy!

An Dương Vương vội vàng giải thích, song lại sợ không thoát nghĩa, cố gắng nói chậm đến mức bản thân kiên nhẫn được, từng chuyện, từng chuyện một. Tôi cố gắng nghe không sót một chữ, nghe đến đâu, lại kinh ngạc đến đó.

- Khi ta bắt đầu ấp ủ giấc mộng xây thành Cổ Loa này, đã vận động sức người sức của xây thành, nhưng xây suốt mấy năm mà không đâu vào đâu, móng thành cũng không chắc, cứ xây lại đổ, mất mấy năm vô ích... cuối cùng sức dân cũng nản dần, lòng ta cũng rối... ta bèn ngày đêm khẩn cầu các vị linh thần trên cao... rồi một đêm cũng được báo ứng nằm mơ thấy một lão râu trắng như cước, bộ dạng thần kì, tướng như người cõi tiên. Cao nhân đó trong mơ đã đàm đạo với ta... Ông ta thẳng thắn nói với ta rằng, dù khát vọng

của ta có vĩ đại đến đâu, rốt cuộc cũng không thể đạt tới, cứ cố chấp sớm muộn cũng vô dụng, cứ nhìn tòa thành thì biết! Nhưng ta vẫn một mực khẳng định, quyết tâm sắt đá biểu lộ, ý chí của ta không dễ dập tắt chỉ vì lời nói vu vơ như vậy... Ông ta bèn phá lên cười, nói rằng sẽ cựa với ta, thậm chí còn cho ta một cơ hội để đạt tới...

- Cơ hội... để đạt tới?

- Ông ta nói rằng, trước hết sẽ chỉ cho ta một người hữu dụng vô cùng, đối với ta, người này có thể coi như báu vật trấn quốc... Bảo ta ba ngày tới cứ đến cửa biển lập đàn tế, nói là tế Kim Quy thần...

- Người đã gặp Kim Quy thần thật sao? - Đây là một trong những câu tôi muốn hỏi nhất.

- Không hề, ta còn thậm chí chưa nghe đến vị thần đó, tế lễ một buổi cũng không thấy điều gì xảy ra, bèn đem các cận thần thân tín trở về... qua đất Ngòi Sào (Bắc Ninh), chỉ thấy một đứa bé sơ sinh bị bọc trong tã vải... đó là Cao Lỗ hai mươi lăm năm về trước, ta cho rằng điều đó cũng tương ứng với giấc mộng đó, đến nay, hoàn toàn đáng tin tưởng... - An Dương Vương giọng càng thêm quả quyết tin tưởng - Con biết không, sau khi đem hắc về, khi hắc mười tháng vừa mới biết đi, một lần đã mất tích, sau đó thì vô tình tìm thấy hắc bên một ụ đất, đặc biệt là ta chú ý đến chất đất đặc biệt ấy, đem đắp thành thì vô cùng hiệu quả, không còn sụt lở nữa... năm tám tuổi hắc tinh thông hầu hết võ nghệ, mười một tuổi đã nghĩ ra biện pháp giúp ta cải tạo hầu hết kiến trúc thành thêm kiên cố, vô cùng lợi hại, năm mười hai tuổi, hắc đã cải tạo cung nô thông thường thành loại nô đặc biệt công lực gấp năm lần... đến nay đã hoàn thiện loại nô được mang danh “Linh Quang thần cơ” này... nhờ uy thế về quân sự và vũ khí, cộng với sức dân đồng lòng, ta đã giữ được nước Âu Lạc cho đến nay...

An Dương Vương nói một hồi dài, cảm xúc đầu tiên của tôi là tò mò ngạc nhiên, sau đó bắt đầu khó chịu, kiểu như thấy ông đã PR cho hắc hơi quá, hắc là thần đồng chắc? Không phục?

Chuyện ông kể vẫn có chút bí hiểm... Vậy ra ông không gặp Kim Quy thần nào cả, chỉ dựa vào một giấc chiêm bao lạ? Kim Quy thần, chẳng lẽ hoàn toàn chỉ là tín ngưỡng? Đừng nói là ông cùng Cao Lỗ ủng hộ, đề ra chuyện thờ cúng thần linh để tăng đoàn kết nhân dân, đem chuyện xây thành cùng nô thần thần thánh hóa, tăng thêm niềm tin và uy lực của triều đại, giống như các vua Trung Quốc nhận mình là thiên tử ?!

Cao Lỗ, tôi thực sự không muốn phục hắc. Tôi chỉ thấy có chút ảm ức khi An Dương Vương đề cao hắc như vậy.

- Phụ vương, người nói cứ như là coi hắc như thần thánh ấy, người không phải coi hắc là Kim Quy thần đấy chứ? - Giọng tôi nhạt nhẽo, có chút chán nản không phục.

- Dù hắc không phải là thần thánh hóa thân, cũng phải là bảo vật trấn quốc của ta!

Giọng ông nhấn mạnh chữ “bảo vật trấn quốc”. Tôi nghe lọt tai được mấy giây, linh cảm lạ lùng, miệng thốt lên “HẢ” một tiếng.

- Bệ hạ, người có ý gì vậy? - Tôi cười trừ - Người hắc phải có bảo vật trấn quốc khác đúng không?

- Không, hiện giờ chỉ có một bảo vật, chính là hắc. - An Dương Vương điềm nhiên quả quyết.

- Vậy ngài ban hắc làm nô bọc cho con sao? - Tôi ngẫm nghĩ, liên tưởng đến những lời An Dương Vương nói lần trước.

Hắc mà chịu làm nô bọc cho tôi? Tôi cũng không thèm, thậm chí không muốn đụng độ với hắc cho thiệt thân.

- Không phải, là ta muốn con ở bên hắc, hai các ngươi nhất định phải kết hợp giúp đỡ ta ! - An Dương Vương lúc này lại vô cùng bình tĩnh - Giúp ta có một cơ hội vượt qua nghịch cảnh, thay đổi vận mệnh quốc gia này! Nói trắng ra, ta hi vọng sẽ gả con cho hắc, đem hắc làm chồng con!

An Dương Vương nói xong, chăm chú nhìn tôi đang bất động này giờ, đôi mắt mở to hết cỡ, miệng cũng há ra, tay chân như cứng lại. Mãi đến lúc ông lay lay tôi, miệng tôi mới vô thức thốt lên từng chữ:

- “ Không” “ Thế” “ Nào” !

Ông nhìn tôi kì lạ, tôi nắm lấy tay áo ông, cười như một kẻ sắp điên loạn, không tin vào sự thật:

- An Dương Vương... phụ vương, chắc lúc này con nghe nhầm phải không, ngài không thể nói cái chuyện gì khó hiểu và vô lý đến vậy? Tai con... Ha ha... chắc là có vấn đề!

- Không phải, ta nói là hi vọng con ở bên Cao Lỗ!

Đến lúc này tôi mới giật mình, buông tay hỏi :

- Chuyện muốn mặt trời mọc ở đằng tây này, ngài nên giải thích cho con biết có đến một phần triệu khả năng hợp lý...

- Được, con chú ý nghe đây – An Dương Vương bình tĩnh giải thích – Cao Nhân nói đất nước này sẽ diệt vong, mọi nỗ lực của ta cũng như muối bỏ bể, ngài đã cực, và thậm chí nói cho ta, chỉ cho ta có cơ hội gặp được một người như Cao Lỗ, cũng sẽ nói một ngày, khi biến cố gần kề xảy ra, cũng sẽ có một người nữa đến, có thể giúp ta có cơ hội bé nhỏ xoay chuyển vận mệnh hay khiến vận mệnh vẫn đi đúng hướng, bánh xe lịch sử vẫn như định trước... tất cả không dám chắc, nhưng cứ coi như có một phần vạn hi vọng... Trước khi con đến ta cũng đã có nằm mơ... con có thể chính là “báu vật cơ hội” đó, cao nhân nói, cơ hội sẽ có thể cao hơn khi báu vật trấn quốc kết hợp với báu vật cơ hội, đó chính là lý do!

Tôi nghe xong choáng thêm một hồi, sau đó trong lòng lại thêm suy nghĩ, cái chuyện không tưởng này... Haiz, liệu có đúng như sử sách viết, An Dương Vương cũng có phần mê tín, sau này hình như có phần nhẹ dạ, chủ quan . Trọng Thủy gian xảo mưu mô nắm rõ điểm này, qua mặt An Dương Vương, một phần thăm dò bí mật quân sự, một phần lũng loạn triều đình...

Không, nếu ông cứ tin vào mấy chuyện mơ hồ này, sớm muộn cũng như lịch sử đã xảy ra, đâu lại vào đấy.

- Phụ vương... không phải đâu! – Tôi cố gắng lấy bình tĩnh can ngăn – Con... chỉ muốn nói là, ví dụ như người sau biết chuyện của người đi trước, coi như đó là điều tất yếu, là vận mệnh của người đi trước thì cũng vẫn là không đúng, vận mệnh... nên do chính mình tạo ra thì hơn...

Tôi mỉm cười, cố giải thích mặc dù cõi lòng hơi mông lung, nên nói ra những lời không đâu vào đâu, chẳng phải là không thể thay đổi lịch sử sao? Kết cục của thời đại này đã có trong sử sách, coi như đó là vận mệnh rồi... không thể thay đổi. Chỉ có nguyên nhân và diễn biến là còn nhiều điều khúc mắc, khiến tôi cũng tò mò.

Nhưng dẫu sao, chuyện báu vật gì đó không thể có thật, một phần là tôi không thấy nên tin, và quan trọng hơn, vì cái chuyện đó mà... lấy Cao Lỗ? Chuyện nực cười nhất trên đời này, có trăm ngàn lý do để nói nó nực cười!!! Tôi có chết cũng không tưởng tượng được.

- Con... thực sự không muốn sao? Dù con cho ta là lắm cẩm, nhưng không phải Cao Lỗ cũng xuất sắc sao? Hẳn không xứng với con sao? - An Dương Vương không ngừng thuyết phục.

- Phụ vương à! – Tôi chẳng cần suy nghĩ cũng đáp lại được – Dù hẳn trong mắt người tốt đến đâu, trong mắt con cũng không như vậy, thực sự thì cái chuyện kì bí khó tin này, không thể thuyết phục hai kẻ đến mặt nhau còn không muốn nhìn... phụ vương nhất định là đang đùa! Phụ vương, đừng nên nghĩ như vậy được không? Hôn nhân, không phải nên có tình yêu sao? Phụ vương, người vợ trước của hẳn không phải đã...

Nhắc đến đây, bỗng nhiên ánh mắt ông thâm trầm, thở dài khó hiểu. Ông yên lặng hồi lâu, mãi sau mới lên tiếng:

- Không phải ta không đoán biết được tâm tình của Cao Lỗ, nhưng mà... – Ông đột nhiên đứng dậy đi về phía tấm địa đồ, đặt tay lên phía bắc – Con nhìn xem, kẻ thù mà chúng ta đáng ngại nhất là ai?

Tôi ngẫm nghĩ, chẳng nhẽ ông muốn nhắc đến Nam Việt vương Triệu Đà? Có phải Triệu Đà từng nhiều lần gây chiến với nước ta không?

- Giáp với chúng ta là lãnh thổ của Triệu Đà, một tên cáo già tham vọng không đếm được – Ánh mắt ông đầy khinh thường và dè chừng – Trước đây hẳn cũng từng nhiều lần giao tranh với ta, gần nhất cũng là cuộc chiến mấy năm trước... thế nhưng, ta lo nhất không phải là hẳn...

- Vậy là... Tây Hán ư? – Tôi lăm lăm đoán bừa.

- Đúng vậy, là Tây Hán, Triệu Đà tuy lòng không phục nhưng cũng quy phục làm chư hầu của Tây Hán, đủ biết tiềm lực của Tây Hán mạnh đến cỡ nào, họ đất rộng người đông, ắt chúng ta không so bì được, bản thân ta cũng không tham vọng bành trướng xâm lăng, chỉ cần thời đại này, đất nước hùng mạnh, dân cư an lạc, kẻ thù trong ngoài phải dè chừng không dám đụng tới, coi như cũng xưng bá một phương... Nhưng họ không giống ta, trước hết là Triệu Đà, hắn muốn ngày một bành trướng, muốn một ngày thoát khỏi sự chi phối, kìm kẹp từ Tây Hán, thậm chí có thể lật đổ Tây Hán, việc hắn trước tiên muốn làm là xâm lược xuống phía nam, cướp nước ta, hắn không bao giờ từ bỏ ý định đó, con nói xem, ta phải làm sao?

- Đương nhiên là đánh lại hắn, làm hắn không còn ý đồ đó nữa!

- Ban đầu ta cũng nghĩ như vậy... Con biết tại sao đến giờ giao tranh nhiều lần, Triệu Đà cũng không dám liều đem toàn bộ tinh lực đất nước một trận sống mái với ta? Đó là hắn sợ sức mạnh quân sự của ta, và hắn cũng như ta đều sợ... trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

- Ngươi ông...- Tôi thốt ra – Là Tây Hán sao?

- Đúng vậy, con thực sự nhanh ý! Tây Hán sẽ nhân cơ hội hai nước vừa kiệt quệ sau chiến tranh, một lần đem quân chinh phạt, càn quét cả hai, thôn tóm thiên hạ. Cho nên Nam Việt, vẫn được ví như cái vành đai ngăn trở Tây Hán – chúng ta. Mặc dù cái đai đó như lông nhím, đeo vào sẽ khó chịu, nhưng nếu tháo ra, không biết sẽ ra sao nữa... Ta nghĩ rằng, trong tương lai gần, chiến tranh với Triệu Đà là một điều không nên, tạm thời để đất nước phát triển, ta cần nghĩ cách hòa hoãn trước với Triệu Đà và Tây Hán...

Lời ông nói không phải không có lý, sử sách viết về nước ta thời này ít đề cập đến ảnh hưởng của Tây Hán, chỉ tập trung vào Triệu Đà, nhưng nếu đối chiếu với nguồn sử sách của Trung Quốc, cũng có thể thấy tình hình Tây Hán – Nam Việt bấy giờ. Sau khi Lã Hậu nhà Tây Hán chết, Triệu Đà cũng hùng bá một phương, uy lực ngang ngửa với nhà Tây Hán. Sau đó thì... tôi không biết rõ lắm...

Nghĩ ngợi một lúc tôi lại nhớ ra chuyện ông nói ban nãy, bèn cười trừ:

- Phụ vương, điều đó có liên quan gì đến con và Cao Lỗ?

- Minh Hà, cứ coi như gạt bỏ niềm tin mơ hồ kia của ta, con cũng phải thấy, ta rất cần Cao Lỗ, hắn dẫu sao cũng xứng đáng là bảo vật trấn quốc, hắn giúp ích và có vai trò rất lớn với ta. Ta biết, hắn đem lòng yêu Mị Châu, nhưng ta không thể tác thành cho họ được!

- Vì sao? Không phải vì vậy, người nên lấy lòng hắn, nên gả công chúa cho hắn sao?

- Ta chỉ có một mình Mị Châu...

- Vậy thì sao ạ?

- Mị Châu không thể gả cho hắn, thứ nhất, Mị Châu cũng không phải là yêu hắn, chỉ coi hắn như anh trai, thậm chí nếu bỏ qua lời thề thốt của hắn không lấy vợ một lần nữa, bỏ qua mặc cảm của hắn mà tính đến chuyện tác thành cho hắn và Mị Châu, cũng không thể được... – Nói đến đây, giọng ông như chất chứa bao nỗi niềm, có cả nỗi tiếc nuối, dường như có chút ân hận, chút gượng ép ... – Ta, vốn đã nghĩ rằng, một ngày nào đó Mị Châu phải đi cầu thân, không cần biết là với Tây Hán hay Nam Việt...

Ánh mắt tôi ngỡ ngàng tốt độ. Vậy là An Dương Vương cũng đã tính toán đến chuyện này? Đem công chúa đi cầu thân?

- Cho nên, ta hi vọng Cao Lỗ có thể thay đổi, hi vọng con có thay đổi hắn!

- Không đời nào, phụ vương! – Tôi mỉm cười có chút khôi hài – Người xem, con thay đổi hắn? Để hắn chuyển tình cảm sang phía con sao? Không thể nào, người không thấy là...

- Ta biết! – Đột nhiên ông lại nhìn vào mắt tôi tin tưởng – Chuyện này nghe như không thể, bản thân Cao Lỗ cũng than thở với ta, hắn đã dùng mọi cách nhưng không thể bắt con quy phục hay có chút tôn trọng nào với hắn, hắn còn nói con với hắn không đội trời chung. Để ta cho con biết, Cao Lỗ bình thường rất điềm tĩnh, hắn chỉ tỏ ra mất bình tĩnh trước hai người, một là Mị Châu, có chút bối rối, lúng túng khi đứng trước mặt người mình thích, nhưng hắn vẫn giữ được phong độ, cố gắng giữ được phong độ, chỉ có trước mặt con, không hiểu sao hắn hoàn toàn như một đứa trẻ muốn hơn thua, đột nhiên mất bình tĩnh, nóng nảy đến bất thường, một chút phong độ cũng không còn... ta thấy, điều đó vô cùng thú vị.

- Đó đơn thuần là hấn quá căm ghét con!

- Ta cho đó là một dấu hiệu khả quan, con có thể tác động rất nhiều đến hấn, cứ coi như là bỏ qua điều ta tin trong giấc mơ, thì con cũng có thể khiến hấn sẽ không trở nên tiêu cực nếu Mị Châu bị gả đi!

Ông đang nói gì vậy? Cố tác thành cho hai kẻ đối lập? Còn muốn tôi thay vào vị trí của Mị Châu trong lòng hấn, chuyện này vô cùng hoang đường. Quyển rũ hấn, đừng nói là tôi không muốn, hấn đã xem thường tôi thì chớ, việc này càng khiến hấn ngứa mắt hơn thôi.

- Phụ vương, dù thế nào cũng không thể được! Không thể và không được! Con không làm được!

- Minh Hà, vậy con bảo bây giờ ta nên làm sao? Mặc dù ta yêu thương Mị Châu vô hạn, nhưng tình thân không thể đặt lên trên quốc gia, ngày hôm kia, sứ thần của Triệu Đà đã gửi một thư cầu hòa, còn hi vọng hai nước sẽ duy trì quan hệ hòa hảo bằng một cuộc hôn nhân, cũng tiến cử “thể tử Trọng Thủy tuổi trẻ tài cao” !

Trọng Thủy? Nhắc đến đây tôi mới giật thót mình? Vậy là cuộc hôn nhân đó sắp bắt đầu ư? Thời điểm đó đã cận kề.

Suy nghĩ của tôi chỉ kịp lướt qua như vậy, còn chưa kịp nghĩ gì thêm, từ phía ngoài cửa, một bóng người cao lớn bước vào, giọng điệu không giấu nổi sự phẫn nộ:

- Bệ hạ, chuyện này nhất định không thể được!

Hấn, chính là Cao Lỗ! Hấn đột nhiên bước vào, bất ngờ đủ để dọa người. Chẳng lẽ hấn đã đứng ngoài? Hấn đứng ngoài từ bao giờ? Đã nghe được hết hay nghe được đoạn nào?

- Cao Lỗ, tại sao khanh lại đứng ngoài? – An Dương Vương sau khi đã hết ngạc nhiên, mới buông lời hỏi.

- Thần vốn định tìm bệ hạ bẩm báo chút việc, nhưng đi đến đây chợt thấy hai người nói chuyện, lẽ ra không nên đứng ngoài nghe, nhưng lại thấy nhắc đến tên thần...

Hấn lúc này lại cố bình tĩnh tái lại, trong ánh mắt tuy có ẩn chứa nhiều sự bất mãn trước những gì An Dương Vương đã nói, nhưng lại đang cố tỏ ra điềm tĩnh, gương mặt tuần tú cương nghị có thêm phần “cool”. Hừ, giả bộ! Đã bao lâu tôi không thấy cái bộ dạng này của hấn, chẳng nhẽ sau khi tuyên bố không muốn nhìn thấy tôi hấn bèn gạt được mọi chuyện ân oán thù hận, lấy lại được phong thái như xưa? Tôi không tin, mà dường như từ nãy bước vào, hấn còn không liếc nhìn qua tôi một cái thật.

Hấn sợ mất bình tĩnh, hay đã coi tôi như phế vật không cần đếm xỉa rồi?

- Vậy coi như khanh đã hiểu, hơn ai hết, khanh hiểu rõ tiềm năng quân sự nước ta, việc nên hòa hay nên chiến, ý kiến của khanh ra sao?

- Bệ hạ, quân sự của chúng ta, mặc dù ngày một mạnh, nhưng cũng như tòa thành này, theo chí hướng của người, chúng ta chú trọng thủ hơn là công, mục đích coi trọng bảo vệ hòa bình, đánh đuổi ngoại xâm, coi trọng nhân nghĩa, không vì mục đích xâm lăng nước khác, thần cũng đã vì chí hướng của bệ hạ mà cố gắng xây dựng quân đội như vậy...

- Khanh có đủ tự tin để đánh lại cả Nam Việt lẫn Tây Hán? Trong cùng một thời gian ngắn? – An Dương Vương nhìn thẳng vào hấn hỏi.

Chỉ thấy hấn dường như thâm nghiên rằng, đôi mắt khép lại, hai nắm tay siết chặt. Một hồi hấn mở mắt ra, lúc này ánh mắt không được bình tĩnh như cũ.

- Nếu như là vì không thể cùng lúc đánh lại được, bệ hạ muốn đem công chúa người coi như trân bảo đi cầu thân? – Hấn nhấn mạnh ở cuối câu.

- Ta biết, nhưng không phải khanh cũng là người luôn đặt lợi ích quốc gia lên tình thân sao? Ta biết, khanh đang vô cùng khó xử, khanh đối với Mị Châu như thế nào... nhưng ta còn là cha của nó! Không một triều đại nào, không một quốc gia nào tránh được việc hi sinh nữ nhi để vì lợi ích quốc gia! – Giọng An Dương Vương cũng đầy khổ tâm.

- Thần... – Hắn bây giờ không tránh khỏi mất bình tĩnh – Thần nhất định bảo vệ đất nước này, bất cứ giá nào, cũng không cần đem công chúa đi cầu thân!

Giọng hắn dường như đầy quyết tâm, dù không biết quyết tâm đó có thể thành không, nhưng tôi cảm nhận được hắn nhất định không để một công chúa Mị Châu xinh đẹp thuần khiết làm vật hi sinh, vì người mình yêu thương mà càn nỗ lực hơn...

Trong lòng tôi không hiểu sao lại sinh ra chút cảm giác khâm phục chân tình của hắn... Không phải tôi luôn căm ghét hắn sao? Nhưng mà chân tình như vậy, cũng đủ để khiến người ta động lòng. Hơn nữa, nếu như sau này công chúa vẫn đi cầu thân, hắn hẳn vô cùng khổ tâm, rốt cuộc đem lòng yêu nhưng lại không được gì. Tôi bây giờ nhớ đến ngày xưa trong vở kịch “Chiếc áo thiên nga” hay “Nỏ thần” gì đó được công chiếu, nhân vật Cao Lỗ gì đó hình như cũng rất yêu sâu nặng Mị Châu, không ngờ bây giờ mới thấy điều đó có thật, tôi vốn không để ý lắm, bây giờ mới ngẫm ra...

Nhưng không phải Mị Châu sẽ yêu mù quáng Trọng Thủy?

Vậy là hắn thất bại rồi... nhưng sao bây giờ tôi lại không thấy hân hoan vui sướng vì hắn sớm muộn sẽ khổ tâm? Dù sao, hắn cũng là kẻ yêu đơn phương đau khổ, những kẻ yêu đơn phương mà không được bất cứ cái gì... tôi không nên so đo, về mặt này, tôi thanh thản hơn hắn, vậy là đã thắng lợi rồi!

Nhưng, điều đó không thể nào ảnh hưởng đến suy nghĩ thù ghét hắn như trước, việc nào vào việc đấy!!!

An Dương Vương bấy lâu im lặng, cuối cùng ông khổ sở lên tiếng:

- Vậy khanh bảo ta nên làm sao? Triệu Đà mấy năm nay không ngừng thôn tính các bộ lạc và tiểu quốc, củng cố sức mạnh quân sự, sớm muộn cũng muốn thôn tính nước ta, cuộc chiến với hắn dù không tránh khỏi, nhưng ta vẫn muốn cầm hòa một thời gian để nước ta chuẩn bị đủ mạnh...

Lời ông nói, không phải không có lý.

- Bệ hạ, thần phải làm thế nào? Nếu như chúng ta mạnh hơn, thần nỗ lực hơn thì công chúa không cần gả đi? - Hắn vẫn siết chặt nắm tay – Tại sao bệ hạ không bình tĩnh cùng các cận thần bàn bạc lại, thần cho rằng không phải không có đối sách khác!

- Cao Lỗ, vậy coi như khanh thông minh đi, đối sách khác? Trước hết ta vẫn phải xử lý lá thư này !

Cao Lỗ nhắm mắt lại lần nữa, dáng vẻ trầm tư suy nghĩ, hai tay vẫn nắm chặt không thay đổi, một lúc lâu sau hắn thở dài ra hơi mà nói:

- Trước mắt, nên tìm một người thay thế công chúa, bệ hạ không nên vội vàng mà khinh suất, không biết bên kia có ý đồ gì, có thể là mượn phong tục ở rể, sai gián điệp sang nước ta, cũng có thể theo phong tục xuất giá bên đó, công chúa vào chốn nguy hiểm, nếu như bọn chúng âm thầm giết nàng để nước ta chậm ngòi chiến tranh trước, bên chúng dễ dàng mượn quân các nước khác, cũng không chắc Triệu Đà cho thế tử thật kết hôn với công chúa...

Ồ, nghĩ ra được nhiều khả năng đến vậy, quả nhiên là bộ óc đa nghi tuyệt đối, lại còn nghĩ ra cách tìm thế thân cho công chúa nữa, không tệ chút nào, hừ, “bảo vật trấn quốc” của An Dương Vương...

- Thế thân? Nhưng ta không thể dễ dàng tìm ra người đủ để tin tưởng, chuyện này vốn liên quan đến vận mệnh quốc gia... – An Dương Vương thở dài.

Chỉ thấy Cao Lỗ bình tĩnh, lạnh lùng, bây giờ mới nhìn về phía tôi, ánh mắt không cảm xúc, không tức giận, cũng không ghen tị:

- Chẳng phải bệ hạ cũng mới nhận một công chúa sao? Đó không phải “báu vật mang lại hi vọng” cho người sao?

21. Chương 21: Lựa Chọn

Tôi ngỡ ngàng cứng họng. Hắn rõ ràng ám chỉ muốn tôi đi làm vật thể thân cho người hắn yêu....

Hắn, quả nhiên muốn tìm cách trả thù, ép tôi đến con đường này, hắn biết rõ An Dương Vương coi trọng, tin tưởng tôi và tôi cũng kính trọng ông. Nếu như An Dương Vương hi vọng tôi, muốn giao trọng trách cho tôi, dù là muôn phần nguy hiểm, tôi cũng khó để chối từ, hơn nữa chính tôi cũng phản đối đem công chúa đi cầu hòa... công chúa hoàn toàn là người trong sáng thuần khiết...

Một công đôi việc, hắn vừa cứu được công chúa hắn yêu, vừa tống cổ được cục tức là tôi, hoàn hảo, tôi nên khen hắn một câu.

Khen thay một câu hắn tàn nhẫn, vì tình cảm của mình có thể giẫm đạp lên số phận người khác, vì tình yêu của mình mà tàn nhẫn với tôi như vậy, thật đáng cảm hận... kẻ đê tiện, nhỏ mọn!

Quay sang nhìn An Dương Vương, thấy ông nhìn tôi bối rối, chẳng lẽ ông cũng cho rằng tôi thích hợp?

- Cao Lỗ, ta không thể vì không muốn hi sinh con gái ruột của mình mà hi sinh Minh Hà, chuyện bất nghĩa đó, ta không làm được! – An dương vương cuối cùng cũng khiến quyết phán một câu.

- ĐÚNG VẬY! NGƯỜI LÀ ĐỒ ĐÊ TIỆN, BẤT NHÂN BẤT NGHĨA ! – Tôi được thể cũng ném vào mặt hắn những lời cảm tức.

Chỉ thấy hắn cười nửa miệng mỉa mai, bình tĩnh bước về phía tôi, thản nhiên châm chọc:

- Ta cũng không phải là ép ngươi, nhưng đê tiện một chút để đạt mục đích của mình cũng không tệ đâu... – Giọng hắn đầy ẩn ý.

Đạt mục đích của mình? Bảo vệ công chúa? Trả thù tôi?

- Ngươi không chấp nhận sao? Hay ngươi nghĩ rằng còn có lựa chọn khác, ví dụ như tin vào những chuyện thần kì bệ hạ mơ thấy, hay là ngươi cho rằng cứ nên theo cách kết hợp ta và ngươi, tạo ra sức mạnh thần kì nào đó, như vậy cũng có hi vọng gì đó? Ngươi...muốn ta phải lấy ngươi sao? – Giọng hắn âm điệu trào phúng, nhưng ý tứ thì khiến tôi ghê tởm kinh khủng.

- TA NÓI CHO NGƯỜI BIẾT! - Tôi cũng không cần giữ thể diện mà xả vào mặt hắn một tràng nữa – NGƯỜI CỐ Ý ÉP TA, NHƯNG ĐỪNG BAO GIỜ ĐẮC Ý, TA, THÀ LÀM THỂ THÂN CHO CÔNG CHÚA ĐỂ BÁO ĐÁP, GIÚP ĐỠ AN DƯƠNG VƯƠNG CÒN HƠN ĐỂ NGƯỜI LÔI RA LÀM TRÒ CƯỜI, NGƯỜI TUỞNG TA MUỐN TIN SAO? NGƯỜI LÀ THẦN THÁNH CHẮC?

Trong giây lát thoáng qua, ánh mắt hắn có chút choáng váng thì phải. Hắn lùi lại phía sau mấy bước, nắm chặt lấy tay. Hừ, giả bộ, hắn bị tôi rửa đến thế, không tin là giữ được bình tĩnh... Nhưng không, hắn lại lấy nụ cười giả tạo mà đáp trả rằng:

- Tốt, ngươi vừa nói ngươi chấp nhận đi vào hang cọp cầu thân thay công chúa đó! - Hắn không nhìn tôi nữa, nhưng miệng vẫn cong lên ác ý - Ta xem như đã thành công rồi... bệ hạ, tạm quyết định như thế, bây giờ đã đến giờ luyện binh, thần xin cáo từ.

Rồi hắn nhanh chóng cúi đầu xin lui khỏi, chớp mắt đã rời đi, cứ như sợ ở lại tôi sẽ có dịp đổi ý vậy.

Tôi quay sang nhìn An Dương Vương, ánh mắt không giấu nổi ám ức, căm ghét, tức giận vẫn còn đọng đầy. Chỉ thấy An Dương Vương sững sờ một hồi lâu, không biết ông nghĩ gì, lại nở một nụ cười khó hiểu.

- Phụ vương... chuyện cầu thân... thực sự phải làm sao? – Tôi nhìn ông bằng ánh mắt khẩn cầu, lúc này là tôi bị hớ, nhưng tôi thực sự không muốn làm.

- Nếu con không muốn, ta cũng không ép! - Ông mỉm cười.- Đây là chuyện của ta! Dù con đồng ý, ta cũng rất áy náy, vẫn là không thể vì con gái mình mà hi sinh người khác, mặc dù con là người ta rất tin tưởng, nhưng vẫn không thể làm chuyện bất nghĩa đó được!

- Đúng, chuyện bất nghĩa đó chỉ có Cao Lỗ mới nghĩ ra được! – Tôi nhân cơ hội nói xấu hắn.

- Dù ta có chấp nhận, con cũng không cần đi cầu thân đâu! – Ông nâng chén trà, âm điệu khó hiểu – Mọi chuyện biết đâu lại như dự liệu của ta...

Tôi hoàn toàn không hiểu ông đang hàm ý gì, dự liệu ban đầu là gì chứ? Đừng bảo là... không đâu, không đời nào!

Nhưng chuyện nghị hòa với Triệu Đà, rồi sẽ ra sao? Trong lịch sử mà tôi vẫn tin tưởng, có cuộc hôn nhân Mị Châu – Trọng Thủy, nhưng có người bảo đó chỉ là truyền thuyết giải thích cho sự mất nước Âu Lạc sau này. Nghĩ đến đây tâm trạng tôi lại nặng nề... dù có cố gắng đến đâu, cũng sẽ như lịch sử, nước Âu Lạc sẽ bị diệt vong, bị Triệu Đà thôn tính. Hoài bão của An Dương Vương, quyết tâm của bao người dân Âu Lạc, tất cả bị đổ bể vì một cuộc hôn nhân – một âm mưu chính trị...

Thảm cảnh đó, tuy khi đọc lại lịch sử, tôi cũng thấy đau lòng, nhưng hiện giờ tôi đang là người chứng kiến, càng thấy không muốn điều đó xảy ra hơn...

Nếu như, nếu như điều đó không xảy ra, sẽ không có một ngàn năm đô hộ, nước ta sẽ như thế nào?

Cơ hội... đánh cược gì đó của An Dương Vương, liệu có thực sự có tồn tại, tại sao lúc này tôi lại mơ hồ hi vọng... nếu như có một hi vọng, điều đó có thể thay đổi vì tôi sao? Thật không thể tưởng tượng!

Thay đổi, cái gì mà bảo vật hi vọng, làm sao có thể thay đổi, dựa vào mấy chuyện kì bí tướng số khiến tôi và Cao Lỗ... không thể nào... nghe thật hão huyền... hay tôi lại thay công chúa Mị Châu, có cơ hội làm chuyển dịch bánh xe lịch sử sang một hướng khác, đây mới là hi vọng? Hi vọng nào nên nắm bắt lấy....

Vốn tôi chỉ nghĩ, đơn thuần là tôi chứng kiến câu chuyện Mị Châu – Trọng Thủy, đơn giản muốn biết, Trọng Thủy có thật lòng yêu Mị Châu?

A, bây giờ đầu óc tôi rối rắm quá...

Tại sao tôi lại rơi về cái thời đại này? Kể chết tiệt nào đẩy tôi xuống giếng? ...

Liệu, chuyện tôi quay về quá khứ có đơn thuần là một cuộc dạo chơi hay không? Tôi là dân văn, đọc cũng không ít ngôn tình tiểu thuyết, nhưng nếu bảo tôi quay về quá khứ không phải để gặp gỡ các mỹ nam mà làm một chuyện trọng đại gì đó liên quan đến lịch sử, thay đổi lịch sử? Hay đảm bảo cho lịch sử vẫn đi đúng hướng?

- Minh Hà, con lại đang nghĩ gì vậy? – Câu hỏi bất chợt của An Dương Vương lại khiến tôi giật mình.

- Không có gì... – Tôi lắc đầu – Mọi chuyện bây giờ nên làm sao ạ?

- Bản thân ta thực sự không biết...- An Dương Vương ánh mắt u uẩn – Có nên tin vào giấc chiêm bao hay không, mặc kệ tất cả hay không ngừng tìm kiếm đối sách...

- Vậy công chúa có phải đem đi cầu thân không ạ?

- Ta cũng chưa từng đề cập với Mị Châu chuyện này, cũng sợ rằng nó oán hận ta, cũng sợ ta rút cuộc cũng mềm lòng, thấy nó đau buồn, ta cũng sẽ hối hận, tự oán trách bản thân khiến nó dần thân vào một mưu đồ chính trị... Giá như...

An Dương Vương ảm đạm thở dài. Quả thật mọi việc bây giờ thật mông lung...

- An Dương Vương... hãy để con suy nghĩ xem, con cảm thấy, dường như có cái nguyên do bất thường nào đó nên con mới đến đây... con đang rất mơ hồ...

Kể đẩy tôi xuống giếng là ai? Là người hay oan hồn cũng không biết nữa... dường như đã gọi tôi là “Kim Quy chi nữ”... hẳn biết tôi. Kể kì lạ không rõ mặt đó, trông như một u hồn hàng ngàn năm...

Lẽ nào trong quá khứ, tôi đã từng tồn tại, vì vậy chuyện tôi quay lại quá khứ là tất yếu... Muốn biết câu trả lời, chỉ có cách dần thân vào lịch sử... Lịch sử rồi cuộc ra sao, phải trải qua mới hiểu thấu được toàn bộ sự tình...

- Phụ vương, con quyết định sẽ suy nghĩ thêm một vài ngày nữa, sau khi thông suốt, con nhất định trả lời người, cũng có thể con sẽ cam tâm thay công chúa đi cầu thân...

An Dương Vương ánh mắt ngỡ ngàng xen lẫn cảm động. Một hồi lặng đi, sau đó ông lên tiếng:

- Con có biết mình đang nói gì không?

- Thế nên con mới cần suy nghĩ... con cảm tưởng, hình như con cũng có một vai trò nào đó với quốc gia này...

An Dương Vương lại đứng dậy, đi về phía tôi, ánh mắt nhiều nỗi niềm nhìn tôi mà nói:

- Vậy, con hãy cân nhắc kĩ lưỡng... chuyện cầu thân, và cả chuyện giấc mơ của ta... ta thực sự cũng muốn thông suốt... thật ra con cũng không nhất thiết phải cầu thân, công chúa cũng có thể có hi vọng không cần phải cầu thân... nếu như kì tích nhỏ bé có thể xuất hiện, giúp chúng ta mạnh hơn, có cơ hội chiến thắng vạn mệnh...

“Mọi chuyện ngày hôm đó đã trải qua như vậy, khiến tôi có cảm giác hồi hộp lẫn sợ hãi, lo ngại rằng liệu quyết định của bản thân mình liệu có thể là khởi đầu ột biến cố lịch sử mà không thể biết trước được, tôi lúc đó cũng không biết được, lịch sử liệu có đi đúng hướng, liệu có cơ hội nhỏ nhoi nào đó để thay đổi...

Tôi có muôn vàn câu hỏi, những câu hỏi phía trên chưa phải là tất cả, mọi chuyện ra sao, đáp án thế nào, tôi phải lần lượt kể lại ở phía sau...

Chỉ biết, ngày hôm đó, tôi có một lựa chọn là thay công chúa Mị Châu cầu thân, như vậy không khác gì một nguy cơ tôi sẽ trở thành vai chính trong câu chuyện đó, hoặc là theo hi vọng lúc đầu của An Dương Vương, nói trắng ra là chiếm lấy trái tim Cao Lỗ, kẻ vai sát cánh bên nhau, trợ giúp An Dương Vương ?!!...coi như một lựa chọn khác, nhưng bản thân tôi lúc đó đơn thuần cho rằng, lựa chọn thứ hai này thật nực cười và vô lý, mang màu sắc ảo tưởng cao độ... Nhưng mọi chuyện không phải là không có lý, dù có mang màu sắc thần thoại, điều đó cũng chỉ là sự tô điểm hơn ột sự việc trong lịch sử hoàn toàn lô gic, điều này mãi về sau, tôi mới chiêm nghiệm được... Nhưng lúc đó, cũng đã không thể quay đầu, chỉ có cách bước tiếp...

Tất cả những gì phía trước là phần mở đầu cho câu chuyện tôi còn đang tiếp tục kể lại...”

PHẦN HAI CỦA CÂU CHUYỆN

Ban đêm không tài nào ngủ được, trong đầu nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, nhắm mắt cũng không ngừng suy nghĩ...

Tôi chui ra khỏi cái mền lông ngỗng, vươn vai, khoác thêm áo khoác đi ra ngoài. Bây giờ tôi đã không còn bị những kẻ theo dõi như hình với bóng, hình như là vậy. Tuy nhiên tôi vẫn cẩn thận nhìn lại, xem xét xem liệu mình có thực sự có tự do tuyệt đối hay không. Tôi mò mẫm tự ý đi ra khỏi điện giữa nửa đêm, hình như không có ai quan tâm thật, tôi lấy áo khoác trùm lên đầu, từ từ bước đi...

Đi được một đoạn đường khá xa trong thành, thấy một bên tiếng hô hào vang vọng, không phải bên đó đang tập trận đấy chứ, nửa đêm còn hành hạ quân sĩ thế này, Cao Lỗ thực sự là kẻ đồn mạt, nhắc đến hắn, tôi không khỏi tức tối vì hắn dám nhần tâm, quyết tâm tàn nhần đẩy tôi vào thay thế cho công chúa. Dù tôi có thương tình công chúa, cảm kích An dương vương, hay tôi phát hiện ra dường như mình vô tình hay hữu ý có một vai trò nào đó trong bối cảnh này, hay những câu hỏi tôi không thể giải đáp khiến tôi phân vân mình có nên liều một phen dấn thân vào, thì hắn cũng không có quyền tìm cách tống tôi đi như vậy, lại còn là người hiến ra kế hay đó nữa chứ... đáng khinh!

Đi thêm một đoạn nữa, thấy bên phía tay phải, gần phía lối đi ra cửa thành, có một doanh trại lớn, bên trong đèn đuốc sáng rực, các binh sĩ đang tràn đầy khí thế tập luyện võ thuật.

Hình như họ đang chia cặp hai người một tập đấu vật, đây là môn võ truyền thống lợi hại của nước ta, rất hữu dụng khi đánh giáp lá cà. Tôi trong lòng có chút hứng thú, muốn lại xem sao.

Tôi bèn khẽ nép sau một hàng rào tre ngoài doanh trại đứng xem. Các binh sĩ của chúng ta thời này ai nấy đều mạnh khỏe cường tráng do được tập luyện ngày ngày. Dù giữa trời xuân mưa lất phất, gió đêm ẩm buốt, họ vẫn cời trần tập luyện, mồ hôi nhễ nhại. Họ hăng say tập luyện và có vẻ rất quy củ, nề nếp như vậy, quân đội nước ta bài bản như vậy, lý nào lại thua trong một cuộc chiến tương tàn với Triệu Đà sau này...

Tôi ánh mắt thần thờ nhìn vào phía bên trong doanh trại, ánh mắt không dừng ở bất cứ nơi nào cố định, trong lòng hỗn loạn...

Hàng ngàn chàng trai trẻ đang tập luyện dưới ánh đuốc này, dù mệt mỏi, dường như họ vẫn rất cố gắng, tràn đầy khí thế... những con người này sẵn sàng hi sinh để bảo vệ tổ quốc, họ đã gắng công tập luyện như thế, chỉ mong chiến thắng bất kì ngoại xâm nào, cho người thân, gia đình, làng xóm... mọi người có thể sống lâu dài hạnh phúc... nhưng lẽ nào, một ngày nào đó, vì biến cố lịch sử, tất cả bọn họ sẽ bỏ mạng vô ích, đất nước này rồi cũng rơi vào tay Triệu Đà? Rồi thêm một ngàn năm Bắc thuộc...

Thời đại tôi đang đứng đây, hoàn toàn đậm bản sắc lịch sử thuần túy của người Việt Nam, có lẽ chưa bị lai tạp nhiều văn hóa Trung Quốc, hậu quả của những năm bị họ đô hộ sau này... tất cả dường như rất tinh túy, rất đáng chiêm ngưỡng và tự hào...

Nhưng liệu có một ngày, tất cả sẽ bị vô ngựa xâm lăng chôn vùi... tất cả có thể là một thảm cảnh?

Tại sao tôi lại ở đây? Đơn thuần chỉ để chứng kiến, hay lại thực sự có một cơ hội thay đổi? Có thể thay đổi lịch sử sao? Tôi không dám làm chuyện kinh hoàng đó... nhưng, nếu như chỉ đứng nhìn tất cả những người ở đây đều sẽ hi sinh vô ích, chứng kiến máu xương của nhân dân đổ xuống, chứng kiến Triệu Đà xâm lăng? Câu trả lời là gì?

Liệu có cơ hội để cứu vãn tình thế? Hoài bão của An Dương Vương... liệu có thể đánh cược một phen?

Nếu như tôi thay thế công chúa trong một cuộc hôn nhân giả thì sao? Trọng Thủy là nhân vật lịch sử tôi căm ghét, tôi không muốn lấy hắn, cho dù chỉ là đơn thuần giả vờ để mở ra con đường hòa bình trước mắt, hay như tôi có cơ hội để phòng hấn khi đã hiểu về lịch sử... Giả dụ như biết trước Trọng Thủy là kẻ thâm hiểm, tôi sẽ đề phòng cao độ, hay tìm cách thanh toán hắn? Nếu tôi là công chúa Mị Châu, tôi cũng sẽ không mù quáng như vậy... bởi lẽ tôi đã biết trước... đây là cơ hội ư?

A, nhưng tôi chỉ là một cô gái bình thường, thậm chí còn chưa có kinh nghiệm cuộc sống dồi dào, dù tôi có đi thay công chúa, một cô gái mới mười bảy tuổi như tôi thì làm được gì? Thậm chí nói đơn giản, chiếu theo tuổi hiện đại để đủ năng lực dân sự, đủ điều kiện kết hôn, tôi còn thiếu đến mấy tháng nữa để sang tuổi mười tám, trọng trách của tôi, không thể nặng nề như thế chứ?

Đau đầu quá! Tôi khê thở dài.

Quay lại với sự tập trung, tôi tiếp tục nhìn về phía trong doanh trại, các binh sĩ dường như đã thấm mệt. Một người cường tráng, mặc quân phục chỉnh tề, có vẻ cao cấp hơn các binh sĩ còn lại, có thể là đội trưởng hay chỉ huy gì đó, anh ta lên phía trên chỗ vị tướng quân đang ngồi chỉ đạo, cúi đầu nghiêm chỉnh nói:

- Bẩm Phó tướng quân, trời đã muộn, các anh em binh sĩ cũng đã thấm mệt, liệu có thể cho các anh em nghỉ ngơi?

Nhìn từ phía này chỉ thấy dáng vẻ bệ vệ, cao to đậm người của vị tướng đó, ông ta đứng lên nhìn khắp một lượt rồi nói:

- Ta cũng biết các anh em mệt, nhưng phần luyện tập của hôm nay chưa đủ thời gian, chủ tướng không ở đây, ta cũng không dám tùy tiện cho binh sĩ nghỉ sớm, hay là các anh em binh sĩ ngồi nghỉ một lát, sau đó tập tiếp một canh giờ rồi về nghỉ?

Các binh sĩ đang mệt mỏi, gương mặt có chút tiu nghỉu thất vọng, nhưng quân lệnh như sơn, không ai dám phản ứng thái quá, bèn vào chỗ mái che tránh mưa trong doanh trại ngồi nghỉ.

Quân đội, có vẻ rất hà khắc thì phải, nửa đêm mà còn tập luyện như vậy, có phải là ngày mai ngày kia xung trận ngay đâu?

Lúc này tôi mới để ý mình đứng một lúc dưới mưa phùn, cái áo khoác ngoài cũng đã ẩm ướt, gió trời thổi qua càng làm tôi lạnh lẽo muốn run rẩy. Thôi vậy, cũng không còn gì để xem, tôi định quay người bỏ đi thì bất thành linh một cánh tay từ phía đằng sau lưng, bắt ngờ mạnh mẽ đặt lên một cọc rào gỗ, ngay phía bên cạnh vai phải của tôi. Kinh ngạc quay lại, đã đập vào mắt khuôn người rắn chắc cao lớn của ai đó, ngửa đầu lên không khỏi giật mình thêm một cái.

- Cao Lỗ, người... sao lại ở đây? Định hù chết người sao?

Tôi vượt ngực trần an. Tên này xuất hiện từ lúc nào, đến gần từ lúc nào mà tôi không biết vậy? Cũng như lúc chiều, đột nhiên xuất hiện khiến người khác thót tim.

- Ta mới nên hỏi nửa đêm người làm gì ở đây? Thăm dò? Tham quan?- Hắn chỉ cúi xuống nhìn tôi trong nửa giây, gương mặt lại ngẩng lên thẳng bình thường, ánh mắt nhìn về phía trong doanh trại.

Tôi bây giờ khinh hắn đến mức không muốn nhìn thấy, cũng không muốn trả lời, bèn định nhích người sang bên kia, tránh khỏi tầm khống chế của hắn, lập tức lại thêm một cái tay to dài, cơ bắp chắc nịch lại nhanh chóng đặt vào cái cốc gỗ bên cạnh, không cho tôi có cơ hội thoát. Tôi cười hàm ý khinh thường lẫn giấu cợt:

- Này, tư thế này sẽ khiến cho người nào nhìn thấy sinh ý hiểu lầm đó ! – Tôi lập tức lấy tay đẩy tay hắn ra, nhưng không có tác dụng gì.

- Thì sao? – Giọng hắn thản nhiên, điềm tĩnh làm người khác cũng thấy kì lạ.

Tôi ngược lên chăm chú nhìn hắn, không ngừng dò xét. Mới không gặp từ tối hôm kia, tức là khoảng hai ngày, hắn ăn phải cái gì nên trở nên điềm đạm bình tĩnh với tôi thế này, lúc chiều cũng ở chỗ An Dương Vương cũng không phải là nổi đóa, khác thường này thật có chút ghê người. Hắn chuyển từ nóng nảy sang mặt dày rồi sao? Chuyển từ một kẻ thích gây sự, khiêu khích tôi rồi lại phát hỏa sang một kẻ lạnh lùng, hờ hững, vô cảm? Đổi chiến thuật ư? Hay đúng là hắn đã lấy lại được cái “phong độ” nào đó trước kia của hắn...

- Này, ta chỉ đi ngang qua đây, ghé lại xem, cũng không phải là cố tình muốn xuất hiện trước mặt người đâu, người ghét nhìn thấy ta phải không? Tránh ra cho ta đi đi! – Tôi cũng làm bộ thản nhiên mà yêu cầu.

Cũng không đợi hắn chịu xê ra, tôi bèn không ngại ngần câu lệ, cúi đầu xuống chui qua tay hắn mà đi ra. Vừa thản nhiên định cất bước đi, tôi vừa nhìn hắn, ánh mắt chán ghét mà nói:

- Kẻ như ngươi, ta khinh! – Tôi cũng không muốn dùng đến cái giọng gay gắt thường ngày, chỉ đứng dừng như đang coi khinh cực độ – Người nghe cho rõ đây, dù ta có quyết định đi cầu thân thay công chúa, người cũng đừng nghĩ là do người đủ khả năng ép buộc mà đẩy ta đi!

Tôi thản nhiên bước đi, bây giờ càng nghĩ đến chuyện lúc chiều, cũng khinh thường hắn đến mức không muốn quay lại nhìn hắn một cái nữa.

- Người quyết định đi thay công chúa sao? – Giọng hắn vọng lại từ phía sau lưng tôi, không rõ là âm điệu, thái độ gì.

- Cơ hội hay không, ta cũng muốn thử một lần xem có thể thay đổi vận mệnh, nhưng chuyện này là do bản thân ta quyết định, bản thân ta tự thay đổi vận mệnh, dù là số phận của ta hay đất nước này, người đừng đắc ý... - Tôi tự nhiên muốn tuôn ra những lời thách thức khó nghe nhất – Ta phát hiện ra, cái gì cũng phải chứng kiến mới thấy rõ, không chỉ là học, là đọc sách thấy được. Trước đây ta cảm thấy trong thời đại này, đáng khinh ghét nhất là Trọng Thủy, nhưng bây giờ ta còn nhận thức ra, biết đâu người còn đáng ghét hơn!

Không cần biết hắn có hiểu hết những lời này của tôi, chỉ biết là những suy nghĩ đó thoáng vụt qua tôi.

- Vậy ta cũng không ngại cho người biết, triều đình của Triệu Đà chính là hang cọp thực sự, thể tử của hắn chính là một tên gian xảo, lại phong lưu mê tửu sắc, người hoàn toàn tự nguyện thật sao?

Cơn gió đêm thổi qua từ phía sau, cái lạnh buốt như muốn thấm vào da thịt. Cõi lòng tôi có một tia tê tái, đúng vậy, tại sao tôi phải chấp nhận đi chứ? Liên quan gì đến tôi chứ? Vì thách thức hắn sao? Vì cái hi vọng thay đổi mơ hồ gì đó? Tại sao lại là tôi chứ? Tôi định làm gì với cái tương lai của mình chứ? Không, có lẽ là tôi đã nhầm lẫn, mê muội rồi...

Một vài suy nghĩ tương tự lúc này khi trần trọc không ngủ được lại lần lượt vụt qua.

- Người đang dọa ta sao? – Tôi vẫn cố lấy giọng bình thản mà hỏi – Vậy người cứ tận hưởng cái cảm giác đắc ý sung sướng đó đi!

Tôi không thèm nhìn, cũng không còn muốn dây dưa với hắn thêm, thực sự bây giờ càng nghĩ, tôi càng khinh ghét hắn tột độ... Vì người con gái mình thích, hắn có thể làm tất cả, kể cả là chà đạp tôi.

Dù hắn có thể thù ghét tôi, đối đầu tôi, nhưng tại sao có thể vô liêm sỉ mà nghĩ ra cái cách thể thân như vậy?

Dù tôi có cam tâm tình nguyện vì đất nước này, vì An Dương Vương, vì muốn thử và trải nghiệm lịch sử, tôi vẫn có cảm giác tổn thương vì bị chà đạp.

Tại sao chứ? Tại sao có thể đối xử với tôi tàn nhẫn đến thế, dù trước đây chọc vào hấn, dù hấn có muốn giết tôi để xả hận, nhưng cũng là vì bản thân hấn, lần này thì không...

Hấn trước hết là vì hạnh phúc của người hấn yêu, hấn có thể hi sinh tất cả, tàn nhẫn hi sinh một người khác... Như vậy không phải là tàn nhẫn hơn vạn lần sao?

Tôi cảm thấy bị đối xử tệ chưa từng thấy, cảm thấy mình còn không được coi trọng như một con người, tôi dù không tốt đẹp như công chúa, nhưng cái hạnh phúc cơ bản của một người con gái hấn trong mắt cũng không đáng có sao?

Trong lòng tôi, cứ nghĩ đến câu nói của hấn với An Dương Vương ban chiều, trong lòng càng oán hận, càng khó chịu... càng không cam tâm...

Đi thêm được vài bước, tôi nghiêng rằng, trong lòng nhất thời vụt qua suy nghĩ, cũng không cân nhắc gì thêm, bèn quay lại phía doanh trại.

Tôi điềm nhiên mặc lại áo khoác, đường hoàng tiến vào cửa doanh trại. Lúc này các binh sĩ vẫn còn nghỉ ngơi, tên Cao Lỗ đã điềm nhiên ngồi trên ghế chủ soái. Xung quanh không ai đứng gần hấn, dường như sắc mặt hấn cũng không tốt, tức giận ư? Đó chưa phải là tất cả đâu, đừng nghĩ người có thể khuất phục ta, chà đạp ta, Cao Lỗ!

Khi tôi bước vào, gây chú ý của toàn bộ người trong đó, trước hết là những binh sĩ gác cổng. Họ đều thốt lên “Kim Quy chi nữ”. Họ nhận ra tôi, và cũng không hề ngăn cản tôi bước thẳng vào trong.

Chỉ thêm mấy bước, các binh sĩ đã đồng loạt, không ai bảo ai, gương mặt đầy ngạc nhiên mà hô lên: “KIM QUY CHI NỮ”

Tôi khẽ mỉm cười về phía họ, bình thản bước vào trong, đến thẳng trước mặt hấn. Gương mặt hấn không khỏi kinh ngạc.

Trước khi hấn kịp hết ngỡ ngàng, còn đang ngần ra, tôi dùng hết sức, tát vào mặt hấn một cái.

Một tiếng “Bốp” rõ to bất ngờ vang lên, đồng thời khiến tất cả mọi âm thanh xung quanh tôi im bật. Mọi người còn đang ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của tôi, lập tức sững sờ, ai nấy trợn tròn mắt.

Thần nữ xuống tay với đại tướng quân ngay trước mặt hàng ngàn binh sĩ!!!

Hấn sau đó lập tức nhìn tôi giận dữ, tròng mắt đầy kinh ngạc lẫn phần nộ, tôi cũng nhìn lại, như một cuộc giao đấu ánh mắt, hấn như dùng ánh mắt để truyền đạt.

“Người điên rồi sao? Người muốn làm gì ở chỗ này? Người tưởng trước mặt binh sĩ ta không dám làm gì người sao?”

Tôi cười lạnh, quay ra, đôi môi buông lời lạnh lùng nghiêm khắc:

- Ta đang giáo huấn tướng quân của các người!

Đúng vậy, trước mặt binh sĩ, tôi là đại diện của tín ngưỡng, hấn dù tức giận đến đâu cũng không thể làm gì tôi...

Những binh sĩ ngạc nhiên ồ lên, một số xì xào bàn tán, vị phó tướng lại chỗ tôi, cẩn trọng hỏi:

- Thần nữ, chúng binh sĩ không hiểu ý của người... tại sao phải giáo huấn đại tướng quân?

- Giữa nửa đêm, bất chấp đạo lý, coi thường cuộc sống cơ bản và sức khỏe của binh sĩ, còn dưới trời mưa bất binh sĩ luyện tập quá đáng, điều này người nói có nhân tâm không?

Tôi điềm nhiên kiểm được lý do để nói, vô tình lại rất hợp lý, một số binh sĩ vốn đã bất mãn từ trước vì mấy hôm nay tướng quân đột nhiên bắt tăng cường độ tập luyện bèn có thái độ gật gù hưởng ứng. Vốn trước đây quân lệnh như sơn, đại tướng quân lại nghiêm khắc tuyệt đối, bọn họ cũng không ai dám ý kiến.

Cao Lỗ vốn không phải người dễ dàng bỏ qua, vẫn có thể cất giọng chất vấn lại:

- Thần nữ, người nói rất đúng, nhưng nếu đất nước đang trong hoàn cảnh cận kề nguy hiểm, nếu không ra tăng việc luyện binh làm sao có thể bảo vệ đất nước?

Hừm, không tệ, Cao Lỗ! Tôi vẫn không nao núng, chỉ thấy có chút nực cười, quay lại phía hắn, nở một nụ cười nhiều ý nghĩa, ánh mắt cố xoáy sâu mĩa mai...

- Đất nước có hòa bình ổn định hay không, không phải cũng có thể do ta gánh vác sao? - Tôi cố nhấn mạnh câu hỏi này như một lời giễu cợt chua xót – Trước khi có gì xảy ra, không phải bổn phận của ta là nên hi sinh từ trước sao?

Câu hỏi của tôi, thái độ của tôi, ánh mắt của tôi khiến hắn trong thoáng chốc ngẩn người, không thể đối đáp lại. Chỉ thấy một đôi mắt hàm chứa tức giận sâu bên trong, gương mặt vẫn cố lấy thần nhiên...

Câu nói của tôi, các binh sĩ nghe thấy bèn thấy vô cùng xúc động, trong mắt họ thần nữ đã nói dù có hi sinh cũng bảo hộ đất nước... Được thế, tôi cũng giáo huấn thêm một câu trước mặt binh sĩ.

- Cao Lỗ tướng quân, dùng binh hay làm bất cứ chuyện gì cũng phải luôn nghĩ đến đạo nghĩa, tình người, nếu không sẽ bị quả báo!

Tôi nhìn lại hắn một cái, trong lòng có phần đắc ý thanh thản hơn nhiều, bình tĩnh bước ra khỏi doanh trại. Các binh sĩ miệng vẫn không ngừng thán phục, tung hô.

Chỉ thấy phía sau lưng tôi, tiếng hô to và vẫn như kèm theo sự tức giận của hắn : “ GIẢI TÁN!”

22. Chương 22: Anh Ta Cũng Là Người Xấu

Bờ sông Hoàng giữa đêm muộn...

Có một bóng dáng nhỏ nhoi, cô độc ngồi trên kè đá, đôi mắt sầu não nhìn ra phía mặt sông...

Tôi cũng không hiểu tại sao mình ra đây, chỉ biết rằng sau khi trả thù Cao Lỗ, lòng vui vẻ lại một chút, đắc ý được một chút, liền quay trở lại cái cảm giác rối bời, có một nỗi buồn xen lẫn oán hận...

Tôi nhận ra mình đang cô độc, ở cái thế giới này, liệu có thể tìm ra một người tốt, một người tri âm tri kỷ có thể chia sẻ với tôi... Tôi lại chợt nhận ra, ở hiện đại, cũng không có bạn thân tri âm tri kỷ, chỉ thân ở mức độ bình thường mà thôi...

Một chút cô đơn, một chút thất vọng, rồi không hiểu sao tôi thoáng nghĩ đến Tiểu Thần Long, anh ta là người tốt nhất mà tôi từng biết ở thế giới này, anh ta hoàn toàn nhiệt tình, tận tâm, chu đáo, giúp đỡ tôi rất vô tư... Lại là một người vô cùng hoàn mỹ...

Có một chút cảm giác muốn dựa dẫm trong tôi lúc này, có một chút cảm giác cần người tâm sự, có một chút cảm giác muốn kiếm tìm anh ta...

Tôi đã ném bao viên đá nhỏ xuống nước, cả giày cũng ném xuống, chỉ là những tiếng sóng nước lạch lạch giữa đêm tối tĩnh lặng. Hoàn toàn không có cái gì xảy ra...

Chợt lòng tôi thấy buồn, trống trải và thất vọng. Anh ta đã không xuất hiện nữa rồi... Kể cả khi tôi khổ sở cần sự giúp đỡ, cần một người lắng nghe những rối rắm trong lòng, anh ta cũng không đến nữa...

Lạnh lẽo khiến tôi cảm thấy cô độc hơn, cái lạnh thật đáng sợ, trong lòng tôi lại có chút hối hận, lẽ ra tôi nên kiên quyết từ chối mọi nguyện vọng của An Dương Vương vì bản thân mình, nhưng bản thân tôi lúc đó lại tò mò, vừa nãy khi nghĩ đến số mệnh đất nước lại dao động...

Rồi lại nhìn thấy Cao Lỗ, tôi lại cảm thấy đau xót phần nộ, ầm ục vì bị đối xử như vậy... vừa mới có chút ngưỡng mộ tình yêu của hắn, lại thấy hắn như một kẻ dơ tiện ích kỷ...

Tại sao lại là tôi? Tại sao lại là tôi? Tại sao tôi phải đến nơi này?

Tôi không muốn nghĩ gì nữa, tại sao hôm nay tâm trạng đột nhiên lại tệ xuống đến thế?

Tôi nhận ra mình để tâm đến câu nói tàn nhẫn ích kỷ của hắn, cái câu nói muốn đem tôi đi làm thể thân cho công chúa, cho người hắn yêu...

Hắn nói, hắn sẽ chỉ yêu một người... yêu đến điên cuồng, kìm nén tình cảm đó, rồi còn vì nàng ấy làm tất cả, trong tâm ý thà quyết chiến với Triệu Đà còn hơn đem công chúa cầu thân, rồi lại bình tĩnh nghĩ ra cách hay hơn... thể thân!!!

Tôi nhận ra, dù trước đây tôi ghét hắn, nhưng đơn thuần là tôi muốn hơn thua với hắn, cảm giác đấu chọi với hắn, dù thắng hay thua cũng chỉ như một trò chơi... nhưng, dường như bây giờ tôi lại cảm thấy khó chịu...

Hắn coi tôi chỉ như một công cụ, có lẽ sau đêm hắn nói tôi tốt nhất là tránh khỏi tầm mắt của hắn, hắn đã cùng cực căm ghét, tôi chỉ đáng là một phế vật, tốt hơn là sử dụng vì mục đích khác... hắn nhất định vẫn là kẻ đắc ý... bây giờ nếu tôi trở thành thể thân của công chúa, coi như hắn sau cùng vẫn có lợi, công chúa thật không lấy Trọng Thủy, biết đâu nàng ấy và hắn có cơ hội hạnh phúc an nhàn, biết đâu sẽ được tác hợp bên nhau, còn tôi đã vào hang cọp với cái nhân vật lịch sử mà tôi khinh ghét...

Bị đối xử tệ đến vậy, đã trả thù rồi mà cõi lòng vẫn ảm ức đến muốn khóc...

...

...

Nước mắt bắt mãn, đau lòng của tôi tại sao không thể kìm chế? Nếu không phải vì trời lạnh khiến tôi đã ho mấy tràng, tôi sẽ lập tức hét lên ngay ở đây, xả hết một tràng tức giận...

Bờ sông vẫn im ắng như tờ, nếu không tính đến những cơn gió thỉnh thoảng lại ùa qua đám lau sậy khiến chúng xào xạc từng hồi...

- Cô gái, tại sao nàng khóc?

Giọng nói đầy mê lực, dịu dàng quen thuộc từ phía sau tôi vang lên. Tôi giật mình nhìn về phía đằng sau...

Dưới bóng trăng đêm mười bảy mờ ảo mơ hồ... bóng anh ta càng như được tôn thêm vẻ phong lãng bí ẩn mê hồn. Một thân người cao ráo thanh thoát nhưng vẫn mạnh mẽ, một tà áo trắng phiêu diêu như thần tiên, một dung mạo tuấn tú hào hoa đến mê người, một nụ cười mê hồn ảm áp đầy thiện ý...

Trong giây lát tôi ngỡ ngàng, có phải thần tiên đột nhiên hiện ra giúp đỡ con người trong lúc cô đơn bế tắc, còn hỏi vì sao tôi khóc, giống như truyện cổ tích vậy...

Có cảm giác giống như gặp được cứu tinh, gặp được người mà mình muốn nương tựa, cuối cùng anh ta cũng xuất hiện, cuối cùng cũng nghe thấy nỗi lòng của tôi... tôi khóc to hơn...

Cảm giác ảm áp thân thiện này, khiến con người muốn bày tỏ hết nỗi lòng, không muốn kìm nén, thế là tôi cứ khóc một hồi lâu...

Giữa không gian bát ngát như vô tận của bờ sông ban đêm, tôi được anh ta che mưa nhỏ bằng một cây dù, anh ta đã ngồi xuống che dù cho tôi, không nói gì, cũng im lặng nhìn tôi khóc, nhưng ánh mắt vẫn ân cần...

Một lúc sau thấy thật thoải mái, tôi cảm ơn anh ta. Anh ta tháo ra áo khoác ngoài của mình, đưa cho tôi và nói:

- Áo ngoài đã ẩm hết rồi, mặc nó sẽ bị lạnh, mau thay ra đi!

Hành động của anh ta khiến tôi không khỏi xúc động, anh ta vừa dịu dàng vừa tốt, đối với tôi tốt như vậy...

Áo khoác của anh ta vẫn còn hơi ấm và mùi hương của anh ta lưu lại...

- Tôi đã ném mấy chục hòn đá và cả một đôi giày, tại sao anh không đến ngay?

- À... - Anh ta mỉm cười - Vì ta có chút việc, đã khiến nàng đợi rồi...

Tôi trong lòng thực ra cũng không có ý trách anh ta nữa, anh ta giống như cơn gió vậy, đến và đi không biết được... Lần trước cũng bất ngờ biến mất giữa đám đông...

- Nàng gặp chuyện gì sao? – Ánh mắt anh ta đầy thành ý mà hỏi.

- Có một số chuyện... – Tôi gật đầu, nhìn anh ta tin tưởng mà nói – Tiểu Thần Long, tôi có thể coi anh là tri âm tri kỷ để giải bày nỗi lòng được không?

- Tất nhiên là được! – Anh ta nhìn tôi, ánh mắt giống như những người bạn tri kỷ nhìn nhau – Nàng có thể tin tưởng ở ta, gặp khó khăn cũng có thể giãi bày...

Tôi hít thở sâu một hơi, định ngồi gần vào anh ta một chút để kể, nhưng lại sợ quan điểm thời này gay gắt nên lại thôi, thế nhưng có vẻ như anh ta chỉ nhìn lướt qua ánh mắt của tôi cũng hiểu, bèn xích lại gần, vẫn tỏ ra lịch sự hỏi:

- Thế này không phiền chứ?

- Không phiền! – Tôi mỉm cười đáp lại.

Chúng tôi ngồi trên kè đá, quay mặt ra phía con sông mênh mông. Tôi nghĩ ngợi một chút nên bắt đầu nói từ đâu, sau đó quyết định hỏi anh ta:

- Tiểu Thần Long, có khi nào con người phải lựa chọn một quyết định không có lợi ình, vì một điều mơ hồ nào đó?

- Có. – Anh ta điềm tĩnh đáp lại, ánh mắt mê hồn nhìn xa xăm – Bản thân ta cũng như vậy...

- Ừm... vậy liệu có bao giờ nên tự hỏi, nên cố gắng giải đáp: Tại sao mình lại xuất hiện, lại tồn tại ở thế giới này?

Anh ta đột nhiên quay ra nhìn tôi, ánh mắt có chút như ngỡ ngàng, trầm tư một hồi rồi đáp:

- Tại sao lại tồn tại? Tại sao lại có mặt trên đời... có lẽ phải sống hết cuộc đời của mình, một ngày trước khi chết có thể ngẫm lại, ý nghĩa của kiếp sống đã trôi qua... vậy nên, chỉ có cách đối đầu mà sống tiếp...

Câu nói của anh ta đầy hàm ý, triết lý nhưng lại hoàn toàn hợp lý, áp dụng vào thực tế cũng phù hợp, phải chăng vì tôi không biết sẽ xảy ra biến cố gì, biết quá trình thực sự của câu chuyện này, nên cứ dững cãm tiếp tục... một ngày nào đó, có lẽ tôi cũng tự tìm được tất cả lời giải đáp và có đường trở về...

Anh ta, quả thật giống như một người sâu xa, một người có suy nghĩ bất phàm, liệu có phải anh ta thực sự chính là hóa thân của thần tiên...

Nhưng quyết định của tôi vẫn chưa có đáp án, tôi có nên thử thay công chúa? Nếu như vậy mọi việc sẽ diễn biến ra sao?

- Tiểu Thần Long ! – Tôi vừa phân vân, vừa khó khăn để mở lời, chuyện này đem nói với anh ta không biết có được không, tôi đã xem anh ta như một người tri kỷ mặc dù quen biết không lâu, có nên nói cho anh ta và xin lời khuyên không đây...

- Nếu như... tôi quyết định ... thử lấy một người mà tôi không hề biết, một người mà khi nhắc đến tên, trong hình dung đã chán ghét, một chuyện mà tôi trước giờ không tin được... chỉ là một cuộc hôn nhân giả, chỉ mang tính hình thức...

Gương mặt đẹp đẽ ấy thoáng kinh ngạc, anh ta nhìn tôi ngạc nhiên trong phút chốc.

- Nàng... là bị ép gả đi sao?

- Không hẳn, có thể lựa chọn, nhưng vì một người rất tốt với tôi đã hi vọng, và là hi vọng thay đổi số mệnh liên quan đến nhiều người...

- Hôn nhân chính trị?

Đột nhiên anh ta thốt lên bốn từ đó, ánh mắt thâm sâu, nét mặt cũng có vẻ khó miêu tả....Lẽ nào anh ta nhanh ý đoán ra sao...

- Nàng không nhất thiết phải nói vòng vo, nếu tin tưởng ta, nàng có thể giải bày mọi điều... – Anh ta lại quay ra cười – Tuy ta theo thói quen đoán ý của nàng, nhưng ta vẫn thích nàng chân tình bộc bạch thẳng ra...tìm, chỉ có hôn nhân mang tính chính trị mới có thể ảnh hưởng đến vận mệnh nhiều người... nàng không phải Kim Quy chi nữ sao? Nàng bị gả đi đâu vậy?

Anh ta thông minh đến vậy, dễ dàng đoán ra như vậy, có lẽ dù nói vòng vo anh ta cũng biết được, hay là tôi nên nói thẳng ra cho xong...

- Đúng như anh đoán một phần... điều tôi quan tâm nhất là, có nên làm hay không?

- Nàng lo sợ số phận của mình, là hạnh phúc của một người con gái sao? – Anh ta ân cần thăm hỏi, có lẽ anh ta cũng am hiểu tâm lý phụ nữ – Theo ta thấy, điều đó là tốt hay là xấu, còn phụ thuộc vào đối tượng, đối với phụ nữ, tìm được một người chồng tốt để nương tựa rất quan trọng, không phải sao?

- Đúng vậy... – Tôi gật đầu đáp.

- Dù có thể là hôn nhân sắp đặt, cũng không thể biết chuyện gì xảy ra, nếu kẻ đó là người tốt, có thể thật lòng yêu thương nàng, có thể sẽ vẹn cả đôi đường... nhưng... cũng có thể là một bất hạnh... - Ánh mắt anh ta lại quay ra phía bờ sông – Với tư cách là bạn hữu của nàng, ta chỉ đơn thuần cảm thấy nên nói với nàng như vậy, bản thân ta không biết nàng sẽ lấy ai, kẻ đó là người thế nào, nên không thể khuyên nàng nên hay không...

Tôi suy nghĩ, do dự một hồi lâu, trước mặt tôi là một thần tiên tốt bụng, sâu sắc và hiểu biết, liệu anh ta có biết về nước Nam Việt và Trọng Thủy....

- Tiểu thần long, anh đã đến Nam Việt bao giờ chưa, Triệu Đà là người thế nào, Trọng Thủy là người ra sao anh có biết không?

Tự nhiên có cơn gió lạnh buốt xuyên qua, thậm chí tôi cảm nhận rõ cái lạnh lẽo đáng sợ... có chút gì đó bất thường, anh ta im lặng hồi lâu như vậy, là đang suy ngẫm hay hồi tưởng? Gương mặt anh ta chếch đi, không nhìn thấy hết biểu cảm, mà vốn biểu cảm của anh ta cũng khó nhận biết hết, trừ những lúc anh ta ân cần dịu dàng...

Anh ta biết sao? Hay sự thật về những con người đó không được tốt nên anh ta không dám nói cho tôi?

Một lúc lâu sau, anh ta quay sang nhìn tôi và nói:

- Gả cho Trọng Thủy? – Anh ta nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt như muốn xuyên thấu qua – Nếu như nói những lời thật tâm với nàng, ta thực tâm mong... nàng không lấy hấn, vì bất cứ lý do gì.

- Tại sao? Hấn không phải là người tốt? Có phải hấn ta nham hiểm, ham mê tử sắc?

Chỉ thấy khóe môi anh ta khẽ cười, hàm ý sâu sa mà đáp lại.

- Hấn... còn đáng ghê tởm hơn ma quỷ. Nếu như cha hấn là loài yêu ma cáo già tham vọng cuồng loạn, hấn còn từng tự hứa mình sẽ tàn nhẫn, thâm hiểm, tham vọng gấp ba lần... nàng có biết, con người đó, khoác lên mình vẻ ngoài hào nhoáng, nhưng lại chính là một kẻ nhẩn tâm đến mức nào không?

Giọng anh ta biến chuyển đa sắc thái, chính tôi cũng không hiểu hết được, hình như anh ta biết rõ Trọng Thủy, lại còn như vô cùng ác cảm với hấn. Vậy Trọng Thủy là người xấu thật sao?

- Tôi... không biết...

- Nàng có muốn biết?

- Có muốn biết. – Tôi tất nhiên là tò mò rồi.

- Trước đây có một cô gái hấn rất yêu, cô gái đó hơn hấn tám tuổi, vốn là một cô gái mồ côi trong một đoàn du mục được mang về cung, làm cung nữ trong cung điện của hấn, là người chăm sóc hấn khi hấn còn tấm bé... nhưng vì muốn vươn lên địa vị cao, người con gái đó từ một người trong sáng đã dần trở nên mưu mô toan tính... mặc dù khi chơi đùa, đã thề hẹn sẽ đợi hấn lập nàng làm phi, nàng ta rồi cũng không bận tâm mà quyến rũ Triệu Đà, cha của hấn, trở thành kẻ mẫu của hấn, khiến hấn bị thương tổn và phần uất... nàng có biết kết thúc của cô ta không? – Mối anh ta mỉm cười, có chút trào phúng khinh miệt, nhưng ánh mắt

thì lại sâu lắng khó hiểu vô cùng – Hắn ta sau đó mấy năm, nhân một ngày phụ vương không có trong cung, đã vào tẩm cung của người phụ nữ đó, hãm hiếp nàng rồi trút hận chém thành sáu mảnh...

- A! – Tôi nghe đến những chuyện kinh khủng như vậy không khỏi sợ sệt hỗn loạn, tay chân muốn run lẩy bẩy. Biểu hiện đó dường như anh ta rất chú ý đến...

Bất chợt anh ta vòng tay ôm lấy tôi, khiến tôi giật mình kinh ngạc thêm một phen nữa.

- Nàng sợ hay là lạnh? – Giọng anh ta khàn khàn.

- Anh... hù dọa tôi đúng không... đáng sợ thật đấy! – Tôi cảm thấy ngại ngùng, vội định rời khỏi vòng tay anh ta thì anh ta lại giữ chặt.

- Chưa hết đâu, còn những chuyện ta kể nữa, nàng sẽ còn run rẩy sợ hãi, cảm thấy lạnh sống lưng hơn... – giọng anh ta như muốn đe dọa cảnh báo từ trước.

- Anh... cũng có năng khiếu kể chuyện đấy! – Tôi cười trừ, cảm thấy bị anh ta ôm thế này thì quá ngại, vị thần tiên này, rốt cuộc có chút bất thường, vốn là anh ta rất dịu dàng, chu đáo, nhưng lúc anh ta xuất hiện, cũng bắt tôi thơm một cái, liệu anh ta có mặt nào đó trắng hoa không? Trông anh ta lãng tử như vậy, cũng nên đề phòng...

Tại sao bây giờ tôi lại cảm thấy, anh ta có nhiều mặt nhỉ...

- Rồi sau này, hắn ta dường như lại có chút rung động vì một cô gái nữa, một cô gái một bộ tộc chư hầu, cô ấy như ánh nắng, vô cùng thánh thiện và trong sáng, nhưng rồi hắn phát hiện ra, nàng ta hoàn toàn không yêu thích hắn, chỉ yêu gã con trai tộc trưởng của mình, vì gã đó mà gần gũi hắn để tiến cử người yêu... hắn ta vì sinh hận mà cũng chiếm đoạt nàng, nhưng sau khi xong việc, hắn ta lại thấy cõi lòng trống rỗng, hình như không còn hứng thú với nàng ta nữa... kết quả nàng ấy vì nhục nhã mà tự sát... hắn ta cũng “để gã con trai kia về bên người mình yêu”...

- ÁC QUỶ! – Tôi không nhịn được mà thốt lên – Tại sao hắn lại ác độc như vậy? Không được, nếu hắn ta ác như vậy, tôi không dại gì mà...

- Ta còn biết được, nghe ngóng được một thông tin nữa... đúng là gần đây hắn định lấy vợ, không ngờ nàng lại chính là người sắp gả cho hắn... – Giọng anh ta nửa úp nửa mở.

- Thần tiên đại ca, anh rất lợi hại, cái gì anh cũng biết sao? Vậy làm ơn nói cho tôi biết thêm đi...

- Vậy... ta được cái gì? – Anh ta đột nhiên mỉm cười – Báo đáp?

- Hả? – Tôi đột nhiên thấy rùng mình, Tiểu Thần Long này, thái độ anh ta tại sao lại chuyển biến như vậy.

- Ta... có thể hôn nàng không? – Anh ta ghé vào tai tôi thì thầm, hơi thở ấm nồng quyến rũ, giọng nói mờ ám, chút nữa tôi cũng bị mê hoặc.

- Anh... dường như anh đã đùa hơi quá rồi, tôi không thích đâu! – Tôi giật tay anh ta ra, thái độ nghiêm túc nhưng cũng không quá đối gay gắt.

Xem ra anh ta dịu dàng, ân cần, tốt bụng... nhưng cũng là một gã hào hoa phong lưu.

- Tiểu Thần Long, bằng hữu tri kỷ có thể ôm vai bá cổ, nhưng không thể hôn nhau, lần trước tôi nghĩ là anh thử tôi, nhưng không ngờ anh lại... như vậy, không phải anh có người yêu rồi sao?

Anh ta nhìn tôi, ngờ ngàng vì những câu nói của tôi một vài giây, sau đó trầm tư suy nghĩ, lúc sau giải bày ra:

- Đúng, nhưng cô gái ấy chết rồi! – Đột nhiên anh ta cười chua chát, nói xong quay ra phía khác, biểu cảm khó diễn giải, nhưng dường như có gì đó u uất. – Chỉ đơn giản là ta nghĩ, ta vẫn để hình ảnh đó trong lòng, cô gái ấy có lẽ đã tác động đến ta quá nhiều...

- Nếu như vậy, tại sao anh lại có chút phóng túng bản thân, lại còn đùa cợt tôi?

- Nàng... – Anh ta quay sang nhìn tôi chằm chằm một lượt – Từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã thấy nàng và nàng ấy có nhiều điểm tương đồng... ta bây giờ không muốn giấu nàng nữa...

Nghe đến đây, đột nhiên trong lòng tôi thêm một đồng tức giận, dù anh ta không nói dối, anh ta thật lòng nói thật, nhưng những lời này càng làm tôi khó chịu hơn.

Tôi bực mình đứng dậy, nhìn về phía anh ta mà tuôn ra một tràng bực dọc:

- Lại là một cái thể thân nữa! Giờ tôi đã hiểu tại sao anh đột nhiên tốt với tôi rồi! Thì ra... trước sau gì tôi vẫn cô độc, các người muốn đem tôi thay thế cho người khác, dù bất cứ hình thức nào cũng khiến tôi không vui! Tàn nhẫn, đàn ông thật tàn nhẫn...

Tôi không ngại lễ nghĩa gì nữa mà cởi cái áo khoác ra, ném trả anh ta:

- Cảm ơn về thông tin của anh, nhưng tôi bây giờ không biết có nên tin anh nữa không, tôi thực lòng muốn coi anh là bạn tốt, không ngờ... sau này tôi sẽ không tìm anh nữa!

Tôi bước đi được vài bước, đột nhiên đã thấy anh ta đứng trước mặt:

- Minh Hà, ta đã nói thật là vì muốn từ nay xác định nàng là bạn bè, đúng là ta có chút liên tưởng đến cô gái đó khi thấy nàng, nhưng không phải ta đã chân thật bày tỏ sao? Ta cũng vừa quyết định từ nay sẽ hoàn toàn coi nàng là bạn! Cũng sẽ không có ý không nghiêm túc với nàng...

- Thật sao? – Ánh mắt tôi nửa tin nửa ngờ, suy nghĩ nào đó vụt qua, lại khiến tâm trí tôi thêm rối – Tôi... hiện giờ rất mệt mỏi, tôi muốn yên tĩnh, để tôi yên được không? Các người cứ ôm mộng về mỹ nhân của các người đi, tàn nhẫn!

Giọng tôi về cuối càng thêm gay gắt, anh ta có chút ngỡ ngàng nhưng cũng không làm gì ngăn cản, chỉ nhìn tôi tức giận hậm hập bỏ về...

- Minh Hà, nàng nhất định không nên dấn thân vào cuộc hôn nhân đó! – Tiếng anh ta nói lớn, vọng lại từ phía sau.

- Đó là việc của tôi! Tôi ghét anh! - Tôi hét thêm một câu rồi bỏ về luôn...

Tiểu Thần Long, ngay cả anh cũng đối xử với tôi như vậy... tôi sẽ không coi anh ta là bạn nữa, cũng sẽ không đến tìm anh ta nữa...

Sau này tôi mới biết, sau đó anh ta cũng đã đạt được một dự liệu, đó là khiến tôi không còn đến tìm anh ta những ngày tiếp sau nữa... để anh ta có thể rời đi...

23. Chương 23: Nguyện Ý

Lẽ ra tôi không nên tức giận với anh ta như thế, nhưng cái cảm giác như bị lừa dối, một chút như bị lợi dụng nữa, bao sự tin tưởng chân thành mất mát đi... tôi chợt cảm thấy có lẽ mình đã vội vàng đánh giá con người, có lẽ lúc đầu bị vẻ đẹp mê hoặc, phong thái, hành động của anh ta làm cho ngưỡng mộ, thêm phần mù mịt... Thực ra đúng là lúc mới xuất hiện, anh ta đã lừa tôi, sau này có dịu dàng giúp đỡ, thì ra là cũng có nguyên do!!!

Anh ta, liệu có phải thần tiên thật không hay chỉ là một gã phong lưu? Tôi đã biết bao hi vọng anh ta là một thần tiên tốt ...

Từ nay không nên tin vào nam giới, nam giới vô tâm, tàn nhẫn... cả anh ta và Cao Lỗ đều ôm một bóng hình trong lòng đến mê muội, vì thế có thể không cần chú ý đến cảm giác bị tổn thương của người khác...

Đôi chân trần của tôi khi lê về đến thần điện cũng đã đau đớn sưng phồng, thật là một ngày khổ sở... ngày hôm qua còn vui vẻ, hôm nay thức dậy mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện...

Tôi mệt quá, tôi nên đi ngủ một giấc dài... kết quả là tôi lại ngủ qua trưa hôm sau...

Khi tôi vừa tỉnh dậy một lúc, mở cửa ra ngoài, một nữ tư tế nhìn thấy tôi đã vội chạy đến bẩm báo:

- Đại tư tế thần nữ... công chúa vừa đến đây một lúc, cũng định thăm hỏi người, nhưng lại không dám làm phiền người đang tịnh tu trong phòng, nên vẫn đang ở gian chính của thần điện...

-Ồ vậy hả? Đợi tôi một lát!

Tôi quay vào phòng sửa soạn lại một chút, mặc lại bộ lễ phục màu xanh nước biển. Dù sao trước mặt công chúa, nàng vốn hoàn toàn tin tôi là thần nữ...

Tôi bước vào gian điện chính, công chúa đang ngồi cầu nguyện trước tượng thần Kim Quy. Công chúa Mị Châu vẫn như vậy, diễm lệ, thanh khiết, mềm mại như làn mây, đôi mắt của nàng khép lại, gương mặt thành tâm cầu nguyện, dáng vẻ vẫn đủ để động lòng người...

Có lẽ hôm nay vào thần điện, nàng ăn mặc cũng trang nhã hơn, chỉ một bộ váy dài bằng lụa trắng trang nhã nhưng vẫn tôn quý... Bóng áo trắng dịu dàng đó vẫn nổi bật giữa đại sảnh rộng lớn của thần điện...

Tôi yên lặng cho đến khi nàng cầu nguyện xong, vái lạy ba vái trước Kim Quy thần.

Khi đôi mắt nàng ngược lên, nàng trông thấy tôi, từ gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười yêu kiều đầy thành ý:

- Thần nữ...

Tôi cũng mỉm cười thân thiện, bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh nàng.

- Công chúa, đã để nàng phải đợi...

- Thần nữ, thiếp không dám nhận... thiếp hôm nay đến đây cầu nguyện, cũng là để hỏi thăm người... gần đây thời tiết tốt, mưa thuận gió hòa, việc đồng áng của nhân dân cũng thuận lợi... quả nhiên là do Kim Quy thần đã phái người xuống đây bảo hộ...à, thiếp còn được nghe người lấy lại công lý cho dân lành...

Công chúa rất thành tâm tán dương tôi, mấy cái thuận lợi tốt đẹp gì đó, hẳn là do may mắn trùng hợp thôi...

- Ừm. Công chúa vừa cầu nguyện với Kim Quy thần sao? – Tôi đổi sang đề tài khác.

- Thiếp cũng hi vọng ngài hiểu thấu cõi lòng thiếp! – Nàng nhìn lên phía tượng Kim Quy thần, đôi mắt đầy thành kính trông mong...

Công chúa cũng rất tin vào Kim Quy thần, nhưng liệu người có biết đây chắc hẳn chỉ là một hình tượng hư cấu? Sức mạnh phi thường gì đó, liệu có thực sự tồn tại.

An Dương vương tuy đã nói rằng không gặp Kim Quy thần nào cả, nhưng lại tin vào một giấc chiêm bao, cũng thật mơ hồ... giấc mơ đó, nghe ra thì rất thần kì, trùng hợp với việc ông nhật được Cao Lỗ, rồi hẳn ta dường như tài giỏi đặc biệt, rất được việc... cũng có thể làm nhà vua càng tin vào giấc mơ ấy. Tôi thậm chí có cảm giác An Dương vương cho rằng Cao Lỗ là do thần thánh ban cho ông !!!

Nhưng không phải hẳn hoàn toàn không có phong thái của thánh nhân sao, nhẩn tâm, độc ác với tôi... Còn nữa, hẳn cũng chỉ như một người đàn ông bình thường, yêu thầm công chúa tha thiết...

Tôi quay sang nhìn gương mặt diễm lệ nhu mì của công chúa, chẳng nhẽ công chúa cũng không rõ tình cảm thầm kín của hắn? Nhưng chỉ ít, nàng vẫn được hắn âm thầm bảo vệ...

Công chúa, nếu không trải qua những biến cố như trong truyện, có lẽ nàng sẽ rất hạnh phúc, được phụ vương yêu thương, có một người đàn ông luôn thầm yêu, thầm bảo vệ mình... sinh ra đã như trên châu ngọc quý, người người không sánh bằng...

Mà kể cả như trong truyện, có lẽ chỉ khi bị vua cha rút gươm kề lên cổ, nàng mới nhận ra sự tình, có lẽ chỉ khi đã chết đi, nàng mới nếm trải ân hận đau khổ. Còn cuộc sống của nàng cho đến lúc đó, vẫn tràn ngập hạnh phúc, dù có thể tình yêu của Trọng Thủy là giả tạo, chỉ ít, nàng cũng cảm nhận được hạnh phúc...

Có lẽ với công chúa, khi còn sống, nàng cũng đã có đủ thứ hạnh phúc rồi... chỉ là, một kết cục thương tâm bất ngờ ập đến, giống như sự trêu ngươi của ông trời, không cho ai toàn vẹn cái gì...

- Thần nữ, người đang trầm tư gì vậy? – Công chúa quay sang hỏi tôi.

- Không có gì, hi hi... chỉ là, ta đang thử đoán nguyện vọng của công chúa là gì thôi! – Tôi chối bừa.

- Thật sao? – Công chúa chợt có chút ngạc nhiên xen lẫn lúng túng – Chẳng hay... người thông minh tinh diệu... đã đoán ra hết được ý nguyện của thiếp?

Đột nhiên công chúa e thẹn lúng túng kì lạ, hai má đỏ hồng lên, vẻ ngượng ngùng này càng diễm lệ. Thái độ đó, như thiếu nữ mới yêu vậy!

Công chúa đang yêu sao? Đến đây cầu nguyện là vì tình duyên sao?

Thấy tôi nhìn chăm chăm nàng dò xét, nàng càng ngượng ngùng hơn, miệng nhỏ nhắn thốt lên:

- Thần nữ... thiếp quả thật thấy hổ thẹn, đã để người đoán ý niệm này... thật ...

- Quả nhiên là nàng đang yêu! – Tôi mỉm cười trêu chọc, bộ dạng như vậy, ở cái tuổi của nàng, nếu không phải đã phải lòng ai, thì sẽ không rụt rè xấu hổ như vậy.

- Thần nữ thật tinh diệu, người đã nhìn thấu ý nghĩ của thần thiếp... thực sự...nhưng mà, cái đó không phải là đã gọi là “yêu” chứ?

Chắc hẳn công chúa cũng mới phải lòng ai đó thôi, nàng còn đang phân vân tình cảm đó liệu có phải là tình yêu không kia. Trong lòng tôi vô cùng tò mò, muốn biết kẻ mà công chúa đem lòng yêu là ai? Lý nào lại là Cao Lỗ?

- E hèm, công chúa! – Tôi giả bộ dạng lợi hại – Ta thật ra cũng thể dùng ý niệm đoán người công chúa thích, nhưng ta nghĩ, để có cái nhìn nhận chính xác và cho nàng lời khuyên chân thành, cũng như có thể giúp đỡ nguyện vọng của nàng, nàng nên chân thực kể với ta, hẳn là ai?

Công chúa nhìn tôi ánh mắt có nhiều phần ngưỡng mộ xen lẫn do dự ngượng ngùng, cuối cùng nàng mới quyết định lên tiếng:

- Thần nữ... nếu như chỉ mới gặp người đó một lần, trò chuyện một lần, đã cảm thấy người đó với mình như là tâm linh tương thông, cảm thấy lần đầu tiên có cảm giác kì lạ với một nam giới, cảm thấy như vô cùng mị hoặc, rất muốn gặp người ấy lần nữa... liệu có phải là đã yêu không? – Công chúa khó khăn, xấu hổ mà hỏi.

- Là yêu thích từ lần đầu gặp mặt sao? – Mắt tôi mở to ngạc nhiên tột độ.

Công chúa lại phải lòng một người lần đầu gặp mặt, cái mà hiện đại gọi là tình yêu sét đánh sao? Cái này thì tôi không tin tưởng lắm, tình yêu sét đánh thì có gì đó quá mơ hồ. Nhưng có thể kết luận là, người đó không phải Cao Lỗ. Ha ha, Cao Lỗ, đáng đời người!

- Công chúa, nàng kể rõ hơn đi!

Đôi má nàng hồng ửng lên như một trái anh đào, đôi mắt với hàng mi dày, mềm mại cong vút khê nhìn xuống, thêm một chút yên lặng để lấy tinh thần, nàng mới hồn nhiên kể:

- Chiều hôm qua thiếp một mình cưỡi ngựa dạo chơi bên bờ sông Hoàng, vô tình gặp được người đó, một người mà khi lần đầu nhìn cũng đã đủ để ngỡ ngàng...

- Khoan đã, nàng đợi chút!

Tôi ngắt lời nàng mà suy ngẫm, chẳng qua là khi nàng nói đến bờ sông Hoàng, lại một con người vừa nhìn đã ngỡ ngàng khiến tôi không hiểu sao giật mình chợt dạ. Cái bờ sông Hoàng bình thường vắng lặng yên bình đến thế, lại có người nào đủ để công chúa vừa nhìn đã ngẩn ngơ... vốn làm tôi liên tưởng đến một người thường hay xuất hiện ở bên bờ sông, là anh ta...

- Công chúa, có phải anh ta cao từng này... – Tôi đứng lên, vươn tay lên miêu tả – Dáng người thanh thoát, dung mạo cực kì thanh tú hào hoa, giống như một lãng tử, lại có chút khí chất của thoát tục của tiên nhân...

- Ô! – Công chúa thốt lên kinh ngạc – Thần nữ quả là kì diệu, người cũng đang đoán ư?

- Còn nữa... – Tôi bây giờ chỉ sốt sắng , nghi hoặc đem ra hỏi nàng – Anh ta có nói tên anh ta không?

- Thần thiếp nhớ rất rõ, chàng nói tên chàng là Tiểu Thần Long – Ở cái chữ “Long” cuối cùng, tôi và công chúa gần như đồng thanh.

Nàng lại nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ hơn, nàng chắc hẳn không nghĩ đến việc tôi rời khỏi thần điện ra ngoài thành mà gặp anh ta.

Tình hình này tôi cảm thấy, công chúa đã bị gã lãng tử đó mê hoặc. Hiện giờ tôi đang giận anh ta, cũng có thêm nhiều ác cảm, tôi có một chút suy nghĩ rằng anh ta là kẻ hay đi tán tỉnh trêu chọc phụ nữ...

Nhưng quả thật đến tôi lúc đầu cũng bị bề ngoài anh ta mê hoặc ngay từ lần đầu, chẳng qua có lẽ đề kháng của tôi cao hơn công chúa, nên chỉ dừng ở mức ngưỡng mộ và muốn coi anh ta như bạn bè. Không ngờ, tối hôm qua, anh ta như có ý dụ dỗ tôi... giống như lúc đầu anh ta hào hoa tốt bụng, lại vô cùng am hiểu tâm lý người khác, anh ta lợi hại đến mức chỉ cần nhìn ánh mắt cũng đoán được ý người khác, có phải anh ta cũng lợi dụng điều đó để quyến rũ phụ nữ không? Tôi thậm chí còn từng coi anh ta như cứu thế, trong lúc rối ren cõi lòng muốn tìm đến anh ta...

- Thần nữ, người lại suy nghĩ gì vậy?

- Công chúa, nàng đã nói gì với anh ta? Anh ta có làm gì nàng không?

- Thần nữ, thiếp và người đó ngồi bên bờ sông đàm đạo nhiều chuyện, thần thiếp cảm thấy người này vô cùng am hiểu, lại rất hợp ý với mình – Ánh mắt công chúa long lanh hồi tưởng lại – Thiếp cảm thấy người này còn vượt xa những gì thần thiếp mong đợi về một nam tử để gửi gắm cuộc đời, ánh mắt người đó nhìn thiếp, không hiểu sao thần thiếp lại như muốn bị hút vào, những lời người đó nói, như những lời thần thiếp cũng từng tâm niệm, hoàn toàn giống như tâm linh tương đồng... sau khi từ biệt, thiếp không ngừng nhớ đến người đó, chỉ tiếc là, khi thiếp nói thiếp muốn gặp mặt chàng lần nữa, làm sao để gặp lại chàng, chàng chỉ mơ hồ nói “ có duyên nhất định sẽ gặp lại, thậm chí hai ta có thể còn nhiều nhân duyên hơn thế”... dường như chàng sắp rời đi, thiếp không biết làm thế nào để tìm được chàng nữa.

Ánh mắt công chúa lúc sau lại đượm nỗi nuối tiếc da diết, hướng lên phía tượng Kim Quy thần mà khẩn cầu:

- Thiếp chỉ mong Kim Quy thần cho thiếp có cơ hội tái ngộ chàng, không biết có thể gặp lại chàng nữa không... khi mà thiếp mới nghe trong cung đồn rằng, sứ thần của Nam Việt Vương Triệu Đà đã đến gửi thư cầu thân... nhưng phụ vương chưa nói gì với thiếp cả...

Tôi hơi ngỡ ngàng, vậy là tin đồn trong cung về chuyện cầu thân cũng lan ra cho công chúa biết rồi, chỉ là nhà vua chưa xác nhận mà thôi.

Nếu như công chúa bị gả cho Trọng Thủy mà nàng lại tương tự Tiểu Thần Long. Trọng Thủy hay Tiểu Thần Long, đều đáng ghét như nhau cả...

Thấy công chúa như bị mê hoặc, vương vấn vì anh ta, tôi bèn chân tình khuyên giải:

- Công chúa, ta thấy nàng không nên gặp anh ta nữa, thậm chí cũng không nên tương tự mù quáng nữa.

- Thần nữ? Thiếp không hiểu ý người... – Công chúa ngạc nhiên tột độ, ánh mắt có một sự thất vọng không vui dần lộ ra. – Tại sao người lại cho rằng không nên gặp chàng...

- Bởi vì, anh ta không phải người tốt, có lẽ thế, có thể là một kẻ trăng hoa! – Tôi điềm tĩnh phán.

- Không thể nào! – Tự nhiên công chúa quả quyết kì lạ – Thần nữ, cốt cách thoát tục của chàng không giống như phạm phu tục tử thông thường... chàng mới gặp đã giống như tâm giao của thiếp.

- Công chúa... – Tôi thở dài, không biết nên nói với nàng thế nào – Nàng không phải tin vào những lời tình diệu của ta sao? Ta cho rằng nàng không nên gặp anh ta nữa, nếu không có thể thất vọng đau khổ sau này, càng ôm hi vọng, sẽ càng đau khổ thôi...

- Đau khổ? – Công chúa âm diệu đau đớn nhắc đến hai chữ đó, lời nói có phần kiên quyết như một thiếu nữ say đắm trong tình yêu muốn bảo vệ chân tình của mình – Đối với thiếp, thà rằng đau khổ chờ đợi, hi vọng vào một người con trai mình yêu thích và chọn lựa, còn hơn là bị gả đến một quốc gia xa lạ với một mình không quen biết, lại còn được đồn đại là không bằng loài cầm thú... như vậy cái nào mới đau khổ hơn?

Thần nữ, ý thiếp đã kiên định, dù chỉ một lần gặp mặt cũng đủ thấu hiểu tâm can, đủ để đem lòng hi vọng, thiếp tin vào chàng ấy... thiếp nhất định không thể gả cho thế tử của Triệu Đà, như vậy thiếp thà tự sát để bảo toàn trinh bạch và tấm lòng này!

Lời lẽ của nàng càng về sau càng kiên quyết, tôi không ngờ nàng lại phản ứng mạnh mẽ đến vậy, vì nàng đang đắm chìm trong ảo tưởng về tình yêu, vì nàng nghe được tin cầu thân, lo sợ mình sẽ bị gả cho Trọng Thủy sao? Riêng cái cá tính mù quáng vì tình yêu này, rất giống những gì tôi liên tưởng về công chúa Mị Châu. Bề ngoài nhu mì dịu dàng, nhưng trái tim yêu thương lại nóng bỏng đến mức mù quáng... Đường như nàng sẽ còn yêu mạnh mẽ hơn Cao Lỗ...

Nhưng, không phải Mị Châu công chúa sẽ mù quáng với Trọng Thủy sao? Chẳng nhẽ có sự sai khác gì đó? Hay là do sự có mặt của tôi, lịch sử đang bắt đầu chuyển động theo quỹ đạo khác, giống như giấc mơ kì bí của An Dương Vương có nhắc đến cơ hội nào đó...

- Thần nữ! – Công chúa đột nhiên níu áo tôi, ánh mắt đầy cầu xin – Người nhất định phải giúp ta, giúp ta cầu xin với Kim Quy thần, để ta không phải đi cầu thân và có thể gặp lại chàng, không thì chỉ ít cũng để ta không phải đi cầu thân, để ta có thể chờ đợi cơ hội tái ngộ với chàng... ta cầu xin người...

- Tôi... – Tôi hoàn toàn lúng túng không biết xử trí ra sao, công chúa đang phản ứng rất mãnh liệt với chuyện cầu thân.

- Thần nữ nói xem, phụ vương rất yêu thương ta... người sẽ không hi sinh ta phải không? – Đôi mắt nàng bắt đầu rơm rớm lệ.

Đúng lúc đó có bóng người bước vào đại sảnh thần điện.

- Công chúa, quả nhiên nàng ở đây!

Tôi và nàng cũng quay đầu lại. Thì ra là bóng dáng cao lớn của Cao Lỗ. Hắn dường như không thèm nhìn tôi, chỉ quay ra nhìn công chúa xinh đẹp, ánh mắt hắn cũng như có niềm khổ tâm khó diễn giải, bước lại gần hơn và nói:

- Công chúa, ta vừa có việc tâu báo với bề hạ xong, tiện thể bề hạ muốn ta đi tìm nàng rồi đưa nàng đến gặp phụ vương...

Tôi vẫn có thể hình dung rõ thái độ của hắn lúc này, ánh mắt ẩn chứa nỗi buồn, nỗi niềm không cam tâm, ánh mắt đó nhìn công chúa... rõ ràng là câu nói phía trước đã đủ hàm ý cho công chúa hiểu, phụ vương muốn gặp nàng là vì chuyện gì, vậy mà hắn phải nói ra cái câu đó, bảo sao ánh mắt hắn không đau khổ bất mãn như vậy.

Nhưng công chúa nghe thấy vậy, nàng lập tức hiểu ý, nước mắt lăn lăn rơi, một bộ dạng khiến người nhìn thấy ai cũng thương tâm động lòng, chưa nói đến là hắn. Nàng chạy ra níu áo hắn mà van nài:

- Cao Lỗ! Chàng làm ơn hãy cho ta biết, phụ vương sẽ không hi sinh ta, ta không muốn bị gả cho Trọng Thủy, làm ơn... nếu không ta thà chết...

Làm sao hắn không mềm lòng cho được? Hắn vội đỡ lấy nàng mà dỗ dành, tìm mọi cách trấn an, trong đó, tôi vẫn nhớ có một câu nói khiến tôi không thể quên, giống như một lưỡi dao tàn nhẫn:

- Công chúa, sẽ ổn thôi, nhất định nàng sẽ không phải xuất giá, phụ vương cũng không để nàng đi, chúng ta có thể bình tĩnh đối phó... cũng có thể tìm người khác thay thế nàng! – Hắn dịu dàng an ủi nàng, nâng niu như một vật báu.

Thay thế ? Hai chữ này hắn là dành cho tôi? Công chúa của hắn không vào hang cọp thì tôi vào ư? Tại sao chứ?

Nhìn hai người họ ôm nhau an ủi, nhìn hắn bắt chấp làm mọi thứ vì công chúa, tôi nhận ra mình đang vô cùng oán hận, trong lòng cực kì khó chịu. Nỗi khó chịu, phần nộ còn hơn ngày hôm qua mấy lần.

Có rất nhiều loại cảm xúc trong tôi lúc này, nhưng đủ để làm tôi không thể bình tĩnh nữa...

Đôi mắt tôi trào ra nước, nhưng tôi lại cố gắng để chúng không rơi xuống, vì thể diện của mình... Nước mắt chỉ nên đọng lại ở khóe mắt, nhất định không được rơi... Tại sao tôi lại muốn khóc...

Sau này khi tôi nghĩ lại, tôi biết cảm xúc trong đó có một phần khinh miệt, một phần phẫn nộ, một phần oán giận, một phần ảm ức, một phần bất mãn... và dường như có cả một chút ghen tị.

Dù trước đây tôi căm ghét hấn đến đâu, tôi cũng không oán giận đến mức này, đơn thuần chỉ là ghét, đối địch, có một phần giống như hiếu thắng muốn hơn thua trong một trò chơi dần trở nên quen thuộc ngày ngày, bây giờ thì không,... công chúa, tốt thật đấy, hấn có thể bất chấp mọi thứ vì nàng, đem tôi vào hang cọp...

Rốt cuộc thì khi tôi chớp mắt, nước mắt đó cũng rơi xuống, tôi mỉm cười, nụ cười có hàm ý mỉa mai :

- Thật là cảm động! Chân tình thật khiến người ta muốn rơi nước mắt! – Những lời nói tưởng như tán dương băng quơ – Thay vì tiếp tục khổ sở an ủi hay than thân trách phận, tại sao các người không cảm ơn tôi lấy một tiếng, vì người đi cầu thân thay cho công chúa chính là tôi?

Công chúa nghe thấy thế, đôi mắt đầm lệ đột nhiên ngờ ngàng, quay ra tôi đầy ngạc nhiên hỏi:

- Kim Quy chi nữ, người nói cái gì? Người đi cầu thân thay thiếp? Làm sao có thể?

- Sao lại không thể? – Tôi cười nhạt.

- Nhưng người là...

- Công chúa, đừng gọi ta là Kim Quy chi nữ! – Tôi tỏ ra hồ hững vô tình – Ta thật sự không phải là con gái Kim Quy thần, ta chỉ là một người được sử dụng, vô tình hữu dụng thôi, chính hấn... – Tôi quay ra nhìn Cao Lỗ, dù oán hận vẫn cố dùng ánh mắt thản nhiên như không – Hấn có thể sử dụng ta, sắp xếp ta, muốn ta làm thần nữ cũng được, muốn ta làm thế thân cũng được... mấy ngày nữa, sẽ sớm có tin thần nữ quay trở về bên Kim Quy thần thôi.

Công chúa ngạc nhiên cao độ, quay sang nhìn Cao Lỗ, nửa tin nửa ngờ mà hỏi liệu đó có phải là sự thật?

Cao Lỗ hấn nhắm mắt lại, hấn không đáp gì, tôi cũng không quan tâm đến hấn nghĩ gì, chỉ thấy dường như hấn lại nắm chặt bàn tay... Nụ cười!

- Người...- Công chúa quay sang nhìn tôi – Chuyện đó không phải là sự thật chứ?

- Không phải là sự thật! Công chúa, nàng quá ngây thơ, quá thánh thiện, cho nên mới không thể biết được những chuyện này, cũng vì nàng quá thuần khiết, mới càng khiến kẻ khác muốn bảo vệ nàng... – Tôi lạnh lùng đáp lại.

Sau cùng trước khi quyết định đến gặp An Dương Vương ngay, tôi bước lại phía hấn, nhìn thẳng vào hấn và nói, môi không quên một nụ cười lạnh:

- Nhưng không sao, ta sẽ nhận lấy một nghĩa vụ cũng không hề thua kém, coi như cũng là bảo hộ đất nước này, tự ta sẽ xứng đáng trở thành một thần nữ thực sự. Cao Lỗ, người nghe đây, người có thể sắp xếp lần này nữa, nhưng đây là lần cuối cùng, chính ta mới là người nắm lấy vận mệnh sau này của ta, và có thể là cả đất nước này, cơ hội gì đó, vận mệnh gì đó, nó phải nằm trong tay ta!

Tôi xoay người đi thẳng. Chợt thấy cổ tay mình bị siết chặt, hấn nói bằng cái giọng giận dữ và ánh mắt phẫn nộ:

- Theo ta ra ngoài!

- Buông ra! Ta tự biết đường đến chỗ An Dương Vương, không khiến người! – Trong lòng tôi lúc đó chỉ toàn oán hận, đến câu nói thốt ra cũng lạnh lẽo ghê người. – Làm ơn đi, những ngày còn lại của ta ở đây, đừng để ta phải trông thấy người! Người khiến ta ghê tởm!

Từng câu chữ cay nghiệt đó của tôi dường như làm hấn sững sờ trong một vài giây, giống như đêm hôm qua tôi bắt ngờ tát hấn.

- Người... – Dường như hấn nghiêng rằng – Được, là người tự nguyện, cứ theo ý mình đi, đừng oán trách ta!

- Hấn lại lập tức quay sang công chúa – Công chúa, ta đưa nàng về thăm cung nghỉ ngơi tĩnh tâm trước!

24. Chương 24: Thanh Kiếm Và Đôi Hài Thêu Chỉ Vàng

Có nhiều người đang oán hận CL kia, CL có nên bớt chút tự tôn để đi kêu oan không, cơ mà dẫu sao CL cũng làm tổn thương MH ... tên này về mặt tình cảm bảo thủ và hơi ngây ngốc, nhưng cũng đang dần dần “rung rinh”, vì sĩ diện nên chắc không dám thể hiện ngay đâu, cái chap trước á, là CL muốn gọi MH ra ngoài nói chuyện, nhưng nàng hiểu là hấn sợ nàng đổi ý ngay nên muốn dẫn nàng đến chỗ ADV :D

CL sẽ bị hành hạ cho bở ghét 1 quả, ta đúng là sẽ định gả MH đi thay cho MC.

TT đúng như các nàng đoán, là oan hồn 2000 năm ở giếng Ngọc ^^ !

Trong ALCN, các chàng trai của ta có lẽ không hoàn hảo như ngôn tình bình thường, ví dụ như CL có thể hơi quá tự tôn, TT có thể tính toán tham vọng... nói chung là viết về lịch sử, nên ta hi vọng nó logic một chút...

Mạch truyện đã xác định, nhưng kết thúc cụ thể thì chưa có, một HE nho nhỏ trong SE, hay một kết thúc mở thú vị đây... (tại sao coi là SE? Vì nước Âu Lạc vẫn bị Triệu Đà chiếm mà T_T)

Từ chap này MH cũng dần có sự thay đổi rồi, và sự thay đổi đó, sẽ ra sao? ^^!

Trong căn phòng mật thất của An Dương Vương, khi tôi nói quyết tâm ra đi, ánh mắt và thái độ của ông đầy tiếc nuối, sự thật, ông không muốn hi sinh tôi, tôi biết...

- Phụ vương, người đừng suy nghĩ nữa... bản thân con cũng không muốn suy nghĩ nữa, chỉ ít con cảm thấy, con mạnh mẽ và có thể tỉnh táo hơn công chúa... – Tôi cười an ủi ông – Có lẽ vốn là do có kì duyên mới đến được đây...

Tôi không ngừng suy nghĩ, tại sao khi bắt đầu học tác phẩm văn học Mị Châu – Trọng Thủy trong sách giáo khoa đó, tôi lại có nhiều cái nhìn khác người để làm gì, lại còn tranh cãi với cô Mai làm gì... cứ như một trò đùa của số phận vậy? Để tôi trực tiếp hóa thân và trải nghiệm?

Hay chuyện tôi về đây, là hi vọng để thay đổi một cái gì đó?

“ Tại sao lại tồn tại? Tại sao lại có mặt trên đời... có lẽ phải sống hết cuộc đời của mình, một ngày trước khi chết có thể ngẫm lại, ý nghĩa của kiếp sống đã trôi qua... vậy nên, chỉ có cách đối đầu mà sống tiếp...”

Câu nói của anh ta như vang vọng trong đầu...

Chỉ ít câu nói này cũng có lý...

Thậm chí đây có thể là một sự trải nghiệm cho sự chín chắn, trưởng thành trong tôi... Có lẽ khi nhận nhiệm vụ này, từ nay tôi sẽ phải cẩn thận, tinh tế hơn, không thể vô tư, cố chấp, trẻ con như trước...

Tính cách cố chấp này, có lẽ sẽ phải rũ bỏ, cũng vì tính cách này mà thường gây oán hận với Cao Lỗ, để rồi...

Nhưng Cao Lỗ, ta sẽ cho người thấy, rồi ta cũng sẽ thay đổi, ta sẽ cứng rắn hơn, tự bản thân hữu dụng hơn...

- Thôi được rồi, coi như ta và đất nước này đã mang ơn con...- An Dương Vương bỗng nhiên quỳ xuống đất – Hãy để cho ta thành tâm cảm tạ con!

Tôi vội vã đỡ ông đứng dậy, mỉm cười tỏ ra mạnh mẽ. Ông nhìn tôi đầy thân tình và cảm kích:

- Con thực sự xứng là Kim Quy chi nữ bảo hộ cho đất nước này...- Ông nắm lấy vai tôi – Nhưng con yên tâm, cùng lắm chỉ năm , bảy năm, ta nhất định sẽ gây dựng tiềm lực đất nước hùng mạnh, đủ sức dẹp tan Triệu Đà đồng thời có thể chống lại cuộc càn quét của Tây Hán...

- Con... thực sự cũng mong chờ có tương lai ấy! – Tôi lại mỉm cười, nụ cười mạnh mẽ đầy hi vọng, đỡ ông ngồi lại lên ghế.

- Ta không biết đàm phán tiếp theo, sẽ đem con gả sang triều đình bên đó theo phong tục của họ, hay thể tử của họ đến đây ở rể... – An Dương Vương trầm ngâm nghĩ ngợi.

- Phụ vương, không nên cho ở rể... – Tôi vội vàng lên tiếng, tôi nhớ trong câu chuyện, Trọng Thủy kia ở rể, có cơ hội lũng loạn triều đình, thăm dò bí mật quân sự, con đường cũ này, nhất định không được đi lại.

- Thần lại nghĩ rằng không nên theo phong tục bên đó, phải theo phong tục nước ta, cưới và ở rể ở bên ngoài! – Giọng nói vang lên từ ngoài cửa, sau đó bóng dáng cao to của hấn lại bước vào, sau đó cung kính cúi chào An Dương Vương một cái.

- Cao Lỗ, đến rồi ư? Khanh nghĩ như vậy sao? – An Dương Vương phân vân hỏi.

- Tâu bệ hạ, nếu như cho thể tử sang đây, ta cũng có cơ hội khống chế, giữ hấn làm con tin, chẳng phải sẽ chắc chắn hơn ư?

- Không được! – Tôi lập tức lên tiếng phản bác – Như vậy không phải cũng có cơ hội cho bên đó phái người sang đây làm gián điệp sao?

An Dương Vương thì thấy cả hai lý do cùng có lý, lập trường của hấn và tôi quả nhiên đối lập nhau gay gắt. Tôi vẫn nhìn hấn bằng ánh mắt dừng đưng khinh miệt, dù lửa oán hận chưa hề nguôi. Gương mặt của hấn, ánh mắt phảng phất điều gì đó bất mãn, nhưng không thềm, hoặc không dám nhìn tôi một cái. Hấn chỉ nói bằng cái giọng chống đối bực dọc:

- Gián điệp hay không, chuyện theo dõi người của bọn chúng, không đến lượt người!

- Nhất định không được, Trọng Thủy nhất định là một kẻ xảo quyệt, ta nhất định không để sai sót! – Tôi vô cùng kiên định mà phản bác, những điều truyền thuyết, lịch sử viết lại, nếu muốn thay đổi, chỉ ít cũng không được lập lại sai lầm cũ. – Chuyện hôn sự này, do bệ hạ, ta và bên đó thỏa thuận, người không hiểu biết thì đừng xen vào.

Giọng tôi nhấn tâm cứng rắn, lại vẫn còn có nửa âm điệu khinh thường hấn, vô cùng khó nghe. Trong một vài giây ngắn ngủi, dường như hấn lại sắp nổi nóng, nhưng hấn lại kìm chế, có vẻ như sau đêm hôm tôi đốt cháy bếp nhà hấn, hấn đã nổi nóng đến cực hạn rồi, bây giờ vì thế mà trở nên kìm chế được, muốn lấy lại phong độ cũ sao? Tôi để ý một hai ngày gần đây, mỗi khi hấn phẫn nộ, bất mãn, thường chỉ siết chặt nắm tay. Thậm chí có cảm giác, cái lực siết ấy thật kinh sợ.

- Vậy sao? – Giọng điệu của hấn rõ ràng cũng ra vẻ điềm tĩnh, nhưng cái giận dữ vẫn không giấu hoàn toàn được – Người có vẻ xem trọng hấn đến thế? Lại còn làm như không muốn ở lại đây, nhanh chóng đem gả sang nước khác vậy?

- Không phải chính người muốn vậy sao? Một cách tốt để dẹp bỏ cái gai trong mắt, nhưng ta tự bản thân không lấy đó làm bất hạnh, biết đâu ta cũng có thể sống hạnh phúc, biết đâu nhờ đó mà mối hòa hảo được thiết lập bền chặt? – Tôi cũng thuận thế đối đáp bằng quơ.

- Người tự tin sống cùng kẻ lắm tai tiếng Trọng Thủy, quá tự tin rồi! – Hấn dường như muốn tàn nhẫn hăm dọa tôi sao – Người đang mơ tưởng gì vậy? – Hấn lại quay sang bệ hạ bất mãn mà nói – Bệ hạ, chính vì vậy nên để ở nước ta để theo dõi, bệ hạ có dám chắc cô ta sau này, nếu như động lòng, bị mê hoặc bởi Trọng Thủy, hay là bị mua chuộc, thay lòng đổi dạ, biết đâu sẽ...

Giọng hấn càng phía sau càng gấp gáp khó chịu.

- Đủ rồi, Cao Lỗ! – An Dương Vương lên tiếng can ngăn. Ông thở dài có chút không hài lòng và buồn bực.

Tôi lúc đó đơn thuần chỉ biết khinh ghét hấn, luôn tìm cách gây khó dễ cho tôi, đầu óc lúc nào cũng dành sự nhanh trí cho đa nghi người khác. Nhưng bây giờ đối với tôi, hấn hoàn toàn không đáng để tôi phải hơn thua bằng được, không đáng!

Oán hận lúc này mà tôi cảm nhận được... vẫn như một lưỡi dao nhấn tâm...

- Việc này... đành theo ý bệ hạ, đành dựa vào bàn bạc với sứ giả... – Tôi tĩnh tâm đáp lại. – Thần vốn chỉ là nêu ý kiến của mình... thần đơn giản cho rằng, chỉ ít chuyện liên quan đến hôn sự của mình này, mình cũng có thể định đoạt một chút.

Giọng tôi bình thản như vậy, nhưng vẫn hàm chứa âm điệu chua chát mỉa mai cho hần. Từ nãy đến giờ, nắm tay hần vẫn không buông lỏng ra một chút nào.

- Cao Lỗ, Minh Hà đã nói vậy, cũng nên xem trọng ý kiến của cô ấy một chút chứ? – An Dương Vương đôi mắt nhìn vào Cao Lỗ, dò xét một lượt, không hiểu sao lại dường như nở một nụ cười khó hiểu.

Tên Cao Lỗ không phát hỏa, mà vẫn cố dùng một lớp băng giá mỏng manh tĩnh lặng bao bọc lấy ngọn lửa phần nộ, cuối cùng chắc vì không thể kìm chế lâu hơn, băng mỏng cũng bị lửa hơ chảy, trong giây lát gương mặt dần lộ ra những cảm xúc phần nộ rõ rệt, cái gì gọi là phong thái cũng mất đi phần nào.

- Bệ hạ! – Hần dường như vẫn tiếp tục so đo, thậm chí giọng điệu càng khó chịu hơn – Chính người nghe cô ta nói, cô ta có ý không coi trọng cảnh giác, lại còn hi vọng có thể hạnh phúc, chuyện cô ta bị mê hoặc hay mua chuộc bởi Trọng Thủy cũng không phải là không có khả năng, Trọng Thủy nổi tiếng bề ngoài hào hoa mê tửu sắc, chính người cũng rõ!

- Chính vì vậy... – An Dương Vương không hiểu sao lúc này lại điềm tĩnh uống trà, con mắt lộ ra vài tia trào phúng khó hiểu, âm điệu cũng không thật trọng như trước – Khanh vẫn muốn theo dõi Minh Hà sao...ừm... ta thấy cũng không nên đâu, tuy là hôn nhân nghị hòa, nhưng cũng đừng nhìn theo hướng quá tiêu cực, nếu cả hai bên cùng e dè nhau như vậy, cuộc hôn này đã chẳng nên có, khanh không cần quá lo Minh Hà thay lòng đổi dạ, Trọng Thủy ra sao cũng vẫn là tin đồn, ta chưa thấy tận mắt, biết đâu đối với Minh Hà lại có thể đối xử tốt, như Minh Hà nói, cũng đơn thuần là chút lạc quan, nếu không thì vẫn phải cố gắng duy trì năm bảy năm... Minh Hà cũng chỉ là một thiếu nữ còn trẻ, như thế này, không phải cũng đã bắt công với nàng sao? Trong lòng ta cũng thầm nghĩ, nếu Minh Hà tạo ra điều kì diệu, dùng một cuộc hôn nhân giả thành thật, trọn vẹn hạnh phúc cá nhân lẫn lợi ích quốc gia...

- KHÔNG THỂ NÀO ! – Hần còn dám ngắt lời An Dương Vương cơ đấy – Bệ hạ, thứ lỗi cho thần, nhưng điều này không thể... bệ hạ... là quá chủ quan...

An Dương Vương đặt chén trà bằng ngọc xuống, quan sát hần mà mỉm cười thâm sâu khó đoán biết:

- Cao Lỗ, con mắt nhìn của khanh rất tinh ý, nhưng có nhiều chuyện về bản thân mình, khanh lại không nhanh ý hay còn bạo thủ, có điều gì đó bản thân thấy phiền toái, bứt rứt lại cứ để mãi trong lòng... nhưng ta nuôi khanh từ khi lọt lòng, liệu ta không hiểu cá tính của khanh sao? – Giọng ông chuyển dần sang chân tình, thân thiện, am hiểu như một người cha – Còn đối với những chuyện triều chính hệ trọng, bình thường khanh vốn rất linh hoạt ứng phó, trường hợp nào cũng xử lý được, cũng không hề phiền diện... lần này khanh khẳng khái ý kiến như vậy, là ta thấy ngạc nhiên...

Cao Lỗ như bị nói trúng tim đen điều gì đó, chỉ quay đầu né tránh ánh mắt An Dương Vương, tay dường như càng siết chặt, nhìn bàn tay hần cũng như đỏ lên... Tôi không hiểu lắm chuyện An Dương Vương nói, chuyện không hiểu, không liên quan đến mình, có lẽ không nên quan tâm.

- Bệ hạ, nên nói chuyện chính thì hơn... - Hần tự trấn an mình rồi tiếp tục nói.

- Cũng còn nhiều thời gian mà... – An Dương Vương vẫn điềm nhiên, dường như ông có gì đó đặc ý – Ta dù sao cũng sẽ còn nhiều thứ thú vị để xem...

Ông uống thêm ngụm trà nữa, mặc kệ tôi và Cao Lỗ ngồi ở hai ghế đối diện, ánh mắt đều hờ hững nhìn về hai phía, cuối cùng một hồi lâu sau ông lên tiếng:

- Bây giờ lo được việc gì thì lo, ta thấy nếu như chấp nhận hôn ước nghị hòa, sớm muộn sứ giả cũng vào xem mặt công chúa, nên nhanh chóng đem Minh Hà vào cung, còn Mị Châu bí mật đưa ra biệt cung để tránh tai mắt. Còn nữa, cũng phải chuẩn bị hồi môn chu đáo... – Ông quay sang nhìn tôi thân thiện – Minh Hà, con có đặc biệt yêu cầu gì không?

Tôi suy nghĩ một lát, cần cái gì ư? Liệu tôi có thể cần cái gì đây... khi số phận lẫn tính mạng của mình đều chưa đoán biết được...

- Bệ hạ... con thấy, hay người tặng con một thanh kiếm ngắn để phòng thân?

- Ồ, chuyện đó khó gì! – Ông vui vẻ quay sang Cao Lỗ mà nói – Hãy giúp ta kiếm một thanh kiếm ngắn... để xem, nhất định phải bằng loại sắt tốt, cầm vừa tay, sắc bén lại không được quá nặng, nói chung là để

thích hợp cho Minh Hà phòng thân...

Hắn tất nhiên chỉ có thể phụng mệnh, sắc mặt hình như không tốt, nhận lệnh xong lập tức cáo từ, không nói thêm một lời nào, bước ra cửa cũng nhanh lẹ, không muốn ở chỗ này thêm sao?

...

...

Tôi trở về Thần điện lo thu xếp, nhưng còn một chuyện quan trọng, tôi muốn gửi gắm chút lời về cho ông bà...

Không biết có hi vọng gì gửi đến thế giới tương lai không, tôi chỉ viết một lá thư dài, buộc vào một hòn đá, ném xuống cái giếng ở đền Kim Quy...

Tôi nhắn với ông bà rằng, hãy cố đợi đứa cháu này, nhất định cháu sẽ trở về, nhiều nhất là chỉ năm bảy năm... khi tất cả đã kết thúc...

Nếu như không có kết quả nước Âu Lạc bị diệt vong vào năm 180 TCN... có lẽ cũng không cần năm năm, chỉ cần một năm là đủ biết lịch sử có sai khác...

Dẫu sao, bây giờ tôi vẫn không biết đường quay về, cũng chưa biết lý do mình đến đây...

...

...

Ba ngày sau, tôi được chuyển vào tẩm cung của công chúa một cách gọn ghẽ bí mật, công chúa cũng được đưa đến biệt cung sống, tôi từ hôm ở thần điện đó đến giờ, cũng không còn cơ hội gặp lại nàng.

Lúc này, tôi đang ngồi trong căn phòng dành cho công chúa, trong cung điện nguy nga cảnh sắc thơ mộng của nàng.

Phòng của nàng rất lớn, mọi thứ đều đẹp đẽ sang trọng, còn có thể hiện cá tính yếu điệu nữ tính của nàng.

Từ chiếc giường toàn bộ bằng lông ngỗng trắng muốt, rèm hồng mềm mại buông rủ, đến bộ bàn ghế bằng xà hương thơm mát tinh tế, chiếc gương lớn trên bàn trang điểm, những chậu hoa cảnh rực rỡ bên cửa sổ...

Tôi ngồi trên chiếc ghế xà hương, yên lặng ngắm những tách trà màu ngọc trắng thanh khiết... Trong đầu cũng vẫn vờ một số suy nghĩ...

Bây giờ công chúa có thể tạm yên tâm mà sống, ở nơi này, An Dương Vương để tránh tai mắt, chắc ông cũng đã có lo liệu, chỉ cho những người thân tín phục vụ tôi, lúc bình thường thì không còn ai dám bén mảng đến tẩm cung này, có lẽ ông đã ban lệnh, lấy cớ là vì công chúa sắp xuất giá, phải giữ nơi này thanh tịnh...

Còn Kim Quy chi nữ, cũng đã được lo xong chuyện rồi đi về bên Kim Quy thần...

Nghe nói cũng đã xem ngày, một tháng nữa có ngày đẹp, chỉ đợi sứ giả đến thảo luận, sứ giả hai ngày nữa cũng sẽ vào cung xem mặt...

Lúc này, tôi sẽ hoàn toàn phải lo sắm một vai mới... chuyện gì xảy ra, tôi cũng không biết...

Tôi thần thờ đứng dậy, đến trước gương đồng nhìn bản thân mình, đôi môi tự cười.

Trước hết, tôi tự thấy có chút hài lòng. Bệ hạ ngày nào cũng sai người đến trang điểm thật kĩ, còn bảo tôi ăn mặc thật diêm dúa lộng lẫy như một công chúa thật sự...

Lúc này nhìn vào gương, tâm lý của người con gái cũng có chút vui thầm khi thấy: thì ra mình cũng có thể trông đẹp hơn nhiều như vậy.

Tôi đang vấn một kiểu tóc điệu đà, trên đầu đeo nhiều đồ trang sức tinh xảo, tôi đã chủ ý lựa chọn những thứ trẻ trung, không cần bằng vàng ròng, trông vừa nặng lại vừa già, tôi thích những thứ được điểm bằng đá màu, hay những thứ có gắn lông vũ, trông rất mềm mại lại thích mắt. Và lúc này tôi cũng mặc một

bộ áo váy bốn lớp tha thướt màu trắng, vừa dịu dàng quyến rũ lại vừa trang nhã. Xem ra dù là đóng giả, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ, chỉ cần chú trọng đến cử chỉ là được...

An Dương Vương nói, tốt hơn hết tôi nên học một ít ca múa, đàn, họa. Thậm chí ông còn gợi ý tôi cũng nên học thêm võ thuật phòng thân, ý của ông là bảo Cao Lỗ cấp tốc dạy tôi một vài kĩ năng cơ bản, nhưng bản thân tôi lại thấy không muốn gặp hắn, tôi muốn nhờ ông tìm người khác, ông lại bảo chuyện này rất cơ mật, không tiện thêm nhiều người biết, hơn nữa chỉ có hắn ta mới có thể luyện cho tôi ít võ công lợi hại trong một thời gian ngắn...

Tôi cũng muốn tự bảo vệ mình, nhưng lại chán ghét hắn, kết quả là tôi vẫn nói với ông, để tôi suy nghĩ thêm...

Tôi đang ngẩn ngơ thì có tiếng gõ cửa phòng, theo thói quen thì lẽ ra tôi sẽ nói to vọng ra hỏi “Ai đó”, nhưng tôi lại thay đổi giọng điệu, bước ra đến gần cửa mới hỏi người bên ngoài là ai.

Người đó dường như không đáp, tôi hé hé cửa nhìn ra, thấy một bóng dáng cao lớn sừng sững im lặng đứng ngoài.

- Có chuyện gì? – Thái độ của tôi lại tỏ ra lạnh nhạt ác cảm.

Khi cánh cửa mở ra, kẻ mà tôi khinh ghét, oán hận – Cao Lỗ, dường như ánh mắt có chút biến chuyển nào đó, dường như ngỡ ngàng vì cái bộ dạng “bất thường” này của tôi. Dù sao thì tôi cũng nghĩ, trong mắt hắn, tôi giống như một con vẹt xiêm còn cổ chài chuốt, càng kì quặc hơn...

- Cầm lấy!

Rất nhanh, hắn dúi vào tay tôi một cái bọc vải dẹt dẹt dài dài, cũng chỉ cụt lủn một câu, lập tức ánh mắt rời đi trước, bóng người nhanh lẹ xoay qua sau mà đi khỏi.

Nhưng lúc hắn đưa cho tôi, tôi vẫn kịp nhìn thấy, tay hắn quần băng, giống như là bị thương...

Tôi không muốn quan tâm chuyện đó nữa, bèn khép cửa đi vào. Cẩn thận mở cái bọc ra, hóa ra một thanh kiếm ngắn.

Một thanh kiếm dài khoảng hơn bốn mươi cm, dường như còn rất mới, nóng nóng ảm ảm như mới rèn xong. Tôi nhìn thanh kiếm xem xét tỷ mỉ, quả nhiên rất tinh xảo, từ chuôi kiếm cho đến lưỡi kiếm. Lưỡi kiếm mỏng, đều mà lại rất sắc bén, mặt lưỡi kiếm lại còn nhẵn nhụi, phản chiếu được ánh sáng lấp lánh, có thể soi gương mờ mờ...

Thanh kiếm này có lẽ được nung từ sắt, tuy nhiên lại không nặng, cầm rất vừa tay, trọng lượng và chiều dài đều rất phù hợp để mang theo phòng thân, không biết vị thợ rèn nào của An Dương Vương đã khéo léo đến vậy...

Tôi lại tra kiếm vào cái vỏ đi kèm. Vỏ kiếm còn được trang trí, khắc chìm nổi hoa văn nữa chứ, cũng rất tỉ mỉ. Ở thời đại này, bằng tay không, bằng hoàn toàn sức người có thể làm ra một thanh kiếm đến thế...

...

...

Hai ngày sau, sau khi tôi trang điểm cẩn thận, cũng đã ghi nhớ lại những điều An Dương vương dặn dò, tự nhủ bản thân mình đừng cảm bình tĩnh đến gặp sứ giả.

Lúc tôi bước vào phòng khách trong cung điện của An Dương vương, ông cũng đã ngồi trên ghế ngà voi chờ sẵn, nhìn thấy tôi, ông vui vẻ dẫn tôi vào ngôi ghế bằng gỗ quý bên cạnh ông. Sứ giả vẫn chưa đến.

Đây là lần đầu tiên được bước vào phòng khách trong tòa Ngự Triều Di Quy của hoàng cung nước Âu Lạc, những lần trước đây đều gặp An Dương vương ở mật thất. Mắt tôi không khỏi hứng thú, nhìn khắp phòng quan sát một lượt.

Phòng khách này rất lớn, bài trí cũng tinh tế và theo bố cục riêng, triều đại của An Dương vương lấy Kim Quy làm linh vật, nên trong căn phòng này từ hoa văn khắc trên cột nhà, hoa văn trên tấm thảm trải cũng là những hình minh họa thần Kim Quy uy vũ. Khác với hình tượng của Trung Quốc lấy là con rồng, Kim

Quy không mang vẻ dữ dằn hiếu chiến, mà mang vẻ tự tôn, mang sức mạnh vững chãi, chỉ cần giờ móng vuốt lên ở thế thủ nhưng cũng mang lại cảm giác cho đối phương e sợ không dám đụng vào...

Trong phòng, chính giữa bên trên thềm là ngai ngà voi của nhà vua, bên cạnh là hai chiếc ghế gỗ quý tinh xảo mà tôi đang ngồi vào một cái.

Phía dưới, trải từ bậc thềm đến cửa là lụa vàng, song song có hai hàng ghế cũng bằng gỗ thượng hạng để tiếp khách, bên cạnh mỗi ghế đều có một bàn gỗ nhỏ, giống như là thuận tiện cho việc mời trà...

Phía bốn bức tường là những bức trướng lạ mắt...

- Minh Hà, tập trung một chút, lát nữa sứ giả đến, đừng có nhìn dáo dác như vậy. – An Dương Vương khẽ nhắc nhở.

Tôi như sức nhớ ra, tự nhủ mình phải cẩn thận, tập trung. Đành ngồi tự nghịch ngón tay thì lại thấy ông nhìn sang bên hông tôi mà thăm hỏi:

- Đã nhận được kiếm rồi ư? Hải lòng chứ?

- Vâng ạ, cảm tạ phụ vương! – Tôi mỉm cười nhìn xuống thanh kiếm – Con rất hải lòng.

- Tất nhiên phải hải lòng rồi! – Ông mỉm cười bí hiểm – Một thanh kiếm được rèn, mài, khắc cả thảy hết ba ngày ba đêm mà...

- Quả thật kì công! – Tôi vô tư tán dương. – Từ người thợ rèn cho đến người mài kiếm, điêu khắc trên vỏ, chuôi... đều rất khéo léo.

- Ha ha, tất cả chỗ đó chỉ do một người làm thôi! – Ông vuốt râu, âm điệu thâm thúy khó hiểu – Mà còn vì làm một thanh kiếm, trong ba ngày việc rèn vũ khí, áo giáp, đồ dùng cho kho quân bị đều bị ngừng trệ lại...

- Tại sao ạ?

- Vì tất cả thợ rèn khác đều bị đuổi ra khỏi lò rèn... – Ông dường như thở dài, âm điệu tỏ vẻ than thở...

Tôi chưa kịp hỏi gì thêm, và cũng không kịp nghĩ gì, sau đó dường như cũng không thắc mắc về chuyện này nữa... lý do là tiếng của thị vệ nhất thời vang lên, thông báo sứ giả đã đến.

Tôi ánh mắt lúc này hướng về vị sứ giả vừa bước vào. Một gã luống tuổi cao và gầy, mặc y phục người Trung quốc cổ bằng lụa thượng hạng, tóc búi, cài trâm giống như thời Hán, áo choàng dài phủ từ vai đến sau lưng...

Tôi tập trung vào gương mặt hắn, gương mặt luống tuổi gầy gò nhưng trông giống như mấy lão phu tử thâm hiểm của phim Tàu, đặc biệt là đôi mắt him híp trông không mấy thiện cảm.

Đi sau sứ giả còn có bốn tùy tùng tay bê một số lễ vật. Theo quy định trong cung, họ đều không được mang theo vũ khí.

Lão sứ giả cùng tùy tùng ra về cung kính cúi đầu trước An Dương vương, ông cũng mời sứ giả ngồi vào ghế thượng khách gần phía mình.

Sứ giả nhìn tôi dò xét một lượt, miệng lão buông lời tán dương, không rõ có mấy phần thành ý thật lòng:

- Lão phu đến đây là một vinh hạnh, đã được quý quốc đón tiếp nồng hậu ngoài dịch xá, nay lại được vào cung, được chiêm ngưỡng kì quan Cổ Loa thành của quý quốc, khám phục còn chưa hết, nay được diện kiến công chúa, càng thêm phần ngưỡng mộ. Công chúa quả nhiên nhan sắc không tầm thường...

- Sứ giả quá khen! – An Dương Vương lịch sự đáp – Ta đều hồ thẹn không dám nhận, đặc biệt là Mị Châu nữ nhi của ta đây, không dám sánh được với các đại mỹ nhân tài nữ quý quốc, lần này đã để quý quốc chiếu cố rồi!

- Đâu có! – Sứ giả cười, tiếp tục nhìn qua tôi rất nhanh mà nói, bộ dạng có vẻ rất chân thành – Công chúa của người khác xa tưởng tượng của lão phu!

- Thế nào là khác xa tưởng tượng? – An Dương vương vừa đưa tay tỏ ý mời trà vừa hỏi.

- Lão phu mạn phép nổi thẳng... lão phu cứ nghĩ công chúa đơn thuần mỹ lệ, tài năng thì cũng không cần bàn đến... nhưng hôm nay diện kiến tận mắt, mới còn cảm thấy nàng có cái khí chất hơn người, khác với nữ nhi thông thường... Có chút kiên nghị, mạnh mẽ, lại tự tôn, giống như băng thanh ngọc khiết ngàn năm, vừa cao quý, vừa bền bỉ...

Lão ta tán dương mấy lời đại loại thế một hồi, tôi cũng không thể nghe hết, cứ cho là lão đang nói sáo rỗng đi. Nhưng có vẻ An Dương vương lại gật gù mãi nguyện, thậm chí đưa ánh mắt hài lòng sang phía tôi. Ông cũng có ý đồng tình hay sao?

Một hồi chào hỏi xong, lão sứ giả mới vào việc chính:

- Lão phu hôm nay cốt đến là để thăm hỏi công chúa, tặng người một số lễ vật. Nếu mọi việc thuận lợi, lão sẽ chọn ngày đem bà mối đến, cùng với sính lễ, chiếu theo phong tục bản quốc hỏi cưới, liệu không biết có được? Nếu quý quốc cần xem xét, chúng ta có thể bàn bạc trước một lần nữa, xem sẽ tổ chức lễ cưới theo phong tục nước nào, chọn hình thức rước dâu hay ở rể...

- Được, vậy ta lại hẹn sứ giả một ngày thư thái khác để bàn kĩ về vấn đề này! – An Dương vương đáp.

- Theo ý quý quốc...- Lão đồng tình, đồng thời xoay người ra phía sau tên tùy tùng, cầm lấy một cái hộp quà đặc biệt dâng lên.

Đó là một cái hộp quà vuông vắn được bọc vải nhung quý. Lão dâng lên ngay trước mặt tôi và bảo:

- Công chúa, đây là quà đặc biệt. Thế tử của chúng tôi vừa nghe tin quý triều đồng ý việc hôn sự này, liền lập tức sai người phi ngựa thần tốc cả ngày đêm, cũng vừa mang đến cách đây một canh giờ. Đây là thành ý của thế tử dành tặng cho thế tử phi tương lai, xin người hãy nhận lấy.

Tôi nhìn An Dương vương, ánh mắt ông ngăm bảo cứ nhận. Tôi bèn nhận lấy món quà, nhưng cũng vì phép lịch sự không tiện mở ra.

...

...

Sau khi cuộc thăm hỏi kết thúc, tôi lặng lẽ về phòng.

Ngồi trên giường, tôi mở hộp quà ra.

Đó là một đôi hài. Tôi nhấc đôi hài ra khỏi chiếc hộp được lót vải nhung mềm mại, chiếc hộp kèm theo cũng như để trân trọng chính đôi hài này.

Đôi hài màu đỏ, một đôi hài quý được thêu điểm bằng chỉ vàng cầu kì, chỉ nhìn qua cũng thấy lấp lánh sang trọng, chưa nói càng quan sát, càng thấy đôi hài mỹ lệ...

Hài thêu chỉ vàng... trong đầu tôi có khái niệm mơ hồ quen thuộc nào đó nhưng không nhớ ra...

Tại sao lại chọn hài thêu chỉ vàng tặng cho vợ chưa cưới? Tặng hài thì đâu biết vừa hay không?

Tôi cũng tiện tay ướm thử hài vào chân. Thật kì lạ, hài lại vừa chân như in, cảm giác như người chọn cũng biết cỡ chân mình... Vị thế tử đó, còn chưa có gặp mặt qua...

Đôi hài này, khi đi vào đem lại cảm giác dễ dịu thư thái, hình như đáy hài được lót một lớp nhung mềm mỏng... khiến chân cảm thấy cái dịu êm, không muốn tháo ra...

Trong đầu tôi lớn vồn suy nghĩ, rốt cuộc Trọng Thủy là người như thế nào? Tại sao lại tặng hài, liệu có hàm ý gì nữa không?

Trước giờ trong ấn tượng của tôi, cũng như những người ở đây đồn đại, Trọng Thủy dường như là một người xấu...

25. Chương 25: Không Thể Giải Thích

TT đang lên ngôi, người ủng hộ CL dạo này ít rồi nhỉ?

Đừng vội hỏi ta sau này MH yêu TT hay CL, hay kết cục là đến với ai? Yêu ai là một chuyện, đến với ai lại là chuyện khác...

Quan điểm của ta khi muốn viết câu chuyện pha bối cảnh lịch này, tình yêu đôi khi không phải là tất cả!

Còn tại sao không phải là tất cả ^^ ? hi vọng các nàng sẽ xem tiếp ^^

@ purplerose2312 : nàng rất nhiệt tình, cũng rất mạnh bạo ... Dự tính ta đã có, ta nghĩ mình đủ thận trọng để quyết định mà ^^ !

Nói thẳng ra, đây có thể là hư cấu lại một truyền thuyết lịch sử, kết thúc mà mọi người tưởng chừng nhìn thấy vẫn ko thay đổi, lịch sử đã diễn ra rồi... 2000 năm sau TT vẫn là 1 oan hồn... chỉ có diễn biến là ta đem ra hư cấu, lý giải theo cách khác...

Thực tế chỉ có sử VN nhắc đến TT, sử Trung Quốc ko nói đến người con nào tên TT của Triệu Đà, mà dường như MC-TT vẫn còn mang nhiều màu sắc dân gian, TT có tồn tại thật hay không cũng không có đáp án chắc chắn.

Còn tại sao mình lập vote CL-TT , đơn thuần chỉ muốn xem quan điểm của nàng thôi, cái vote đó kết quả thế nào cũng ko ảnh hưởng đến kết thúc, ta vẫn tôn trọng số 1 là logic...

Tại sao ta lại khiến cho nhiều người có suy nghĩ thích TT? Ta không hướng mạch truyện này để nhiều người đổ sang TT, xem lại thì từ đầu, đất của CL áp đảo đây... câu chuyện viết ở ngôi thứ nhất, có nghĩa là trong đầu MH đất của ai nhiều hơn, đất tốt hay đất xấu thì chưa biết L

Nói thế thôi, ta sẽ không tiết lộ nữa L

Dù sao ta cũng rất vui vì câu truyện của mình có thể đem ra để tranh luận ^^!

P/s : Nàng hỏi ta phải giết TVXQ vì VN, ta có làm được không? Câu trả lời là không, bởi vì TVXQ sẽ không làm gì ảnh hưởng đến VN cả, trước khi yêu thích , mình cũng đã “chọn” thần tượng của mình rồi... Understand?

...0o0o0...

Sau đó tôi cẩn thận tháo chiếc hài được thêu bằng sợi chỉ làm từ vàng, lại đặt vào hộp. Cũng vừa lúc đó có người gõ cửa.

Tôi nhìn qua khe cửa, là An Dương vương, hình như theo sau còn một người nữa...

Tôi mở cửa cho họ vào và khép cửa lại. Tôi thấy cô gái này rất quen, nếu tôi nhớ không nhầm, đây chính là cô chị cả trong đám nữ binh ở phủ của Cao Lỗ.

Tôi mời An Dương vương và chị ta ngồi, nhưng chị ta không dám ngồi mà chỉ xin đứng sau An Dương vương. Sau khi An Dương vương đã nâng chén nước do tôi rót mời ông, ông cũng nhìn cô gái kia mà nói:

- Minh Hà, đây là Thúy Hương, từ ngày hôm nay sẽ phụ trách hầu hạ con!
- Tiện thiếp tham kiến công chúa ! – Chị ta cung kính quỳ xuống trước mặt tôi.

Tôi còn chưa hiểu mấy thì An Dương vương đã nói thêm vào:

- Yên tâm đi, cô gái này cũng coi như tâm phúc có thể tin tưởng được... – Ông quay sang nhìn Thúy Hương ra hiệu có thể đứng lên được – Thúy Hương biết võ công, cũng rất nhanh ý, có thể bảo vệ và giúp đỡ con...

Tôi dần hiểu ra tâm ý của ông, ông đã chọn cho tôi một người trợ thủ, có lẽ chị ta đúng là người giỏi, xuất sắc và trung thành nhất ở chỗ Cao Lỗ nên được giao nhiệm vụ ở bên cạnh tôi.

Lẽ ra lòng tôi phải cảm thấy vui vẻ mà nhận tâm ý của ông, nhưng do chị ta xuất thân từ chỗ Cao Lỗ, cũng như dân đặc công được huấn đào tạo khiến tôi có chút nghi kỵ không thoải mái, biết đâu đây là cách đàng hoàng để hắn tiếp tục cho người theo dõi, kiểm soát tôi...

Tôi nhìn chị ta, trong lòng đánh giá một lượt, quả là một cô gái nhìn rất mạnh mẽ linh hoạt, nước da ngăm ngăm nhưng lại rất ưa nhìn, thoáng qua thấy tràn đầy sức sống. Đôi mắt sáng rất linh hoạt, làm tôi có cảm giác đây gần như một phiên bản nữ của Cao Lỗ. Hơn nữa, tôi cảm thấy, hình như chị ta thầm yêu thích Cao Lỗ, nhất định là trong lòng chị ta, ảnh hưởng của hắn rất nhiều, còn hơn cả một thần tượng. Liệu Thúy Hương này có thật sự đứng về phía tôi, hay thực tế thì chị ta vẫn dành lòng trung thành cho Cao Lỗ đây?

Cao Lỗ, bây giờ từ cảm ghét, tôi dường như đã chuyển sang cùng cực oán hận hắn, hắn có thể đối xử tệ với tôi, trước đây như thế nào cũng không cần tính đến, không bằng sự chà đạp và sự tổn thương này...

...

...

Sau đó An Dương Vương trở về cung điện của ông, trong phòng chỉ còn lại tôi và Thúy Hương. Ngay lúc đầu chị Thúy Hương này đã nhìn khắp phòng, xem có cái gì cần dọn dẹp không, xem ra đúng là một con người chăm chỉ, chu đáo.

Tôi ngồi lên giường, nhìn về phía chị mà hỏi:

- Thúy Hương, chị không cần dọn lại đâu, tôi cũng mới dọn lại rồi... – Tôi mỉm cười thân thiện – Chị lại đây ngồi nghỉ đi!

Tôi muốn giữ quan hệ thân thiện với chị, dù lúc đầu còn e ngại chị từng là người của Cao Lỗ, nhưng cũng cần thiết gây dựng cảm tình tốt để sau này chị ấy còn giúp đỡ. Dù sao thì việc nào ra việc đấy, không nên giận cá chém thớt, vợ đứa cả năm, không ưa Cao Lỗ là một chuyện khác... Thêm một người bạn chẳng phải tốt hơn thêm kẻ thù ư...

Nghĩ đến đây, rõ ràng lúc đầu tôi cũng đâu có muốn gây sự với hắn đâu, không biết là do lúc đầu hoàn cảnh trở trêu khiến hắn nghi ngờ trước, hay là do chính bản thân hắn thích gây sự trước... lần này đến lần nọ, chưa bao giờ có cái gọi là “hòa bình” giữa tôi và hắn.

Không phải bây giờ cũng tạm coi là hòa bình sao? Tuy trong lòng oán hận, chán ghét nhưng cũng không phải đối mặt ngày ngày, có đối mặt cũng không còn hình thức xung đột gay gắt ấy nữa...

Tôi không nên tiếp tục bận tâm nữa, kể như hắn, đúng là bây giờ nên ném vào một góc trong tâm trí, một ngày nào đó cho “out” ra hoàn toàn cho nhẹ đầu, là kẻ đáng khinh ghét đến mức không còn muốn nhìn thấy...

Tôi tự nhủ như vậy, cũng từng nghĩ nếu mình đã tình nguyện, cũng không nên quá giữ khư khư nỗi oán hận hắn muốn đem mình làm thể thân, không phải là xóa bỏ, mà là tạm lắng xuống để kiên cường sống tiếp... sau đó một ngày trả thù được...

Nhưng tôi vẫn không ngừng nghĩ đến, không ngừng oán hận hắn, vẫn như muốn rửa hận ngay... Giống như mặc một cái áo bằng lông nhím...

Mọi chuyện đáng ghét của hắn trước đây, so với chuyện đáng oán hận này đều như vô nghĩa...

...

Thúy Hương còn e ngại không dám ngồi cùng tôi, tôi bèn tiếp tục cởi mở chân tình mà hỏi:

- Đừng khách sáo, chị cứ coi em như chị em được rồi! Chị cũng biết em không phải là công chúa thật mà, nên lúc không có ai đừng câu lệ...

- Vâng... – Chị ta nhẹ nhàng đáp, dường như vẫn có chút ngại.

- Chị Thúy Hương năm nay bao nhiêu tuổi?

- Thiếp mười bảy tuổi!

- Mười bảy sao? – Tôi có chút ngạc nhiên thốt ra – Vậy là chị bằng tuổi em sao?

Tôi vốn quan sát thấy Thúy Hương trông rất chừng mực, đoán rằng cũng phải hai mươi, không ngờ chỉ bằng tuổi tôi. Vậy và đem ra so sánh, Thúy Hương trông già dặn, ra dáng hơn tôi bao nhiêu. Cả tính cách cũng cẩn thận tỷ mỉ, tôi cảm thấy dường như ở cái tuổi mười bảy này, các thiếu nữ người Việt, đặc biệt là như những cô gái tập luyện võ thuật ở nhà Cao Lỗ như cô, lại càng trưởng thành chín chắn hơn... Một cô gái hiện đại như tôi, ở cái tuổi này còn mãi ăn mãi chơi, so với họ có lẽ cách biệt quá lớn, dường như là nông nổi, trẻ con hơn nhiều...

- Hi Hi, coi như em vẫn làm em đi, chị trông hiểu biết lại tinh tế hơn em, từ nay cứ gọi em là Minh Hà thôi, bình thường thì không cần quan trọng xưng hô làm gì cho xa lạ...

- Xin nghe lời công chúa! – Chị ta vẫn cẩn trọng đáp.

- Ấy, gọi là “Minh Hà” hay “em” thôi!

...

...

Phải mất hơn hai ngày cố gắng làm thân, Thúy Hương mới bắt đầu dùng cách xưng hô thân mật, tôi cũng cho cô ngủ cùng giường mình, bởi lẽ cái giường này quá rộng, nằm một mình dang tay dang chân cũng không hết chỗ được. Tôi cũng thân tình nói những câu chuyện vui vẻ, tán dóc với Thúy Hương, chỉ có điều, cô không hào hứng cho là mấy thì phải.

Bây giờ cũng chưa phải là khuya lắm, nhưng vì không có việc gì làm, Thúy Hương lại khá kiêu lời nên tôi đành ngừng nói chuyện phiếm, bảo Thúy Hương cùng đi ngủ cho đỡ mệt. Nằm lên giường, kéo chăn mỏng đắp, nghĩ vẩn vơ một lát, sức nghĩ ra một điều, tôi quay sang phía Thúy Hương, thân tình mà bảo:

- Chị Thúy Hương, hay là ngày mai... chị có thể dạy em một số chiêu võ tự vệ cơ bản không?

- Sao Hà lại muốn học võ? – Thúy Hương ngại không gọi “em” mà gọi tôi là “Hà” - Chỉ sợ Hương võ thuật cũng không ra đâu, không dám chỉ dạy...

- Để phòng thân thôi mà, em nghĩ nhiệm vụ trước mắt rất cần đến võ thuật, hơn nữa em cũng được nghe chị vốn rất thông thạo các loại võ thuật, sẵn chúng ta còn rỗi rãi, mấy ngày này chị dạy cho em đi!

Tôi cố dùng giọng thân tình năn nỉ Thúy Hương bằng được, thà học từ cô được chiêu nào cũng tốt, còn hơn là bắt buộc phải nhờ cậy tên Cao Lỗ. Cuối cùng Thúy Hương cũng gật đầu đồng ý. Tôi vui vẻ nhắm mắt ngủ.

Nửa đêm hơi lạnh, tôi trở mình xoay vào phía Thúy Hương, ôm chặt lấy cô ngủ tiếp. Một lúc sau khi tôi vẫn còn lơ mơ, chợt thấy cô khẽ động dậy.

Cô gạt tay tôi xuống một cách nhẹ nhàng từ từ như sợ tôi tỉnh giấc, sau đó dường như cô động dậy ngồi dậy, động tác có vẻ rất nhẹ nhàng. Tôi vẫn biết được vì lúc này tôi chưa ngủ hẳn, chỉ khép mắt.

Một lúc sau, có lẽ là thăm dò xem tôi đã ngủ thật chưa, cô mới bước xuống giường. Nãy giờ tôi thấy hơi nghi hoặc nên vẫn giả vờ thở đều đều như đang ngủ.

Thúy Hương hết sức rón rén, chân êm như chân mèo, gần như không phát ra âm thanh nào đi ra ngoài cửa, khẽ hé cửa đủ để lách người qua rồi đi ra.

Khuya thế này còn rón rén đi đâu? Tôi thấy ngờ vực, lẽ nào cô ta đúng là người của Cao Lỗ, bây giờ quay lại báo cáo tình hình cho hắn. Không được, tôi nhất định phải theo xem. Thế là tôi cũng vội vàng bước xuống giường.

Tôi theo sau cô một khoảng cách khá an toàn để cô ta không nhận ra. Có lẽ vì không nghĩ đến việc tôi lại thức dậy đi theo nên cô có vẻ hơi chủ quan, chỉ cầm mặt theo hướng nhà tên Cao Lỗ mà bước tới. Quả nhiên là vậy, cô ta đúng là điệp viên của Cao Lỗ.

Cô ta cũng vào bằng lối cổng sau vắng người mà lần trước tôi từ nhà hấn đi ra, để tránh có người nhìn thấy, tôi cũng phải cực nhọc nấp, nép một hồi, suýt nữa thì mất dấu cô. May mà cô ta cũng vừa đi vừa hỏi mấy người hầu kẻ hạ trong nhà hấn xem hấn đang ở đâu nên cũng vẫn kịp cho tôi đi theo...

Dù sao thì có lẽ nhà hấn toàn người biết võ công, toàn “hàng dữ” có tiếng hay sao mà cũng không lo đến việc có tên trộm nào to gan dám đột nhập, dường như cũng không cần người bảo vệ đi tuần tra.

Chị ta đi đến phía một khoảng sân, tôi thấy cái sân này quen quen, hình như là cái sân tập võ mà lúc trước hấn bắt tôi thủ bắn cung.

Tôi đứng từ phía ngoài, nấp vào cái cột lớn ngoài cùng của mái hiên. Cách tôi hai cái cột nữa, có một bóng người to lớn ngồi dựa vào cột, đầu hơi ngửa lên trời...

Đêm nay trời âm u, trăng sao gì cũng không có... Khoảng sân tối lờ mờ, chỉ hắt lại từ một góc sân ánh đuốc lẻ loi, không đủ rọi sáng... Tuy nhiên tôi vẫn đủ nhìn thấy hấn...

Xung quanh hấn la liệt những vò rượu ngổ ngang, phải đến chục cái vò rượu đã uống hết nằm lán lóc... Mùi rượu nồng nồng còn theo gió bay đến gần mũi tôi, khiến tôi cũng thấy cay cay. Đây là bộ mặt thật của một tướng quân nổi tiếng nghiêm khắc, coi trọng nề nếp sao? Nực cười...

Thúy Hương đã chạy đến bên hấn, cung kính cúi chào hấn. Hấn ngược lên nhìn, ánh mắt lơ đãng:

- Người... Thúy Hương sao?

- Vâng thưa tướng quân! – Cô ta có vẻ nhìn hấn với ánh mắt sốt sắng khi thấy hấn có vẻ như đang say.

- Tại sao người lại quay lại đây? ... – Giọng hấn có vẻ lạc âm điệu như một kẻ say thực sự.

Thúy Hương nghe thấy thế càng lo lắng bối rối hơn, nhưng không biết nên làm sao, chỉ hấp tấp hỏi han thêm:

- Tướng quân, tại sao người lại uống nhiều rượu đến vậy? Hôm nay ngài không phải luyện binh sao?

- Luyện binh... – Hấn say đến nỗi không tỉnh táo thật rồi – Cái việc đó, bây giờ... không làm được rồi... tại cô ta... bây giờ không luyện binh buổi tối được nữa, ha ha...- Nói đến cuối câu, hấn còn nhắc môi cười...

Hấn đưa tay lên quạt trước mặt một cái, hành động như một kẻ bê tha say mềm không biết trời đất, hoa chân múa tay, phong độ coi như không còn một chút nào... Hấn nhắc đến việc luyện binh buổi tối không được? Chắc là do hôm đó tôi làm bê mặt hấn, từ đó không thể bắt binh sĩ tập buổi tối nữa.

Chỉ thấy thái độ Thúy Hương càng vội vã lo lắng tội độ, cô ta cầm lấy bàn tay hấn mà nhìn, ánh mắt ánh lên một tia thương tâm:

- Vết bồng của tướng quân vẫn chưa lành ư, sao đã tháo băng ra rồi... người đừng uống rượu nữa...

- Không cần... – Hấn gạt tay ra, giọng líu ríu vào nhau – Vết bồng này... cũng là tại...

Chưa nói hết câu, hấn đã như muốn ói ra, chắc là tại uống nhiều quá. Thúy Hương vội vã mạnh dạn vuốt ngực hấn, giọng gấp gáp:

- Tướng quân, đừng uống nữa, người đã uống hết chỗ này sao? Tại sao uống nhiều vậy?

- Uống rượu... đúng rồi – Giọng hấn mơ màng – Đúng vậy, ta đã uống... ta không biết, ta vừa uống vừa suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi không ra... ta không hiểu được, không thể giải thích...

- Hiểu? Tướng quân đang nói gì vậy?

- Trước đây... vấn đề dù là gì... dù phức tạp đến đâu... rõ ràng ta chỉ cần thư thái ngồi ngẫm, uống một vài hớp... nghĩ ra liền... nhưng lần này... ta không nghĩ được...- Hấn bỗng nhiên túm lấy tay áo Thúy Hương – Người có biết không? Không nghĩ được...

- Tướng quân, người quá say rồi... người đợi ở đây, thuộc hạ sẽ đi nấu canh giải rượu cho người... – Thúy Hương vội hấp tấp chạy đi, tôi cũng vội né gọn vào.

Thì ra cô ta đúng là đến báo cáo với Cao Lỗ sao? Tiếc là tôi còn chưa tận mắt thấy cô ta báo cáo, chỉ vì hần đang say. Đúng là không chứng kiến không biết được, hần có bộ dạng nực cười này...

Uống say rồi mất phong độ trầm trọng, nói năng linh tinh. Nếu tôi không phải là người đảng hoàng, đã nhân cơ hội này lại mà đâm chém cho hần mấy nhát xà hạp.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, ngược lên nhìn thấy hần không còn ngồi ở cái cột đó nữa???

Chợt thấy không khí ngay xung quanh mình tự nhiên mùi rượu nồng lên, xông thẳng vào mũi, đủ để hoa mắt ngay tức khắc. Rượu này mạnh đến thế sao? Tôi lấy tay che mũi, lắc lắc đầu.

A, giật cả mình. Thì ra hần đã đứng bên cạnh tôi từ bao giờ. Quả nhiên lại một trận khiến người khác thót tim...

Ánh mắt hần nhìn tôi một lượt, ngay sau đó cánh tay lại mạnh mẽ đặt lên cái cột tôi đang đứng sát cạnh. Không phải hần say sao? Tại sao vẫn phát hiện ra tôi, lại còn nhanh lẹ như bóng ma đến đây nữa... Tôi nhất thời suy nghĩ luống cuống.

- Là... người là...Người... đến đây làm gì? – Giọng hần phảng phất hơi rượu, kể cả khi tôi đã lấy tay che trước mũi, hơi rượu đó vẫn nồng đến mức vẫn loáng thoáng cảm nhận thấy - Người... có phải là cái gai của ta không nhỉ?

Gai? Giọng hần nói nghe cũng không rõ... cái gai? A, cái gai cắm trong mắt.

Cơ mà có điều lạ, không phải hần say mềm sao, tại sao giọng nói lại giống như bình thường vậy? Ngược mắt lên lại thấy một đôi mắt mơ hồ nhưng vẫn tò mò dò xét.

Tôi nghĩ mình đã biết câu trả lời, cũng không nên dây dưa nữa, ở đây ô nhiễm mùi hơi men... Tôi bèn ra vẻ khinh khỉnh, đứng đưng bình thần xoay người bước đi, không nói câu nào. Càng nhìn thấy hần, càng thấy oán hận bùng lên...

Chợt thấy vai bị nắm chặt đến đau mà kéo lại, hần cười cười cợt cợt, bóng dáng hơi liêu xiêu mà nói:

- Về sớm thế? Đã đến đây sao không uống rượu?

Say, hần say nặng đến mức ăn nói liên thiên rồi, không còn biết trời đất gì, cũng gần như không ý thức được nổi tôi là ai, mối quan hệ thù hằn giữa tôi và hần nữa sao? Còn mời rượu? Nực cười.

Nhưng tôi chưa kịp gạt tay hần ra, đã bị lôi ra chỗ hần ngồi, ngổn ngang vò rượu vừa nãy... Tôi liền vùng vằng, chửi bới giật tay hần ra, hần lại như một kẻ hồn nhiên khoác tay qua cổ tôi như tưởng lầm là bạn rượu, còn lấy thêm một vò rượu nữa, dúm về phía tôi:

- Uống...

Mùi chất lỏng trong vò tỏa ra càng cay nồng, khiến tôi phải quay mặt đi. Không được, tôi trước hết phải trở về, thật là càng thêm bực mình.

Vừa cố gạt tay hần đang khoác trên cổ ra mà nhồm lên, hần lại lập tức dùng sức mạnh ấn vai tôi xuống. Hần say mà còn mạnh ghém...

- Cái gai khó chịu này... chê rượu? – Giọng hần lèm nhèm bực tức – Chồng đối lại ta này, chồng ta này...

Hần đột nhiên lấy tay giữ chắc lấy đầu tôi, tay kia dốc vào miệng tôi một hớp rượu. Tôi hoảng hốt dấy dựa diên đảo, rượu tràn ra hết áo, miệng cay xè, rượu vừa vào cổ họng đã như muốn thiêu cháy... Tôi cũng đã bị dốc ột lượng rượu không nhỏ.

Hơi rượu còn làm đầu óc dần choáng váng, rượu vừa mới trôi xuống dạ dày thôi mà... Rượu này là loại gì mà nặng đến vậy...

Nhân lúc đầu óc tôi còn choáng váng, đã thấy nụ cười ha hả của kẻ say kia, tiếp tục dốc cho tôi đến hết bình...

Thế là xong... chắc chưa đầy mấy phút sau, đầu óc tôi cũng đã mơ màng như hần... Quay quay cuồng cuồng, ý thức mơ hồ...

26. Chương 26: Bộ Mặt Ngốc Của Kẻ Say

Đầu óc lộn xộn, lý trí không kiểm soát được, lúc đó chỉ lảng máng vài khái niệm lơ mơ...

Đau đầu quá, tên ngồi cạnh tôi là ai... à, đúng rồi, là tên tôi ghét, oán hận nhất... thế tại sao tôi lại ở cạnh hắn? À, hình như hắn vừa dốc rượu vào tôi...

Tôi lão đảo đứng dậy, bê lấy bên cạnh hắn một vò rượu khác, cũng đổ rượu lên đầy đầu tóc mặt mũi hắn, miệng lải nhải:

- Đổ rượu này, đổ rượu này! Đổ chết người...

Hắn cố né tránh, lúc này hắn cũng mất tỉnh táo, chỉ đơn thuần là cố gắng né tránh.

- Tại sao người đổ phí rượu của ta? - Hắn chỉ chỉ vào tôi - Nói cho người biết... ta còn phải uống, chưa nghĩ ra ta vẫn phải vừa uống vừa nghĩ tiếp...

- Người là đồ óc heo sao? Cái gì mà không nghĩ ra... - Tôi lão đảo ngồi xuống, đầu óc lại mơ hồ.

Tiếp sau đó có lẽ là cuộc nói chuyện của hai kẻ say.

- Người thì biết được sao? Nói dối! - Hắn đưa rượu lên uống tiếp.

- Đương nhiên! - Tôi vỗ ngực - Người biết ta là ai? Ta là thủ khoa trường chuyên, ta là lớp trưởng, cái gì ta cũng giỏi!

- Nói thì hay, ta không tin, chuyện ta đã nghĩ nát đầu này, người nghĩ được sao?

- Tất nhiên là được... không tin à, nói ra đi, ta sẽ cho người mở rộng tầm mắt!

- Nếu người không giải quyết được?

- Ta sẽ mua rượu trả lại người chứ gì...

Hắn ngồi nhích nhích lại gần, giọng kẻ say khướt ra vẻ tâm tình như coi tôi là bạn thân.

- Ta nói cho người biết, ta yêu thích công chúa suốt bao năm, từ khi nàng sinh ra, cho đến khi nàng trở thành thiếu nữ lộng lẫy diễm lệ... ta là thâm yêu suốt ngần ấy năm...

- Ừ... - Tôi mơ màng gật gù.

- Thế nhưng một ngày tự nhiên xuất hiện một đứa con gái tầm thường, người đã nhỏ bé lại còn như không có ngực, tính cách thì không thể chấp nhận nổi, luôn gây chuyện làm ta điên lên, nhìn thấy đã ngứa mắt...

- Ừ...

- Ngày nào cũng như vậy... nhìn thấy là ngứa mắt, nghĩ đến là tức giận, tức giận đến mức lúc nào cũng lờn vờn trong đầu... thậm chí ta còn từng tức giận đến mức suýt thì không kìm chế nổi lúc cô ta thiêu cháy bếp nhà ta... nhưng ta lại không giết được cô ta nữa... ta không muốn nhìn thấy cô ta nữa, vì ta nhận ra sự xuất hiện của cô ta luôn làm ta bức dọc, mất phong độ... cô ta... là cái gai cắm trong mắt phiền phức... thế nhưng... không gặp cô ta cũng không được... ta vẫn thấy khó chịu trong lòng, vẫn muốn hơn thua, vẫn muốn dọa cho cô ta phải sợ ta bằng mọi cách...

- Rồi sao, nói hết đi... ừm... - Cái đầu tôi cũng lắc lư.

- Ta trước mặt bệ hạ nói nên cho cô ta đi thể thân, nhưng là ta muốn dọa cho cô ta thôi, trả thù vụ cái bếp... cô ta lại quát thẳng vào mặt ta thà đi cầu thân còn hơn phải lấy ta... tức là coi ta không ra sao... cô ta ấy... cô ta muốn đi cầu thân thay công chúa, còn tiếp tục làm ta mất mặt trước binh sĩ... ta cố dọa cô ta về triều đình Triệu Đà, cô ta cũng không nao núng... nhưng chuyện đó vẫn chưa nghiêm trọng, ta, là ta muốn nói với công chúa sẽ có cách giải quyết, tìm thể thân, không phải là đang nói đến cô ta, ý ta là tìm ai khác cũng được... cô ta lại nhìn ta căm thù... cô ta còn khóc... lúc đó ta cảm thấy trong lòng bứt rứt lắm, khó chịu lắm, rất kì lạ...- Hắn còn làm động tác bứt bứt ngực áo minh họa - Còn như đau lòng hơn khi thấy công

chúa ta yêu thích khóc... ta muốn đem cô ta ra ngoài nói chuyện, cô ta lại không cho ta cơ hội giải thích... còn càng khinh miệt ta, tệ bạc với ta, làm ta tức giận... ta không hiểu được... tại sao lại quan tâm... tự trọng của ta không cho phép cơ mà... tại sao lại quan tâm đến việc giải thích với người ta ghét như thế...

- Người nói xong chưa? – Tôi quay sang hắn, đôi mắt mờ màng - Dài dòng đến thế, nghe đến một nửa là ta biết rồi, người là đồ óc bả đậu, có thể mà không biết được...

- Biết cái gì?

- Ha ha...- Tôi cười mê man chỉ vào mặt hắn – Người rõ ràng là thích cô ta rồi!

- Không thể nào, rõ ràng là ta yêu công chúa, không thể nào!

- Đồ ngốc, người chắc không bao giờ xem phim thần tượng phải không? Hãy xem “Ngôi nhà hạnh phúc”, “Hoàng cung” hay xem “Hoàng tử ếch” cũng được... cái đó gọi là mặc định thích, tự bản thân người cho rằng tình cảm với người ban đầu là yêu, lúc nào trong đầu cũng định sẵn là đang thích cô gái đó, người từ lớn đến bé chỉ biết đến mỗi công chúa ở bên nên mới thế! – Giọng tôi lèm nhèm, ra vẻ hiểu biết – Nhưng người đã thích cô gái kia rồi, từ bao giờ cũng không biết, đã thành cái không thể thiếu với người, có thể mà nghĩ không ra, xừ, thiếu kiến thức phim ảnh trầm trọng, ha ha...

Đôi mắt ngẩn ngơ của hắn khẽ chớp, cái mặt hắn nghệt ra một hồi, như đang ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ rồi gật gù đồng ý...

- Người quả là lợi hại...Vậy thì...Vậy ta phải làm sao? – Hắn nỉ non cầu khẩn tôi.

- Đương nhiên là đi tỏ tình...- Cái giọng meo méo của tôi vẫn tiếp tục dùng để huênh hoang – Ta, kẻ đã xem hơn trăm bộ phim thần tượng, truyện lãng mạn đọc không ít, có thể giúp người một cách tỏ tình lãng mạn độc đáo...

Lúc này đầu óc tôi bắt đầu quay cuồng nhiều hơn, cả người khó chịu, hai mắt càng lơ đãng...

- Lãng mạn độc đáo... tỏ tình... - Hắn lẩm nhẩm – A, không được, không thể đi tỏ tình với cô ta, mắt mặt lảm...

- Người sợ mất mặt, hay sợ cô ta đi cầu thân? – Tôi lườm hắn, tỏ ý chê bai hắn rụt rè.

- Không được... xem lại người nói ta vẫn thấy mơ hồ...ta thích cô ta sao?

- Bây giờ người thử đứng trước cô ta xem có xao xuyến đến mức khó chịu không? A, cái này cũng có trong phim nè... ngắm cô ta thật kĩ, nhìn vào mắt cô ta, nhìn môi cô ta... xem có muốn hôn không?

- Vậy bây giờ ta sẽ đi tìm...- Hắn cũng gật gù, mơ hồ đáp lại.

Hắn loạng choạng đứng lên, bỏ đi đâu vậy? Tôi cũng nhắc cái mình mẩy nặng trĩu, liêu xiêu đi theo.

- Ta đi với người... ta làm quân sư cho người... – Tôi cũng vội đuổi theo.

Đi được ba bước, đầu tôi bỗng như có cả tấn đá đè xuống, tôi ngã bổ nhào ra, miệng kêu “A” một tiếng. Hắn quay lại, đỡ tôi dậy:

- Quân sư, ta đỡ người dậy!

Đúng lúc tôi mơ màng ngẩng đầu lên, hắn cũng nhìn tôi chăm chú, hai mắt cũng chăm chú, bốn mắt mơ màng nhìn nhau như thế... Mặt hắn ở rất gần...

- Người cũng rất đẹp trai đấy! – Tôi cười – Tự tin lên!

- Quân sư...- Môi hắn lẩm bẩm – Hình như ta tìm được cô ấy rồi...

Tôi “ừm” một tiếng, đầu óc lại nặng trĩu quay quay...

Hắn nhìn tôi, nhìn vào mắt rồi lại nhìn xuống làn môi...

Trước khi tôi bất tỉnh vì say rượu, còn cảm nhận được ở đôi môi có một cảm giác tê tê mơ hồ...

...

...

Cả người tôi nặng trĩu thiếp đi không biết bao lâu, chỉ biết khi tôi thức dậy, khó nhọc mở ra đôi mắt, đã thấy thân thể nằm trên cái giường êm ái trong phòng công chúa. Thử cử động chân tay vẫn còn khó khăn.

A, tại sao trong người còn khó chịu đến thế, đầu óc cũng còn nặng như quả tạ...

Tôi nhìn ra phía cửa sổ, trời không biết là sáng hay chiều...

Từ bên ngoài có người bước vào, là Thúy Hương. Tôi vừa định cất giọng gọi cô, đã thấy có một ánh mắt vô cùng thù ghét nhìn về phía mình, tôi ngẩn người không hiểu gì.

- Thúy Hương, em đau đầu quá, tại sao vừa ngủ dậy sau một đêm thôi mà lại mệt đến vậy?

- Cô đã ngủ hai ngày rồi, công chúa! – Giọng Thúy Hương bỗng lạnh lùng kì lạ – Còn đau đầu chẳng phải là do say rượu sao?

- Say rượu? – Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

Say rượu? Cái gì? Tôi uống rượu bao giờ? Tại sao sáng sớm mà thái độ của cô ấy lại có vẻ thiếu thiện cảm thế nhỉ.

Ánh mắt tôi ngơ ngác nhìn cô, còn cô thì mím môi bực dọc. Cô ấy gặp chuyện bực mình gì sao?

- Thúy Hương, chị bực mình gì sao? Em làm gì không đúng ư?

- Thúy Hương không dám phán xét... – Cô lại nhìn ánh mắt vô tội chân tình thăm hỏi của tôi, gương mặt Thúy Hương ánh lên một thái độ ngạc nhiên lạ lùng – Tại sao lại ngẩn ngơ như vậy? Hay là công chúa say rượu li bì rồi nhất thời không thể nhớ ra?

Âm điệu hỏi han phẳng phất nổi nghi hoặc lẫn bực dọc.

- Có chuyện gì xảy ra ạ? Em chỉ đột nhiên thấy mới sáng thức dậy đã đau đầu? Rượu nào thế?

- Không lẽ cô quên hết thật sao, cả tướng quân sáng hôm qua thức dậy cũng quên mà hỏi mình như vậy...- Thấy chị ta lẩm bẩm trong miệng.

- Cái gì vậy ạ? – Tôi ngạc nhiên hỏi, chỉ thấy chị ta như ngẫm nghĩ gì đó, gương mặt hình như có chút thoải mái hơn.

- Công chúa, hôm trước uống rượu say ở nhà Cao Lỗ tướng quân, cô có nhớ không? – Chị ta dò hỏi.

Cái gì mà uống rượu ở nhà hắn? Tôi cố gắng dùng não suy nghĩ, hình như... hình như tôi đuổi theo Thúy Hương, đến nhà Cao Lỗ gặp hắn đang say, trong lúc say còn quàng cổ tôi bắt uống rượu... sau đó thì... đau đầu quá... Tôi cố nhớ cũng chỉ thấy đau đầu, không nhớ ra điều gì ngay lúc này...

- Chị Thúy Hương, sau đó thì sao? Em chỉ nhớ bị hắn chuốc rượu...

Ánh mắt Thúy Hương chợt có tia nhìn giảo hoạt, cô bèn cười nói:

- Không có gì, chỉ là sau đó cô cũng ngất đi, Cao Lỗ đại nhân cũng say rồi gục mất, là tôi đưa công chúa về đây...

- À, ra thế! – Tôi gật gù, trong lòng lại thêm oán hận Cao Lỗ say rượu, hại tôi say rượu bất tỉnh...

...

...

Sau đó Thúy Hương xuống bếp nấu cho tôi một bát canh giúp lấy lại tinh thần sảng khoái. Tôi định tập luyện với cô ngay, nhưng xem ra hôm nay, chân tay không thoải mái lắm rồi...

Vừa uống xong canh, lại thấy người của An Dương vương đến báo: lát nữa sứ giả sẽ đến để tiếp tục bàn bạc về chuyện hôn sự, mong tôi có thể chuẩn bị để đến dự...

Dù còn hơi mệt mỏi nhưng tôi cũng phải cố gắng, sau khi có thợ trang điểm của An Dương vương đến lo chải chuốt lại cho tôi, tôi được thị vệ thân tín của An Dương vương đưa đến phòng khách tiếp sứ giả lần trước.

Vì tôi chỉ là thể thân công chúa, nên chuyện cơ mật này không được cho nhiều người biết để tránh bại lộ, nhưng lại cần giả vờ tạo ra đây là một cuộc hội họp đầy đủ các quan triều đình để bàn chuyện hệ trọng của công chúa, An Dương vương ngoài cho Cao Lỗ và bốn thị vệ thân tín của ông giả làm các vị quan lại triều đình, còn mượn được hơn chục diễn viên khác vào vai các Lạc hầu, Lạc tướng. Tôi đoán là gia nhân nhà Cao Lỗ đóng giả, riêng mấy chuyện “làm hàng giả” này không phải hẳn luôn lo liệu chu đáo sao...

Hắn ngồi ở ghế cao nhất trong hàng ghế các Lạc tướng, so với các vị Lạc tướng khác tuy tuổi già hơn nhưng lại phải ngồi sau, thật có chút khập khiễng. Có điều, dù không tính đây chỉ toàn là Lạc tướng giả, có lẽ hẳn trẻ tuổi nhưng trông có khí chất và vẻ ngoài uy vũ nhất, điều này thì tôi tuy căm ghét nhưng cũng phải thừa nhận. Hẳn có lẽ đã làm được nhiều việc cho An Dương vương nên mới leo lên cái ghế ấy nhanh như vậy...

Hôm nay hẳn mặc một bộ quan phục sang trọng của Võ tướng màu lam, áo choàng màu bạc cao quý, đầu đội mũ quan dát vàng tinh xảo. Thời này, mũ miện giống như một cái vòng trên đầu, phía trước trang trí bằng những bản kim loại dát vàng mỏng, hình như cách điệu của ngọn lửa, “ngọn lửa” càng cao, càng được ghép cầu kì từ nhiều bản kim loại thì chức quyền người đó càng cao...

Khi tôi bước vào, tất nhiên sẽ gây sự chú ý của nhiều người có mặt ở đó, kể cả hắn...

27. Chương 27: Mất Mặt

Tôi lúc đó nghĩ rằng mình đã nhìn nhầm.

Trong một khoảng khắc, cảm nhận thấy ánh mắt của hắn hoàn toàn khác với những ánh mắt nhìn tôi trước đây, ánh mắt nhìn tôi trân trân... thật khó giải thích...

Sau đó, hắn giật mình quay đi, khiến trong lòng tôi có chút hiểu kì...

Không hiểu, tốt nhất là bỏ qua... hắn, chẳng phải khiến tôi khinh ghét cùng cực sao, bây giờ không phải là lo hắn nghĩ gì để đối phó lại, mà là giữ cho tinh thần bình tĩnh để tự bản thân mình mạnh mẽ, sáng suốt hơn...

Khi tôi ngồi vào ghế cạnh An Dương Vương, sứ giả vẫn chưa đến. An Dương Vương ban đầu điềm tĩnh hết quan sát tôi rồi lại nhìn sang Cao Lỗ, thỉnh thoảng ông khẽ thở dài. Sau cùng ông mới lên tiếng:

- Trước khi sứ giả đến, ta muốn thống nhất lại lập trường bên ta trước... – Ông nhìn qua Cao Lỗ và tôi lần nữa – Lần trước quan điểm hai khanh đã đối lập nhau, điều này nên bàn bạc kĩ lại trong nội bộ chúng ta trước mới được...

- Phụ vương, con không thể giải thích hay chứng minh cho người được... – Giọng tôi sốt sắng – Nhưng hãy nghe con, không để Trọng Thủy ở rể được...

An Dương Vương trầm ngâm, quay sang phía Cao Lỗ, thấy hắn khép chặt mắt như đang trầm tư tính toán, bàn tay lại nắm chặt. Hẳn, nhất định vẫn không bỏ qua việc làm khó dễ cho tôi.

- Cao Lỗ, ta vốn rất con trọng ý kiến của khanh – An Dương Vương nhìn hắn hoài nghi – Nhưng lần này khanh đang tính toán điều gì vậy... ta cần một ý kiến vừa hợp lý, vừa hợp tình, đừng quá ảnh hưởng bởi suy nghĩ cá nhân...

- Bệ hạ cho ý kiến trước của thần là có phần mang tính cá nhân sao? – Hắn mở mắt ra, nhìn An Dương vương mà đáp.

- Nếu trong lòng khanh có khúc mắc, tại sao không giải tỏa nó ra? – An Dương vương âm điệu có phần nghiêm trọng sốt ruột kì lạ.

- Thần thừa nhận, đúng là có ảnh hưởng bởi suy nghĩ cá nhân – Đột nhiên hắn nhìn sang tôi, nhìn thẳng khiến tôi sửng sốt một vài giây vì ánh mắt mạnh mẽ như vũ bão lấn át lại tràn ngập một thứ cảm xúc khó

miêu tả – Nhưng thần dù có cân nhắc lại, cũng sẽ vẫn lựa chọn như vậy, thần luôn luôn và sẽ khiến quan điểm khách quan phù hợp với ý kiến chủ quan, phải làm được!

Tôi sau giây lát bị ngỡ ngàng bèn lấy lại bình tĩnh. Ánh mắt kiên quyết đó là sao? Thật nực cười, đầy uy vũ như vậy, nhưng không phải vẫn cố chống đối, gây khó dễ cho tôi đó sao? Nói cái gì đó khó hiểu, vẫn là bảo vệ ý kiến của hần, cái gì chứ, làm như vì lợi ích quốc gia lắm sao?

- Khanh nói vậy, ta không hiểu...

Đột nhiên hần bình tĩnh kì lạ, hai tay không còn nắm chặt mà đan vào nhau, tỏ ra mình là một người có suy tính thông suốt và tự tin.

- Cân nhắc kĩ lại, dựa như những gì thần được lĩnh hội ... – Hần bình tĩnh rõ ràng mà giải thích - Trong một cuộc hôn nhân đậm chất chính trị này, dù bên nào cũng vậy, khởi đầu bình đẳng... kẻ cử sang nước khác, cùng có thể trở thành gián điệp, cũng sẽ có thể trở thành con tin. Nếu đủ khả năng trở thành gián điệp, có thể mật báo về cho nước mình, trái lại nếu là một con tin, tính mạng lúc nào cũng có thể bị đem ra uy hiếp lúc có biến cố. Càng thân phận cao như công chúa, thế tử, sẽ càng dễ trở thành vật hi sinh... Quốc gia mình được lợi hay bất lợi, phụ thuộc rất lớn vào thực lực của người đó... nếu chỉ đơn thuần là giữ mối quan hệ hòa hảo thì không nói, nhưng bệ hạ cũng hiểu, tính chất cuộc hôn nhân này không có đảm bảo...

An Dương Vương gật gù, hần lại quay sang tôi, những gì hần nói làm tôi cảm thấy khó chịu:

- Người tự tin một mình có thể xoay sở được bên triều đình đó? Sống ở đó không như ở Âu Lạc này, người không chỉ bị cô lập, cách để tồn tại trong hậu cung đầy thị phi của họ vốn đã không đơn giản, người đàn ông nước họ có thể lập vô số phi tần, thê thiếp, bản thân Trọng Thủy tuy chưa lập chính phi, nhưng cũng có không ít phi tần, tiểu thiếp rồi... người có đảm bảo được mình sẽ tồn tại được, sau đó mới tính đến việc hoàn thành nghĩa vụ quốc gia này?

- Minh Hà à, ta thấy Cao Lỗ nói cũng có lý đây, một mình con không dễ xoay sở bên đó đâu... sống bên đó việc gì cũng phải khéo léo...

- Không phải chỉ kết hôn nghị hòa cho xong, theo lý lẽ, nếu chúng ta gửi người sang bên đó, người đó phải đủ sáng suốt và bản lĩnh để nhất cử nhất động bên họ cũng có thể mật báo về cho nước ta... - Hần lại tiếp tục lập luận – Sự mạng này, vốn không dễ nắm được... trái lại, thần muốn ăn chắc hơn, chuyện hệ trọng này, thần cũng muốn chính bàn tay mình tham gia và kiểm soát tình hình...

- Khanh nói rất có lý, nhưng chúng ta cũng không biết Trọng Thủy là người thế nào, Khanh cũng đủ tự tin để đối phó, kiểm soát hần nếu hần sang nước ta? – An Dương Vương nhìn hần hỏi.

- Trọng Thủy... – Chợt hần nhấn giọng, ánh mắt ánh lên sáng quắc như một con mãnh sư hùng dũng - Dù hần là người như thế nào, cũng là kẻ đã bước vào trò chơi chính trị này, thần thấy rất thú vị... nhưng bệ hạ, nếu theo ý kiến khách quan hoàn toàn thì ...tốt hơn hết để có quyết định phù hợp nhất, thần thấy, cần phải kiểm chứng lại ít nhất một lần, bệ hạ, hãy tìm cách nói với sứ giả để hần cũng sang đây trước để bàn bạc về hôn sự đi!

- Vậy ý kiến của Khanh là...

- Thần vẫn nghiêng về ý kiến không nên cho cô ta sang bên đó, chỉ là thần muốn quan sát Trọng Thủy trước thôi... - Bộ dạng của hần vừa như có chút đề phòng, vừa như sốt sắng, lại như có chút hứng khởi khi bước vào một trò chơi cân não phức tạp..

Nói ra thì hần cũng tìm đủ lý lẽ, đầu óc phân tích cũng hợp lý đấy, nhưng hần làm như hần mới là người tham gia vào trò chơi chính trị này chứ không phải tôi, tôi chỉ như quân tốt vậy.

- Cao Lỗ, người không cần mất thời gian như thế, người nghĩ ta không đủ thực lực sao? Bệ hạ, không nên nghe hần...

- Người nghĩ ta không cân nhắc thiệt hơn mà chỉ vì muốn bác bỏ ý kiến của người sao? - Đột nhiên hần đứng dậy, đi về phía tôi làm tôi vô cùng ngạc nhiên – Ta đã quyết định, dù là lợi ích quốc gia hay vì bản thân, vì lý trí hay suy nghĩ tình cảm, đều sẽ thống nhất với nhau... Ta, sẽ bảo vệ cả quốc gia này và thứ ta muốn bảo vệ! Người, chỉ cần ngoan ngoãn xem là được rồi!

Ánh mắt kiên nghị đầy quyết tâm, như muốn nhìn thẳng vào tôi mà cam đoan. Chợt tôi thấy trong lòng vô cùng khó chịu, lợi ích quốc gia và cá nhân của hắn, tất nhiên rồi, cá nhân hắn là muốn trả thù tôi, muốn bảo vệ người con gái hắn yêu – công chúa... nực cười!

Tôi tự mỉm cười mỉa mai nhưng vô cùng chua xót, hắn vẫn là không muốn cho con đường của tôi được tự ý lựa chọn, vẫn muốn sắp xếp, vẫn muốn uy hiếp, vẫn muốn gây khó dễ sao.

- Minh Hà, con có vẻ không hài lòng... – An Dương Vương nhìn tôi ái ngại, sau đó lại quay sang nhìn Cao Lỗ với ánh mắt phức tạp.

- Phụ vương... Con không muốn... tại sao ý kiến của con không được... hắn... tại sao cứ phải nhất định làm con khó chịu như vậy? – Giọng tôi ảm ức run run, nước mắt cũng suýt tuôn ra nhưng lại nấp phải kìm nén – Tàn nhẫn đến mức như thế sao? Cao Lỗ, rốt cuộc làm sao người mới có thể buông ta cho ta... ghê tởm, cái gì mà lợi ích quốc gia, toàn là người tính toán cho bản thân mình, người được thoải mái thanh thản chẳng hề không tha cho ta được một chút bình yên hay sao? – Càng về cuối câu, tôi càng như muốn gào lên.

Hắn có thể vì lợi ích quốc gia, vì lợi ích bản thân, và đặc biệt là vì bảo vệ công chúa nên mới làm như thế sao?

An Dương vương có vẻ khó xử. Hắn có thoáng dao động, nhưng rất nhanh sau lại càng lấy lại thái độ bình thản, dường như gương mặt càng như đang toan tính điều gì, sau đó dường như nghĩ ra cái gì thú vị, lại còn nhếch môi cười:

- Được thôi, ta cũng không phải là người bảo thủ trong chính sự, cũng không phải kẻ hèn kém không ứng biến được tình huống, để cho người tâm phục khẩu phục, ta cũng còn một cách nữa... - Hắn cúi xuống tôi gần hơn, lại còn mỉm cười thân thiện, trong mắt tôi thì thật đáng khinh ghét – Muốn sang Nam Việt, cũng được, còn lựa chọn khác!

- Cao Lỗ, Khanh đổi ý nhanh thế sao?

- Bệ hạ à, nói thật, cô ta thì không đủ năng lực và bản lĩnh sống bên đó, lẽ ra nếu không phải là cô ta hấp tấp nhận chuyện này, thần cũng có thể phái người khác có năng lực hơn nhiều thay thế công chúa, nhưng lại để sứ giả gặp cô ta rồi... thế nên...

- Nên sao? – An Dương vương ngạc nhiên hỏi.

- Giao cô ta cho thần đi! – Hắn vừa nhìn tôi, thái độ vô cùng đắc ý – Thần sẽ đào tạo cô ta trong vòng một tháng thành một gián điệp có thể sử dụng được.

Chợt hắn đột nhiên đưa tay ra lau nước mắt trên khóe mắt tôi, mặt mỉm cười gian tà và có phần cợt nhả. Sau khi thoát khỏi kinh ngạc vì hành động của hắn, tôi lập tức gạt tay hắn ra, nhìn hắn khinh thường lẫn căm hận. Cái gì chứ, hắn xem như đây là một trò đùa sao?

- Cũng có vẻ chấp nhận được, Khanh chắc chắn chứ?

- Chưa chắc chắn, bệ hạ! – Hắn lại quay sang phía An Dương vương, thái độ trên gương mặt càng mờ ám hơn – Bệ hạ, người biết rồi đấy, chủ nhân của các gián điệp buộc phải có ràng buộc để đảm bảo lòng trung thành của họ với mình...

- Ràng buộc gì? – An Dương vương tỏ ra khó hiểu suy ngẫm, một hồi sau không hiểu sao lại cười mỉm một cái khó hiểu.

- Trước khi cô ta sang đó vì cuộc hôn nhân chính trị này, để cô ta toàn tâm toàn ý làm người của thần trước đi! - Hắn tỏ ra vô cùng thần nhiên, bình tĩnh mà đông đặc nói .

Cái gì? Hắn... Tôi ngay lúc đó mở to mắt kinh ngạc lẫn tức giận, hắn đang nói cái gì chứ? Thái độ thần nhiên nói ra điều đó, đương nhiên tôi cũng hiểu được chút ý tứ trong đó. Hắn muốn dồn tôi vào đường cùng để tôi chấp nhận cách thứ nhất sao? Hắn bình thản như thế, còn nói những điều như thế...

Chưa hết, xem kìa, ánh mắt hắn đầy hứng thú, còn tiếp tục tâu với An Dương vương một câu càng đáng oán giận hơn:

- Bệ hạ, thần cũng nhớ mấy năm trước khi thần chế tạo hoàn chỉnh Linh Quang thần cơ, bệ hạ rất vui mừng còn nói sau này sẽ ban cho thần một nguyện vọng, nhưng thần vẫn xin dành lại nguyện vọng đó, bây giờ thần đã cân nhắc và quyết định sử dụng, đó là ...

Hắn chỉ vào tôi mà ngắn gọn, kiên định nói:

- Thần muốn cô ta! Giao cô ta cho thần đi!

Câu nói này bây giờ đủ để tôi giật mình rồi cứng đờ người ra một hồi ...

“Muốn tôi?” Đang đùa sao?

Lấy bộ dạng chắc chắn kiên định đó ra để đùa cợt hay ép tôi vào đường cùng sao?

...

...

Những người khác ngồi ở đó, đặc biệt là mấy vị thị vệ đóng giả Lạc hầu, Lạc tướng có thái độ ngạc nhiên tột độ, mắt ai nấy giờ đã tròn, miệng cũng không khép lại được, có vị còn tuột tay đánh rơi chén xuống đất.

An Dương Vương tự nhiên gương mặt có chút biểu cảm kì lạ, có phải là đang thấy khôi hài hay không mà ông cũng mỉm cười.

Hồi sau có vị thị vệ vui tính vô duyên nào đó sáng khoái thốt ra câu châm chọc:

- Người anh em Cao Lỗ! Chuyện này lạ nha!

- Đúng rồi lạ nha! – Một vị thị vệ khác tiếp lời.

- CÓ CÁI GÌ MÀ LẠ! – Hắn quát – Ta nói gì không đúng sao... là ta muốn đào tạo cô ta làm gián điệp, là ta muốn...

- Vậy tại sao mặt chú em bây giờ lại không tự tin như lúc nãy, mặt đỏ như say rượu!

Hắn nghiêng răng, bộ dạng lại đột ngột biến ra giống như một đứa trẻ con cáu bẳn:

- Các người thôi ngay cái miệng nói lung tung bậy bạ gì đó!

- Đâu có, chúng ta chỉ nói là chuyện lạ, tự người có tật giật mình thôi! – Vị thị vệ vui tính kia lại châm chọc – Mà ta vẫn phải phục người thông minh, tính toán điều gì cũng chu toàn lợi hại, kiểu gì cũng có lợi cho quốc gia, sau đó là đến lợi cho bản thân...

Họ đang nói điều gì vậy? tôi không hiểu gì cả, trong lòng còn đang chưa nguôi chút phần nộ nào... Cao Lỗ hắn đang đem tôi ra làm trò cười sao?

- Bệ hạ, đừng nghe mấy tên rồi việc này nói linh tinh! – Cao Lỗ dường như kìm chế cao độ, càng cố tỏ ra mình bình tĩnh và phong độ, quay sang phía An Dương Vương mà nói, nhưng vẫn không giấu nổi thái độ có phần bất thường.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Bây giờ tôi thực sự không hiểu gì...

- Ừm! – An Dương vương bí hiểm cười, dường như còn có một chút đắc ý – Các người thấy chưa, ta nhìn cũng không sai mà...

- Bệ hạ, chúng thần cũng đã sớm nhận ra sẽ thua trong vụ đánh cược này rồi! – Mấy vị thị vệ bộ dạng tỏ ra tiu nghỉu nhưng ánh mắt lại vô cùng hào hứng – Lẽ ra nên nhận thua sớm thì khi thấy Cao Lỗ tướng quân của chúng ta trở nên nóng lạnh thất thường... ai da...

- Bệ hạ, mọi người đang nói gì vậy? – Tôi như một kẻ lạc lõng giữa cuộc nói chuyện của bọn họ.

Mọi người cùng quay ra nhìn tôi. Trước khi một vị thị vệ lên tiếng, chỉ mới kịp mở mồm ra, Cao Lỗ đứng lên lấy tay đập bàn, một tiếng lớn phát ra.

- TẠI SAO ĐÊM HÔM ĐÓ NGƯỜI THÔNG MINH LẮM CƠ MÀ, CÒN NÓI LÀ NGHE MỘT NỬA ĐÃ HIỂU! - Giọng hắn vừa gấp gáp, vừa tức giận, nhưng gương mặt thì đỏ gay gắt như một quả gấc chín – NGƯỜI CÓ BIẾT CẢM GIÁC CỦA TA NHƯ THẾ NÀO TỪ LÚC MANG MẮNG MỘT VÀI HÌNH ẢNH MỜ HỒ ĐÊM ĐÓ, ĐẾN LÚC CỔ NẶN ÓC RA ĐỂ NHỚ ĐƯỢC KHÔNG?

Hắn đang nói linh tinh gì vậy, lại còn phẫn nộ nữa, tối hôm đó tôi làm gì hắn sao?

- Ý, đêm hôm đó? – Vị thị vệ cố nhấn mạnh cái chữ đó, hàm ý cười cợt lẫn nghi hoặc – Chuyện tốt gì đó, các người đoán xem Cao Lỗ nói đến đêm đó... với nàng Minh Hà...

Tức thì ba vị thị vệ cũng xôn xao, An Dương Vương nhìn hắn hiểu kì, hắn thì như một cái cục than nóng đỏ cháy sáng rực. Tôi lơ mơ trong đầu óc ... hình như đã ngồi bên hiên... hình như có hắn...

Nhưng khi cảm thấy đau đầu, lại còn không nghĩ được gì nữa, bên tai lại có tiếng cười châm biếm rúc rích của mấy vị thị vệ. Tôi nhìn gương mặt họ, cũng lảng máng đoán được chắc chắn họ đang hiểu lầm điều gì rồi giễu cợt.

Chỉ thấy Cao Lỗ lấy chút bình tĩnh cuối cùng, nhìn An Dương vương:

- Bệ hạ, người tự quyết định hết đi!

Nói rồi hắn quắc mắt nghiêm khắc dọa mấy người kia, khiến họ giật mình im bật.

- Bệ hạ, thần cáo từ, người cứ truyền đạt ý kiến của thần cho hắn, bảo Trọng Thủy đến đây! Nếu không thì, người quyết định thế nào cũng được, không cần bận tâm đến ý kiến của thần!

Hắn xoay người vô cùng nhanh lẹ mà đi khỏi, bước nhanh như nóng lòng muốn tẩu thoát khỏi đây. Ánh mắt mọi người thế là lại dồn vào tôi, chợt tôi thấy vô cùng khó chịu...

Cao Lỗ chết tiệt, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, tại sao lại khiến mọi người hiểu lầm như thế, còn làm mất mặt tôi như vậy, hắn nhất định muốn tôi oán hận hắn hơn sao?

Ngay lúc đó, tôi không giữ nổi bình tĩnh nữa, đứng lên, cúi chào An Dương vương một cái rồi đuổi theo hắn. Hôm nay nhất định phải làm rõ vấn đề, tôi sắp không chịu nổi, thậm chí ngay bây giờ mà tìm được hắn, tôi lập tức muốn đâm cho hắn ngàn nhát để xả hận.

28. Chương 28: Không Hiểu Nỗi

Tôi chạy ra ngoài căn phòng thì thấy trời vừa đổ mưa ...

Bóng hắn đã tận tít đằng xa, sắp ra khỏi khoảng sân lớn trước tòa điện Ngự Triều Di Quy này...

Tôi men theo những hành lang dài bên trái khoảng sân mà đuổi theo. Tôi cố gắng chạy, nhưng dường như càng cố gắng để bắt kịp hắn.

Tên Cao Lỗ này đầu óc không bình thường sao? Trời mưa gió thế này không đi dưới những hành lang hai bên có mái che, mà lại cố gắng bước nhanh trong mưa gió...

Nhưng cứ chạy dưới những hành lang thế này thì không kịp đuổi theo hắn, những hành lang này thỉnh thoảng còn có những bậc thang cao thấp lên xuống, thỉnh thoảng cũng có chỗ ngoặt nghèo, uốn lượn với những bồn hoa cảnh trang trí, lúc này lại vô tình làm trở ngại cho tôi đuổi theo hắn.

Bực mình, tôi chạy ra ngoài hành lang, chạy nhanh dưới mưa đuổi theo. Những giọt mưa lạnh buốt không ngừng hắt vào mặt, trong nháy mắt, đầu tóc đã ướt sũng lại...

Tên Cao Lỗ này, hay là hắn đang phát hỏa nên mới đi dưới mưa mong để dịu bớt nổi tức giận, mà hắn có gì tức giận chứ? Tự nhiên đang đem tôi ra làm trò cười, bị ai đó trêu chọc thì lại phát hỏa. Mà tại sao mấy

người đó lại có thái độ như tôi và hắn có gì với nhau vậy, nực cười... họ cũng như An Dương Vương thân thiết với hắn, có lẽ cũng biết rõ hắn yêu công chúa, si mê công chúa mà.

Nhưng đêm đó có chuyện gì xảy ra vậy? Hình như hắn tức giận không chỉ vì bị trêu chọc, hắn còn giận tôi? Cái gì mà không nghĩ ra? Cái gì mà nhớ ra?

Tuy là chạy dưới trời mưa lạnh, nhưng vì mãi đuổi theo hắn nên người tôi cũng chạy đến mức không còn thấy lạnh, mà chỉ thấy mệt.

Kia rồi, hắn kia rồi, chỉ còn cách tôi chừng năm, sáu chục bước chân. Đường như hắn cũng biết thừa là tôi đuổi theo rồi. Thế mà vẫn cắm mặt bước.

- ĐỨNG LẠI ! – Tôi quát lên, chắc chắn là khoảng cách này hắn phải nghe thấy rõ.

Hắn đột nhiên dừng bước, nhưng không quay người lại, tôi không cần kiên nhẫn, vội chạy ra trước mặt hắn...

Gương mặt và mái tóc của cả hai cũng đã ướt nhẹp vì mưa. Phía ngoài khuôn viên của tòa Ngự Triều di quy, dưới làn mưa mỗi lúc một lớn, chỉ có tôi và hắn trân trân đứng nhìn nhau. Tôi lẽ ra đầu tiên phải rửa cho hắn một bài trước, nhưng đột nhiên đập vào mắt tôi là gương mặt ngơ ngẩn một hồi kì lạ của hắn.

- Tại sao... người chạy theo ta làm gì? – Thái độ của hắn không giống như bình thường chút nào, sau khi giống như vừa giật mình sức tỉnh, hắn vội quay đi chỗ khác, không nhìn thẳng vào tôi nữa.

Tôi nhìn hắn nghi hoặc, nổi tức giận thì vẫn chưa nguôi. Nhưng có điều kì lạ, nếu như không phải nhìn hắn tức giận, thì cũng phải nhìn hắn khinh ghét mới đúng, nhưng quả thật trước gương mặt có phần biểu khác thường ngày của hắn khiến tôi lại thấy tò mò nghi hoặc dâng lên, thành ra nhất thời những cảm xúc vừa nãy bị lấn át. Hắn, lẽ ra cũng phải trừng mắt nhìn tôi khinh rẻ và căm ghét mới đúng, tại sao lại chỉ dám nhìn tôi một vài giây, lại quay sang trái, rồi lại nhìn, lại quay sang phải? Hắn đang ngó cái gì sao? Tại sao lại mất tập trung như vậy...

- Có phải không vậy? – Cuối cùng hắn lại lên tiếng trước – Chuyện đêm đó người nói với ta đấy?

Giọng hắn hàm chứa âm điệu chờ mong gì đó, nhưng lại không được tự nhiên. Đêm hôm đó? Tôi đã nói gì...

- Có chuyện gì sao? – Giọng tôi lạnh lùng hỏi.

Lúc này đứng dưới trời mưa được một lúc, tôi đã cảm nhận được cái giá lạnh bắt đầu ngấm vào, mình mấy hơi run run... khi hắn vừa quay lại nhìn tôi, bóng hình run rẩy của tôi in trong mắt hắn. Đột nhiên hắn bắt ngờ nắm lấy vai tôi, theo phản xạ tôi lui lại, nhưng tay hắn vốn dài, thân pháp gì đó vốn linh hoạt nên vẫn dễ dàng túm được... Tôi cứ tưởng hắn đang tức giận trở lại nên sẽ siết cái vai này của tôi đến mức vô cùng đau đớn, nhưng không phải, không thấy đau...

- Người... bị ướt rồi... !- Bộ mặt của hắn đột nhiên như kẻ ngây ngốc mới nhận ra điều gì, miệng buông một câu âm điệu cũng không khác kẻ ngơ ngẩn là bao.

Hắn có phải là đang bị bệnh nên không bình thường hay không?

Sau đó hai giây, hắn lại như tỉnh lại, gương mặt tuấn tú lại có nét cương nghị phong độ, có điều vẫn như không bằng lúc bình thường, trước con mắt còn ngạc nhiên của tôi, hắn kéo tôi qua chỗ hành lang có mái che rồi lại kéo đi đâu đó.

- Người làm gì vậy? – Tôi quát lớn, cổ giàng tay ra.

Hắn bèn quay lại, thở dài một cái:

- Người phiền phức quá!

Bộ dạng của hắn lúc này, thái độ, lời nói của hắn lúc này đây, thực sự khiến tôi trong vài giây ngơ ngẩn, liệu người đứng trước mặt tôi có phải Cao Lỗ không vậy?

Thấy tôi có vẻ ngẩn ra, không hiểu sao hắn lại còn tỏ ra như rất sốt ruột:

- Ướt hết rồi, có muốn bị bệnh không hả? – Giọng của hắn bực dọc, ánh mắt đó là sao chứ...

Tôi lại như chết lặng vài giây, vài giây tiếp sau, tôi cười cợt:

- Này, người bị bệnh... có lẽ là người đấy! Đầu óc người có vấn đề sao?

Nực cười thật, nếu không phải hấn đang bị bệnh hay bị điên, làm sao có thể nói những lời kiểu như thế trước mặt tôi, hay hấn đã bị trêu tức đến phát điên rồi...

- Còn đứng đó nhìn cái gì? – Giọng hấn sốt sắng hơn – Lôi thôi quá!

Tôi còn chưa kịp thoát khỏi cuộc tập kích của trận sốc này, đã trợn tròn mắt kinh hãi khi thấy hấn nhanh gọn bước lại, vòng tay bế tôi lên.

- NGƯỜI? NGƯỜI LÀM GÌ... NGƯỜI ĐIÊN RỒI SAO?

- Im lặng! – Hấn khô khốc nói, chân rảo bước nhanh qua lối hành lang...

Tôi vừa kêu gào, vừa giãy dụa điên cuồng. Cao Lỗ, hấn đang làm gì? Là đang điên, đang không bình thường hay đang âm mưu gì vậy.

- Phiền quá, người thích như này sao? – Hấn nhúu mày, lườm một cái rồi lại vác tôi lên vai như cuộn hàng hóa.

Với tư thế bị vác như vậy, dù cổ giãy dụa đến mấy, đập chân đập tay đến mấy cũng không mấy ăn thua.

Lát sau chỉ nghe tiếng “Bịch” một cái, tôi bị đặt lên cái giường lông ngỗng mềm mại quen thuộc. Mở to mắt xem hấn đang làm chuyện quái quỷ gì, chỉ thấy hấn ngó nghiêng bốn phía xung quanh.

- Cô ta đâu? Không có ở đây sao? Đã dặn là trông nom cẩn thận mà!

Hấn nói ai? Chẳng nhẽ là Thúy Hương? Cái gì mà trông nom...

Hấn lại nhìn ngó một lúc, lúc sau lại thấy hấn tiến lại chỗ tủ quần áo mà mở ra.

- NÀY! NGƯỜI LÀM CÁI GÌ ĐÓ? SAO LẠI LỤC TỦ CỦA TA?

Tôi lúc đó không kịp nghĩ gì ngoài việc nhảy xuống giường lại đó mà ngăn cản tên Cao Lỗ đang có thể bị điên này... Lại thấy hấn dúm cho tôi một bộ y phục và một cái khăn lớn mà bảo:

- Thay đồ ướt, lau tóc ! Nhìn thật chảnh ra đây...

- Cái gì chứ? – Đầu óc tôi lúc này đang loạn lên, không định hình được cái gì xảy ra trước mắt.

- Cái gì là cái gì? Không tự làm được? – Hấn đột nhiên tiến lên một bước.

Tôi giật mình lui lại mấy bước, chỉ vào mặt hấn mà quát:

- Cao Lỗ! Người đang có ý đồ gì? Hay người đang bị điên?

- Hừ! Đợi người khờ ráo rồi nói chuyện! - Hấn nói rồi cứ thế bỏ ra ngoài, đóng cửa lại.

Tôi cầm cái đồng quần áo và khăn trong tay, đầu óc cũng như muốn quay cuồng. Tôi thử véo vào mặt mình một cái, rõ ràng rất đau, vậy đây nhất định không phải một giấc mơ linh tinh lộn xộn nào đó. Vậy chuyện quái quỷ nào đang xảy ra...

Tôi nhìn kỹ, xem xét kỹ bộ quần áo, đầu óc đầy nghi hoặc, cố gắng suy đoán. Phải chăng đang có một âm mưu, không được... có khi cả tủ quần áo này cũng không dùng được nữa

...

...

- Làm gì mà lâu thế? – Hấn sốt ruột, đẩy cửa bước vào.

Thấy tôi vẫn y nguyên cái bộ dạng ướt nhẹp như vậy, hấn thở dài một cái sốt ruột.

- Tại sao người lại thích chống đối ta đến vậy? Ta nói không nghe sao? – Hấn tỏ ra bực dọc.

- Nực cười! – Tôi đáp lại dừng dừng, có giọng điệu khinh thường căm ghét – Tại sao phải nghe? Người đang tính toán cái gì?

- Nói nhiều! – Hấn lại cốc lốc một câu, với lấy cái khăn lớn trên bàn.

Rồi hấn lại nhanh chóng túm lấy tôi, chụp cái khăn lên đầu.

- NGƯỜI LÀM GÌ? – Tôi quát, vùng vằng giãy ra.

Hấn một tay vẫn túm gọn cổ tay tôi, một tay lấy cái khăn xoa xoa lên mái tóc ướt.

- Nói cho người biết, từ nay tốt nhất ta nói gì thì làm đấy, không được chống đối!

- Người là cái gì mà ta phải nghe theo? Trước khi nói những lời điên rồ đó, giải thích cho ta nghe! – Tôi giật cái khăn ra, dùng hết sức thoát ra, hấn không thêm chú ý đến cái khăn, mặc nó rơi dưới đất, hai tay túm gọn cả hai cổ tay tôi mà không chế. Tôi đá chân, đập loạn xạ. Hấn vẫn đứng vững như tượng đồng.

- Có vậy thôi sao? – Hấn như được thể đắc ý, còn dọa nạt một câu – Còn đập thêm cái nữa, đừng trách mai không đi lại được!

- Người ý mạnh, ta khinh! – Tôi lườm bằng ánh mắt căm giận nhất, ném vào mặt hấn giọng điệu khinh bỉ khó nghe nhất.

Hấn đột nhiên buông tay, ánh mắt có phần tức giận không hài lòng.

- Người muốn giải thích gì? Vì chuyện gì mà chạy theo ta? – Hấn bực mình ngồi xuống ghế.

- Người nói linh tinh gì trước mặt họ vừa nãy? Người có ý đồ gì? Còn nữa, đêm đó có việc gì?

Hấn quay ra nhìn tôi, ánh mắt từ chỗ dò xét bỗng chuyển sang bực bội, đến cả gương mặt cũng tỏ vẻ bất mãn cao độ.

- NGƯỜI CÓ PHẢI ĐÃ QUÊN HẾT RỒI? – Hấn lớn tiếng mà mắng, cứ như thể tôi đã sơ suất gây ra một lỗi lầm nghiêm trọng.

- Chuyện gì? – Tôi lẽ ra mới là người nên tức giận.

Hấn nhìn tôi chăm chăm, hai nắm tay lại siết chặt, ánh mắt như thể oán giận trách cứ. Cái gì chứ? Tại sao lại có thể dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Tôi sợ gì chứ? Cũng lườm lại hấn, tuy nhiên trong lòng có điều gì đó nghi hoặc mơ hồ.

- Không được! – Đột nhiên hấn lại bực mình thở dài, miệng còn lẩm bẩm mấy câu như kẻ ngớ ngẩn – Cứ vì cô ta mà bực bội thế này, thật là mất phong độ... tự nhiên trở thành kẻ thất thế, không ra đâu...

Hấn thôi siết tay, ánh mắt trùng xuống như đang trầm tư tính toán, một hồi sau, đôi mắt sáng quắc ánh lên tia nhìn tinh vi, lại như có chút thâm hiểm. Cơ mặt hấn cũng như giãn ra, hấn cũng như thở ra đều đặn, làm ra bộ dạng bình tĩnh... cái này có phải gọi là... cố tỏ ra mình nguy hiểm?

Hấn đột nhiên thông thả đứng lên, bước về phía tôi từng bước mà cười nửa miệng đầy hàm ý:

- Không nhớ gì phải không?

- Ta...- Đúng là tôi có cố nhớ nhưng không nhớ nổi chuyện gì ra hồn, đầu óc chỉ một mớ hỗn độn, những chuyện từ khi rượu ngấm không có chút liên tưởng nào. – Đúng vậy, tất cả là tại người say đến hồ đồ, còn đồ rượu ép ta uống...

Hấn tiến thêm một bước nữa, đã rất gần tôi. Tôi thấy hơi e ngại, hấn lại như đang tính toán gì đó... tôi cố lùi lại, đã sát chân cái cột gỗ lớn bên đầu giường

- Những chuyện khác không quan trọng, người chỉ cần nhớ lại chuyện mấu chốt nhất là được!

- Chuyện mấu chốt nhất là gì?

- Không sao, để ta giúp người, dù sao cũng là hôm đó người đã giúp ta thông suốt! – Hấn như cố tình ép tôi lùi lại, miệng vẫn cười gian.

- Nay, người không cần bước nữa đâu! – Tôi cố lách sang hướng khác, khỏi cái quỹ đạo di chuyển này.

Lúc này thì hắn không kiên nhẫn nữa, một lần nữa túm lấy tôi mà kéo lại, tôi càng cố thoát ra, hắn lại càng mạnh tay, không khó khăn để khống chế tôi trong lồng ngực. Tôi trợn mắt, dây thần kinh căng ra kinh hãi. Chưa bao giờ gần đến thế, mình mấy tôi đều áp chặt trong lồng ngực sắt đá của hắn, bị hai cánh tay như hai gọng thép khóa giữ.

- Người... làm gì vậy? – Tôi vừa cảm tức bực bội, vừa kinh ngạc sợ hãi mà ngược đầu nhìn lên.

Chợt bắt gặp đôi mắt đầy kiên quyết của hắn, khí thế như chim ưng áp đảo con mồi.

- Ta quyết định rồi...- Hắn nói rõ ràng từng câu chữ – Nhất định từ nay về sau phải khiến người nghe theo ta, vì người mà mất phong thái như vậy, thật không thể chấp nhận được!

- Điên rồi, buông ra! – Tôi dù là cổ vùng vẫy, nhưng thậm chí một chút xíu cũng không cử động được.

- Còn nữa, người muốn biết chuyện gì mầu chót đêm đó sao? – Giọng điệu khôn ngoan toan tính, gương mặt thái độ gian tà tinh vi của hắn đột nhiên cúi xuống rất gần tôi.

- Đây...người định làm gì? – Trong lòng tôi ngập lên một đồng nghi hoặc lo sợ, thật không bình thường.

- HÔN NGƯỜI! – Hắn lại chỉ nói đúng một lời, trong nháy mắt sau, đã thấy gương mặt hắn càng phóng đại hơn trong mắt tôi.

29. Chương 29: Lời Chưa Kịp Nói Ra

Không thể nào... chuyện quái quỷ gì đang diễn ra... Hai mắt tôi trợn tròn to hết cỡ, cảm giác cơ mắt cũng không thể kéo ra hơn. Trước mắt tôi có gì chứ? Đôi mắt khép hờ của hắn... gương mặt đã gần đến mức không còn khoảng cách nữa... đôi môi của hắn có lẽ chỉ còn cách môi tôi khoảng cách bằng mm...

- NGƯỜI LÀM CÁI GÌ VẬY, NGƯỜI ĐIÊN RỒI! – Tôi lắc đầu nguây nguẩy sang trái lại sang phải, miệng không ngừng hét lớn.

Hành động phản ứng lúc này của tôi làm hắn đột ngột mở mắt, bực mình nói:

- Yên lặng!

- Tại sao chứ? Người đúng là điên đến mất lý trí rồi? Buông ra! – Chân tôi đạp, đá loạn xạ bên dưới, chỉ mong thoát khỏi vòng tay khống chế của hắn.

- Người toàn thích thân lừa ưa nặng phải không? – Hắn dùng sức ép tôi vào phía cây cột.

Thôi rồi, lúc này người tôi bị dán vào cây cột, còn bị cả thân hình đồ sộ của hắn ép sát khống chế phía trước... hắn... là hắn đang muốn xâm hại tôi ???!!!!

Hắn chỉ cần dùng một bàn tay lớn ép chặt vai tôi vào cột, một tay giữ chắc lấy cổ và đầu tôi... Tôi không thể cử động được nữa, có dùng tay đẩy hắn ra cũng vô dụng, hắn dù là 1 cm cũng không lay chuyển...

- Người... người...- Giọng tôi sợ hãi ảm ức, đầu óc bắt đầu hoảng loạn – Tại sao người phải làm thế này với ta.... Người nhất định phải trả thù, phải cướp đoạt mọi thứ của ta sao?

- Yên lặng, nếu còn chống đối, lúc đó ta mới đừng trách ta cướp đoạt mọi thứ của người! – Hắn bực dọc dọa.

Nói rồi hắn không cần đợi tôi có thêm phản ứng gì, đã mạnh bạo áp làn môi hắn lên môi tôi. Hắn tham lam, hắn độc ác chiếm đoạt đôi môi tôi...

Hắn như kẻ chiến thắng đắc ý hưởng thụ, còn hôn mỗi lúc một sâu.

Tôi sợ... tôi trước giờ chưa bao giờ nghĩ rằng hắn sẽ lại làm đến mức này... hắn định đối xử với tôi tệ hại như thế này, không bằng loài cầm thú...

Nước mắt tôi bắt lực rơi... giữa lúc hấn đang đầy nóng bỏng cuồng loạn, những giọt nước mắt lạnh lạnh khiến hấn giật mình dừng lại.

- Người khóc? – Hấn bỗng thoáng lúng túng, đưa tay lên lau nước mắt – Không được khóc!

Tôi nhìn hấn phần nộ khinh bỉ cùng cực, nước mắt cảm hận vẫn trào ra. Hấn buông lỏng ra một chút, ánh mắt dường như đờm nổi hồi tiếc lẫn không cam tâm.

- Người! Chính là người đem đó bảo ta hôn người! Tại sao người còn có thể quên như vậy!

Câu nói của hấn một lần nữa khiến tôi như đột ngột lạc vào một hành tinh khác. Cái gì mà bảo hấn hôn tôi? Không thể có chuyện đó, dù tôi có uống say, nhưng làm sao lại có thể xảy ra những chuyện như vậy chứ?

Thấy bộ dạng tôi đầy hoảng loạn, hấn lại như đang rất chờ mong hi vọng, hấn lại lùi lại phía sau một chút.

- Nhớ rồi sao? Chúng ta cũng hôn nhau như vậy, không, còn lâu hơn như vậy! – Gương mặt hấn không giấu được niềm vui vẻ đắc ý.

- Không thể nào, người nói dối! Làm sao ta có thể làm những chuyện như vậy! – Tôi kinh hoàng lẫn tức giận ném vào mặt hấn những lời giận dữ.

- Người một chút cảm giác cũng không có sao? – Hấn lại không tỏ ra tức giận khi tôi quát hấn, mà dường như chỉ sốt sắng.

Cảm giác... cảm giác... đầu tôi không ngừng quay cuồng, những hình ảnh mập mờ... hình như tôi có ngồi dưới hiên... hình như lúc say đã cùng hấn nói linh tinh gì đó...

Nhưng cụ thể là chuyện gì chứ? Tôi không thể nhớ ra hoàn toàn được, chỉ có những hình ảnh lộn xộn, còn cụ thể là đã nói những lời gì, đã làm những gì?

Nhưng dù là chuyện gì, nhất định hấn cũng đã xâm hại tôi. Độc ác, đến cả danh dự của tôi hấn cũng muốn chà đạp đến cùng sao?

Tôi không tìm lòng được mà cho hấn một cái tát nữa. Hấn thậm chí không thèm né tránh, chỉ tỏ ra bực dọc cao độ.

Tôi đưa tay lên chùi miệng, ra sức chùi.

- Tại sao..? – Giọng tôi run rẩy – Tại sao người lại làm thế với ta? Người đã lợi dụng lúc ta say, còn muốn xâm hại ta nữa sao? Người rốt cuộc còn phải là người nữa không?

Tôi muốn không ngừng trách móc, xỉ vả hấn, tuy nhiên trong lòng vẫn đầy ắp kinh hoàng sợ hãi. Tôi sợ nếu lại làm hấn điên lên, hấn sẽ lại còn làm những gì nữa... hận đến vậy mà lại yếu thế bất lực, chỉ có thể nhìn hấn oán hận.

Hấn trong giây lát biểu cảm vô cùng phần uất không cam tâm, sau đó chợt vô cùng kiên nghị, hấn nắm lấy vai tôi mà dường như nói:

- Ta không cho phép người tiếp tục oán hận ta nữa! Nghe đây, người do say rượu không nhớ được cũng không sao, chỉ cần bây giờ ghi nhớ... ta...

Đôi mắt còn kinh hãi của tôi chưa kịp hiện lên tia nhìn ngạc nhiên nào, đã thấy bên ngoài tiếng người vội vã truyền đến:

- Công chúa, người ở đâu, sứ giả đã đến, bệ hạ cho truyền người!

Bước vào là Thúy Hương, chứng kiến cái cảnh này, ánh mắt cô ta vừa một phen kinh hoàng, ngay sau đó lại thêm phần ảm ức khó chịu khó dấu nổi. Tôi biết, Thúy Hương thích Cao Lỗ, nhìn thấy thế này chắc hẳn cô ta không khỏi hiểu lầm và khó chịu.

- Buông! – Tôi quát lên, khi hấn vẫn còn đang quay đầu ra phía Thúy Hương, đang có chút thiếu cảnh giác, tôi bèn dùng hết sức vùng ra khỏi khống chế của hấn.

Thúy Hương vẫn còn ngây người ra, còn tôi thì vội chạy ra thật xa khỏi hân, miệng lạnh lùng căm ghét cùng cực:

- Người cút đi cho ta, ta thà chết cũng không muốn bị người lợi dụng! Dù người có làm thế nào, nhất định ta cũng sẽ thoát khỏi bàn tay độc ác đê tiện của người, ta thà chết bên Nam Việt cũng cam lòng, còn hơn là ở đây phải nhìn thấy người! Một tháng phải không? Một tháng nếu ta đủ tiêu chuẩn để trở thành một gián điệp, chỉ ít không trở thành gánh nặng quốc gia là được chứ gì? Như thế ta có thể không phải nhìn thấy người nữa chứ gì? Người đã ra điều kiện với An Dương Vương phải không, cùng lắm ta chỉ cần chịu đựng người một tháng...

Trong khoảnh khắc, hân như sững sờ, đôi mắt ngập tràn bi thương...

- Không dễ thế đâu! – Hân nắm chặt tay, nghiêng răng nói rồi tức tốc xoay người bỏ đi.

Hân đi rồi, nhưng tôi vẫn thấy vô cùng phần nộ, vô cùng đau đớn uất ức, chỉ có cách nén nước mắt, sửa soạn lại, cố gắng khoác lên bộ mặt bình tĩnh đi gặp sứ giả. Đường như lúc đó ánh mắt Thúy Hương ngập tràn ganh tị.

...

...

Khi An Dương Vương thảo luận với sứ giả, tên Cao Lỗ cũng không quay lại đó tiếp sứ giả. An Dương Vương lúc đầu đưa ra ý kiến hỏi xem Trọng Thủy có thể đến đây để trực tiếp thảo luận, sứ giả lại từ chối rằng hân đang có một số việc hệ trọng đang giải quyết, không tiện sang được, sợ rằng nếu đợi sẽ làm lỡ dở mất ngày đẹp nhất trong năm.

Sứ giả cũng nói thêm, bên đó cũng không ngại theo tập quán của người Âu Lạc, thế tử sang ở rể cũng được. Thế nhưng khi hỏi ý kiến của tôi, tôi lại một mực chọn ý kiến ngược lại.

Tôi nói rằng nữ nhi đã xuất giá thì nên theo chồng, cứ theo theo phong tục phương bắc thì phải xuất giá theo chồng, hơn nữa không phải Trọng Thủy đã là thế tử rồi sao? Như vậy thì nên ở lại bên đó lo việc triều chính, sau này cũng tiện dâng cơ...

Trong lòng tôi thầm nghĩ, triều đình Triệu Đà cũng có ý định sang đây thăm dò triều đình Âu Lạc như trong lịch sử, tôi nhất định không để chuyện này xảy ra...

Tuy nhiên lão sứ giả cũng không phản đối, vẫn tỏ ra tôn trọng ý kiến của An Dương Vương và tôi. Tôi nghĩ có thể hân cũng chưa ngờ được tôi lại là công chúa giả, chẳng nhẽ hân nghĩ, không đưa người sang đây làm gián điệp được thì cũng có thể giữ lấy công chúa của đối phương, để làm con tin khi cần thiết chẳng?

Tôi nghĩ mình chỉ còn cách tự lo cho bản thân mình trước, rồi lo đến đại cuộc, thậm chí nếu tôi có bị làm con tin, tôi cũng không phải là công chúa thật... tính mạng của tôi không có giá trị lợi dụng... Giá như khi có biến cố, tôi có thể trốn thoát trước khi bị giết hại...

Cuối cùng lão sứ giả chỉ phán một câu: “ Công chúa nếu thấy phù hợp, thoải mái sống ở nơi nào, triều đình cũng không ngăn cản, nếu như người sau này sang đó thấy không hợp, thế tử có thể cùng đưa người trở về...”

Rõ ràng là họ đã toan tính cả hai trường hợp...

Sau cùng, sứ giả đề ra ý kiến rằng, khoảng một tháng nữa có ngày hoàng đạo đẹp nhất năm, sẽ làm hôn lễ rước tôi sang bên đó theo nghi lễ hôn sự của họ, sau khi hoàn thiện hôn lễ bên đó, cũng sẽ chọn ngày đẹp cho tôi “lại mặt” cố quốc, mọi chuyện cứ quyết định như vậy đã, để tránh dài dòng lỡ mất ngày đẹp, mọi chuyện khác có thể xem xét sau...

Dẫu sao thì ý kiến này, chưa quyết định được điều gì, nhưng có lẽ là bên đó cũng thận trọng, mà bên ta cũng có thể dựa vào đó suy tính cẩn thận... cuộc hôn nhân chính trị, vấn đề chính trị chỉ mới bắt đầu...

Bản thân tôi vẫn luôn nghĩ rằng, mình sẽ cố gắng để sống bên đó, còn hơn là để Trọng Thủy sang đây có cơ hội làm gián điệp...

Nhưng mà, tôi tính toán như vậy liệu có hợp lý không? Bởi nếu tôi sắm vai công chúa Mị Châu thay cho nàng, tôi nhất định sẽ tỉnh táo, nhất định sẽ không lặp lại sai lầm trao trái tim cho Trọng Thủy, vì vậy giả sử Trọng Thủy có cơ hội sang đây ở rể, cũng sẽ không có một nàng Mị Châu mà quáng cho chồng xem bí mật quân sự?

Mà bí mật quân sự của An Dương vương là gì chứ? Một cái nỏ không dễ dàng làm giả, có xem cũng không thể làm cái có công lực như vậy, như vậy theo lịch sử thì chẳng phải có sự khác biệt rồi sao?

Hay rồi chính vì quyết định như thế này, tôi lại gặp nguy hiểm, thậm chí bỏ mạng bên đó, rồi công chúa Mị Châu thật biết đâu lại tiếp tục đi cầu thân?

Rốt cuộc mọi chuyện sẽ như thế nào, tôi không thể biết trước được...

Bánh xe lịch sử, liệu tôi có vai trò gì với nó không? Nó sẽ quay như thế nào...

...

...

Khi sứ giả đã ra về, An Dương vương lại ọi người lui ra, chỉ còn ông với tôi.

Ông lặng lẽ quan sát tôi một hồi rồi lên tiếng:

- Minh Hà, dù sau này có thế nào, ta cũng nhất định hỗ trợ con, và cũng mong con có thể giúp đỡ đất nước này...

- Cảm ơn phụ vương...- Tôi nhìn ông chân thành nói – Con cũng đã biết sứ mệnh của mình rồi, con sẽ cố gắng.

Ông gật đầu tin tưởng, sau đó ông lại vô tình thăm hỏi:

- Vừa nãy con chạy theo Cao Lỗ thế nào rồi? Tại sao hắn không quay lại đây tiếp sứ giả?

Ông nhắc đến đây, mọi chuyện khủng khiếp vừa nãy trước mặt tôi lại hiện ra... mọi đau khổ ảm ức lại khiến tôi như muốn bật khóc trước mặt ông...

- Minh Hà, con không sao đấy chứ? Cao Lỗ đã nói gì với con, có phải hắn đã nói...

- Phụ vương, xin đừng nhắc đến hắn, con không muốn nghe! – Tôi không kìm được cảm xúc mà muốn hét lên.

Lát sau mới nhận ra mình đã vô lễ, tôi mới nhỏ giọng xin lỗi ông. Ông chỉ thở dài:

- Ta hiểu rồi, các người đúng là oan gia không dễ hóa giải! Được rồi, ta hứa sẽ không khiến con gặp bất lợi với hắn trong thời gian con còn ở đây...

- BỆ HẠ, KHÔNG ĐƯỢC! – Từ ngoài cửa lại đột ngột vang lên thanh âm của hắn.

Tôi nhất thời có chút hoảng loạn lẫn kinh hoàng. Mình mấy khê run lên...

Hắn đường hoàng bước vào, dường như lại cố tỏ ra bình tĩnh.

- Thần nghe nói sứ giả đã về, muốn quay lại đây gặp bề hạ một chút, lại vừa nghe thấy câu vừa rồi...

- Cao Lỗ, khanh có chuyện gì để lát nữa, ta phải nói chuyện với Minh Hà một chút!

- Không sao, bề hạ, chuyện này cô ta nghe cũng không sao! – Hắn bình thần điềm tĩnh mà nhìn An Dương vương, thái độ làm ra vẻ cung kính nói – Thần quay lại là vì chuyện vừa nãy đang nói dở với bề hạ, ân điển thần muốn xin...

Nói rồi hắn lại chỉ vào tôi kiên quyết mà nói:

- Thần không muốn phải tâu một lần nữa, đây là ân điển duy nhất thần muốn xin: Chính là cô ta!

- Cao Lỗ, khanh biết mình đang nói gì không? Lúc này đã không được, Minh Hà đã quyết định gả cho Trọng Thủy – An Dương Vương lên tiếng ngăn cản – Ta rất tiếc nhưng mà bây giờ thì...

- Bệ hạ, thần đâu có nói là ngăn cô ta đi cầu thân? – Ánh mắt hần hàm ý thâm sâu mà nói – Thần chỉ xin ân huệ này trong một tháng thôi, bệ hạ cũng biết đây chỉ là hôn nhân hình thức, Trọng Thủy không phải cũng có nhiều thê thiếp, mỹ nữ rồi sao? Cô ta sang đó có khi sẽ lập tức bị ném vào lãnh cung... Nguyên vọng này của thần không phải là không hợp lý, trái lại thần cũng có thể giúp cô ta một số kỹ năng để tồn tại bên đó...

- Cao Lỗ, cái này thì... – An Dương Vương tỏ ra khó xử.

- CAO LỖ! NGƯỜI ĐIÊN RỒI! NGƯỜI MUỐN LÀM GÌ CHỨ? – Tôi không kìm được tức giận mà quát lên.

- Cao Lỗ, tuy là ta đã hứa cho khanh một ân điển, nhưng chuyện này Minh Hà có lẽ không muốn...

- Cô ta vừa nói, cô ta muốn rời khỏi bàn tay của thần, dù bất cứ giá nào, dù phải chịu đựng thần thêm một tháng cũng không sao... – Hần lại quay sang tôi mà nói – Không phải sao?

- Người... – Tôi cảm tức nhưng lại không thể nói lên câu.

Là tôi lúc đó tức giận đến hồ đồ...

- Cô ta đã thừa nhận rồi, bệ hạ! Coi như mọi việc đã quyết định!

Hần ánh mắt đặc ý khi thấy An Dương Vương cũng chưa tìm ra lý lẽ nào để nói được, hoặc ông cũng đang không biết nên làm sao, lại cũng không đợi tôi kịp nói, đã vội vã dứt khoát túm lấy tay tôi kéo đi...

30. Chương 30: Bị Cường Ép

- BUÔNG RA! NGƯỜI MUỐN LÀM GÌ? NGƯỜI ĐIÊN RỒI SAO? – Tôi không ngừng la hét, vùng vằng, cố dùng sức giật tay ra.

- YÊN LẶNG! NGƯỜI ĐÃ ĐƯỢC BAN CHO TA RỒI! – Hần dường như không hề nao núng trước bất kỳ lời xỉ vả hay chống cự nào của tôi, chỉ lớn tiếng nói một câu như vậy.

Hần mặt trở như đá, điềm nhiên kéo tôi đi. Hần vốn mạnh hơn, dĩ nhiên là tôi càng cố thoát khỏi, lại càng gần như bị kéo lê xềnh xệch.

Tôi cố dùng mọi cách còn có thể, thậm chí lấy cả bàn tay kia cào cào, cắn ngập những móng tay vào cái bàn tay to lớn của hần đang túm lấy cánh tay mình. Nhưng tôi không ngờ rằng, tôi càng dùng sức làm trầy da tróc thịt hần, hần như theo phản ứng càng siết chặt, càng mạnh tay kiên quyết, lực từ lòng bàn tay càng mạnh bạo siết lấy cái tay vốn yếu sẵn của tôi, làm tôi không khỏi kêu lên một tiếng “Á”.

Nước mắt bắt lực, nước mắt cảm tức lại không bao mà trào ra. Tôi thế là đã đoán được cái lực mà khi hần tự siết tay mạnh đến thế nào rồi. Nếu tôi còn mạnh động chống đối thêm chút nữa, có lẽ cái cổ tay này sẽ gãy làm hai mảnh...

Những tiếng “Hức, hức” từ cổ họng tôi bật ra khiến hần giật mình quay lại. Bộ dạng thảm thương, khuôn mặt giàn dụa nước mắt của tôi đập vào mắt hần. Dường như lúc đó hần lại như ngăn người ra, có chút lúng túng kì lạ.

- Đau... thế... sao? – Hần tỏ ra bối rối, khẽ buông tay ra.

Tôi lập tức thu tay về, ra sức xoa bóp cánh tay của mình, trong đầu chỉ muốn tìm cách chạy trốn.

- Xin lỗi... – Đột nhiên từ miệng hần ngằn ngại thốt ra một câu.

Tôi nghe nhầm chẳng, hần biết nói câu “xin lỗi” với tôi sao?

Trong lúc tôi còn đang ngỡ ngàng về chuyện đó, đã thấy hần tự nhiên tháo trên người tấm áo choàng to dài xuống, nhanh gọn quấn chặt lấy mình tôi như một cái kén, ánh mắt lại bình tĩnh kiên định mà nói:

- Như thế này là tốt nhất! Đi nào!

Tôi đến giây dựa cử động cũng không được nữa, chỉ có thể la hét chữ bới trong vô vọng khi thấy hấn lại vác cả cái kén lên mà ung dung bước đi.

- QUÂN ĐỀ TIỀN KIA, NGƯỜI MUỐN LÀM GÌ? – Tôi cố dùng sức giây dựa, nhưng dù có muốn đạp chân đạp tay cũng không được, ngoài đầu và cổ chân còn được tự do thì cả mình mẩy cũng có thể coi như một cái kén, một cái chả nem...

- Hò hét này giờ vẫn chưa mệt sao? Có cần bịt miệng người lại không? - Hấn bực mình nói, thì ra cuối cùng cũng bị chút ít ảnh hưởng do những lời chửi rửa khó nghe của tôi mang lại.

Quả nhiên càng la lối càng thấy mệt thân, hấn đúng là đã mất trí, hoặc đã mất hết liêm xỉ rồi. Nhưng hấn đang muốn làm gì? Muốn vác tôi đi đâu? Thả xuống sông sao? Cái này cũng không khác gì bị buộc chặt trong cái lồng tre để thả trôi sông...

Hấn mang tôi lên ngựa, lần này có chút khác biệt kì lạ, hấn không đặt tôi nằm ngang như cuộn hàng, mặc dù bây giờ tôi mới giống cuộn hàng hóa. Hấn lại đặt tôi trong cái kén, một tay ôm lấy giữ chắc trước ngực, điềm nhiên phi ngựa đi.

- NGƯỜI MUỐN LÀM GÌ? MUỐN GIẾT NGƯỜI SAO? – Tôi ngược mắt lên lườm hấn căm giận tột độ, trong lòng đầy lo sợ nghi hoặc.

- Không!

- Người...

- Yên lặng nào! – Hấn lập tức đưa tay dúi đầu tôi vào ngực hấn.

Tôi không cử động được đầu nữa, cả mình mẩy bị bọc như cái kén, không có thể tự chống đỡ, bất lực bị tựa vào hấn. Tôi nghe thấy xung quanh toàn là tiếng gió, dường như có cả những tiếng người ồn ào như đang trên những con đường đông đúc trong thành... Ngoái cổ ra nhìn cũng không được...

Hấn cứ cố úp cái mặt tôi vào trong ngực hấn làm gì? Lại còn phi nhanh như vậy nữa... Không muốn ai nhìn thấy tôi là ai sao? Làm chuyện xấu xa mà vẫn toan tính kĩ càng...

Tên này bây giờ mặt dày không biết xấu hổ nữa sao? Để một cô gái, lại còn là kẻ hấn từng ghét nhất áp sát vào người mình thế này, đến cả hơi thở và nhịp tim của hấn tôi cũng nghe thấy được... hấn muốn gì đây? Đừng nói hấn vẫn chưa từ bỏ ý định xâm hại tôi như lúc này... đề tiện, muốn chém muốn giết cứ việc, hà có phải dùng cách này, muốn hủy hoại cả danh dự cuối cùng của tôi?

Ngựa phi nhanh nên chưa đến vài phút ngắn ngủi, tôi đã thấy ngựa dừng trước cửa đền Kim Quy. Hấn xuống ngựa, không quên bê cả tôi vào.

Tôi ban đầu có chút ngơ ngác kì lạ. Tại sao bây giờ trong đền lại dường như không có một ai thế này?

Hấn mang tôi vào đại sảnh thần điện, đập vào mắt tôi là đại sảnh to lớn cũng không có một bóng người, trước ban thờ thần Kim Quy tự nhiên bày sẵn ba mâm cao cỗ đầy. Hấn đặt tôi xuống cái sàn gỗ, dĩ nhiên là tôi bị quấn như vậy, chỉ có cách nằm sấp, ngóc cái đầu lên nhìn khắp bốn phía, trong lòng tự thấy có nhiều điểm bất bình thường nhưng chưa hiểu tại sao...

- GÌ ĐÂY? – Tôi ngạc nhiên buột miệng hỏi, trong lòng đầy nghi vấn.

- CUỐI NGƯỜI! - Hấn chỉ đáp một lời ngắn gọn như vậy.

Mắt tôi không thể không trợn ngược, mồm vừa mới há to ra, vừa định thốt lên một vài lời đã bị hấn lấy tay tạm bịt miệng lại, tay kia nhanh lẹ lôi sẵn trong áo ra một cái khăn, bịt miệng tôi lại, tất cả chỉ diễn ra chưa đến hai giây.

- Bây giờ thì không được chửi rửa trong này! – Hấn nhìn tôi, vẻ vừa dọa nạt, lại vừa đắc ý – Dù là chửi ta cũng không được, người chỉ cần im lặng nằm đó xem là được!

Cổ họng tôi không ngừng phát ra những tiếng “UM” , “UM” bất lực, không ra câu chữ nào cả. Đầu óc tôi thì đầy hoang mang hỗn loạn...

Hắn muốn làm gì? Hắn điên rồi, hắn mất trí thật rồi sao? Hắn bị trêu tức đến mất trí rồi? Hắn muốn làm gì vậy... Tôi không hiểu gì cả...

Ánh mắt tôi nhìn hắn lúc này có phần giống như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh. Hắn vừa nói gì? Nếu không phải hắn điên rồi, thì chẳng nhẽ hắn muốn trả thù tôi? Bằng cách này ư? Có quá hàm hồ không vậy?

Hắn dường như hiểu ý trong ánh mắt đang kinh ngạc của tôi, quay sang tôi mà nói:

- Đừng nhìn ta như vậy! Nếu ngươi ngốc đến mức không nghĩ ra được, cũng không nhớ lại được... cứ coi như là ta lấy ngươi về để hành hạ đi! Đúng vậy...- Hắn cười gian xảo đầy đắc ý – Hành hạ ngươi toàn diện, làm chủ nhân của ngươi cũng không đủ, phải là làm chồng ngươi, là ông chủ nhiều quyền lực nhất!

“ Ừm...” - Những tiếng không ra câu chữ của tôi lại bật ra một tràng dài...

Hắn ... dám lấy hôn nhân ra làm công cụ trả thù, muốn đùa cợt hay sao, ngay cả chuyện đó mà cũng...

Tôi không những cố gắng để nói, mà còn cố gắng để vùng vẫy. Cái kén vẫn như trói chặt tôi.

Hắn không đợi thêm, cũng không cần quan tâm đến phản ứng vô ích của tôi, lấy xuống tất cả sáu nén nhang. Sau khi châm ba nén nhang đầu lên lư hương đồng trước tượng Kim Quy thần, hắn quay sang phía tôi và nói:

- Không có tay, để ta làm hộ ngươi luôn! – Nói rồi lại châm ba nén hương nữa.

Hắn sau khi cúi lạy ba vái, lại bước đến sát phía tôi, dùng tay nâng đầu tôi lên rồi lại ấn xuống ba cái.

- Ừm... Ừm... Ummmmmmmmmm...

- Ngươi cũng phải có chút thành tâm như vậy mới được!

Nói rồi hắn lại điềm tĩnh quỳ xuống bên cạnh tôi, trước ban thờ Kim Quy thần, giọng điệu có phần thành kính:

- Kim Quy thần... dù ta không biết và cũng không quan tâm Người có thực sự tồn tại hay không, nhưng dù sao Người cũng đã trở thành tín ngưỡng tối cao ở đây, cũng đã được coi như cha của cô ta, vậy nên ta đưa cô ta đến trước mặt Người chứng giám hôn sự này!

- Ummmmmmmm... Ừm...! – Những tiếng vô định của tôi mỗi lúc một to, như thể tôi đã dùng mọi sức lực còn lại để bật ra.

Cái gì mà hôn sự? Cái này gọi là hôn sự hay sao? Không thể nào, thủ đoạn đã dè tiện như vậy, mà còn ra vẻ thành kính trước thần linh... Cao Lỗ... tôi căm thù hắn...

Hắn vẫn không bận tâm đến, vẫn chấp tay nói tiếp:

- Vì hoàn cảnh không cho phép, ta không thể tổ chức một hôn lễ linh đình, xin sự chứng giám của Người trước mặt toàn thể dân chúng, nhưng... - Hắn ngưng lại một chút, ánh mắt như có chiều sâu hơn, gương mặt lại càng kiên định – Những lời đã chấp tay nói trước thần linh, hoàn toàn là thành tâm, không có một phần giả dối! Vì vậy ta cũng xin Người nếu có linh thiêng, xin ban ơn giúp ta thực hiện một nguyện vọng... Ta muốn đủ khả năng để bảo vệ đất nước này, và cả...

Hắn quay sang nhìn tôi, khoanh khắc ngón ngủi hai ánh mắt giao nhau đó, không hiểu sao tôi lại thấy vô cùng ngỡ ngàng, giây phút đó, chẳng hiểu sao một ánh mắt đủ làm trái tim tôi ngừng đập... ánh mắt này, rốt cuộc là hàm ý gì?

- Cô gái này! – Lời cuối cùng hắn nói ra, lại như vô cùng chắc chắn và kiên định.

Tôi? Không phải tôi nghe nhầm đấy chứ? Hắn đang nói gì vậy? Không thể nào, chuyện này rốt cuộc là sao đây?

- Không lâu nữa đâu, khi giải quyết được tất cả mọi việc, ta nhất định sẽ tổ chức lại hôn lễ đài hoàng, cũng thêm nhiều phần thành kính hơn với Người... ngày hôm nay coi như cũng đã được Người chứng giám... – Hắn nói rồi vái ba lạy kết thúc.

- Ừm... mmmmm....

Lúc này hắn mới quay ra chỗ tôi, mặc cho đôi mắt tôi nhìn hắn chăm chăm kinh ngạc, xen lẫn oán hận, hắn vẫn tự ý đưa tay lên vuốt ve mặt tôi mà đắc ý cười:

- Được rồi, coi như ngươi đã hoàn toàn là của ta, chúng ta đi về thôi!

Ánh mắt tôi hàm ý ném về phía hắn câu “ Ngươi điên rồi sao?”, hắn chỉ bình thản mà đáp:

- Ngươi muốn nói ta điên sao? Chính ngươi là người đã khiến ta mất tự chủ như vậy, vì thế ngươi phải trả giá thôi! – Hắn lại bẻ cái kén bọc tôi về.

Lần này ngựa phi nhanh hơn, mà còn đường như lâu hơn nhiều, dường như đã ra khỏi ngoại thành...

Không biết đã ngồi trên ngựa bao lâu, chỉ biết khi tôi đã mỏi như người, mới thấy ngựa dừng lại bên một chân đồi nhỏ khá hoang vu...

Xa xa trên đồi, dường như có một căn nhà...

Hắn lại buộc ngựa dưới chân đồi, theo con đường mòn nhỏ bẻ tôi trong cái kén mà đi lên phía ngôi nhà...

Hai mắt tôi mở to đầy ngạc nhiên, trong lòng hỗn loạn đầy loại cảm xúc...

Đây là đâu? Từ phía trên đồi cố nhìn xuống, thấy một màu xanh cây cỏ mướt mát phủ khắp đồi, phóng tầm mắt xa xa hơn nữa là một nhánh sông nhỏ uốn chuyển vắt qua, chỉ có vài xóm nhà lác đác bên sông...

Điều quan trọng là, trên cái đồi nhỏ xanh mát này, dường như chỉ có mỗi một căn nhà nằm ở lưng chừng. Một căn nhà gỗ ba gian, xung quanh cũng có những hàng rào thấp bằng gỗ bao bọc lấy khoảng sân trước nhà...

- Ừmmmmmmmm....

- A, quên mất! – Hắn lúc này mới tháo cái khăn bịt miệng tôi ra.

Vừa tháo được cái khăn ra, theo phản xạ tôi lập tức to tiếng chửi rửa hắn đủ điều, đồng thời lại cố vận sức chân tay giãy dụa. Hắn không mấy để ý đến những câu từ như vậy, vẫn điềm nhiên mang tôi vào nhà.

Đập vào mắt tôi là một căn phòng không lớn cũng không nhỏ, mọi thứ đều được làm bằng gỗ, trang trí không quá cầu kì nhưng có vẻ vẫn hợp mắt.

- Đây là đâu? - Tôi nghi hoặc hỏi.

- Là một căn nhà ta đã dựng, từ nay ngươi ở lại đây, nếu trong cung có việc gì thì ta sẽ đưa ngươi vào! – Hắn nói rồi đặt tôi xuống cái giường gỗ có trải sẵn nệm.

- RỐT CUỘC NGƯỜI MUỐN GÌ? NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ VẬY? CHUYỆN Ở THẦN ĐIỆN LÀ SAO? TẠI SAO NGƯỜI CÓ THỂ XỬ SỰ NHƯ VẬY? - Tôi lớn tiếng vừa mắng vừa hỏi một tràng dài, trong lòng vẫn không giảm bớt chút nghi hoặc nào.

- Ngươi nên thông minh hơn một chút mà suy nghĩ đi! – Hắn từ từ tháo cái kén ra, miệng lại có chút âm điệu dọa dẫm – Đừng nghĩ cách thoát khỏi đây, vì ngươi không chạy thoát đâu, ta cũng không muốn phải xích ngươi lại ...

- Cái gì chứ? Tại sao ngươi có thể tùy ý ép buộc ta? Cái gì mà hôn lễ, trói ta như vậy mà cũng chấp nhận được sao? Ngươi có ý đồ gì? - Tôi thừa cơ vừa chửi bới, vừa giãy dụa ra trước khi cái kén được tháo hoàn toàn.

- Ngươi đến một chút cũng không hiểu sao? – Hắn lập tức túm tay tôi lại, nhanh chóng dùng sức khống chế cả người tôi xuống, khiến cho cả hai rơi vào cái tình thế vô cùng mờ ám.

- Này...! – Tôi vận sức cố thoát ra, trong lòng cảm giác sợ hãi nào đó nảy sinh, miệng quát lớn – Buông ta ra !

Hắn nhìn tôi một lượt, đôi mắt đầy ẩn ý khiến sống lưng tôi tê lạnh một phen, hắn còn nở một nụ cười mỉm đắc ý gian tà:

- Không sao... để đến tối...! Ngươi trước sau gì cũng là của ta...

Tôi rùng mình một cái kinh sợ. Không phải là đầu óc tôi muốn liên tưởng đến tối, mà rõ ràng thấy rằng giữa chốn hoang vu này, nếu hắn định xâm hại tôi thật, tôi phải làm sao đây?

- CAO LỖ, NẾU NGƯỜI DÁM LÀM GÌ TA, TA SẼ GIẾT NGƯỜI, ĐỀ TIỆN! – Tôi lớn tiếng, hai chân đạp lung tung, mình mẩy vịn vẹo cố thoát ra khỏi tình huống này.

- Quát to đến vậy, người xem ra vẫn còn sức, vậy có cần ăn tối không vậy? – Hắn đột nhiên buông tay, nhồm dậy đứng lên, định bước đi sau đó quay đầu nhìn tôi mà nói tiếp – Yên tâm đi, từ mai ta sẽ dạy người một số thứ hữu ích, cũng có thể giúp người có cơ hội giết ta cao hơn...

31. Chương 31: Bày Tổ Thất Bại

Cái thân hình cao to của hắn vừa bước ra gần cửa thì lại thêm một câu đe dọa :

- Ngồi yên ở đó đấy, đừng có chạy lung tung, nếu không thì đừng trách!

- Cái gì chứ? – Tôi lập tức phản bác – Tại sao ta phải nghe người? Tại sao ta phải ở chỗ này, ta muốn trở về cung!

- Dạy người trước như vậy, tốt nhất là đừng có tìm cách trốn!

- Ta nhất định sẽ đi! – Tôi lập tức đứng dậy, lại phát hiện ra chân tay còn hơi ê mỗi sau một hồi bị trói chặt, lại còn một chặng đường khá dài ngồi trên ngựa nữa...

Dù thế nào tôi cũng không muốn ở đây, không muốn nhìn thấy cái mặt hắn, hơn nữa, dường như lúc này hắn lại có chút không bình thường, cứ như mất trí vậy... Chẳng nhẽ điên tiết đến mức bất chấp tất cả, đến mức làm những việc vô lý lẽ như thế này...

Tôi tỏ ra đường hoàng, không hề sợ hãi mà ung dung bước ra cửa. Bỗng nhiên hắn thấy vậy, ánh mắt ánh lên một tia nhìn giễu cợt thách thức...

- Muốn đi sao? Được thôi, cứ xuống đồi, băng qua lối mòn trong cánh rừng kia đi... Ừm, trời cũng tối rồi, người muốn bán mạng cho lợn rừng, ta cũng không ngăn cản!

- Thà bán mạng cho lợn rừng còn hơn bán mạng cho người! – Tôi ném lại về phía hắn ánh mắt đối chọi và những lời lẽ oán hận.

Muốn dọa người sao? Lợn rừng thì sao chứ? Lợn rừng có ác độc bằng hắn không? Ngay trước mắt tôi đã có một con lang sói rồi. Trong lòng tôi lúc này vẫn chưa hề nguôi bao nỗi căm tức hắn, tôi chỉ muốn thoát khỏi đây...

Nghe xong câu nói của tôi, thái độ của hắn dường như không còn được đắc ý, trong đôi mắt cổ tỏ ra dừng đọng vẫn le lói một ánh lửa tức tối bức dọc....

- Được, ta cho người cơ hội, ta không cần đuổi bắt người vội, cho người hắn một canh giờ để chạy, nếu người thoát được, ta cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của người... còn nếu như... – Giọng hắn bỗng lại đổi sang sắc thái như nửa đe dọa, nửa hàm ý gian tà – Nếu như người vô phúc hay vô tích sự để một canh giờ nữa ta bắt được... đừng trách ta trừng phạt người...

- Người nghĩ mình là ai? Trước giờ ta đã nói ta sợ người sao? Ta sẽ tâu với bệ hạ về những việc điên rồ người đã làm hôm nay! – Tôi cũng cao giọng đáp trả, sau đó lập tức xoay người đi.

Cái gì mà thách thức, cái gì mà một canh giờ? Tôi muốn đi thì đi, tất nhiên rồi... Tôi còn phải báo cho An Dương Vương biết, hắn đã có những biểu hiện mất trí ... Đúng vậy, càng nghĩ càng thấy những việc hắn làm, thái độ và mọi cử chỉ của hắn hôm nay không những không giống mình thường, mà dường như còn mâu thuẫn với nhau, mâu thuẫn thực tế...

- Đừng quên người chỉ có một canh giờ để thử, ta sẽ khiến người ngoan ngoãn về đây! – Phía sau lưng tôi dường như có tiếng của hắn với theo.

Tôi vẫn cố tỏ ra ung dung tự kiêu, bình tĩnh bước xuống đồi. Quả nhiên hắn không đuổi theo thật.

Vừa đi tôi vừa mãi suy nghĩ, thậm chí cũng còn không kịp ngắm hay quan sát quang cảnh gì... chỉ biết trời cũng đang dần về chiều tối...

Nếu như cá tính của hắn ngày trước, nếu muốn tôi không đi được, hắn cũng chẳng cho tôi cơ hội đâu...

Hắn muốn tôi hiểu rằng dù hắn có không thèm đuổi, tôi cũng không chạy được ư?

Tôi phải cố gắng đi thật nhanh, một mặt là vì sợ trời sắp tối, phải nhanh chóng rời khỏi cánh rừng dưới đồi rồi hỏi đường về thành, một mặt là sợ hắn đổi ý đuổi theo bắt tôi về...

Bắt tôi về... tại sao tôi phải sợ hắn? Mà hắn rốt cuộc đang muốn gì vậy? Hiện giờ tôi còn rất nhiều điểm chưa thể giải thích nổi... Mới có gặp lại sau mấy ngày, mà trong chỉ một ngày hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện như thế... Càng nghĩ, tôi càng thấy mơ hồ...

Nếu như hắn còn cố muốn trả thù tôi, xin An Dương Vương giao hắn cho tôi để hành hạ, vậy những thái độ kì lạ của hắn là sao?

Tại sao hắn bức mình rồi bỏ đi giữa cuộc hội ý với An Dương Vương, lại còn bị mấy người thị vệ trêu gì đó? Lúc đó rõ ràng là hắn đang bình tĩnh đặc ý lại chuyển sang lúng túng...

Tôi chạy theo hắn, nhưng cũng không tìm được câu trả lời, còn chuyện gì đó nhớ với cả không nhớ, còn liên quan đến đêm uống rượu... hắn dường như rất để ý chuyện này, nhưng lại không nói hết cho tôi biết...

Tại sao hắn lại kéo tôi đi tránh mưa? Lại còn “Tốt bụng bất chợt” muốn tôi lau khô, thay y phục cho khỏi cảm lạnh...

Sau đó tại sao lại nói những lời khó hiểu rồi cưỡng hôn tôi...

Ép An Dương Vương vào thế bí, rồi điềm nhiên tuyên bố từ nay tôi bị ban cho hắn...

Lôi xềnh xệch tôi đi, nhưng vì làm tôi đau, lần đầu tiên nghe hắn nói câu “xin lỗi”...

Lại còn đến đền thờ làm cái lễ gì đó... hắn còn bảo là hôn sự... rồi còn bảo là sau này phải tổ chức hôn sự lớn... trước mặt thần linh ra vẻ thành ý đến thế, nhưng đối với tôi thì lại dùng cách hăm dọa lẫn bắt ép...

Lại còn đem tôi đến cái chốn này, mà dường như trong ý định hắn cũng có ý đồ nào đó đen tối...

Nói thẳng ra, hắn như là muốn chiếm đoạt tôi, bắt tôi phải biết sợ hãi hay phục tùng hắn sao?

Đúng là như vậy rồi, thật không thể chấp nhận được, tôi không thể để hắn dùng đến cả cách này để trả thù tôi...

Nhưng mà, có cái gì đó không đúng, tôi nghĩ mãi mà vẫn chưa ra, có cái gì đó thiếu sót.

Thứ nhất, nếu hắn muốn làm vậy, có phải đã có vài hành động thừa thãi hay khoa trương không? Một vài “hành động tốt” khó hiểu...

Nếu đơn thuần muốn hành hạ, chiếm đoạt kẻ mình oán hận, có cần làm cái gọi là “nghĩ lễ” gì đó để xin chứng giám với thần linh không?

Hơn nữa, trước đây hắn nói, hắn sẽ không lấy vợ nữa, hắn chỉ muốn lấy một người, và để trong lòng một người, không muốn ai vì hắn mà đau khổ nữa, kiểu như hắn chấp nhận cả đời yêu thích đơn phương công chúa...

Hắn thích công chúa, không phải sao?

Vậy tại sao hắn lại làm vậy? Hắn không cảm thấy dù là trả thù, hành hạ được tôi, cũng chẳng khác gì đã phản bội lại người con gái mình yêu, phản bội lại chính mình sao?

Liệu có ai vì cảm hận quá mức nên muốn lấy chính người mình cảm hận đó để trả thù... cũng không hẳn không có khả năng này ?...

Để hủy hoại danh dự cũng như hạnh phúc của tôi?

Những việc đã xảy ra khiến hấn căm ghét tôi đến mức thế sao?

Nhưng mà chính hấn cũng muốn ép tôi đi cầu thân vì mục đích cá nhân của hấn rồi mà, như thế còn chưa đủ tàn nhẫn sao? Vì chán ghét tôi, vì muốn cứu công chúa của hấn...

Đúng vậy, hấn yêu thích công chúa...

Thích đến mức phát điên khi tôi vô tình hay hữu ý chọc vào...

Hấn thích công chúa...

Muốn bảo vệ nàng ấy...

Hấn rất yêu công chúa...

Có khi nào yêu thích công chúa đến đâu, thì lại căm phẫn oán hận tôi đến mức như vậy?

Tôi đã vắng một hòn sỏi trên đường, nhìn nó bắn ra rồi lăn lóc vài vòng, thở ra một hơi dài...

Tôi vừa nhận ra, dường như mới đây lại để ý đến chuyện hấn rất yêu thích công chúa còn rất oán ghét tôi, từ sau khi hấn nói cái câu muốn tôi làm thế thân cho nàng...

Vì chuyện đó, tôi càng căm tức hấn hơn, còn như trước đây, có lẽ chỉ do chạm chán hay xung đột với nhau kiểu như là do “không vừa mắt” lẫn nhau...

A, mệt quá, giờ tôi lại thấy đầu óc rối bời, càng nghĩ càng không thông suốt ra được điều gì...

Tôi vẫn đang bước giữa cánh rừng. Trời đã về hoàng hôn, xuyên qua những tán cây, chỉ còn nhợt nhạt một vài ánh tà dương ... Trong rừng bỗng âm u hơn. Trong lòng tôi thấy bất đầu sốt sắng, phải đi thật nhanh trước khi trời tối hẳn...

Thỉnh thoảng lại dáo dác qua tiếng của những con chim rừng bay về chỗ trú trên những tán cây, tiếng gọi nhau của bầy đàn những loài chim ăn đêm khác, tiếng côn trùng ro ro bắt đầu vọng lên...

Con đường mòn này có đúng là dẫn ra khỏi rừng không? Hay tôi đã đi lạc rồi? Không thể nào, đôi chân tôi cũng mất công đi mỗi thế này mà...

Tên Cao Lỗ có thể không dọa nạt suông, lẽ ra tôi nên bình tĩnh để sáng mai hãy trốn đi... Cơ mà không được, chưa biết hấn rốt cuộc có ý đồ đề tiện xấu xa gì, đi càng sớm thì càng tốt...

Có lẽ cũng đã hơn một canh giờ, hấn đã không kịp đuổi theo, hoặc đã chấp nhận từ bỏ rồi?

Tôi đang suy nghĩ đến điều đó, chợt giật mình khi thấy sau lùm cây phía xa chợt có tiếng sột soạt. Không phải là lợn rừng hay hổ báo gì đó chứ? Trong lòng tôi chợt thấy ghê rợn...

Những tiếng “èm” “èm” từ sau lùm cây đó phát ra, sau đó là tiếng bình bịch của bước chân con thú lao tới. A, quả nhiên là một con lợn rừng hung hãn. Chỉ thấy tiếng thở phì phò và thân hình to lớn của nó đã thấy ớn, huống chi nó còn đang lao về phía tôi!!!

Tôi quá hoảng đến mức run rẩy, trong khi lại cảm thấy các cơ bắp như cứng đờ không tuân theo ý muốn, nhất thời không biết làm sao... chạy liệu có tránh được nó không?

Nhưng không ngờ rằng, trước khi con lợn rừng kịp lao đến gần sát tôi, đã thấy nó rống lên một tiếng ghê rợn rồi gục xuống, thân mình sòng soài trên mặt đất. Thì ra vừa vặn có một mũi tên ghim sâu xuyên qua lớp da dày của nó, có lẽ đã xuyên qua cả tim phổi...

Từ phía tán cây phía trước tôi không quá xa, bất thành lình có một bóng người nhảy xuống nhẹ nhàng gọn ghẽ, tay còn cầm chiếc cung tên, gương mặt bình thản mà đặc ý. Chính là hấn?

- Tốt quá! – Hấn mỉm cười khó hiểu.

- Tốt cái gì mà tốt! – Tôi bực mình – Người thì vui lắm sao?

Không ngờ rằng hần không những đuổi kịp, mà lại còn kịp thời thông thả xuất hiện giữa lúc nguy cấp như vậy... Hần đúng là đã có đuổi theo sao? Tại sao tôi không biết nhỉ?

Hần lại dắt gọn cung tên về phía sau, dường như có chút hơi vội vàng bước đến phía tôi, đột nhiên hần nhìn tôi chăm chăm:

- May quá...- Giọng hần nhẹ nhàng.

Tôi không thể ngờ được trong khoảnh khắc đó, một lần nữa không hiểu sao lại thấy ngỡ ngàng kì lạ. Hần ... đang quan tâm đến an nguy của tôi sao?

- Thật là may, bắt được đúng con lợn rừng lớn đến vậy, tốt quá! – Hần tỏ ra vô cùng vui vẻ, về câu cuối cũng nói xong, ngay lập tức cúi xuống xem xét con thú vừa săn được.

Đột ngột tôi như bị giáng búa vào đầu để tỉnh lại, thì ra hần đang nói đến việc bắt được con lợn rừng này sao? A, vừa nãy tôi đã liên tưởng ra cái gì vậy?

Tôi thở dài ngao ngán tự trách mình. Chắc là do tôi suy nghĩ nhiều quá bị ảnh hưởng. Thật không tốt...

- Người bắt lợn rừng của người, ta đi đường của ta! – Tôi lại định tiếp tục bước tiếp, đã thấy hai, ba giây sau hần lù lù trước mặt.

- Này, người quên những gì ta nói ban nãy rồi sao? – Hần lại nhìn tôi chăm chăm, có vẻ không hài lòng khi tôi đứng đưng bỏ đi.

- Ồ vậy sao? Ta nghĩ là người đang có thú vui săn bắn, không phải là muốn bắt ta! – Tôi vẫn tỏ vẻ không biết, không liên quan đến mình.

- Vậy ta nói cho người biết...- Gương mặt hần nửa tỏ ra kiên định nghiêm túc, lại nửa có chút vui vẻ đắc ý kì lạ – Tiện thể bắt được con thú kia, có thể làm một bữa tiệc thịnh soạn rồi...- Hần cố nói chậm mà rõ - Là để... mừng ngày tân hôn của chúng ta!

Mất một hai phút để tôi hoàn hồn lại, sau đó từ cổ họng mới bật ra một tiếng “Ha”, không biết là vì quá kinh ngạc hay thấy nó nực cười thế nào...

- Người điên rồi! – Tôi chỉ biết nói duy nhất câu này – Người đúng là vì quá giận mà điên rồi, bất chấp mọi việc hay là mất ý thức điên thật đây? Cái gì mà hôn lễ mới cả tân hôn? Chúng ta sao? - Tôi cố nhấn mạnh hai chữ “chúng ta” cuối cùng như để cố nhấn mạnh đến cái chuyện mà tôi không muốn tưởng tượng đến.

Âm điệu nhạt nhẽo khinh miệt của tôi khiến trong mắt hần như tóe ra tia lửa, hần đột ngột đưa tay nắm lấy cằm của tôi, giọng điệu vừa bực vừa đe dọa:

- Người tưởng ta đang đùa sao? Người không thể dùng đầu óc mà suy nghĩ một chút được sao?

- Nghĩ cái gì... ? – Tự dưng thái độ của hần làm tôi thấy hơi lúng túng, dường như hần đang rất nghiêm trọng hóa vấn đề này, khiến tôi cảm thấy phải chẳng mình lại đắc tội gì với hần... – Thực sự, ta không hiểu được, nếu không phải bản thân người đang có vấn đề... người có thể nói thẳng ra được không?

- Được, người muốn hỏi gì?

- Những hành động kì quái của người hôm nay là sao?

- Không phải rất rõ ràng sao? Ngắn gọn là : Ta muốn có người!

Câu nói hần nói ra mà dường như chẳng cần do dự, cũng không giống như đang đùa cợt, lại không rõ là có phải đang có âm mưu ý đồ ác độc gì không...

“ Muốn”- “ Có”- “Tôi”

“ Muốn”- “ Có”- “Tôi”

“ Muốn”- “ Có”- “Tôi”

- Tại... tại... sao...? – Tôi vừa ngạc nhiên, vừa khó khăn cất câu hỏi.

Rốt cuộc là sao? Tại sao hần trước mặt tôi bây giờ, lại khiến tôi thấy vô cùng mơ hồ...

- Khoan đã... người từng nói căm ghét ta, còn không muốn nhìn thấy ta...

Hắn bỗng im lặng một hồi, ánh mắt khó hiểu ngăm nhìn gương mặt tôi một lượt, ánh mắt này rất kì lạ... Không những thế, bàn tay đang giữ lấy cằm tôi chuyển sang vuốt ve gò má, khiến tôi bỗng giật nảy mình kinh ngạc, hắn lại lấy tay kia giữ chặt lấy phần đầu và cổ, không cho tôi kịp phản xạ gạt ra hay lùi lại...

- Chính ta cũng không hiểu...- Giọng hắn sao lại nhẹ nhàng đến thế, ánh mắt lại như ẩn chứa cảm tình, thật khiến tôi khó tin - Người rõ ràng đối với ta, từ khi xuất hiện đã như cái gai trong mắt, làm ta vô cùng khó chịu, ta từng nghĩ nhất định phải nhổ đi mới thấy thoải mái, nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt hắn như muốn nhìn xuyên thấu qua mắt tôi, chợt làm tôi trong lòng dâng lên những cảm giác huyền hoặc, tự chất vấn lòng mình, rốt cuộc là vì sao? Và vì sao hắn lại đang có những hành động thế này.

- Nhưng ta lại cảm thấy, nếu như ta gỡ bỏ cái gai đó ra, sẽ cảm thấy bứt rứt thiếu thốn cái gì đó, không có cái cảm giác khó chịu đó, dường như lại rất hụt hẫng, ta lại càng bức bối hơn, nhất là cái gai đó không phải là ta tự nhổ trước, mà tự muốn rời khỏi ta...

- Ê...điều này...- Tự nhiên nghe xong, trong não bộ còn đang lộn xộn của tôi lại lóe lên chút suy tưởng mơ hồ, suy tưởng này khiến tôi phải rùng mình...

Không thể nào...

Tôi bất ngờ gạt tay hắn ra, lắc đầu lia lịa. Lắc đầu đến chóng mặt. Hắn lại tỏ ra vô cùng kinh ngạc, hai tay lại nhanh chóng giữ lại đầu tôi, vội vàng hỏi:

- Người không sao đấy chứ?

- Người... Ta đang có chút ít ngờ vực... câu nói kia của người...giống như là đang thể hiện...Người ... đang... bắt đầu... thích...ta... – Tôi khó khăn nói ra mấy chữ cuối cùng.

Không gian đột nhiên im bật đến đáng sợ. Tôi nhìn hắn dò xét, hắn đã buông tay xuống từ bao giờ. Khi tôi nói xong mấy chữ này, chẳng hiểu sao thái độ của hắn mỗi lúc một chuyển biến, gương mặt và hai tai hắn từ từ đỏ lên như ngượng ngùng, ánh mắt không dám nhìn thẳng tôi mà cứ đảo qua đảo lại.... Thái độ này chưa bao giờ tôi thấy, hắn lúc này không nghênh ngang, cũng không uy phong lẫm liệt người, cũng không phải là muốn hơn thua với tôi, mà như ngượng ngùng thừa nhận...

- KHÔNG PHẢI LÀ THẬT CHỨ? - Tôi kinh hoàng thốt lên, ngón tay chỉ chỉ trước mặt hắn.

Hắn không đáp, càng làm tôi kinh ngạc hơn, miệng tôi vô thức thốt ra câu “Không thể nào!”. Đây có phải chuyện nực cười nhất không? Hắn... là thật sao?

Nhưng nếu xâu chuỗi lại những hành động của hắn...

Cảm giác này của tôi, có phải giống như khi quả táo rơi trúng đầu Newton hay khi Acsimet ngồi trong bồn tắm phát hiện ra một điều, chính là cảm giác như vậy?

Chẳng lẽ... hắn đang thích tôi... thật khủng khiếp, chuyện này không tưởng được...

Tôi vuốt ngực tự trấn an, làm sao lại có thể nghĩ đến chuyện này được.

Hắn vẫn im lặng, cuối cùng vẫn là tôi lên tiếng trước.

- Này, tại sao người không lên tiếng phủ nhận, cũng không trả lời? Người... haiz, đúng là không thể có chuyện người để mắt đến ta, người đáng lẽ phải vô cùng ghét ta, và người rõ ràng trong mắt chỉ có công chúa...

Nhưng khi tôi vừa dứt lời, một bàn tay mạnh mẽ đã nắm lấy vai tôi, hắn đột nhiên nhìn thẳng vào tôi một lần nữa...

- Người cũng đang suy nghĩ những điều mơ hồ y như ta đêm hôm đó, nhưng khi đó ta say, không phải chính người đã nói cho ta biết sao... đó là... TA – THÍCH – NGƯỜI!

- Thhhhh...í...ch ? – Cảm giác hơi ở cổ họng tôi cũng nghẹn lại.

- Đúng, ta đã nhớ lại và nghĩ thông suốt, ngay bây giờ không cần giữ thể diện nữa, chẳng nào đối với người, cũng không xem thể diện của ta ra gì... Đêm đó khi chúng ta say lẽ ra đã có đáp án, chính là do người cho ta biết ... người nói rất đúng, đánh giá rất đúng cảm giác trong lòng ta... Ta từ lúc nào đó đã chú tâm đến kẻ luôn làm ta phiền muộn như người, rồi những chuyện xảy ra gần đây đã khiến ta càng cảm thấy như muốn nổ tung... chỉ có người, chưa bao giờ ta có cái cảm giác mạnh mẽ với một người con gái như vậy, thậm chí với cả Mị Châu, ta từng cảm thấy có thể sống mãi mãi như thế này, chỉ cần ngắm nhìn nàng là đủ, có lẽ tình cảm đó phần nhiều là tình thân và ngưỡng mộ, giống như ta chỉ muốn bảo vệ nàng, chỉ cần bảo vệ nàng là đủ, cũng không dám khao khát...

Tôi không hiểu tại sao những lời nói đoạn đầu của hắn khiến tôi đang thấy dễ lọt tai, trong lòng đang mơ hồ thì đột nhiên hắn lại nhắc đến công chúa, những lời nói kiểu như vậy, cái gì mà chỉ muốn bảo vệ nàng, chỉ cần bảo vệ nàng là đủ, cái gì mà không dám khao khát nàng, rõ ràng là có tình cảm, chỉ là không dám biểu lộ, không dám vươn tay ra, nhưng như vậy không phải là không có ý nghĩ mơ tưởng trong đầu... Tôi tự thấy chuyện này sao vừa nực cười, vừa chua chát kì lạ.

- Người có hiểu không vậy? – Hắn cất lời hỏi khi thấy tôi vẫn đang cụp mi xuống suy ngẫm một hồi lâu.

- Ta hiểu, ta đã hiểu hết rồi, thì ra lúc say có những chuyện như vậy, bây giờ ta cũng đoán được phần nhiều rồi...

Ánh mắt hắn ngập tràn hi vọng trong khi tôi lại bất ngờ gạt tay hắn ra và lui lại phía sau ba, bốn bước.

- Cao Lỗ, người mới nên nghe rõ đây... – Giọng tôi cực kì khó nghe, cực kì phũ phàng – Người cũng có chút tự hoang tưởng rồi, người không phải là thích ta, mà là bị ta làm cho phát điên lên, lúc nào cũng tức giận khó chịu nên thành ra nhảm tưởng, người nghĩ là người thích ta sao? Không phải đâu, người đang yêu công chúa bao nhiêu năm sâu sắc, còn muốn một mực bảo vệ nàng như vậy, yêu đến mức lập ra lời thề, liệu có thể dễ dàng thay đổi nhanh thế vì một ai, nhất là một kẻ đã không vừa mắt như ta, dù là hoang tưởng, dù là muốn trả thù ta, người cũng đừng làm những chuyện trái với lương tâm như vậy... người có biết ở người, thứ duy nhất mà ta xem trọng là gì không? Đó là tình cảm của người đối với công chúa! Giả sử người có thích ta thật đi chẳng nữa, một người đàn ông vì một người phụ nữ mới quen mà dao động, dấn hờ hững với người mình từng yêu và đã ở bên mình bao nhiêu năm, người có biết là gì không?

Đôi mắt hắn nghe những lời đó vẫn còn đầy ấp ngỡ ngàng, còn chưa có phản ứng tiếp theo thì đã thấy giọng tôi hét lớn:

- LÀ LOẠI NGƯỜI MÀ TA MUỐN XEM THƯỜNG NHẤT, CHÍNH LÀ NHƯ NGƯỜI CHA RUỘT CỦA TA!

Trong lòng tôi mọi chuyện khó chịu lại đổ dồn lại, ánh mắt lại chứa đầy thù hận và khinh miệt, bây giờ tôi thấy hắn sao mà giống ông bố của tôi, cũng sĩ diện rất cao, điều quan trọng là cũng dễ dàng ỉn quyền yêu thích người phụ nữ khác, chính ông đã ngoại tình trước, khiến ọi chuyện gia đình mới đổ bể như vậy...

Nếu không toàn tâm toàn ý, chỉ yêu duy nhất một người, sẽ không bao giờ có hạnh phúc, hắn đã yêu công chúa rồi, lại còn dám tưởng tượng đến chuyện thích tôi? Mà dù có thích tôi thật thì sao? Trong lòng hắn vẫn mơ tưởng đến công chúa, không, hắn là hắn cũng đã nhầm lẫn, hoặc là do chút cảm giác đơn thuần muốn khuất phục tôi mà tôi...

Đó chưa hề là yêu thích, tôi không cảm thấy vậy, chuyện này ngay từ đầu đã nực cười.

Tôi chẳng suy nghĩ thêm lâu, đã muốn mặc kệ hắn mà quay đầu bước đi, coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Hắn lại nhanh chóng túm lấy cánh tay tôi, bực bội như sắp gắt lên:

- Người muốn đi đâu? Người nói linh tinh những thứ gì chứ? Người có hiểu không vậy?

- Chính người mới không hiểu rõ vấn đề... được rồi... – Tôi tỏ ra chán nản, tỏ ra mình không muốn tiếp tục dây dưa – Ta cũng không nhớ rõ là đêm đó đã nghe người nói gì mà ta lại nói mấy điều linh tinh không suy nghĩ rồi, chắc là do ta say... ta đã từng nói là ta thích người ư? Lúc đó có phải ta đã quên mất rồi không? – Giọng tôi càng phần uất, nói một tràng như thể hiện ra mọi nỗi chua chát không hiểu sao mỗi lúc một nhiều trong lòng – Quên rằng hôm đầu tiên ta gặp người, vì chộc vào chuyện của công chúa, người đã tát ta, còn định bóp chết ta, vì làm mất mặt người, người xỉ nhục bằng cách cướp mất nụ hôn đầu của ta...

bao nhiêu chuyện chưa tính đến, cho đến ngày gần đây nhất, khi công chúa mời người đi cưỡi ngựa cùng, người ban đầu còn tỏ ra hân hoan lắm cơ mà, ta mới nói động đến một câu, người lại phát điên, còn nổi giận mạnh tay với ta... người... không một chút tự hỏi đã đối xử với ta thế nào ư?

Tôi càng cố thoát khỏi, hấn lại càng giữ chặt, ánh mắt hấn cũng hỗn loạn một hồi, không hiểu hấn đang nghĩ gì, như thể hấn đang vô cùng bí bách, nhưng lại không biết rõ mình muốn gì, không biết nên làm gì...

- Người... tại sao... - Hấn như cố gắng để nói, miệng nặng nề buông từng chữ - Người... oán hận ta đến thế sao?

- Còn không sao? Người càng như thế này, ta càng thấy ớn, làm ơn đi, người không hiểu sao? Kể cả có chuyện người tự nhiên chuyển sang thích ta đi nữa, người cũng phải biết rằng ta rất ghét người chứ, tại sao người có thể tự ý quyết định mọi việc, chỉ vì chút suy tưởng của bản thân, người có hiểu cảm giác của ta không hả? Ta - căm - ghét - người, chưa bao giờ ta nghĩ đến cái ý tưởng điên rồ nào đó là có chuyện yêu thích giữa chúng ta! Vì vậy, người hãy bớt điên khùng đi, hãy buông tha cho ta sống yên ổn, người đẩy ta đến mức này còn không đủ sao?

Đột nhiên đôi mắt hấn ánh lên tia nhìn vô cùng phần nộ, như một đám lửa chỉ chờ đủ thêm một mồi nữa sẽ bùng lên trở thành cơn đại hỏa thiêu rụi đối phương... Nhưng tôi vốn không muốn tiếp tục dấn sâu vào mối liên hệ với kẻ này, và trong câu chuyện nực cười này...

- Buông ra đi! - Tôi lớn tiếng - Ta thấy rằng, người đối với ta cứ như trước thì hơn, người làm ơn hãy như bình thường đi!

- Người nhất định không suy nghĩ thông suốt hơn được sao? - Đột nhiên giọng hấn rất đáng sợ - Ta đã nói đến mức đó mà người vẫn cứng đầu cố chấp đến thế, vẫn muốn tiếp tục oán giận ta như thế? Muốn ta đối xử với người như trước?

Hấn siết chặt tay hơn khiến tôi thấy đau đớn phải nhíu mày.

- Như thế này sao? - Giọng điệu hấn hung hãn ghê rợn hỏi.

- Đừng làm những chuyện mất thời giờ nữa, đưa ta về cung, ta sẽ bỏ qua chuyện này cho người, còn một tháng nữa ta có thể đi, ta cũng không muốn phải khinh ghét người thêm đâu, đã quá mệt mỏi rồi! - Tôi lấy cái giọng điệu lạnh lẽo khinh khỉnh mà đối chọi lại.

Chẳng ngờ hấn nghe xong càng tức giận hơn, không thể kìm chế mà dùng lực mạnh bạo kéo tôi lại sát vào người hấn, một tay giữ lấy sau đầu tôi, bắt tôi ngửa đầu lên nhìn thẳng hấn ở khoảng cách gần. Mắt hấn lại ngập tràn hung khí...

- Người coi những lời ta đã nói không có một chút giá trị? Trong mắt người ta không có chút giá trị nào sao? Người thích đi khỏi đây như vậy sao?

- Phải thì sao? Người tức đến mức muốn giết ta sao? Ta nói cho người biết, bây giờ thì muộn rồi, sứ giả đã nhìn thấy ta, ta nhất định phải là công chúa sống sót để xuất giá, người không giết được ta đâu...

- Ta nói cho người biết - Hấn dần giọng - Cho dù ta có cho người thêm một canh giờ, hay một ngày đường nữa, thậm chí cho dù để người xuất giá sang bên đó, người cũng không thể thoát khỏi ta, ta cũng đã nói không cho phép người chống đối ta như vậy... Người vẫn không hiểu hay là cố tình chọc tức ta cũng không quan trọng nữa, nếu người không xem trọng tâm ý của ta, được, cứ coi như ta đang trả thù người đi...

Mặc dù tôi tỏ ra kiên cường, nhưng trong lòng cũng bắt đầu sợ hãi... Đặc biệt là khi ánh mắt của hấn ánh lên tia nhìn ẩn chứa đầy hàm ý, bàn tay to lại lướt qua mặt tôi, ngón tay cái của hấn đặt lên môi tôi. Tôi lẽ ra muốn giãy dụa, nhưng cả người hay đầu đều không thể dễ dàng cử động.

- Có một điều không thể phủ nhận và không sai lầm ...- Giọng hấn khàn khàn - Giống như đêm hôm đó người gợi ý... làm ta càng cảm thấy muốn hôn người, ta còn thích cảm giác đó... cũng chính người, đem cho ta cái cảm giác nhất định phải có được người, phải khuất phục được người...

- Đừng nói người có ý muốn chiếm đoạt ta... - Không tưởng tượng được cảm giác khó khăn đến thế nào khi tôi còn cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã thấy muốn run rẩy, muốn bỏ chạy.

Tôi tự nhủ lần này tôi không thể khúm núm như lần trước, vì rõ ràng hắn không thể giết tôi, bây giờ tôi đã có vai trò của một công chúa... Không được, tôi sẽ không nao núng...

- Người càng ngoan cố, ta càng nghĩ đến hướng đó!

Không ngờ bây giờ hắn cũng bình thản mà thừa nhận, đôi mắt nhìn tôi một lượt, lẽ ra nếu không chuẩn bị tinh thần tôi đã giật mình cái lớn... cái ẩn sâu trong đôi mắt hắn, làm tôi liên tưởng đến cái gọi là bản năng dục vọng gì đó của đàn ông trong phim hay tiểu thuyết từng thấy, mà cái đó thực sự rất đáng sợ... nói thẳng ra tôi chưa từng trực tiếp đối mặt nhưng cũng đã nghĩ nó rất ghê gớm...

Tôi hít thở đều...

- KHÔNG SỢ! – Tôi mạnh mẽ tuyên bố.

- Không sợ? – Gương mặt hắn thoáng qua ngạc nhiên – Người là loại người gì vậy?

- Người làm thế thì sao? Ta sẽ khuất phục bởi người? Đó chỉ là cách nghĩ của người, người định cho ta xem người thú tính đến đâu ư? Chuyện đó, đối với người ở thời đại ta, cũng không còn quan trọng nữa rồi, nếu ta đủ mười tám tuổi, nhất định cũng sẽ kiếm bạn trai ưng ý, trải qua tình yêu lãng mạn, dâng hiến cho nhau...

Thật ra không phải tôi hoàn toàn nghĩ như vậy, vì tìm được một người xứng đáng để mình trao thân vốn không dễ dàng gì, chỉ sợ yêu đương phù phiếm sau này sẽ hối hận, tôi vốn thích yêu nghiêm túc hơn... chỉ là, tôi buột miệng nói ra, chắc hẳn nghe thấy vậy sẽ biết rằng có định đe dọa hay làm gì tôi thì cũng không có tác dụng, vì thế tự bỏ ý định đó đi...

Hắn như bị dội gáo nước lạnh lên đầu, tuy nhiên gáo nước lạnh lại không làm hạ hỏa mà lại chỉ làm hắn phần nộ nóng giận thêm...

- Ta không ngờ người còn là loại phụ nữ không biết tiết hạnh như vậy? Người đã không xem trọng, vậy nếu ta có làm gì người, cũng không cần thấy có lỗi phải không?

Chỉ thấy đôi mắt ấy càng lóe lên muôn vàn tia lửa, cũng chỉ trong chớp mắt, tôi đã thấy mình bị lôi đi...

32. Chương 32: Quay Lưng

Không cần nói cũng biết tình cảnh của tôi lúc này, lại bị lôi đi, có điều bây giờ hắn giận dữ gấp bội phần.

Theo kinh nghiệm của tôi, dù có cố gắng vùng vẫy thoát khỏi, cũng không thể thoát được, cách này chỉ tốn công mà làm bản thân thêm đau đớn.

Hắn đang hung hãn đến vậy, phần nộ đến vậy, hắn là đã rất nghiêm trọng rồi. Tôi không ngờ mình nói vậy không những không khiến hắn từ bỏ ý định, mà còn khiến hắn đột nhiên bùng phát...

Từ lúc đó đến giờ tôi đi mà không nói bất cứ lời nào, gương mặt lại như hung thần ác sát, cái im lặng đáng sợ của sự giận dữ này tôi đã từng thấy rồi...

Tại sao chứ? Hắn không đầu lại im lặng mà đáng sợ như vậy... Không được rồi, kiểu này có phải hắn lôi tôi về rồi... rồi...

Trong lòng tôi vô cùng lo lắng kinh hãi, tôi phải làm sao đây?

- Này, khoan đã... ! – Tôi kêu lên, giọng điệu sợ sệt thăm dò – Này...người định làm gì ta?

Hắn vẫn không nói, cũng không thèm quay đầu lại dù chỉ một chút, vẫn phẳng phẳng lôi kéo. Nghiêm trọng rồi, bề ngoài không thái độ như vậy, bên trong ắt là đã nổi điên, chỉ chờ phát ra...

- Không phải... người có ý đồ... cưỡng... cưỡng đoạt ta thật đấy chứ? – Tôi càng sốt sắng - Người...

- Không thể gọi là cưỡng đoạt, vì người không sợ, cũng không để tâm đến! – Đột nhiên hắn ngắt lời, âm điệu lại càng khiến người ta sởn gai ốc, đây là hắn còn chưa quay mặt lại phía này.

Tôi đang hoảng hốt đến cuống cả lên, đã thấy ngôi nhà ở ngay trước mắt, còn cả người bắt đầu không có trọng lượng, bị hắn bẻ lên.

- Không được đâu! Không được! – Tôi đến nước này không thể giữ được bình tĩnh, miệng la hét cuống quýt – Người... người không được làm thế....!

Chỉ thấy như trong nháy mắt, mình bỗng bị quăng lên cái giường, thân hình to lớn của hắn nhanh chóng phủ lên, một luồng khí lạnh xuyên qua sống lưng của tôi, tôi theo phản xạ bắt đầu tìm cách trốn thoát, nhưng chưa nhúc nhích được bao nhiêu đã thấy cả hai cổ tay mình bị một tay hắn túm lấy dán chặt trên đầu giường, hình như đến dùng một chút sức cũng không thể. Tất cả nhanh đến kinh hoàng...

Đôi mắt tôi mở to tột độ, hai con ngươi hỗn loạn hoang mang. Đập vào mắt tôi là thân hình đồ sộ của hắn đang dùng một phần trọng lượng để khống chế tôi... Trong đôi mắt của hắn, những tia nhìn đầy áp sự khiêu khích lẫn tức giận, lại còn thấy rõ cả dự vọng muốn chiếm đoạt, muốn khuất phục tôi...

Mình bỗng tôi thực sự đã run lên, có lẽ không giấu được nữa, nhưng tôi phải làm sao đây? Chống cự, không chắc đã được...

- Không được, không phải người từng chê ta trông không ra sao đấy thôi, người ... không cần làm thế!

- Người sợ sao?

Bỗng nhiên nghe thấy giọng hắn trầm đục, lập tức cúi xuống, đôi môi mơn trớn trên cổ tôi, làm tôi một phen muốn giật bắn mình, những cảm giác truyền đến nơi đôi môi của hắn tiếp xúc... tôi chưa bao giờ đối mặt với những chuyện thế này... thậm chí ở gần một người đàn ông đến thế...

Làm sao đây, tôi vừa nãy còn mạnh mẽ nói là không sợ, vốn tôi không muốn thể hiện ra sự sợ hãi yếu đuối trước mặt hắn...

- Không muốn! Không phải người làm thế này thì ta sẽ sợ, mà là ta không muốn, ta không thích, người tránh ra đi!

Hình như có cái gì đó không ổn, tại sao tôi càng cố tỏ ra mình không sợ thì hắn lại càng tức giận lên vậy, bây giờ trong mắt hắn như càng thêm một tia lửa đỏ rực... hắn lẽ ra phải muốn bỏ cuộc khi thấy làm thế này thì tôi không sợ chứ...

- Tệ quá! – Hắn đột nhiên nở nụ cười nhẹ nhưng lại vô cùng đáng ngờ, ánh mắt nhìn tôi như muốn thiêu đốt – Thì ra người giả bộ cũng tệ đến thế... Không sợ sao? Mới như vậy đã run rẩy thế này, còn muốn cho ta tin? Bộ dạng sợ sệt của người ta vốn rất trông đợi được nhìn thấy như thế này... – Một ngón tay hắn lướt qua mặt tôi – Thì ra những lúc như thế này, người cũng rất dễ thương...

Giọng điệu của hắn lại phẳng phất sự đắc ý đang dâng lên, trái ngược với thái độ hoang mang của tôi...

- ĐÚNG, TA SỢ, TA SỢ, NGƯỜI VỪA LÒNG CHƯA... – Tôi hét lên mong lẫn át được nỗi sợ hãi – NGƯỜI ĐÃ THẤY ĐƯỢC SỰ THẬT RỒI, THỎA MÃN RỒI THÌ BUÔNG TA RA ĐI!

- Thỏa mãn? Mới có vậy thôi sao? – Giọng hắn càng chuyển sang âm điệu đắc ý hơn, còn pha nhiều sự mờ ám, quả nhiên sau khi tức giận, lời tôi về đây, tìm cách trút hận dọa nạt tôi được rồi, quả nhiên đạt được mục đích hắn liền đắc ý ngay. – Ta còn muốn tiếp tục từ từ tận hưởng đêm tân hôn của chúng ta... Đúng, đối với người, tất cả cảm giác khiến ta dù là tức giận hay bị thách thức... tất cả đều không thể kìm chế nổi... ta đã từng nói, càng nghĩ đến người càng muốn phát điên, càng muốn nổ tung... tất cả là do người...

- Đứng...! Người không được ... Ừm...

Hắn không nghe, hắn không đợi nghe, đôi môi đã áp xuống chiếm lấy môi tôi, lần này nụ hôn còn cuồng dã hơn, còn khiến tôi kinh hoàng hơn gấp vạn lần. Không chỉ là môi nữa rồi, hắn còn dùng lưỡi tấn công vào sâu trong khoang miệng tôi, vừa muốn càn quét, vừa muốn nóng bỏng thiêu đốt, giễu cợt... Từng dãy thần kinh của tôi căng lên muốn đứt, vậy mà vẫn phải cố gắng dựa đầu, cổ, rồi cả mình mẩy trong vô vọng... Không được, không được, không được... chuyện này không thể xảy ra với tôi như thế...

Nụ hôn tàn bạo khiến tôi không chỉ ngạt thở, mà còn như muốn lấn át cả tâm trí tôi, khiến nó càng hoang mang, khiến nó như lạc đi. Đến lúc đôi môi hắn tạm rời ra, lướt xuống dưới, thần trí tôi mới như sự tỉnh ra, nhưng đã phát hiện bàn tay to lớn của hắn đã luồn vào dưới lớp y phục từ bao giờ.

- KHÔNG! DỪNG LẠI NGAY, CỨT ĐI! – Tôi kêu hét thất thanh, càng cố vặn vẹo, giãy dụa.

Chỉ thấy ánh mắt của hắn ngập tràn sắc dục hơn, dường như mỗi sự chống cự, dù là nhỏ nhoi, dù là vô ích của tôi càng khiến hắn thêm phần cuồng loạn như con thú hoang. Bàn tay, đôi môi hắn lướt qua chỗ nào, đều như mang theo ngọn lửa rừng rực, lại như vừa khai phá, chinh phạt...

Nước mắt sợ hãi bất lực của tôi đã tuôn ra từ bao giờ, khiến cho những lọn tóc đang xoắn tung ra bết lại, một vài lọn tóc còn lòa xòa trước mặt, cổ và ngực. Dưới bàn tay của hắn, y phục trên người tôi cũng đã bung, rách ra hồi nào, nửa kín nửa hở tởm không còn đủ che lấy thân... Bộ dạng của tôi có lẽ vô cùng thảm thương, thảm thương nhất từ trước đến giờ khi đối mặt với hắn...

Tôi sắp bất lực rồi...

Ánh mắt hắn bỗng lại lướt qua rồi dừng lại trước gương mặt tôi, đột nhiên trong đôi mắt rực lửa kia dần ánh lên một chút gì đó như mê say, như thoảng đờ đẫn, giọng hắn nói khê mà khàn khàn:

- Người... – Bàn tay hắn chuyển lên vuốt nhẹ mặt tôi, ngón tay tiện thể gạt ra những lọn tóc bết dính trên mặt vì nước mắt – Người như thế này, bây giờ... Không thể chỉ là làm cho người thấy sợ nữa rồi, ta... cũng dường như bước chân xuống vực...

Hắn lại cúi xuống, hôn từ trên trán xuống cánh môi, cằm, cổ... có điều lần này có vẻ dịu dàng hơn, nhưng vẫn là càng lúc càng thêm phần nóng bỏng.

Những tiếng nấc khe khẽ từ cổ họng của tôi không thể giấu nổi mà bật ra. Hắn vẫn muốn chiếm đoạt tôi thật...

Thấy tôi như không còn sức để chống cự nữa, hắn mới yên tâm thả hai cánh tay bị túm của tôi trên đầu ra, mình nhồm lên, trong giây lát tự thoát bỏ y phục của chính mình...

Tôi không dám nhìn, nhắm chặt hai mắt, cả người run rẩy...

Đã thấy hắn lại túm lấy hai cánh tay của tôi đặt lên hai vai cơ bắp rắn chắc của hắn, bàn tay tôi cảm nhận da thịt hắn cũng nóng rực lên. Dường như cả thân hình hắn lại phủ xuống một lần nữa. Lần này hắn lại tỏ ra nhẹ nhàng, lời nói mang theo hơi thở ấm nồng phả vào bên tai tôi:

- Ngoan...! Ta muốn người làm người của ta, chỉ có thể là của ta!

Tôi vẫn nhắm mắt, một hàng nước mắt lại rơi, lắc đầu vô vọng. Dù tôi có nói “không” bây giờ, liệu có ích gì?

Có lẽ hắn không hài lòng, bàn tay vừa lột bỏ mọi thứ cuối cùng trên người tôi, giọng nói có chút bức mình lấn đé dọa:

- Mở mắt ra nhìn ta! Nếu không ta sẽ không làm từ tốn...

Tôi mở mắt ra, nhưng không phải là vì muốn nghe theo câu nói của hắn, cõi lòng tôi vốn đã kinh hãi đến tột cùng rồi, tôi chỉ còn có thể ném về phía hắn ánh mắt ngập tràn bi thương lẫn uất hận...

- Ta không muốn... không muốn...- Giọng tôi nghẹn ngào từng tiếng, những tiếng vô thức từ cõi lòng đau đớn bất lực – Ta... chỉ muốn trao cho người ta yêu sau này... không muốn...

Trên gương mặt của hắn xuất hiện một cái cau mày, ánh mắt bức dộc hơn, rồi hắn lên tiếng kiên quyết:

- Không thể! Ta sẽ không để kẻ đó có cơ hội xuất hiện trên đời này, nếu như hắn không phải là ta!

Ngay lập tức hắn dùng tay, lực cuồng bạo tách hai chân đang cố khép chặt của tôi.

Tôi biết điều khủng khiếp đó sắp đến...

Tôi bị cưỡng bức... tôi không muốn thế này... nhưng còn có cách nào khác ngoài tự bật ra từ cổ họng những tiếng nấc thảm thương bất lực cùng với nước mắt lã chã... đầu óc tôi đã hoàn toàn chìm vào hoang mang, hỗn loạn vì kinh hãi.

Đến như mất cả ý thức, chỉ cảm thấy côi lòng đau đớn, trước mắt như ngập tràn một màu đen tối, cái tương lai với một mối tình đầu vụng về lãng mạn mà tôi hi vọng...

Chính tôi cũng không nhận thức được môi mình không ngừng lẩm bẩm những câu nói mơ hồ...

- Xin lỗi... xin lỗi... – Đôi mắt tôi mờ dần – Xin lỗi người em yêu sau này... vì đã không thể trao cho anh... sự trong trắng...

Tôi buông lỏng tất cả cơ thể, cảm giác bất lực, sợ hãi, đau xót trong thâm tâm đã quá giới hạn...

Có lẽ sức lực để nghiêng răng đón đợi điều đau đớn, nhục nhã khủng khiếp nào đó tôi cũng không còn...

...

...

Thế nhưng, dường như đã trôi qua một hồi, trong lòng tôi đang mơ hồ bỗng lấy lại tỉnh táo nhận ra... dường như điều đó đã không đến!

Tôi cảm thấy trên người dường như cũng không còn áp lực nào đè xuống nữa. Đang nghi hoặc bỗng thấy một cái chặn phủ lên người, theo phản xạ, tôi lập tức kéo lấy nó, cố túm chặt nó, muốn dùng nó như lá chắn bao phủ mình... Thậm chí tôi chỉ dám để lộ ra ngoài hai con mắt nửa sợ sệt, nửa thăm dò...

Thì ra hắn ném cái chặn cho tôi, hắn dừng lại sao?

Bây giờ hắn đang ngồi cuối giường, bàn tay to không ngừng vò đầu tóc chính mình, hết thở dài ra lại khẽ nghiêng răng nhú mào, dường như vô cùng khó chịu bứt rứt.

- Là ta thì không được sao? – Hắn nhìn tôi chăm chăm chất vấn.

Tôi còn vô cùng hoang mang sợ hãi, chưa thể thoát khỏi trạng thái kinh hoàng vừa nãy, chỉ càng cố quẩn chặt lấy cái chặn, mình mẩy vẫn còn run run. Lúc này tôi rất sợ, rất sợ, không muốn nói gì, bởi nếu lại nói gì đó, nếu như không vừa lòng hắn, biết đâu hắn lại nổi điên cuồng...

- Người...nhất định phải đối với ta như vậy? – Hắn lặp lại câu hỏi, ánh mắt trông đợi.

Chỉ thấy tôi vẫn run rẩy im lặng, đôi mắt lơ đãng còn không dám nhìn thẳng hắn...

Yên lặng như thế một hồi rất lâu.

Đến khi nghe thấy tiếng thở dài cuối cùng của hắn. Hắn đứng dậy, chỉnh trang y phục, từ từ bước đi, trước khi ra cửa, nói vọng lại mà không quay đầu nhìn:

- Lát nữa Thúy Hương sẽ đến đây, từ nay cô ta sẽ trông nom người, sẽ dạy người một số kĩ năng cho đến lúc đó... – Giọng hắn tỏ ra lạnh nhạt – Còn ta... Có lẽ... ta đã nhầm...!

Lúc đó, nhìn từ phía sau lưng, dù là thân hình cao lớn của hắn, dù là bước đi dứt khoát của hắn đang in trong mắt tôi... lại làm tôi cảm thấy bóng dáng hắn dường như lại phảng phất một nỗi bi thương không cam tâm khó diễn tả...

Không hiểu ... tại sao tôi lại có thể nghĩ như vậy, trong khoảnh khắc, không hiểu sao trong đầu tôi lại có thể hình dung ra một gương mặt buồn phiền nhưng vẫn cố tỏ ra cương nghị...

Hắn đã quyết tâm chiếm lấy tôi, nhưng đến phút chót lại dừng lại...

Hình như... hắn để tâm đến những lời hàm hồ của tôi lúc đó...

Và có phải... hắn yêu tôi?

Không! Làm sao tôi lại có thể nghĩ đến chuyện đó...

33. Chương 33: Khoảng Cách

Chỉ còn một mình tôi ngồi trên cái giường gỗ, cùng với tấm chăn vẫn quấn chặt lấy thân thể. Cho đến một hồi rất lâu sau, khi tôi đã gần như hoàn toàn bình tâm lại, mới phát hiện ra mình đang rất đói... Từ sáng đến giờ tôi chưa hề ăn gì...

Tôi ngó nghiêng xung quanh, cũng hướng đôi mắt ra phía ngoài cửa, chỉ còn thấy tĩnh mịch đến đáng sợ.

Hắn có lẽ đã đi xa rồi.

Một hồi quyết tâm, tôi mới khó khăn bước xuống giường, không quên quấn gọn lại cái chăn quanh người như một cái váy ống. Khi tôi nhìn xuống phía cổ và hai bờ vai, giật mình vì thấy những vết hôn đỏ tím còn in dấu lại... Trong lòng vẫn còn cảm giác mơ hồ sợ hãi, một mặt cảm thấy ái ngại, tự thấy xấu hổ...

Dù sao, cũng phải cảm ơn ông trời, hắn đã không làm đến cùng...

Trong đầu tôi lại thoáng vụt qua gương mặt khi ấy của hắn, ánh mắt của hắn... thật đáng sợ...

Thế nhưng, khi những hình ảnh, lời nói cuối cùng của hắn cũng hiện ra theo...

“Còn ta... Có lẽ...ta đã nhầm...!”

Bây giờ nghĩ lại, tôi cảm thấy lời nói đó bứt rứt và nặng trĩu, không hiểu sao càng nghĩ, càng cảm thấy nó man mác buồn, theo sau là bóng dáng hắn khi bỏ đi...

Tôi thường nhìn thấy hắn nghiêm nghị, điềm tĩnh, hay tức giận nổi khùng, hoặc là đắc ý gian xảo, thậm chí gần đây có cả biểu cảm ngượng ngùng, sốt sắng...

Có lẽ là chỉ nhìn thấy một lần hắn có vẻ buồn lúc trước đó, đó là đêm hắn uống rượu trước ngày giỗ vợ hắn... Nhưng dường như lúc đó hắn vẫn có thể cho nỗi buồn ít nhiều thể hiện ra ngoài, vẫn có thể trông thấy... không giống như khi vừa nãy, có vẻ cứ cố nén lại, cố cố làm ra vẻ bình tâm hơn, âm điệu cũng cố thần nhiên lạnh lùng, bước đi cũng dứt khoát, nhưng càng nhìn, càng nghĩ tới, lại dường như có cái gì đó không ổn...

Không được! Tôi tự lấy tay gõ vào đầu mình, tại sao tôi có thể liên tưởng ra như thế? Tôi đã bị hoang tưởng hay quá đa cảm rồi... Còn có liên quan gì đến tôi chứ, tôi nên lo lấy thân mình thì hơn...

Nghĩ đến đó trong lòng tôi e ngại, tôi đang một mình ở giữa chốn đồi núi hoang vắng này, trời đã muộn, nửa đêm nửa hôm biết đâu xuất hiện thú dữ...

Tôi từng bước dè dặt bước ra ngoài cửa phòng, nhìn ra phía sân trước nhà...

Thì ra cũng không phải một màu tối đen như mực giống trong đầu tôi tưởng tượng. Xa xa xung quanh nhà lúc này, cứ cách một đoạn lại có một đám lửa được đốt, bập bùng cháy sáng...

Nếu nhìn tổng quát, tưởng tượng chúng như những đốm đèn hoa trang trí rực rỡ...

Kì lạ thật, những đám lửa này được đốt từ bao giờ? Cho đến lúc tôi bị hắn lôi về đây, lúc đó trời sẩm tối, cũng chưa thấy quanh nhà có đốt lửa gì...

Không lẽ, hắn đã đốt lên lúc vừa nãy? Phải chăng hắn chưa đi khỏi?

Tôi nhìn xung quanh thăm dò một lượt, cũng đi một vòng xung quanh nhà, nhưng lại không phát hiện ra điều gì ...

Dường như chỉ còn lại một mình tôi...

Tôi suy nghĩ vẩn vơ một lúc, trong lòng cũng yên tâm hơn phần nào. Dù sao nếu có lửa, thú dữ cũng không dám bén mảng tới...

Tôi lại đi về phía những gian nhà, tìm kiếm xem có cái gì có thể ăn được... Khi đến gần đến cửa gian phòng bên trái, chợt thấy có mùi thức ăn thơm đang tỏa ra... Tôi bước vào, quả nhiên trong gian bếp này, có những đĩa thức ăn đã nấu xong từ bao giờ, đặt ngay ngắn trên bàn ...

Cả gian bếp cũng đang không có một ai khác mà lại có những thức ăn được nấu sẵn? Tôi nhìn qua, có một món thịt nướng, một món canh rau, lại còn có cả nồi bằng đất nung chứa đầy cơm trắng...

Trong lòng tôi lại đầy nghi vấn lẫn hỗn loạn...

Nếu quan sát kỹ hơn, thấy tro bếp vẫn còn tàn hồng, thức ăn đều còn ấm nóng, người nấu những thức ăn này chưa hề đi xa...

Là ai? Hẳn ư?

Một cảm giác khó diễn tả, bao gồm rất nhiều cảm xúc, nhưng mạnh mẽ nhất lại là một nỗi sốt sắng nào đó, tôi vội vàng chạy ra phía ngoài, nhìn khắp xung quanh tìm kiếm một lần nữa... nhưng dường như chỉ còn lại một không gian tĩnh mịch yên ắng...

Có lẽ không còn một ai ngoài tôi... có lẽ hẳn đã đi khỏi, dù là mới rời đi...

Tôi đang cảm giác như thế nào lúc này? Thật khó nói lên một cách rõ ràng, một mặt tôi như cảm thấy an tâm vì hẳn đã đi, tôi không cần cảm thấy bị đe dọa...

Nhưng còn một mặt khác không biết cần phải diễn tả như thế nào, rất mơ hồ, rất mông lung...

Thậm chí khi tôi quyết định không cần phải cảnh giác, đề phòng hay giữ sĩ diện mà làm khổ bản thân mình để ăn một chút...

Miếng đầu tiên tôi nếm thử, cảm thấy nó rất ngon, món thịt nướng này rất hợp khẩu vị...

Miếng thứ hai tôi lại cảm thấy có gì đó dần dè nặng trong lòng, khó nuốt hơn...

Miếng thứ ba nuốt xuống được nhưng lại thấy hụt hẫng trống trải, lại xen cả cảm giác sợ hãi mơ hồ...

Miếng thứ tư tôi không cảm thấy mùi vị, đầu óc hoang mang...

...

Cho đến lúc tôi nhận ra đầu lưỡi mình có cảm giác trở lại, do cảm nhận được cái mùi vị mặn chát của nước mắt...

Thì ra tôi đã khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống, thức ăn lẽ ra mùi vị ngon đến vậy, nhưng lại bị cái mặn chát của nước mắt lấn át, trong lòng lại cảm thấy đau xót, chua chát khó diễn tả...

Tại sao bây giờ tôi lại khóc?

Vì nghĩ đến những chuyện kinh khủng lúc này hẳn đã làm với tôi ư? Đúng, chuyện đó thật nhục nhã, thật đáng sợ...

Dường như không hẳn như vậy, hẳn cũng dừng lại và bỏ đi rồi...

Vậy tại sao vẫn còn lý do khiến cho tôi khóc...

Tôi không hiểu, tôi không biết, không thể tự lý giải... tôi không muốn tiếp tục hoang mang như vậy...

...

...

Thành ra tôi không ăn được là mấy, chỉ cảm thấy mệt mỏi, tôi tự lê bước về phía căn phòng ngủ, đặt mình lên cái giường gỗ...

Tôi mệt mỏi quá, bây giờ tôi không muốn nghĩ ngợi gì cả, chỉ muốn nhắm mắt bình yên, giá có thể ngủ được một giấc thật sâu, sau đó thức dậy, thấy lòng thật bình yên...

Giá mà khi mở mắt ra, tôi lại thấy mình trong căn phòng ngủ quen thuộc ở nhà ông bà, chiếc đồng hồ báo thức đang reo, giục tôi dậy chuẩn bị đi học... giá như mọi việc có thể đơn giản như vậy...

...

...

Nhưng tôi ngủ không sâu, thỉnh thoảng lại chập chờn...

Có lẽ vì hơi lạnh, một cái chăn này không đủ ấm... Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi vừa định với tay xuống cuối góc giường... tôi nhớ hình như trên giường còn một cái chăn dày được cuộn ngay ngắn nữa mà...

Nhưng tôi chưa kịp đưa tay, dường như trên người tôi đã nặng hơn chút xíu, phía cổ cảm nhận được có thêm một cái mép chăn mềm mại...

Không lẽ cái chăn cũng hiểu ý như vậy?

Tôi còn mơ mơ màng màng...

Rồi tôi như giật mình ngộ ra điều gì, muốn mở mắt ra, đột nhiên cảm thấy gần phía bên đầu giường, có một hơi thở khác dù là rất khẽ... Vì không gian đang yên ắng đến như vậy, hay là trực giác của tôi đang tự động đề phòng nên vẫn cảm nhận được...

Không, càng lúc càng rõ ràng, hơi thở ấm áp đó dường như mỗi lúc một gần hơn, như lướt qua trên mặt tôi...

Tôi vẫn nhắm mắt, thực sự là tôi không dám động đây, dù chỉ là một chút xíu...

Ai? Hắn? Tại sao hắn còn quay lại đây? Hắn đang muốn làm gì?

Lúc ban đầu, cảm giác dâng lên trong tôi là nỗi nghi ngại sợ hãi cao độ, khiến những dây thần kinh lại muốn căng lên, đôi bàn tay trong chăn nắm chặt...

Thế nhưng rất lâu trôi qua, chỉ vẫn thấy yên bình như vậy, hơi thở đó vẫn còn gần quanh đây, thế nhưng đã cách xa tôi hơn một chút, đôi lúc chỉ có những tiếng thở dài hơn, có vẻ như náo nề...

Rất lâu trôi qua, không có chuyện gì khác xảy ra, cõi lòng tôi bình an, vừa lắng xuống một chút...

Thế nhưng ngay sau đó lại cảm thấy, những luồng khí ấm áp đó xa dần, xa dần... giây lát sau như đã không còn xung quanh tôi ...

Tôi muốn mở mắt ra, nhưng lại e ngại, nhưng lại sợ hãi...

Tôi e ngại, sợ hãi nhưng lại rất muốn mở mắt ra...

Cuối cùng tôi mới hé hé đôi mắt một chút... Dường như xung quanh tôi đã không còn gì, trong lòng ngay lúc đó có một cảm giác khó tả, mở to đôi mắt ra nhìn...

Không có gì, không có một ai... Lẽ nào tôi đã nhầm?

Nhưng chiếc chăn dày kia vẫn đang đắp trên mình tôi...

Là hắn đã quay lại... hắn đã làm tất cả những việc này... tại sao hắn phải làm thế?

Tại sao bây giờ tôi lại càng hoang mang đến thế? Tôi không hiểu rõ mình đang nghĩ gì...

Cả đêm đó, dù tôi nhắm mắt, nhưng không thể ngủ được...

Tôi không hiểu tại sao? Là vì tôi vừa phân vân suy nghĩ, tôi vừa cảnh giác đề phòng, hay tôi đang có chút sốt sắng tìm kiếm, chờ đợi cái gì đó rất mơ hồ, tôi không biết nữa, cảm xúc trong lòng tôi cũng như xâu xé lẫn nhau...

Nhưng cho đến gần sáng, cũng không có bất kì điều bất thường xảy ra nữa...

Có lẽ hắn đã từ bỏ ý định chiếm đoạt tôi, hắn buông tay, nhưng hắn lại không phũ phàng bỏ đi, hắn vẫn lẳng lặng quay lại làm những việc khó hiểu đó.

Tại sao? Hắn đã ghét tôi, tại sao lại còn phải quan tâm đến?

Tôi mơ hồ nhận ra, dường như tôi cũng quan tâm đến những hành động khó hiểu của hắn... thậm chí, có phải tôi đã có chút xúc động...

Không thể nào, hắn vừa mới định cướp đoạt sự trong trắng của tôi, hắn hung bạo độc đoán như vậy...

Nhưng hấn vẫn buông tay đẩy thôi?

Tôi vẫn đang cuộn mình trong chăn mà suy ngẫm...

Tôi từng hận hấn, rất hận hấn gây khó dễ cho tôi, còn muốn vì công chúa đẩy tôi vào đường cùng, muốn tôi khổ sở đã đành, còn muốn cướp đoạt đến mọi thứ cuối cùng của tôi...

Lúc vừa qua thôi, hấn thật đáng sợ, hấn muốn cưỡng bức tôi... Những hình ảnh kinh hoàng lúc đó lại hiện về, khiến tôi lại một phen run rẩy...

Thậm chí cả những lời nói lúc đó của hấn...

“- Ngoan...! Ta muốn ngươi làm người của ta, chỉ có thể là của ta!”

“ - Không thể! Ta sẽ không để kẻ đó có cơ hội xuất hiện trên đời này, nếu như hấn không phải là ta!”

Hấn muốn hoàn toàn chiếm đoạt tôi, đơn thuần là vì bị thách thức hay muốn xả cơn oán hận ư? Đường như có cái gì đó không ổn... có cái gì đó không đúng...

Lời nói đó, cứ như thế, hấn muốn có tôi, và hấn muốn tôi chỉ có thể là của hấn, chỉ có thể yêu hấn...

Hấn muốn tôi yêu hấn? Tại sao?

Còn tôi thì sao? Yêu...

Như vậy có lẽ nào hấn thực sự cũng yêu tôi? Nhưng hấn đã có trong lòng công chúa...

Hấn như vậy, làm sao có thể tính đến chuyện nực cười là yêu tôi?

Nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy chua xót, nếu như hấn chỉ là đơn thuần muốn trêu đùa, muốn xả cơn tức giận, còn tôi trở thành một thứ đồ chơi để hấn khuất phục...

Nếu như lúc đó hấn có được tôi rồi lại dắc ý rồi ném tôi sang một bên, nếu như trong lòng hấn trước sau chỉ có công chúa... chuyện đó với tôi càng như một bi kịch khó chấp nhận...

Tôi nhận ra mình suy nghĩ đã rất lâu, và trời cũng đã sáng... Nhưng tôi vẫn chưa hoàn toàn trả lời được, vẫn chưa tìm được một đáp án hợp lý cho tất cả... phải chăng mọi chuyện tình cảm đều khó diễn giải như vậy...

...

...

Một hồi lâu sau, từ bên ngoài cửa nhà có tiếng bước chân bước vào, nhưng không phải là hấn... Là bóng dáng của Thúy Hương, cô ta bước vào cùng với một tay nải lớn.

Đôi mắt cô ta lướt khắp một vòng xung quanh dò xét, rồi dừng lại phía chiếc giường, trên đó vẫn có tôi đang quần tròn trong chăn...

Ánh mắt cô ta ánh lên tia nhìn cực kì khó chịu, cô ta ném cái bọc xuống bàn, lại giường hấn học nói:

- Dậy đi, từ nay tôi sẽ chăm nom cô! Tuy nghĩa vụ của tôi cũng phải hầu hạ cô, nhưng vì tôi sẽ dạy võ công và các kĩ năng cần thiết cho cô, coi như thầy của cô, cô cùng nên biết điều một chút, khi dạy dỗ cô, tôi sẽ nghiêm khắc, cũng đừng tỏ vẻ chị em gì nữa với tôi!

Tôi thoáng ngỡ ngàng trước thái độ thay đổi của cô ta, hôm trước vẫn còn có vẻ thân tình, tại sao hôm nay lại lạnh nhạt và hấn học như vậy chứ?

Tôi ngồi dậy, định chui ra, lại phát hiện ra mình vẫn không hề mặc quần áo, vội vã với cái chăn lên che lấy mình, nhìn cô ta, miệng lúng túng :

- Thúy Hương... chị có thể...cho em mượn quần áo được không?

Chẳng ngờ trong ánh mắt cô ta bùng lên ngọn lửa nghi kị, cô ta nhanh chóng vội vàng lại bên giường, thô lỗ dùng tay gạt cái chăn trên người tôi ra, tôi thì hoảng hốt cố giữ lại.

Khi chiếc chăn bị lật ra, ánh mắt cô ta đầy kinh hoàng, bàn tay cũng vô thức buông chăn ra, đưa lên che miệng. Tôi thì cố kéo lại cái chăn. Tôi biết cô ta đã nhìn thấy... những dấu vết còn hằn rõ trên cơ thể trắng trẻo trần trụi của tôi, như tổ cáo những gì đã xảy ra hôm qua...

Tôi cũng nhìn cô ta gương gạo, tôi biết cô ta thích Cao Lỗ, nhất định cô ta sẽ hiểu lắm...

Sau khi kinh hoàng qua đi, cô ta cũng không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, trong mắt ngập tràn ghen tị, còn túm lấy tôi mà lớn tiếng tra hỏi:

- CÔ ĐÃ LÀM GÌ? – Giọng cô ta dồn dập, đôi tay bấu lấy vai tôi làm tôi thấy đau – TẠI SAO? TẠI SAO LẠI LÀ CÔ? CÔ ĐÃ LÀM GÌ ĐỂ QUYẾN RŨ TƯỚNG QUÂN? CÔ RỐT CUỘC LÀ LOẠI NGƯỜI GÌ? KHÔNG PHẢI CÔ SẮP XUẤT GIÁ SAO? TẠI SAO LẠI...

- Không phải... em ... không có làm gì... em...- Tôi hoảng hốt sợ hãi, tôi không biết phải giải thích ra sao, bởi thực sự hẳn cũng chỉ chút nữa là cưỡng bức tôi hoàn toàn. Những dấu vết còn sót lại này, đều do sự cuồng bạo của hắn để lại.

- Ha ha... – Thúy Hương cười lạnh, giọng điệu không cam tâm, cô ta như không còn biết suy nghĩ đúng sai nữa, mặc sức xỉ nhục tôi – Tại sao lại là cô chứ? Cô đã dùng thủ đoạn gì để khiến tướng quân trước giờ chỉ yêu thích mỗi công chúa lại chuyển sang cô? À không, cô lợi hại thật đấy, tướng quân chưa từng tỏ ra khao khát có được một người phụ nữ nào, kể cả những người nửa đêm cố tình chạy vào phòng ngài quyến rũ... tại sao cô lại có thể khiến tướng quân bứt rứt, khiến ngài như muốn phát điên... thậm chí với cả công chúa, chưa bao giờ ngài tỏ ra đến vậy... ha ha, lẽ ra tôi phải nhìn ra từ đêm hôm đó, không phải là do các người vô tình say rượu, à không, trước hôm đó, khi dặn dò tôi đi hầu hạ cô, cái gì mà phải chăm nom cô thật tốt, phải coi cô như chính bản thân ngài...

Những lời nói đầy ghen tị của cô ta như những con dao sắc cứa vào lòng tôi, càng làm tôi rối bời hơn... cô ta đang ghen ư? Vì những chuyện đó... rất cuộc, đó là những gì hắn đã đối với tôi ư?

Không để tâm đến thái độ ngằn ngờ của tôi, Thúy Hương tiếp tục oán trách:

- Nếu như là công chúa xinh đẹp cao quý, tôi biết bản thân tôi không với được, không sánh được, hơn nữa tướng quân còn để nàng trong lòng mười mấy năm, tôi tự biết mình không dám so bì, nhưng chỉ vì tướng quân có vẻ không hề có ý cầu hôn công chúa, chỉ từ xa ngắm nhìn nàng, chăm sóc nàng, ngài sống cô độc như vậy, trong lòng tôi mới cam tâm ở bên ngài, nuôi dưỡng hi vọng nhỏ bé... ngờ đâu lại xuất hiện một người như cô trong chốc lát lại thay đổi tất cả, khiến ngài bộc lộ mọi loại cảm xúc, khiến ngài bận tâm đến rồi nảy sinh, thể hiện ra tương tự khao khát... Làm sao tôi có thể cam lòng, cô có gì tốt chứ? Chỉ là một con ranh vô tích sự không hiểu chuyện...

Cô ta vẫn tiếp tục xả nỗi ghen tị trong lòng, nhưng tôi chưa hề phản ứng lại, gương mặt vẫn như trơ ra, thậm chí khiến cho cô ta tưởng tôi coi thường lời nói của cô ta, tưởng tôi là loại người vô liêm xỉ, còn cho tôi một cái bạt tai...

Cái bạt tai như cắt ngang những dòng suy tưởng của tôi, nước mắt của tôi rơi xuống, nhưng không phải vì tôi đau, tôi dường như còn không cảm thấy cảm giác đau rát, cái bạt tai đó chỉ làm tôi giật mình tỉnh ra... Trong lòng tôi một cảm giác đau nhói, có lẽ nó đã làm tôi không cảm thấy cái bạt tai này có gì ghê gớm...

- Hắn... thích tôi như thế thật sao...? – Giọng tôi mỗi lúc một thổn thức, đôi môi lẩm bẩm – Hắn... không phải thích công chúa sao? Hắn có thể yêu tôi nhiều hơn sao?...

- Cô... – Thúy Hương thấy khó hiểu, ánh mắt đề phòng thăm dò - Cô... làm sao đó? Không phải là đang giả vờ vô tội đấy chứ?

Yên lặng một hồi lâu, tôi mới cười chua xót...

- Ra là như vậy sao? Tôi có thể hiểu được một chút rồi...sau tất cả... Cô... đang ghen tị với tôi... còn tôi... dường như đã ghen tị với công chúa... tôi đã không tin hắn, tôi nghĩ hắn chỉ vì cảm hận muốn chiếm đoạt tôi... nhưng... rất cuộc sự tình như thế nào...?

Thái độ của tôi cũng làm Thúy Hương e dè, bối rối. Cô ta chỉ tròn mắt nhìn tôi...

Trong lòng tôi đột nhiên có một cảm xúc rất mãnh liệt, những việc hắn đã làm cho tôi khi tôi tưởng hắn đã bỏ đi, bóng dáng hắn lúc quay lưng bước đi, những câu nói của hắn, sự cuồng nhiệt của hắn, và như có cả ánh mắt khao khát si mê lúc đó ... lần lượt quay ngược hiện về... Tại sao tôi lại thấy nó thật hơn bao giờ hết...

Hắn thực sự yêu thích tôi? Tôi muốn biết, tôi muốn biết...

Lại một suy nghĩ nữa vụt qua, tôi lập tức đứng dậy, sốt sắng hỏi Thúy Hương:

- HẮN ĐANG Ở ĐÂU? TÔI MUỐN GẶP HẮN! TÔI MUỐN HỎI HẮN RÕ RÀNG!

Chỉ thấy Thúy Hương sau khi bình tĩnh lại, trên môi nở một nụ cười ác ý:

- Không còn cơ hội rồi! Tướng quân sáng nay đã đi xuống thị sát phương Nam, trong một tháng nữa sẽ không trở về, lúc đó cô đã xuất giá, hi vọng tướng quân sẽ bình tâm lại và nhận ra, tất cả chỉ là cảm xúc nhất thời do bị cô mê hoặc. Cô nên tự lo ình thì hơn, tuy ta không được phép gây khó dễ cho cô, nhưng cũng sẽ không để cô ung dung thoải mái đâu!

Cô ta liếc nhìn cái tay nải và nói:

- Lấy một bộ trong đó mặc vào, bây giờ lập tức tập chạy bộ, leo núi rèn luyện thể lực!

34. Chương 34: Trở Thành Một Kẻ Ngốc!

Tôi đã gần như trải qua quãng thời gian một tháng đó, ngày xuất giá của tôi chỉ đếm trên đầu ngón tay...

Trong một tháng đó, có những lúc tôi từng cảm thấy thời gian thật dài đằng đẵng, thật vô vọng, bản thân tôi thật cô đơn trống trải... và cõi lòng tôi không lúc nào yên...

Những lúc nghĩ đến hắn, để tránh cõi lòng hoang mang, để trốn tránh cái cảm giác có một ngọn lửa cứ thiêu đốt lồng ngực từng chút một, tôi lại lao vào tập luyện.

Mỗi buổi sáng, tôi đều dậy rất sớm mà chạy bộ, leo núi. Buổi chiều tôi tập cưỡi ngựa, bắn cung, đến buổi tối lại tập luyện kiếm.

Mặc kệ Thúy Hương có đối xử với tôi như thế nào, có hằn học như thế nào, hay có những lúc chị ta tỏ rõ thái độ không nhiệt tình dạy tôi, tôi vẫn tự bản thân cố gắng, tự quan sát tỉ mỉ kĩ năng của chị ta...

Mấy ngày gần đây tôi đã không còn ở căn nhà gỗ giữa đồi núi, tôi đã chuyển về hoàng cung, lý do là để chuẩn bị cho ngày xuất giá cận kề.

Cũng có một điều tốt là tôi có thể thường xuyên đến thỉnh giáo mấy vị thị vệ của An Dương Vương, thời gian của tôi là để chạy lăng xăng tìm một trong bốn người họ xin chỉ bảo, tôi đã không muốn nhờ đến cô ả Thúy Hương khó chịu đó nữa...

Bốn người thị vệ của An Dương Vương thì ra mỗi người giỏi một biệt tài, người tinh thông bắn cung, người biệt tài cưỡi, huấn luyện ngựa, người có thiên phú về kiếm thuật, người lại có khả năng về các môn quyền cước... thế nhưng họ lại bảo rằng, ở Âu Lạc này, người có thể tinh thông vượt trội tất cả các loại võ công, lại có đủ cả trí dũng, chỉ có mình hắn mà thôi, bốn người họ dù là thi đấu kĩ năng giỏi nhất của mình cũng không thể thắng hắn...

Có lẽ như vậy hắn mới có thể coi như bảo vật trấn quốc của An Dương Vương, thậm chí An Dương Vương cũng cho rằng hắn là do thần linh ban tặng ngài...

Nhưng họ cũng khen tôi chăm chỉ, lại cũng có khả năng tiến bộ hơn người, họ nói khi tập luyện, trông tôi rất tập trung, chỉ cần dạy một lần, tôi liền cố gắng học theo nhanh chóng, họ cũng tán dương tôi chỉ tập luyện một tháng mà như người khác tập luyện nửa năm...

Sở dĩ tôi đã tập trung cố gắng đến vậy, là để lấp đầy thời gian của mình... Tập từ sáng sớm đến tối muộn, nhảy lên giường là muốn ngủ luôn, như vậy suy nghĩ sẽ ít hơn...

Cũng không phải là tôi muốn tránh việc nghĩ đến hắn, mà là tôi sợ mình có thể còn hoang mang do dự, tôi muốn mình chỉ có một quyết tâm mà thôi...

Tôi muốn gặp lại hắn, dù chỉ một lần...

Tôi muốn học cưỡi ngựa thông thạo để còn cơ hội đi tìm hắn, học các loại kỹ năng bảo vệ mình cần thiết để vượt đường xa... tôi muốn nhìn thấy hắn ...

Dù không biết rõ sẽ nói gì, sẽ hỏi gì hắn, sẽ còn hi vọng hay trông đợi gì... nhưng tôi đơn thuần muốn gặp lại hắn...

Thời gian của tôi tưởng như dài, vậy mà đến lúc này tôi lại sợ nó trôi quá nhanh, cái ngày ấy sắp đến, mà tôi còn chưa biết mình sẽ ra sao...

Tôi cảm thấy, nếu như không thể kịp nhìn thấy hắn một lần nữa, liệu sau này bản thân mình có hối hận...

...

...

Đến bây giờ là còn năm ngày so với ngày hẹn của sứ giả.

Buổi sáng hôm nay thức dậy, tôi nhìn vào mình trong tấm gương lớn...

Một tháng qua, dường như trông tôi đã khỏe mạnh, linh hoạt hơn trước rất nhiều, da dẻ cũng hồng hào căng mọng hơn... gần đây tôi còn chú ý đến dinh dưỡng và chăm sóc ngoại hình...

Tôi vẫn yêu thích kiểu tóc buộc cao trẻ trung và nghịch ngợm...

Tôi cũng thích những kiểu tóc không quá rườm rà nhưng lại nữ tính...

Tôi quyết định, ngay hôm nay sẽ đi tìm hắn.

Dẫu sao tôi cũng phải xin phép An Dương Vương một câu, vì có chút ngại ngùng, tôi sẽ nói là mình xin ra ngoại thành thăm thú một số ngày, ngắm kĩ cảnh non nước trước khi xuất giá, mặt khác tôi ngầm hỏi thăm tin tức từ chỗ những người nhà hắn, tôi cũng phải cầu xin thêm sự giúp đỡ từ vị thị vệ nhiệt tình tốt bụng nhất của An Dương Vương, anh ta rất hào hứng và nói sẽ giữ bí mật cho tôi...

Tôi cũng đã biết nơi ở hiện tại của hắn... Theo miêu tả của người thị vệ thì đi chệch về hướng cửa biển đông nam khoảng năm mươi năm dặm, có lẽ là vùng Thái Bình- Nam Định ngày nay. Nghe nói hắn đang ở đó nghiên cứu, giúp dân chúng xây dựng đê ngăn lũ...

Tôi đã chuẩn bị xong hành lý, từ nơi này đi ngựa, cộng với nghỉ ngơi và hỏi đường có lẽ mất đến hơn một ngày đường...

...

...

Lúc tôi xin cầu kiến An Dương Vương, ông cũng đang họp bàn với các cận thần khác, tôi cũng phải đợi ông một lúc khá lâu trong mật thất.

Khi ông bước vào và nhìn thấy tôi, ông vẫn mỉm cười vui vẻ như ngày thường. Mấy ngày hôm nay lại cận kề ngày xuất giá, ông đối đãi với tôi càng tốt hơn, cũng nói rằng tôi có yêu cầu gì ông sẽ đáp ứng, cho nên khi tôi trình bày việc muốn đi thăm thú, ông cũng chấp thuận và chỉ dặn dò tôi phải cố giữ bí mật thân phận, vì trước đây tôi từng sắm vai thân nữ, còn trước mặt sứ giả lại là công chúa...

Ông mời tôi ngồi lại uống trà trò chuyện một lúc, tôi cũng không tiện từ chối. Sau một hồi nhắc nhở lại cho tôi những lịch trình, công việc phải làm trong thời gian tới, ông cũng tự yên lặng một hồi lâu...

Những việc cần nói có lẽ cũng đã nói...

Tôi vừa định cáo từ thì thấy ông quay sang phía tôi, ánh mắt đa cảm xúc, giọng điệu có chút luyến tiếc xen lẫn hàm ơn:

- Minh Hà, dù có nói bao nhiêu lần, thì ta vẫn mang ơn con, Mị Châu vẫn mang ơn con, đất nước này vẫn mang ơn con...

- Phụ vương, chuyện đó không cần bận tâm nữa... – Sau một thoáng bối rối tôi cũng mỉm cười trả lời ông.

Tại sao lúc này tôi lại bối rối, vì lòng tôi đã nảy sinh sẵn một tia do dự rồi, không hiểu sao tôi cứ mơ hồ hi vọng...

Phải, nếu như tôi đi tìm hấn...

Đó là lý do khiến cho tôi bắt đầu do dự sao?

Tôi không muốn tiếp tục ở lại, sợ ánh mắt bối rối của tôi sẽ biểu lộ ra khiến ông nghi vấn, dù sao tôi cũng không muốn nói ra, bởi tất cả vẫn rất mơ hồ, có thể chỉ là ảo tưởng vô vọng trong tôi...

Thế nhưng khi tôi một lần nữa định đứng lên nói lời tạm biệt, ông lại mở lời sau một tiếng thở dài:

- Minh Hà, chuyện của Cao Lỗ và con, ban đầu ta đã có ý tác hợp... nhưng xem ra có lẽ ta đã cố chấp hay theo cảm tính quá nhiều, các người... có lẽ là oan gia không thể nào tác hợp được chẳng, phải chăng dù có theo giấc mơ tiên tri, các người cùng kết hợp nhận nghĩa vụ, thì cũng không phải là cạnh bên nhau, mà là mỗi người một vị trí, một nhiệm vụ,... Ta thấy trước đây hấn cũng có một số biểu hiện quan tâm đến con, nhưng mà... dường như đã có chuyện xảy ra phải không?

Khi ông nhắc đến hấn, lại với ý tứ chưa rõ ràng như vậy, chợt lại làm lòng tôi rối bời. Tôi không biết nói gì, chỉ nhìn ông, sau rồi ông cũng bình tĩnh mà kể lại:

- Trước khi hấn đi xuống phía Nam thị sát, ta đã hỏi hấn thực sự quyết định như vậy sao, lúc đó hấn chỉ gạt đầu mà nói rằng, có lẽ là hấn đã nhầm, có lẽ hấn đã hồ đồ...

- Đã nhầm... đã hồ đồ...? – Đôi mắt tôi mở to, đôi môi vô thức nhắc lại câu nói của ông.

Lúc này trong lòng tôi tự dưng có cái cảm giác rất chơi vơi lẫn sợ hãi... Hấn đã nói những lời như thế mà rời đi...

Là do tôi đã từ chối hấn sao? Hay là hấn thực sự nghĩ đó là cảm xúc nhất thời, giống như những gì mà Thúy Hương vẫn nói.

- Cho nên...- An Dương Vương tiếp lời – Bây giờ ta lại thấy rằng, các người vốn không có hi vọng, ta cũng đã làm hết sức nhưng dù là chuyện tình cảm hay duyên phận của các người có lẽ đều không thể có, bản thân ta vốn rất mong hấn tìm được hạnh phúc, nhất là nếu một ngày Mị Châu phải đi cầu thân, hấn sẽ không quá phần uất... Nhưng bây giờ, con lại đồng ý thay Mị Châu cầu thân, nhận sứ mệnh và hi vọng của ta, cho nên, ta cũng đã nảy sinh ý nghĩ là... hay tác hợp lại cho hấn và Mị Châu, dù sao hấn cũng yêu mến Mị Châu mười mấy năm, chỉ có điều không dám bày tỏ. Còn Mị Châu, để nó cũng yên phận, chín chắn hơn, bỏ cái ý định hàm hồ tìm kẻ trong mộng nào đó, con lấy danh phận của Mị Châu xuất giá, còn Mị Châu từ nay sẽ sống ẩn dật, ta vẫn có thể gần gũi, vẫn có thể nhìn thấy nó... như vậy, con thấy có được không?

Gả Mị Châu cho hấn? Ông nói muốn tác hợp cho họ ư?

Đúng vậy, nghe rất hợp lý, nhưng mà... nếu như ông hỏi tôi như vậy?

Cõi lòng tôi bây giờ đã rối rắm lắm rồi, chuyện này dù có phải là ý định ông muốn bàn với tôi hay đã là quyết định của ông, liệu tôi có thể trả lời ông quan điểm của mình sao?

Có lẽ, ông cũng không hiểu được lòng tôi lúc này, dù câu hỏi đó có thể chỉ là vô tình chạm đến...

Chính tôi cũng không hiểu được mình cơ mà...

- Phụ vương, con... không biết! Con phải đi đây...!

Tôi vội vã, hấp tấp cáo từ ông, không đợi ông nói thêm đã chạy ra ngoài.

Tôi muốn gặp hấn, bất luận thế nào, tôi lúc này chỉ muốn gặp hấn, tôi phải hỏi hấn cho rõ...

Đúng, tôi đã quyết định đi gặp hắn rồi, chuyện vừa nãy An Dương Vương nói, dù có khiến lòng tôi thêm một phần hoang mang, một phần lo sợ... tôi vẫn phải gặp hắn.

Tôi muốn xác nhận lại, liệu hắn có thực sự thích tôi, hay đó có phải chỉ là cảm giác nhất thời, cảm xúc bị chi phối do bị thách thức, hoặc là đơn thuần chỉ là muốn khuất phục kẻ ngang bướng như tôi...

Tôi muốn gặp hắn, càng nghĩ đến chuyện của An Dương Vương nói, tôi càng muốn gặp hắn hơn...

...

Tôi phi ngựa đi, chỉ biết đi và đi, ngoài hỏ đường ra không bận tâm đến bất cứ việc gì, quang cảnh trên con đường ra sao, tôi dường như cũng không biết, cùng lắm chỉ thấy cảnh vật cứ vùn vụt lướt qua, cùng với những tiếng gió bên tai...

Đi xa khỏi kinh thành, tôi cũng không cần đội chiếc mũ rộng vành để che bớt khuôn mặt nữa, có lẽ đến nơi xa kinh thành này, họ cũng không biết đến mặt mũi của người từng sắm vai Kim Quy chi nữa...

Theo xuống vùng hạ lưu sông Ninh Cơ (Lạch Giang), phía gần ra cửa biển, tôi hỏi thăm người dân nơi đây, họ cho biết khoảng một tháng trước có vị Lạc tướng của triều đình xuống đây vừa giúp nhân dân khai khẩn đất hoang trồng trọt, lại giúp dân xây dựng đê điều, truyền bá cách làm nông cụ, vũ khí, cách làm gốm...

Vị tướng đó đang nghỉ ở tư gia của một vị già làng...

Hỏi được tin tức của hắn rồi, tôi vừa vui mừng vì mình đã đi đúng hướng, lại vừa thấy nôn nóng hồi hộp.

Tôi tìm một quán bên đường, gửi con ngựa lại chỗ họ, nghỉ ngơi một chút, tranh thủ sửa soạn, chỉnh trang lại dáng vẻ bên ngoài.

Tôi không hiểu rõ tại sao mình lại có tâm trạng này...

Tôi không muốn xuất hiện trước mặt hắn với bộ dạng mệt mỏi do đã vượt một chặng đường xa, tóc tai cũng rối bời, quần áo cũng lắm bụi...

Tôi muốn sửa soạn lại...

Ngượng thật đấy, tại sao tôi lại có cái suy nghĩ muốn mình trông xinh đẹp hơn một chút khi đến tìm hắn... chẳng nhẽ, tôi đã thực sự quan tâm đến hắn, còn đến mức đã thích hắn sao? ...

Tôi từng muốn chối bỏ, nhưng mà, thời gian qua không phải là tôi không nghĩ tới...

Có thể... sự sốt sắng và hi vọng trong lòng tôi... là bởi vì...

Thấy tôi ngẩng vuốt khá lâu trước cái gương của bà chủ quán, bà cũng bước vào mỉm cười mà trêu chọc:

- Chà cô gái này, ắt là đi tìm người yêu rồi, tuổi trẻ thật là...

- Không phải đâu bà! – Tôi lắc đầu chối, nhưng tấm gương vẫn như tố cáo gương mặt đang ửng hồng lên của tôi .

Bà chủ quán chỉ cười tủm tỉm thích thú, sau đó còn mời tôi uống trà nước miễn phí, nhưng tôi còn có lòng dạ nào mà đợi được, chỉ muốn tìm đến chỗ hắn ngay...

Tôi đã trút bỏ bộ quần áo giống như nam phục vốn để thuận tiện cho việc cưỡi ngựa đường xa, khoác lên mình một cái áo yếm hồng phấn, áo ngoài yếu điệu màu xanh nhạt, chiếc váy dài màu biếc của biển, gấu váy có thêu hoa đơn giản nhưng vẫn tinh tế, xõa xuống mái tóc dài, điểm lên đó một chiếc kẹp con bướm bằng bạc. Có vẻ mái tóc với chiếc kẹp này rất hợp với gương mặt đã trở nên bầu bĩnh hồng hào hơn của tôi...

Khi tôi vui vẻ bước trên con đường làng lớn dẫn đến nhà già làng, thỉnh thoảng lại có một vài chàng trai quê gần ngơ ngước theo nhìn... Tôi cảm thấy trong lòng càng thích thú tự tin, còn mỉm cười với họ. Một chàng trai ngờ nghệch đã đánh rơi cái cuốc xuống chân... a, tôi thật tội lỗi...

...

...

Đoạn đường đến nhà già làng có đi qua một cái chợ. Người dân ở đây đem hàng đến trao đổi, buôn bán khá đông đúc, tấp nập. Tôi tuy có vội vàng nhưng cũng lướt mắt ngó nghiêng một chút. Có một điều phiền toái là một chị bán vải dẹt bên đường cứ nhất quyết kéo tôi vào xem hàng.

- Chị ơi, em đang có việc, em không mua đâu!

Tôi xua tay từ chối, vậy mà chị ta vẫn nhiệt tình mời mọc.

- Em gái, trông em vừa trẻ trung vừa xinh xắn thế này, có lẽ nào lại không thích may quần áo đẹp chứ!

- Nhưng em...

Tôi đang cố thoát khỏi sự mời hàng quá nhiệt tình của chị ta, chợt thấy bên tai rầm rập tiếng vó ngựa từ đằng xa lao tới, sau đó là mấy tiếng hô lớn:

- Khẩn cấp! Mọi người mau tránh ra!

Mọi người nhốn nháo vội dẹp sang hai bên tránh đường cho ngựa đi. Đám người ngựa nhanh chóng, vô cùng khẩn trương lao qua chỗ tôi.

Khoảng khắc tôi quay đầu lại, vẫn còn đủ kịp để nhìn thấy...

Người cưỡi ngựa đi đầu, thân hình rắn chắc cao lớn, gương mặt tuấn tú cương nghị nhưng có phần hiện rõ biểu cảm đang vô cùng cấp bách, đôi mày rậm nhíu lại, đôi mắt sáng quắc lại chứa đầy một nỗi âu lo... Hắn rất gấp gáp, rất vội vàng, dường như đôi mắt chỉ chăm chăm hướng về phía trước mà thúc ngựa đi...

Trong vòng tay của hắn, còn có một cô gái đang dựa đầu vào ngực hắn, gương mặt yếu kiều nhợt nhạt, đôi mắt khép hờ, mái tóc vốn đen nhánh, tựa như dòng suối mềm mại lại đang xòa sượt, nhưng vẫn điểm lệ động lòng người ...

Đó là hắn, còn cô gái kia... không phải là công chúa sao?

Khoảng khắc đó trái tim tôi như lặng đi...

Tại sao họ lại cùng ở đây? Hắn và công chúa? Không phải hắn đi thị sát, còn công chúa vẫn sống ở biệt cung đó sao?

Đoàn người ngựa đã khuất bóng, tôi vẫn còn ngẩn ngơ, ánh mắt dờ dẩn hỗn loạn...

Trong lòng tôi đầy nghi hoặc lẫn lo ngại, những lời của An Dương Vương mồn một trong đầu.

"... hay tác hợp lại cho hắn và Mị Châu, dù sao hắn cũng yêu mến Mị Châu mười mấy năm, chỉ có điều không dám bày tỏ..."

Họ ở cùng một chỗ sao?

Tôi không biết, bây giờ tôi đang khó chịu lắm, đang có cái gì xâu xé lòng tôi, đến cả hít thở dường như cũng không còn dễ dàng...

Thế nhưng trong tôi bỗng trĩu dậy mạnh mẽ cái cảm giác không cam tâm, vẫn có chút mơ hồ hi vọng mong manh...

Chỉ là tôi muốn nghe câu trả lời, không phải vì tôi muốn gặp hắn nên mới đến đây sao?

Chân tôi vẫn bước đến nơi tôi định đến...

Trước cổng nhà già làng lúc này, những binh sĩ đứng canh đây, họ ngăn không cho tôi vào.

Tôi lấy lại chút ít bình tĩnh, giọng điệu nhờ vả họ:

- Vị quân nhân này, anh có thể làm ơn cho tôi vào gặp tướng quân của các anh được không?

- Không được! – Anh ta xua tay, gương mặt đầy nghiêm trọng – Về đi, ngày nào cũng bao cô gái đòi đến gặp tướng quân, hết mang hoa trái lại mang rượu, đồ ăn đến làm phiền, tướng quân không có thời giờ để tiếp!

- Không, tôi không phải có ý đó, tôi ... chỉ là có việc rất quan trọng mới đến đây...

- Việc quan trọng gì cũng không được, tướng quân đã căn dặn bất cứ ai không có trọng trách cũng không được làm phiền, mà lúc này tình hình lại đang khẩn cấp, về đi! – Anh ta vẫn một mực cộc lốc đuổi tôi về.

- Khẩn cấp? Có chuyện gì sao?

- Không liên quan đến nhà cô, công chúa đang bị thương, tướng quân đang sốt ruột lo lắng, làm gì có thời gian quan tâm đến mấy người rồi việc các người!

Công chúa... bị thương sao? Thì ra đó là lý do họ vội vàng đến vậy, nhưng tôi đã đến đây rồi, cũng có thể đợi được... hắn không muốn bị ai làm phiền, nhưng còn tôi, liệu hắn cũng không muốn gặp sao?

- Xin hãy giúp tôi một câu! – Tôi hết lời xuống giọng nhờ vả, gương mặt đầy thành khẩn – Anh có thể nói với tướng quân tôi tên là Minh Hà được không? Tôi có thể đợi được...

- Cô nghĩ mình là ai chứ? – Anh ta thô bạo vung tay.

Tôi vẫn giữ được kiên nhẫn, vội tháo chiếc kẹp tóc bằng bạc xuống dúi vào tay anh ta.

- Xin anh đẩy, tôi đã từ kinh thành đi hơn một ngày đường đến đây, anh chỉ cần báo với tướng quân một câu tên tôi, nói rằng tôi có thể đợi lúc tình hình của công chúa ổn hơn, nếu được tôi sẽ hậu tạ anh thêm!

Anh ta nhìn cái kẹp tóc bằng bạc, ánh mắt trong khoảnh khắc sáng lên mà nói:

- Được, đợi đây một lát đi!

Tôi sốt ruột đi đi lại lại trước cổng nhà với rất nhiều tâm trạng.

Công chúa với hắn ở cùng một chỗ...

Công chúa bị thương, hắn sốt sắng lo lắng như vậy, còn nói không ai được đến quấy nhiễu...

Nhưng nếu tôi đến thì sao? Hắn thực sự cũng không cần nhìn thấy tôi?

Trong lòng tôi vừa nặng nề, vừa như có lửa đốt.

Đợi một hồi, cuối cùng người lính gác kia cũng đi ra. Tôi đang hồi hộp, chạy đến phía trước anh ta trước thì ngờ đâu được anh ta đáp lại bằng thái độ vô cùng bức mình, giọng điệu vô cùng cực cần:

- Cút đi! Tại cô mà ta cũng bị tướng quân quở trách, ngài còn thiếu chút là nổi trận lôi đình! Muốn gặp ngài ư? Đừng có mơ, ngài không muốn gặp cô!

Lúc này hai con người trong mắt tôi đầy hỗn loạn, một tấn muối mặn chát như chờ để xát vào lòng, tôi hoang mang, vẫn như còn cố bám trụ lấy sợi dây hi vọng mong manh mà hỏi:

- Anh đã thực sự vào báo với hắn sao? Anh đã nói tôi là Minh Hà đến gặp mà hắn cũng không bận tâm sao?

- Con ranh phiền toái này! – Anh ta chẳng cần giữ kiên nhẫn lịch sự mà đẩy tôi ra ngoài cổng – Có biết ta chỉ cần dài dòng thêm một lời sẽ bị xử tội ngay không? Cái gì mà Minh Hà, tướng quân không muốn gặp là không muốn gặp, người không nghe rõ sao?

- Không đâu... – Mắt tôi rưng rưng, đôi môi lại cố cười cợt như không muốn tin vào chuyện trước mắt – Anh nhất định đã không nói tên tôi phải không? Anh lừa tôi phải không? Để tôi vào, tôi phải gặp hắn!

Tôi không thêm bận tâm đến chuyện gì, lúc này chỉ muốn lao vào bên trong, nhưng ngay sau đó bị tên lính đó cùng với một tên lính khác lập tức lôi ra ngoài, thô bạo dúi ngã xuống đất. Tên lính kia thì quát to:

- Người muốn chết sao con ranh này! Tướng quân đã nói là không muốn gặp người, người nghe không rõ sao? Tướng quân còn bận lo cho công chúa, đến cơm còn chưa muốn dùng, người không muốn chết thì mau xéo đi!

...

...

Sau lúc đó, tôi vừa cười lại vừa khóc, khóc vì tội nghiệp cho bản thân mình đã nhầm tưởng, hi vọng mơ hồ, cười vì mình như một con ngốc thảm hại đã tìm đến đây...

Mặc kệ những ánh mắt của người người đang nhìn, tôi đứng dậy xoay lưng bước đi, nụ cười vẫn trên môi, nhưng nước mắt chưa xót thì cứ rơi lã chã...

Hắn nhầm, tôi cũng nhầm...

Nhưng hắn tỉnh táo sớm hơn chẳng...

Trong lòng hắn trước sau vẫn chỉ có hình bóng mang theo mười mấy năm, đó là công chúa kiều diễm, công chúa hoàn mỹ...

Còn tôi là gì chứ?

Là một con ranh tính tình không ra đâu, ương ngạnh, vô duyên, vô tích sự, vô tình chọc vào hắn, khích bác lòng tự kiêu của hắn, cho nên mới nhất thời khiến hắn bận tâm, khiến hắn tìm mọi cách để khuất phục...

Giờ thì hắn thắng rồi! Tôi đến tìm hắn, còn sửa soạn, còn hồi hộp hân hoan như một con ngốc... nhưng hắn chỉ nói một câu cộc lốc là không muốn gặp...

Hắn còn bận tâm đến công chúa, mà nếu công chúa không bị thương, chắc gì hắn đã gặp tôi, nếu có thì hắn sẽ đến mà giết chết tôi...

Người thua hoàn toàn rồi...

Người chỉ có thể trở về mà làm thế thân cho công chúa thôi...

Lời nói của An Dương Vương không hẳn là không có lý, biết đâu đó chính là ý nguyện của hắn.

Trời đã về chiều tối, tôi lê bước qua con phố chợ, nước mắt đã ngừng rơi, tôi đi như một kẻ thất thần...

Người dân đã dọn hàng, gánh hàng về gần hết, chỉ còn thừa thớt một số hàng quán đang rục rịch thu hàng...

Họ ai cũng có công việc của mình, họ cũng không thể để ý đến tôi.

Đúng vậy, họ ai cũng có việc làm, ai cũng có lý do để tồn tại...

Còn tôi tại sao lại tìm đến đây? Thật nực cười...

Trong lúc vô hồn bước đi, dường như tôi đã va phải một ai đó. Tôi không còn đủ sức quan tâm, định bước đi tiếp, bước được hai bước đã bị kéo lại.

Tôi ngược đôi mắt thờ thẩn dừng dừng mà nhìn.

- Va vào người khác không biết xin lỗi sao?

Hai tên đàn ông, một béo một gầy, mặt mũi, dáng vẻ trông gian trá, phàm phu tục tử như bọn vô lại, đến quần áo cũng không chỉnh tề, và đặc biệt là ánh mắt đầy khiếm nhã khi chúng nhìn tôi dò xét một hồi.

- Thì ra là một cô em còn trẻ đến vậy! Cũng có thể bỏ qua, đi uống rượu với bọn này không? – Một tên cất giọng dụ dỗ, còn vuốt tay qua mặt tôi.

- Rượu? – Môi tôi lạnh buốt.

- Đúng, gần đây có một quán rượu rất ngon, bọn anh sẽ chiều em tận tình, hí hí... – Tên mập kia cũng cất giọng đều đặn, còn vòng tay qua người tôi.

- Chiều tôi? – Tôi bật cười nhạt nhẽo, lúc đó đầu óc gần như trống rỗng – Các người thật lòng với tôi sao?

- Thật lòng! Thật lòng!

- Được! Các người đã nói là thật lòng với ta... ta hỏi các người, ta và công chúa, các người thích ai hơn?

Bọn chúng bỗng ngạc nhiên ngơ ngác nhìn nhau.

- Ta nói cho các người biết...- Tôi vẫn tiếp tục cười – Chắc chắn là các người thích công chúa hơn, vì công chúa đẹp hơn, công chúa cái gì cũng tốt hơn, các người như vậy, không có tư cách mời ta uống rượu!

Tôi nói rồi hờ hững bước đi, nhưng tên vô lại đáng người mảnh khảnh đã nhanh lẹ túm lấy cánh tay:

- Cô em này...! – Hắn đảo mắt qua tên kia, giọng nói ngọt xớt – Cô em có chuyện buồn gì sao? Hai chúng ta sẽ đi uống rượu cùng em, chúng ta thích em hơn công chúa, được chứ?

- Đúng vậy! – Tên mập kia có vẻ cũng không hiểu lắm nhưng cũng gật đầu lia lịa.

....

....

Vừa bước vào cửa quán rượu vào lúc sẩm tối này, đã thấy mùi rượu nồng nặc tỏa ra, bên trong đông đúc đủ hạng người...

Có vẻ như đây đồng thời cũng là một quán trọ và là một quán ăn, chỉ có điều quan sát thì thấy khách ngồi trong quán này toàn chủ yếu là khách uống rượu...

Mùi rượu chỉ làm đầu óc tôi mơ hồ hơn...

Chúng kéo tôi vào một cái bàn ở giữa, mỗi tên ngồi một bên, chúng gọi khá nhiều rượu và đồ nhắm... Lúc đầu chúng còn thi nhau đòi rót rượu cho tôi, lúc sau thấy tôi tự lấy bình rượu mà uống như nước lã, chúng cũng thấy hơi kinh hoàng.

Thật ra dù không say, đầu óc tôi cũng đã không còn tỉnh táo là mấy nữa...

Tôi không biết đã trôi qua bao nhiêu chén, chỉ biết mắt tôi bây giờ đã hoàn toàn hoa lên, cả người nặng trĩu muốn gục xuống...

Trong lúc mơ màng, tôi dường như cảm nhận được tiếng cười đê tiện đắc ý của hai tên vô lại này, chúng sau khi đã thấy tôi say, dìu tôi ra khỏi quán rượu.

Sau đó tôi như không còn biết gì nữa...

35. Chương 35: Gặp Lại

Tôi thực sự đã uống đến mức hoàn toàn không biết gì, ngay sau khi bị chúng dìu đi vài bước, tôi có lẽ đã gục hẳn.

Không biết có chuyện gì đã xảy ra, không biết bao lâu đã trôi qua, chỉ biết rằng khi tôi khóc nhọc mở đôi mắt nặng trĩu ra...

Phía trước mắt còn mờ mờ, tôi phải cố gắng chớp chớp mắt để nhìn rõ hơn...

Đập vào mắt tôi là màu nâu thẫm của một đôi mắt đẹp sâu thẳm...

Đôi mắt này thật đẹp... thật có hồn, không, phải nói là khiến cho người đối diện nhìn vào cũng bị thu hút, dễ bị sa xuống một hồ nước mê mẩn mang...

Đôi mắt ấy đang nhìn tôi sao? Mắt của ai vậy?

Tôi lại lay chuyển ánh mắt xem xét... một gương mặt nam giới hoàn mỹ, thanh tú, các đường nét đều đẹp như tranh họa, lại có thêm khí chất hào hoa phong lưu đặc biệt, nếu phải khiêm tốn dùng mấy chữ mà miêu tả, chỉ có thể đánh giá một câu “dung mạo phi thường”...

Người đó cũng đang cúi xuống nhìn tôi, những lọn tóc lẳng tử rũ xuống, đôi mắt ánh lên cảm xúc lo lắng:

- Nàng tỉnh rồi, có nhận ra ta chứ? – Giọng điệu nhẹ nhàng, âm sắc lại phảng phất mê lực êm tai.

Anh ta hỏi tôi có nhận ra anh ta hay không... anh ta không phải là Tiểu Thần Long hay sao? Tại sao anh ta lại ở đây? Và tại sao tôi lại ở đây... Thế nhưng tôi còn chưa kịp cất câu hỏi thì đã thấy anh ta hỏi trước, những câu hỏi sốt sắng dồn dập:

- Tại sao nàng lại ở đây? Tại sao lại cùng mấy tên vô lại đó? Nàng có biết là nếu ta không vô tình nhìn thấy thì nàng đã bị bọn chúng lợi dụng rồi không?

- Cái gì chứ? – Đầu óc tôi đau nhức khi cố suy tưởng về những gì anh ta nói – Anh nói cái gì?

- Nàng đã uống rượu đến mức quên không nhớ gì sao? Ban đầu ta còn tưởng bọn chúng ép nàng đi cùng, sau tra hỏi bọn chúng sống chết nói rằng chính nàng mới là người rủ rê bọn chúng...

Tôi tự lấy tay gõ vào đầu mình, những hình ảnh lảng máng hiện ra. Đường như tôi đã thất thần đi trên đường, dường như đã đụng phải hai tên vô lại, sau đó lại cùng chúng uống rượu... nhưng tại sao chứ...

Tôi lướt nhìn một vòng xung quanh. Một căn phòng xa lạ, đây là đâu chứ?

Ánh mắt còn ngờ ngàng của tôi lập tức khiến anh ta hiểu ý.

- Đây là một căn phòng trong quán trọ, ta đã đưa nàng về đây tối qua, lúc đó nàng đã say mềm... không thể tin được nàng lại xuất hiện ở phía nam này, không phải nàng ở kinh thành sao?

Những lời anh ta nói lại làm tôi buộc phải liên tưởng suy nghĩ lại...

Đây không phải là kinh thành, đúng, tôi đã rời kinh thành xuống phía nam này...

Nhớ đến đây, cõi lòng tôi như bị chèn ép bởi một khối băng giá lạnh lẽo tê tái. Cảm giác tê tái thấu từ tâm can, đôi vai tôi khẽ run lên, sống mũi lại thấy cay cay...

- Nàng làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì sao? – Giọng anh ta đầy ân cần quan tâm, bàn tay còn nắm lấy vai tôi như muốn trấn an. – Nhất định là có chuyện rồi, nói cho ta nghe...

Nói cho anh ta nghe?

Tôi quay sang nhìn anh ta chằm chằm một hồi. Anh ta đòi nghe chuyện của tôi... Lẽ ra tôi vẫn có thể tin tưởng anh ta như một người bạn tốt, nhưng không phải sau đêm hôm đó ấn tượng tốt đã biến mất sao, đặc biệt là bây giờ tôi lại sức nhớ ra thêm một chuyện, anh ta cũng từng có ý tán tỉnh công chúa... Anh ta có lẽ là loại người thiếu nghiêm túc, thích giễu cợt với phụ nữ, thậm chí tôi còn chưa trách anh ta chuyện giả làm thần linh lừa dối tôi...

Anh ta chỉ là một gã phong lưu, được khoác lên mình vỏ bọc bởi ngoại hình và khí chất hơn người, một chút mê lực thần bí đủ để quyến rũ người khác....

Hơn nữa, những chuyện xấu hổ, nhục nhã và mất mặt này, tôi không thể để cho người khác biết được...

- Không có gì! – Tôi lạnh lùng gạt tay anh ta ra – Cũng không liên quan đến anh, đừng tùy ý chạm vào tôi như vậy...

Ánh mắt anh ta ánh lên tia nhìn thất vọng và buồn bã.

- Nàng vẫn giận ta vì chuyện đêm hôm đó sao? Ta đã thật lòng nói cho nàng, vậy mà nàng lại trở nên căm ghét ta...

Tôi im lặng cười nhạt. Không phải anh ta nói rằng tôi ban đầu trông có nhiều điểm giống với một cô gái anh ta từng yêu thích sao? Nếu không phải vì lẽ đó anh ta có tốt với tôi đến vậy?

Đúng, tôi chẳng có điểm gì tốt, hoàn toàn tầm thường, anh ta có muốn trêu đùa tán tỉnh, cũng chỉ có thể để mắt đến những người xinh đẹp yêu kiều như công chúa...

Công chúa...

Nghĩ đến nàng, trong lòng tôi không thể kìm chế cái cảm giác đố kỵ lẫn đau đớn. Tôi biết ghen tị thực sự là không tốt, nhưng dù không muốn, tôi vẫn phải thừa nhận rằng tôi có chút không cam tâm...

Không cam tâm thì sao chứ? Nàng ấy cái gì cũng tốt, nam giới đều yêu thích hay để mắt đến nàng... còn tôi giống như vật để đem ra chơi đùa.

Cao Lỗ - hẳn đã đối xử như vậy với tôi, làm tôi cảm thấy tổn thương...

Lẽ ra tôi phải cứng rắn, kiên quyết đến cùng, nhưng tôi lại xao động, để rồi có kết quả như thế này... tại sao tôi lại hi vọng chứ?

Tiểu Thần Long vẫn quan sát thái độ của tôi một hồi lâu, còn tôi tự cố gắng kìm chế những cảm xúc bộc phát khi nghĩ đến những chuyện đó...

Anh ta vốn rất thông minh để suy đoán, huống chi bây giờ khóe mắt tôi đang ươn ướt như bị bao phủ bởi lớp sương mờ, đôi môi cứ tự mím chặt, đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau. Chỉ có thể khiến anh ta hiểu kì hơn mà thôi. Tôi không biết anh ta có thể đoán được hay không, nhưng giọng nói của anh ta sau đó lại mang vẻ hàm ý.

- Nàng... xem ra đã thay đổi rồi, đã có điều khiến nàng thay đổi... để ta xem, ánh mắt của nàng lúc này đang tỏ cáo nỗi ám ức chưa xốt trong lòng nàng, nó không còn trong sáng hồn nhiên như ngày đầu chúng ta gặp...

- Anh làm ơn đừng nói được không, hãy để tôi yên! – Tôi cảm thấy khó chịu hơn – Tôi không sao, anh đừng tỏ vẻ nhìn thấu người khác như vậy!

- Xin lỗi... – Anh ta lại chuyển sang đây chân thành, ánh mắt hối tiếc nhìn tôi – Ta thực chỉ muốn chia sẻ cùng nàng, không phải chúng ta ít nhất cũng từng là bạn sao?

- Bạn? – Tôi tự thấy có chút khôi hài – Bây giờ tôi không muốn làm bạn với anh nữa, tôi phải cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi rồi!

Tôi cố ngồi dậy thẳng, bóp vai, bóp chân tay vài cái rồi định bước xuống giường. Quả nhiên lần này uống rượu tỉnh lại, chân tay cũng nặng nề ề ề ảm như lần trước vậy...

Đã thấy anh ta đưa tay ngăn lại.

- Khoan đã, nàng có thể không tỏ thái độ như vậy với ta được không? Hay đơn giản là nói lời cảm ơn, cũng chân thành hơn một chút được không?

- Nếu anh cảm thấy không thỏa đáng thì lần sau nếu anh gặp khó khăn, tôi nhất định sẽ báo đáp lại. Hoặc nếu anh cảm thấy hối hận vì giúp tôi, thì lần sau thấy tôi có mệnh hệ gì cũng đừng can thiệp! – Tôi vẫn lạnh lùng, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

- Tại sao nàng lại trở nên như thế này? Nàng không hiểu ý của ta rồi! Nếu như vẫn là vì chuyện lần trước để nàng đối xử với ta như vậy thì... – Anh ta nhanh chóng giữ lấy cánh tay tôi.

Tôi quay đầu lại, ngược nhìn anh ta vô cùng lãnh đạm hờ hững, có chút coi thường trong ánh mắt, biểu cảm đó của tôi khiến anh ta thoáng ngỡ ngàng, ngưng lại câu nói...

- Không phải, chuyện đó tuy tôi cũng có chút thất vọng nhưng cũng quên rồi, bây giờ tôi chỉ muốn được yên, anh hiểu chứ? Nếu anh còn xem trọng quan hệ bạn bè trước đây, làm ơn hãy để tôi yên!

Anh ta buông tay, trên gương mặt đẹp đẽ đột nhiên hiện lên nỗi nghi vấn hỗn loạn. Có lẽ anh ta không dám làm căng giữ tôi lại nữa...

Tôi nghĩ rằng anh ta cũng không thể đoán được hết sự tình và mọi chuyện đã xảy ra với tôi, nếu không thì anh ta cũng đã không thể hiện ra sự hỗn loạn vừa rồi. Anh ta vốn rất thông minh và luôn bình tĩnh suy xét, thâm thúy đến khôn lường...

Có lẽ anh ta chỉ nhận ra tôi đang ở trong một trạng thái tâm lý bất ổn và bị tổn thương...

Tôi lặng lẽ rời khỏi căn phòng trong quán trọ đó, còn anh ta lặng lẽ đuổi theo sau tôi vài chục bước.

Tôi mặc kệ, vẫn bước đi mà không quay đầu nhìn, mặc dù lòng tôi cũng hơi có chút nghi hoặc tại sao anh ta cũng xuất hiện ở nơi này... . Bây giờ tâm trạng tôi cần nhiều hơn là sự thanh thản, dù là trống rỗng cũng tốt, hay dù có phải kiếm một cái vỏ ốc để tự chui vào đó nằm yên cũng tốt...

Cầm gậy đi phẳng phẳng trên đường, rảo bước đi nhanh, chỉ chăm chăm nhìn về phía trước xem ra cũng tốt, không nghĩ gì là tốt nhất...

Tôi bước về phía quán bên đường mà mình đã gửi con ngựa, lúc này có lẽ đã là chiều tối của ngày hôm sau, như vậy tôi đã say rượu li bì gần một ngày...

Đến bà chủ quán nhìn thấy tôi cũng phải ngạc nhiên, ngày hôm qua tôi còn là một cô gái trong sáng vui vẻ, ánh mắt long lanh hồi hộp, hôm nay đã là một cô gái giữ nét mặt lạnh lẽo, ánh mắt vô hồn. Bà e ngại không dám hỏi thăm gì, chỉ dẫn tôi vào chỗ sau nhà để lấy ngựa.

Tôi nhanh chóng dắt ngựa ra, trèo lên ngựa. Anh ta đã nhanh chóng bước đến chặn trước ngựa.

- Nàng đã biết cưỡi ngựa ư? Nàng định đi đâu?

- Một là anh tránh ra, hai là để ngựa chèn qua anh! – Tôi lạnh nhạt tàn nhẫn đáp, ánh mắt không nhìn về anh ta, vẫn hướng về phía trước.

- Một là nàng xuống ngựa nói chuyện, hai là ta sẽ nhảy lên ngựa đi cùng nàng để nói chuyện! – anh ta đột nhiên đổi giọng nghiêm khắc, vẫn không có ý tránh ra.

Tôi xuống ngựa, đứng trước mặt anh ta, nhìn vào anh ta nhưng ánh mắt vẫn vô cảm.

- Chuyện gì? – Lời tôi cộc lốc.

- Ở đây không tiện, chúng ta quay về quán trọ bình tĩnh nói chuyện được không?

- Tôi không có thời gian, tôi phải đi, nếu anh không muốn nói ngay thì xin cáo từ! – Tôi lại leo lên ngựa, định thúc ngựa đi luôn.

Vừa cầm cương lên đã thấy anh ta leo lên phía sau ngựa từ bao giờ.

- Như vậy vừa có thời gian, vừa có không gian tốt hơn để nói phải không? – Anh ta giành lấy dây cương, khi tôi chưa kịp trở tay đã thúc ngựa lao đi.

...

...

Anh ta cố tình cho ngựa phi nhanh như gió, khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu khi phải chung ngựa và còn phải ngồi trong vòng tay anh ta như vậy, không như lần trước, lần này tôi có cảm giác bị lợi dụng, bây giờ tôi vốn đã xem thường và có cảnh giác với anh ta. Tuy nhiên tôi vẫn tỏ ra bình tĩnh với ngữ điệu lạnh lùng.

- Anh muốn đi đâu vậy? Tôi không có thời gian để rong ruổi vô ích, ngựa của tôi chở hai người cũng sẽ mệt...

Chỉ thấy đôi môi anh ta khẽ nhếch lên cười, lời lẽ hàm ý khó hiểu:

- Không phải là rong ruổi vô ích, không phải ta đang đưa nàng đi đúng hướng kinh thành mà nàng định đi sao, nàng không muốn nói chuyện với ta bây giờ cũng được, chúng ta sẽ còn cả quãng thời gian rất dài sau này...

Tôi lúc này dù muốn tỏ ra bình tĩnh lãnh đạm, nhưng trước những lời khó hiểu của anh ta cũng cảm thấy tự dưng có chút nghi hoặc tò mò. Sao anh ta nghĩ là tôi muốn quay về kinh thành ngay chứ?

- Ta bây giờ đã chắc chắn chọn lựa quyết định rồi... – Anh ta lại tiếp lời, lời nói đầy dịu dàng ngay bên tai tôi – Vô tình gặp nàng ở đây, nhìn thấy nàng như vậy, dù ta không hiểu hết có chuyện gì đã xảy ra với nàng... nhưng ta lại càng cảm thấy thích nàng hơn... có lẽ, nàng mới đích thực là nhân duyên của ta!

36. Chương 36: Tiêu Cực

Những lời nói ngay bên tai này...

Anh ta đang nói là anh ta thích tôi, rồi nhân duyên gì đó sao?

Làm sao tôi có thể tin được những lời này của anh ta... Nếu không phải vì đêm hôm đó tôi đã mất ấn tượng tốt với anh ta hay sau đó biết chuyện anh ta cũng từng quyến rũ công chúa thì bây giờ tôi cũng khó mà chấp nhận được...

Thích tôi thật ư? Tôi thì có gì tốt để nam giới thích chứ? Anh ta cũng vậy, hần – Cao Lỗ cũng vậy ... họ nhất định chỉ đem tôi ra để trả thù, khuất phục hoặc chơi đùa mà thôi...

Thành ra trong lòng tôi chỉ thấy đáng thương lẫn đáng buồn cười cho chính mình, này giờ ngoài việc im lặng, tôi vẫn chưa hề nói lời nào, coi như không nghe thấy những lời của anh ta...

Bây giờ tôi thực sự chỉ muốn ở một mình...

- Nàng... thực sự đã nghe lời ta nói đấy chứ? – Anh ta thấy tôi không có bất cứ phản ứng nào bèn lên tiếng hỏi.

- Vậy thì sao? – Tôi lạnh lùng đáp – Anh nói là anh thích tôi ư?

Đôi mắt anh ta thoáng ngỡ ngàng, có xen chút thất vọng, anh ta tự cười:

- Hình như nàng không xem trọng những gì ta nói, nàng bây giờ... dường như đã xảy ra chuyện nào đó tác động rất lớn đến nàng, những thái độ này của nàng, hoàn toàn khác trước... xem ra dù ta đã thổ lộ, nhưng không đúng thời điểm...

- Bỏ đi, anh có thể xuống ngựa được rồi! – Tôi càng cố né người tránh tiếp xúc với anh ta, giọng nói thể hiện rõ ý muốn đuổi anh ta xuống.

- Không! Dù nàng như thế này, ta cũng cảm thấy thích nàng... – Anh ta lại vòng tay qua eo tôi, kéo tôi ngã vào lòng mình.

Tôi muốn vùng vẫy ra ư? Tự dừng tôi lại chán ghét việc cố sức vô ích thoát khỏi một người đàn ông mạnh hơn mình nhiều lần. Tôi chỉ khẽ cau mày, sau đó giữ gương mặt lạnh nhạt, coi như dù anh ta có làm thế, cũng không ảnh hưởng gì đến tôi...

- Cô gái trong sáng này... càng những người trong sáng dường như càng dễ bị tổn thương dẫn đến tiêu cực, nàng đang cố tỏ ra lạnh lùng thờ ơ như thế sao? – Anh ta lại nói những lời êm dịu thủ thủ bên tai.

- Anh muốn gì? – Tôi nói một tràng những câu hỏi cộc lốc – Muốn tôi tin là anh thích tôi? Rồi thì sao? Ôm tôi? Hôn tôi? Lợi dụng tôi? Chiếm đoạt tôi? Rồi sau đó bỏ rơi tôi?

Tôi đã bắt đầu cảm thấy khó chịu cao độ với anh ta, cộng với việc tâm trạng tồi tệ khiến cho tôi cũng không kiêng nể gì mà tuôn ra những lời lẽ phũ phàng, đậm chất khinh bạc... bình thường có cô gái nào lại nói ra những lời kiểu như vậy chứ?

Anh ta không phải rất thông minh sao? Anh ta sẽ phản ứng như thế nào đây?

Quả nhiên trong giây lát ánh mắt anh ta đầy ngỡ ngàng, gương mặt cũng sững sờ như một người gặp phải một chuyện “sốc”. Mất một hồi định thần, anh ta lại bật cười:

- Ha ha... không ngờ nàng có thể nói ra những lời như vậy! Ngay từ lúc mới gặp mặt, ta đã nghĩ rằng nàng là một cô gái rất thú vị, nhưng không ngờ... nàng lại có nhiều điểm khác xa với những cô gái thông thường đến thế... Và... hình như chưa có cô gái nào đối xử với ta đến mức như thế này...

- Vì họ đều bị anh quyến rũ sao?

- Cũng có số rất ít những cô gái mà ta không thực sự có được cảm tình của họ...- Giọng anh ta đột nhiên trầm xuống – Nhưng... họ đều đã chết rồi...

Âm điệu đó khiến cho lòng tôi thoáng qua cái cảm giác không ổn lắm, đặc biệt là khi anh ta nhấn mạnh ở cái chữ “chết”...

Tôi tự thở dài trấn an tinh thần, một hồi sau vẫn tỏ ra lạnh lùng im lặng như vậy, tôi đang nghĩ cách để đuổi con người này xuống...

Trời đã về tối, có lẽ hôm nay tôi lại phải dừng chân ở một quán ven đường nào đó...

- Dừng lại, tôi muốn nghỉ chân! Anh cũng xuống ngựa rồi đi đi, tôi không muốn phải nói thêm câu đuổi nào nữa!

Anh ta dừng ngựa ngay đầu một ngôi làng. Sau khi nhảy xuống, anh ta nhìn tôi mà mỉm cười nói:

- Ta cũng không muốn thấy gương mặt lạnh lùng và thái độ khó chịu của nàng với ta, ta vốn chỉ muốn nàng cảm thấy thoải mái an tâm như trước...

Anh ta cầm lấy tay tôi, luyến tiếc đặt lên đó một nụ hôn nhẹ. Tôi ngay sau đó rút tay về, ánh mắt nhìn anh ta khinh ghét.

- Minh Hà, chúng ra sẽ sớm gặp lại nhau...!

Gặp lại ư? Tôi chẳng trông đợi gì, hơn nữa, cái ngày tôi phải xuất giá đi xa đã ở ngay trước mắt.

- Không đâu, chúng ta sẽ không gặp lại nhau! Cáo từ! – Tôi lạnh nhạt, định thúc ngựa đi lên trước bỏ mặc anh ta.

Đột nhiên thấy anh ta nhanh lẹ đưa cánh tay qua cả người tôi mà kéo từ trên lưng ngựa xuống, tay kia cũng rất thời cơ ôm trọn cả người tôi vào lòng.

- Anh làm cái gì vậy? Anh có biết tự trọng hay không? – Lúc này tôi không giấu được sự khó chịu càng dâng lên.

- Gặp lại...- Anh ta cúi xuống, ngay bên tai tôi lại truyền đến những lời nhẹ nhàng nhưng mang âm sắc khiến tôi khó hiểu – Nàng nói cũng đúng một phần, chúng ta không thể gặp lại nhau được rồi, ta chỉ có thể lần sau xuất hiện trước mặt nàng...

Trước thái độ còn đang hoang mang nghi vấn của tôi, anh ta đưa tay lên vuốt ve gò má, ánh mắt đầy ảm đạm nhìn tôi:

- Thật hay là giả... Ta nghĩ rằng vẫn có thể chấp nhận nàng, cũng như hi vọng nàng có thể đối mặt với con người thật của ta...

Tôi thực sự không hiểu anh ta đang nói điều gì...

Anh ta lại nhanh chóng đặt tôi lên ngựa, mỉm cười lần nữa rồi xoay người bước đi trước, bước đi có phần hơi vội vã...

Bóng áo trắng thanh thoát phiêu diêu của anh ta đã khuất xa trước mặt, những ánh tà dương cuối cùng cũng đã biến mất...

Trước mắt tôi chỉ còn thấy một màu trời tối dần...

Tôi cảm thấy lúc này mình thật cô quạnh. Tự dưng tôi muốn cầm đầu đi tiếp, dù là đi suốt đêm... Giá mà không phải lo cho ngựa sẽ bị mệt, tôi cũng sẽ mãi miết đi như thế...

...

...

Tôi đã rời khỏi chỗ hẩn ở được một đoạn đường, có lẽ cũng phải được năm, bảy dặm...

Ngủ nhờ một đêm trong làng này... đây là đêm tôi thao thức nhất từ lúc lạc đến thế giới này...

Ngay cả đêm sau khi hẩn định chiếm đoạt tôi, tôi vẫn còn có thể chợp mắt... Không như bây giờ, khi đã tỉnh rượu say, khi đã nhận thức được tất cả, khi đang nằm lạc lõng trong bóng tối...

Không sao đâu, tất cả đã rõ rồi, cũng đã có câu trả lời rồi...

Ngày mai, tôi lại phải sống, dù không biết tương lai của mình sẽ về đâu nữa...

Và không biết tôi có thể hoàn toàn xóa sạch mọi thứ về hẩn hay không... Trước kia thì là kẻ mình căm ghét, luôn muốn chống đối, vì thế có lẽ đã tự chiếm một chỗ trong lòng... Sau đó thì lại thêm phần một oán hận, có lúc tưởng chừng như đến đã cùng cực... Đường như càng ghét một ai đó, càng hận một ai đó thì lại càng dễ nghĩ đến...

Những gì đã trải qua giữa tôi và hắn, rốt cuộc là sao?

Thật nực cười, tôi đến đây tìm hắn là vì cái gì? ...

...

...

Hôm sau, tôi đã thu xếp khởi hành từ khi trời còn lơ mờ sáng.

Trở về kinh thành, trở về hoàng cung, một hai ngày cuối cùng này, tôi chỉ giam mình trong phòng... Dù bề hạ có hỏi đến, tôi chỉ nói là tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi khỏe mạnh trước khi xuất giá, hay thậm chí khi người thị vệ kia của An Dương Vương hỏi tôi có tìm được hắn không, tôi cũng đã nói rằng không tìm được...

Đường như tôi đã chán nản đến mức muốn buông xuôi số phận mình...

Cho đến ngày hẹn với sứ giả.

Hôm nay là ngày chính thức đoàn sứ thần phương Bắc đến Âu Lạc làm lễ cầu thân, trong đó Trọng Thủy cũng đến...

Tôi không mấy rõ không khí bên ngoài kia thế nào, từ hoàng cung, kinh thành cho đến toàn bộ xứ Âu Lạc này, người dân có phản ứng thế nào trước hôn sự này... Hầu hết thời gian trước đây đã lao vào tập luyện, mấy ngày cuối lại chỉ giam mình trong phòng...

Có lẽ vì tôi không phải công chúa thật, nên sẽ không có lễ cưới hỏi, nghi thức linh đình trước dân chúng Âu Lạc. Có lẽ triều đình rất đồng thuận việc tổ chức hôn lễ bên nước họ, ở trong nước ta cũng chỉ tuyên bố cho dân chúng biết việc gả công chúa đi vì mục đích nghị hòa...

Có lẽ những người dân sẽ chúc phúc cho “công chúa”, ngày mai sẽ có những người hào hứng đi theo tiễn đoàn rước dâu... Dù vậy, tôi cũng không thể ngo đầu ra ngoài xe ngựa vậy chào hay mỉm cười với họ, tôi chỉ có thể vì họ mà sắm một vai thế thân này...

Tôi chỉ còn có một ngày duy nhất để ở lại nơi đây, ngày mai tôi đã hoàn toàn bước theo một con đường khác...

Trọng Thủy... tôi cũng đã rất phân vân... nhân vật lịch sử này rốt cuộc ra sao?

Có một chút tò mò xen lẫn sợ hãi. Bản thân tôi trước đây đã có ấn tượng không tốt với nhân vật này. Tôi tự biết mình đã bước vào một thế cờ nguy hiểm, tự bản thân mình phải biết đề phòng cao độ ...

Trọng Thủy, kẻ đã lừa công chúa Mị Châu, lung loạn triều đình Âu Lạc, kẻ xâm lược quỷ quyệt...

Tôi phải làm gì đây?

Những bước chân tiếp theo của tôi, liệu có phải là một hi vọng?

...

...

Lúc này người của An Dương Vương sai đến đang tiếp tục trang điểm và sửa soạn cho tôi. Ngày hôm nay rất quan trọng, vì vậy mà mọi việc, mọi công đoạn đều cầu kì hơn. Từ công đoạn tắm rửa lúc sáng sớm với hương liệu đặc biệt cho đến việc tết tóc, trang điểm, thay lễ phục... Tất cả đều khiến tôi cảm thấy rườm rà và hoa cả mắt.

Nhưng ngày hôm nay đứng trước sứ thần, tôi đã là một công chúa – một cô dâu mới, đại diện của một dân tộc, những việc này đều không thể tránh...

Nghe nói hỉ phục của nước họ theo tông màu đỏ, thêu loan phượng gì đó giống như phim Trung Quốc thường thấy, nhưng có lẽ sau này làm nghi lễ bên đó tôi mới phải mặc y phục theo họ... ngày hôm nay và ngày mai tôi vẫn mặc lễ phục của công chúa Âu Lạc...

Ngày hôm nay có lẽ là ngày mà tôi cảm thấy mình được chải chuốt, ăn mặc cầu kì lộng lẫy nhất trong suốt hơn mười bảy năm trên đời...

Dù tâm trạng đang trống rỗng hay mơ hồ đến đâu thì khi nhìn vào tấm gương lớn, tôi cũng phải giật mình ngạc nhiên...

Có lẽ cô dâu nào cũng rất xinh đẹp...

Hôm nay không phải tôi cũng đang chuẩn bị để làm cô dâu đó sao? Còn có vai trò của một công chúa, mang trọng trách của một cuộc hôn nhân lớn...

Người trong gương kia diễm lệ, lộng lẫy hơn bản thân tôi bình thường nhiều lần... Tôi cảm giác đó không phải là tôi. Cũng phải thôi, tôi từ nay đã không còn phải là mình nữa...

Mình tôi khoác xiêm áo màu vàng óng vô cùng thướt tha. Mỗi đường may, đường thêu đều lấp lánh tinh tế... Có lẽ riêng bộ y phục này cũng đủ tỏa ra hào quang rồi, không cần người khoác lên phải có khí chất đài các, cao sang của một công chúa thực thụ... Áo váy lần này không biết rõ là có bao nhiêu lớp nữa, chỉ biết mỗi lớp như đều dệt bằng lụa tơ tằm tốt nhất, mỏng, nhẹ, mềm mại, khiến cho người mặc y phục càng thêm yếu điệu uyển chuyển...

Mái tóc cũng được tết búi rất cầu kì, trước đó đã được gội bằng hoa thơm và hương liệu giúp tóc thêm suông mềm... Họ gắn lên tóc tôi rất nhiều trang sức quý cũng như bắt tôi đeo rất nhiều trang sức khác trên người...

Nhìn vào tổng thể, tôi chỉ thấy bản thân mình một màu lấp lánh...

Trong lòng tôi, lại chỉ thấy có một tầng xám xịt đối lập lại...

Thế nhưng, cũng như khoác những thứ lung linh này lên mình, tôi có lẽ cũng phải chuẩn bị ỉnh một cái mặt nạ...

Một nụ cười trên môi dịu dàng, một ánh mắt e lệ thoáng lo ngại... có lẽ sẽ phù hợp với một công chúa xuất giá chăng?

...

...

Tôi một mình ngồi trong phòng, giấy lát cổ bình tâm lại.

Đứng dậy, tay khẽ nâng váy áo, từng bước chậm chậm bước ra ngoài...

...

...

Đại sảnh của tòa Ngự Triều Di Quy đã ở ngay trước mắt...

Tôi bước vào từ phía cửa lớn của đại sảnh, sau tiếng hô của người lính hầu...

Đập vào con mắt tôi, giữa sảnh lớn, đoàn người của sứ thần phương Bắc đã đứng ngay ngắn theo hàng lối...

Họ có đến mấy chục người, đó là chưa kể những hộ vệ đang đợi ngoài sảnh hay còn đoàn quân theo hộ giá bên ngoài hoàng cung...

Những người tùy tùng đứng bên những hòm lễ vật chất đồng, liếc mắt qua cũng thấy vô cùng nhiều vàng bạc châu báu...

Đứng đầu đoàn người, đối diện gần với An Dương Vương đang ngồi trên ngai, một bóng lưng nam giới cao lớn nổi bật...

Người mặc áo bào xanh lục nhạt, dù chưa thấy rõ dáng vẻ đằng trước cũng đã cảm nhận được khí chất khác biệt ...

Người này... có khi nào chính là Trọng Thủy của Nam Việt ư?

Mắt tôi nhất thời không thể rời khỏi bóng dáng người đó...

Dáng cao lớn nhưng vẫn thanh thoát, lại gợi ra cái cảm giác thoát tục phiêu lãng khi vừa nhìn vào...

Tự dừng trong lòng tôi có một cảm giác rất mơ hồ quen thuộc...

Cho đến khi người đó dần quay đầu nhìn về phía tôi...

37. Chương 37: Trọng Thủy

Người đó thực sự là thể tử của Nam Việt Vương Triệu Đà sao?

Gương mặt nam tử tuyệt mỹ đó liệu có thể có một bản sao thứ hai được sao? Anh ta là...

Nếu không phải tôi đã lóa mắt, tại sao lại có thể nhìn thấy người đang đứng trong sảnh này là Tiểu Thần Long?

Đôi chân tôi vẫn đang chôn giữa sảnh, đôi bàn tay nâng vạt áo váy cũng đã buông thông xuống từ bao giờ. Tôi như chết đứng ngay lúc đó...

Đối lập với ánh mắt hỗn loạn của tôi, ánh mắt người đó hướng về phía tôi đầy thiện cảm, trên môi còn khẽ cười...

- Thể tử, đây chính là công chúa duy nhất của ta! – An Dương Vương lên tiếng giới thiệu, ông có lẽ cũng nhìn thấy thái độ giống như kẻ mất hồn của tôi, trong mắt ông dường như cũng đang thoáng qua phân vân nghi hoặc...

Anh ta vô cùng bình tĩnh, biểu cảm rất tự nhiên và lịch sự.

- Cuối cùng cũng được gặp nàng, công chúa... ta là Trọng Thủy, người đã có hôn ước với nàng...

Không thể nào, tại sao lại là anh ta? Tiểu Thần Long, anh ta đang đứng đây, ngay trước mặt tôi, giới thiệu mình là Trọng Thủy? Chẳng nhẽ anh ta đang bày trò gì sao?

Không, trong lòng tôi có cái cảm giác nao nao bất ổn khó diễn tả... Dù anh ta có thông minh mưu lược đến đâu, cũng không thể nào bày ra chuyện lớn lao này...

Tôi vẫn chưa thoát được câu nào, thậm chí cổ họng cũng như ứ tắc lại, mắt chỉ mở to nhìn anh ta chằm chằm dò xét ngớ vực...

Anh ta nhìn tôi, dường như rất hiểu nội dung ý nghĩ và mọi nghi vấn tất yếu trong đầu tôi, trên đôi môi vẫn thoáng một nụ cười nhẹ, sau đó xoay người đi ra phía một người tùy tùng đang bưng một cái hộp lễ vật đựng trang sức quý. Anh ta cầm lên một cái khánh bằng ngọc thạch, xem qua cũng thấy vô cùng giá trị. Hướng lên phía An Dương Vương, anh ta tỏ ra cung kính thành tâm mà nói:

- Thưa bệ hạ, phụ vương của ta có trao cho ta khánh này, là bảo vật quốc gia, nói rằng khi ta đến gặp người vợ tương lai của mình, nhất định phải đeo tặng cho nàng, xin phép bệ hạ cho ta được hoàn thành tâm ý này trước...

An Dương Vương lập tức khẽ gật đầu. Anh ta nhanh chóng bước đến phía tôi, trước con mắt ngỡ ngàng của tôi, vòng tay qua cổ tôi đeo chiếc khánh. Anh ta cúi xuống bên cổ tôi, động tác như đang thận trọng cài hai đầu sợi dây với nhau. Dường như trên sợi dây đeo của chiếc khánh này có thoang thoảng một mùi hương liệu lạ, càng ngửi càng thấy quyến vào tâm trí, khiến đầu óc cứ vừa tỉnh rồi lại thoáng mơ mơ hồ hồ...

- Đừng nói gì cả...- Giọng anh ta khe khẽ bên tai – Trước mặt bệ hạ lúc này, ta hi vọng nàng không nhắc đến chuyện chúng ta đã từng gặp nhau... lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện...

Thì ra anh ta muốn nhân cơ hội nhắc nhở tôi như vậy... anh ta... thực sự là Trọng Thủy sao?

Có rất nhiều cảm giác từ mông lung, rối ren đến lo ngại trong lòng tôi nảy sinh. Đối với tôi chuyện trước mắt này nếu là sự thật thì nó sẽ không khác gì một cú đánh mạnh giáng vào đầu...

Nhân vật Trọng Thủy đáng để dừng trong lịch sử, lại là một người tôi từng quen trước, hơn nữa... lại chính là anh ta...

Những kí ức, những chuyện đã xảy ra giữa tôi và anh ta trong khoảnh khắc tái hiện, kết nối như một sợi dây liên kết ngày một rõ ràng...

Không phải là không có lý do... đêm hôm đó, thái độ rất lạ của anh ta..., tôi đã vô tình nói cho anh ta biết chuyện mình phải kết hôn với “Trọng Thủy”, và những gì anh ta trả lời, như thể anh ta hiểu rõ kẻ đó như chính bản thân mình... và cả những lời hàm ý anh ta vừa nói mấy hôm trước...

Anh ta chính là Trọng Thủy? Anh ta đã sớm biết tất cả?

Là như vậy sao? Làm sao tôi có thể chấp nhận thêm một sự thật đột ngột này...

Trọng Thủy... vậy trước đó anh ta đã lừa dối tôi... Lừa dối tôi thêm một lần nữa, mà còn vô cùng nghiêm trọng ... sự thật trước mắt này, có thực sự là quá phũ phàng?

Cõi lòng tôi vốn vì một chuyện mà trở nên tê tái, muốn tự đóng băng lại những miếng vết thương còn âm ỉ...

Ngày hôm nay, tôi lại như càng rơi vào một hố băng, sự thật này đủ để tôi cảm thấy lạnh toát người... Tôi rốt cuộc nên làm gì đây? Bây giờ tôi hoàn toàn hoang mang, đầu tôi muốn nổ tung thực sự...

- Công chúa, con làm sao thế? – Đột nhiên thấy tiếng An Dương Vương lo lắng thốt lên – Tại sao lại dờ dẫm, mặt trắng bệch như vậy?

- Con...con... – Tôi cảm thấy dù là thân thể hay tâm trí cũng đều khánh kiệt rồi, cả người như muốn ngã xuống.

Sự hoang mang hỗn độn trong suy tưởng của tôi, cộng với cái cảm giác mù mịt do mùi hương trên sợi dây đem tới khiến người tôi nhanh chóng lả đi. Một vòng tay rất nhanh đã nhân cơ hội đỡ lấy tôi vào lòng. Bên tai tôi vẫn còn nghe được loáng thoáng thanh âm của anh ta.

- Xin thứ lỗi thất lễ, bệ hạ!... Ta nghĩ rằng công chúa đã quá mệt mỏi hay vì hồi hộp lo lắng cho hôn sự, có lẽ nàng cần lui xuống nghỉ ngơi...

Đường như bệ hạ lúc này đang chứng kiến cũng tin là tôi vì bị kiệt sức hay mệt mỏi, ông nhanh chóng đồng tình và sai người đưa tôi trở về phòng nghỉ ngơi trước...

...

...

Sau khi tỉnh lại, tôi đã thấy mình nằm trong phòng công chúa, bên cạnh còn có An Dương Vương, gương mặt ông vẫn đầy lo âu.

Thấy tôi tỉnh lại, ông vội vã ân cần mà hỏi:

- Minh... à không, công chúa, con cảm thấy thế nào?

Tôi định ngồi dậy, chợt cảm thấy người vẫn như yếu ớt không xương, đầu óc tuy nhận thức được, nhưng vẫn có cảm giác lâng lâng hão huyền... Vì vậy dù cố gắng, tôi vẫn chỉ có thể khẽ xoay đầu sang phía ông, cố lắng tai nghe.

- Sao lại như thế này? Con quá lo lắng nên sinh bệnh rồi ư? Hay là do mấy hôm trước đi đường xa nên bị ốm...

- Con không sao mà... xin lỗi phụ vương... – Tôi khẽ đáp.

Tôi chợt nhớ ra định hỏi gì ông, cũng định nói với ông điều gì, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy đầu óc mù mịt không thể nhớ ra.

- Trọng Thủy của Nam Việt, quả là có ngoài sức tưởng tượng của ta! – Đột nhiên ông lại đề cập đến anh ta. – Tuy nghe đồn hắc cốt về ngoài xuất chúng, nhưng quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy. Có điều này nữa, như lời đồn, không phải hẳn là một kẻ thú tính ác ma thâm hiểm sao? Hôm nay những gì thể hiện ra, lại hoàn toàn cho ta thấy trước mặt là một vị thể tử đạo mạo phi thường, lại rất lễ độ đúng mực, quả thật khiến ta cũng phân vân... một người có vẻ ngoài hào hoa quân tử như vậy, chẳng nhẽ lại quỷ quyệt độc ác mất tính người...

Đầu tôi có những khái niệm mơ hồ... quỹ quyết độc ác ư?... anh ta dù rất tinh vi sâu sắc, nhưng tôi vẫn chưa từng thấy cái bản chất đến mức đó của anh ta... Nhưng anh ta cũng đã lừa được tôi đến tận giờ, ai biết được anh ta thực sự còn thâm hiểm đến đâu...

A, sao bây giờ tôi lại không tập trung suy nghĩ được gì thể này...

An Dương Vương lặng lẽ quan sát tôi rồi lại lên tiếng:

- Con đã chấp nhận nhiệm vụ vô cùng gian nan này nhưng ta vẫn thực sự hi vọng con có cơ hội được hạnh phúc, dù là cơ hội nhỏ nhoi. Lúc này khi Trọng Thủy trước mặt ta đầy kiên nghị và thành tâm nói rằng sẽ chăm sóc cho con, sẽ giữ gìn liên minh hòa hảo giữa Âu Lạc và Nam Việt, bản thân ta cũng tự nhiên cảm thấy an tâm, mặc dù lẽ ra ta nên luôn cảnh giác nghi kỵ trước bọn họ. Chỉ là, không hiểu sao ta cảm thấy Trọng Thủy này, khí chất, thần thái hoàn toàn giống như kẻ trượng phu đáng tin cậy, lại đầy vững vàng uy tín của một bậc vương tử... đúng là không biết nên miêu tả ra sao, những gì hấn biểu đạt ra ngoài không để người ta phải dè chừng, dường như đó là những lời thật tâm... Nếu không phải như vậy, thì chỉ có thể là do hấn quá tinh vi cao thủ, đến việc diễn tả ra bên ngoài cũng khéo léo, gấp cả ngàn lần những sứ giả khôn ngoan ta từng gặp...

- Phụ vương... muốn tin ư? Đừng...!

Không, tôi nghĩ vẫn nghĩ rằng không thể tin anh ta... người như anh ta, nhất định không thể tin được. Trước hết vì đó là Trọng Thủy mà tôi đã biết trước trong sử sách, thứ hai là vì tôi đã từng chứng kiến sự thâm thúy tinh vi của anh ta... anh ta đã lừa dối tôi...

- Ta cũng không rõ nữa! – An Dương vương thở dài – Nhưng ta thực tâm suy nghĩ rằng, nếu như có cơ hội cho con tìm được hạnh phúc và sống thanh thản hơn, không cần lo đến những mưu đồ chính trị thì quả là tốt, hơn nữa, không phải sự tình cũng sẽ tốt hơn sao, giá mà hòa bình bền vững thực sự có thể thiết lập, nhân dân có thể an cư lạc nghiệp, đó là điều mà ta hướng đến... cuộc hôn nhân này, dù sao cũng rất quan trọng...

Tôi muốn lên tiếng nói một vài điều gì đó, nhưng mỗi lúc lại cảm thấy giống như sắp tiếp tục mê man...

An Dương Vương nghĩ tôi còn mệt mỏi, ông quyết định rời đi để tôi nghỉ ngơi, còn dặn tôi cố gắng tỉnh dưỡng, mau chóng lấy lại sức để ngày mai có thể lên đường...

Cứ mê lại tỉnh, đến cảm giác ở từng đầu ngón tay cũng như không có ... Vẫn có mùi hương nhẹ nhàng nào đó quần quanh không khí thở của tôi... chỉ biết rằng tôi càng cố hít thở, lại càng cảm thấy mơ hồ...

Tôi không mất hẳn ý thức, chỉ là cảm thấy chốc chốc mới tỉnh táo, chốc chốc đã như lạc vào cõi mê.

Có tiếng bước chân bên ngoài cửa, một giọng cung nữ truyền vào:

- Công chúa, thế tử Trọng Thủy muốn đến thăm người!

Sau đó cánh cửa mở ra, lại là giọng cung nữ đó:

- Có lẽ công chúa vẫn đang nghĩ, thật phiền thế tử...

- Không sao, ta vẫn có thể ngồi đợi ...- Tôi nghe thấy âm điệu có vẻ lịch thiệp của anh ta – Dù sao hôm nay đến diện kiến nàng, mà lại chưa thể trò chuyện lời nào, trước hôn sự không phải nên tìm hiểu đối phương rõ hơn sao? Dù nàng còn mệt mỏi không thể tiếp chuyện, ta vẫn muốn bày tỏ chút quan tâm này...

- Vậy xin mời thế tử!

Mấy cung nữ nhanh chóng lui đi . Bóng dáng anh ta từ từ bước đến bên tôi sau khi cánh cửa đã khép lại.

Trên giường, tôi cố mở to và điều khiển đôi mắt lơ đãng. Trước mắt tôi là một thân hình cao lớn đang ngồi bên cạnh giường, gương mặt hoàn mỹ lãng tử hơi cúi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn tôi... Một nụ cười nhẹ thâm thúy trên môi cùng với âm sắc đầy mê luyến:

- Cảm thấy thế nào?

- Anh... đã làm gì tôi? – Tôi nhìn anh ta dè chừng xen lẫn khó chịu, đôi môi thốt lên những tiếng nhỏ và đứt quãng.

- Ta không có ý xấu gì với nàng, chẳng qua muốn nàng giữ yên mọi chuyện một lúc, trước khi chúng ta có thể nói chuyện... – Anh ta đặt tay lên chiếc khánh trên cổ tôi – Cái này, ta cũng không muốn dùng với nàng...

Nói rồi anh ta tháo nó ra, lấy khăn gói lại rồi bỏ vào trong người.

- Loại hương liệu này đúng là rất dễ gây hoang mang đầu óc cho phụ nữ, dù sao cũng xin lỗi nàng...

Cái khánh vừa được tháo ra, mùi hương xung quanh tôi không còn, tự dưng cái cảm giác lâng lâng mơ hồ cũng dần không còn nữa. Tôi dần dần thanh tỉnh, chân tay vừa có cảm giác trở lại, tôi lập tức ngồi bật dậy.

Một sự dè chừng cao độ trong lòng tôi dâng lên, tôi vội lấy thanh kiếm ngắn vẫn mang theo bên mình, rút ra chìa về phía anh ta. Anh ta vẫn hoàn toàn bình thản, nụ cười vẫn đọng trên môi, thái độ không có gì nao núng.

- Đừng nói chuyện bằng những thứ này, hay nàng muốn cho ta xem nàng đã lợi hại đến đâu rồi? Một thời gian không gặp, nàng thay đổi nhiều quá!

Tôi vẫn nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi kỵ, vẫn cảm chắc thanh kiếm trong tay để phòng bị. Anh ta nhẹ nhàng đưa ngón tay trở vừa vẫn đặt trước mũi kiếm, điềm nhiên mà nói:

- Ta cho rằng nàng vẫn chưa đủ để đối phó lại ta đâu, sau này cũng đừng cố dùng kiếm hay có ý định sát thương ta bằng cách đơn giản như vậy!

Ngón trở anh ta trong chớp mắt nhanh lẹ xoay một vòng tròn nho nhỏ, thanh kiếm đã rời khỏi tay tôi rơi xuống đất.

Tôi trong lòng dâng lên cảm giác e sợ hoang mang hơn, Trọng Thủy này, anh ta không phải là kẻ đơn giản. Dù là tấn công anh ta hay đơn thuần là tự vệ, tôi vẫn chưa có đủ khả năng. Dù tôi có tập thêm một thời gian dài nữa, liệu có chắc có cơ hội chống lại anh ta?

- Còn chuyện này nữa ta phải nhắc trước với nàng...- Anh ta lại đột nhiên lên tiếng, lần này âm điệu nghe vẫn thông thả nhưng lại dần chuyển sang sắc lạnh ghê sợ, trên gương mặt cảm xúc cũng đột nhiên biến đổi như trở thành một con người khác – Ta ghét những kẻ chìa kiếm vào ta, đặc biệt là phụ nữ...

Trong mắt anh ta đột nhiên ánh lên một tia nhìn tà ác khó lường, khiến trong giây lát tôi cảm thấy lạnh sống lưng lẫn cứng đờ toàn thân. Chỉ trong nháy mắt vậy thôi mà anh ta đã thể hiện ra nét mặt tàn khốc như vậy sao? Nét mặt của loài ma quỷ! Đường như tôi đã cảm nhận được...

Đây mới là bộ mặt thật của anh ta?

Cảm giác thật khiến người khác ớn lạnh kinh hãi. Tôi sức nhớ đến những gì anh ta đã nói đêm hôm đó, chính anh ta đã nói Trọng Thủy thực sự là một kẻ thâm độc vô nhân tính... còn nữa, anh ta còn kể về mình nhiều hơn với những chuyện khủng khiếp đã làm...

Nhớ đến đây, toàn thân tôi bỗng run rẩy. Dù cố tự trấn an cũng không dễ dàng với đi chút nào cảm giác sợ hãi cao độ xen lẫn tăng cường đề phòng...

Thế nhưng ngay sau đó, gương mặt anh ta lại ung dung trở lại, ánh mắt cũng nhanh chóng chuyển sang đầy thiện cảm. Anh ta tự ý đưa tay mân mê những lọn tóc lò xo xòa trước trán tôi, đôi môi tự mỉm cười như đang thưởng thức.

Dù là như vậy, tôi làm sao có thể hết kinh hoàng, thậm chí còn kinh hoàng hơn khi chứng kiến một người có thể thay đổi bộ mặt nhanh đến vậy. Vẫn tràn ngập e dè sợ hãi, nhưng lại không dám có phản ứng gì, dù là gạt tay anh ta ra. Bây giờ đã biết thân phận lẫn bộ mặt thật của anh ta, tôi không thể không có những nhìn nhận khác...

- Không cần quá lo, nàng tốt hơn hết vẫn cứ sống như chính mình là được, ta thích điều đó! Có điều...

Anh ta ngưng lại lời nói trong giây lát, những ngón tay dài lướt qua sống mũi rồi lướt xuống làn môi tôi như treu chọc, ánh mắt anh ta có chút phóng đảng, tuy nhiên lời nói vẫn đầy hàm ý nửa như đe dọa trước:

- Lần trước nàng nói cũng đúng, ta không còn là Tiểu Thần Long của nàng nữa, đã bước chân vào con đường này, nàng buộc phải chứng kiến con người thật của ta...

Khi ngón tay của anh ta lướt đến cằm, anh ta tiện thể dùng những ngón tay đó nâng mặt tôi lên, vừa vịn để đối diện với anh ta ở một góc đẹp.

- Bướng bình, trong sáng, cổ chấp, lạnh lùng ở nàng ta đều thích... và đôi khi cũng nên để nàng ngoan ngoan như thế này một lúc...

Anh ta hôn tôi.

Tôi không chống cự, không phản ứng... Một phần là vì tôi trong lòng lúc này còn đầy hoang mang sợ hãi con người thật của anh ta, cũng biết chắc chống cự chỉ có thể là vô vọng...

Một phần quan trọng nữa, tôi cũng không có ý định chống cự. Đối với những chuyện này, tôi nên cảm thấy vô nghĩa...

Một nụ hôn ư?

Trái tim đã mệt mỏi bất lực, dường như nó cũng muốn nghỉ ngơi, phó mặc tất cả rồi...

Khi được hôn, nếu trái tim không hồi hộp rung động, thì nụ hôn đó có còn nghĩa lý gì chứ?

Tôi mặc kệ cho anh ta tùy ý hôn, cố mặc kệ cho đôi môi, đầu lưỡi của anh ta có điều luyện đến đâu... tôi vẫn như thả hồn mình vào một thế giới trống rỗng...

Thậm chí ngay cả khi bàn tay của anh ta bắt đầu không yên vị, như con rắn khéo léo luồn vào dưới từng lớp áo... tôi chỉ bất ngờ trong thoáng chốc rung mình kinh sợ, nhưng lại nhanh chóng từ bỏ cái ý định chống cự...

38. Chương 38: Con Người Thật

Đôi môi anh ta rời khỏi môi tôi trong giây lát, hơi thở nóng bỏng vẫn phả trên gương mặt lạnh cảm của tôi...

- Muốn đối xử lạnh nhạt với ta như vậy sao? – Trong đôi mắt anh ta phản phát sự không hài lòng, tuy nhiên ngay sau đó lại chuyển biến tinh vi, giọng nói cũng thêm phần ma mị đầy hàm ý – Cô gái, nàng muốn ta phải nồng nhiệt hơn với nàng sao?

Tôi im lặng, hàng mi sụp xuống, không thèm nhìn vào mắt anh ta, cố giữ thái độ thờ ơ đứng đưng đến cùng. Ngay cả việc tìm cách né tránh đôi môi anh ta đang một lần nữa chậm chậm phủ xuống tôi cũng không màng đến.

Anh ta ngưng lại ngay trước khi đôi môi kịp chạm vào môi tôi...

- Không đáp lại cũng không phản kháng, tỏ ra không thái độ sao? – Gương mặt anh ta ngay tức khắc trở nên u ám đáng sợ, giọng nói cũng thay đổi, âm điệu nghe vẫn dịu nhẹ nhưng lại ngầm chứa đựng ý tứ đe dọa thâm sâu – Nếu bây giờ không phải còn là trước hôn lễ, ta nhất định không để nàng có thể hờ hững như vậy... nghe đây, một khi ta đã làm cho nàng gần gũi với ta hơn như thế này... ta không tin lúc đó tâm trí nàng lại có thể tự do lơ đãng hay suy nghĩ đến chuyện khác ...

Tôi gần như hiểu được ý tứ sâu xa của anh ta. Đôi mắt tôi bỗng chốc hỗn loạn sợ sệt, nhưng vẫn chỉ tự nắm chặt lấy trong tay một góc y phục đang xộc xệch, vẫn cố im lặng như trước.

- Biết vậy là được rồi! – Trên môi anh ta lại khẽ cười xoa dịu an ủi, bàn tay từ từ chĩnh lại y phục cho tôi – Ta đã chấp nhận nàng, không quan tâm nàng là thật hay giả, nàng cũng phải hiểu rằng ta không muốn cưới một hình nộm vô tri giác... ta không quan tâm trước giờ nàng có thích ta không, hay thậm chí nàng đã từng yêu thích ai rồi bị tổn thương dẫn đến tiêu cực như thế này, bây giờ... ta chỉ cần thời điểm bắt đầu mới này giữa hai chúng ta...

Nghe đến đây, cõi lòng lẽ ra đang thờ ơ của tôi lại không tránh khỏi kinh ngạc, nghi vấn lẫn lo âu. Tôi mới giật mình nghĩ đến... anh ta thực sự đã biết cuộc hôn nhân này là giả, biết tôi chỉ là thể thân của công chúa rồi sao? Rốt cuộc anh ta đã biết những gì và đang suy nghĩ những gì?

- Anh... ngay từ đầu đã đoán biết tôi là công chúa giả sao? Vậy tại sao anh lại chấp nhận? – Tôi lúc này mới lo âu ngược lên nhìn anh ta mà hỏi.

- Lần trước ta đã nói, khi gặp lại nàng, ta đã hoàn toàn lựa chọn quyết định này. Bây giờ ta sẽ nói cho nàng nghe một số điều, có thể khiến nàng kinh ngạc hay thậm chí dè chừng, căm ghét ta hơn, nhưng không sao, đối với ta, kể từ sau ngày hôm nay sẽ là một khởi đầu mới...

Dù trong lòng đã đầy nghi kị đề phòng anh ta, nhưng mỗi khi nghe anh ta giải thích đến một chuyện, tôi lại càng cảm thấy hãi hùng hơn về con người này...

Anh ta đã nói với tôi, trước giờ anh ta đã từng sắm vai một thương nhân hay lãng khách đi khắp các quốc gia lân cận thăm dò, trong đó mối quan tâm đặc biệt của anh ta chính là Âu Lạc.

Cái ngày tôi và anh ta tình cờ gặp nhau... lần đó là anh ta đã lặn xuống xem xét nghiên cứu hệ thống cung cấp, tháo thoát nước, đề điều thủy lợi của người Âu Lạc ...

Anh ta cũng dễ dàng đoán được cô gái ngây thơ bồng bột như tôi không phải là thần nữ gì cả, đơn thuần chỉ là một biểu tượng...

Anh ta còn nói, anh ta đã gặp công chúa thật, nàng còn cả tin, mù quáng hơn cả tôi... chỉ một hồi quan sát, khéo léo trò chuyện và gợi hỏi, anh ta đã đoán ra thân phận chính xác của nàng...

Anh ta nghe tôi vô tình kể lại chuyện cầu thân với Nam Việt, anh ta sớm đoán ra tôi sẽ trở thành thể thân. Những chuyện anh ta kể cho tôi về “Trọng Thủy” lúc đó là để tôi từ bỏ ý định dẫn thân vào cuộc hôn nhân chính trị tàn khốc này...

Gửi cho tôi hài thiêu chỉ vàng, cũng là một phần để gợi ý tôi cho nghĩ ra Trọng Thủy chính là anh ta... câu chuyện ném hài xuống nước giữa tôi và anh ta...

Anh ta cũng xuống phía nam để tìm công chúa thật, nhưng chưa tìm được nàng đã gặp tôi trước... thay vì cố quyến rũ công chúa thật để có một cuộc hôn nhân chính trị hoàn hảo, anh ta đã thay đổi ý định, quyết định chọn tôi...

Đó là tất cả những gì tôi chưa được biết...

Anh ta... thực sự là một nhân vật đáng khiếp đảm, tất cả những gì anh ta suy đoán và toan tính thực sự quá ghê gớm...

Tôi sợ con người này...

Anh ta quả nhiên là kẻ quỷ quyệt khôn cùng... kể cho tôi sự thật này, không biết trong lòng anh ta đang có ý đồ gì?

Anh ta nói anh ta đã chọn tôi? Nếu như anh ta chọn công chúa thật, thì thực sự công chúa ngây thơ mù quáng đó sẽ dễ dàng bị anh ta lợi dụng, lừa dối như trong lịch sử...

Đây rốt cuộc có phải là một điều may mắn với thời cuộc và vận mệnh đất nước không?

Tại sao tôi lại thay thế nàng... tôi có thể đối phó thế nào đây với con người ghê gớm này...

...

...

Dáng vẻ hỗn loạn, hoang mang, thân hình khẽ run rẩy của tôi in trong đôi mắt sâu thẳm khó lường của anh ta. Anh ta đã nói ra tất cả những điều đó một cách bình thản như thế ư? Anh ta bây giờ đã thể hiện ra con người thật của mình...

Im lặng một hồi, anh ta lại đưa tay mân mê thưởng thức những lọn tóc trước ngực tôi, đầy dịu dàng thành ý mà nói:

- Ta đã nói, ngày mai sẽ là khởi đầu khác. Ta cũng đang hi vọng... biết đâu mình cũng có thể sống thanh thản, không cần phải toan tính... nàng không phải công chúa thật cũng tốt, giữa chúng ta càng có ít ràng buộc hay những mối bận tâm... Ngày mai, ta có thể thử sống một ngày thoải mái, thử phó mặc tương lai cho ông trời...

Trong đôi mắt đang nhìn thẳng vào tôi, dường như thoáng qua một tia hi vọng mơ hồ, ánh mắt anh ta mỗi lúc một âm áp, lại như đang chờ đợi.

Tôi nhất thời cũng bị ngỡ ngàng trước biểu cảm đó, nhưng ngay sau đó tự nhắc nhở bản thân mình không thể dễ dàng bị mê hoặc...

- Không... tôi không thể nào tin anh được nữa... mỗi lần gặp anh thì lại có một sự thật phơi bày, ai biết anh là người đáng sợ đến mức nào? – Tôi nhìn anh ta đầy nghi kỵ, âm điệu lạnh nhạt, tự bác bỏ những lời nói có vẻ chân tình khó hiểu kia...

- Đã từng đáng sợ thế nào, không phải ta đã từng nói rồi sao? – Anh tự cười nhạt, thái độ thất vọng khi thấy phản ứng vô tình của tôi như vậy – Những gì đêm đó ta kể cho nàng đã đủ chứ? – Giọng điệu anh ta dần biến chuyển, lạnh lẽo ghê người ...

Những gì anh ta đã kể cho tôi, những chuyện đó chính là về “bản thân” anh ta sao?... Một cô gái đã phản bội anh ta, gạt bỏ, xem thường tình cảm của anh ta, thậm chí khi cô ta đã trở thành mẹ kế của anh ta, vẫn bị anh ta hãm hiếp rồi nhấn chìm xác thành nhiều mảnh... Một cô gái muốn lợi dụng anh ta, cũng bị làm nhục, phản uất mà tự tử, nhưng cả người yêu của cô gái ấy cũng không được buông tha...

Kể ác ma vô nhân tính đó... thực sự không phải là ai khác mà là người đang ngồi ngay trước mặt tôi đây sao? Anh ta thực sự đã làm những chuyện đáng ghê tởm như vậy sao?

Trong thâm tâm tôi không tránh khỏi việc dâng lên những cảm giác căng hỗi hùng, thêm một chút ghê rợn đến phát ón... thật đáng sợ...

Tại sao một con người có vẻ ngoài đẹp dễ thoát tục đến vậy mà tâm địa lại ác độc khó lường... Bên ngoài là thần tiên, bên trong là ma quỷ...

- Ta không hi vọng nàng trở thành cô gái tiếp theo có kết cục như vậy... – Anh ta lại bình tĩnh nhìn tôi mà nói, thái độ dường như coi những việc đó không còn nghiêm trọng là mấy, hay gần như không còn liên quan – Nàng đã làm sống lại cảm giác trong lòng ta, có thể khiến ta chú ý, tác động đến ta... cho nên, ta đã nói tất cả với nàng, hi vọng nàng có thể hiểu...

Hai bàn tay anh ta áp lên má tôi, khẽ xoay đầu tôi lại, khiến tôi buộc phải nhìn thẳng vào anh ta. Lần này ánh mắt của anh ta lại xoáy rất sâu vào mắt tôi, đôi mắt đó ngập tràn nhiều loại hàm ý. Có hi vọng, có thiện cảm, có trân trọng, ... nhưng cũng có sự ngấm ngầm cảnh báo đe dọa... giống như giữa trời xanh nắng ấm áp, vẫn có mầm mống một cơn phong ba giống tổ có thể kéo đến nuốt chửng tôi bất cứ lúc nào...

- Được rồi, nàng cũng mệt mỏi rồi, hãy nghỉ đi, tối nay ta sẽ đến đây trước rồi cùng nàng đến tham dự tiệc chiêu đãi của triều đình...

Lại giống như những lúc bình thường dịu dàng tử tế, anh ta khẽ đặt tôi nằm xuống giường, thậm chí còn cẩn thận kê gối, đắp chăn ngang ngực... một cách rất chu đáo, ân cần như chăm sóc một đứa trẻ. Tôi chỉ biết mở to đôi mắt còn đầy hỗn loạn nhìn anh ta dần dần bước đi.

Con người này, thực sự đem đến cho người ta một nỗi sợ hãi, một cảm giác bất an, e ngại từ thâm tâm...

Dù vẻ ngoài có hào nhoáng đến đâu, dù cử chỉ của anh ta có lịch thiệp đến đâu... Giờ phút này, khi đã biết được thân phận thật của anh ta và phần nào cảm nhận được sự tồn tại của một mặt trái bên trong anh ta, lòng tôi mơ hồ hiện ra cái linh cảm không tốt đẹp chút nào...

Buổi chiều tối.

Lúc này tôi lại ngồi trước gương để mấy người cung nữ trang điểm lại ỳnh. Một lát nữa thôi, là bữa tiệc thân mật An Dương Vương và triều đình tổ chức để đón tiếp sứ giả đồng thời tiễn đưa công chúa xuất giá.

Vì để tránh lỡ ngày đẹp, cộng với một lý do sâu xa là tôi chỉ là công chúa giả, các thủ tục ở nước ta được An Dương Vương cố gắng sắp xếp nhanh gọn và tránh khoa trương.

Mái tóc tôi được buông ra phía đằng sau để họ chải. Một chồng xiêm y đủ màu sắc được đặt trước mặt để tôi ngắm nghía, chọn lựa. Tôi lúc này lại không cảm thấy có cảm xúc gì với chúng. Từ lúc sắm vai công chúa này, quần áo đẹp ngày nào cũng nhìn thấy rồi, thành ra thấy nó cũng chỉ là cái vỏ bọc mà thôi, có thể làm bản thân mình đẹp dễ hơn, nhưng mặc vào trong lòng cũng chẳng thực sự vui lên được...

- Công chúa, hôm nay người thích kiểu tóc gì? – Cung nữ phía sau tôi vừa cẩn thận chải, vừa hỏi ý của tôi.

- Kiểu gì cũng được, các chị cứ làm đi... – Tôi hồ hững đáp.

Vừa lúc đó có tiếng người truyền vào, báo tin thế tử Trọng Thủy đến.

Anh ta ung dung bước vào, từ dáng vẻ đến phong thái vẫn hào hoa lịch thiệp, thoát tục phi phàm... Thêm một nụ cười nhẹ trên môi, anh ta quả nhiên thừa khả năng khiến người khác mới nhìn vào phải bị cuốn hút và nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Những cung nữ đang chải đầu cho tôi cũng nhìn anh ta không chớp mắt...

- Nàng vẫn chưa chuẩn bị xong ư? – Anh ta bước đến, dịu dàng hỏi han.

Một cung nữ vội mang ghế mời anh ta ngồi đợi, thế nhưng anh ta lại khẽ lắc đầu.

- Các người cứ ra ngoài trước đi! Việc còn lại để ta là được...

Các cung nữ lúng túng nhìn nhau. Anh ta bước qua phía sau lưng tôi, nhẹ nhàng cầm lợn tóc của tôi lên, tay kia cầm lấy chiếc lược, điềm nhiên giải thích:

- Ta có thể chải tóc cho nàng, ta muốn tự tay làm việc nhỏ này cho người vợ của mình...

Câu nói của anh ta khiến mấy người bọn họ đều ngớ ngàng, sau vài giây, gương mặt càng tràn ngập ngưỡng mộ. Thậm chí khi lui ra ngoài rồi, họ vẫn còn xuýt xoa...

Trong phòng lại chỉ còn tôi và anh ta. Tôi cố làm ra vẻ tĩnh lặng, đôi mắt đăm đăm nhìn vào trong gương, trong lòng không tránh khỏi cảm giác dè chừng anh ta, nhưng lại tự nhủ bản thân nên tỏ ra điềm tĩnh thờ ơ...

Anh ta vẫn im lặng, ánh mắt có vẻ trầm mặc... Bàn tay anh ta vẫn tỏ ra dịu dàng nâng niu từng lợn tóc của tôi, khéo léo chải từng đường, vừa chải vừa vuốt, giống như đang tự thưởng thức...

- Trước đây, ta từng ngày nào cũng chải tóc ột người... – Đột nhiên anh ta lên tiếng, giọng điệu tưởng chừng như đang hoài niệm xa xăm – Ta rất thích việc đó, thậm chí muốn học cách tết tóc phụ nữ để tự tay tết tóc cho nàng...

Một chút nghi hoặc dâng lên trong tôi. Người con gái đó, có phải là cô gái anh ta từng yêu.

Biểu hiện của anh ta lạ lùng đến như vậy... cô gái đó, nhất định có vị trí vô cùng quan trọng với anh ta... người con gái mà khiến cho anh ta muốn tự tay chải tóc ối ngày sao?

Anh ta ngưng chải tóc, lại thả cho những lợn tóc đã được chải mượt buông xuống vai tôi. Bàn tay từ từ vòng qua gáy, những ngón tay cùng với mu bàn tay vuốt ve gò má tôi... Tôi cảm thấy khó chịu, khẽ đưa tay gạt tay anh ta...

- Cô gái đó... anh đừng nói là trong câu chuyện anh từng kể... cô gái đã từng chăm sóc cho anh, là cô gái đầu tiên anh yêu nhưng lại phản bội anh đấy chứ? – Tôi tỏ ra bình tĩnh mà lên tiếng.

- Đúng vậy! – Anh ta bình thản thừa nhận, đôi môi không quên nở một nụ cười chua chát.

Giây lát sau, đôi mắt lại phảng phất những tia nhìn tàn nhẫn âm u...

- Khi nàng ta phản bội ta, tìm cách trở thành mẹ kế của ta, nàng ấy cũng chỉ bằng tuổi nàng bây giờ... ta lúc đó như một đứa thiếu niên chỉ biết ôm nỗi oán giận... – Ngón cái của anh ta mân mê trên cằm tôi, miệng vẫn từ từ kể lại – Lúc đầu nhìn thấy nàng, quả thật có những điểm tương đồng với nàng ấy... vóc dáng, kiểu gương mặt...

- Cho nên anh mới tiếp cận tôi sao? – Tôi cười nhạt – Hay anh quả thật muốn tìm một thể thân cho cô gái anh không có được tình cảm đích thực đó?

- Trái tim chân thành của ta đã từng chết... thậm chí khi ta có cảm giác với người con gái thứ hai, nhưng lại là người muốn lợi dụng ta... cảm giác đó cũng không còn tồn tại được lâu... cho đến sau này, ta đã không còn cảm giác đặc biệt nào với phụ nữ... nàng có lẽ là sự xuất hiện hoàn hảo... ấn tượng sau khi tiếp xúc với nàng còn mạnh mẽ hơn những gì tương đồng với người đó, tính cách của nàng, cách mà nàng đối xử với ta thay đổi sau mỗi lần gặp mặt ... thực sự khiến ta có cảm giác rất lạ... giống như...

Bàn tay anh ta lướt xuống dưới, ngay phía trước khuy cài áo, gẩy ngón tay khẽ bung nó ra. Tôi trong khoảnh khắc giật mình kinh hãi.

- Ta muốn có nàng, muốn khám phá tất cả về nàng...! – Giọng anh ta đầy mê mị bên tai.

Ngay sau đó anh ta với tay phía chồng y phục, lấy ra một bộ xiêm y màu đỏ, ướm nó lên người tôi, trên môi nở nụ cười nhẹ hài lòng:

- Màu này đi, ta thích...nó rất hợp với nàng...

- Đến việc tôi mặc gì anh cũng muốn quyết định sao? – Tôi lạnh lùng đáp lại, đồng thời đứng dậy, cài lại khuy áo, nghiêm túc nhìn anh ta – Có lẽ bây giờ tôi nên thẳng thắn nói lại với anh: Đừng tùy ý chạm vào tôi như vậy! Đừng nghĩ tôi không chống cự là tôi không cảm thấy khó chịu!

Phải, trong lúc tôi cảm thấy mệt mỏi về cả thể xác hay tinh thần, anh ta dường như vẫn muốn nhân cơ hội tiếp xúc tôi quá mức. Đến bây giờ tôi lại cảm thấy khó chịu, dường như mọi thứ anh ta muốn đã đi quá xa...

Tôi mệt mỏi, tôi muốn buông xuôi... Thế nhưng mỗi lần anh ta chạm vào tôi như vừa rồi, cảm giác bất ổn, sợ hãi lần dè chừng không ngừng kéo đến... Có cái gì đó không ổn...

Từ đáy lòng tôi, vẫn có cái gì đó không ổn... Không hiểu tại sao...

- Tôi nghĩ mình nên đường hoàng nói cho anh biết quan điểm của tôi... – Tôi bình tĩnh đồng ý – Tôi không thích anh, lúc trước chỉ cần nghe đến cái tên “Trọng Thủy” tôi đã cảm thấy căm ghét sẵn rồi, tôi không muốn hi vọng gì vào chuyện này... Phải, đây đơn thuần là một cuộc hôn nhân chính trị, không phải hai bên đều biết rõ sao? Vì vậy, tôi nghĩ chúng ta chỉ nên duy trì danh nghĩa vợ chồng sau này !

Đúng là từ khi biết được câu chuyện này, tôi đã ghét nhân vật Trọng Thủy, những quan điểm phân tích nhân vật của tôi từng thể hiện rõ điều đó. Và bây giờ, khi đã đối mặt với anh ta, cảm giác đó vẫn không sai lạc đi, chỉ có thể thêm phần dè chừng nghi kỵ hơn mà thôi...

Dù trước đây tôi đã từng coi anh ta là bạn, từng ngưỡng mộ anh ta... nhưng chưa chút thay, đó cũng chỉ là một cái vỏ bọc giả tạo của anh ta mà thôi... Rơi vào tình cảnh này, mọi thứ đều đã thay đổi...

Không gian xung quanh tôi và anh ta đột nhiên yên lặng đáng sợ một hồi. Tôi nhìn anh ta chằm chằm dò xét, dường như có sự bất an mỗi lúc một dâng lên trong lòng...

Gương mặt anh ta lạnh tanh, đôi mắt đẹp dờ dề nhắm lại. Anh ta cứ đứng đó một hồi lâu. Đôi mắt như đang ẩn chứa hàm ý suy tư sâu xa kia khẽ dẫn di chuyển ánh nhìn, thu bóng dáng tôi vào tầm mắt.

Trong khoảnh khắc ánh mắt anh ta chạm vào ánh mắt tôi, tôi như bị một tia băng giá cùng cực âm u xuyên qua, cảm giác ớn lạnh từ trong thâm tâm đến cơ thể.

Anh ta trông cực kỳ âm u... Cái u ám này, chẳng biết rõ là bản thân anh ta đang bị dằn vặt hay anh ta đang muốn dùng cái sự sắc lạnh đáng sợ đó để ngầm đe dọa người...

- Thú vị lắm ! – Đột nhiên anh ta bật cười, gương mặt tuấn tú hào hoa lại đột biến xuất hiện cảm xúc rạng rỡ, thần thái lại ung dung ngời ngời như bình thường . – Tính cách của nàng luôn như vậy...

Anh ta xoay người vừa bước đi vừa nói :

- Thấy nàng có vẻ chưa quyết định được, ta định tự tay kết tóc cho nàng, cũng định tư vấn cho nàng trang phục, nhưng xem ra lại khiến nàng khó chịu với ta hơn rồi... ta sẽ đợi ở ngoài vậy! - Bước chân đi đến cửa, anh ta lại ngoảnh đầu lại lần nữa mà nói thêm, giọng điệu có vẻ đầy hàm ý chân thành – Minh Hà, ta...

những gì ta đã nói cho nàng, mục đích lớn nhất để nàng có thể hiểu ta nhiều hơn, kể cả nàng có thấy nghi kị dè chừng ta... con người thật của ta, dù không thể tốt đẹp như Tiểu Thần Long lần đầu nàng gặp, nhưng mà...

Ngưng lại một chút, ánh mắt anh ta lại lướt qua tôi thêm một giây nữa, lời nói trên môi cuối cùng cũng buông hết ý:

- Ta đang mơ hồ hi vọng, mỗi ngày tiếp sau đối với nàng, ta lại càng gần hơn với hình tượng đó...

39. Chương 39: Hấn Trở Về

Bữa tiệc chiêu đãi thân mật của triều đình...

Lúc anh ta cùng tôi bước vào, mọi người đã ngồi sẵn ở bàn tiệc... An Dương Vương ngồi ở ghế chính giữa, phía bên cạnh ông còn vị trí trống dành cho tôi...

Ghế trống của anh ta chính là vị trí dành cho thượng khách của triều đình...

Tôi lẳng lặng bước về chỗ dành ỳnh, chợt thấy anh ta cầm lấy cánh tay ngăn lại:

- Khoan đã, công chúa... – Nói rồi anh ta lại nhìn về phía An Dương Vương đầy lịch sự, thành ý mà khẩn cầu – Thừa bệ hạ, sắp tới đây công chúa cũng sẽ trở thành vợ ta, người cũng sẽ trở thành nhạc phụ của ta, liệu có thể cho phép ta được ngồi gần hơn phía người và công chúa, tạo thêm cảm giác gia đình thân thiết được không ạ?

Lời đề nghị thiết thực đó đúng là không thể khiến người ta chối từ. Vì vậy tôi lại phải ngồi cạnh anh ta...

Trên bàn tiệc bày không biết bao nhiêu sơn hào hải vị, đặc sản của nước ta để tiếp đãi Trọng Thủy và các sứ thần, loại rượu thơm ngon nhất cũng không phải là ngoại lệ, cứ khi có người uống cạn chén, các cung nữ phục vụ đứng sau lại rót đầy vào...

An Dương Vương cùng các sứ thần trò chuyện trong không khí có vẻ hòa hảo, những chuyện đem ra đều là nói về tương lai hai nước, hai bên đều tỏ ra rất thiện ý...

Tôi chỉ ngồi yên lặng, nếu sứ giả có hỏi chuyện gì thì cố mỉm cười trả lời.

Bên dưới bàn, những ngón tay anh ta vẫn tự ý đan vào bàn tay tôi. Dù bàn tay đó có ấm áp, nhưng tôi không cảm thấy hơi ấm truyền vào được cõi lòng, chỉ làm tôi thấy bất tiện và khó chịu...

Tiệc đã được một hồi, cõi lòng trống trải của tôi đột nhiên mơ hồ một linh cảm gì đó rất lạ...

Không hiểu sao, cứ có một ngọn lửa nhen nhóm bên trong ...

Đúng lúc đó, từ bên ngoài, một người lính chạy vào, gương mặt còn đầy ngạc nhiên báo tin:

- Muôn tâu bệ hạ, Cao Lỗ tướng quân... đã trở về ạ!

Tôi ngay lúc đó giật mình kinh ngạc. Hấn... trở về ư? Đúng lúc này sao? Đường đột như vậy, khiến tôi như chưa thể tưởng tượng được...

Tôi chưa kịp nghĩ gì thêm, đã thấy bóng dáng của hấn từ ngoài cửa lớn bước vào.

Hấn bước vào rất vội vàng, chưa kể đến bộ dạng hấn lúc này, hoàn toàn khác với hình ảnh của hấn một tháng trước...

Một tháng đã không gặp...lúc nhìn đủ gần thế này thấy gương mặt hấn có vẻ tiêu tụy đi, hơn nữa lúc này dáng vẻ thật giống một kẻ mới cấp tốc vượt đường xa đến đây, mồ hôi còn lấm tấm trên trán...

Tuy nhiên nhìn tổng quan, hấn vẫn cao lớn, đẹp đẽ phong trần... Cái chút vội vã khó hiểu này của hấn càng khiến hấn thu hút hơn...

- Bệ hạ, thần đã trở về! – Hần nhìn về phía An Dương Vương mà nói.

Nhưng giây lát tiếp theo, ánh mắt hắn lại lướt khắp một vòng như thể đang tìm kiếm cái gì...

Ánh mắt đó dừng lại ngay phía tôi... Ánh mắt của tôi và hắn giao nhau, bởi lẽ từ khi hắn bước vào đến giờ, ánh mắt tôi vẫn luôn nhìn hắn chăm chú, chưa từng rời đi...

Khoảnh khắc đó... ngay lúc này, cõi lòng tôi lại như có hàng vạn mũi kim xuyên qua, cảm giác khó chịu có, đau đớn có, bức bối, sốt sắng cũng có... tôi cứ nghĩ rằng mình có thể quên hết những cảm xúc này đi mà lặng lẽ sống...

Còn trong đôi mắt hắn, có vẻ như ngập tràn nhiều loại cảm xúc khó hiểu, hắn cứ nhìn tôi như vậy...

Tại sao hắn phải trở về chứ? Lại còn vào đúng lúc này, không phải hắn luôn đi cùng với công chúa sao?

Hắn thích công chúa, mãi mãi vẫn yêu nàng... hắn còn phũ phàng không thèm nhìn mặt tôi...

Đôi hàng mi của tôi sụp xuống, ánh mắt rời khỏi hắn, đôi môi tự cười rất khế, một nụ cười buồn bã chua xót. Tôi nhủ mình phải tự cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhất có thể... Hắn về thì sao chứ, đâu có chuyện gì xảy ra.

Khi hắn bước tới gần hơn, An Dương Vương sau một hồi ngạc nhiên cũng đứng lên giới thiệu:

- Thế tử, các vị sứ thần, đây chính là đệ nhất Lạc tướng của ta, Cao Lỗ. Lẽ ra hẳn bận việc không kịp về đây tiếp đón sứ thần, không ngờ lại trở về kịp lúc như vậy... – Nói rồi An Dương Vương lại quay sang Cao Lỗ mà bảo – Cao Lỗ, khanh về cũng vẫn đúng lúc, đây là thế tử Trọng Thủy của Nam Việt cùng chư vị sứ thần...

Ông nhìn ra phía cung nữ ra hiệu lấy ghế ngồi cho hắn. Trong lúc đó, ánh mắt hắn đã tập trung về phía con người đang ngồi cạnh tôi, Trọng Thủy...

Tôi nhìn về phía Trọng Thủy mà quan sát. Trước lúc đó, chính tôi cũng đã không mấy để ý rằng, anh ta đã lặng lẽ quan sát thấy thái độ không bình thường của tôi khi cứ nhìn hắn trân trân một hồi, gương mặt mỹ miều của anh ta đành lại, ánh mắt thâm trầm âm u, ẩn chứa tia nhìn nghi kị sẵn...

Với một kẻ thông minh như anh ta, liệu ánh mắt của tôi có quá lộ liễu...

Trọng Thủy cũng nhìn về phía Cao Lỗ, dường như đang dò xét đánh giá đối phương, hắn cũng nhìn anh ta bằng ánh mắt tương tự..

Hai người họ chỉ nhìn nhau trong chừng khoảng ba, bốn giây, nhưng đó đã quá đủ để diễn tả một loạt biểu cảm qua ánh mắt. Ban đầu là ngẫm thâm dò, nhưng càng về sau, không hiểu sao tôi lại hình dung ra đó như là tia nhìn đầy thành kiến đối với đối phương ...

Thậm chí, tôi cảm nhận vừa có những tia lửa âm u thoáng qua nhanh trong ánh mắt họ...

Vừa chạm mặt, xem ra đã không mấy hảo cảm...

Đột nhiên Trọng Thủy vươn cánh tay vòng qua cả người tôi, đặt lên bờ vai, giọng điệu vô cùng lịch sự, biểu cảm trên gương mặt cũng rất xã giao phải phép, cộng với một nụ cười đẹp đẽ mà nói:

- Nghe danh tướng quân đã lâu, ngày hôm nay mới có dịp diện kiến, thật vinh hạnh! – Anh ta quay sang phía tôi, hơi nghiêng đầu ghé vào tai tôi mà dịu dàng nói – Công chúa, thật may tướng quân đã kịp về mừng hôn lễ hai ta, ta và nàng nên mang rượu đến mời tướng quân đây, nào...

Anh ta vỗ nhẹ vào vai tôi, cầm chén rượu và đứng lên trước . Tôi vẫn ngồi ngây ra, trong đầu có chút thắc mắc khó hiểu, lại càng thấy hỗn loạn khó hiểu hơn khi thấy đôi mắt của Cao Lỗ khẽ nheo lại, một tia nhìn vô cùng sắc bén về phía chúng tôi, mang theo đầy ý tứ ... Ánh mắt đó làm tôi thấy khó chịu trong lòng... Tại sao chứ? Tại sao lại là ánh mắt giống như đang âm thầm tức giận, giống như nhìn thấy một cảnh ngứa mắt...

Hắn thực sự vẫn thấy ngứa mắt với tôi sao?

Thấy tôi vẫn chưa đứng lên, lại bối rối nhìn về phía Cao Lỗ, trên gương mặt hào hoa lãng tử của Trọng Thủy khẽ nở một nụ cười nửa miệng, khiến cho người khác nhìn vào trong lòng thoáng chốc nhen lên chút dự cảm bất ổn, đó là chưa kể đến việc trong khoảnh khắc rất nhanh, may mắn vô tình bắt được ánh mắt chuyển biến âm u, đôi con người như sậm màu lại, hàm chứa suy tư ý tứ vô cùng khó lường...

- Công chúa, ta đỡ nàng đứng dậy nào...

Trước mặt toàn thể mọi người, đặc biệt là hấn, Trọng Thủy thân mật dịu dàng cầm lấy tay tôi. Ánh mắt tôi nhìn anh ta dè chừng xen lẫn khó chịu khi anh ta tự ý làm vậy, nhưng chỉ được đáp lại bằng ánh mắt đầy ám áp dịu dàng của anh ta, cứ như thể anh ta không quan tâm đến sự biểu đạt của tôi vừa rồi.

Tôi đứng dậy, cùng anh ta bước về phía hấn, nhất thời trong lúc này đối mặt hấn, tôi không biết làm sao...

Cung nữ đem đến chén rượu cho hấn, đợi chén rượu được rót đầy, Trọng Thủy nhã nhặn cung kính nâng chén về phía An Dương Vương rồi hướng về phía hấn mời rượu. Trên tay tôi cũng có một chén rượu vừa được cung nữ mang đến dâng cho.

- Bệ hạ, tướng quân, các vị, mời!

Anh ta nâng chén uống cạn một hơi. Cao Lỗ gương mặt đanh thép, trong lúc đó, ánh mắt sáng quắc như loài chim ưng lướt qua tôi một lần, sau đó cùng nâng chén đáp lễ.

Tôi vẫn thần thờ cầm trên tay chén rượu của mình. Chợt thấy Trọng Thủy quay sang bên tôi ân cần đầy quan tâm:

- À, công chúa, nàng không thể uống rượu được phải không ? – Giọng anh ta tỏ ra như vô cùng am hiểu tôi – Đúng rồi, vậy ta sẽ uống hộ nàng chén này...

Đôi mắt Cao Lỗ sắc bén, chợt sau đó hấn cũng bật cười, hàm ý như đùa cợt:

- Thế tử, cứ để nàng uống, khi nàng say, sẽ có bộ mặt rất dễ thương...

Thế nhưng, hấn lại chuyển sang nhìn tôi bằng cái ánh mắt sắc sảo khó hiểu...

- Đường như... tướng quân rất thân thiết với nàng thì phải...! – Trọng Thủy đáp lại bằng âm điệu nghe thì giống như bình thản hỏi han nhưng ý tứ thì lại thâm sâu.

An Dương Vương này giờ ngằm quan sát, đôi mắt đăm chiêu, dường như ông cũng cảm nhận được cuộc gặp mặt bề ngoài xã giao trọng trọng này có cái gì đó đầy không ổn. Chợt ông lên tiếng góp vào:

- Thế tử, người cũng biết đấy, Cao Lỗ là cận thần từ nhỏ đã ở bên ta, vì vậy hấn thân thiết với công chúa như anh trai, em gái trong nhà...

Trọng Thủy khẽ gật đầu tỏ ra thông suốt, nhưng có vẻ trong lòng anh ta, suy nghĩ không đơn giản như vậy. Anh ta không phải cũng thừa biết tôi không phải công chúa thật đó sao?

Bàn tay của Trọng Thủy lại đặt lên, khẽ nắm lấy bờ vai tôi, anh ta cố ý kéo sát tôi vào một chút.

- Nàng không uống cũng được, uống một chút cũng được... ta sẽ uống phần còn lại cho nàng! – Anh ta nhìn tôi, sau đó lại đảo mắt qua Cao Lỗ, mỉm cười nhẹ như ngầm thách thức.

Anh ta đang làm gì vậy? Chẳng hay anh ta nhìn ra tôi có gì đó bất thường với hấn sao?

Đúng vậy,... đó từng là chút cảm xúc nhất thời... có lẽ chỉ là nhất thời mà thôi...

- Đây là rượu mừng... – Tôi diễm nhiên lên tiếng, thái độ cố tỏ ra vô cùng bình tĩnh mà nhìn hấn – Đường nhiên ta phải uống cạn chén này, còn từ nay về sau... – Tôi lại quay sang nhìn Trọng Thủy mà mỉm cười – Có thể nhờ chàng uống rượu thay ta được rồi...

Tôi liền đưa chén lên miệng...

Chén chưa tới miệng, đã thấy có một bàn tay mạnh mẽ túm lấy cổ tay tôi, lực siết mạnh bất ngờ khiến tôi đánh rơi chén xuống đất. Một tiếng rơi vỡ đủ để mọi người nghe rõ ... Mọi ánh mắt hoàn toàn tập trung về phía chúng tôi...

Có ánh mắt âm lạnh bên cạnh của Trọng Thủy, có ánh mắt sắc bén đầy quyết tâm của hắn.

Hắn nắm chặt cổ tay tôi, nhìn thẳng vào tôi, âm điệu vô cùng mạnh mẽ rõ ràng:

- Đủ rồi đấy! Rượu mừng này không cần uống nữa! Đi theo ta!

Không gian xung quanh như chết lặng, mọi người đều mở to đôi mắt kinh ngạc, ánh mắt tò mò nghi hoặc, không thể thốt lên lời...

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Hắn vừa nói gì? Hắn muốn làm gì chứ?

Trong lòng tôi hỗn loạn... tôi không muốn nó rơi vào trạng thái này...

Thấp thoáng trong đôi mắt của Trọng Thủy bên cạnh tôi, bức màn tối kịt mập mờ... tưởng chừng có một địa ngục có sẵn bên trong mà cánh cửa đang bắt đầu hé mở ra.

Trái lại trong đôi mắt hắn, trùng điệp những ngọn núi lửa rừng rực, như thể sự sôi sảng và vội vã sắp thiêu cháy hắn...

Hắn đang cầm chặt cổ tay của tôi, còn bàn tay của anh ta vẫn đặt trên vai tôi, lúc này cũng siết chặt.... Hai lực này, không biết là bên nào dùng lực mạnh hơn.

Không khí đột nhiên rất đáng sợ...

Cho đến lúc An Dương Vương cảm nhận rõ ràng được điều gì đó, ông thoáng suy nghĩ nhanh trong giây lát rồi lại lên tiếng:

- À, chắc là Cao Lỗ khanh có lời gì muốn nhắn nhủ dặn dò riêng với công chúa trước khi người em gái thân thiết của mình xuất giá phải không? – Ông cười vui vẻ gỡ tình huống.

Trọng Thủy trên môi cười nhẹ, ánh mắt âm u một hồi lại sáng ngời, giống như vừa trải qua muôn vàn suy tính, bây giờ lại khoác lên vẻ ngoài lịch thiệp hào hoa, anh ta cũng vui vẻ lặp lại:

- Hắn là như vậy rồi, thiếu nữ xuất giá hắn là bên ngoại có nhiều điều dặn dò... – Anh ta tỏ ra không có bất kỳ bận tâm nghi kỵ nào nữa - Cao Lỗ tướng quân, cảm tạ vì trước đây đã chăm sóc công chúa, sau này, ta nhất định sẽ chăm sóc nàng cẩn thận, không bao giờ rời xa nàng, cũng như không bao giờ để nàng có thể rời khỏi ta... – Anh ta cố tình nhấn mạnh hàm ý cuối câu.

Trước khi bất cứ ai có phản ứng, anh ta đã ghé sát vào tai tôi thì thầm, đủ để mình tôi nghe thấy:

- Ta đợi nàng, đừng quên... – Âm điệu anh ta đầy hàm ý, nửa chờ mong, nửa lại như đe dọa trước – Minh Hà, đừng đẩy ta xuống địa ngục một lần nữa... nàng hiểu chứ?

Cùng lúc đó, bàn tay anh ta vuốt nhẹ bờ vai tôi một lần nữa rồi xoay người, hướng về phía An Dương Vương mà nói:

- Bệ hạ, ta nghĩ mình nên về chuẩn bị tươm tất cho ngày mai trọng đại... Cảm tạ ngài đã thiết đãi nồng hậu! – Anh ta lịch sự cáo từ rồi bình thản mà rời đi.

40. Chương 40: !

Trọng Thủy đi khỏi, lập tức Cao Lỗ cũng không đợi thêm, vội vàng định kéo tôi đi. Tôi còn thần thờ kinh ngạc, cũng chỉ được một, hai bước chân, đã thấy An Dương Vương bất ngờ đứng dậy, lên tiếng ngăn lại:

- Khoan đã, Cao Lỗ!

Ông bước ra khỏi chỗ ngồi, bước dần về phía chúng tôi. Ánh mắt ngăm truyền đạt ý tứ sâu xa nào đó cùng âm điệu như nhắc nhở:

- Ta có chuyện quan trọng muốn nói với khanh và cả công chúa, nếu các người có chuyện gì, hãy lui về phía sau tấm cung của ta, lát nữa đợi tiệc tàn, ta cũng sẽ quay lại đó!

Cao Lỗ nghe thấy vậy, gương mặt chợt biểu hiện thái độ bị bất ngờ, giây lát sau hình như hắn ngẫm đoán ra phần nào ý tứ của An Dương Vương, biểu cảm bỗng tỏ ra như không mấy vui, như thể có chuyện gì đó không tốt với hắn...

- Bệ hạ... – Cao Lỗ chùng mực đáp lại – Thần có chuyện nhất định phải làm rõ, phải nói rõ với công chúa...

An Dương Vương đặt tay lên vai hắn, như muốn chặn lời hắn lại, ánh mắt nghiêm nghị:

- Bản thân khanh cũng hiểu rõ phải không? Ta cũng đã phải nhìn nhận lại... Ta biết, khanh rất hiểu rõ sự tình, nhưng vẫn cố vội vàng trở về đây... Lời cần nói thì hãy nói, nhưng việc làm, hãy cân nhắc...

Trong đôi mắt hắn chợt thể hiện ra một thứ cảm xúc giống như khổ tâm, lần đầu tiên tôi thấy đôi mắt của hắn hỗn loạn đến thế. Bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay tôi, mỗi lúc lại càng nắm chặt hơn, bàn tay còn lại cũng tự siết chặt...

Cõi lòng tôi ngập tràn một thứ cảm xúc xốn xang kì lạ. Tôi nhìn hắn thẫn thờ, tôi hoang mang, mơ hồ...

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi không biết...

Chẳng thể nghĩ ngợi thêm, hắn đã kéo tôi ra khỏi phòng tiệc. Ánh mắt An Dương Vương nhìn theo như muốn chờ đợi, như muốn tin tưởng, lại như nghiêm khắc...

...

...

Hắn kéo tôi đi rất vội vàng, từ lúc đó không quay đầu nhìn lại. Tự dưng khung cảnh xung quanh tôi chỉ còn những hành lang dài như hun hút, có bóng hai người im lặng kéo nhau đi.

Hắn vội vã như vậy, nhưng lại không nói gì lúc này...

Tôi tự hỏi phía trước cái bóng lưng cao lớn của hắn, gương mặt hắn đang như thế nào?

Tại sao chứ?

Tại sao hắn lại quay lại?

Tại sao còn bận tâm đến tôi?

Lòng tôi giờ đã hỗn loạn với hàng trăm ngàn câu hỏi rồi...

Tôi... bây giờ trong cõi lòng tự dưng rất, rất khó chịu, bức bối không hề yên.

Tôi muốn lên tiếng, nhưng cổ họng lại ứ nghẹn, bình thường không phải tôi sẽ hét lên câu: “Người muốn làm gì? Người muốn đưa ta đi đâu?” hay vùng vằng muốn thoát khỏi sự lôi kéo của hắn sao? Bây giờ lại không phải như vậy... Tôi không thể hét, cũng không muốn vùng ra... Tại sao?

Đường như đã có nhiều chuyện thay đổi giữa tôi và hắn.

Tôi lại mặc cho hắn kéo đi như thế này... Hành lang trước mặt dường như còn dài...

Dần dần cảm thấy bước chân hắn chậm chậm lại một chút, nhưng bàn tay hắn vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Lúc này tôi mới nhận ra, bàn tay hắn cũng thật ấm nóng. Trước đây chưa bao giờ tôi chú ý đến điều này.

Tôi thoáng thấy lòng mình dao động khó diễn tả.

Mỗi lúc hắn lại bước chậm hơn, bước đi như do dự. Rồi cũng đến lúc hắn dừng lại.

Hắn vẫn đứng trước, không quay lại phía tôi. Hai cái bóng trên vách tường, một ột thấp, đứng cách xa vài bước chân, chỉ có nối kết là bàn tay nắm chặt...

Yên lặng như vậy, vì tôi cũng chưa từng hình dung ra chuyện sẽ còn nhìn thấy hắn, nên cũng không biết xử sự thế nào... Cho đến lúc hắn lên tiếng, gương mặt vẫn chưa quay lại.

- Ta... đến ngay lúc này lại không biết phải dẫn người đến đâu... – Giọng hần trầm xuống, tựa như còi lòng đang bị đè nặng – Ta suốt cả chặng đường thúc ngựa về đây vốn đã nghĩ... dù có phải ép buộc người thêm một lần nữa, ta cũng sẽ mang người đi...

- Tại sao chứ? – Tôi lập tức hỏi lại, trong tâm thâm khi nghe thấy những lời đó không ngừng kinh ngạc rồi lại sốt sắng...

Thật nực cười, lý do nào để hần đã không muốn nhìn mặt tôi rồi lại trở về?

- Vì người đã đến tìm ta... Có phải không?

- Phải đấy, hình như ta đã làm một việc vô ích... – Tôi dùng giọng điệu oán hận đáp lại, nghĩ đến chuyện đó, trong lòng lại nảy sinh cảm giác tổn thương sâu sắc.

Tự dưng còi lòng đau đớn trở lại, lúc này hần ở ngay trước mắt, những cảm xúc như ngày hôm đó lại dồn dập trở lại, chuyện xót xa nhục nhã đó, thì ra tôi chưa hề nguôi ngoai...

Tôi bỗng muốn giặt lại tay mình khỏi hần ngay tức khắc. Nhưng hần không dễ dàng gì buông ra sớm như vậy, đột ngột xoay người, cầm lấy tay tôi đưa lên ngay trước mặt. Ánh mắt nhìn xoáy vào tôi. Hần lên tiếng, âm điệu vô cùng rành mạch:

- Nói đi, tại sao người lại đến tìm ta?

- Người đã muốn biết lý do sao? Đã nhẫn tâm đuổi ta đi không thèm nhìn mặt, giờ lại bận tâm đến lý do sao? – Tôi ném về phía hần những lời căm ghét trách móc, trừng mắt nhìn hần, cảm giác bị tổn thương quả nhiên không dễ chịu chút nào.

Thế nhưng không ngờ rằng, ánh mắt hần đầy nuôi tiếc khổ tâm, hần không hề so đo chuyện tôi đang gắt gỏng, trái lại biểu cảm có phần khiêm nhường, giọng hần bối rối, khổ tâm để nói ra:

- Xin lỗi... tất cả là tại ta... lúc đó ta thực sự không biết là người đến... – Trong mắt hần còn thấp thoáng chút biểu cảm vô tội.

Cái gì chứ, tôi có nghe nhầm không, hần không biết là tôi đến sao, làm sao có thể như vậy được chứ...

- Người... bây giờ lại nói là không biết sao? Người chưa chứng kiến cảnh tên lính nhẫn tâm đẩy ta ra ngoài sao? Chính người nói là không muốn nhìn mặt ta, chính người vì công chúa mà sốt sắng, phải, người rốt cuộc cũng chỉ có công chúa trong lòng, không phải người sẽ được như ý muốn là thành thân với công chúa sao? Người và nàng yên tâm cùng nhau ở một chỗ, tại sao người còn về đây? Người muốn chế giễu ta sao?

Những lời lẽ khó nghe, những bức dọc, oan khuất, ầm ứ trong lòng tôi theo một tràng tuôn ra về phía hần. Chỉ thấy ánh mắt hần như có lửa đốt, biểu cảm của hần thể hiện ra sâu thẳm bên trong cũng như đang bị dày vò, vô cùng bức bối khó chịu. Đến khi những lời của tôi tạm ngưng lại, hần không thể kiềm chế mà vươn cánh tay còn lại, mạnh mẽ áp đảo ôm trọn tôi vào lòng, hần siết chặt vòng tay đến mức tôi vừa qua kinh ngạc lại lập tức cảm thấy bị cảm giác ngạt thở đè nén.

- Người làm gì chứ? Buông ra!

- Yên lặng! – Hần nghiêm giọng – Bây giờ ta cho người lựa chọn, nếu người nói là trong thâm tâm người thực sự căm ghét ta, thực sự không còn muốn thấy ta nữa, ngay lúc này ta sẽ để người đi... bằng không, hãy bình tâm cùng ta giải quyết mọi hiểu lầm...

Hiểu lầm, hiểu lầm cái gì chứ? Tại sao hần lại hành động như thế này? Tôi không hiểu gì cả... từ cái ngày hần bỏ đi, tôi đã hoang mang lắm rồi...

Tôi oán hận hần phũ phàng, phải như vậy mới đúng... nhưng tại sao bây giờ tôi lại hỗn loạn thế này... tại sao lúc này từ tận đáy lòng, lại mơ hồ một cảm giác chân chừ do dự, chưa thể bắt đầu giây dựa, thậm chí lại còn có một cái gì đó mong manh giống như hi vọng....

Có lẽ hần thấy tôi không phản ứng gay gắt chống cự, trên gương mặt dịu đi cảm xúc hấp tấp, trong ánh mắt cũng vơi đi ngọn lửa nóng sốt sắng, thay thế vào đó là chút dịu dàng, xen lẫn xao xuyến...

Bây giờ tôi mới hoàn toàn nhận ra, hân ôm tôi chặt như vậy, cả người tôi ép trong lồng ngực lớn rắn chắc của hân, không có lấy một khe hở. Tự dưng tim tôi loạn nhịp, cả người bồn chồn. Còn cảm nhận rõ được tiếng trái tim hân cũng đang đập nhanh. Không hiểu sao tôi thấy mặt nóng bừng, cảm thấy sao mà bối rối mất tự nhiên...

- Mặt người... đỏ quá! – Hân lên tiếng, âm điệu cũng lúng túng, không được tự nhiên.

- Cái gì chứ? – Tôi bỗng sinh ra suy nghĩ ngại ngùng đến mức muốn chui xuống mặt đất, thật là kì quặc, tuy nhiên tôi vẫn cố đáp lại để bảo vệ sĩ diện – Người ôm chặt như vậy, làm ta không thở được... vì vậy nên mới...

Nghe tôi đáp vậy, không hiểu sao hân có vẻ không hài lòng, đôi lông mày nhíu lại.

- Nói dối...! Một người bị ngạt thở thì lồng ngực sẽ không phập phồng, mặt tái nhợt, chân tay lạnh, da xám, mắt trợn và lồi ra, thậm chí còn có thể không nói được, người không giống như thế... – Hân dùng ánh mắt tò mò suy xét, giọng điệu lúc này tỏ ra tinh tường lợi hại – Hơn nữa, ta cũng nắm lỏng vòng tay ra một chút rồi...

Quả nhiên là bản chất soi xét của hân không dễ mất được, nhưng cũng nên khen hân lợi hại. Tôi cúi đầu, cắn môi ầm ừ.... Không ngờ vừa nãy còn gay gắt, bây giờ lại rơi vào tình thế này...

Nãy còn cảm thấy không khí trời đêm hơi lạnh lạnh, bây giờ lại cảm thấy mỗi lúc lại nóng lên... hân kì quặc, cứ ôm như vậy...

Tôi vẫn hơi cúi đầu, đang dùng cái đầu óc bối rối tính toán nên làm sao. Chợt bất ngờ thấy hân cũng cúi xuống thấp dần dần. Đôi môi hân vừa lướt dọc theo sống mũi tôi, một bàn tay đồng thời cũng đưa lên khẽ nâng gương mặt tôi.

Hơi thở nam tính ấm nóng rất gần, đôi mắt hân như thần thờ chìm vào si mê, dần dần khép lại... Tôi biết hân muốn làm gì... thế mà lúc này tôi lại cứng đờ người ra, nhất thời không thể suy nghĩ bất cứ điều gì.

Tưởng như đôi môi của hân đã chạm đến môi tôi, thế mà hân lại ngưng lại, gương mặt lùi lại một khoảng, đôi mắt mở ra, nhìn vào gương mặt ngơ ngàng có gần hai con mắt đang mở to của tôi. Giọng hân trầm trầm pha lẫn luyến tiếc:

- Trừ lần hôn người lúc say rượu, khi nào người cũng mở to mắt vô duyên như vậy! Ta biết, người chưa bao giờ tự nguyện với ta...

Cánh tay hân đang ôm phía sau tôi buông lỏng, ánh mắt cũng dời đi về phía khác. Đường như hân đang suy tư, đang bận tâm.

Tôi cảm thấy có gì đó hụt hẫng, dường như vừa nãy tôi chưa nảy sinh cái ý nghĩ từ chối nụ hôn của hân thì phải. Thật kì lạ, khoảnh khắc vừa rồi, tâm trí tôi như ít nhiều mất kiểm soát.

Nhưng mà, hân tỏ ra gần giống như lúc hân từ bỏ ý định chiếm đoạt tôi, có khi nào hân lại lảng lạng bỏ đi lần nữa... tôi có chút hoang mang...

- Nếu... nếu... – Tôi ngượng ngịu ấp úng – Nếu người cho ta những lời giải thích rõ ràng, chúng ta làm rõ mọi chuyện gì đó... nếu như thỏa đáng... ta...

Không nói được, không thể nào nói được, chuyện mất mặt như vậy, tôi đã điên rồi!!!

Tôi lắc lắc đầu, hít thở tự trấn an bản thân. Không ngờ tới chuyện hân lại siết chặt vòng tay, muốn kéo tôi lại sát với hân như trước, gương mặt nhanh chóng cúi xuống rất gần, giọng hân có chút vui mừng, nhưng cũng rất tự tin khó hiểu:

- Người sẽ hôn ta? Đương nhiên là như vậy rồi! – Nửa câu sau, âm điệu của hân bên tai tôi đột nhiên chuyển sang hàm ý xen lẫn độc đoán – Nhưng bây giờ, ta vẫn phải nuốt lấy người, bù đắp ột tháng ta đã phải dằn vặt chịu đựng, ta muốn người cảm nhận...

Không đợi gì thêm, đôi môi hân đã mang theo sự bá đạo lấn át, chiếm lấy cái miệng đang mở ra vì nhất thời ngạc nhiên của tôi. Thật quá muộn, bây giờ muốn cắn chặt răng cũng không còn kịp, chưa nói đến việc cái miệng không ngậm lại càng tạo điều kiện cho kẻ địch tiến công...

Hắn không thể kìm nén được, không thể tự ngăn bản thân nhanh chóng, vồ vập như kẻ đói. Hôn đến ngạt thở, siết chặt vòng tay đến mức hai người không còn có thể tìm thấy một kẽ hở nhỏ...

Thần trí tôi lạc đi, đôi mắt dần mờ màng khép lại, cả người nóng rực mà mềm nhũn tan chảy trong vòng tay của hắn.

Tất cả mọi chuyện như đều bỏ quên, bỏ lại phía sau...

...

Xa xa trong bóng đêm, có lẽ tồn tại một đôi mắt sắc lạnh âm u, oán hận nhìn về phía này...

41. Chương 41: Giải Tỏa

Những giây phút đó... không biết đã mất bao lâu, chỉ biết là đến khi hắn đã dần thôi mạnh mẽ, khao khát, cuồng say mà hôn tôi, nụ hôn trở nên dịu dàng, ôn hòa hơn, rồi từ từ mà kết thúc. Mối hận đã rời khỏi môi tôi, nhưng vòng tay chưa buông lơi, vẫn như hai gọng kiềm chắc chắn bao trọn lấy thân mình tôi, tựa như muốn khóa giữ lấy, không muốn cho tôi rời ra.

Nép chặt trong lồng ngực của hắn, lúc này tôi vẫn như con thú nhỏ ngoan ngoãn mơ màng, Đôi má đỏ hồng, còn nóng ran sau nụ hôn dài vừa rồi, tâm trí vẫn như chưa tỉnh táo lại, lâng lâng khó tả.

Tôi trong khoảnh khắc vô định ngược mắt lên, bắt gặp đôi mắt của hắn nhìn tôi ngập tràn một thứ cảm xúc khó diễn tả, thấp thoáng ý hài lòng.

Cho đến lúc tôi dần ý thức lại hoàn cảnh này và những gì đang diễn ra, tự dừng trong lòng nảy sinh kinh ngạc, thêm cả ngại ngùng, tôi muốn lên tiếng, nhưng lại thành ra miệng lưỡi lắp bắp:

- Người... người... ta... ta... tại sao lại...

- Gì chứ? – Ánh mắt của hắn lộ ra chút mất hứng, âm điệu cũng như trách móc – Cái gì mà tỏ ra kinh ngạc như vậy, còn nữa, “người” “người” “ta” “ta” nghe không hay chút nào, vừa không có tính tôn trọng, vừa không giống hoàn cảnh chúng ta bây giờ, từ nay đổi lại xưng hô...

- Cái gì? – Tôi càng ngạc nhiên xen lẫn ngỡ ngàng, hắn muốn thay đổi cách xưng hô...

Không phải chứ, chúng tôi liệu có tiến triển quan hệ gì mới mà lại thay đổi cách gọi. Đường đột như vậy... nhưng chính tôi cũng không hiểu lòng mình bây giờ sao lại hồi hộp, bồn chồn khó hiểu như vậy... Chuyện gì đang diễn ra thế này?

- Người gọi ta là “chàng”, xưng là “thiếp” đi, ta sẽ gọi người là “nàng”! – Hắn cất giọng yêu cầu, có vẻ như đang rất cao hứng.

- Nghe gớm chết được! – Tôi buột miệng thốt lên, lại còn bật cười – Ta ghét nhất là xem kịch cổ với cải lương, chàng chàng thiếp thiếp thật ớn và buồn ngủ!

Chẳng rõ hắn có biết cải lương là gì không, nhưng thái độ của tôi đủ làm cho hắn giống như đang vui vẻ trên cao đột nhiên bị giáng một cú đánh, rớt thẳng xuống đất. Hắn cau mày, giọng đầy bức dọc:

- Người coi ý của ta “ớn” sao? Ta bảo gọi thì gọi !

Tôi thở dài ra tiếng, rốt cuộc thì vẫn như vậy, dù đang ôm tôi nhưng sự xung đột và hằn học vẫn có thể diễn ra.

Thấy tôi im lặng, hắn sốt ruột lên tiếng thúc giục:

- Gọi xem nào!

Đôi mắt hắn như chờ đợi, không phải hắn đang nóng lòng để nghe tôi gọi hắn bằng cách ấy chứ? A, tôi không quen chút nào, chứ chưa nói đến việc tôi thấy nó ớn ớn lẫn ngại.

- Người... – Tôi khó khăn mở miệng, cũng không biết nói câu gì, cuối cùng buông ra hai tiếng khô khốc và cụt lủn – Chàng ! Thiếp !

Tôi còn cố nói mạnh để nó nghe không ra đâu vào đâu.

- Giọng điệu gì vậy? Còn khó nghe hơn ban đầu! – Hấn không hề thấy vui.

- Nếu không muốn lần sau ta ới ra, đừng bắt ta kêu mấy tiếng khó nghe đó, cứ như cũ là được rồi! – Tôi không chịu lép vế.

Ai da, nếu như ở thời hiện đại, chuyển sang kêu anh – em thì còn khả quan chứ, gọi chàng xưng thiếp nghe thật ủy mị, tôi thấy nó sắp chảy nước đến nơi rồi.

Để tránh vấn đề này nảy sinh thành xung đột tốn thời gian, tôi bèn cự quậy mình tỏ ý muốn hấn buông ra, đồng thời lên tiếng nhắc nhở:

- Bây giờ người muốn nói gì? Muốn giải thích gì thì nhanh lên!

- Nhanh hả? Được, nghe rõ đây, nghe xong thì cố hiểu, có gì thì hỏi ngay! – Hấn cau có đáp lại, nhìn tôi như đang tức tối, tạm buông tay ra.

Tôi khẽ “ừm” một tiếng chuẩn bị lắng nghe.

Lẽ ra cả hai có thể trò chuyện ôn hòa, sự giải thích của hấn có thể mang đầy nhu tình hay chút luyến tiếc, nhưng vì không khí giữa tôi và hấn vốn vừa lãng mạn lại chuyển sang bất hảo như lúc này, nên hấn lại dùng cách nói nhanh, gọn cùng với giọng điệu khô khan:

- Hôm người đến, ta không biết, lúc tên lính đó chạy vào, một phần vì thấy sắc mặt ta không tốt, đang lo lắng vội vã, nên hấn cũng sinh ra rụt rè lấp bắp, nói không ra đâu với đâu, mãi mới dám thưa : “ Có cô gái đến...” , nghe giọng điệu của hấn đã muốn mất kiên nhẫn, chưa nói đến hoàn cảnh lúc đó... cho nên ta chưa từng nghe đến tên người... do thấy ta cau mặt, hấn lại càng run, thành ra không nói được gì nữa!

Cái lý do này tôi cũng tạm chấp nhận được, cứ coi như là hấn không biết là tôi đến đi, nhưng không phải hấn đang lo chăm sóc công chúa sao? Dù sao hấn cũng ở cùng chỗ với nàng, lại còn vì nàng mà hấp tấp sốt sắng, không bận tâm đến chuyện gì... Nghĩ đến đây, tôi lại thấy cõi lòng như bị đè nặng, giọng tôi cũng nặng nề khó nghe:

- À vậy sao? Người thì chỉ lo đến chăm sóc công chúa, người và nàng vui vẻ ở một chỗ, chính ta cũng không ngờ đấy... – Càng nói, giọng tôi càng phần uất – Người trong lòng chỉ có công chúa như vậy, tại sao còn làm những chuyện như vừa rồi với ta? Người sắp được cưới công chúa phải không?

Vì ảm ức, tôi đã thấy sống mũi hơi cay cay, tôi mím môi cúi xuống che đi cảm xúc. Nhưng dường như vẫn để lọt vào mắt hấn. Hấn ngơ ngẩn vài giây, sau đó ánh mắt chợt sáng lên, hấn mỉm cười đắc ý, sau đó dùng tay nâng mặt tôi lên, vừa vuốt ve vừa tỏ ra mãn nguyện mà hỏi:

- Này, người để ý chuyện giữa ta và công chúa, cảm giác đó... liệu có khó chịu như ta vừa này thấy tên thế tử kia gần gũi người không nhỉ?

Chẳng lẽ hấn ám chỉ tôi đang ghen tị? Chuyện này... thật có chút mất mặt.

Tôi lườm hấn, gạt tay hấn ra. Hấn điềm nhiên giải thích, có vẻ rất thích thú trước thái độ của tôi:

- Ta cứ tưởng người căm ghét ta tột độ, không có cách nào chấp nhận ta, cho nên trong lúc nao lòng, ta đã muốn từ bỏ, rời xa người để khỏi thấy việc người càng oán hận ta... ta đến xin phép bệ hạ, cũng nói chuyện một hồi lâu với người, sau khi người đàm chiêu cân nhắc gì đó, bệ hạ lại bảo ta cùng đem công chúa đi. Người nói rằng đạo đó công chúa không chịu ở yên trong biệt cung, luôn muốn tìm cách ra ngoài tìm kẻ trong mộng nào đó, mà như vậy có thể sẽ bại lộ đại sự. Người nói ta dẫn công chúa đi xa khỏi kinh thành, với lý do thăm thú, tiện thể khuyên giải nàng từ bỏ ý nghĩ điên rồ đó đi. Nào ngờ, được ra khỏi biệt cung, công chúa cũng không chịu yên, kể cả ta đã khuyên giải, lại nhân cơ hội lên bỏ đi tìm gã đó, không may ngã ngựa bị thương... Mọi chuyện chỉ có vậy, ta chỉ khuyên bảo, đối đãi với nàng như em gái, người vu cho ta như vậy, thật mất công ta lập tức phi ngựa một mạch về đây... cũng may là ta vừa nhận được thư hỏi thăm của Lang thị vệ, có nhắc đến việc người đi tìm ta...

Nghe những lời giải thích của hắn, tôi không khỏi ngỡ ngàng bối rối. Nghe cũng hợp lý, nhưng mà trong lòng tôi vẫn có chút gì đó không vui.

- Thì sao chứ? – Âm điệu tôi vẫn đầy khó chịu.

- Sao là sao? Ta mới phải hỏi ngươi, ngươi đến tìm ta... là vì cái gì? Có phải... ngươi với ta cũng... Nếu không thì có lý do nào ngươi đến tìm ta, à, ngươi còn cầu xin tên lính đó nữa, còn hoảng loạn lúc hắn không cho ngươi vào... – Trái lại với tôi, hắn lại càng tỏ ra vui vẻ thảnh thơi.

Trời ơi, tôi bị dồn vào thế bí rồi, thật mất mặt, thì ra đến chuyện tôi thê thảm khi đi tìm hắn như thế nào, hắn cũng đã biết rồi sao. Tôi bây giờ chỉ biết mím môi yên lặng.

- Ta đã xử lý tên lính đó rồi, cũng tại ngươi làm sao hôm đó lại bỗng thùy mị quá mức như vậy? Một tên lính hạ cấp cũng bắt nạt được, chẳng bù với đại tướng quân còn bị ngươi coi không ra gì...

- Ngươi đang oán trách ta sao? Tất cả là tại ngươi, chính ngươi kiêu căng không chịu tiếp người khác, chính ngươi trong mắt chỉ có công chúa!

Trước thái độ cẩu kính của tôi, hắn vẫn bình tĩnh, vươn tay ôm lấy tôi một lần nữa, tôi lần này cố gắng vùng ra, nhưng vẫn chẳng tác dụng gì, bị hắn ôm trọn vẹn. Hắn cúi xuống, hơi tựa đầu lên vai tôi, giọng điệu đầy kiên quyết rõ ràng:

- Ta với công chúa không có gì, ta đã xác định lại tình cảm của mình với nàng, có lẽ nó phần nhiều là sự ngưỡng mộ và tình thân thiết do gần bó... – Nói xong ý đó, giọng điệu của hắn lại dần chuyển sang giễu cợt – Này, ai bảo trước đó có nhiều cô gái đến làm phiền ta, lần sau ngươi cứ hùng hổ đánh đá như cũ mà quát: “Ta là vợ của tướng quân, ngươi thử không cho ta vào xem!” ...

- Cái gì chứ, ta thà không gặp còn hơn muối mặt nói cái câu đó! Ai là vợ của ngươi? Ngươi ăn nhiều óc heo phải không?

- Ngươi thật là... – Hắn tụt hứng – Ăn ăn cái gì chứ, vì ngươi mà ta từ lúc lên ngựa về đây, ta chưa có ăn cái gì, bây giờ đói quá...

Tôi định đóng tai lắng nghe xem có tiếng dạ dày kêu nào không để còn chế giễu hắn. Nhưng bỗng nghĩ đến chuyện hắn vì tôi mà vội vã như vậy, xem ra có thành tâm...

Hắn nói hắn không có gì với công chúa nữa... tôi có nên hi vọng ? Tại sao dù mới chỉ nghe thấy hắn nói đầy chắc chắn câu đó, tôi đã thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rồi...

Lại nhắc đến mới nhớ, ngày hôm nay tôi cũng chưa ăn uống tử tế, lúc tham dự tiệc cũng chỉ ngồi cho có lệ, thành ra chính tôi cũng đang đói thì phải...

- Đi! – Đột nhiên hắn thôi ôm tôi, chuyển sang nắm lấy bàn tay, lại muốn kéo đi.

- Này, ngươi dẫn ta đi đâu?

- Về nhà đã ! – Hắn bình thản đáp, trên mặt hình như đang có một niềm hân hoan.

Hắn dắt tôi theo hướng ra khỏi hoàng cung, khiến tôi cảm thấy vô cùng nghi hoặc, hắn muốn đi đâu chứ? “Nhà” là sao? Còn nữa, không phải lát nữa An Dương Vương đòi gặp mặt cả hai sao?

Sực nhớ ra chuyện quan trọng, ngày mai tôi theo kế hoạch sẽ vẫn phải xuất giá, nhưng tự nhiên có sự trở về của hắn... không phải hắn định cản trở hôn sự lần này đấy chứ? Như vậy có được không?

- Này, ngươi muốn đi đâu? Ngươi có quên không đấy, ngày mai ta phải đi rồi, bây giờ ta phải về nghỉ ngơi...

Hắn cau mày, bàn tay càng siết chặt bàn tay tôi.

- Ngươi có óc để suy nghĩ không hả? Đã như thế này rồi ta còn để ngươi đi sao?

- Nhưng mà... – Dù đang phân vân , tôi vẫn cảm thấy dường như trong lòng có chút hi vọng mơ hồ.

- Nhưng cái gì chứ? Vừa nhìn đã biết tên thế tử đó là người giả hoạt, không thể tin tưởng được, đừng nói là để ngươi đi, ta bây giờ đã hoàn toàn cho rằng việc nghị hòa này không thiết thực, tốt nhất là dựa vào thực lực, nỗ lực của chính bên mình mà bảo vệ quốc gia. Nghĩ lại những lần Triệu Đà liên tục gây hấn với

bên ta thì biết rõ, dã tâm của bọn chúng không thể dễ dàng mất được, với kẻ địch nhiều thủ đoạn như vậy, không thể mất cảnh giác dù chỉ một chút! Chưa kể đến việc ta vừa thăm dò được, một mặt tạm nghị hòa với nước ta, Triệu Đà một mặt tìm cách xâm phạm các nước nhỏ hơn, riêng xét về chính nghĩa, chúng ta cũng không thể đứng cùng bọn chúng! Ta sẽ nói chuyện nghiêm túc lại với bệ hạ, đồng thời xin phép ngài triển khai ngay một số cải tổ mới vì mục đích lâu bền của đất nước! - Ánh mắt hần tinh tế suy xét, kiên định lập trường của mình.

Hồi sau, hần quay sang nhìn tôi, ánh mắt dường như đầy nhiệt thành, đầy chắc chắn:

- Suy nghĩ cho quốc gia hay lợi ích cá nhân, ta đều không muốn cho người đi, việc giao người cho bất kì tên đàn ông nào, chưa nói đến kẻ giảo hoạt đáng đề phòng kia đều không thể chấp nhận... - Ánh mắt hần mỗi lúc lại làm cho tôi thấy rung động, còn có cảm giác như người trước mặt tôi giống như một nơi an toàn có thể trú ẩn, sự vững chãi ấy không thể phủ nhận, không dễ để khước từ - Từ nay về sau, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, ta sẽ gánh vác, người chỉ cần yên tâm ở cạnh ta là được rồi... cùng lắm là nép sau lưng ta mà tránh biến cố, hiểu chứ?

Những lời nói ấy như là... hần muốn bảo vệ tôi...

Những lời nói ấy, không chỉ khiến tôi ngỡ ngàng ra nhìn hần, mà còn khiến cõi lòng tôi bị cảm giác ấm áp, rất ấm áp bao bọc... Tuy rằng những lời nói của hần không hề hoa mỹ, giọng điệu cũng không phải là êm ngọt bày tỏ, nhưng lại rất thẳng thắn, chính sự thẳng thắn đó lại thực sự đáng tin tưởng.

Khiến tôi vì cảm xúc hoan hỉ, xôn xao bất ngờ trong trái tim mà ngây ngô ra.

Đến lúc hần lại nắm tay tôi mà kéo đi, tôi vẫn ngây ngốc, đờ đẫn vô thức bước theo, đôi môi còn tự cười tùm tùm.

...

...

Tận tới khi tôi thấy hần đột ngột dừng bước, ánh mắt sắc bén như loài chim ưng nhìn về phía trước mặt, tôi mới như giật mình lấy lại sự tỉnh táo. Tôi vừa ngược mắt nhìn vẫn nhìn hần, vừa đảo mắt xung quanh xem có cái gì bất ổn mà hần dừng lại, gương mặt lại còn nghiêm trọng đến thế.

Tôi không nghĩ rằng, phía trước mặt chúng tôi, cách chúng tôi chừng vài chục bước chân, lại thấy một bóng áo trắng lạnh lẽo xuất hiện.

Anh ta đứng đó, đôi mắt nhìn về phía này, cái nhìn đầy tàn khốc âm u, gương mặt lạnh tanh không cảm xúc nhưng lại khiến người ta phát sợ. Anh ta như một u hồn...

Trong khoảnh khắc ánh mắt anh ta hướng thẳng vào tôi, cả người tôi thấy ớn lạnh e sợ, đôi mắt anh ta không chỉ ngập tràn oán hận, mà còn đầy tia nhìn tàn nhẫn, tưởng chừng muốn lập tức bóp chết.

Cao Lỗ vẫn yên lặng, trong lúc đó, thỉnh thoảng bàn tay hần lại hơi siết lấy bàn tay tôi một chút, dường như hần muốn trấn an tôi, hơi ấm liên tục truyền qua đôi bàn tay nắm chặt.

Trọng Thủy tưởng như một ảo ảnh tĩnh lặng, nếu không tính đến việc anh ta đang nhìn chúng tôi ra sao. Dù sao cái yên lặng của anh ta lúc này cũng rất đáng sợ.

Dường như sau đó có một cuộc giao đấu bằng ánh mắt giữa anh ta và Cao Lỗ. Tôi không hiểu rõ lắm, chỉ cảm thấy lúc này họ càng chú tâm đến việc đánh giá đối phương...

Anh ta muốn làm gì? Hần muốn làm gì?

Tôi thấy kinh hoàng trong lòng, không khí căng thẳng như vậy, liệu có khi nào xung đột sẽ xảy ra không?

42. Chương 42: Phũ Phàng

Một hồi bình tĩnh lại, tôi thấy mình cần có hành động gì đó. Dù sao, có lẽ Trọng Thủy đã thấy chuyện giữa tôi và Cao Lỗ rồi... Cao Lỗ cũng đã thể hiện quyết tâm không để tôi phải gả cho Trọng Thủy rồi...

Tôi đang phân vân thì đã thấy trên môi Trọng Thủy khẽ nở một nụ cười đẹp đẽ bằng giá, âm điệu như bình thần trên đũa:

- Công chúa của ta, không phải cũng không còn sớm nữa ư, tại sao nàng chưa về phòng nghỉ ngơi vậy? Ngày mai sẽ rất bận rộn...

Lời nói của anh ta đã chính thức phá tan không khí yên lặng dò xét đối phương giữa anh ta và Cao Lỗ. Lúc này Cao Lỗ cũng điềm nhiên tự tin và đáp lại:

- Thế tử xem ra rất quan tâm đến cô gái phiền phức này... vừa rồi chắc người cũng đã thấy và hiểu rồi phải không, vậy ta không cần nhắc lại nữa chứ? – Cao Lỗ quay sang nhìn tôi một cái, rồi chủ động đưa ra phía trước mặt Trọng Thủy đôi bàn tay còn đang nắm chặt lấy nhau – Cô gái này là người của ta, không thể làm vợ người được!

Hắn nói câu đó làm tôi bất ngờ xen lẫn ngỡ ngàng, biểu cảm thoáng bối rối của tôi đủ để lọt vào mắt Trọng Thủy. Đôi mắt ấy lại sẫm màu âm u...

- Quyết định đi... – Cao Lỗ lên tiếng nhắc nhở tôi, đồng thời ánh mắt nhìn tôi tràn tràn đầy cảm xúc, phần nhiều là hi vọng – Người thử nói xem, có muốn đi cùng ta?

Đi cùng hắn...

Bỏ lại chuyện hôn sự này...

Tại sao tôi lại định dấn thân vào hôn sự này? Chẳng phải lúc đầu tôi đã nghĩ rằng hắn muốn dồn tôi vào đường cùng nên muốn thách thức hắn và số phận hay sao? Bây giờ, đã hiểu được cõi lòng hắn, dù còn đôi chút hoang mang nhưng lòng tôi vẫn biết rằng... tôi đang hi vọng... tôi muốn tin hắn!

Ngay lúc này, tôi biết trái tim tôi đang hướng về phía hắn!

Còn việc hôn sự và Trọng Thủy thì sao?

Anh ta... tôi còn không biết rõ con người này thâm sâu đến đâu, tôi cũng không có cảm giác muốn ở bên anh ta.

Cao Lỗ đã nói sẽ bảo vệ tôi và đất nước này... Tôi muốn tin hắn!

Có lẽ phải dứt khoát, đúng vậy, người kia đã không còn phải là Tiểu Thần Long mà tôi từng ngưỡng mộ, từng trân trọng. Thân phận thật của anh ta là Trọng Thủy, kẻ địch trong lịch sử của nước Âu Lạc.

Cho dù làm bạn cũng không thể, tôi cần phải tỉnh táo.

Tôi gỡ tay mình khỏi tay Cao Lỗ, bước lên trước mặt Trọng Thủy, bình tĩnh, rõ ràng, kiên quyết mà nói:

- Tôi sẽ không lấy anh! Tôi không thích anh!

Lời nói dứt khoát, cũng rất thẳng thắn này không ngờ đã khiến gương mặt Trọng Thủy một phen biến sắc. Có vẻ như dù anh ta đã lường trước nhưng vẫn không giữ nổi bình thần trước gáo nước lạnh này. Chẳng nhẽ bản thân anh ta thực sự đã quá hi vọng?.

Trong đôi mắt sâu hút, mỗi giây lại như chuyển biến qua một màn tắm tó, tưởng chừng bên trong đó có hàng trăm tầng địa ngục bị kích nổ tiếp nhau. Ngay lúc đó, đôi mắt ấy ngập tràn một vẻ bi thương.

Câu nói của tôi có ảnh hưởng mạnh mẽ như vậy sao? Tôi đã nghĩ rằng tốt hơn hết là nên thẳng thừng nói rõ ý, cũng không cần lịch sự từ chối, tính cách của tôi vốn ưa thích sự bộc trực, kiểu ẩn ý sâu xa như anh ta tôi vốn đã không thích. Chuyện tình cảm, trước giờ tôi nghĩ rằng càng cần phải dứt khoát, như vậy trong lòng mới thanh thản.

Anh ta nhìn tôi. Khoảnh khắc đó, tôi không biết chính xác có phải là mình đã nhìn thấy ảo giác ... tại sao lúc đó, trông anh ta như đang yếu đuối. Rất, rất yếu đuối, anh ta còn giống như một ảo ảnh cô quạnh đến thế lương.

Tôi không phải là muốn động lòng, nhưng quả thật trong khoảnh khắc đó, không thể không bị tác động, dù là chút ít...

Đột nhiên thấy anh ta đưa cánh tay ra trước mặt tôi, lòng bàn tay mở ra như để đón đợi. Đôi môi anh ta khẽ nói, âm điệu ngập tràn nhiều thứ cảm xúc:

- Ta... – Những lời nói của anh ta đầy khó hiểu – Chỉ còn cổ nút giữ được một chút... vực sâu hay địa ngục, đã gần như rơi xuống rồi... nàng, hãy nắm tay nút lấy ta đi...

- Tôi không hiểu anh nói gì... – Chỉ một chút lúng túng, tôi lại hạ quyết tâm, mặc dù tôi cảm thấy có điều gì đó bất ổn - Trọng Thủy, dù là lý do nào, chính trị hay tình cảm, tôi cũng không thể lấy anh!

- Vì kẻ kia sao? – Anh ta hướng đôi mắt về phía Cao Lỗ.

- Tôi... – Tôi cũng theo phản xạ nhìn hắn, quả thật có niềm xao xuyến khiến tôi không thể che giấu, tôi nói với âm điệu ẩn chứa sự bối rối – Dù sao thì... tôi... không thể lấy anh, lý do đó... cũng có những lý do khác...

Có lẽ con gái thường là như vậy, khi đã thích ai, trong mắt chỉ có người đó...

- Cho ta thêm một lý do... – Anh ta như khẩn cầu.

Một lý do nữa ư? Từ chối anh ta, là bởi vì... bản thân anh ta đã là Trọng Thủy, nhân vật trước giờ tôi đã có định kiến, đến khi tận mắt thấy sự thâm thúy khó lường, đáng dè chừng của con người này...

Anh ta không phải là loại người tôi nên tin tưởng, có phải như vậy không?

- Vì anh là Trọng Thủy, thế tử của Nam Việt, tôi vốn đã không thể tin được anh, thêm vào đó... bản thân con người anh đã khiến tôi không thể tin tưởng... cho nên...

- Cho nên... Nàng không thể thích ta?

- Và không thể lấy anh! – Tôi mạnh dạn đưa ra kết luận.

Anh ta thu lại bàn tay, im lặng. Cái im lặng này càng ngọt ngào, càng đáng sợ, càng gây áp lực đến bội phần.

Trong đôi mắt giờ hoàn toàn là địa ngục, dường như có những ngọn lửa đen tàn khốc đang bùng cháy... Mỗi lúc sau gương mặt anh ta lại thêm phần lạnh lẽo, tưởng chừng nếu có một địa ngục thật, sau khi những đốm lửa u linh đã tàn, mọi thứ sẽ dần trở về với cái lạnh buốt cùng cực...

...

...

Bỗng nhiên anh ta phá lên cười, cười rất lớn, thậm chí khiến người khác thấy ghê rợn. Anh ta đưa tay vuốt gọn tóc, gương mặt lại khoác lên cái vẻ phong lưu, ánh mắt chuyển biến thật khó đoán, âm điệu cười cợt mà đánh giá:

- Minh Hà, người là người phụ nữ tàn nhẫn nhất mà ta từng gặp, hờ hững, phũ phàng đến tàn nhẫn!

Thái độ thay đổi của anh ta đủ khiến tôi kinh hoàng trong giây lát, lại phải tự trấn an bản thân.

Dù sao cũng không thể quay lại nữa rồi, đã kiên quyết, cần phải kiên quyết đến cùng thôi. Sau khi suy nghĩ một chút, tôi bèn đáp lại:

- Tôi không nghĩ là mình đã làm điều gì tàn nhẫn với anh, nếu như anh nghĩ tôi đã đắc tội với anh, hay so sánh tôi với những người phụ nữ trước của anh, tôi nghĩ rằng tôi không giống họ – Tôi điềm tĩnh mà nói – Tôi không phản bội anh, cũng chưa từng lợi dụng anh, tôi đã nói rõ ràng với anh từ trước rồi, tôi không thích anh, cũng không hi vọng vào cuộc hôn nhân chính trị này, kể cả khi tình thế bắt buộc, như vậy tôi chưa từng lừa dối anh phải không? Chính vì không muốn là kẻ lừa dối anh, tôi đã nói rất thẳng thắn, chẳng nhẽ nói thật, nói thẳng lại là nhẫn tâm hơn việc lừa dối anh?

Một chút ngỡ ngàng thoáng qua, gương mặt anh ta lạnh lẽo trở lại. Trước khi xoay người bỏ đi, anh ta còn buông một lời bình thản nhưng lại đầy hàm ý đe dọa lẫn oán hận:

- Sau này người không có tư cách oán để trách ta !

43. Chương 43: Cùng Đi?

Bóng dáng đó đã biến mất trong đêm... tôi còn chút sợ hãi vì lời đe dọa cuối cùng của anh ta. Đường như có cái gì đó không ổn...

Thái độ anh ta như vậy, thật khó hiểu... Rốt cuộc là trông anh ta không ổn hay trong lòng tôi tự nảy sinh cảm giác không ổn đây?

Có khi nào anh ta sẽ rất oán hận tôi? Không phải chứ, tôi không làm việc có lỗi với anh ta, có thì cũng chỉ là không thể chấp nhận anh ta, vì nhiều lý do....

Bỗng thấy Cao Lỗ đã bước lên phía tôi từ bao giờ, hắn đặt tay lên vai tôi. Tôi quay đầu lại nhìn hắn. Bấy giờ mới phát hiện ra, dường như hắn đã dùng đôi mắt trầm tư tĩnh tế lặng lẽ quan sát tất cả.

Không biết hắn đang nghĩ gì, chỉ thấy âm điệu hắn không cao không thấp, tựa như bình thản mà đánh giá:

- Hắn ta... dường như từng coi trọng người!

- Cái... cái gì chứ? – Tôi ấp úng, tự nhiên hắn lại nói như vậy, không rõ hàm ý gì đây.

- Ta biết... sâu trong ánh mắt của hắn nhìn người có điểm gì đó tương đồng với ta, hắn có lẽ cũng thích người!

Trước khi tôi có phản ứng, đột nhiên đã thấy Cao Lỗ xoay người tôi lại, hắn cúi đầu xuống, ghé gương mặt lại gần mặt tôi một chút, nhìn thẳng vào mắt tôi.

Ánh mắt khó diễn giải của hắn, dường như thoáng qua sự buồn phiền, sự nghi hoặc, sau đó lại nghiêm khắc muốn lấn át tôi.

- Nói thật đi, người từng quen biết hắn trước đây? Mọi quan hệ của các người không thể đơn giản là mới gặp mặt!

Này, không phải hắn đã quan sát ra... Đúng là tôi đã gặp Trọng Thủy từ trước, nhưng lúc đó tôi hoàn toàn vô tư không biết gì... Tôi nên nói thật cho hắn biết chăng?

Nhưng mà thái độ của hắn hiện giờ là gì? Đang ghen tức, tò mò hay đang nghi kị đề phòng? Tôi không chắc nữa...

Chuyện của tôi và Trọng Thủy không dễ để giải thích ngắn gọn, và liệu hắn có tin tôi? Tại sao tôi cảm thấy mối quan hệ giữa tôi và hắn rất mơ hồ, đó là gì tôi cũng không biết nữa.

- Tại sao không nói? – Hắn có chút sốt ruột.

Tôi tránh ánh mắt của hắn, ngẫm nghĩ một lúc rồi thở dài ra hơi, lát sau tôi quay lại nhìn hắn, ung dung mà nói:

- Mọi quan hệ của anh ta với ta trước đây từng rất tốt...

Tôi muốn thử nghiệm một chút, xem hắn sẽ phản ứng thế nào... Liệu hắn có khi nào đặt cương vị mình là một đại tướng của Âu Lạc, sẽ vẫn hoài nghi tôi, hắn có khi nào nghi thân thể của tôi còn đáng ngờ. Và việc tôi không giải thích được thân thể của mình cũng như mối quan hệ trước đây của tôi và Trọng Thủy cho hắn hiểu... liệu có làm hắn thay đổi cách nhìn và thái độ với tôi khác đi so với lúc còn nồng nhiệt, cương quyết ôm hôn tôi như lúc vừa rồi.

- Tốt là thế nào? – Hắn lập tức hỏi.

- Còn nhớ buổi tối trong gian bếp ở nhà người không? Quần áo, khăn tay đều là được anh ta tặng, tóc của ta cũng do anh ta tết!

Lúc đó hình như trước mặt Cao Lỗ, tôi đã thể hiện thái độ trân trọng những thứ này, hẳn chắc sẽ nhớ ra...

Quả nhiên sau một thoáng nghĩ ngợi, cảm xúc trên mặt hắn đã biến đổi, hắn quắc mắt, nhíu đôi lông mày rậm, nghiêm trọng mà nhấn mạnh âm điệu:

- Thật sao? Còn gì nữa?

Tôi cố ý cười lạnh:

- Lần đầu tiên gặp, ta còn hôn anh ta, cùng anh ta cười chung ngựa dạo chơi... Mọi quan hệ của ta và Trọng Thủy tốt như vậy, người thấy sao? Có nghi ngờ ta là gián điệp không?

Đã thấy trong đôi mắt hắn bùng lên ngọn lửa tức giận, hắn không thể giữ thái độ nghiêm nghị để chất vấn được nữa. Mỗi lúc sau không khí càng như có áp lực, hắn dù không nói gì, vẫn nhìn tôi đầy phần nộ, thậm chí tôi còn cảm thấy trong không gian truyền đến cái nóng và bức bối. Không giống như lúc này Trọng Thủy xuất hiện lạnh lẽo âm u đáng sợ, bây giờ có lẽ tôi đã đứng trên một đồng lửa do chính tay tôi đã khơi lên.

Biểu cảm của hắn như vậy, dường như hắn không chỉ là để tâm, mà còn rất tức tối, đó hẳn là ghen tị. Chẳng hiểu sao tôi lại thấy có chút vui vẻ trong lòng.

Hắn giận đến mức không nói lên lời, hai nắm tay nắm thành quyền. Tôi nghĩ cũng đã đủ rồi, bèn cố gắng xoa dịu tình thế:

- Lúc đó chỉ là vô tình gặp mặt, ta cũng không biết thân phận thật của anh ta...- Bộ dạng của tôi rất thành thực, hi vọng hắn sẽ tin .

- Nói cho ta biết, người nhất định không phải là gián điệp, cũng không phải là tình nhân của hắn, ta muốn chính người thừa nhận! – Lời nói của hắn mang âm điệu dữ dội, bàn tay nhanh chóng siết lấy vai tôi.

Hừ, chính mắt thấy tôi từ chối Trọng Thủy thẳng thừng mà còn lo ngại sao? Nên trách hắn hay nên trách bản thân tôi đã khơi ra mấy chuyện đó? Nhưng thực sự, tôi chỉ muốn biết thêm biểu cảm của hắn thôi mà.

- Người sẽ tin ta đúng không? – Tôi bình tĩnh hỏi hắn, trong lòng có chút chờ đợi. – Lời ta nói người sẽ tin sao?

- Không! – Hắn ngắn gọn đáp, ánh mắt vẫn rất nghiêm khắc.

Cái gì? Tôi không ngờ được hắn sẽ đáp như vậy, chút chờ mong nào đó trong lòng trở thành hụt hẫng.

- Đã không tin thì còn muốn nghe làm gì chứ? – Tôi nói ra bằng âm điệu buồn bực, quay đầu sang phía khác – Thì ra trước giờ chưa bao giờ người tin ta...

Hắn đưa hai bàn tay lớn, lòng bàn tay ấm nóng và thô ráp áp lấy má tôi, khiến gương mặt tôi phải đối diện lại với hắn. Lửa trong mắt hắn đã vơi đi, nhưng ánh mắt chưa hề mất đi sự mãnh liệt.

- Đơn giản là ta muốn nghe miệng người nói, ta muốn tin người, kể cả là người nói dối ta. Không phải là người nói ra bất cứ điều gì là ta đã lập tức tin, vì trước giờ, trọng trách của ta không cho phép ta có một giây không cân nhắc, chỉ là, ta trong lòng thực sự muốn tin người...

- Vậy sao? Đối với ta cũng không hoàn toàn tin tưởng được ư? – Tôi đưa tay lên, ý định gạt tay hắn ra, đáy lòng đã thấy một chút tổn thương.

- Thấy người và hắn như vậy, còn nghe chính miệng người thú nhận những chuyện như vậy, làm sao ta có thể bình tĩnh? Ta tức giận, ta nghi hoặc... - Hắn vẫn áp chặt chẽ hai lòng bàn tay vào má tôi – Nhưng chính ta cũng không hiểu, người lại dám nói cả những chuyện như vậy trước mặt ta thân nhiên như không hề che giấu, có phải là người không còn muốn giấu ta, vậy thì ta phải tin người chăng?

Xem ra hắn dù tức giận vẫn còn chút lý trí để suy nghĩ, và con người hắn trước đây vốn thường coi trọng lý trí, toát ra vẻ kiên định, bây giờ sau một tháng không gặp, có vẻ như hắn càng kiên định mạnh mẽ hơn,

đường như hắn cũng đã trải qua một quãng thời gian dài suy tư Nhìn thấy hắn, là nhìn thấy hình tượng một trang nam tử đầy dũng khí và lý tưởng...

Tôi không biết điều này nên vui hay nên buồn. Ngẫm lại bây giờ tôi mới có dịp tiếp xúc và muốn hiểu hắn rõ hơn, trước giờ giữa tôi và hắn toàn là hiểu lầm lẫn oán hận, chưa bao giờ tôi có ý tìm hiểu, nhìn thấu con người hắn.

Hắn, con người này sẽ yêu mãnh liệt đến thế nào? Và tình yêu so với lý trí có mối tương quan thế nào? Trước đây cứ coi như hắn có thích công chúa, nhưng hắn vẫn đủ lý trí để kìm nén tình cảm, chưa bao giờ bày tỏ ra... Còn tôi thì sao? Sau này thì sao?

- Nếu... nếu như ta lừa dối người thì sao? – Tôi đắn đo một hồi rồi mở miệng dò hỏi.

Trọng Thủy lúc này đã thay đổi thái độ, ...dù tôi chỉ thành thực từ chối, hủy bỏ hôn sự với anh ta, liệu anh ta có coi đó như một sự phản bội?

Còn Cao Lỗ thì sao? Hắn sẽ cư xử như thế nào?

...

...

Hắn suy tư. Đôi mắt hắn có chút đờ đẫn.

Hắn yên lặng.

Gió đem lại thổi qua, những tán cây trên cao xào xạc...

Lúc này đã gần vào mùa hạ nhưng bờ vai tôi vẫn khẽ run trước cái lạnh của sương đêm đang buông dần.

Khoảnh khắc này tôi cũng ngẩn ngơ, trong lúc chờ đợi thả hồn quện theo từng đợt hương hoa nhẹ dịu thoang thoảng quanh đây....

...

...

Bỗng tôi sực tỉnh, bàn tay của tôi một lần nữa bị hắn nắm lấy mà kéo đi.

- Đây... người muốn đi đâu? Người chưa trả lời câu hỏi của ta?

Bóng lưng cao lớn ấy vẫn điềm nhiên tiếp bước về phía trước, chỉ có gương mặt hắn ngoảnh lại một chút, giọng điệu bình tĩnh mà chắc chắn:

- Ta từng không thể trả lời được câu hỏi rốt cuộc người là ai, rốt cuộc người từ đâu đến, nhưng bây giờ người là ai cũng vậy, kể cả người là gián điệp, kể cả mối quan hệ của người và hắn trước đây là gì, kể cả người có muốn lừa dối ta... – Hắn càng nắm chặt hơn bàn tay tôi – Ta sẽ không cho người cơ hội lừa dối ta, dù phải ràng buộc người cũng phải khiến người mãi mãi cùng ta đi chung đường...

- Cái gì đấy? Người nói lung tung gì vậy, nghe còn độc đoán như thế nữa... – Tôi vì còn ngỡ ngàng, lại còn chưa hiểu hết ý đồ của hắn, vội vàng muốn ngăn cản hắn tiếp tục lời kéo - Buông ra đi, lúc nào người cũng lẳng lặng mà lôi ta đi như vậy... Người muốn đi đâu? Ta mệt rồi, ta phải trở về phòng nghỉ!

Hắn xoay người hướng ra sau mà hỏi:

- Nếu ta buông tay, người sẽ tự biết nên đi về đâu chứ?

- Đi đâu? Cái quái quỷ gì vậy?

- Về nhà của chúng ta, lúc này ta đã nói rồi! – Hắn biểu đạt ra trên mặt nỗi niềm hân hoan chờ đợi khó hiểu.

Tôi thoáng thấy kinh ngạc, tâm tư bối rối, hắn nói như vậy là hàm ý gì. Cái gì mà “nhà của chúng ta”...

- Người... người sắp hồ đồ rồi, tại sao người có thể tự ý định đoạt?

- Tại sao không? Ta là chồng của ngươi! – Hấn nói bình thản như một chân lý hiển nhiên, thật không còn biết đến xấu hổ – Từ giờ ngươi phải đi theo ta, lúc này ngươi cũng đã chọn ta, không phải sao?

- Ngươi là chồng của ta hồi nào? Ta đã công nhận sao? – Tôi mạnh miệng phản bác.

Tự nhiên nói đến mới nhớ ra, lúc này tôi đơn thuần từ chối Trọng Thủy, nhưng cũng không nghĩ đến việc xa xôi là cùng với hấn tiến đến bước đó, hấn như vậy có quá hấp tấp vội vàng không? Tuy trong lòng tôi từng vì hấn mà xao động, nhưng mà...

Hấn đang nghĩ điều đó đồng nghĩa với việc tiến đến hôn nhân? Người cổ đại đều quan điểm đơn giản như vậy sao? A, tôi còn chưa nghĩ đến, chưa từng hình dung ra, thậm chí là tương lai giữa tôi và hấn sau này, cũng chưa tính đến chuyện làm bạn trai-bạn gái, đừng nói là đừng một cái đòi lấy tôi.

Ở thời đại của tôi, thích – yêu – kết hôn không phải là phải có trình tự sao? Cũng phải trải qua một thời gian dài nữa... Hơn nữa, tôi và hấn cách biệt không gian và thời gian, tôi làm sao nghĩ đến chuyện kết hôn với một “tiền bối” hơn mình hai ngàn hai trăm tuổi, tôi làm sao có thể ở lại đây hay nghĩ đến việc mang hấn về hiện đại. Không phải tôi còn phải trở về, có ông bà đang đợi tôi... Dự định của tôi không phải là lên đại học sẽ kiếm một người bạn trai tốt hay sao?

Tất cả mọi chuyện đột nhiên xảy ra như thế này...

Mãi suy nghĩ, tôi quên mất việc mình vẫn đang bị kéo đi. Hấn thật là tùy tiện, hấn không nghe tôi nói gì sao? Tại sao hấn vẫn tỏ ra không bận tâm như vậy?

- Đây! – Tôi quát lên – Ta đã nói rồi, ta không phải vợ ngươi, cái lần trước mà có thể coi là hôn lễ sao?

- Ngươi không công nhận, chúng ta ngày mai lập tức cưới lại, để cả kinh thành nhìn thấy, để ai cũng công nhận! – Hấn mặt dày tuyên bố.

- Ngươi điên rồi, trước mặt họ ta là Kim Quy chi nữ, ngươi quên rồi sao?

- Vậy thì ngươi chấp nhận đi, đừng đòi co gì nữa. Kể cả ngươi muốn, cũng có thể thu xếp bịa ra chuyện hóa thân của thần nữ kết hôn với đệ nhất Lạc tướng, thần linh sẽ bảo hộ đất nước mãi mãi... chuyện này nghe cũng hay phải không?

- Ngươi điên nặng rồi! Ta không muốn lấy ngươi, ai nói là ta muốn lấy ngươi? – Tôi tức giận ném vào mặt hấn những lời khó nghe.

Nếu nghe qua, cũng thấy nó phũ phàng không kém gì những lời tôi nói ra trước mặt Trọng Thủy, thậm chí còn gay gắt hơn. Nhưng không ngờ tên Cao Lỗ này không những không thất vọng hay thay đổi ý định, trái lại còn tỏ ra vui thú lẫn cường quyết hơn. Hấn cười đắc ý, âm điệu mờ ám:

- Ngươi có biết thế nào là “tiền trăm hậu tấu” hay dễ hiểu hơn là “đánh nhanh thắng gọn” không?

- Cái gì chứ... – Tôi nhìn hấn nghi ngờ – Ngươi tự nhiên nói sách lược với binh pháp làm gì?

Cái nhìn của hấn làm tôi thấy bất an. Hấn vẫn giữ thái độ cười cợt như vậy.

- Ta có chút thông cảm cho tên thế tử kia, những gì ngươi nói ra thật phũ phàng, nhưng đối với ta, chẳng phải trước giờ chúng ta vẫn cư xử phũ phàng, chống đối lẫn nhau sao? Ta có thể chấp nhận được, ngươi càng ngoan cố, càng phũ phàng, ta lại càng cần phải kiên quyết !

Tôi chiêm nghiệm những gì hấn nói, chẳng hiểu sao vẫn thấy mông lung, không hề ăn nhập gì câu trước với câu sau. Hấn thấy bộ dạng của tôi như vậy, càng tỏ ra hứng thú, cuối cùng ánh mắt lướt qua người tôi một lượt khiến tôi giật mình, cảm thấy ớn lạnh sống lưng, sau đó là ngưng ngừng mất tự nhiên. Ánh mắt của hấn sao có thể sắc sảo như một kẻ háo sắc như vậy chứ?

- Không hiểu sao? Tóm lại ý của ta là... – Hấn cố bước lại sát bên tôi, cúi xuống bên tai tôi mà nói bằng giọng đầy ma mị – Bắt ngươi trở thành “vợ” của ta trước, có gì thì tính sau...

Tôi kinh hoàng lùi lại, chỉ thẳng tay vào mặt hấn mà mắng nhiếc:

- Ngươi thật tệ! Ngươi còn dám mặt dày ép buộc ta sao? Tránh ra, biến khỏi tầm mắt ta, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!

Nào ngờ tôi mới lùi thêm một vài bước chân, đã bị hấn thân thủ nhanh gọn tóm lại. Hấn chỉ về phía trước mặt:

- Nhìn đi, sắp đến rồi! Dinh thự của ta!

Quả nhiên khi định hình lại không gian, tôi đã nhận ra mình không chỉ bị kéo ra khỏi hoàng cung bằng cổng sau, mà còn bị hấn lôi về phía nhà của hấn. Đúng, chỗ này chỉ còn cách vài trăm bước chân. Phía những bức tường gạch nung cao dày kiên cố kia, hấn đứng là phủ của đệ nhất Lạc tướng Cao Lỗ.

Thấy tôi ngây người ra, hấn còn châm chọc thêm một câu:

- Sao? Không phải người đã từng đến nhà ta rồi à? Còn rộng lắm, ta sẽ dẫn người đi thăm thú từng góc ngách, sau này còn phải giúp ta quản...

- Người...! – Tôi không đợi hấn nói thêm, đã vùng vằng tìm cách chạy trốn, miệng vẫn không ngừng buông những câu chữ không dễ lọt tai, lúc này chỉ cảm thấy bị hấn bức bách khó chịu, không còn muốn bận tâm đến điều gì – Người vẫn vô liêm sỉ như vậy, người dám bắt ép ta nữa sao? Ta thật hối hận, tại sao người không đi luôn đi?

- Im nào! – Hấn nghiêm giọng lấn át, nhanh chóng khống chế sự kháng cự của tôi, lại gọn gàng vác tôi lên vai như lúc trước, điềm nhiên bước về phía tư gia trước mặt – Ta đã nói là làm, ta bây giờ đã biết, người chỉ được cái mạnh miệng thôi... Lần này ta không dễ bỏ qua đâu, người cũng không có đường thoát đâu...

44. Chương 44: “đêm Tân Hôn Bi Hải”

Hấn đường hoàng bước vào cửa chính, những lính canh và gia nhân trong phủ vừa nhìn thấy hấn đã vội vã cuống quýt:

- Tướng quân! Người đã trở về!

Gương mặt họ ai cũng hân hoan khi chủ nhân bỗng trở về. Một người lính canh đã chạy vào báo tin, chỉ một lát sau đã thấy từ phía trong phủ chạy ra một lão tằm ngoài sáu mươi, mặt mũi phúc hậu, vui vẻ mừng rỡ đón hấn:

- Tướng quân, ngài đã trở về, lão còn tưởng ngài sẽ đi mấy tháng trời!

Cao Lỗ mỉm cười gật đầu. Hấn hỏi thăm qua tình hình trong phủ có gì bất thường không và cả sức khỏe của lão. Có vẻ như đây là quần gia nhà hấn, trông tướng lão đủ biết là một người cẩn thận, chu đáo, chừng mực.

Lão quần gia bấy giờ không khỏi ngạc nhiên nhìn tôi... Tôi vẫn bị hấn vác trên vai như một cuộn hàng, nhìn mọi vật có chút khó khăn vì bị ngược chiều. Lúc này, tôi dù có chống cự, đập chân đập tay loạn xạ một hồi nhưng vì sớm biết sẽ không ăn thua nên đã tạm bỏ cuộc, đang mải tính kế khác...

- Tướng quân, đây là... ? – Lão tỉ mỉ quan sát đánh giá, tôi để ý rằng hình như người nhà hấn đều có điểm gì đó giống nhau, nhất là cách nhìn nhằm mục đích dò xét người khác...Từ hấn, Thúy Hương cho đến lão quần gia này.

- Phu nhân của các người! – Hấn đáp rõ ràng ngắn gọn, sau đó lập tức buông lời giao phó – Phòng của ta vẫn được dọn dẹp thường xuyên chứ? Nếu không thì lão cho người dọn lại, trong lúc đó ta cũng cần phải ăn tối...

Lão quần gia nhất thời không khỏi ngạc nhiên, thậm chí như chết lặng vì lời nói của hấn. Đôi mắt già nua nheo nheo càng cố chăm chăm quan sát tôi. Có lẽ lão thực sự bất ngờ. Cũng dễ thông cảm vì một kẻ như Cao Lỗ đột nhiên vác một cô gái về rồi thản nhiên tuyên bố đây là vợ mình. Chắc hấn trước nay gia nhân của hấn đều biết hấn sống cô độc, cũng chưa tính đến chuyện lập gia thất lần nữa...

- Tướng quân... lão...không nghe nhầm chứ? Đường đột như vậy...- Lời lão đầy kinh ngạc, giống như nhìn thấy một việc vô cùng hi hữu.

- Không nhầm đâu! – Hấn đáp.

- Ngài ... từ bao giờ thế ạ? Lão không hề biết chuyện hệ trọng này... Bây giờ...

- Một tháng rồi, còn gì thắc mắc hãy để sau đi, hãy làm những việc ta vừa giao phó đã!

- Đủ rồi đấy! – Lúc này tôi không còn đủ kiên nhẫn mà la lên – Thả ta ra, ta không phải vợ người!

Từ quân gia cho đến những gia nhân đứng đây đều ngỡ ngàng thêm một phen, có vẻ họ lại càng không tin vào những gì mình nghe thấy – những từ xuất phát từ cái miệng gay gắt của tôi:

- Các người nhìn đi, tướng quân của các người bắt ép, muốn cưỡng đoạt người ta! Các người có lương tâm thì mau cứu ta!

Họ nhìn nhau, mấy người lính gác xì xào với nhau, bán tín bán nghi:

“Tướng quân anh dũng đạo mạo của chúng ta làm sao có thể bức ép con gái nhà lành?”

“Nhưng dạo mấy tháng gần đây, rõ ràng tướng quân tính tình có thay đổi, có khi nóng lạnh thất thường...”

“Đến mức bắt con gái nhà người khác về sao?”

Cao Lỗ hấn thấy vậy liền cảm thấy có chút khó chịu bức mình, bèn nghiêm giọng :

- Quân gia, lão không nghe những gì ta giao phó nữa sao? – Nói đoạn, chỉ trong nháy mắt, hấn chuyển tư thế từ vác sang bế xốc tôi lên, không quên dùng đôi mắt sáng quắc lườm dọa tôi một cái, khí thế uy hiếp rõ ràng.

Chứng kiến thái độ hấn như vậy, lão quân gia cũng phải dè dặt, các gia nhân khác thì khúm núm, lập tức im bặt. Lão quân gia sau một hồi hoang mang cũng cố gắng bình tĩnh, dẹp bỏ tò mò, kính cẩn mà thưa:

- Bẩm, từ ngày người đi, phòng của ngài vẫn do các nô tỳ thân tín dọn dẹp sạch sẽ ngày ngày, luôn sẵn sàng nghênh đón ngài về...

- Tốt, các người lo làm việc của mình đi, ta cần phải trở về nghỉ ngơi! – Cao Lỗ ngắn gọn nói rồi bê tôi đi.

- Cứu ta, các người không thể để hấn tùy tiện như vậy! – Tôi cố ngoái đầu về phía đằng sau hò hét, mong chờ họ sẽ can thiệp, nhưng họ không dám có động thái gì, chỉ trơ mắt ra nhìn.

Có lão quân gia mở miệng lên tiếng, lúc đầu tôi còn tưởng lão muốn can thiệp, nào ngờ cũng chỉ là câu hỏi thăm:

- Tướng quân, vậy còn bữa tối của ngài...

- Khỏi, ta có thứ khác để nhắm nháp rồi! – Hấn càng bước mau lệ cương quyết hơn.

Lời này rõ ràng đầy ẩn ý không tốt đẹp, tôi phải làm sao đây? Đầu óc tôi không ngừng suy nghĩ, làm thế nào mới thoát khỏi hấn lần này?

...

...

Không mấy lâu sau, đập vào mắt tôi dường như là khu nhà ở trang trọng nhất phủ, phía trước còn có cả hồ nước nhỏ, một cây cầu đá bắc qua hồ, nối đến một khoảng sân rộng rãi. Từ cây cảnh, thềm đá đều được xây dựng, bố trí rất vừa mắt, tổng thể kiến trúc trang nhã hợp lý. Lẽ nào đây là nơi hấn ở?

Chẳng kịp ngó nghiêng quan sát thêm, đã thấy mình bị bê đến trước cửa một gian phòng chính giữa, xung quanh hành lang trước cửa phòng vẫn có những người lính đứng gác nghiêm chỉnh.

- Tướng quân ! – Mấy người lính đều ngạc nhiên, vội vã lễ phép hỏi. – Ngài đã trở về?

- Được rồi, các người lui đi, không cần đứng gác nữa! – Hấn nhìn qua họ rồi đẩy cửa bước vào.

Những người lính quả nhiên được đào tạo thói quen răm rắp phụng mệnh, đều không ai dám hỏi gì thêm, mặc dù ánh mắt của họ vẫn đầy tò mò nhưng vẫn nhanh chóng lui đi. Chỉ có một người lính hầu theo vào sau, nhanh chóng châm đèn thấp sáng phòng rồi lại rảo bước đi khỏi.

Lúc này tôi thực sự cảm thấy tình thế bị cô lập nguy cấp của mình, chưa kể đến việc hấn vừa đặt tôi xuống đất đã quay lại đóng cửa phòng, không quên cài then cửa.

- CAO LỖ! – Tôi hét toáng lên, nghe thật chói tai và ầm ĩ - Người dám ngang nhiên bắt ta về đây, còn muốn làm chuyện xấu với ta nữa?

Hấn không nói gì, lúc này tỏ ra bình tĩnh bước vào sâu trong phòng. Tôi lúc này mới đưa con mắt quan sát một lượt.

Căn phòng này chính xác là phòng riêng của hấn rồi. Phòng cũng thật rộng, đồ đạc bài trí rất ngăn nắp và có quy củ.

Phía bên tay trái là những giá, kệ gỗ kê sát tường, chứa đầy những văn thư tài liệu. Phần lớn trong số chúng đều là các cuộn thẻ tre hay cuộn da thú, thời này người ta dùng chúng để ghi chép...

Gần phía kệ tài liệu là bộ bàn ghế gỗ, trên bàn còn một số cuộn da thú xếp ngay ngắn, khay mực, giá bút lông, một ngọn đèn cầy vừa được thắp.

Phía tường bên tay phải treo những bức hoành đồ lớn, có cả giá treo một đôi thanh gươm cùng mấy cây cung, nỏ...

Sát bên tường trong có một chiếc giường lớn... Cạnh giường có tủ kệ, giá treo y phục, tất cả đều làm bằng gỗ tốt.

Ngoài một số đồ đạc cần thiết khác thì phòng hấn không có gì là thừa thãi rườm rà, có lẽ hấn là người không thích xa hoa lãng phí, thư phòng cũng chỉ cần đủ đồ đạc để dùng, không giống như trong phim cổ, trong phòng quan lớn ắt phải có trưng bày nhiều cổ vật ...

Hấn đi đến bên giường, tháo y phục ngoài, đầu tiên là áo choàng, thắt lưng, đai tay... treo chúng lên giá rồi điềm nhiên ngồi xuống giường.

Tôi đứng chết trân nhìn những hành động đó của hấn.

Lúc này hấn đã thoát y phục, chỉ còn lại lớp áo trong. Mái tóc hấn được thả ra, lần đầu tiên tôi thấy vẻ ngoài này của hấn, không có vẻ đầy uy nghi như trước nhưng lại trông rất phong trần, có cái gì đó nam tính quyến rũ. Đặc biệt là khi trước mắt tôi, khuôn ngực ngăm ngăm rắn chắc lộ ra một phần bởi cái cổ áo được nới rộng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi nhất thời bị thu hút...

Sực tỉnh ra, tôi thấy thật không thể chấp nhận nổi. Chết tiệt, tôi còn đang ở trong hoàn cảnh nào chứ?

Hấn ngồi trên giường, ngạo nghễ như loài lang sói đã về hang của mình, dùng mắt nhìn con mồi đang rối trí trước mặt.

- Lại đây nào! – Giọng hấn thâm trầm như dụ dỗ, cánh tay vươn ra chờ đợi.

Hấn quả là mặt dày hết cỡ rồi, dám bắt chấp lý lẽ ỉn ỏi có quyền gì với tôi? Những lời tôi ném vào mặt hấn vừa nãy đều không có tác dụng gì sao?

Thấy tôi không phản ứng mà chỉ nhìn hấn chòng chọc căm ghét, hấn lại còn nở một nụ cười đắc ý, khoan khoái bước xuống giường:

- Ta giúp ngươi!

- Ngươi...! – Tôi muốn hét ra lửa, lùi xuống đề phòng - Ngươi dám làm gì ta xem.... Ta...ta...

Hấn gọn gàng bước tới chộp lấy tôi, tôi vừa mới thấy trước mắt xoay một vòng chao đảo thì lại nhận ra cái lưng mình cũng vừa dán chặt xuống giường, đối diện là một gương mặt rất gần.

Tôi hoang mang...

Những ngón tay hắn khẽ vuốt theo một lọn tóc của tôi... bắt đầu từ trán, qua vành tai đến cổ rồi buông thả cho những sợi tóc rơi trước ngực... Động tác của hắn chậm chậm, cùng với ánh mắt ngập tràn cảm xúc... Hắn giống như đang bắt đầu bước vào một trò chơi đầy mê hoặc.

- Tốt lắm... – Môi hắn lẩm bẩm, con ngươi chăm chú nhìn tôi, cái nhìn rất lạ này không khỏi khiến bản thân tôi thấy hỗn loạn hơn...

- Tốt... tốt... cái gì chứ? – Tôi âu lo đẩy hắn ra, miệng lại không thể nói cho rành rọt được, ở khoảng cách gần thế này, chỉ cần cảm nhận luồng hơi thở ấm nóng quấn quanh của hắn đã đủ khiến tôi mất bình tĩnh – Người mau xê ra... !

Đôi mắt hắn hơi nhú lại như để tập trung cho sự nhìn nhận tinh tế, rất nhanh sau đó tôi có thể nhìn rõ một sự vui vẻ khó hiểu hiện trên gương mặt hắn.

Thừa cơ thấy trong giây lát tôi đang yên lặng nghi hoặc, hắn dùng mu bàn tay miết qua lại gò má tôi, thuận thế làm một đường miết xuống cổ, tại nơi đó vẫn chà sát nhẹ làn da tôi. Chỗ hắn lướt qua ngay lập tức thấy nóng bừng, dường như đôi má tôi cũng chuyển sang màu hồng đỏ...

- Ta nói tốt là vì... thời gian qua có lẽ ngươi đã được chăm sóc tốt... – Hắn thích thú cười – Da dễ cũng căng mọng hơn, tóc cũng dài mượt hơn, ôm ngươi cảm thấy đầy đặn hơn...

A, Cao Lỗ đáng ghét, từ lúc nào hắn đã trở thành lang sói háo sắc như vậy? Trời ạ, tôi đang trong tình trạng khẩn cấp như vậy, còn không mau tìm cách để thoát... Làm sao đây?

Như thế này là không được! Dù trong lòng có để ý đến hắn nhưng đâu có thể để cho hắn chiếm được mình nhanh như vậy? Lời yêu còn chưa chính thức nói, cũng chưa trải qua giai đoạn tìm hiểu lẫn nhau, làm sao có thể tùy tiện... ? Hơn nữa, như thế này thì vẫn có tính chất bắt ép...

Làm sao đây?

45. Chương 45: Quan Tâm

Tôi biết bình thường mình không thể chạy thoát khỏi hắn. Như lần trước, không chống cự nổi hắn. Hắn mạnh bạo đến vậy...

Làm sao đây?

Tôi khẽ cắn môi, trên mặt biểu hiện thái độ ảm ức không cam tâm, cái trán nhú lại, đôi mắt có chút lơ đãng vì mãi mê suy nghĩ đối sách...

Nhưng tôi cũng không thể hoàn toàn tập trung được là bao khi hơi thở ấm nóng của hắn vẫn đang ở rất gần, còn có cả một cặp mắt đang chăm chú nhìn tôi... Hắn như chưa từng bỏ lỡ một chút diễn cảm nào trên gương mặt tôi.

Gần quá... Tuy tôi đã áp chặt lưng xuống nệm mỏng, theo phản xạ cố thu người, né càng xa hắn càng tốt và hắn vẫn còn chống khuỷu tay đỡ lấy một phần trọng lượng, nhưng ở cái khoảng cách và tư thế quá nguy hiểm này, làm sao tôi có thể không bị nhiễu loạn?

Từ lúc đó đến giờ, hắn vẫn chưa có một hành động nào thêm, vẫn ngắm tôi bằng ánh mắt say sưa... Không chỉ như vậy đâu, có phải là ánh mắt hắn như đang khiêu khích, như đang giễu cợt lấy sự vô dụng của tôi, vì hắn biết tôi không thể chạy được nên cố tình kéo dài thêm thời gian để tự thưởng thức, để tự tiêu khiển không?

Thật kì quặc...

- Này... này...! – Cuối cùng tôi cũng khó khăn mở miệng – Người đang làm gì vậy?

Hình như tôi đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc rồi. Cái gì mà “người đang làm gì vậy?” , lẽ ra phải gay gắt bắt hắn lui ra...

- Thật ra bây giờ ta rất muốn vào lấy người! – Hắn không chút bối rối mà thừa nhận, tại sao gương mặt hắn có thể thản nhiên trở lại khi nói ra điều này cơ chứ – Nhưng vì một thời gian dài không được nhìn thấy người, ta lại muốn từ từ ngắm kĩ người thêm một lát... Trong suốt quãng thời gian đó, ta từng cố gắng làm rất nhiều việc để không bận tâm đến người nữa, nhưng chỉ vô tình thoáng nghĩ đến người thôi là ta lại cảm thấy rất khó chịu trong lòng rồi, người đúng là kẻ luôn làm cho ta như ngồi trên đồng lửa...

- Vậy người nên tránh xa ta ra, đỡ cảm thấy khó chịu... – Tôi chợt tiếp lời, mong tìm được lý lẽ để thoát thân – Đúng đấy, người buông ta ra đi! Thả ta ra đi!

- Người nhất định không thể ngoan ngoãn theo ta phải không? – Hắn khó chịu hỏi.

- Ta không thích thế này, không phải như thế này...! – Tôi vẫn một mực muốn thoát khỏi hắn, vung về lung tung tìm cách cựa mình ra.

Hắn vẫn vững chắc như khóa thép không hề lay chuyển...

Trong mắt tôi biểu hiện càng lúc càng rõ sự lo sợ mong lung...

Nghe thấy vậy, nhìn thấy vậy, đột nhiên trong mắt hắn bỗng dâng lên một nỗi niềm gì đó. Hắn có phải đang không hài lòng? Ánh mắt ấy trùng xuống, một tiếng thở dài ảm đạm...

Tiếng thở dài ấy, giống như những tiếng thở dài giữa đêm trong căn nhà gỗ... ám ảnh tôi khó có thể quên.

Tiếng thở đó tưởng như ngay bên cạnh, nhưng lại như muôn trùng xa xôi ... đó là cái ranh giới cách trở giữa tôi và hắn... để rồi biến biệt một tháng không còn nhìn thấy nhau, lại còn suýt nữa có hiểu lầm trầm trọng...

- Đùa thế là đủ rồi! – Bất chợt hắn xoay người nằm xuống bên trong, trước đôi mắt ngỡ ngàng của tôi, hắn cười khẩy rồi lấy tay cốc nhẹ vào trán tôi – Ngủ đi!

Tôi cứng ngắc người. Hắn định tha cho tôi sao?

Hắn nói gì vậy? Đùa ư?

- Người... người... vừa nãy cũng chỉ là đùa à? – Tôi chưa hết e ngại đề phòng mà hỏi.

- Dù sao ta cũng muốn làm thật, đừng vội mừng! – Hắn trên thế thắng mà đe dọa – Chẳng qua cái bộ dạng bê bết nước mắt của người hôm đó còn ám ảnh ta, nếu không thì bây giờ ta đã chiếm luôn lấy người rồi...

Tôi tự nhiên thấy yên lòng, thở phào nhẹ nhõm. Thì ra hắn vẫn còn có lương tâm.

Cảm giác nhẹ lòng khiến tôi thấy thật thoải mái, thư thái nhìn thấy rõ trên gương mặt, tựa như vừa thoát một kiếp nạn.

Nhưng có phải biểu hiện của tôi rõ ràng quá hay không...

Tại sao khi tôi vừa chớp mắt nhìn lại hắn, đã thấy hắn vô cùng đăm chiêu, tựa như có nỗi khổ tâm khó diễn đạt...

Là tại vì tôi cảm thấy may mắn khi hắn không chạm vào tôi nữa nên hắn mới phiền lòng hay sao? Như vậy có khi nào hắn sẽ lại nghĩ tôi vẫn ghét hắn như lần trước...

Lần trước quả thật tôi đã rất sợ hãi...

Tôi không dám nhìn thẳng hắn nữa, trong lòng tôi rối ren...

Dù thế nào thì tôi cũng chưa đủ tâm lý để tiếp nhận chuyện đó mà... chí ít thì tôi cũng phải cảm thấy nó quá nhanh chứ?

- Còn không mau đi nghỉ đi, nếu không ta sẽ không bỏ qua đâu! – Hắn lấy ra chiếc chăn mỏng, phủ lên người tôi rồi xoay người nằm giữa xuống, gác tay lên trán.

Nghỉ ư? Đây, dù không xảy ra chuyện gì nhưng làm sao tôi có thể ngủ chung giường với hắn? Tại sao tôi phải bắt buộc ở đây chứ?

- Cao Lỗ, nhà của ngươi rộng lớn như vậy, đâu nhất thiết phải ngủ chung giường... còn nữa, a, có gì ta phải ở đây? Ta phải về chỗ của ta!

Tôi nghĩ vậy lập tức ngồi dậy, một cái chân vừa thò xuống giường thì đã bị kéo ngược trở lại.

Vừa quay ra nhìn hần, đã thấy bộ mặt nghiêm túc, ánh mắt hần thoáng âu lo. Hần dùng cái giọng nghiêm nghị, không có vẻ gì là đùa cợt:

- Ở lại đây đi, ta đã nói sẽ không làm gì ngươi rồi!

Nói rồi hần tự mình bước xuống giường, dáng vẻ phiến não bước về phía bàn gỗ gần kệ sách, không quay đầu lại mà nói:

- Nếu như người không muốn gả cho tên thế tử đó, đêm nay hãy ở lại đây đi. Dù sao như thế này mọi người sẽ đều nghĩ ngươi đã là người của ta rồi... ngày mai dù có chuyện gì xảy ra, phản ứng của bệ hạ ra sao, người chỉ cần im lặng, tất cả cứ để ta ứng phó...

Hần kéo chiếc ghế gỗ ngồi xuống, ưu phiền không những không vơi đi chút nào mà ngày càng chất chứa rồi cứ thế, từng chút từng chút phơi bày ra. Tựa như có rất nhiều nỗi ưu phiền, chỉ cần trông cái dáng hần ngồi, cả cái cách hần đưa tay chống lên trán che đi một phần gương mặt, quay nghiêng đầu như muốn che giấu biểu cảm khỏi tầm mắt của tôi... tất cả đã vạch trần tâm trạng của hần rồi...

Không khí đột nhiên nặng nề.

Tại sao chứ?

Cao Lỗ giận tôi sao?

Hay còn vì hần đang lo lắng cho ngày mai phải đối mặt với những chuyện phức tạp?

Đúng vậy, chúng tôi đã không làm theo ý An Dương Vương, tự ý bỏ đi, tôi còn thẳng thừng từ chối hôn sự với Trọng Thủy... Có phải tôi đã làm một việc rất liều lĩnh?

Dù lúc ấy Cao Lỗ nói sẽ bảo vệ tôi, không để tôi rơi vào cuộc hôn nhân chính trị không đáng tin tưởng... nhưng quả thật mọi chuyện sẽ không hề đơn giản...

Ngày mai phải ứng phó như thế nào đây?

Dường như suốt lúc vừa nãy tôi vẫn còn vô tư, chỉ lo nghĩ cách làm sao thoát khỏi hần. Còn hần, ra là hần đã tính toán cả rồi ư? Dù là trêu đùa tôi, nhưng hóa ra hần vẫn luôn tìm cách ứng phó... Tôi đã hiểu lầm hần chăng?

Thâm tâm tôi dao động mạnh mẽ, cảm giác còn như có trăm ngàn con kiến đang cắn xé... tại sao lại khó chịu như vậy chứ?

Trước giờ hần đều là người bình tĩnh mà quyết đoán, chắc chỉ do tính cách không ra đầu vào đầu của tôi, những việc tôi đã làm, những cách tôi cư xử với hần mới thách thức, khiêu khích giới hạn chịu đựng của hần, hần từng nói chỉ có tôi mới khiến cho hần có lúc muốn phát điên...

Có lẽ chỉ có số ít lần hần cảm thấy không thể kìm nén mà muốn bộc phát, như lần đầu hần hung bạo cưỡng hôn để hạ thấp danh dự, sĩ diện của tôi và lần hần suýt chiếm đoạt tôi trong căn nhà gỗ... Tóm lại là những chuyện liên quan đến tôi, do sự cố chấp của tôi... Còn lại thì hần chưa bao giờ mất đi uy nghiêm, suy xét và lý trí...

Không còn thấy lo sợ hần sẽ làm gì mình nữa, nhưng tôi vẫn không yên tâm mà đi ngủ được, vẫn cứ ngược mắt ra phía hần quan sát. Hần tỏ ra không bận tâm, một mực chuyên tâm vào công việc của mình.

Hần đã lấy ra vài cuộn tài liệu bằng nan tre và da thú, đôi mắt tập trung nghiên cứu...

Muộn thế này rồi còn làm gì chứ?

A, không phải hần đã đi suốt cả ngày đường sao? Cơm cũng chưa dùng, cũng chưa nghỉ ngơi một chút nào cả, hà cớ phải làm khó dễ cho bản thân mình như vậy...

Tôi chợt ngẫm ra cái vị thế của hần đối với triều đình và đất nước này. Trên danh nghĩa thì là Lạc tướng, là tướng quân lo việc binh nhưng hần vẫn tham gia xử lý, lo lắng đến những việc chính sự khác... Một tướng quân bình thường thôi thì trong nhà sẽ không lắm văn thư đến vậy...

Tôi đang quan tâm đến hần sao? Đang nghĩ cho hần sao?

Trước nay chưa từng để ý đến...

Nhưng mà, tại sao hần cứ muốn ôm đồm hết như vậy, chuyện này cũng liên quan đến tôi, tôi cũng muốn bản thân mình có trách nhiệm một chút...

Tôi muốn biết hần đang lo nghĩ cái gì...

Tôi lại ngồi dậy, bước xuống giường đi về phía hần. Từ nãy hình như hần chưa từng thay đổi tư thế, vẫn chống tay lên trán, đầu hơi cúi thấp như vậy...

Tôi đến gần mới phát hiện ra, thì ra hần đã ngủ gật trong cái tư thế đó. Còn làm bộ làm tịch, để xem hần ngủ gật sẽ mất phong độ đến đâu?

Tôi khoanh tay tì xuống cạnh bàn đối diện, thích thú nhìn gương mặt ngủ gật này của hần... Việc hần mệt mỏi mà thiếp đi một lát cũng là lẽ đương nhiên nhưng mà tôi vẫn cảm thấy rất cao hứng, hôm nay còn nhìn thấy được bộ mặt này của hần.

Đôi mắt hần khép lại, gương mặt nghiêng nghiêng... bây giờ quan sát kỹ, nhìn kiểu gì cũng thấy hần tuấn tú khôi ngô... từ lông mày, mắt, mũi, miệng... kết hợp lại thành một khuôn mặt đẹp trai nam tính, đầy khí chất uy lực... dù hần có đang ngủ, nhưng phong thái vẫn không mất đi, lúc này hần đơn thuần giống như một con mãnh ưng đang nghỉ trên ngọn cây thư giãn sau một ngày dài ...

Hơi thở của hần đều đều... hần đã ngủ say thật rồi?

Một lúc sau thấy đôi lông mày rậm nhíu nhíu lại, một vài tiếng thở nặng nhọc hơn...

Chẳng nhẽ lúc ngủ vẫn phải lo lắng sao?

Tôi vươn tay chạm vào gương mặt hần, ngón tay xoa xoa chỗ trán nhíu lại, tôi cũng không hiểu tại sao mình lại muốn làm thế.

Đến lúc nhận ra hành động kì quặc của mình thì đã thấy một bàn tay to lớn nắm chặt lấy bàn tay tôi. Đôi mắt sáng quắc mở ra nhìn tôi chăm chăm.

- A, ta... – Tôi lúng túng, miệng lưỡi lắp bắp, hai má nóng bừng – Ta không cố ý quấy nhiễu người, chỉ là...

- Đi ngủ! – Hần nghiêm giọng, chỉ có nói một câu như vậy rồi lại tập trung nhìn xuống văn thư trước mặt.

Có chút hụt hẫng thoáng qua, tôi không biết phải làm gì thêm, như một con cún ngoan ngoãn tội nghiệp cúp đuôi bỏ về phía giường... Chẳng rõ sao lúc này lại thấy hơi sợ hần.

Cao Lỗ đáng ghét, tỏ ra tập trung như vậy, uy nghiêm như vậy để làm gì chứ?

Cảm giác như lúc này không thích hợp để lằng nhằng hay trêu đùa với hần...

Thôi kệ hần đi, tôi đi ngủ!

Tôi cuộn tròn mình trong cái chăn mỏng, xoay mặt úp vào tường. Không quan tâm nữa, chỉ có hần mới có thể tỏ ra mình nguy hiểm sao?

Nhưng sao thấy tức tối quá... Có phải hần cũng đang giận không? Hần có quyền gì mà giận chứ?

Chắc không phải đâu, hần không giống loại người hay dễ bực, hần đã nói hần chỉ đùa mà... chắc tại hần lo lắng quá thôi...

Xoay qua xoay lại, lẩn lộn vài vòng, đổi đủ tư thế nằm... mãi tôi mới thiêm thiếp ngủ được...

Trời càng về đêm hình như càng lạnh hơn...

...

...

Tôi đang ở trong mơ, một giấc mơ không ngờ tới...

Tôi đang đứng đâu? Tại sao khung cảnh xung quanh u ám thế lương đến vậy?

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, thì ra là một chiều muộn hoàng hôn, phía chân trời kia đang đỏ thẫm. Màu đỏ thẫm như máu...

Nhấc một bước chân, tôi cảm thấy chân mình chạm vào vật gì mềm mềm, khi nhìn xuống, tôi kinh hãi giật mình: Xác chết!

A, nơi này không phải là nghĩa địa chứ, tại sao lại nhiều xác chết đến như vậy?

Bàng hoàng tôi nhận ra mình đang đứng giữa một chiến trường đã tàn, ngập tràn màu đỏ thẫm bi thảm của máu, hòa trộn với nền trời hoàng hôn thành một màu đỏ quạu...

Thật đáng sợ!

Máu... người chết... rất nhiều người chết...

Giáp gươm vắng đầy, xác binh lính ngổn ngang... tại sao lại thế thảm như vậy chứ?

Tôi hỗn loạn tột độ, tôi chưa bao giờ đối mặt với cảnh kinh hoàng đến vậy, nhiều máu như vậy... lập tức chỉ muốn ngất đi.

Tôi vừa ngã xuống, đã thấy trước mắt có một cặp móng ngựa.

Tôi lại không thể ngất nữa?

Lúc này tại sao đôi mắt lại phải ngược lên để nhìn cho rõ...

Giữa bãi chiến trường tàn khốc, nổi bật đơn độc một bóng người cười trên bảo mã...

Người đó ung dung tháo áo giáp dính đầy máu vớt xuống, trên môi khê nở một nụ cười tà ác mãn nguyện...

Mái tóc dài rũ xuống, những lọn tóc bay theo hướng gió chiều, một vài sợi tóc quét qua gương mặt còn vương một vài giọt máu khô, là máu của kẻ khác đã bắn vào sau cuộc chiến...

Tuy nhiên, gương mặt ấy vẫn tuấn mĩ tuyệt luân, đáng vẻ nhìn qua vẫn thấy thanh cao, hào hoa mà thoát tục... Chỉ tiếc cho đôi mắt sẫm màu thù hận, ghê sợ hơn cả chiến trường thảm khốc này...

Đôi mắt địa ngục ấy nhìn quanh khắp bãi chiến trường, ngoài một chút mãn nguyện tà ác thoáng qua, hoàn toàn không có cảm xúc gì, không hề cảm thấy nó đáng sợ, không hề thấy một chút bi thảm ái ngại nào...

Tại sao lại như thế này? Tại sao tôi lại ở đây?

Tại sao chỉ còn tôi và anh ta ở đây?

Ánh mắt Trọng Thủy từ trên cao nhìn xuống con người đang nằm sấp dưới vó ngựa của mình là tôi đây. ... Anh ta bình thần thu vào tầm mắt dáng vẻ hoang mang tội nghiệp của đối phương, thậm chí khóe miệng nhẹ cong lên một chút.

Rồi anh ta bước xuống ngựa, đến sát chỗ tôi, ngồi xuống trước mặt.

- Đã tìm thấy chưa? - Anh ta dịu dàng hỏi, trong ánh mắt lại thấp thoáng tà ý ghê người.

- Tìm... tìm cái gì? - Tôi sợ hãi nhìn anh ta, rồi lại nhìn quanh.

Ở nơi đây thấy xác này, liệu có thể tìm cái gì chứ?

Bỗng nhiên cõi lòng tôi mơ hồ một nỗi lo, mỗi lúc một gia tăng, cõi lòng sợ đến mức co rúm lại... Tại sao? Tôi đang sợ cái gì chứ?

- Đi nào! - Anh ta tự ý đỡ tôi dậy, trong giây lát tôi chưa kịp định thần đã bế tôi lên ngựa - Ta đưa nàng đi tìm hân!

Cùng với câu nói ấy là một nụ cười tàn khốc lạnh lẽo khác...

Đầy nghi vấn xen lẫn hãi hùng, tôi giật bản mình...

Anh ta càng vui vẻ đắc ý khi thấy phản ứng này của tôi, tàn nhẫn đùa cợt thêm:

- Đừng lo lắng, sẽ sớm tìm ra thôi, ta đảm bảo... – Âm điệu trầm luân như địa ngục vọng đến ngay bên tai – Trước khi lũ quạ bầu đến rỉa nát những xác chết này khiến không thể nhận dạng được, ta sẽ tìm thấy hân cho nàng!

46. Chương 46: Sự Yếu Đuối (17+)

Nửa đêm.

Một tiếng hét thất thanh, cả người tôi bật dậy.

Thở dốc, hai tròng mắt hoảng loạn...

Một cánh tay lớn vội nắm lấy vai tôi, hân đã ngay lập tức chạy lại bên tôi.

- Minh Hà, có chuyện gì vậy? – Gương mặt hân cũng thất sắc, đầy lo lắng mà hỏi.

Cả người tôi run run, vì quá sợ mà suýt nữa đã thất hồn lạc phách...

- Tỉnh táo lại! – Hân sốt sắng lấy hai bàn tay nóng ấm ôm lấy gương mặt trắng bệch của tôi, khẽ vỗ, xoa nhẹ - Nằm mơ thấy ác mộng sao? Đừng sợ, chỉ là mơ thôi...

Tiếng nói trầm dịu an ủi cùng với hơi ấm của bàn tay rộng lớn như dẫn kéo tôi lại thực tại. Đôi mắt tôi khẽ chớp rồi lại mở to quan sát.

Sau khi đã lấy lại phần nào ý thức, tôi nhận ra quang cảnh đã thay đổi, tất cả lại quay trở lại, vẫn là căn phòng này...

Mơ sao?

Tôi ngược đôi mắt, bắt gặp ánh mắt quan tâm chân thành của hân, đôi mắt sáng ấy vẫn đang lo âu thu trọn hình bóng của tôi vào bên trong...

Hân...

Hân còn sống!

Đó là suy tưởng đầu tiên chạy qua não tôi...

Không thể kìm nén cảm xúc bộc phát, tôi vươn người ôm lấy hân, bàn tay níu chặt lấy phía sau bờ vai rộng lớn vững chãi...

Hân thoáng ngỡ ngàng, hân cũng phải đỡ đỡ người trong giây lát.

Đây là lần đầu tiên tôi chủ động ôm hân!

Một chút suy tư, hân dịu dàng ôm lại tôi, để cho tôi hoàn toàn ở trong vòng tay...

Tôi vẫn còn khẽ run, đầu óc còn mơ hồ nhiễu loạn, những ảo giác kinh rợn vẫn còn lớn vồn trong đầu óc. Phản xạ tìm thấy được hơi ấm và chỗ dựa chắc chắn an toàn, tự bản thân càng lúc càng cố nép vào, càng cố dúi đầu vào ngực hân...

Tôi nghe thấy trong lồng ngực này có tiếng trái tim đập mạnh mẽ...

Thân thể này rất ấm...

Vòng tay này đang ôm lấy tôi...

Bờ mi tôi hoen lệ, tôi thốt lên những lời thổn thức:

- Ta sợ lắm...có rất nhiều người chết, đi mãi mà vẫn chỉ thấy ngổn ngang người chết... còn nữa... ta tìm thấy người, nhưng mà... – Tôi nấc lên, nước mắt cũng túa ra giàn dụa, thấm ướt cả áo của hắn – Ta gọi người, ta lay người, nhưng người không hề đáp, người rất lạnh... thân thể người đầy vết thương...

Phải, tôi chưa bao giờ gặp một cơn ác mộng khủng khiếp đến vậy...

Càng nghĩ đến, càng không thể bình tâm lại....

- Người còn sống phải không? Người sẽ không chết phải không? – Miệng tôi không ngừng vô thức thốt ra những câu hỏi dị thường.

Tôi chưa bao giờ chứng kiến một người chết, huống hồ là hàng ngàn người chết... lại còn có cả hắn... Chưa bao giờ tưởng tượng ra, trong ác mộng đó tôi lại đau xé cõi lòng như vậy...

Ác mộng đó chân thực đến từng chi tiết, thậm chí cả mùi máu tanh, thậm chí cả tiếng cười lạnh tàn ác ngay sát bên tai của anh ta....

Tôi rất sợ... Rất sợ... tưởng chừng đó không thể là mơ, mà là không gian thật...

Có khi nào đó là tương lai? Có khi nào nó là điềm báo?

Ôm tôi yếu đuối trong tay, tận tai nghe những lời kể lể độc miệng ấy, hắn không khỏi ưu tư. Có lẽ hắn đã phải lo nghĩ sẵn rồi, lúc đó tôi lại vô tâm nói ra những chuyện xấu như vậy, hắn hẳn là sẽ phiền não thêm một phần...

Thế nhưng lúc này vì quá kinh sợ, tôi đã không thể suy nghĩ đến điều ấy...

Chỉ biết bám chặt lấy hắn...

Rất nhanh sau đó, ánh mắt hắn lại sáng trở lại, suy ngẫm qua đi, hắn quay về với vẻ kiên định, cương nghị thường thấy... Hắn bình tĩnh dùng bàn tay vỗ về và giọng điệu ấm áp dịu dàng, thêm một chút cưng chiều mà trấn an tôi:

- Người làm sao vậy? Ta vẫn đang ở đây mà, nơi này là nhà của ta, nhà của người, không có chuyện gì xảy ra cả...

Thấy tôi ổn định lại một chút, hắn nơi lỏng vòng tay, định đỡ tôi nằm xuống nghỉ ngơi như trước.

- Được rồi, đừng sợ, ta sẽ ngồi ở đây... yên tâm ngủ đi một chút!

Tôi vừa đặt lưng xuống, hắn cũng đồng thời lui ra ngồi xuống mép giường. Ngay lúc đó, bàn tay tôi lại vội vàng túm lấy hắn, lời lẽ rối loạn:

- Không! Đừng !

- Đừng lo! – Hắn nắm bàn tay tôi, khẽ gỡ nó ra – Bình tĩnh nghĩ đi, đừng nghĩ gì nữa!

- Không! – Tôi bật dậy, choàng tay ôm chặt lấy hắn – Trong mơ ta cố bám lấy người, nhưng anh ta kéo ta đi, còn sai người lôi người đi xềnh xệch, ta cố gắng thế nào cũng không chạm được vào người nữa...

- Tĩnh lại nào! – Giọng hắn có phần nghiêm khắc hơn – Đó chỉ là mơ thôi, là mơ, hiểu chứ?

- Không, người không biết được đâu... Ta nói người cũng không tin được đâu, bây giờ ta sợ lắm... – Tôi vẫn một mực níu lấy hắn – Vì ta không phải người ở đây, ta đến từ tương lai, họ đã ghi chép lại... mỗi một chữ ta học bây giờ đều ám ảnh ta... ta không nghĩ lại tàn khốc đến mức đó, chỉ khi ta chứng kiến...

Phải, tôi sợ rằng mỗi bước đi của mình có thể không giúp ích được gì, mà vẫn phải để lịch sử đi theo những gì nó vốn có... Thậm chí mình sẽ trở thành xúc tác cho lịch sử đi theo hướng đó...

Bây giờ tôi đã nhớ ra... những điều mà tôi không mấy chú ý khi học...

Hắn là Cao Lỗ phải không?

Có phải lịch sử đã viết hắn sẽ hi sinh trong cuộc chiến chống xâm lược của nước Âu Lạc ?

Tại sao bây giờ tôi mới để tâm...

Hắn nhìn tôi, hắn dao động, hắn sốt sắng... Có vẻ như sự cố gắng trấn an tôi là vô ích, lại còn bị những lời nói tưởng như linh tinh hàm hồ của tôi làm cho bận tâm hơn...

Hắn cũng đang lo lắng, hắn cũng đang nghi hoặc sao?

Có lẽ hắn một phần muốn tin rằng tôi đang hoảng loạn mà nói linh tinh, một phần muốn hỏi rõ thêm...

Hắn lặng lẽ quan sát gương mặt còn đầm nước mắt của tôi...

Tôi không rõ nữa, nhưng dường như hắn đang đau lòng, hắn thương tâm...

Một chút chuyển biết cảm xúc, bất ngờ hắn ghì chặt lấy tôi, siết rất chặt, tưởng chừng muốn nuốt cả tôi vào vòng tay này, hắn vô cùng cương quyết:

- Ta đã nói rồi, bất cứ chuyện gì xảy ra, chúng ta sẽ cùng đối mặt, nếu ngươi sợ hãi thì chỉ cần nép sau ta! Đừng bận tâm gì cả, ở bên ta ngươi nhất định phải yên lòng!

- Nhưng... nhưng ngươi sẽ không có chuyện gì chứ? Ngươi sẽ không bỏ lại ta chứ?

Hắn không đáp.

Hắn mạnh mẽ đột ngột đáp lại tôi bằng một cái hôn.

Hôn cuồng nhiệt.

Hắn hôn... cũng giống như vòng tay này, toàn tâm toàn ý muốn nuốt trọn lấy đối phương, như muốn hòa tan cả hai...

Phải chăng đây là câu trả lời...

Nếu như tôi hoảng sợ, nếu như tôi sợ một ngày phải rời xa hắn, không còn nhìn thấy hắn...

Chỉ bằng hãy hòa tan vào nhau mãi mãi? Hắn muốn như vậy phải không?

Tâm trí tôi mụ mị trống rỗng, vì đắm chìm, vì bị lấn át bởi nụ hôn này mà đã lạc đến một chốn khác...

Chỉ có cơ thể ngày càng nóng lên theo mỗi chuyển động dây dưa, ướt át, quyen lấy nhau của hai đầu lưỡi, của hai luồng hơi thở...

Chưa bao giờ mãnh liệt đến vậy... Tất cả những nụ hôn trước đây, đều không thể sánh với nụ hôn này... và chưa bao giờ tôi lại muốn tiếp nhận nụ hôn của hắn đến thế...

Cứ như thế này... dù bị nuốt lấy... cứ như thế này...

Tôi bám chặt hắn, hắn cũng không buông rời đôi tay...

Hắn khẽ xoay mình, đồng thời cả hai khối thân thể đang siết lấy nhau cùng ngã xuống giường... Đầu óc tôi mơ màng, thậm chí còn chưa kịp nhận ra...

Loáng thoáng rất nhanh đã thấy cái lạnh lùa vào bên vai, y phục đã bị kéo mở... Nụ hôn nồng say đã rời khỏi môi, lướt xuống cổ và bờ vai nhỏ nhắn, hắn hôn lên xương quai xanh, cắn nhẹ lên nó. Một chút đau khiến tôi thanh tỉnh trong phút chốc...

Tôi bối rối...

- Được chứ? Đây là của ta ! – Giọng hắn trầm trầm, nửa như lời dò hỏi ý tứ, nửa như là một yêu cầu, mệnh lệnh kiên quyết .

Hơi run rẩy, tôi khép hờ mi mắt còn đọng chút hạt sương lệ.

In trong mắt hắn, lúc này chỉ còn hình ảnh của một tôi bé nhỏ, một tôi yếu đuối... lúc này tôi rất yếu đuối... thì ra cũng có lúc tôi mong manh như vậy...

Dù thế nào, hoàn cảnh này tôi cũng không thể nói câu khước từ được nữa...

Có lẽ chỉ trước mặt hắn, có lẽ chỉ với lúc này thôi... tôi đã vô tình để lộ ra một hình ảnh yếu mềm như nữ nhi bình thường...

Thì ra tôi cố chấp, thì ra tôi vô tư không sợ cái gì, lại sợ hãi khi đối mặt với một thảm cảnh thực sự, sợ một cơn ác mộng... cần một sự chở che, cần có hắn...

Biểu hiện bấy giờ của tôi đối với hắn cũng đã thay cho bất cứ ngôn từ nào...

Và hình như... hắn đã từng rất muốn có tôi, trong lòng hắn có tôi...

Suy nghĩ vẩn vơ trong đầu của tôi nhanh chóng bị tiêu tán bởi cái nóng bỏng vương vãi của những nụ hôn và vuốt ve của hắn, tôi đã không thể suy nghĩ đến bất cứ cái gì nữa...

Y phục trên người, mỗi lớp mỗi lớp bị lột bỏ, da dẻ trơn mịn nhờ được chăm sóc bấy lâu nay mỗi tắc mỗi tắc lộ ra trước mắt hắn như vậy không khỏi khiến tôi ngượng ngùng lúng túng... Dù đây không phải lần đầu tiên hắn nhìn thấy thân thể tôi, nhưng lần này chính vì sự dịu dàng chậm rãi trong từng động tác của hắn khiến tôi có cơ hội cảm nhận rõ rệt....

Vừa mới cảm giác một chút lạnh lẽo trên chỗ da vừa được phơi bày đã lập tức thấy ngọn lửa theo môi và tay hắn đến... từng chút từng chút một...

Sự chậm chậm thiêu đốt này vừa như một cực hình, vừa như một loạt cảm giác kích thích... Đối mặt với những loại xúc cảm này, tôi hoàn toàn thấy mình ngốc nghếch bị động...

Mỗi cái run rẩy của tôi đều phản chiếu trong mắt hắn, hắn cũng chìm vào si mê...

Một vòng chu du trên thân thể tôi, hắn cũng gột bỏ quần áo trở ngại của chính mình... Phút chốc xấu hổ, tôi muốn nhắm chặt mắt, đưa tay lên bưng mặt...

- Cảm nhận ta! – Âm điệu hắn thoảng không hài lòng, lại xen lẫn chút chế giễu sự ngây ngô non nớt của tôi, hắn nắm lấy bàn tay tôi, kéo ra và đặt lên người hắn.

- A... đừng... ta... ngại... sợ...! – Tôi thốt lên như một con mèo nhỏ đứng trước một con báo lớn.

Bàn tay tôi bị giữ, chạm đến khuôn ngực vạm vỡ ngăm ngăm, da thịt hắn nóng hổi, thô ráp đối lập với những ngón tay non mềm mát lạnh của tôi. Hắn kéo bàn tay tôi, dần dần lướt xuống từng múi cơ bụng rắn chắc, lướt xuống...

Nếu không phải đang tự cắn đôi môi sắp bật máu thì tôi đã muốn hét lên, tôi thực sự muốn lập tức rút tay lại, nhưng vẫn bị hắn giữ tại nơi to lớn nóng rùng rục đó...

- Đừng sợ...! – Hắn nhanh chóng túm lấy bàn tay còn lại của tôi, ngửa lòng bàn tay lên hôn vào đó....

Từng chút từng chút một, lại hôn từ lòng bàn tay theo cánh tay đến vai, lướt qua cổ, xuống ngực, bừa bãi lưu lại những dấu ấn chỉ thuộc về hắn...

Lần này không còn là dạo chơi, hắn mãnh liệt mà khiêu khích bản năng tiềm tàng trong tôi...

Vuốt, hôn, cắn, nuốt lấy...

Chính tôi cũng không ngờ được những phản ứng của bản thân... dù là hơi thở loạn nhịp, dù là những tiếng mờ ám tự bật ra từ cổ họng... chuyện này quá sức tưởng tượng của tôi...

Chơi vơi mơ hồ, mơ mơ màng màng trong mắt...

Cho đến lúc phía dưới thân dội đến một trận đau đớn khủng khiếp không lường trước, tôi kêu lên thất thanh, đồng thời cảm nhận rõ cái đau như lan ra chấn động toàn thân, tâm trí bị kéo lùi về thực tại ...

Vì đau đớn mà lại run rẩy ...

Khóe mi tôi tự tuôn ra những giọt lệ trong suốt long lanh...

Phải chăng người con gái nào cũng trải qua nỗi đau này...

Hắn cúi xuống, hôn nuốt lấy những giọt lệ đó...

- Đau..., đau quá...! – Tôi lại kêu lên, vừa muốn oán trách, vừa như muốn được thể mà làm nũng.

- Đau lắm sao? – Hắn dịu dàng vuốt ve, khẽ hôn lên mặt, đôi môi lại khẽ lướt sang ngậm lấy vành tai nhạy cảm...

Bây giờ hắn lại nhẹ nhàng, dịu dàng đến thế...

Đau làm đầu óc tỉnh táo lại, tôi có chút hối tiếc... Cao Lỗ đáng ghét, tại sao tôi lại phải chịu đựng... Hắn ăn gì mà cơ thể to lớn đồ sộ, bành trướng làm tôi đau đến vậy?

Nhưng ngoài việc chịu đựng, tôi cũng không còn đường lui nữa rồi...

Đau...

Nhưng khoảnh khắc này tôi có thể ghi nhớ mãi mãi...

Đau...

Ghi nhớ mãi mãi ...

Duy nhất trước mắt tôi bây giờ, chỉ có hắn...

Duy nhất trong tâm trí tôi bây giờ, cũng chỉ có hắn...

Không có bất kì mối bận tâm, mọi chuyện đều được tạm lãng quên...

Chỉ có hắn và tôi, cùng nhau chìm đắm...

47. Chương 47: Cầu Hôn

Lần thứ hai tôi tỉnh dậy, đã không còn thấy hắn ở bên nữa. Tôi uể oải ngồi dậy, không biết rõ bây giờ là trưa hay là chiều.

Chạm thử vào gối bên cạnh, không thấy có hơi ấm, chứng tỏ hắn đã rời đi một lúc lâu. Tôi đang nghi hoặc thì vừa vặn có bóng người bên ngoài cửa, một tiếng phụ nữ mềm mại truyền vào:

- Phu nhân, người đã thức dậy chưa ạ?

Cái gì mà phu nhân chứ? Gọi như vậy làm tôi rồi trí chết được...

Tôi vội vàng mặc lại chỗ quần áo, kết quả là chính mình tự chán nản thở dài vì nó không còn nguyên vẹn. A, như thế này làm sao tôi có thể vác mặt ra ngoài được...

Tiếng người phụ nữ bên ngoài vẫn nhẹ nhàng hướng vào trong mà hỏi, tôi đành đáp một tiếng tiện thể hỏi họ bây giờ đã là lúc nào trong ngày, không ngờ cũng đã quá trưa rồi.

Người phụ nữ nói rằng Cao Lỗ trước khi đi có dặn cứ để tôi nghỉ ngơi thêm một lát, đến trưa thì mang quần áo mới đến, dẫn tôi đi tắm rửa rồi dùng bữa. Dù ái ngại nhưng tôi vẫn phải ra mở cửa. Thì ra là một người phụ nữ trung niên có gương mặt hiền hậu, hỏi ra thì biết thím này là người giúp việc vặt trong nhà.

Thím rất nhiệt tình phục vụ tôi, như thể coi tôi là chủ nhân thật, dù tôi nói hay giải thích thế nào thím cũng không thay đổi thái độ, lại còn như rất vui vẻ khi thấy Cao Lỗ có. người phụ nữ bên cạnh.

Chuyện đã xảy ra rồi, cùng không thể giải thích...

Vừa tắm rửa vừa nhìn những dấu lưu lại trên cơ thể, mặt mũi tôi lại nóng bừng xấu hổ...

Lại nghĩ đến hắn...

Nghĩ một hồi lại thấy bận tâm không biết hắn đi đâu...

Chẳng lẽ hắn vào cung. Hắn vào cung một mình ư?

Nhớ đến đó tôi giật mình lo lắng. Không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, theo dự định thì bây giờ tôi đã đang trên đường xuất giá, đột ngột hủy hôn sự như vậy, thực sự là một chuyện lớn...

Đối phó với đoàn sứ thần, ứng xử với An Dương Vương, mọi chuyện có thể không hề đơn giản như hắn nói... Lẽ nào hắn định một mình gánh vác tất cả sao? Hắn bỏ vào cung một mình như vậy...

Tôi cũng đã hơi vô tâm rồi... Đúng ra chuyện này có một phần lớn trách nhiệm do tôi, tôi không thể bình thản ngồi yên được, lẽ ra tôi phải vào cung cùng với hần...

Không thể an tâm, trực giác tôi không ngừng có linh cảm không tốt đẹp, tôi vội vã thay y phục, ăn uống qua loa lót dạ rồi định quay trở lại hoàng cung...

Vừa mới ra khỏi cửa nhà hần, đã thấy bóng hần chậm rãi bước về...

Từ đằng xa cũng trông thấy hần có vẻ rất ưu tư. Từng bước từng bước nặng nề, hần như chìm vào suy tưởng cho bản thân, vô thức mà bước... thậm chí hần như không hề nhìn thấy tôi...

Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Lòng tôi lo âu, nóng như lửa đốt, nhanh chân chạy đến phía hần, lập tức níu lấy hần mà hỏi:

- Cao Lỗ, người đi đâu? Người vào cung ư? Có chuyện gì vậy?

Sự xuất hiện của tôi bất ngờ kéo hần ra khỏi suy tưởng, hần nhìn thấy tôi, trong ánh mắt ánh lên một sự hoan hỉ.

- Nay, ta đang hỏi người đấy, người đã đi đâu?

Gương mặt hần biểu lộ cảm xúc rạng rỡ, hần nói bằng giọng vui vẻ hứng khởi:

- Không sao cả, nghe đây, ba ngày nữa chúng ta sẽ làm lễ cưới đám hoàng!

Cái gì chứ? Tôi đang lo lắng đến vậy, đang bận tâm xem rốt cuộc có phải đã xảy ra chuyện gì không tốt rồi không... hần lại đột nhiên tuyên bố một câu như vậy...

Thấy tôi còn ngỡ ngàng, hần dắt tay tôi quay trở lại vào trong nhà. Lại hoàn toàn như không có chuyện gì xảy ra, hần còn mở miệng kêu đói bụng muốn dùng bữa ngay.

- Nay Cao Lỗ! – Tôi sốt ruột, lớn tiếng hỏi hần – Người đã vào cung phải không? Mọi chuyện là thế nào, chuyện hôn lễ ra sao, không thể không có chuyện gì được!

Thái độ vui vẻ của hần vơi đi chút ít, nhưng hần vẫn giữ vẻ bình tĩnh, vô cùng kiên định mà nhìn tôi nói:

- Tin ta, không có chuyện gì cả, đoàn sứ thần đã vừa về nước rồi...

- Vậy còn bệ hạ thì sao? Người có trách cứ gì không? Thái độ của người ra sao?

- Không sao cả, bệ hạ sẽ không ngăn cản chúng ta đến với nhau, tuy hoàn cảnh này đám cưới không thể làm rầm rộ, nhưng chỉ ít cũng phải để cho toàn bộ gia nhân trong phủ chứng kiến, để cho những người anh em bạn bè thân tín của ta đến dự và chúc phúc...

Đột nhiên ánh mắt hần trùng xuống, chỉ trong một khoảnh khắc thoáng qua rất nhanh. Nhưng vô tình đã để lọt vào mắt tôi, tôi cam đoan với lòng rằng mình đã không nhìn nhầm. Hần đang có nỗi khổ tâm, hần đang có gánh nặng trong lòng... nhất định là như vậy. Hần muốn giấu tôi, hần muốn một mình gánh vác?

Hần muốn kết hôn với tôi...

Tại sao bây giờ cõi lòng tôi lại có áp lực đến vậy?

Có rất nhiều chuyện, trong lòng tôi cũng có rất nhiều nỗi lo...

Giống như mình phải đi một bước đi rất quan trọng...

Nếu như lấy hần, lẽ nào tôi phải ở lại thế giới này?

Từ bỏ cuộc sống trước kia của mình, theo đuổi vận mệnh... thực sự những chuyện này đã rất đáng để suy nghĩ rồi... nhưng không phải là tất cả...

Tôi biết, sâu trong lòng tôi, cảm xúc thực của tôi chỉ rõ, chỉ ít là tôi cũng có một nửa dao động, một nửa muốn ở bên hần, ở lại thế giới này...

Chỉ là một chút phân vân còn lại mà thôi...

Không phải là tất cả, tôi lại nghĩ đến nếu như tôi đã lựa chọn ở bên hắn...

Tôi hoang mang, tôi lo sợ... liệu có phải cả hai chúng tôi đã liều lĩnh khi đã khiến cho sự tình như thế này, hôn sự bị phá vỡ, giao kết với Nam Việt cũng đã không thành...

Dù tôi không thích Trọng Thủy, dù nhìn rõ Trọng Thủy và Nam Việt không đáng tin tưởng, nhưng liệu như thế này có ổn không?

Nhất định hắn đang giấu tôi, tôi biết...

Hắn càng muốn một mình gánh vác, tôi càng thấy đau lòng...

Kết quả là cả hai nắm tay nhau đi vào trong phủ nhưng mỗi người lại chìm trong suy tư của riêng mình.

Tôi thậm chí còn chưa trả lời hay bày tỏ với hắn ý kiến của mình về chuyện hắn muốn lấy tôi...

Tôi thực sự không biết nên làm sao...

Người nhà của hắn mang bữa trưa đến tận phòng riêng cho tôi và hắn.

Tôi ngồi đối diện với hắn, hắn chậm rãi thưởng thức đồ ăn, nhiệt tình gấp cho tôi... thế nhưng tôi lại không muốn động đũa. Tôi lấy lý do lúc này vừa mới ăn no xong...

Tôi ngồi thờ thẩn nhìn hắn, có vẻ hắn ăn rất ngon miệng. Liệu có phải sáng nay hắn vội vào cung nên vẫn chưa dùng bữa hay không?

Tôi cũng có chút hi vọng là hắn sẽ thấy ăn ngon miệng hơn khi ngồi gần tôi.

Cứ như thế này, cứ như lúc này... giản đơn ấm áp như thế này... có phải rất tốt hay không?

Hắn đột nhiên gấp lên trước mặt tôi một miếng cá kho mềm, mỉm cười mời mọc:

- Ăn thử một miếng thôi, món này là tuyệt kĩ của thím Tư!

Nụ cười của hắn đầy chân thành, không hiểu sao bây giờ tôi lại nhìn ra gương mặt tuần tú kia lại có nét vô tư như một đứa trẻ, thì ra hắn cũng có bộ mặt đáng yêu này...

Tôi há miệng ra một chút rồi ngậm lấy miếng cá vào miệng nhai. Miếng cá đã được lóc xương cẩn thận, lại còn rất hợp khẩu vị, ăn rồi lại muốn ăn thêm miếng nữa... Thế là tôi lại cầm đũa lên gấp thêm mấy miếng vào bát.

Đến lượt hắn say sưa ngắm tôi ăn.

Không biết hắn có ngại khi tôi nhìn hắn không, bản thân tôi thấy còn e thẹn khi hắn nhìn mình đầy âu yếm như vậy...

- Minh Hà... - Bỗng hắn chậm chậm lên tiếng - Ta...

Ánh mắt hắn chuyển biến, một loạt cảm xúc phức tạp ẩn hiện...

Tôi yên lặng lắng nghe, trong lòng hồi hộp lẫn lo ngại...

- Nếu như phải trả giá đắt để giữ nàng ở bên, để chính mình bảo vệ được nàng... - Mỗi chữ nói ra như kết tinh từ tận đáy lòng - Thì ta lại càng phải trân trọng nàng hơn...

48. Chương 48: Bắt Cóc

Cái gì mà do dự với không được do dự, nói những lời hàm ý như vậy lại khiến tôi phải suy nghĩ...

Tôi cũng phải nghĩ cho bản thân mình một chút chứ, rõ ràng hôn nhân là chuyện rất trọng đại mà...

Cuộc nói chuyện của tôi và hấn cũng kết thúc khi hấn có việc phải đi ra ngoài, hấn cũng không nói là hấn đi đâu, chỉ bảo rằng nếu buổi tối tôi đói thì cứ dùng bữa trước...

Chiều tối khi tôi dùng bữa xong vẫn không thấy hấn trở về...

Đến tối muộn cũng không thấy bóng dáng hấn...

Tôi buồn bực đi đi lại lại trong phòng, nghịch ngợm đủ thứ cho đỡ chán nản...

Tôi ra phía kệ văn thư, lục tung từng thứ một ra xem có gì hay ho. Dĩ nhiên là những gì người cổ viết, những chữ hay kí hiệu kiểu này tôi đều không đọc được, nghịch tới nghịch lui một hồi cũng thấy chán...

A, chán quá, không biết bây giờ đã muộn thế nào rồi, tại sao hấn vẫn chưa về vậy?

Tôi thấy sốt sắng không an tâm, liệu có chuyện gì không hay đã xảy ra ?

Nhưng tôi phải làm gì đây?

Nếu như hấn nói, hấn đã dự tính đến tối cũng có thể chưa trở về thì lẽ ra tôi không nên nghĩ lung tung như vậy...

Đúng, hấn to xác như vậy, lại còn có mưu lược lẫn võ công, quyền hành cũng không thiếu, liệu ai bắt nạt được hấn chứ? Tôi tỏ ra lo lắng cho hấn như vậy, chẳng lẽ từ bao giờ đã trở nên rất rất yêu hấn ?

Nói gì thì nói, cả thứ quan trọng nhất cũng để cho hấn lấy mất rồi...

Chỉ là do dự một chút...

Nhưng cán cân cũng sắp không giữ được rồi...

Nghĩ vẩn vơ một lúc, tôi thấy hai mắt nặng trĩu. Có lẽ do dư âm của ngày hôm qua nên còn mệt mỏi ?...

Tôi nhảy lên giường, kéo chăn mỏng cuộn tròn mình rồi nhắm mắt ngủ.

...

...

Không ngờ tôi lại ngủ một mạch đến sáng sớm...

A, ấm áp quá, cảm nhận được một nguồn nhiệt năng ấm áp dễ chịu bên cạnh, tôi càng dúi mình vào đó.

Cái gối ôm này thật ấm, có thể ôm, cũng có thể gác, tay chân tôi tự động như con bạch tuộc quấn lấy cái gối...

Có cái gì đó lướt nhẹ qua làn mi, mơn man trượt xuống má gây ra cảm giác ươn ướt lại nhột nhột, tôi vô thức đưa bàn tay lên sờ sờ gãi gãi...

Lúc bàn tay thu trở lại, vô tình chạm qua làn da gây ra một cái cảm giác lạnh lạnh như của kim loại... Cái gì ở trên ngón tay tôi vậy, còn giống như một vòng kim loại tròn tròn...

Tôi mơ màng mở mắt.

Thì ra trước mắt tôi không phải là cái gối... Là hấn !

A, tư thế của tôi đang quấn lấy hấn như vậy, a, thật là xấu hổ!

Tôi vội rút chân tay lại. Giọng nói trầm trầm của hấn ngay bên tai:

- Còn sớm lắm, ngủ thêm một chút nữa đi, nếu không nằng nặc nằm yên một lát cho ta nghỉ ngơi với, siết chặt lấy người khác như vậy, thật là...

Tôi luống cuống xê ra một chút, lại còn lấy tay đẩy vào người hấn, gương mặt ngái ngủ xen lẫn xấu hổ:

- Cái gì chứ? Ai bắt người tự động leo lên giường, đi biệt tăm biệt tích, lúc trở về cũng lẳng lặng như vậy! Xê ra một chút đi!

Lúc đẩy tay vào hấn, tôi mới phát hiện ra trên ngón tay áp út của bàn tay trái của mình đã không đâu xuất hiện một cái nhẫn!

A, vậy ra vật kim loại lạnh lạnh vừa nãy là...

Một chiếc nhẫn vàng lấp lánh tinh xảo từ tổng thể cho đến chi tiết, mặt nhẫn là hình đôi chim lạc đang sát cánh, mỗi đường nét chạm khắc dù là nhỏ nhất cũng rất sắc nét....

Đẹp quá, so với những đồ trang sức thời này tôi từng thấy, chiếc nhẫn này càng tinh tế hơn, giống như được làm ra từ bàn tay của một người thợ thủ công thần kì.

Mắt tôi chăm chú ngắm nhìn chiếc nhẫn, biểu cảm vẫn đầy ngạc nhiên...

- Ở... ở đâu ra vậy? – Tôi ngây thơ hỏi.

- Ở đâu ra vậy nhỉ? – Hấn cũng tỏ ra hồn nhiên hỏi lại, đồng thời cũng xòe bàn tay mình ra trước mặt tôi – Ta cũng có một chiếc như vậy!

Trên bàn tay hấn, ngón áp út cũng đeo một chiếc nhẫn như vậy, tựa như cùng với chiếc nhẫn trên tay tôi là một cặp.

Quan sát kĩ hơn bàn tay hấn, đột nhiên tôi phát hiện ra những vết thương nhỏ giống như bị bỏng, một số vết trầy xước, tất cả những vết này xem ra còn rất mới...

- Tay người làm sao vậy?

Hấn chỉ mỉm cười.

Lẽ nào... đừng nói rằng hấn vì cấp tốc làm ra những chiếc nhẫn này nên mới...

Ngày trước tôi say mê nghịch làm mấy đồ thủ công, tay cũng dính đầy keo dán, thỉnh thoảng còn bị dao kéo lẹm phải...

- Là vì những cái nhẫn này sao? Người tự tay làm sao?

Hấn không đáp nhưng ánh mắt hoan hỉ của hấn khi thấy tôi nghi ngờ đã đủ nói lên tất cả. Thực sự hấn đã mất công làm những chiếc nhẫn này trong cả ngày hôm nay?

Lại giống như có một cơn sóng đánh vào cõi lòng tôi. Rung động, xao xuyến, cảm giác hạnh phúc tràn lên xen lẫn một chút thương xót cho những vết thương trên tay hấn.

Tôi chợt nhớ ra, cái ngày hấn đến đưa cho tôi thanh đoản kiếm, bàn tay hấn cũng bị thương, lẽ nào cũng do trong lúc tỉ mỉ làm ra thanh kiếm đó, bàn tay hấn đã bị thương...

Lại còn những lời nói hàm ý của An Dương Vương trên điện...

Hấn cũng chính là người rèn ra thanh kiếm?

Dồn nhiều tâm huyết như vậy... tất cả là vì tôi?

- Nàng làm sao vậy, nhận được nhẫn đính ước của ta mà làm ra bộ mặt rầu rĩ như vậy sao? – Hấn dường như có chút mất hứng thể hiện ra mặt.

Không phải là tôi không vui, chỉ là chuyện bất ngờ này làm tôi quá xúc động đến lặng người đi.

Không phải chứ? Như vậy thì chút do dự cuối cùng của tôi cũng sẽ tiêu tan mất...

Trước sự ngỡ ngàng của hấn, tôi chủ động vòng tay ôm lấy người hấn, áp sát gương mặt vào ngực hấn, mỉm cười hạnh phúc...

Dường như tôi đã muốn quyết định... tôi muốn ở bên người này, không cần biết ngày mai ra sao... chỉ biết rằng ngay lúc này, tôi vẫn muốn ở bên hấn...

...

...

Mấy ngày sau...

Phủ của hấn có mở tiệc lớn, đây chính là ngày cưới của chúng tôi.

Lúc này là chiều tối, gia nhân trong nhà ai cũng tắt bật, người lo sửa soạn, dọn dẹp, trang trí phủ từ sáng sớm, người bận rộn trong bếp vì nấu cỗ, ai cũng có việc của mình. Có một điều là tất cả mọi người trong phủ, không phân biệt già trẻ, địa vị sẽ đều coi như khách được tự do tham dự tiệc...

Cao Lỗ đang bận đón tiếp những người anh em bạn bè của mình ở ngoài, lúc này chỉ có mình tôi trong phòng sửa soạn.

Không phải là hôn sự giả kia, bây giờ tôi mới có cảm xúc thật sự của một cô dâu mới.

Tôi ngẩng mình trong gương, ngày hôm nay tôi thực sự xinh đẹp phải không? Đôi môi tôi thỉnh thoảng lại khẽ cười...

Trong phòng lúc này có hai người phụ nữ đang giúp tôi chải đầu và vấn tóc, hai người nữa lo trải nệm và trang trí giường cưới, một người lo dán giấy đỏ và hoa trang trí phòng...

Tôi để ý cô gái đang dán hoa lên tường kia chính là Thúy Hương, đã lâu rồi tôi không nhìn thấy chị ta, chính xác là từ ngày trở về cung, không còn khiến chị ta dạy võ công cho, tôi đã từ mặt chị ta nên không còn biết sau này chị ta ở đâu và làm gì...

Thúy Hương thích Cao Lỗ, nhưng hấn bây giờ lại lấy tôi, dĩ nhiên trong lòng chị ta sẽ ganh tị... Có lẽ sau này tôi nên khéo léo cư xử thì hơn, dẫu sao tôi cũng sắp trở thành vợ hấn, trở thành một phu nhân thì cũng cần giữ lấy thể diện và biết làm đẹp lòng người khác...

Thấy tôi đang vẫn vơ suy nghĩ, mấy người xung quanh tưởng tôi đang lo lắng nên động viên tôi, người phụ nữ lớn tuổi ở đây nhất chính là thím Tư, nhìn sang chỗ Thúy Hương đang loay hoay, tiện thể sai bảo một câu:

- Hương à, con xuống bếp bưng cho phu nhân chén canh ấm uống cho thoải mái!

Thúy Hương đánh sang một ánh mắt lãnh đạm khó hiểu rồi bỏ xuống bếp.

Một lúc sau, thím tư giúp tôi mặc nốt bộ y phục cưới màu đỏ lộng lẫy cầu kì, nhìn tôi vui vẻ chân thành ca tụng:

- Phu nhân, người thực sự xinh đẹp! Tướng quân cuối cùng cũng tìm được người phụ nữ ưng rồi...

- Thím tư, từ sau người cứ gọi tên con là được rồi... – Tôi đỏ mặt khi được khen, khiêm nhường đáp lại bà.

- Phu nhân, trong phủ dù sao cũng cần quy tắc, tướng quân lại là người luyện binh, những quy tắc vẫn nên coi trọng... Được rồi, chúng gia nô xin lui xuống xem việc bếp núc, người cứ nghỉ ngơi một lát, tướng quân sẽ lập tức đến dẫn người đi...

Thím tư cùng mấy cô gái cúi chào tôi rồi lui ra. Sau này họ đều đối xử với tôi như vậy, thực sự có chút không quen cho tôi...

Tôi đứng dậy, xoay vài vòng ngẩng mình trong gương, đang thích thú thì thấy bóng Thúy Hương bê chén canh bước vào, tôi vội vàng ngồi xuống ghế, tỏ ra nghiêm túc một chút.

Không ngờ chị ta cẩn thận bê canh đặt xuống bàn, ánh mắt không dám nhìn thẳng tôi, lại còn dùng cái giọng chùng mực mà nói:

- Phu nhân, mời dùng canh hạt sen!

Tôi cảm thấy ngạc nhiên, nhìn chị ta trân trân, chị ta bèn nhẹ nhàng mà nói tiếp:

- Dù sao cô cũng thực sự trở thành vợ của tướng quân rồi, tôi cũng không dám có thái độ gì với cô nữa, những chuyện trước đây, hi vọng phu nhân có thể bỏ qua để tôi có thể sống yên ổn!

Xem ra chị ta cũng đã nghĩ thông suốt, chị ta vốn là người thông minh, chắc là đã biết cân nhắc thiệt hơn. Tôi từ tốn bê bát canh lên uống một hơi cạn sạch.

Quả thật canh rất thơm ngon.

Khi tôi vừa đặt bát canh xuống, đột nhiên ngược lên thấy ánh mắt đặc ý cực kì gian trá của Thúy Hương, vừa giật mình sợ hãi, đã thấy trong người bắt đầu có cái gì đó không ổn.

Lẽ nào chị ta đã bỏ cái gì đó vào chén canh.

Tôi muốn mở miệng hỏi nhưng đã thấy cả người bắt đầu nặng nề, giọng điệu cũng run rẩy khó nhọc:

- Chị... muốn làm gì...? Chị cho... thuốc độc?

Thúy Hương cười mẫn nguyện, nụ cười vừa dứt trên môi, ánh mắt đã nhìn tôi đầy phần nộ và hận thù, chị ta mạnh giọng xỉ vả:

- Đồ con gái ngu ngốc ngây thơ vô tích sự như ngươi mà đòi làm phu nhân của tướng quân ư? Chính vì ngươi mà đã làm hại đến tướng quân, uy tín và sự nghiệp của người đều do một mình ngươi hại cả rồi!

Cái gì chứ? Mắt tôi bắt đầu muốn nhử lại, đầu óc quay cuồng nhưng tôi vẫn cố gắng mở to mắt, cố tai nghe cho rõ. Cái gì mà làm hại hần? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, tôi hoàn toàn không biết.

Chứng khiến bộ dạng ngây thơ khổ sở chống đỡ của tôi, Thúy Hương càng điên tiết, chị ta thuận tay tát tôi một cái để xả hận, chị ta tát mạnh đến mức tôi ngã nhào khỏi ghế xuống đất.

Cái tát đau cùng với cú ngã vô tình làm tôi tỉnh táo lại vài phần, vì vậy tôi có thể còn kịp nghe những lời nhức nhối còn lại của chị ta:

- Tại ngươi mà tướng quân mất đi tín nhiệm của bệ hạ, chuyện hôn sự bệ hạ đã mong đợi để thiết lập hòa bình tạm thời giữa hai nước đều bị đổ bể, quan điểm của bệ hạ và tướng quân đã không còn thống nhất, chưa kể đến việc nhân cơ hội đó một số kẻ trong triều vốn ghen tị với tướng quân thêm lời dèm pha, khiến cho bệ hạ càng thiếu tin tưởng tướng quân, bây giờ thì tốt rồi, tướng quân đã bị tước quyền thống soái quân đội!

- Cái gì chứ? – Đôi mắt tôi ngập tràn hoang mang nhìn chị ta – Tại sao lại... tôi không biết... tại sao?

Không thể nào, bệ hạ vốn rất trọng dụng Cao Lỗ cơ mà, tại sao chỉ vì một chuyện này lại thay đổi tất cả như vậy... chuyện này quá bất ngờ...

- Ngươi thật chỉ là một con đàn bà ngốc! – Thúy Hương không ngừng tuôn ra những lời khó nghe – Ngươi không biết sao? Chuyện hủy hôn đã ảnh hưởng đến uy tín của nước ta với các nước khác, hôm đó thế tử Trọng Thủy bỏ đi trước, ngay sau đó là đoàn sứ thần tức giận bỏ về nước, mọi cố gắng duy trì hòa bình gần như đã vô nghĩa... Ngươi có lường được hậu quả không? Triệu Đà lấy có nước ta bội ước, muốn lật lọng tất cả hiệp ước từng được kí kết, lại còn tranh thủ được sự đồng cảm từ các nước khác, sau này hần có động binh, ắt sẽ càng có nhiều đồng minh... Nhưng chuyện đó có là gì, kẻ như ngươi ngay từ đầu đã thất bại, tại sao việc đóng giả, giữ bí mật thân phận ngươi cũng không làm được? Ngươi có biết hôm đó trên đại điện, trước khi phát áo quay lưng đi, Trọng Thủy đã nói câu gì không?

Ngừng lại một chút, chị ta trích lại lời nói của anh ta.

“ Triều đình các người thực sự nực cười rồi, ngay cả một hôn sự giả tạo cũng không làm trọn vẹn được... chỉ ít các người nên tìm một người thể diện phù hợp hơn...”

- Hần đã biết ngươi là giả, ngươi thực sự quá vô dụng, ta thật không cam tâm!

- Tôi... tôi không biết... tôi... – Tôi khó khăn thốt ra mấy lời, đầu óc tôi có lẽ sắp không suy nghĩ được nữa.

- Ngươi đã gây ra chuyện lớn rồi, không chỉ đơn giản như vậy đâu, ngươi có biết không... – Chị ta dùng bộ mặt nghiêm trọng lần khẩn cấp đe dọa – Trọng Thủy đã đi trước một bước, thì ra hần không về nước mà xuống phía nam, sáng sớm nay bệ hạ mới nhận được thư của hần... Công chúa đã nằm trong tay hần! Điều kiện trao đổi lấy nàng chính là cái mạng hèn của ngươi! Ta không thể không vì bệ hạ, không thể không vì tiền đồ của tướng quân!

Chị ta nhanh chóng lại gần, nhanh chóng trói tay tôi lại phía sau. Tôi cũng đã không còn sức để chống cự, cũng không còn sức để suy nghĩ nữa là có thể nói hay là lên.

- Đáng tiếc, bệ hạ chưa hề cho tướng quân biết việc này... Ngài không thể cứu người!

Ngay sau đó, hai gã đàn ông lực lưỡng trong bộ dạng thôn dân bước vào, Thúy Hương nhìn bọn chúng rồi ra hiệu mang tôi đi.

Có lẽ chị ta đã kịp sắp xếp hoàn hảo, ngày hôn lễ đông người tất bật như vậy, không thể kiểm soát nổi tất cả, những kẻ này đóng giả thôn dân đến đưa xe rau quả phục vụ tiệc cưới để trà trộn vào rồi lại lén lút giấu tôi dưới học xe rau quả mang ra khỏi phủ.

Chưa đầy bao lâu bị đem đi, tôi đã bất tỉnh nhân sự, không còn biết bất cứ điều gì...

49. Chương 49: Gặp Lại

Cũng không biết tôi đã bất tỉnh bao nhiêu lâu và trong khoảng thời gian đó đã xảy ra những việc gì...

Thứ thuốc Thúy Hương cho tôi uống cũng gần hết tác dụng, tôi dần thanh tỉnh. Điều đầu tiên tôi cảm nhận được là mùi trầm hương dịu dịu man mát xung quanh, từng làn khói thơm truyền đến khứu giác, thứ hương liệu đặc biệt này phải chăng càng giúp con người tỉnh táo nhanh hơn...

Sau đó là đến xúc giác, tôi cảm thấy trên da mặt hơi ngứa và nhột, cảm tưởng như có ai đang mài mê vân vê, vuốt ve những sợi tóc mai...

Cao Lỗ?

Tôi mơ hồ đưa bàn tay bắt lấy những ngón tay ấy...

Có cái gì đó bất thường... Cảm giác này không quen thuộc...

Tay này không đeo nhẫn?

Tôi mở đôi mắt ra...

Đập vào mắt tôi, một căn phòng xa lạ. Đây không phải phòng của Cao Lỗ?

Tôi nhận ra người mình đang mềm mại ngã vào lòng một ai đó. Ngược mắt nhìn, tôi như choáng tỉnh.

Trọng Thủy!

Không thể nào nhầm lẫn được, gương mặt tuyệt mỹ này liệu có thể là ai khác?

Tại sao lại là anh ta? Tại sao tôi lại ở đây? Nơi này là đâu?

Đau đầu quá... Phải rồi, trong ngày cưới của tôi, tôi đã bị Thúy Hương bắt đi, cô ta còn nói một đồng chuyện trách móc tôi. Chuyện cuối cùng cô ta nói là đem tôi trao đổi lấy công chúa!

Ý thức được sự việc, gần như hoàn toàn tỉnh táo lại, trong lòng tôi đầy kinh hãi. Tay chân luống cuống hấp tấp, tôi vội vùng ra khỏi lòng anh ta, lui ra xa, nhìn anh ta đầy đề phòng lẫn sợ sệt.

Anh ta hoàn toàn bình tĩnh, ánh mắt và gương mặt lạnh tanh. Lúc vừa rồi anh ta không hề giữ tôi lại.

Lúc này tôi mới quan sát rõ được bộ dạng của anh ta. Về ngoài thoáng trông vẫn đẹp đẽ hào hoa như vậy nhưng lúc càng cảm nhận xung quanh anh ta dường như có một luồng khí u ám thê lương, sự u ám đó tập trung nhiều nhất ở đôi mắt...

Đôi mắt nhìn tôi thản nhiên, một đôi mắt sâu thăm thẳm như vô cực...

Tôi không thể làm cho bản thân bình tĩnh như anh ta bây giờ được, dù chỉ là một chút trấn an bản thân cũng không nổi. Tự dưng tỉnh dậy đã thấy mình ở trước mặt con người đáng sợ này, rốt cuộc tôi đã lâm vào tình thế nào đây?

Tôi còn nhất thời hoang mang không biết làm sao, đã thấy Trọng Thủy trên môi nở một nụ cười nhẹ đẹp đẽ nhưng băng giá, đôi mắt lại không hề có ý cười. Ánh mắt này cũng không phải là ánh mắt oán trách, nó thâm sâu đến mức không thể diễn đạt.

- Tân nương của ta đã đến trễ hơn năm ngày! – Một lượt lướt nhìn tôi từ đầu đến chân, anh ta buông lời đánh giá – Bây giờ nàng thực sự rất đẹp!

Anh ta muốn làm gì chứ? Rõ ràng anh ta từng nói muốn trả thù tôi, cái điều kiện trao đổi này hẳn cũng là để ép người vào đường cùng. Đây phải chăng là cách thức trả thù của anh ta, vẫn giữ thái độ ung dung như không có chuyện gì nhưng lại không biết trong lòng anh ta đang toan tính gì... Lần này gặp lại, anh ta càng có vẻ thâm hiểm hơn...

Tôi phải làm gì? Tôi nên làm gì?

Thật không ngờ được trong ngày cưới lại bị cướp đi, đây là nơi nào? Làm sao tôi có thể thoát khỏi anh ta?

Tôi biến mất như thế, hẳn là Cao Lỗ đang sốt sắng đi tìm, nhưng liệu hẳn có tìm thấy tôi? Hẳn còn không biết việc này cơ mà... Lần này có lẽ Trọng Thủy chính thức ra tay như anh ta đe dọa... Tôi bây giờ rất sợ, ngoài việc ngày càng rối trí thì tôi không còn biết làm gì cả.

Thấy tôi sau một hồi vẫn im lặng sợ sệt đề phòng, anh ta có chút đắc ý. Anh ta nhìn vào mắt tôi, đoán lấy ý tứ mà nói:

- Đến mở miệng cũng không nổi sao? – Vuốt gọn mái tóc dài lãng tử, anh ta từ từ tiếp lời - Ta sẽ trả lời hết tất cả những nghi hoặc trong lòng ngươi...

Khi tôi còn chưa kịp có phản xạ, thân thủ nhanh gọn đã di chuyển đến ngay sát trước mắt tôi, đưa bàn tay nắm lấy cằm tôi, bắt tôi phải nhìn anh ta. Bây giờ ánh mắt anh ta đầy chán ghét, không còn cái kiêu tỏ ra dịu dàng đối xử tốt với tôi như trước, lực ở tay anh ta nắm cũng đủ mạnh làm tôi đau.

- Ngươi có muốn biết ta sẽ làm gì không?

Tôi đây bất an, không thể thốt lên lời. Anh ta tự trả lời câu hỏi của mình :

- Trả thù ngươi, dẫm đạp lên quốc gia này, đừng nghĩ kẻ đầu tiên ta muốn giết phải là hẳn ... Chính là ngươi, phải, giết ngươi bây giờ rất đơn giản... – Bàn tay còn lại của anh ta đặt lên cổ tôi, dùng một chút lực vừa đủ để làm tôi khó thở – Ngươi chết rồi, hẳn nhất định sẽ suy sụp, Âu Lạc của các người mất đi một kẻ tài thống lĩnh quân đội, chẳng phải sẽ dễ cho ta hơn sao? Ta sẽ để hẳn sống thêm một quãng thời gian đau khổ dần vặt, ngươi thấy có phải không?

Phải, anh ta muốn trả thù tôi, câu nói đêm đó không phải đã là lời tuyên bố rồi sao? Chỉ là tôi còn quá chủ quan không ngờ tới mọi việc lại đến nhanh như vậy...

Không ngờ số mệnh tôi lại bi thảm đến chừng này sao? Không ngờ tôi cũng trở thành người phụ nữ thứ ba bị anh ta trả thù... Mỗi lần trả thù anh ta lại càng độc ác hơn...

Nhưng tôi không cam tâm, tôi vẫn luôn cho rằng mình không có tội tình để đến mức này. Tôi mới chỉ được sống mấy ngày hạnh phúc nho nhỏ... Tôi chết là một chuyện, nhưng nếu hẳn suy sụp, vận mệnh quốc gia sẽ càng khó giữ...

Chút sợ hãi vừa dâng cao, chút lý trí cuối cùng mách bảo tôi phải kìm nén nỗi sợ hãi, phải, tôi không phải là con người yếu đuối dễ dàng bỏ cuộc, tôi vốn là một kẻ cứng đầu...

Khoan đã, một hồi rồi anh ta vẫn không hề gia tăng lực ở tay, tôi vẫn còn thở được dù là hơi khó nhọc...

Con người này, không biết là anh ta muốn đe dọa hay nói thật. Tôi phải làm sao đây?

Tôi chưa hề có phản ứng nào, anh ta cũng vậy, vẫn chăm chăm quan sát thái độ của tôi... Anh ta như đang chờ đợi một điều gì đó...

Một vài khoảnh khắc rất ngắn ngủi, trong đôi mắt ấy như thoáng mờ lung...

Không nở ư?

Tại sao?

Nếu muốn giết tôi, anh ta đã có cơ hội bóp chết tôi từ trước khi tôi tỉnh dậy... Anh ta rốt cuộc muốn làm gì?

Bàn tay anh ta mỗi lúc một lỏng ra, hô hấp tôi dần trở lại bình thường. Tôi thoáng ngỡ ngàng... Nhưng lập tức sau đó, gương mặt anh ta lại âm lạnh hiem ác, tựa như chưa hề có chút do dự vừa rồi, anh ta có lẽ đã trấn an bản thân mình một cách hoàn hảo...

- Ta còn muốn cho người xem chút kịch hay!

Anh ta bước xuống giường, khoác thêm ngoại bào xanh lục vương giả, vừa bước vừa nói vọng lại:

- Người không tò mò cách thức mình bị đưa đến đây sao? Cả kẻ đã đưa người đến đây nữa...

Anh ta mở cửa bước ra, tôi có nghe thấy bên phía ngoài cửa có tiếng chào hỏi của vài người, có lẽ là thuộc hạ của anh ta.

Thực sự tôi cũng bắt đầu nghi hoặc, anh ta đang có ý đồ gì? Đúng rồi, Thúy Hương đã đưa tôi đến đây để trao đổi lấy công chúa, vậy công chúa đã được thả ra hay chưa? Anh ta là người thâm hiểm, không dễ gì anh ta chỉ có mục đích đơn thuần là bắt tôi...

Tôi bước xuống giường, bước nhanh đuổi theo bóng anh ta ra ngoài...

Không ngờ bên ngoài lại là một khu vườn rất lớn, cảnh quang vô cùng thoáng đãng tươi mát. Tôi lướt mắt khắp một vòng quan sát, nơi đây rộng rãi giống như một biệt viện. Liệu đây có còn phải là trong lãnh thổ Âu Lạc hay tôi đã bị đưa đi đâu rồi?

Anh ta không vội bước đi, có vẻ như cố ý để tôi bước theo. Tôi cũng không hấp tấp, tôi cần quan sát kĩ nơi này để tìm cơ hội đào thoát.

Tôi theo chân anh ta đến một dãy nhà cũ kĩ nằm xa với khu vườn. Rõ ràng lối kiến trúc ở đây không giống với kiến trúc của nước ta, nó mang hơi hướng phong kiến Trung Quốc với nhiều hành lang, thềm đá, cây cảnh... Không lẽ tôi đã bị mang qua biên giới?

Phía trước một căn phòng cũ trông giống như một nhà kho có bốn tên thuộc hạ đứng gác, tất cả đều ăn mặc giống người Trung Quốc cổ đại, bên mình có trang bị vũ khí, mặt này nghiêm túc dữ tợn. Khi thấy anh ta, tất cả đều cúi đầu chào, một tên gác cửa nhanh chóng mở cửa cho anh ta vào. Sau một hồi dè chừng tôi cũng bước vào sau.

Bây giờ đang là ban ngày nhưng trong phòng này tối tăm ảm thấp, mùi nấm mốc khó chịu xộc vào mũi, ánh sáng từ phía cửa hắt vào chỉ đủ làm căn phòng lơ mơ, nửa sáng nửa tối. Càng lúc tôi càng cảm nhận rõ ngoài mùi ẩm mốc còn có một mùi tanh nồng giống như mùi máu...

Tôi cố căng mắt dò xét... Mùi máu xuất phát từ phía một xó phòng...

Phía đó, một người bị móc vào thanh sắt trên tường, quần áo tơi tả, tóc tai rũ rượi, mình mẩy đầy những vết thương lớn nhỏ còn đang rỉ máu. Những vết thương này còn toét miệng, máu me cùng với da thịt be bét làm cho người ta chỉ trông cũng thấy ớn kinh. Tôi chưa từng tận mắt thấy một người nào bị tra tấn thảm hại đến vậy!

Đó là một người phụ nữ, trông đáng cô ta rất quen... có khi nào là Thúy Hương?

Tôi thấy ghê rợn dâng lên đến cổ, mỗi lúc lại cảm thấy buồn nôn... Anh ta hướng ra cửa ra lệnh ột thuộc hạ, lát sau có một tên lính mang một ngọn đuốc bước vào.

Tên lính cầm ngọn đuốc lại gần cô gái, hung bạo cầm tóc giật ngược cái đầu đang rũ xuống của cô ta. Gương mặt đó vừa ngửa lên và được ánh đuốc soi sáng, tôi đã không kìm nổi một tiếng thốt lên từ cổ họng... Thật quá hãi hùng, tại sao lại có thể đối xử với người khác như vậy chứ? Gương mặt cô ta bị cắt, rạch nhiều nhất chẳng chịt, khó có thể nhận dạng ra gương mặt ban đầu nữa...

Lại đến một tên lính khác bước vào, xách theo một thùng nước. Hắn cầm gàu nước. liên tục xối vào mặt cô ta, đến lúc cô ta yếu ớt tỉnh lại, bật ra tiếng ho sặc sụa mới ngưng lại.

50. Chương 50: Thâm Độc

Cô ta khó nhọc mở mắt, nhìn thẳng về phía tôi và anh ta, hơi thở còn không rõ, phải chú ý mới nghe thấy những lời từ miệng cô ta nói. Giọng nói này đúng là Thúy Hương, vẫn là cái giọng căm ghét kinh thường tôi.

- Ha ha... – Cô ta tự cười, cảm tưởng như sức để bật cười cũng không còn mà chỉ cố cười yếu ớt – Ta không ngờ đây... không ngờ lại đến tình cảnh này, công chúa không những không đưa về được mà ngay cả những người đi cùng đều bị giết... bản thân mình lại trở nên thê thảm dở sống dở chết...

Cái gì? Vậy ra tôi được đưa đến đây nhưng anh ta lại không có ý định thả công chúa? Anh ta đang có tính toán gì vậy?

Tôi nhìn sang anh ta nghi hoặc dè chừng. Gương mặt ấy nở một nụ cười băng giá thâm hiểm, từ từ mà nói:

- Yên tâm đi, công chúa của các người đang sống rất tốt, nàng còn không nghĩ rằng mình bị giam lỏng, thậm chí nàng đã vui vẻ tiếp nhận lời cầu hôn của ta!

Ánh mắt tôi sững sờ... Anh ta còn muốn kết hôn với công chúa? Công chúa hẳn vẫn đang ngây thơ mù quáng tin tưởng anh ta...

Thúy Hương đầy phẫn uất, dường như đã quên luôn cả đau đớn trên thân thể, miệng không ngừng nguyên rửa Trọng Thủy, sau đó không ngờ rằng chị ta lại tiếp tục quay sang nguyên rửa cả tôi:

- Đồ ti tiện, ta không ngờ ngươi lại là con hồ ly gian xảo như vậy, cả tướng quân anh minh cũng bị ngươi mê hoặc rồi... Thì ra ngươi không phải kẻ nông nổi ngu ngốc gì mà là diễn xuất quá đạt...

Chị ta đang nói lung tung gì vậy, tôi hoàn toàn không hiểu, chẳng nhẽ chị ta vì quá đau đớn nên đã hóa điên? Thái độ của chị ta đối với tôi trước nay luôn không tốt đẹp gì khiến tôi cũng chẳng ưa lại gì chị ta, cộng với việc chị ta bắt cóc tôi mà tôi chưa tính toán đã đủ làm tôi căm giận. Thế nhưng, chứng kiến chị ta máu me thảm thương như vậy, tôi cũng không tránh khỏi thương xót ít nhiều... Thành ra tôi vẫn ngần ngại nhìn chị ta trong giây lát, chưa hề có phản ứng gì thêm thì đã nghe chị ta tiếp tục với những lời như kết tội:

- Cái gì mà điều kiện trao đổi, ta nghĩ mãi không ra lý do hèn chọn ngươi làm điều kiện trao đổi để làm gì... ha ha, tất cả chỉ là một màn kịch... ngươi là gián điệp, ngươi là tình nhân của hèn... ngươi đã chia rẽ tướng quân và bệ hạ, ngươi mê hoặc tướng quân... nói xem, kẻ dè tiện ngươi đã ăn cắp được bí mật gì ở chỗ tướng quân?

- Cái gì chứ? – Tôi ngây thơ bối rối hỏi, tự nhiên tâm trạng lại bất ổn – Tại sao chị lại nói như vậy chứ? Cái gì mà...

Ánh mắt tôi hỗn loạn, vô tình chạm phải ánh mắt Trọng Thủy đứng ngay bên cạnh. Thì ra này giờ anh ta thần nhiên chứng kiến, thái độ trào phúng như đang xem kịch hay...

Như vậy là sao? Tại sao chị ta lại nói như vậy? Chẳng hay lúc tôi hôn mê đã xảy ra chuyện gì?

Trọng Thủy nhân cơ hội tôi còn lơ đãng, nhanh nhẹn vươn tay ôm lấy tôi, lập tức giữ lấy cằm tôi, bắt ngờ phủ xuống một nụ hôn ngay trước mắt những người ở đây bao gồm Thúy Hương.

Tôi đầy kinh ngạc, phản xạ đầu tiên là muốn vùng vẫy nhưng còn chưa kịp động thủ một chút nào đã thấy ngón tay anh ta luồn qua sau gáy, tưởng chừng như đang giữ lấy đầu đối phương khi hôn nhưng thực ra lại là bấm vào yếu huyệt. Sau cảm giác đau nhói, đầu óc tôi liền choáng váng, nhất thời mất đi phản kháng, gần như tê liệt tay chân...

Anh ta có vẻ như là một kẻ lão luyện trong những việc như này, cách anh ta hôn dễ dàng chi phối cả hơi thở của đối phương... Tôi hoàn toàn như một con búp bê vải trong tay anh ta, sợ hãi, ghê rợn mà không thể kháng cự.

Rốt cuộc đang diễn ra chuyện gì vậy?

Hôm một hồi dài, lúc anh ta ngừng lại, cả người tôi tôi mềm nhũn ẻo lả không một chút sức lực ngã vào mình anh ta, tư thế vô cùng mờ ám. Còn anh ta vẫn một tay ôm lấy mình tôi, một tay chậm rãi vuốt ve như với thứ đồ chơi quen thuộc. Thậm chí anh ta còn khẽ liếm môi như thưởng thức dư vị của nụ hôn, ân cần nói những lời âu yếm:

- Đúng vậy, đây là người con gái ta yêu thương nhất, lần này nàng ấy cũng đã làm rất tốt rồi...

Tôi phát hiện ra cả việc mở miệng nói cũng không được, hoàn toàn tê dại... Chỉ có thể khó khăn mở mắt mà chứng kiến Thúy Hương tự cười đau khổ rồi tiếp tục tuôn ra lời lẽ hàm ý khinh bỉ.

- Con tiện nhân! Hôm nay ta có chết cũng làm ma nguyên rửa người, làm ma báo mộng cho tướng quân! Tướng quân nhất định sẽ không thể mắc bẫy, ngài nhất định không thể lo lắng đi tìm người mà rơi vào âm mưu của các người!

Không phải chứ?!! Chuyện gì đang diễn ra thế này?

Trọng Thủy, con người xảo quyệt này đã làm gì? Tại sao Thúy Hương lại càng thêm hiểu lầm tôi? Chị ta đang nói những lời gì vậy?

Không được, nhất định có cái gì đó không ổn...

Tôi gắng cử động mong có thể thoát khỏi anh ta, nhưng cự mình được một chút cả thân thể lại như muốn rớt xuống, thành ra giống như tôi đang cố ý ẻo lả với Trọng Thủy.

Anh ta khẽ cười, một nụ cười thoáng qua nhưng đủ thấy sự đắc ý và thâm hiểm...

- Bảo bối, nàng mệt rồi sao, chắc nơi này nặng mùi quá... để ta đưa nàng về!

Hoàn toàn dễ dàng để bế tôi lên mang ra ngoài, anh ta khi ra đến cửa còn ra hiệu gì đó ấy tên thuộc hạ, ánh mắt vô cùng tinh vi khó lường...

Tôi ngược mắt nhìn anh ta nghi kị xen lẫn lo âu, không lẽ anh ta sai thuộc hạ kết liễu Thúy Hương hay tiếp tục nhục hình cô ta? Những việc đã làm không phải đã quá tàn nhẫn mất nhân tính rồi sao?

Tôi vẫn chưa thể hình dung được hết sự tình vừa rồi, cõi lòng hoang mang tột cùng. Trọng Thủy chỉ cần nhìn cũng hiểu được trong đầu tôi đang hỗn loạn...

Bước chậm rãi thư thái theo những lối nhỏ lát đá quanh co qua khu vườn xanh mát, anh ta không vội mà giải thích:

- Kịch hay mới chỉ bắt đầu thôi, yên tâm đi... Ta sẽ không giết cô ta đâu, ngược lại sẽ “sắp đặt” để cô ta có cơ hội trốn về tìm hần...

Trong âm điệu của anh ta có chút trào phúng, đối lập với ánh mắt vô cùng lạnh lẽo tàn nhẫn. Bây giờ thì tôi đã gần hiểu ra ý đồ của anh ta.

Ác độc thật, chẳng lẽ anh ta muốn ly gián tôi và Cao Lỗ? Thúy Hương trở về sẽ nói gì với Cao Lỗ đây. Cô ta là thân tín của Cao Lỗ, nay bị hành hạ sống dở chết dở trở về, nhớ như in màn kịch Trọng Thủy bày ra trước mắt ...

Không được, Cao Lỗ liệu có bao giờ nao núng vì lời nói của cô ta? Hần vốn rất cẩn thận chuyện gián điệp, khi tôi mới đến không phải chưa từng nghi ngờ tôi... hơn nữa tôi chưa bao giờ làm rõ cho hần xuất thân của mình, nay cô dâu lại bất ngờ biến mất trong lễ cưới không dấu vết?

Chưa kể đến, Cao Lỗ cũng biết tôi và Trọng Thủy từng gặp nhau từ trước, hần sẽ nghĩ gì đây?

Chưa kể Trọng Thủy còn đang tính toán điều gì tiếp theo nữa?

- Hần yêu người, dù thế nào hần cũng sẽ đến tìm người, nếu như hần tin tưởng, hần sẽ đến cứu người, còn nếu hần có một chút nghi ngờ cũng sẽ đến tìm người làm rõ chân tướng... đương nhiên không thể quá dễ dàng để ly gián các người như vậy... ta vẫn còn rất nhiều trò vui...

Nói rồi anh ta cúi đầu, đôi môi miết nhẹ trên trán tôi. Tôi thực sự muốn lãng tránh, thậm chí là hét, vùng vẫy, trước mặt anh ta bày tỏ thái độ của mình nhưng hoàn toàn không có cơ hội... Anh ta thực sự thủ đoạn thâm hiểm khôn cùng, đã làm gì là sẽ khiến người khác cơ hội phản kháng cũng không có sao?

Trước khi suy tính đến chuyện khác, tôi phải thoát khỏi tình cảnh này đã.

...

...

Chẳng rõ anh ta bế tôi đi đâu, đi lòng vòng càng thấy vào sâu trong khu vườn. Càng đi vào, càng thấy tươi tốt rạp rạp cỏ cây, đủ loại, đủ màu sắc... Biệt viện này thực sự thích hợp làm một nơi an dưỡng lý tưởng. Nếu không phải tôi đang ở trong hoàn cảnh bi đát này, có lẽ tôi cũng sẽ có điều kiện thả hồn để tận hưởng thiên nhiên...

Thì ra giữa khu vườn lớn này là một hồ nước nhỏ, xung quanh hồ trồng những hàng dương liễu mềm mại rủ bóng. Nước hồ đầu mùa hạ trong vắt, phản chiếu ánh nắng lấp lánh...

Gần sát bờ hồ có lát đá trắng, trơn mịn sạch sẽ có thể thoải mái ngồi xuống được...

Anh ta lại bên một gốc dương liễu ngả ra phía hồ, đặt tôi xuống rồi nhàn rỗi ngồi xuống bên cạnh. Tôi lúc này vẫn không thể cử động theo ý muốn, cũng không hiểu anh ta muốn làm gì.

Anh ta bỏ mặc những ánh mắt dù là chán ghét, nghi hoặc hay đề phòng từ tôi, thoải mái dựa vào gốc cây. Có lẽ anh ta cho rằng cứ nên mặc kệ, dù sao tôi bây giờ không khác gì một khúc gỗ vô tri...

– Mấy canh giờ nữa người sẽ trở lại bình thường, càng thư giãn, càng tránh suy nghĩ thì sẽ càng nhanh hồi phục...

Anh ta ngồi duỗi một chân, vươn cánh tay đỡ lấy tôi, đặt tôi gối lên chân mình.

Tỏ ra tử tế như vậy, anh ta đang muốn làm gì chứ?

- Ta ghét ánh mắt này !

Một bàn tay anh ta phủ lên mắt tôi, trước mắt thấy tối tăm, chỉ có một vài tia sáng mờ mờ lọt qua kẽ ngón tay của bàn tay lạnh lạnh. Đây không phải bàn tay ấm áp quen thuộc của Cao Lỗ, có gì lại có thể tiếp xúc thân thiết với tôi như vậy?

Im lặng một hồi lâu, không biết anh ta nghĩ gì, không nhìn thấy gương mặt anh ta... Chỉ cảm nhận được gió man mát man qua làn da...

Cảnh quang bình yên như vậy mà cõi lòng tôi lại âu lo như có lửa đốt...

51. Chương 51: Warning 15+

Không thể bình tâm lại, mọi chuyện trong đầu cứ rối tung lên, không đơn thuần chỉ là lo đối phó với anh ta nữa...

Quả thật bên ngoài cả người tôi cứng đờ không lay động nhưng bên trong lại có hàng trăm ngàn cỗ hỏa xa lao đi lao lại...

Bàn tay anh ta rời khỏi đôi mắt tôi, lướt chậm rãi xuống gò má. Tôi ném về phía anh ta một ánh mắt khó chịu.

- Người vẫn đang lo nghĩ sao? – Anh ta cúi xuống, ánh mắt thâm trầm dò đoán ý tứ – Đang nghĩ làm sao thoát khỏi ta hay đang nghĩ đến hắc?

Tôi khép mắt, coi như không cần nhìn thấy anh ta, thậm chí coi như anh ta không tồn tại. Chỉ cần tôi thoát khỏi tình cảnh này, tôi sẽ lập tức nói thẳng vào mặt anh ta rằng anh ta khiến tôi kinh tởm như thế nào.

Không biết sau đó ra sao, tôi chỉ cảm thấy mỗi lúc có một hơi thở càng gần, đến khi giật mình nhận ra thì đôi môi đó đã áp xuống, ngậm lấy cánh môi của tôi, liếm láp tự thưởng thức. Đôi mắt tôi mở to tột độ, cảm giác kinh hoàng xen lẫn ghê rợn...

- Sao? Bây giờ không còn tâm trí để nghĩ đến bất cứ cái gì nữa? – Nụ cười nhẹ thâm thúy mà giấu cợt, anh ta nói bằng cái giọng thần nhiên như không – Ghê tởm ta phải không?

Gương mặt đẹp đẽ tuyệt luân ngay sát trước mắt, đối với anh ta có lẽ đó chỉ là một cái mặt nạ được trời phú thiên vị cho...

Anh ta vẫn tiếp tục dây dưa trên miệng tôi, đảo loạn tâm trí của tôi...

Không muốn...

Tôi không muốn như thế này...

Không muốn tiếp nhận nụ hôn này... tại sao ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có chứ?

Ý chí chống cự của tôi chưa bao giờ mạnh mẽ đến vậy, không giống như với Cao Lỗ, kể cả khi hắn từng muốn cưỡng đoạt lấy tôi, tôi dù có cảm giác sợ hãi, cảm giận nhưng cũng không đến nỗi ghê tởm từ đáy lòng như thế này...

Bày ra màn kịch trước mặt Thúy Hương để cô ta nhục mạ tôi... Thế còn chưa đủ đâu, anh ta còn cố tình quyến rũ công chúa. Những lúc đó anh ta cũng dùng những kỹ năng âu yếm điêu luyện như thế này để mê hoặc nàng? Công chúa mà còn si ngốc thì sớm muộn thăm cảnh lịch sử sẽ vẫn như cũ, nhất định tôi phải thoát khỏi anh ta, tìm được nàng, thức tỉnh nàng... Rồi còn lo chuyện trở về bên Cao Lỗ, phá bỏ âm mưu sắp đặt của anh ta nữa...

Giá như tôi có sức chống cự, chẳng nhẽ một chút cũng không có như vậy sao?

Có lẽ một phần do đang từ từ hồi phục, một phần do lý trí phản kháng của tôi quá mạnh mẽ, cuối cùng tôi cũng có một nguồn động lực dù là mơ hồ. Tôi nghiêng răng cắn vào đầu lưỡi anh ta một cái.

Anh ta giật mình ngưng lại rồi bật cười, âm điệu đủ làm người khác thấy tê tái cõi lòng. Không vội vàng cũng không dồng dãi, anh ta lại cúi xuống hôn. Tôi tiếp tục kinh hoàng khi thấy cái mặn chát của máu tiếp tục chảy vào trong miệng, như thể anh ta cố tình để tôi phải nuốt hết những giọt máu đó...

Máu tanh nồng đủ làm ghê người, tôi mới biết đến cái gì gọi là sợ đến rớt cả lưỡi. Cả người tôi lại cứng đờ.

Tôi vừa sợ vừa ức đến muốn khóc, lý trí lại luôn tự nhắc nhở không được phép rơi lệ trước kẻ này, dù chỉ một giọt...

Đột nhiên một luồng khí u ám lan tỏa từ ánh mắt anh ta, giọng anh ta phảng phất trầm luân như tiếng vọng lại từ địa ngục:

- Ta đã nhìn thấy hắn hôn người đêm đó!- Vuốt ve đôi môi tê dại của tôi, ngón tay dài đẹp khẽ vạch một đường đi xuống cổ – Rất nồng nhiệt, rất cuồng si, tưởng chừng các người muốn hòa tan vào nhau vậy...

Dù là rất thoáng qua, nhưng đúng có một niềm mỉa mai chua chát cùng cực trong câu từ của Trọng Thủy. Ngay sau đó, gương mặt kia lại lạnh lẽo đùa cợt:

- Người có biết không, nếu là ta... – Ngón tay anh ta lướt xuống dưới cổ, một chút lực vừa đủ để nơ thắt áo ngoài bung ra, vải áo mềm mại rũ xuống, lộ ra lớp áo lụa mỏng manh - Không cần vỗ vập như vậy, đối với người, ta sẽ thật chậm rãi, dù là trước đây yêu chiều người hay bây giờ hành hạ người... đủ khiến người day dứt khó quên, để người mãi mãi bị ám ảnh... như vậy người sẽ không bao giờ quên được ta!

Trong lòng tôi đã run rẩy, lý trí lại cố tỏ ra ngoan cường. Tôi nhìn anh ta khinh ghét, dùng ánh mắt để truyền đạt sự ghê tởm sâu sắc từ tâm can. Tôi không tài nào hiểu nổi, có gì anh ta phải làm như vậy? Có gì trên thế giới này có bao người tôi lại vướng vào anh ta? Có gì anh ta lại từng thích tôi để rồi không được đáp lại liền trở nên tiêu cực như thế này? Dùng cách này trả thù tôi anh ta sẽ thanh thản hơn ư?

- Người đang tự hỏi tại sao ta phải làm như vậy ư? – Khoảnh khắc đó đòi con người thắm màu dao động mông lung, thắm thắm như vô tận – Đối với ta bây giờ như vậy là quá đủ, có một dấu ấn không thể nào quên trong lòng người, dù là cảm hận...

Không hiểu sao, tôi chợt cảm thấy anh ta có gì đó mâu thuẫn... Mỗi hành động anh ta làm lúc trước và lúc sau đều rất mâu thuẫn... Có cái gì đó không liên mạch.

Cảm nhận rõ ràng hơn sự bất thường đó khi anh ta lại đỡ tôi dậy, cẩn thận chậm rãi nâng tôi ngồi lên lòng mình.

Có lẽ chỉ là một chút bối rối khó hiểu thoáng qua cõi lòng tôi mà thôi, ngay sau đó tôi lại thấy hoảng hốt vì vòng tay có phần lơ lửng của anh ta. Sự dao động nào đó của anh ta phải chăng là do tôi tự hình dung ra? Anh ta rõ ràng đang nhân cơ hội mà từ từ đưa cột đến phóng đăng... Chỉ oan ức thay một chút phản kháng tôi cũng không có được, ngay cả nói cũng còn không nổi.

Chỉ có thể dùng ánh mắt khinh thường phũ phàng nhìn anh ta, so với trước đây thì ánh mắt của tôi càng tuyệt tình hơn. Chắc chắn ánh mắt đó đủ làm anh ta hiểu tôi đang khó chịu đến mức nào.

Ghé môi ngay sát vành tai tôi, anh ta khe khẽ thì thầm mà nói:

- Ánh mắt của người thật biết cách làm tổn thương người khác...- Giọng anh ta lại như đang không giấu nổi một chút xót xa đau khổ.

Một nụ cười bạc bẽo như đang cười chính mình, anh ta tự tiếp lời:

- Đáng buồn thật đấy, đến bây giờ trong lòng ta vẫn còn yêu thích người...

Anh ta vẫn còn yêu thích tôi?

Nhưng có phải anh ta sắp mờ mắt điên loạn vì uất hận rồi?

Tôi không mong anh ta còn để mắt đến tôi, càng không mong vì thế mà anh ta trở nên như vậy, tìm mọi cách để trả thù, lại dùng phương thức thâm hiểm nhất...

Tôi không mong đợi...

Tại sao anh ta không thể buông tay để chính bản thân mình thanh thản?

Đang mải suy tư, đôi mắt tôi lại trợn to kinh hãi khi bàn tay anh ta tự tiện luồn vào lớp áo trong cùng, vừa phóng túng làm càn, anh ta vừa nói bằng cái giọng nặng mùi ghen tị:

- Hắn đã từng được âu yếm người sao?

Hoang mang, sợ hãi lên đến giới hạn. Sự sợ hãi mà không có cơ hội trốn tránh. Sự chịu đựng của tôi đối với những gì anh ta làm đã vượt quá giới hạn, đến giờ anh ta còn muốn tiếp tục làm nhục tôi? Tàn nhẫn, hiểm độc ! Anh ta muốn trả thù cả tinh thần và thể xác tôi sao?

Tôi không muốn bị anh ta đụng chạm, tôi không muốn...

Nhưng ngay giờ phút này tôi không thể thoát khỏi, cũng không ai có thể cứu lấy tôi, kể cả Cao Lỗ...

Cao Lỗ, tôi đã muốn trao gửi trái tim và thể xác cho hắn, tôi không muốn bị nhơ nhớp...

Anh ta chắc chắn không cần đoán cũng hiểu những gì tôi đang nghĩ, dù tôi có ghé tởm anh ta đến đâu, dù anh ta có cảm thấy phiền lòng hay không vì thái độ của tôi đối với anh ta thì bây giờ có vẻ như anh ta cũng không có ý định dừng lại. Giống như một người đã bất chấp tất cả...

Giữa thanh thiên bạch nhật, giữa một quang cảnh thơ mộng đẹp đẽ như vậy, lẽ nào tôi lại bị anh ta làm nhục?

- Người chắc hẳn đã qua tay hắn rồi? - Đôi mắt anh ta mù mịt, cách anh ta nhìn tôi giống như muốn dìm người khác cùng rơi xuống đáy vực.

Nếu có thể nói được, tôi nhất định không muốn nhường nhịn anh ta, tôi sẽ đàng hoàng mà thừa nhận, chẳng có gì cần giấu giếm. Anh ta tự muốn oán hận, tự muốn làm khổ bản thân mình trước...

Anh ta bất ngờ rút bên mình ra một con dao nhỏ, trước con mắt sững sờ của tôi, nhanh gọn rạch bung toàn bộ lớp áo. Thân thể tôi phơi bày trước mắt anh ta. Tôi cảm thấy ghê tởm anh ta nhiều hơn là xấu hổ cho bản thân mình.

- Còn không biết ngưng nữa? Người đã trao thân cho hắn rồi nên nghĩ không còn gì để mất nữa phải không?
- Anh ta bên ngoài dường như không tỏ ra mất bình tĩnh trước sự ngoan cố của tôi.

Cầm con dao trong tay, anh ta đặt mũi dao trước ngực trái, ngay trước trái tim. Anh ta muốn làm gì? Giết tôi? Mọi lấy trái tim của tôi?

Không phải muốn sợ anh ta, mà là tôi không muốn chết như vậy... Có gì tôi phải trở thành cô gái tiếp theo bị anh ta trả thù?

Một tay trái nắm chặt lấy vai tôi để cố định, mũi dao từ từ cắm xuống chỗ da thịt trắng mềm trước ngực. Một dòng máu tươi chảy xuống cùng với cảm giác đau đớn khôn cùng.

Thứ kim loại sắc lạnh cắm sâu chưa đến nửa đốt ngón tay, không tiếp tục đâm tiếp nhưng cũng không rút ra. Trước sự đau đớn hoang mang của tôi, mũi dao dai dẳng chậm chạp khắc, rạch những đường lượn cong hay thẳng tùy theo ý Trọng Thủy. Bộ dạng anh ta tỏ ra vô cùng tỉ mỉ...

Đây chính là một nhục hình đau đớn kéo dài?...

Máu mỗi lúc một chảy xuống, thành từng dòng đỏ tươi ướt đẫm nhuộm màu vải vóc. Vì quá đau đớn, những giọt lệ trong hốc mắt tôi tự rót ra, tôi thực sự không thể kìm nén hay kiểm soát chúng được nữa. Một chút sức lực tôi cũng không có, nói gì đến sức để nghiêng rằng hay gồng mình lên gánh chịu nỗi đau...

52. Chương 52: Cơ Hội Để Trốn (2)

Cuối cùng thì cũng còn lại tôi một mình trong căn phòng, chịu đựng nỗi đau đớn âm ỉ từ miệng vết thương rỉ máu. Không phải tôi thích làm khổ mình, mà tôi không muốn anh ta chạm vào tôi.

Khoảng một giờ sau lại có một đám tì nữ mở cửa bước vào, bưng theo rất nhiều khay đồ ăn. Mùi thơm thức ăn thật dễ dàng thu hút cái dạ dày rỗng của tôi. Không được, tôi nhất định không ăn, không thể dễ dàng bị khuất phục....

- Tiểu thư, xin mời dùng bữa... – Một tì nữ ngỏ ý muốn đỡ tôi ra phía bàn ăn.

Tôi cự tuyệt, lớn giọng bực bội:

- Ta không ăn, các người mau mang đi, ta không muốn ăn!

- Nếu tiểu thư không ăn, nhất định chúng tôi sẽ bị trừng phạt! – Đám tì nữ ái ngại nhìn tôi.

- Không ăn là không ăn! Mang đi ngay, nếu không ta sẽ hất đổ tất cả! – Tôi giận dữ hét lên – Các người sợ nhưng ta không sợ, là ta hất đổ xem anh ta dám làm gì!

Tôi hung hăng bước xuống giường, dây xích vừa đủ cho tôi đến bên chiếc bàn. Đám tì nữ bị tôi đe dọa ai nấy sợ hãi, luống cuống bưng lại đồ ăn lên, chắc họ sợ tôi đập phá hết lại phải thu dọn, có khi còn bị quở trách.

Họ đành lần lượt bưng thức ăn bước ra, tôi để ý thấy có một tì nữ nọ cứ nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ từ này đến giờ, cô ta cố tình bước chậm, đi ra sau cùng, trước khi đi ra còn liếc thêm tôi một cái.

Tôi nằm bẹp xuống giường. Đói quá, đau quá, đôi mắt tôi lại hoa lên mất rồi. Thành ra muốn suy nghĩ, tính toán cách trốn thoát cũng không thể.

Tôi cứ nghĩ sau vụ tôi làm ầm ĩ lúc này, đám tì nữ sẽ báo lại với Trọng Thủy và anh ta thế nào cũng đến đây đối phó với tôi, nhưng không ngờ anh ta không quay trở lại. Anh ta không chắc là do tự ái, bởi thái độ

này của tôi anh ta cũng đã thấy nhiều rồi... tôi đang hi vọng anh ta có việc đi ra ngoài, tôi sẽ có cơ hội trốn dễ hơn...

Đến tối lại có một tì nữ bưng vào một chén canh cùng với một bát thuốc, cô ta mang dâng đến tận bên giường. Tôi không buồn ăn, tự quay mặt vào góc tường. Một hồi thấy cô ta vẫn chưa đi mà im lặng đứng đó. Tôi hiểu kì quay lại, phát hiện ra đó là tì nữ cứ nhìn chăm chăm tôi từ lúc này. Cô gái này nhìn qua thấy vóc người cũng khá nhanh nhẹn linh hoạt, gương mặt thoát trông rất nhu mì. Có cái gì hiểu kì chứ, bộ cô ta quan tâm đến tôi sao? Hay lại cũng giống cô nàng Thúy Hương, cô ta thích Trọng Thủy sao?

Tôi thản nhiên buông một câu khó chịu:

- Có gì mà nhìn chứ? Cô thấy hay lắm sao? Tôi không muốn ở đây, tôi không thích Trọng Thủy, cô thích thì cứ tự nhiên... cô làm anh ta đổi chủ ý quay sang thích cô mà thả tôi ra có phải tốt không?

Ánh mắt cô ta ngỡ ngàng, cô ta có vẻ bất ngờ trước cách ăn nói của tôi. Một hồi sau cô ta mỉm cười, trong mắt lộ ra chút ý tứ khó hiểu. Cô ta bước ra ngoài cửa, thò đầu ra ngóng, giống như để chắc chắn không có ai khác xung quanh. Đóng cửa lại, cô ta bước gần đến bên tôi. Lúc này gương mặt cô ta lại tỏ ra lạnh lợi, thêm một chút cẩn thận đề phòng. Sau rồi cô ta cũng lên tiếng dò hỏi:

- Cô là người Âu Lạc sao? Dường như cô bị thế tử bắt về đây...

- Có chuyện gì sao? – Tôi cũng nghi hoặc hỏi lại.

Ánh mắt và giọng cô ta đầy thâm trầm, cô ta quan sát tôi rất kĩ càng.

- Có thật là cô không thích thế tử Trọng Thủy?

- Haiz... – Tôi thở dài ngao ngán, bộ dạng rất thật thà – Tôi không muốn tham gia mấy chuyện thị phi này, đã nói rồi, cô thích anh ta là việc của cô, đừng xem tôi như trở ngại...

Cô ta suy tư một hồi nữa, cuối cùng cũng quyết định nói tiếp:

- Ta không thích Trọng Thủy, ta là kẻ thù của hắn! – Trên gương mặt cô ta vô cùng sắc lạnh khi nhắc đến Trọng Thủy, trong mắt ngập tràn hận thù.

Quá bất ngờ, tôi mở to mắt và miệng. Đã thấy cô ta rút ra một con dao găm, vừa vịn kệ lên cổ tôi làm tôi khiếp đảm nhưng lại không dám hét lên vì sợ cô ta sẽ đâm ngay.

- Cô...cô muốn làm gì...

- Trọng Thủy đã giết hại tỷ tỷ của ta, không cần biết cô có yêu hắn hay không, ngày hôm nay ta cũng sẽ giết người hắn yêu thương nhất, để hắn nếm trải đủ... dù ta có trả giá bằng tính mạng, coi như cũng báo được thù!

Cô ta không vẽ gì là đùa, cô ta muốn giết tôi thật. Tôi quá hoảng nên cũng chỉ có thể luống cuống cứu vãn tình huống:

- Khoan đã... đừng giết tôi! Tôi không liên quan gì đến anh ta!

- Ha ha... – Cô ta cười gian ác – Cô có biết ta đã vất vả như thế nào để giả làm một tì nữ tìm cách trả thù không? Chỉ tiếc Trọng Thủy quá gian xảo, ta chưa từng có cơ hội giết hắn, vì chỉ có một cái mạng, ta không dám khinh xuất... nhưng nếu không trả thù, oan hồn tỷ tỷ sao có thể an nghỉ, có trách thì cũng trách bản thân cô được hắn để mắt đến, cũng giống như người chị bất hạnh của ta vậy... nhưng cô yên tâm đi, lần này cô sẽ không phải lo sợ bị hắn giết thảm, ta sẽ chỉ kết liễu cô bằng một nhát dao!

Thấy cổ tay cô ta vung dao lên, tôi vội nhắm chặt mắt la hét, nghĩ được cái gì thì hét cái đó:

- DỪNG! TẠI SAO CÔ PHẢI GIẾT TÔI! CHÚNG TA ĐỀU THÙ HẬN HẮN, LÊ RA CÔ PHẢI THÔNG CẢM CHO TÔI CHỨ!

Cô ta do dự trong chốc lát, tôi thừa cơ trấn an cô ta:

- Đúng, cô xem anh ta muốn trả thù tôi, còn dung dao rạch người tôi như vậy, tôi một lòng muốn thoát khỏi đây... thay vì giết tôi, cô làm ơn hãy giúp tôi thoát khỏi đây...

- Ha ha... – Cô ta nhìn tôi giễu cợt – Ta có thể tin người sao? Người biết đầu đuôi là tình nhân của hân, người đã biết bí mật của ta, ta không thể để người sống... mà dù người không có ý tố cáo ta, ta nào dám liều lĩnh giúp người trốn khỏi...

- Không phải, tôi không có cảm xúc gì với anh ta, tôi một mực muốn thoát khỏi anh ta, tôi muốn trở về nước.... anh ta đã bày kế bắt tôi ngay trong ngày cưới...- Tôi nhìn cô ta đầy cấp bách, một phần như mong cô ta sẽ tin tưởng – Tôi xin cô, tôi không thể chết, tôi còn phải về nước, tôi không thể để anh ta tiếp tục bày ra thủ đoạn chiếm đoạt nước tôi... dù sao chúng ta đều thù hận anh ta, cô không giúp tôi thì cũng đừng cản trở tôi được không?

- Người nói như vậy, người thù hận hân ta, xem người có đủ quyết tâm giết hân ta? - Cô ta không hề mất bình tĩnh hay tỏ ra nao núng vì lời cầu xin của tôi – Trong mắt một chút sát khí cũng không có, người thực sự hận hân bằng ta, hận đến mức muốn đâm thành ngàn nhát... ha ha... người nói cái gì mà muốn về nước, muốn bảo vệ quốc gia, đứng trước hân cũng không có quyết tâm giết hân! Xem ra người chỉ là ả đàn bà tỏ vẻ hờn giận nũng nịu hân thôi!

Giết Trọng Thủy?

Câu nói của cô ta làm tôi ngỡ ngàng một hồi. Tôi đúng là căm hận anh ta, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến việc mình có thể giết anh ta. Thứ nhất vì anh ta quá nguy hiểm, tôi chắc chắn không có khả năng, thứ hai tôi không nghĩ đến việc mình có thể nhẫn tâm giết người.

- Sao? – Cô ta lại châm biếm hỏi, lưỡi dao vẫn kề sát trước cổ tôi – Người nghĩ cái gì chứ? Chẳng phải hân là kẻ thù của người sao? Là kẻ thù hại mình, còn có mưu đồ với nước mình mà lại không có dũng khí để giết, thật nực cười cho người. Nếu ta ở vị trí của người thì đã tốt biết mấy, hân yêu người như vậy, cơ hội giết hân dễ dàng hơn, mà chỉ cần nói đến việc người mềm mại khéo léo lấy lòng hân một chút cũng có thể làm hân lời lỏng cảnh giác, cơ hội trốn thoát cũng xuất hiện...

Những lời nói của chị ta làm tôi hỗn loạn. Trọng Thủy trước sau vẫn là kẻ thù không thể đội trời chung của dân tộc, chẳng phải giết anh ta cũng là một cơ hội thay đổi lịch sử hay sao? Bây giờ tôi đang ở Nam Việt chứ không phải lãnh thổ Âu Lạc, anh ta có bị ám sát Triệu Đà cũng không có cơ xuất quân trả thù, hơn nữa giờ tôi chỉ là một thường dân, cũng không phải mang danh công chúa, mạng của tôi dù hi sinh cũng chẳng đáng kể gì... Triệu Đà mất đi thế tử hữu dụng, vẫn là tổn thất hơn ngàn lần.

Chỉ là, tôi chưa có đủ dũng khí để nghĩ đến việc giết người...

Cô ả kia vẫn nhìn tôi như thể dò xem tôi có đang toan tính gì bất lợi cho cô ta. Tình huống của tôi bây giờ cấp bách, phải làm cho cô ta từ bỏ kế hoạch giết tôi trước rồi tính đến chuyện khác sau.

- Tôi... chỉ là tôi chưa bao giờ dám làm hại người... – Tôi chân thành bày tỏ – Mặc dù tôi thực sự hận anh ta, đối với quốc gia của tôi, anh ta chết cũng là một điều tốt... Cô gái, hay là chúng ta thỏa thuận đi...

- Thỏa thuận gì chứ?

- Tôi cần thoát khỏi đây còn cô cần trả thù, chúng ta có thể hỗ trợ lẫn nhau!

- Người định thế nào? – Cô ta vô cùng cảnh giác, trong ánh mắt lại có một chút tò mò – Người định liên kết với ta để người chạy trốn còn ta giết hân hay sao? Chẳng hay người để ý đến lời ta nói, muốn làm hân mềm lòng rồi hành động? Người đừng quên chị gái ta vì từng lợi dụng tình cảm của anh ta để giúp gia tộc và vị hôn phu thăng tiến đã chịu kết quả gì...

- Tôi biết, nhưng lúc này tôi không muốn chết, dù có chết tôi cũng phải thử một lần ... – Tôi thật ra không mấy nghĩ đến cách đó của cô ta, chỉ vốn muốn làm cô ta đổi ý, dễ dàng hơn ỉn – Nếu có cơ hội anh ta mất cảnh giác, cô có thể giết anh ta, còn nếu không thấy chắc chắn, cô không cần lộ mặt ra tay, hậu quả ra sao chính tôi tự chịu...

- Người nói thì rất hay, đừng quên Trọng Thủy không dễ bị lừa, dù người có tự nhiên mềm mỏng hơn với hân cũng sẽ để hân nghi ngờ...

Tôi biết chứ, tôi biết tôi cũng không thể dùng cách đó, tự bản thân tôi thấy cách đó đã là một sự lừa dối chính lương tâm mình.... Nhưng cách chị ta nói không phải là không có lý, cứ như thế này tôi sẽ không thể

thoát được mà chỉ có thể nhìn anh ta bày ra thủ đoạn thâm độc.

Nhìn cái cách anh ta bày âm mưu đối với Thúy Hương, đã đủ thấy anh ta dung thủ đoạn như thế nào.

- Người nghĩ gì vậy? Không phải chính người muốn liên kết với ta sao? Xem ra người còn rất ngây thơ trong chính trị cũng như trường đời, đôi khi phải dung thủ đoạn trái lương tâm một chút, đối phó với những người như hần càng không đơn giản, xem ra người không đủ quyết tâm, ta muốn tin người cũng không được rồi...

- Không phải, chỉ là tôi không biết phải làm sao! – Tôi sợ chị ta lại đổi ý muốn giết tôi bèn vội lên tiếng.

Chị ta trầm tư cân nhắc một lát, thu lại con dao trên cổ tôi rồi nói:

- Dù sao ta cũng tin tưởng người hơn một chút, ta sẽ phối hợp giúp đỡ người... nhưng đừng quên nếu người có ý bán đứng ta, người cũng là bán đứng chính mình, Trọng Thủy cũng sẽ không tha cho người, dù người chỉ có chút dự định đối trá hần như thế này...

Như thế, tôi vô tình bị cuốn vào một âm mưu, thực sự tôi không lường trước được kết quả sẽ thế nào...

53. Chương 53: Chap 53

Trước khi post chap mới tản mạn một chút...

Khi viết ALCN này, ta viết dưới lời kể của một cô gái 17 tuổi... ha ha, nó là 1 câu chuyện tưởng tượng 100%, đừng nghĩ nó là lời lý giải gì cho lịch sử...

Không phải đâu ~.~ Cho nên cũng ko cần tranh cãi gì nhiều... đối với nhân vật chính, nó đơn thuần là 1 câu chuyện, sẽ dễ nhìn thấy... kết quả lịch sử không thay đổi.

Và kết thúc câu chuyện này cũng được ta định sẵn, có 1 chút bất ngờ mà thôi.

Đối với nhân vật chính...

Ta không thích Minh Hà. Dù có thông cảm cho cô gái mười bảy tuổi bông bột này thì cũng dễ thấy:

MH cố chấp, bốc đồng, thường theo cảm tính của bản thân, cô ấy lại không có 1 điểm gì nổi bật. Khi tán dóc với nhiều người, ta từng thẳng thừng phán “nv của ta là vô dụng nhất trong số các nv nữ xuyên không”... =))

Ta tạo ra MH, một nữ chính không có lợi thế về mặt nào, cùng lắm cô ấy may mắn. Ta nghĩ rằng MH không phải là mẫu nữ chính tạo ra để người ta thích ... Nhưng một cô gái như vậy, vẫn có thể được nam chính yêu thương...

Ai là nam chính? Truyện của ta bao giờ cũng có 2 nam chính :D. Nếu phải coi nv nam được nữ chính yêu thì CL là chính, TT là thứ.

Về CL, lúc này ta lại không có mấy cảm xúc ~.

~

Về TT, kể cả dưới con mắt MH thì TT vẫn là 1 con người đầy mâu thuẫn. Đây không phải nv trong lịch sử, đơn thuần là 1 nhân vật trong tưởng tượng, mượn bối cảnh lịch sử...

Dù sao, TT trong truyện vẫn sẽ có kết thúc giống câu truyện cổ...

Lại nói đến kết thúc, lúc đầu MH về quá khú, chỉ là tò mò và muốn xem bước đi của lịch sử, sau đó lại muốn can thiệp vào = cách thể thân Mị Châu, nhưng cô ấy cuối cùng không đủ kiên quyết để dấn thân, tình cảm đầu đời cũng đã chi phối... Chính sự do dự quay đầu này của cô ấy đã gây ra tuyệt vọng cho TT... có thể thấy đây là 1 điều không nhất quán, nhưng ta nghĩ rằng, giống như trên đời mọi việc đều không lường trước được, dự định cũng có thể trở thành vô nghĩa...

Ha, em Alis Trần có lời nhận xét rất đúng, TT từng chấp nhận MH mà không vạch mặt nàng, nhưng cuối cùng cô gái ấy lại phũ phàng nắm tay người yêu ra đi.

Cô ấy không đủ sâu sắc để quan tâm quá nhiều đến người khác, nhất là những người mình đã có thành kiến, cảm xúc của bản thân mình luôn đặt nên hàng đầu (mẫu người không thể làm việc lớn), có lẽ hết cả câu chuyện, MH cũng không trưởng thành được nhiều, và cuối cùng mọi việc xoay quanh cô ấy vẫn để chứng minh: Lịch sử vẫn vậy...

Ta nghĩ TT vẫn hiểu cá tính của cô gái này, vì thế không thể oán hận triệt để. Có trách cũng trách mình một phần đã thích một cô gái bốc đồng vô tâm.

Công bố hơi sớm, nhưng ta dự định câu chuyện có kết thúc mở, một chút thay đổi so với cái Sad ending: ADV, MC, CL, TT chết ...

Lịch sử vốn không thể thay đổi, nhưng ta nghĩ không ai đủ dũng cảm để chứng kiến thảm kịch, chứng kiến người mình yêu chết, cho nên là MH, cô ấy vẫn muốn thay đổi dù là 1 chút, cho dù dưới con mắt hậu thế, câu chuyện vẫn không thể thay đổi...

Sáng hôm sau khi thức giấc, tôi cảm thấy khá hơn nhiều. Có vẻ như đã hết sốt, vết thương trước ngực cũng không còn sưng tấy như hôm qua. Người tôi đã đỡ khá nhiều mồ hôi, người vừa khó chịu, bụng lại vừa đói...

Lúc này không thấy anh ta ở đây nữa, có một đám tì nữ vào giúp tôi thay rửa, đắp thuốc mới, sau đó lại có một nữ bưng thuốc sắc và cháo đến. Cô gái bưng cháo lại là A Liên, hình như cô ta chuyên lo chuyện thuốc thang và ăn uống của tôi thì phải.

Đợi trong phòng chỉ còn lại tôi và cô ta, A Liên mới đem cháo đặt cạnh đầu giường rồi khép cửa lại, không quên ngó nghiêng bên ngoài.

- Dù sao hôm nay hẳn cũng ra khỏi phủ từ sớm, có lẽ cũng không cần lo quá! – Cô ta ngồi xuống giường cạnh tôi – Cô mau uống thuốc đi!

- Ồ! – Tôi bưng bát thuốc lên.

- Đêm qua thấy hẳn vào phòng người, sau đó lại cả đêm trực chăm sóc người đến gần sáng, xem ra vị trí của người trong lòng hẳn không nhỏ!

- Vậy thì sao chứ? Đầu chắc chắn sẽ hành động được, đến việc bước đi năm bảy bước tôi còn không nổi – Tôi nhìn xuống cái cổ chân vẫn bị xích.

A Liên ánh mắt giao hoạt suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hừ, người đợi lúc hẳn trở về, hờn dỗi nói rằng cảm thấy ngọt ngào muốn ra ngoài, bước đầu như vậy là được rồi!

- Anh ta sẽ nghe tôi sao?

- Yên tâm đi, người là bảo bối trong lòng hẳn, dù có nói hẳn mang sao trời xuống hẳn cũng sẽ làm vì người, chỉ cần người đối tốt với hẳn một chút, không quá phũ phàng cự tuyệt hẳn...

- Như vậy đâu có giống tôi... tôi không làm được! – Tôi thở dài mà nói.

- Chẳng nhẽ quan hệ của các người trước giờ vẫn thù địch như vậy? Như vậy làm sao hẳn có thể thích người?

- A Liên tò mò hỏi. – Ta nghĩ hẳn đã thích người từ trước, chuyện răn dạy người một chút vốn phải có nguyên nhân...

Có chút buồn bã nuối tiếc trong lòng, tôi chậm rãi mà nói:

- Trước đây tôi tưởng anh ta là người tốt, nên từng kết thân với anh ta, chỉ không ngờ anh ta lại là một con người hoàn toàn khác, thực sự đáng sợ... vả lại còn là kẻ thù không đội trời chung của nước tôi...

- Vậy thì người cứ nghĩ về anh ta tốt một chút giống trước đây là được rồi, lấy chút kí ức tốt đẹp đó để làm căn cứ...

- Như vậy khác gì tự lừa dối bản thân? – Tôi cảm thấy có điều không đúng, lập tức phản bác lại.

A Liên nghe vậy bực mình nói:

- Sống chân thật đau giải quyết được vấn đề? Người định làm thế nào để trốn khỏi đây? Còn nói là muốn giết hần, còn nói hần là kẻ thù của dân tộc người... Chưa gì đã nản lòng...

Tôi nghĩ ngợi một chút rồi liền trả lời một câu “tôi biết rồi”....

Căn bản trong mắt tôi không còn tồn tại con người tên Tiểu Thần Long đó nữa...

Anh ta đã lừa dối cả công chúa. Đúng rồi, tôi còn phải tìm cách nghe ngóng thông tin về công chúa.

- A Liên, cho tôi hỏi, Trọng Thủy có đưa một cô gái nào khác về đây không? Khoảng mười tám mười chín, một cô gái rất đẹp....

A Liên gương mặt có điều ngạc nhiên, bộ dạng chân thật mà nói:

- Không có, ở biệt phủ này, chỉ có một cô gái là người, ngoài ra không có ai để chúng ta phục vụ cả... chẳng lẽ hần còn thích thêm một cô gái khác?

- Không thể nào, vậy nàng ấy ở đâu chứ? – Tôi cần môi, trong lòng thấy thực sự bối rối.

Nghĩ ra một điều, tôi lại vội hỏi:

- Nếu vậy thì gần đây anh ta hay đi đâu? Chẳng nhẽ gần đây cũng có một biệt phủ khác?

- Đúng là gần đây hần hay đi ra ngoài, nhưng tôi không rõ là hần đi đâu, vì hần chỉ đi một mình...

A, như vậy anh ta có thể đi gặp công chúa. Mọi chuyện bắt đầu phức tạp, công chúa nằm trong tay anh ta, không biết triều đình Âu Lạc đã đối phó ra sao rồi?

- A, có chuyện này ta muốn cho người biết... – A Liên gương mặt có chút nghiêm trọng nhìn tôi – Do ta thường ngầm quan sát hần, thỉnh thoảng cũng thấy có mấy người đến thư phòng của hần, dựa vào phong thái và cách ăn mặc, ta trông giống người Âu Lạc phía nam các người...

- A, chẳng nhẽ là gián điệp? – Tôi suyt nữa thì thốt lên, may mà có A Liên dùng tay bịt miệng lại kịp.

Chẳng nhẽ anh ta cũng đã có ý định mua chuộc hay gài tay chân vào triều đình Âu Lạc? Như vậy liệu Cao Lỗ có biết không? Nếu hần đang mãi tìm tôi hay công chúa, có khi nào sẽ lơ là vấn đề này?

- Thật giả thế nào, người cũng có thể điều tra một số thông tin từ hần...

- Tôi có thể sao?

- Người đã hơn gián điệp thông thường ở chỗ là hần thích người... – A Liên nói nhỏ một câu như vậy, đột nhiên gương mặt nghe ngóng cảnh giác – Cũng hơi trễ rồi, tiểu thư xin hãy dùng thuốc...

Cô ta lập tức quỳ xuống đất. Lúc đó tôi mới cảm thấy cũng có tiếng bước chân đến rất gần. A Liên con người đảo nhanh, chưa gì đã tự gạt chén thuốc xuống đất rơi vỡ, lúc bóng người kia bước vào phòng cũng là lúc cô ta quỳ sụp, giọng điệu khổ sở cầu xin:

- Tiểu thư, nếu người lại không uống thuốc nữa, chúng nô tỳ sẽ bị tội...

Tôi còn ngờ ngác không hiểu gì, nhìn xuống cô ta rồi lại nhìn lên, thoáng bất ngờ khi thấy bóng dáng đứng ngoài cửa.

Trọng Thủy mặc một thân lam bào thanh thoát, dừng lại ở bậc thềm nhìn vào phòng, đôi mắt chậm rãi quan sát một lượt, sắc thái trên mặt vẫn lạnh tanh. Nếu chú ý một chút thì thấy xung quanh đôi mắt anh ta có chút thâm quầng khiến anh ta trông có phần hơi tiêu tụy...

A Liên đã nói, đêm qua anh ta không ngủ, sáng sớm nay đã ra khỏi phủ.

- Thế tử, xin thứ tội cho nô tỳ, là tiểu thư nhất định không chịu uống thuốc, nô tỳ đã dùng mọi cách khuyên bảo...

Tôi không hiểu A Liên định làm gì, nhưng cũng nghĩ rằng sẽ không phá hỏng kế hoạch của cô ta, bèn giữ thái độ thờ ơ im lặng.

- Dọn dẹp rồi lui ra! – Trọng Thủy ra lệnh một câu rồi bước vào, bình thần ngồi xuống bên bàn gỗ tròn.

A Liên nhanh chóng dọn dẹp, sau đó lui ra ngoài, không quên nhìn tôi một cái nhắc nhở.

Anh ta nhìn tôi lãnh đạm thế nào thì tôi cũng nhìn anh ta lại như vậy. Anh ta chuyển ánh mắt nhìn ra phía bát cháo đã nguội dần, thản nhiên mà nói:

- Cháo này cũng không cần ăn phải không? Người như vậy cũng tốt, có thể nằm dài trên giường bệnh...

Tôi cười mỉa mai nhìn xuống cái cổ chân bị xích, lấy tay chỉ vào nó:

- Dù sao tôi cũng không đi được, tôi nói cho anh biết, tôi không muốn ở đây, tôi không muốn bị trói buộc.

Tôi có cảm giác mình như con thú cảnh bị xích, bao giờ anh ta thích đến ngắm, thích đến chơi đùa thì đến...

Trong giây lát anh ta lại im lặng, trên gương mặt tuấn mỹ là một đôi mắt thâm trầm. Ai mà biết anh ta đang tính toán điều gì. Sau đó anh ta rút trong người ra một chiếc chìa khóa nhỏ, ném về phía giường. Đột nhiên anh ta cười đẹp đẽ:

- Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn người không hiểu động chạy nhảy động đến vết thương... nếu người cảm thấy vết thương ổn, có thể ra ngoài dạo một chút, cũng không nên lãng phí khu vườn này...

Trong lúc tôi vẫn còn ngỡ ngàng vì không ngờ đến anh ta lại chấp nhận tháo xích cho tôi, anh ta đã bước đến bên giường, không đợi tôi hành động, lấy lại chìa khóa, xỏ vào chiếc khóa nhỏ đeo ở cổ chân tôi. Một thoáng sau cổ chân tôi đã được tự do nhưng vẫn còn hằn lên một vòng tròn.

Anh ta vẫn ngồi bên giường, cúi đầu nhìn vết đỏ hằn rõ lên cổ chân trắng trẻo của tôi. Lúc đó một phần do những lọn tóc lòa xòa trước mặt anh ta mà tôi không nhìn thấy rõ được thái độ của con người này.

- Ta biết người không muốn nghe ta nói, không muốn tin ta, tính cách của người luôn cố chấp như vậy...

Anh ta muốn nói gì? Tại sao giọng điệu lại u uẩn như thế? Anh ta không giống như lúc mang bộ mặt thâm hiểm khi tôi mới tỉnh dậy.

Đúng vậy, thật khó có thể quên, lúc đó anh ta kinh khủng như thế nào, anh ta như một ác ma tàn nhẫn, còn cho tôi xem mình đã hành hạ Thúy Hương ra sao, sau đó lại oán giận mà dùng dao rạch lên ngực tôi...

Anh ta đang đầy mâu thuẫn, nhưng cái tôi sợ là bộ mặt phía sau của anh ta, không biết bao giờ sẽ biểu lộ ra...

- Sau cùng nhìn thấy người đau đớn, ta vẫn không kìm lòng được, người có biết tại sao không? Tại sao là người thì ta không thể nhẫn tâm đến cùng được?...- Đột nhiên anh ta ngẩng đầu lên nhìn thẳng tôi, muốn đưa tay lên vuốt ve gương mặt nhưng tôi lại cố né tránh như một phản xạ.

Tôi lui về phía sau, ánh mắt lo sợ đề phòng, thực sự là tôi không dễ để quên cảnh giác với anh ta.

Trọng Thủy vuốt tóc gọn ra sau, bình tĩnh đứng lên, gương mặt lại lạnh như cũ.

- Nghỉ ngơi đi! Mấy ngày nữa khi thương tích của người đã ổn, chúng ta sẽ rời khỏi đây!

Anh ta mới bước được một bước, tôi đã cất tiếng vội vã hỏi:

- Anh muốn đưa tôi đi đâu? - Giọng tôi vẫn gay gắt - Tôi không đi!

Anh ta không thèm đáp, lẳng lặng rời đi. Chẳng nhẽ anh ta sợ Cao Lỗ sẽ nhanh chóng tìm ra nơi này nên mới đem tôi đi như vậy? Vậy tôi sẽ bị đem đi đâu? Còn công chúa, chẳng hay nàng cũng sẽ bị đem đi đâu đó...

Tôi chật vật bước xuống giường, đôi chân còn tê dại do không được hoạt động vẫn cố bước đuổi theo.

- Còn công chúa thì sao? Anh để nàng ở đâu? Anh có âm mưu gì?

Bước đến thêm cửa, do quá vội vã tôi lại bước vấp, lão đảo ngã lăn xuống hiên. Vết thương bị chấn động lớn, tôi nhăn mặt đau đớn. Kiểu này vết thương sẽ lại toác ra...

Máu thấm ra ngực áo, tôi định cắn răng chống mình đứng dậy, đã thấy trước mặt là gương mặt thất thần của Trọng Thủy. Ngay sau đó, ánh mắt anh ta ngập tràn vội vã hốt hoảng, sâu bên trong mắt lại dâng lên một nỗi đau xót, hoàn toàn không thể che giấu được.

Anh ta bế xốc tôi vào phòng, đặt lên giường, mau chóng đến phía kệ tủ lấy ra băng vải và lá thuốc. Đường như mấy thứ đó được đem đến từ đêm qua...

Tôi biết anh ta định làm gì, nắm chặt ngực áo, nhìn anh ta như muốn đuổi đi, tỏ ý không cần, không muốn anh ta chạm vào.

Anh ta định dùng tay lôi tay tôi ra, tôi vẫn cố kiên cường giữ chặt. Ánh mắt anh ta ưu phiền lay động một hồi, cuối cùng anh ta lại dùng cái giọng khổ nào chân thành mà nói:

- Đừng hành hạ bản thân mình nữa... - anh ta như đã chịu đựng đến tận cùng, đau xót trong lòng cuối cùng cũng bộc phát - Đêm qua một tiếng nằng kêu đau, khiến ta đau đớn hơn vạn lần... sau cùng ta hiểu ra mình vẫn không thể làm tổn thương nằng...

Anh ta vẫn nắm lấy bàn tay đang đặt trước ngực của tôi, khoảnh khắc này anh ta yếu đuối giống như đêm đó khi anh ta đưa bàn tay ra trước mặt tôi, mong tôi có thể nắm lấy tay anh ta...

- Ta khắc tên ta lên da thịt nằng, nhưng nó không thể sâu bằng vết khắc tên nằng trong trái tim ta... - Trước con mắt hoang mang của tôi, anh ta dùng cánh tay kia ôm lấy tôi vào lòng - Minh Hà, ta muốn đưa nằng đi khỏi đây, đi khắp cùng trời cuối đất, chỉ có hai chúng ta... Còn công chúa, ta sẽ để nằng ấy trở về nước. Đây là quyết tâm của ta...

Anh ta nói sao? Anh ta muốn cùng tôi đi khắp cùng trời cuối đất? Anh ta sẽ từ bỏ tất cả, sẽ thả công chúa về nước?

Trong lòng anh ta, tôi quan trọng như thế sao? Tôi đáng để anh ta từ bỏ tất cả như thế sao?

Nhưng mà, những điều anh ta nói, liệu có đáng tin được hay không? Anh ta giống như người đeo hai chiếc mặt nạ đen - trắng, mỗi lời của anh ta, tôi đều muốn cảnh giác...

Tôi vẫn chưa quên, anh ta là Trọng Thủy, lịch sử đã nói rằng anh ta mê hoặc, lợi dụng một thiếu nữ đơn thuần ngây thơ là công chúa...

Về mặt của tôi vẫn không mất đi phần nào cảnh giác, mặc dù lúc này bộ dạng chân thành và lời nói của anh ta cũng khiến tôi hoang mang bất ngờ. Nhưng chỉ là xao động một chút, tâm tư tôi ngay chóng bình thản, tôi cố đẩy anh ta ra, lạnh nhạt nói:

- Đừng nói những lời mê hoặc đó với tôi!

Sự lãnh đạm này lại khiến anh ta không vui, trong mắt vụt lóe lên một tia oán hận. Có lẽ sự cố chấp của tôi là điều khiến anh ta khó chịu nhất. Trong vài giây đôi mắt ấy lặng lẽ nhuộm màu địa ngục, sau đó anh ta buông lỏng tôi ra một lát, lấy lại bình tĩnh, không chút cảm xúc mà nói:

- Nằng xem thường hết thấy tâm ý của ta, dù trái tim nằng không lựa chọn ta, tại sao nằng không dùng lý trí suy nghĩ một chút? - Nở một nụ cười nhạt, anh ta đưa bàn tay chạm rai vuốt ve gương mặt tôi rồi giữ lấy cằm, hơi nâng lên hướng phía đối diện anh ta - Nằng lo sợ cái gì? Nằng lo sợ ta? Lo ngại thân phận của ta? Ta nói cho nằng biết, trong chính trị luôn có thủ đoạn, thậm chí có sự đánh đổi... Thông minh lên một chút, nằng có thể so sánh việc đánh đổi bản thân mình, một cái nữ nhi vô dụng lấy sự bình yên của quốc gia, thậm chí nằng không thấy ta nói là sẽ thả công chúa sao? Đâu cần vội vàng gay gắt với ta như vậy, giả vờ thuận theo để ta thả nằng ấy về nước rồi, nằng mới tìm cách thoát thân không phải sẽ tốt hơn sao?

Tôi không nghĩ được nhiều như anh ta... Căn bản tôi không nghĩ anh ta lại hoàn toàn đánh đổi mọi thứ vì tôi dễ dàng như vậy...

Thấy tôi im lặng, đối với những lời nói của anh ta có chút xem thường, tự bản thân anh ta lại cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Anh ta nhắm mắt trấn an tinh thần một vài giây, sau đó không cần nhiều lời, dùng tay lột áo ngoài của tôi ra. Tôi cảm hận nhìn anh ta, cố giữ lại áo. Dù anh ta muốn xem vết thương, tôi cũng không muốn cho anh

ta thấy.

- Chẳng hay nàng lại muốn nằm bất động như hôm qua? Ngoan ngoãn một chút, không cần phải nghĩ nhiều, ta sẽ không đụng chạm vào người bị thương!

Tôi biết tôi không phải đối thủ của anh ta, khó khăn buông thả cánh tay xuống. Hi vọng nếu tôi không tỏ ra quá cứng đầu nữa, anh ta sẽ không làm khó tôi.

Tôi giữ áo ở ngang ngực, che đi cái cần che. Anh ta từ từ lau máu, vò nát lá thuốc đắp lên, rồi cẩn thận băng lại. Nếu không phải vừa nãy tôi ngã một cú kinh hoàng thì vết thương đã hơn nhiều...

Anh ta vẫn dịu dàng tử tế khoác lại áo cho tôi, ân cần mà nói:

- Tính cách của nàng dễ dàng khiến cho người khác không kìm chế được cảm xúc, bộc lộ ra đủ loại cảm xúc mâu thuẫn đa dạng. Muốn đối xử tốt, chiều chuộng chăm sóc nàng cũng không dễ... Ta đã cố gắng đến mấy cuối cùng nhận lại từ nàng là thái độ gì?

Anh ta đang oán trách tôi? Tôi đã làm gì chứ? Cảm xúc là của anh ta cơ mà... Chẳng hay tôi là con quái vật tấn công cảm xúc của người khác? Ở gần tôi không khéo dễ phát khùng ?

Cao Lỗ cũng từng nói tôi làm cho hắn phát điên lên, làm cho hắn không giữ được bình tĩnh. Hình như đúng là như vậy. Nhớ đến bộ mặt nổi khùng của hắn những ngày đầu đến đây, tôi lại cảm thấy thú vị, bỗng nhiên thấy thật buồn cười. Khóe miệng tôi không tự giác xuất hiện một nụ cười nhẹ.

Đến lúc tỉnh ra thì đã thấy Trọng Thủy nhìn tôi chăm chăm, không rõ là biểu cảm gì. Không được, nếu bây giờ anh ta lại nảy sinh ghen tị, trở nên thâm độc như hôm qua thì phải làm sao? Cũng tại cái đầu tôi tự nhiên nghĩ đến hắn.

- Tại sao lại cười? – Giọng anh ta lạnh buốt.

Trọng Thủy rất thông minh, anh ta đủ khả năng dò xét nhận biết được thái độ lơ đãng tự cười vừa nãy của tôi. Không thừa nhận cũng không được, tôi đành phải trả lời theo một hướng khác, giọng điệu cương quyết thành thật:

- Anh không thấy nực cười sao? Tôi chẳng phải một cô gái tốt, tại sao anh cứ phải để mắt đến tôi? Anh không cảm thấy buông tay sẽ thấy thoải mái hơn sao? Dành tình yêu ột người thực sự yêu mình, như vậy không phải là hạnh phúc sao?

- Hạnh phúc? – Anh ta bình tĩnh cười – Bao năm trở lại đây, ta đã nghĩ đó là thứ xa xỉ với ta, cho đến một ngày ta cảm thấy cõi lòng mình như được hồi sinh...

- Vậy thì sao chứ?

- Ngày hôm đó giữa bờ sông đầy nắng, có một thiếu nữ đã thản nhiên ngồi hát trên một mỏm đá...

Anh ta chưa nói hết câu, từ phía ngoài cửa bước vào một ả nô tì áo tím. Chính là A Liên, cô ta bê trên tay một khay hoa quả đủ loại nho, cam, xoài...đã bóc sẵn. Nhún mình thi lễ, cô ta chùng mực thưa:

- Khởi bẩm thế tử, hoa trái điểm tâm cho tiểu thư đã mang đến ạ!

Gương mặt anh ta có chút mất hứng, sau đó đứng dậy định rời đi, không quên một câu giao phó:

- Hầu hạ tiểu thư cho tốt!

- Nô tì tuân mệnh!

54. Chương 54: Một Lý Do

A Liên nhanh chóng mang hoa quả đến bên tôi, tôi nhặt thử mấy miếng xoài bỏ vào miệng nhắm nháp. Tôi biết chắc rằng cô ta sẽ có điều muốn nói.

- Sao, hắn đã nói gì với người? Mau kể lại cho ta xem này đã có chuyện gì...- Quả nhiên gương mặt cô ta tỏ ra vội vã đầy quan tâm mà hỏi.

Tôi không ngần ngại, bình thản kể lại cho cô ta nghe. Gương mặt cô ta sau một hồi chăm chú kì lạ bỗng tỏ ra vui vẻ đắc ý.

- Cứ như vậy hắn sẽ mềm lòng vì người, tạm thời người phải nghe theo ta, nhất định không được từ chối hay phản ứng dữ dội vội vàng, nếu mấy ngày nữa thực sự hắn muốn đem người rời đi, lúc đó chỉ có hắn và người, hắn cũng mất phần nào cảnh giác, người có thể hỗ trợ ta giết hắn!

- Tôi... có thể sao?

Cô ta ánh mắt đầy suy tính, bàn tay lấy từ trong người ra một con dao găm rất nhỏ, có thể vừa vụn nằm trong lòng bàn tay. Dúi vào trong tay tôi, cô ta căn dặn:

- Con dao này đã tẩm sẵn thuốc độc, chỉ cần người có thể trong lúc gần gũi mà đâm hắn, chỉ cần đâm một chút là hắn ngay tức khắc sẽ trúng độc, yên tâm đi, ta sẽ ngấm bám theo các người, đến lúc hắn trúng độc rồi sẽ mau chóng lao ra nhân cơ hội kết liễu hắn, điều quan trọng là người phải đâm được hắn thì ta mới có cơ hội ra tay...

Cô ta nói thì có lý, nhưng trong lòng tôi thấy âm thầm sợ hãi lẫn lo ngại.

- Không được đâu, tôi chưa từng có thể đâm hắn, trước đây không phải là chưa từng thử! – Tôi nhớ đến ngày anh ta sang cầu hôn, anh ta dễ dàng vô hiệu hóa tôi.

- Vì thế mới cần người khôn khéo một chút, làm cho hắn mất cảnh giác nhất. Bây giờ hắn đã yêu thích người như vậy, lại còn muốn bất chấp từ bỏ mọi thứ vì người... nói thế nào thì người cũng phải tìm cách giết hắn, chẳng phải người muốn giải thoát bản thân mình sao?

Tôi phân vân suy nghĩ, A Liên thì tỏ ra sốt ruột. Cô ta thu lại đĩa hoa quả, nói rằng bây giờ mình lại phải đi ngay, nếu cô ta ở đây lâu quá sẽ gây ra sự nghi ngờ, kế hoạch tạm quyết định như vậy...

Ngồi trong phòng, tôi lặng lẽ nhìn con dao găm trên tay...

Trước đây tôi từng tụ tập đánh nhau, nhưng dù thế nào tôi cũng chưa từng giết người...

Nhưng... anh ta là Trọng Thủy.

...

...

Hai ngày sau, vết thương của tôi đã khá trở lại. Trọng Thủy vẫn ghé qua nhưng cũng chỉ là xem tình hình tôi ra sao, anh ta cũng không nán lại quá lâu. Mỗi khi anh ta đến, tôi luôn im lặng, không tỏ ra gay gắt nhưng cũng không muốn để tâm, chỉ nhìn anh ta hời hợt...

Việc đi lại và cử động cũng đã dễ dàng, không vận động mạnh thì không bị ảnh hưởng đến vết thương. Vết thương không quá sâu nhưng chắc chắn sẽ không thể lành lặn, sau này trên ngực tôi sẽ có những vết sẹo... Nếu về thời hiện đại được thì tốt rồi, một ca phẫu thuật là có thể giải quyết, có điều bây giờ chuyện về thể giới cũ với tôi thật mệt mỏi.

...

...

Ở trong phòng thật nhàm chán, tôi bước xuống giường đi lại nhẹ nhàng, bước ra ngoài hiên rồi tự do đi xuống vườn. Đường như anh ta đã không có ý giam cầm tôi, tôi phải chăng có thể đi lại tự do trong biệt viện này? Có điều tôi biết rằng biệt viện này quá lớn, đường đi còn không biết nữa là nghĩ chuyện bỏ trốn... và hơn hết anh ta phải chắc chắn tôi không thể tự ý trốn khỏi nơi này được thì mới để tôi tự do đi lại như vậy...

Tôi ngồi nghỉ dưới hiên, nhìn ra khu vườn xanh mát. Tôi cảm thấy một chút trống trải trong lòng.

Tôi có những lúc nghĩ đến hần, có những giây phút ước ao hần có thể ngay lập tức tìm ra tôi và đến cứu tôi nhưng đồng thời cũng e ngại việc hần từ bỏ sứ mệnh của mình, liệu mình dần thân sang nước địch.

Nơi này tôi còn không biết là đâu, việc hần có thể tìm ra cũng không dễ dàng gì trong một vài ngày...

Tôi chỉ cần nhìn vào chiếc nhẫn để nhớ đến hần là đủ rồi. Tôi cũng phải tự nỗ lực bản thân để thoát ra, nếu không tôi sẽ lại trở thành một thứ gánh nặng.

...

...

Lát sau có một nữ tì mang thức ăn và thuốc bổ đến. Tôi nhận ra đó là nữ tì dọn dẹp bát thuốc trong phòng tôi hôm trước, cô ta hình như có tư tưởng đến Trọng Thủy...

Hai ngày nay không thấy A Liên đâu, tôi thực sự thấy lo ngại nếu như có chuyện gì xảy ra với cô ta dẫn đến kế hoạch thất bại.

Tôi dò hỏi xem A Liên đâu thì nữ tì đó bèn đáp:

- A Liên tỷ tỷ là tỷ nữ có tài nghệ nấu ăn giỏi nhất nhì hoàng cung, trước đây từng được vương hậu sủng ái, ngày một là tới là sinh nhật người, trước đó người nói rằng nhớ món chè khô mà tỷ tỷ từng làm nên nhờ người truyền dạy cho tỷ tỷ làm chè để người thiết đãi bá quan, khách quý trong tiệc mừng sinh nhật, vì vậy cả ngày hôm nay tỷ tỷ vội vã bận làm cho xong, không thể nấu ăn hay dâng đồ cho tiểu thư...

Tôi vừa thấy lòng nhẹ nhõm, lại bèn nghĩ tới sinh nhật vương hậu lần này, chẳng nhẽ Trọng Thủy không trở về hoàng cung thăm hỏi, chúc mừng mẫu hậu mình sao?

- Là sinh nhật vương hậu phải không? Thế tử của các người sẽ trở về kinh thành phải không? – Tôi thắc mắc.

Ả nữ tì này lắc đầu, vẻ mặt khi trả lời như đã quen thuộc với một thông lệ:

- Thế tử không bao giờ tham dự sinh nhật vương hậu!

-Ồ, tại sao, con trai mà lại không dự sinh nhật mẹ mình? – Tôi nghe xong cảm thấy rất lạ.

- Thế tử không phải con của vương hậu... – Nói đến đây thái độ cô ta chuyển sang sầm soi tôi, dùng ánh mắt ngạc nhiên có chút chế giễu – Tiểu thư này, không phải người là hồng nhan tri kỷ, là tình nhân của thế tử sao? Những chuyện này mà thế tử cũng không cho người biết sao?

Cô ta đang dùng thái độ gì nói với tôi vậy? Cô ta có chút gì đó giống Thúy Hương, nhưng căn bản với chuyện của Trọng Thủy, tôi không có hứng thú quan tâm đến...

Đúng lúc tôi dừng dừng nhìn cô ta, định lấy từ trên tay cô ta khay thức ăn thì thấy bóng của Trọng Thủy đi tới từ bao giờ. Anh ta luôn đến và đi như một cơn gió, điệu bộ và dáng vẻ lúc nào cũng phiêu diêu tựa như vậy...

Ả nữ tì thấy anh ta vội lúng túng cúi đầu thi lễ, anh ta đưa đôi mắt u lãnh nhìn ả, gương mặt thâm trầm kia không biết có phải là đang ngẫm không hài lòng hay phẫn nộ. Có lẽ anh ta đã nghe và thấy những gì cô ta vừa nói mới đây.

Thân hình cô ả quỳ rạp dưới đất, run bần bật. Có lẽ trước nay dù tư tưởng đến Trọng Thủy những giờ phút này cô ta cũng đã được nếm trải cảm giác lạnh lẽo dọa người đáng sợ của anh ta.

- Thế tử, nô tỳ có tội, nô tì thực không dám bép xép!

Anh ta vẫn chưa nói gì, nhưng tôi thì đã lên tiếng:

- Cô lui ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn thấy cô!

Không cần biết anh ta nghĩ gì khi tôi tự ý ra lệnh cho nữ tì của anh ta, nhưng dù sao tôi coi như cũng muốn làm phúc cứu cô ta một bàn. Tiếc là không có phản ứng từ Trọng Thủy, cô ta cũng không dám nhúc nhích.

Trọng Thủy thay đổi gương mặt, cười đẹp đẽ hứng thú:

- Không nghe tiểu thư nói sao, còn không mau rời đi!

Cô ta cúi lạy rồi một mạch đi thẳng, đến bước đi cũng vội. Chắc hẳn những gì cô ta nói ra là những thứ quan trọng liên quan đến Trọng Thủy, có thể là những thứ mà anh ta không muốn nhắc tới.

Tôi đặt khay thức ăn điểm tâm xuống hiên, tĩnh lặng không thái độ cũng ngồi xuống đó. Dù có một chút tò mò, nhưng tôi nhất định không muốn hỏi, cũng không muốn lằng nhằng.

Anh ta cũng ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt nhìn tôi một lượt thăm dò tình trạng sức khỏe của tôi. Dù sao hôm nay tôi cũng khá hơn nhiều, da dẻ cũng có sắc hồng hào trở lại...

- Không hứng thú muốn nghe nốt sao? – Anh ta bèn hỏi.

- Dù anh có muốn kể, tôi cũng không muốn quan tâm. – Tôi vẫn lãnh đạm như vậy, còn có chút tàn nhẫn mà nói ra những lời trong đầu vừa mới suy đoán – À, dù sao tôi cũng đoán ra một chút. Anh không phải con của vương hậu đó, chắc quan hệ của các người không được tốt, thậm chí còn không muốn nhìn mặt nhau phải không?

Trong khoảnh khắc sao đó gương mặt anh ta lại tối sầm lại, tia nhìn từ ánh mắt có phần khiến tôi thấy ghê người. A, tôi lại quá lỗ mãng thiếu cẩn thận động chạm đến anh ta sao?

Thu vào tầm mắt dáng vẻ thoáng hoang mang lo sợ của tôi, anh ta lại mỉm cười dịu dàng, đưa tay hướng đến phía tôi vuốt ve lọn tóc mai.

- Nàng sợ biểu cảm đó của ta?

Tôi quay mặt đi, giống như không muốn tiếp chuyện. Không ngờ chính anh ta lại bình thản kể:

- Phải, ta không phải con của vương hậu. Vương hậu được phụ vương đặc biệt sủng ái, chỉ tiếc bà ta không có nổi một người con trai... – Anh ta có chút châm biếm.

- Cho nên anh đã trở thành thế tử! Tốt quá rồi, chúc mừng! – Tôi cũng có chút coi thường mà đáp lại.

- Cảm ơn nàng đã chúc mừng, dù là không thật tâm, nhưng dù sao hôm nay ta cũng nghe được từ nàng nói lời “chúc mừng”! – Anh ta vẫn giữ nụ cười trên môi, ánh mắt lại biến chuyển, tựa như một hồ nước thăm thẳm.

Tôi lại ngạc nhiên, lời chúc mừng đó thì sao chứ? Tôi cảm giác anh ta đang có một hàm ý gì khác.

- Minh Hà, ngày mốt ta muốn cùng nàng rời đi...

Đột nhiên anh ta lại nhắc đến chuyện này, tôi phân vân không biết làm sao? Giá như tôi có thể gặp A Liên để chắc chắn lại.

- Ô, ngày mốt không phải sinh nhật vương hậu sao? Anh chọn ngày này để công bố cho phụ vương anh biết anh từ bỏ tất cả địa vị vì tôi?

- Ngày mốt thật ra cũng chính là sinh nhật ta... – Anh ta trầm giọng đáp.

55. Chương 55: Thỏa Hiệp

Trọng Thủy nói xong câu đó, ánh mắt bình thường sâu xa giờ đượm một phần sầu não, trong chốc lát anh ta lại khẽ di chuyển ánh mắt, nhìn tôi như muốn biết tôi đang nghĩ gì.

Trùng ngày sinh nhật với mẹ kế sao? Như vậy có nghĩa là trước đây ngày sinh nhật anh ta không có ai để tâm đến mà người ta chỉ lo chúc tụng, tổ chức sinh nhật cho vương hậu?

Anh ta đang cần gì ở tôi? Đồng cảm? Thương hại hay một chút rung động?

Chỉ tiếc là, tôi đối với anh ta luôn muốn cảnh giác, vốn là kẻ thù, tôi không thể giành cho anh ta sự thương cảm dù đó có là sự thật đi chăng nữa...

Trong lúc tôi vẫn còn yên lặng, anh ta nắm lấy bàn tay của tôi. Tôi giật mình muốn rút ra, giằng co kiên quyết. Anh ta nhìn tôi với ánh mắt vừa bi thương vừa có chút phần nộ không vui, xoáy sâu vào mắt tôi.

- Buông ra! – Tôi có phần lớn tiếng.

- Hà có phải gay gắt với ta như vậy? Nàng biết kích động như vậy không có lợi cho cả ta với nàng, nếu ta thực sự muốn động đến nàng, không thiếu cách gì để khống chế...

Tôi sức nhớ ra những gì đã thỏa thuận cùng A Liên, không được quá cứng rắn với anh ta, chính là phải mềm mỏng, tìm lúc anh ta mất cảnh giác nhất, đâm bị thương anh ta. Đúng vậy, chỉ cần đâm chảy máu một chút cũng đã thành công rồi.

Chưa kể đến, tôi phải làm thế nào để anh ta cho tôi gặp công chúa, khuyên nhủ nàng từ bỏ tình cảm mù quáng, trở về nước. Không chắc anh ta thành thật được mấy phần lúc nói rằng chỉ cần tôi đi theo anh ta, anh ta lập tức buông tha cho công chúa...

Nhưng nếu như có cơ hội... chỉ cần tôi ngoan ngoãn chấp thuận tạm thời để công chúa có cơ hội thoát ra đã...

Tôi nên tìm chế con người thẳng thắn nóng nảy của mình sao? Thỏa hiệp với anh ta một chút?

- Nghĩ gì vậy? – Anh ta nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên, lòng bàn tay ôm vào gò má.

Cổ nén cảm giác khó chịu trong lòng, tôi không phản ứng nhưng cũng tự lảng tránh ánh mắt anh ta.

Tôi... đang đứng giữa ngã rẽ của lịch sử, đây chính là ván bài chính trị...

Có lẽ, trong thời khắc quyết định, con người ta phải quên đi cái tôi cá nhân, dành chỗ cho những tính toán thâm sâu khác. Hơn nữa, ở hoàn cảnh này tôi chỉ có thể dựa vào bản thân mình...

Và trong lòng tôi đã có quyết định... Là một quyết định lớn lao.

...

...

Tôi không cự tuyệt bàn tay anh ta vuốt ve gương mặt tôi nhưng thực sự không thể tỏ ra dịu dàng ngọt ngào. Để anh ta không nghi ngờ, tôi không thể thay đổi cách cư xử quá nhanh.

Tôi đưa bàn tay nắm lấy cổ tay anh ta, ngụ ý bảo anh ta ngưng lại đã. Tôi nhìn anh ta không quá chán ghét, cố gắng tạo ra cái cảm giác trước đây khi đối mặt với “Tiểu Thần Long”.

- Anh... thích tôi đến vậy sao? Thế gian bao nhiêu nữ nhi, hà có phải chọn tôi?

Trong mắt anh ta thoáng qua ngạc nhiên, u cổ lạnh lẽo như được một chút ánh sáng lọt vào sưởi ấm. Anh ta đảo tay lại, bàn tay bao bọc chặt lấy bàn tay tôi.

- Nàng biết ta yêu nàng. – Anh ta đáp – Ta biết nàng từng thất vọng về ta, nhưng ta đã nói với nàng hôm đến cầu thân đó, ta muốn mỗi ngày một chút một chút, ta sẽ gần hơn với hình tượng tốt đẹp trong lòng nàng...

- Tiểu Thần Long?

- Đúng là như vậy...

- Đâu mới là con người thực sự của anh? Người bạn tri kỷ đó của tôi, Tiểu Thần Long có tồn tại thật không?

- Tôi thấp giọng hỏi, âm điệu giống như muốn hỏi tưởng lại một kí ức tốt đẹp xa vời...

Trọng Thủy cười nhẹ, tay còn lại thừa cơ vòng qua sau thắt lưng tôi, ôm lấy tôi gần về phía mình.

- Đừng... Anh biết tôi không thích như vậy! – Kháng nghị của tôi không đến mức gay gắt – Nếu anh còn coi trọng quãng kí ức đó, hãy tôn trọng tôi...

Trọng Thủy ôm chặt tôi đến mức sắp ngạt thở, thanh âm của anh ta ngay bên tai tôi.

- Chỉ cần nàng không đẩy ta xuống địa ngục một lần nữa, không khiến ta tuyệt vọng một lần nữa, ta sẽ mãi mãi trân trọng nàng như trước đây...

- Tôi...

Tôi không biết nói như thế nào, đẩy anh ta xuống địa ngục? Tôi phải đâm anh ta một nhát dao, chính là người tiễn anh ta xuống âm phủ...

- Ta biết trong lòng nàng có hấn... – Giọng anh ta phảng phất ghen tị – Ta đã ghen tị đến phát điên rồi, bắt cóc nàng, trả thù, làm tổn thương nàng... Nhưng nàng không giống bất cứ ai, ta không xuống tay được, chung quy vẫn quanh quẩn ở mê cung đó...

Tôi chưa kịp nói gì đáp lại, anh ta đã vùi đầu vào tóc tôi mà nói tiếp:

- Ta không để tâm nữa, nhưng cũng không thể buông nàng ra, nàng hiểu không? Ta không quan tâm bây giờ nàng yêu ta hay không, chán ghét ta bao nhiêu, ta nhất định mang nàng đi. Nàng chỉ cần cố gắng thích ứng với ta, cho dù ban đầu coi ta là bạn hữu cũng được...

Anh ta đang tha thiết khẩn cầu như vậy, giống như con người đêm tối hôm đó đứng giữa ranh giới địa ngục và trần gian, mong tôi nắm lấy bàn tay anh ta nhưng tôi đã không thể nắm.

Trong phút chốc, cõi lòng tôi hơi nặng nề, đây là cảm giác sinh ra khi đang âm mưu lừa dối tình cảm anh ta, lừa dối bản thân mình.

Không được, nếu tôi không dứt khoát, sẽ không có cơ hội nào khác. Anh ta đã từng làm những chuyện hết sức man rợ, bị thân nhân của người ta báo thù cũng là tất yếu...

Chưa kể đến, dù không cố tình lợi dụng sơ hở của anh ta, tôi cũng không thể chấp nhận anh ta, sự cự tuyệt của tôi không biết sẽ khiến anh ta phẫn nộ mà làm ra những chuyện hiểm độc nào nữa...

...

Trọng Thủy như đứa trẻ tìm kiếm hơi ấm, tựa đầu vào vai tôi khẽ nhắm mắt. Hai tay vẫn ôm lấy thắt lưng tôi, không dám buông lỏng, giống như anh ta sợ tôi sẽ lại cự tuyệt, lại gay gắt, lại ném cho anh ta những lời lẽ và ánh mắt tàn nhẫn rồi cố gắng bỏ đi.

- Giống như đang mơ... Ta có thể ôm nàng như vậy... – Anh ta thủ thỉ.

- Không phải anh nói phản kháng với anh là vô nghĩa sao? – Tôi bình tĩnh nói – Tôi không muốn chuốc họa vào thân. Hơn nữa...

Sợ anh ta nghi ngờ, tôi chỉ giảm một phần chán ghét, gay gắt với anh ta, nói như một người cũng đã biết lý lẽ thiệt hơn. Tôi ngưng lại hai chữ cuối, đợi anh ta nghi hoặc mà hỏi.

- Hơn nữa thế nào? – Anh ta quả nhiên có phần tò mò mà hỏi.

- Không có gì... Chỉ là tôi trong chốc lát nghĩ đến, con người anh làm nhiều việc nhẫn tâm như vậy, thực sự là do trong lòng từng bị tổn thương quá sâu sắc? – Tôi chậm rãi nói, âm điệu vẫn vương nghi hoặc – Liệu một khi cõi lòng không còn tổn thương, không còn tạp niệm, anh còn có thể quay đầu làm người tốt sao? Liệu anh còn có thể thực tâm trở thành Tiểu Thần Long sao?

Anh ta yên lặng. Gió trong vườn khe khẽ thổi đến, cuốn theo một vài mảnh cánh hoa bay đến vương trên tóc của chúng tôi.

Trọng Thủy trong giây lát ngẩng đầu, khẽ nhặt từng cánh hoa trên tóc và vai tôi xuống, nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

- Ta thực sự mệt mỏi...

Anh ta vừa nói vừa bắt chột hạ thấp thân mình, ngả người, gối đầu lên chân tôi. Anh ta lấy tay gác lên trán, cổ tay áo rộng vô tình che đi đôi mắt khiến tôi không còn nhìn thấy ánh mắt nào nữa...

- Nàng nói rất hay. Ta cứ mãi mê trả thù rồi tranh đoạt, nhìn lại đã lỡ mất cơ hội quay đầu. Nhưng, vẫn là chưa tìm thấy động lực để từ bỏ...

Bàn tay kia của anh ta mở ra cho cánh hoa trôi theo gió, cánh tay theo cảm giác đưa lên tìm kiếm gương mặt tôi.

- Nàng... có thể trở thành động lực đó không?

- Có thể sao? Nếu chúng ta quay về như trước kia, tôi tình nguyện coi anh như bạn hữu, dần dần khiến anh bớt cô quạnh thế lương, anh liệu có từ bỏ tranh đoạt thiên hạ, từ bỏ toan tính? Tôi có thể đáng giá đến thế sao? Tôi... có thể tin anh sao?

- Nàng cần gì ở ta, cô gái? – Anh ta đột nhiên thâm ý mà cười, không biết có phải đã nghi ngờ rồi không – Ha ha, dù biết nàng đang tập tính toán, chưa phải là thật tâm nhưng ta không ngại hi sinh để chứng minh trước... Nàng muốn ta cho gặp công chúa, giải thoát công chúa phải không?

Tôi trong lòng khẽ run lên sợ hãi. Anh ta đoán đúng một phần, liệu có đoán được tôi muốn đâm anh ta, tạo điều kiện cho A Liên kết liễu?

Cũng không hẳn là vậy, tôi tự trấn an bản thân, thả công chúa là chính mệnh anh ta nói ra trước đó như một điều kiện trao đổi, anh ta đoán ra là điều tất nhiên.

- Chính là như vậy, đây là điều anh đề cập trước, tôi chỉ muốn nhắc lại thôi... – Tôi tỏ ra bức bối, làm mình làm mẩy một chút mà nói – Tuy nhiên không ai cho không ai cái gì, anh đã nói chấp nhận chứng minh trước, nếu anh thực tâm, tôi cũng sẽ chân thật nhìn nhận lại anh, cố gắng đối xử với anh thực tốt, giúp anh quay lại chính đạo...

Trọng Thủy vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng có vẻ như là một nụ cười thanh thản.

- Được, tình duyên thật tốt, ngày mốt ta sẽ đưa nàng đến gặp công chúa, sau đó đưa nàng trở về nước đàng hoàng...

56. Chương 56: Cơ Hội Ra Tay

Hai ngày sau, là cái ngày anh ta hẹn sẽ cho tôi thấy công chúa, cũng là cái ngày sinh nhật của vương hậu gì đó...

Từ buổi sáng, anh ta đã đến chỗ tôi, dặn đám nữ tỳ chuẩn bị cho tôi. Ngày hôm nay anh ta ăn mặc như thường dân, một thân áo màu trầm đơn giản. Tuy là bộ dáng vì hành phạm bạc nhưng cái khí chất vừa phong lưu vừa cao quý của một vương tử trên người anh ta vẫn không mất đi đâu.

Anh ta cũng sai họ mặc cho tôi một bộ xiêm cánh hồng phấn ba lớp, nhìn rất thực nữ yếu điệu, là loại quần áo mà các tiểu thư khuê các Trung Quốc cổ hay mặc. Còn có cả một cây quạt tròn cùng khăn tay thêu cầm theo...

Có lẽ vì dạo này tôi gầy ốm thành ra mặc vào, cổ áo hơi rộng và trễ, phải lấy tay giữ...

Khi gia nhân của anh ta dắt đến con tuấn mã màu trắng, trên lưng ngựa cũng chưa thò xếp hành lý gì, như vậy anh ta chưa muốn thực hiện cái ý tưởng cùng tôi bỏ trốn, đi khắp chân trời góc biển như anh ta đã nói?

Mặc kệ, dù sao tôi cũng muốn ra ngoài, phải thoát khỏi cái lồng giam này trước đã rồi tính sau.

...

...

Chỉ có một con ngựa, chẳng nhẽ anh ta muốn cùng cưỡi chung? Thấy mặt tôi có vẻ không thoải mái, anh ta mỉm cười:

- Nàng ngồi ngựa là được rồi! – Không đợi tôi đồng ý, thân thủ bước tới bế tôi lên ngựa.

Anh ta đi về phía trước, cầm lấy dây buộc ở cổ ngựa kéo đi, vui vẻ mà nói:

- Hôm nay nàng là tiểu thư, để ta làm nô bộc dắt ngựa cho nàng đi!

- Chúng ta là đi gặp công chúa, đâu phải đi du ngoạn... – Tôi nói – Anh bảo người đem đến một con ngựa nữa là được...

Thấy tôi kháng nghị, ánh mắt anh ta không vui nhưng không tỏ thái độ tiêu cực, trái lại quay sang nhìn sâu vào mắt tôi, cười một nụ cười nửa đăm chiêu, nửa như trông đợi mà nói:

- Bao năm qua vào ngày này, ta chưa từng thực sự được làm những gì mình thích... nàng yên tâm, ta đã hứa với nàng thì chắc chắn sẽ thực hiện. Chỉ có điều, ta muốn cùng người con gái ta yêu thích dạo chơi một lát...

Hôm nay cũng là ngày sinh nhật của anh ta sao? Nếu tiếp tục kháng cự, liệu anh ta có mất hứng và cảnh giác? Tôi im lặng một vài giây, phía sau có giọng nói quen thuộc của A Liên:

- Bẩm thế tử, đây là chè khô vừa mới làm! – cô ta từ từ chậm rãi đi đến, hai tay dâng lên một cái bọc.

- Được rồi, người lui làm việc của mình đi! – Trọng Thủy khoát tay cho cô ta lui, quay sang nói với tôi – Ta đã bảo nàng ta làm thêm một chút điểm tâm cho nàng ăn dọc đường...

Lúc Trọng Thủy quay đầu, A Liên tranh thủ liếc mắt với tôi, ngầm ý bảo hôm nay là cơ hội tốt. Tôi trong lòng khẽ run sợ...

...

...

Cứ như vậy, Trọng Thủy giống như một tên hộ vệ, dắt ngựa đi bên cạnh tôi. Lần đầu tiên tôi được thấy phố cổ của Trung Quốc, chân thực hơn nhiều so với phim ảnh từng xem...

Ngày hôm nay còn là lễ hội gì đó sao? Tôi thấy người người tấp nập trên đường lớn, đường nhỏ, mua mua bán bán, không ít cô nương bóng bẩy như gái thanh lâu lượn qua lượn lại trên đường...

Mắt tôi mãi nhìn ngó, thậm chí suýt nữa quên sự tồn tại của anh ta bên cạnh, cũng không để ý mấy anh ta đang giải thích, giới thiệu cái gì. Sau cùng anh ta không nói nữa mà theo ánh mắt của tôi, thấy mắt tôi dừng lại lâu ở tiệm hàng nào là liền đến tiệm hàng ấy mua những thứ đó về.

- Không cần đâu! – Tôi đáp – Anh không cần hoang phí vì tôi...

- Ta muốn mua cho nàng. – Anh ta ngoan cố đáp.

- Hôm nay là ngày sinh của anh, anh nên dành mua cho bản thân mình những thứ mình thích... – Tôi cũng lí lẽ nói

- Nếu vậy thì... – Anh ta bất ngờ lấy một chiếc kẹp hoa cài tóc, vươn tay cài lên tóc tôi – Như vậy đi, ta thích nàng như vậy...

Tôi đưa tay định gỡ nó xuống thì anh ta cầm cổ tay tôi ngăn lại, ánh mắt chân thành mà nói:

- Đừng tháo xuống, chỉ ít là ngày hôm nay thôi...

- Tôi thấy hình như không hợp chút nào... – tôi nói, chỉ tiếc anh ta đã không để tâm, tiếp tục đi đến trước con ngựa mà kéo đi.

- Nếu nàng dỡ nó xuống, ta sẽ điểm huyết nàng, sau đó cắm đầy những chiếc trâm này lên tóc nàng, khiến nàng thành một con công sắc sỡ... – Anh ta cao hứng mà đùa, thoáng chốc trên môi nở nụ cười hạnh phúc không hề có tà niệm.

Thậm chí trong giây lát đó, khiến tôi có cảm giác đây không phải là con người mà tôi luôn căm ghét, quên mất anh ta là ai. Cách đùa cợt chân thực đó khiến tôi liên tưởng đến cách mà Cao Lỗ vẫn trêu tôi. Tôi buột miệng mà đáp, có chút âm ứ:

- Làm sao như thế được, thật vô lý!

Đến lúc nói ra mới thấy thực không bình thường...

Trên đường không ít người đã nhìn chăm chăm vào hai chúng tôi, thật không phải, họ đang nhìn như kiểu trước mắt là một đôi nam nữ trẻ tuổi đang người tung kẻ hứng, đùa giỡn nhau vui vẻ vậy. Tôi cúi đầu, không nói gì nữa.

...

Trọng Thủy gửi con ngựa ở một khách điểm, sau đó nắm tay tôi kéo đi:

- Đi xem lễ hội một chút, chắc nàng chưa bao giờ được xem...

Tôi vừa thấy không thoải mái, trong lòng sốt ruột không biết bao giờ anh ta mới đem mình đi gặp công chúa. Anh ta vẫn tranh thủ thời cơ thân mật với tôi trước chỗ đông người như vậy, còn tôi có nên tranh thủ xem A Liên có quanh đây, thừa cơ phối hợp với cô ta. Nếu anh ta chết trước, coi như mọi sự cũng có thay đổi, lịch sử sẽ không tái diễn...

Chúng tôi dừng lại ở một đám đông lớn, người người tụ tập vòng trong vòng ngoài, hình như là đang xem biểu diễn múa lân, làm xiếc... Nghệ thuật đã phát triển từ rất sớm ở Trung Quốc...

Trọng Thủy che chắn cho tôi, giúp cả hai có thể chen vào vòng trong cùng. Tuy ban đầu không mấy hứng thú, nhưng quả thật những tiết mục này biểu diễn quá phi thường. Anh ta cũng mãi mê xem không chớp mắt...

Vừa đứng được một lúc thì xung quanh tôi nhộn nhạo, có nhiều người chen đẩy xô lên. Một người đàn ông béo mập va vào tôi khiến tôi ngã bổ nhào, Trọng Thủy nhanh chóng kịp thời vươn tay đỡ tôi, kéo sát vào lòng anh ta, tôi lúc đó vì còn mất thăng bằng, theo bản năng đã bám lấy áo của anh ta.

Sau khi đã an ổn, tôi muốn nhích ra nhưng anh ta càng ôm chặt hơn. Mặc cho tôi bên cạnh nhắc nhở, anh ta tỏ ra như không nghe thấy gì giữa đám đông ồn ào, ánh mắt chuyên tâm vào phần biểu diễn...

Khoảnh cách này rất gần, tôi đang trong lòng ngực anh ta...

Tôi đưa mắt qua một vòng, thấy phía bên phải có một cô gái đội nón che mặt, vóc dáng quen thuộc như là A Liên...

Nếu như tôi rút sẵn con dao nhỏ giấu bên hông, chỉ cần làm bị thương anh ta một chút...

Liệu có được không?

Tôi ngửa mặt lên, thấy Trọng Thủy vẫn đang vui vẻ xem biểu diễn, ánh mắt còn thoải mái hạnh phúc, nụ cười vô tư đẹp đẽ vẫn giữ ở khóe môi...

Tôi cân nhắc, chần chừ một lát... liệu tôi có làm được không?

57. Chương 57: Không Thể Ngờ Tới

Một lúc suy nghĩ, bàn tay tôi chậm rãi thử mò đến bên hông, nắm được vào chuôi con dao...

Bỗng nhiên người phụ gánh xiếc đi tới ngay trước mắt, đưa ra trước mặt chúng tôi cái nón.

- Tiểu thư, công tử, xin hãy góp chút bạc!

Tôi giật mình vội thu lại con dao sắp rút ra. Trọng Thủy tạm buông tôi ra, đưa tay vào túi trong người lấy ra một nén bạc thưởng cho họ. Tôi đã bỏ lỡ một cơ hội, còn đang lo trấn tĩnh bản thân.

Thấy sắc mặt tôi không tốt, anh ta đưa tay lên trán tôi sờ thử.

- Nàng thấy mệt sao?

- Không có gì, là hơi đói. – Tôi lấy lại bình tĩnh, viện cớ mà nói.

- Cũng buổi trưa rồi, ta cũng có ý này... vậy chúng ta vào khách điểm ăn chút gì đó! – Trọng Thủy lại như cũ dẫn tôi ra khỏi đám đông, A Liên cũng lẫn mất đâu không biết.

Không muốn đông dài, lúc ra khỏi đám đông, tôi nắm lấy vạt áo anh ta mà nói:

- Trọng Thủy, ăn xong hãy...

- Được rồi! – Anh ta hiểu ý đáp – Ta sẽ thực hiện lời hứa với nàng, nàng nghĩ ta sẽ phụ lòng tin của nàng sao?

Không ngờ anh ta cao hứng như vậy, còn bất ngờ cốc nhẹ vào trán tôi một cái. Con người này, là Trọng Thủy sao?

Anh ta đưa tôi vào một khách điểm lớn, gọi một bàn ăn riêng trên lầu hai, có thể nhìn ra hồ dương liễu xanh mướt. Anh ta hào phóng gọi rất nhiều thức ăn, cả một mâm mười người có thể ăn được. Có phần khoa trương quá, nhưng dầu sao cũng coi như là anh ta mừng sinh nhật mình đi...

Ăn xong, không cần tôi nhắc, anh ta lập tức lấy ngựa. Như anh ta nói, để tiết kiệm thời gian, để tôi khỏi nôn nóng sốt ruột, anh ta cùng tôi cưỡi ngựa phi đến chỗ của công chúa...

Cưỡi chung một con ngựa với Trọng Thủy, không phải là chưa từng... nhưng ngày hôm đó và ngày hôm nay hoàn toàn khác nhau...

Đến sẩm tối, ngựa dừng ở ngoại ô một thị trấn nọ, trước cổng một căn biệt viện khác. So với căn biệt viện tôi từng ở, biệt viện này nhỏ hơn, canh gác cũng không chặt chẽ bằng. Nếu nhìn vào sẽ chỉ nghĩ đây là chốn để tĩnh dưỡng an nghỉ chứ không phải tù túng hay giam lỏng.

Giao ngựa cho gia nhân, anh ta dắt tôi vào, xuyên qua một vài dãy hành lang đến trước một chòi nghỉ. Anh ta dừng bước, nhìn tôi và nói:

- Ta có một vài lời cáo lỗi với công chúa trước, nàng cứ đợi ở đây một lát. Ta nói với công chúa xong, nàng có thể ra gặp...

Tôi nhìn anh ta rồi gật đầu.

Trọng Thủy bộ dáng nhả nhặn bước đến chòi nghỉ bên hồ kia, chấp tay sau lưng đứng đợi. Quả nhiên một lúc sau, gia nhân dẫn ra một cô gái trẻ tuổi khoác chiếc áo lông lông trắng muốt thanh khiết. Đúng là công chúa Mị Châu...

Hai người họ nhìn nhau, nói qua lại chuyện gì đó. Chỉ thấy công chúa vẫn nhìn anh ta không chớp mắt, còn rất vui vẻ...

Tôi muốn biết họ nói chuyện gì, khẽ đến gần chòi nghỉ nấp sau một tảng đá lớn.

“Chàng đừng nói như vậy...” – Thấy tiếng công chúa vừa xúc động vừa chân thành nói – “ Nếu ngày hôm đó gặp phiền loạn không có chàng ra tay cứu giúp, còn đưa ta đi lánh nạn, liệu thiếp còn có thể khỏe mạnh đứng đây...”

“ Nhưng, ta không tốt như nàng nghĩ...” – Trọng Thủy trầm trầm đáp – “ Hơn nữa, ta nghĩ nàng cũng nên trở về với phụ mẫu của mình...”

“ Nhưng mà...” – Công chúa có vẻ lưu luyến không dứt, âm điệu có phần buồn bã bi ai – “Thì ra chàng đã coi ta là gánh nặng...”

“Ta nào coi nàng như vậy...” – Trọng Thủy an ủi – “ Ta luôn coi nàng như tri kỉ... nhưng là ta lo phụ mẫu nàng sẽ lo lắng...”

“ Chẳng giấu gì chàng...” – Công chúa đau khổ nói – “ Ta bị ép gả ột tên ác ma vô nhân tính, song cuối cùng phụ thân cũng không nỡ, lại có người khác tình nguyện gả thay cho ta. Ta được dặn đi lánh nạn ít lâu, chờ sự việc ổn định...”

“ Thì ra là như vậy!” – Trọng Thủy bình tĩnh nói – “ Nhưng bản thân ta cũng không tốt đẹp như nàng nghĩ, ta đã che giấu thân phận thật của mình, ta không phải Tiểu Thân Long mà là...”

Trọng Thủy ngưng lại trong giây lát, không gian bỗng như lắng đọng cùng, cả một cơn gió cũng không có, mặt hồ hoàn toàn im ắng...

“Trọng Thủy, thế tử Nam Việt”

...

...

Chỉ thấy công chúa mở to hai mắt, như trúng phải sét đánh, bất ngờ loạng choạng. Trọng Thủy đỡ lấy nàng, sau đó lùi lại giống như cổ giữ lễ.

“Không thể nào” – Mị Châu lời nói khó khăn, có phần run rẩy ngờ hoặc nói – “chàng làm sao có thể là hần...”

“Đáng tiếc, đó là sự thật...” – Trọng Thủy cười.

Công chúa ngồi phịch xuống ghế đá trần an bản thân. Không hiểu nàng nghĩ gì mà một lúc lâu sau, ngược lên nhìn Trọng Thủy, hoang mang mở lời:

“Vậy ra, người ta thâm ái mộ bấy lâu lại là... là người ta cho rằng bị ép gả, là người ta cho rằng vô cùng xấu xa...”

“Nói cho ta biết, đó chỉ là tin đồn, chàng hoàn toàn không phải như vậy... Không, ta tin chàng... Ta thật sai khi vội tin lời đồn, còn chưa gặp mặt để xác thực...”

“Vậy chuyện hôn sự kia...” – Mị Châu công chúa đứng dậy, bước đến gần anh ta, khẩn thiết mà nói – “Chàng đã thành hôn với cô gái đó chưa? Ta nghe lảng máng tin đồn, có phải hôn sự không thuận lợi không? Chàng chưa thành hôn với người đó...”

Không ổn rồi, tôi đứng bên tảng đá mà vô cùng sốt ruột. Rốt cuộc công chúa đã trúng phải bùa ngải gì mà mê đắm anh ta đến vậy, tôi nên ra mặt giải thích cho nàng.

Tôi vừa mới bước ra, chợt nghe thấy xung quanh có tiếng binh khí va chạm, giật mình quay đầu lại, đã thấy một thanh kiếm lạnh lẽo kề lên cổ, người nọ túm lấy vai tôi, uy hiếp tính mạng.

Tôi hướng mắt nhìn, ngỡ ngàng nói tiếp ngỡ ngàng...

Cao Lỗ !!!

Đúng là hần, hần bằng xương bằng thịt, hần vẫn cao lớn, uy dũng mạnh mẽ như vậy. Hần mặc một bộ y phục thường dân phương Bắc, giống như là đang cải trang...

Như nắng hạn gặp được mưa, tôi muốn cười to, lại muốn khóc lớn lao vào lòng hần....

Chỉ có điều, hạnh phúc nhen lên trong khoảnh khắc lại bị dập tắt, tôi nhận ra ánh mắt đối chọi với ánh mắt của mình bây giờ – ánh mắt của Cao Lỗ vô cùng lạnh lẽo, hơn cả băng giá ngàn năm, sắc bén hơn lưỡi kiếm đang kề trên cổ tôi.

Cao Lỗ, hần kề kiếm vào cổ tôi???

Tại sao? Không phải đùa cợt, không phải mơ, thái độ của hần vô cùng nghiêm khắc, cách hần nhìn tôi vô cùng chán ghét, vô cùng oán hận, còn hơn lúc tôi mới đến đây hàng vạn lần...

Ánh mắt khiến tôi bất ngờ cảm thấy tổn thương, trong khi còn chẳng hiểu vì sao... Giống như hàng vạn mũi tên muốn xuyên qua tôi, hàng vạn lưỡi đao muốn xé xác tôi, căm hận cùng cực, căm hận từ đáy lòng...

- “...”

Tôi mở miệng muốn gọi hần, phát hiện ra cổ họng mình bỗng nhiên không bật ra được tiếng. Tôi không nói được???? Tại sao?

Tôi hoảng loạn, hình ảnh của tôi trong mắt hần đầy bối rối kinh hoàng...

Phía xung quanh có tiếng hô hào, đánh nhau giao tranh ác liệt. Dường như là những gia nhân, thuộc hạ của Trọng Thủy với một vài người đi cùng Cao Lỗ. Quay lại phía chòi nghỉ, thấy công chúa sợ sệt nép chặt vào

người Trọng Thủy. Anh ta ôm lấy nàng, gương mặt vô cùng bình tĩnh, khoe môi thấp thoáng cười, phong lưu mà đầy âm hiểm.

Cõi lòng tôi cảm thấy bất an tột độ, hỗn loạn còn chưa hình dung ra chân tướng sự việc...

58. Chương 58: Màn Kịch

Hai bên giao tranh căng thẳng, đám người đi cùng Cao Lỗ chỉ vờn vện bầy – tám người nhưng đám gia nhân trong biệt viện này của Trọng Thủy kéo tới đã lên đến hàng chục người.

Trong lúc tôi còn hết sức hoang mang, Cao Lỗ đột nhiên túm lấy tôi lôi đến phía trước mặt Trọng Thủy và công chúa, lưỡi kiếm sắc bén kề ngay tại cổ, chỉ cần cử động một chút cũng sẽ rách da thịt.

Tôi nhìn hấn chòng chọc vô tội, nhưng ánh mắt đó không còn một chút lưu tình...

Cao Lỗ bóp chặt vai tôi đến mức đau đớn, hấn nhìn Trọng Thủy, nghiêng răng lớn tiếng nói:

- Thả công chúa ra, nếu không người đàn bà này sẽ không toàn mạng!

Cao Lỗ, hấn đang hiểu lầm gì vậy. Tôi cố gắng phát ra âm thanh nhưng không thể. Tại sao hấn uy hiếp tính mạng tôi để đổi lấy công chúa?

Công chúa ngơ ngác nhìn đôi bên, nhận ra Cao Lỗ, nàng hốt hoảng can ngăn:

- Cao Lỗ, chàng làm gì vậy? Hãy ngừng giao tranh đi... Hiểu lầm, là hiểu lầm. Để ta giải thích, là chàng ấy đã cứu giúp ta...

Trọng Thủy nhân lúc đó một bộ dạng thần nhiên, có phần nhả nhặn mà nói:

- Ô, Cao Lỗ tướng quân của Âu Lạc? – Quay sang công chúa – Hình như người bên nàng đã cho rằng ta bắt cóc nàng, vì vậy ta mới nhắc nhở nàng trở về sớm...

Trọng Thủy ra vẻ khuyên đám gia nhân đông người kia ngừng giao tranh, chỉ lui lại, dàn một hàng theo thế phòng thủ trước mặt anh ta và công chúa.

- Đừng xảo biện! – Cao Lỗ tức giận nói – Công chúa, nàng không thể mù quáng tin người đàn ông này, hấn ta đang lợi dụng nàng, mưu đồ với nước ta, hừ, ngay cả người đàn bà gián điệp này của hấn cũng đầy thủ đoạn!

Nói rồi hấn đẩy ngã tôi xuống đất, đầu gối vì ma sát với mặt đất mà bị tổn thương, nhất thời tôi không đứng lên được, nằm bẹp dưới đất. Kiếm của Cao Lỗ từ trên cao lại hướng đến cổ tôi. Trước mắt hoàn cảnh bất ngờ mà không hề kiểm soát, không đoán nổi, cũng không thể nói lên một tiếng nào, tôi oan ức rơm rớm nước mắt...

Tôi ngược mắt lên phía trước chứng kiến được cảnh Trọng Thủy vẫn đang bao bọc công chúa trong lòng, gương mặt tuyệt mỹ thanh tú mà giả dối. Đường như tôi đã hiểu ra cái gì đó...

Trọng Thủy liếc mắt qua tôi, hờ hững như không mấy quen biết. Thậm chí anh ta còn tỏ ra ngạc nhiên mà nói rằng:

- Ô, đây chẳng phải là công chúa giả mà Âu Lạc đem ra thế thân sao? Ta nhớ là hôn sự này đã không còn giá trị, ta và nàng ta nào có can hệ gì? Ta trước đây còn cho rằng Âu Lạc đã đem một người đàn bà được huấn luyện giả làm công chúa bên cạnh ta, vì hòa khí hai bên, ta không muốn nhắc lại nữa...

- Không phải đâu thế tử! – Công chúa ôn nhu trong tay hấn giải thích – Tất cả là lỗi của thiếp, là thiếp vội nghe tin đồn nên mới để nàng ấy thế thân, phụ vương của thiếp và Âu Lạc nhất định không làm hại chàng, ảnh hưởng đến hòa bình hai nước...

- Ta hiểu nàng mà – Trọng Thủy trong mắt đầy dịu dàng – Đó không phải do nàng, nữ nhân đương nhiên muốn gả vào chỗ tốt...

Trước màn chàng chàng thiếp thiếp của hai người kia, Cao Lỗ càng không muốn chờ, hấn túm áo tôi lôi ngược lại, mạnh bạo tiếp tục uy hiếp

- Ô như vậy thế tử hoàn toàn không quan tâm đến sinh mạng người đàn bà mình vừa ôm ấp này? Vì đạt mục đích, kể cả nữ nhân của mình cũng hi sinh?

Hắn vì gia tăng tính chất uy hiếp mà đưa lưỡi kiếm gần hơn, còn khiến cổ tôi trào xước, một tia máu nhỏ rớt xuống. Không quá đau nhưng lại khiến cõi lòng tôi buốt nhói, Cao Lỗ làm sao có thể đối xử với tôi như thế?

Mặc cho tôi hai mắt lờng trông nhìn hắn, gương mặt hắn vẫn lạnh giá, hướng ánh mắt về phía Trọng Thủy thách thức.

- Tướng quân hình như hiểu lầm hay hồ đồ rồi! Trời sinh bản tính ta phong lưu nhưng khi gặp được hồng nhan tri kỉ sẽ biết trân trọng, sẽ không quan hệ bừa bãi với người khác . – Trọng Thủy vẫn tỏ ra chính nhân quân tử, hào nhoáng mà giải thích, trong lúc đó, bàn tay anh ta khế đan vào những ngón tay của công chúa, gương mặt nàng khẽ ửng hồng.

Dời ánh mắt sang công chúa nhìn âu yếm rồi lại nhìn về phía tôi và Cao Lỗ, anh ta thở dài:

- Tướng quân không cần lấy tính mạng người vô tội ra uy hiếp ta, bản thân ta không giam giữ công chúa, còn muốn từ biệt, đưa nàng về nước. – Lại nhìn nàng, có phần vạn bất đắc dĩ, đầy lưu luyến nói – Xin lỗi nàng, để quý quốc không hiểu lầm, ta đành từ biệt tại đây, Trọng Thủy đời này kiếp này sẽ không quên nàng...

Công chúa nhìn qua lại hai bên, ban đầu là không hiểu gì, sau vì trong mắt nàng lúc đó chỉ có Trọng Thủy, nàng lập tức kết luận đó là một chuyện hiểu lầm do Cao Lỗ gây ra.

- Cao Lỗ, xin chàng trở về trước, thiếp nhất định sẽ trở về với phụ vương... Chỉ là... chỉ là, thiếp tình nguyện cầu thân, không cần thể thân gì cả...

Nếu không phải tôi nhìn nhầm, Trọng Thủy đáy mắt ánh lên một tia nhìn vô cùng ngoan độc và đắc ý. Anh ta cố tình nhìn về phía Cao Lỗ, khoảnh khắc thấp thoáng mỉm cười thách thức, giống như vô cùng cao hứng. Liên tưởng tới hôm đó khi tôi từ hôn, anh ta đã bỏ đi với một câu nói thách thức...Thì ra anh ta chưa bao giờ có ý định bỏ qua...

Công chúa trong lòng hắn, vì quá yêu thích mà quên đi chính bản thân mình là ai, cũng không còn mấy e ngại giữ ý, giống như một người con gái khao khát được yêu và muốn giành lấy tình yêu của mình.

- Trọng Thủy, xin lỗi chàng vì ban đầu đã dùng người thế thân, thiếp biết với chàng đó là một sự xúc phạm... Nhưng, chúng ta làm lại được không, thiếp tình nguyện gả cho chàng, trừ phi chàng cự tuyệt thiếp, không thích thiếp...

- Ta nào có thể không thích nàng? – Trọng Thủy trên mặt tỏ ra vui mừng ầm ập, đầy ấp chân tình nói – Vậy sau này ta sẽ lại đến cầu hôn...

Không!

Như vậy, sớm muộn sẽ lại tái diễn bi kịch...

Tôi như muốn hét lên, thậm chí thoát khỏi sự khống chế của Cao Lỗ mà đến phía trước kia làm rõ trắng đen, chỉ tiếc khi tôi muốn giãy dụa, hấn lại càng lăm lăm tưởng, càng nhìn tôi chán ghét.

- Tiện nhân! Đúng là trời sinh một cặp nham hiểm vô liêm sỉ! – Sau cùng uy hiếp tôi không có giá trị, hắn ném tôi trở lại mặt đất như cũ.

Cao Lỗ một mực kiên quyết, giống như hôm nay không đem được công chúa về thì hắn sẽ sống chết với Trọng Thủy, trong mắt hắn lúc này không quan tâm đến tôi, nếu có chỉ là chán ghét, căm hận mà thôi...

Oan nghiệt hơn, không chỉ không nói được, mắt tôi bắt đầu mờ đi, cảm thấy choáng váng...

- Công chúa, bằng mọi giá hôm nay ta phải đưa nàng về. Còn nữa, ta nhất định không để nàng mù quáng lấy tên thế tử đó!

Công chúa ánh mắt đầy khó xử, không muốn rời khỏi vòng tay Trọng Thủy, nàng lắc lắc đầu. Nhưng quả thật Trọng Thủy giỏi hơn người, anh ta nhanh chóng biến đổi tình thế, đánh vào điểm yếu của người khác.

- Ta nghe đồn tướng quân Cao Lỗ nhiều năm ái mộ Công chúa, e rằng với ta đã sinh ra hiểu lầm lại càng nhiều thêm hiềm khích, sợ rằng không thể tác hợp cho chúng ta. Nhưng tướng quân hiểu cho... – Trọng Thủy ôm chặt hơn công chúa vào lòng, đem khuôn mặt nàng bao bọc trong lồng ngực, nhấn mạnh âm điệu cuối câu – Ta sẽ không thể nhường nàng, không thể buông nàng ra. Nếu người muốn tranh đấu, ta đành phải ứng đối vậy...

Trong giây lát, đôi mắt thâm thúy của Trọng Thủy khẽ lướt qua thân ảnh tàn tạ của tôi nằm dưới đất, không hiểu là ý gì...

Sự giả tạo của anh ta lại càng khiến công chúa cảm động, phen này nàng sẽ không nghe theo Cao Lỗ mà về nước.

Cao Lỗ không hề xoay chuyển được tình thế, bởi Trọng Thủy quá nham hiểm, quá vô liêm sỉ... Giá như tôi có thể nói được... Mà nếu tôi nói được, với một Trọng Thủy giỏi sắp xếp như vậy, liệu tôi có ứng phó nổi?

Mắt tôi bị thương tìm kiếm Cao Lỗ, hắn không còn nhìn đến tôi, lạnh lùng ám hiệu cho đám người đi cùng. Trọng Thủy cũng phản ứng nhanh lẹ, một câu “Không tiễn!” hướng về phía Cao Lỗ.

Nói rồi anh ta hướng công chúa, nói rằng có thứ gì đó muốn cho nàng xem, ôm eo nàng rời đi trước, đám gia nhân vẫn làm một hàng rào bảo vệ đề phòng.

Cao Lỗ siết chặt nắm tay, không hiểu sau này hắn sẽ ứng phó thế nào. Có lẽ đề phòng Trọng Thủy đưa công chúa đi, mặt sau lại trở mặt tập kết thuộc hạ đánh úp mình, Cao Lỗ vội vàng dẫn người của mình rời khỏi địa bàn của Trọng Thủy.

Lúc bóng hắn nhanh lẹ vọt đi, tôi cố đứng dậy muốn đuổi theo, bắt chập đầu gối tê rát và thân thể tê dại dần đi một cách khó hiểu. Nhưng vừa đứng dậy, cả người lại bổ nhào ngã xuống.

Trước mắt tôi chỉ còn nước mắt nhạt nhòa, đau xót. Hình bóng hắn đã biến mất, tưởng như tôi trong phút chốc ngẩn ngui đã vụt mất hắn mãi mãi, trong khi bản thân còn không ngờ tới...

Cao Lỗ, làm ơn hãy quay lại, làm ơn hãy tin em...

Không được, nhất định tôi phải giải thích cho hắn, không được...

Cũng không được, nếu hắn không nhanh chóng rời đi mà trở về nước, Trọng Thủy nhất định sẽ phái sát thủ... Hắn không được chết, không được chết...

Tôi cứ nằm dưới đất, đau khổ bất lực, ảm ức mà khóc. Còn có hối hận, oán hận...

...

Cho đến một lúc lâu sau, Trọng Thủy bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi, đưa ra trước mắt tôi một viên thuốc mà nói:

- Uống cái này đi! – anh ta cúi sát xuống, thản nhiên mà cười đẹp đẽ – Uống xong sẽ nói được, chạy được... sau đó chạy theo hắn đi...

Tôi giương mắt to nhìn anh ta. Thật nham hiểm, thật kinh tởm...

Và cũng thật nực cười cho tôi...

Anh ta không bị ánh mắt cay nghiệt của tôi làm cho nao núng, cầm lấy một lọn tóc của tôi lên nghịch, vô cùng mãn nguyện nói:

- Yên tâm đi, mật thám của ta cho biết hần chưa thể rời khỏi trấn ngay, bởi ta vừa cho lệnh giới nghiêm mà... Ta có nên bữa vậy, giảng thiên la địa võng một lượt giải quyết danh tướng của Âu Lạc không? Chỉ cần ta muốn, kể cả một đứa trẻ thoát nhìn vô tội trong thành cũng có thể là sát thủ...

Vai tôi run lên, nửa sợ hãi, nửa kinh tởm...

- Hay là... ta cứ cho người gặp hần đã, được giải thích theo đúng ý nguyện của người. Hần tin hay không tin đều như vậy thôi... Nhưng ta dám chắc chín mươi phần, hần sẽ không còn tin người nổi... Tại sao ư, người cứ gặp hần mà hỏi sẽ rõ, còn rất nhiều kịch hay...

Không đợi tôi phản ứng, anh ta nhét viên thuốc vào miệng tôi, ép tôi nuốt xuống.

Uống xong thuốc, tôi lại nôn ra tất cả thức ăn vừa ăn vừa này, thì ra đây chính là lý do. Tôi nhìn anh ta như nhìn thấy ác quỷ hiện hình, hoảng loạn lùi xa. Anh ta cứ tiến thêm một bước, đột nhiên túm lấy tôi kéo lại, khước môi giương lên cười

- Yên tâm đi... – anh ta chạm vào mặt tôi, bị sự chống cự của tôi, anh ta không còn ngần ngại túm lấy cánh tay còn lại của tôi – Nếu hần chết lúc này trên đất Nam Việt, có thể sinh ra biến cố, có thể Âu Lạc và công chúa sẽ nghỉ ngơi. Ta muốn từng nước cờ phải hoàn mỹ nhất, không thể sơ sót... Ta hứa, hần sẽ chết, nhưng là ở trên chiến trường...

Môi anh ta miết qua trán tôi, một cảm giác sờn gai ốc trào dâng. Đáy mắt anh ta tàn khốc hơn cả địa ngục, nhìn tôi với ánh mắt thù hận trở lại, muốn nhấn chìm tôi...

Tôi đã sợ hãi đến tê liệt, con người này vốn tôi không thể đấu lại... Đụng phải anh ta, thực sự là mò chôn bản thân mình...

Đọa cho tôi khiếp đảm xong, anh ta lại dịu dàng cười trở lại, còn tỏ ra an ủi mà nói rằng

- Minh Hà... Những lời ta hứa trước mặt nàng, dù nhìn đi nhìn lại vẫn là ta không thất hứa bao giờ. Cho dù là đêm hôm nàng từ hôn ta để lại một lời đe dọa, hay hôm nay thỏa hiệp cho nàng gặp công chúa... Thế nên, nàng đừng lo, ta sẽ không để nàng ủy khuất. Nàng muốn thử giải thích với hần thì cứ thử đi, ta hứa sẽ không giết hần bây giờ... Hãy gặp nhau một lần cuối cùng đi...

- Rốt cuộc... người đã làm những việc gì...? – Tôi run rẩy nói – Người đã sắp đặt tất cả? Người lại sắp làm gì nữa... Người rốt cuộc muốn gì?

- Muốn gì ư? – Trọng Thủy bật cười lớn, tay siết lấy cằm tôi, giọng điệu không ngừng kết án – Người còn hỏi ta muốn gì ư? Người thử nghĩ xem ta đã có cái gì? Bây giờ, bất cứ cái gì ta cũng sẽ không buông tha, thiên hạ, nữ nhân, tất cả!

59. Chương 59: Hiểu Lầm Càng Thêm Sâu

Trước mặt tôi, Trọng Thủy đã hoàn toàn lột bỏ mọi lớp mặt nạ. Đây mới chính là con người thật của anh ta? Tàn nhẫn, ích kỷ, nham hiểm... Sự dịu dàng, kể cả là yêu chiều, thỏa hiệp với tôi vừa mới đây... tất cả chỉ là giả tạo, là anh ta cố tình sắp xếp.

Trọng Thủy buông gương mặt còn bàng hoàng của tôi ra, và lại trở nên bình tĩnh. Con người này có thể thay đổi thái độ trên gương mặt quá nhanh, không thể lường trước.

- Bây giờ ta nên quay lại chỗ công chúa, tránh để nàng sinh nghi... – Trọng Thủy hiểm ác cười – Còn người, có thể ngoan ngoãn ở đây đợi ta, hoặc có thể thử thách bản thân mình chạy trốn xem, bỏ đi tìm hần xem... Ta chỉ muốn nhắc nhở với người. Dù người chạy đến chân trời góc bể cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta, cả đời này sẽ không! – Anh ta đầy tự tin mà nói – Tốt nhất là người nên chuẩn bị tinh thần, phần đời còn lại chỉ có thể giam mình trong biệt uyển đó, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy nam nhân duy nhất là ta, cả đời chịu dày vò, thống khổ...

- Không bao giờ! – Tôi lùi ra sau, kiên quyết nói.

- Không bao giờ sao? – Anh ta tiếp tục ngạo nghễ cười, túm lấy vai tôi kéo lên – Là như vậy, vĩnh viễn. Chỉ bao giờ ta thực sự xuống địa ngục, lời người đi theo... người mới thoát khỏi kiếp này...

- Bản thân anh không phải cũng đang đứng dưới địa ngục nhìn lên sao? – Tôi căm ghét, đả kích anh ta. Anh ta đang sống với địa ngục anh ta tạo ra, còn muốn hãm hại người khác cùng trầm luân với mình.

Trọng Thủy tức giận, đến giờ phút này, đối với tôi, anh ta không hề ôn nhu, không hề kiềm chế nữa. Anh ta cúi xuống cưỡng đoạt môi tôi, miệng lưỡi kĩ năng điêu luyện mang theo oán hận, luồn lách xâm chiếm. Tôi kinh tởm anh ta đến muốn buồn nôn, liều mạng lắc đầu giãy dụa. Anh ta không hôn lâu, chỉ đơn thuần là cắn cào, ánh mắt đục ngầu, giọng nói nguy hiểm kẻ sát bên tai, âm điệu đe dọa nhưng không hề vội vã:

- Đừng chọc giận ta, nếu không trước khi xé người thành ngàn mảnh, ta sẽ để cho người chịu dầm dấp dày vò kinh khủng nhất. Hãy tự biết rằng, sẽ không bao giờ có thể nhận lại từ ta chân tình nữa, bởi người cũng từng muốn dầm dấp lên nó không chỉ một lần...

Anh ta rút xuống từ mái tóc cái kẹp tóc đã cài cho tôi, bóp nó nát vụn trong tay, mặc ảnh vụn dăm vào da thịt, máu từng giọt nhỏ xuống. Máu chảy không thể lường bằng ánh mắt:

- Kể từ lúc bàn tay người tìm đến chuôi dao... Hoài vọng cuối cùng của ta đã dập tắt, và màn kịch ta dự phòng cũng chính thức có hiệu lực. Người rút cuộc cũng không một chút lưu tình hay đắn đo, vẫn có thể xuống tay với ta...

- Chính anh đã dựng lên màn kịch đó, chẳng phải muốn tôi vào bẫy sao? Bản thân anh cũng biết tôi căm ghét anh, không tin tưởng anh, muốn thoát khỏi anh... cho nên bất cứ cái gì cũng có thể làm! – Tôi nói xong, kịch liệt chùi miệng.

Trọng Thủy không còn muốn dông dài, là anh ta không muốn phá vỡ kế hoạch với công chúa. Ánh mắt khinh bạc trước hành động tôi cố gắng xóa dấu vết của anh ta. Trước khi rời đi, anh ta tàn nhẫn cảnh báo:

- Hà cố phí công, bởi còn đêm nay, những ngày tháng về sau... ta sẽ không nhẫn nhịn với người nữa...

Thân ảnh anh ta như gió lướt đi, còn mình tôi đứng giữa khoảng sân lớn trống trải. Tôi sẽ không bao giờ an phận đợi chết ở đây, dù biết anh ta không đơn thuần đe dọa, dù anh ta đã trải sẵn lưới nhện, dù có chạy đi đâu cũng không có khả năng trốn khỏi thì tôi vẫn phải thử. Tôi không muốn suốt đời làm nô lệ bị anh ta giam cầm, không muốn bàn tay ghê tởm đó chạm vào tôi, không muốn!

Chưa kể đến, tôi nhất định phải gặp Cao Lỗ, nói rõ tất cả, giải quyết hiểu lầm. Có lẽ hắn vẫn chưa rời khỏi trấn này...

Thực kì lạ, tôi một mình dễ dàng tìm đường ra khỏi biệt viện này, không hề có một ai ngăn cản. Vậy còn đám gia nhân, thuộc hạ thiện chiến lúc này của anh ta đâu? Họ cũng rút đi không dấu vết, tưởng như những con dơi núp mình trong bóng tối, đợi hiệu lệnh của anh ta mới đồng loạt lao ra. Phải chăng anh ta sai họ đi gây khó dễ cho Cao Lỗ? Anh ta nói không giết hắn ngay, nhưng không biết sẽ làm ra trò gì phía sau? Nếu anh ta ngầm bắt Cao Lỗ, rồi tra tấn hắn khai ra những bí mật quân sự? Không thể được!!!!...

Anh ta không ngại nếu tôi tìm Cao Lỗ giải thích? Anh ta hẳn đã có tính toán, và nắm chắc thế chủ động đến đâu? Tôi phải làm thế nào? Liệu tôi mò đi tìm hắn bây giờ, lại rơi vào một cái bẫy khác không? Kể từ lúc này, tôi cảm thấy rất kinh sợ con người đó.

Nhưng, trong lòng tôi vẫn day dứt khát vọng tìm hắn, nếu tôi không đi tìm hắn, liệu cả đời sẽ vĩnh viễn mất cơ hội? Gặp lại nhau chỉ chốc lát mà hiểu lầm chồng chất, tôi không cam tâm...

Tôi rời khỏi biệt viện, không thể đi bộ nên tìm chuồng ngựa. Vừa vặn thấy một đám thuộc hạ khác của Trọng Thủy dắt trong chuồng ngựa đi, kẻ nào cũng mang binh khí, cung tên, có vẻ rất khẩn cấp phục mệnh làm gì đó. Vây bắt Cao Lỗ sao?

Chúng phi ngựa ra khỏi biệt viện. Tôi trong lòng tự dưng thấy sợ hãi, vội muốn đuổi theo.

Ngựa của Trọng Thủy vẫn còn ở đây, hắn anh ta vẫn đang ở một góc nào đó trong biệt viện, bên công chúa, giả vờ yêu thương lừa gạt nàng. Không nghĩ nhiều, dù sao ở đây cũng chỉ còn một con ngựa, tôi nhảy lên

lưng nó phi đi, đuổi theo dấu vết đám người kia.

Đám người kia đều là cao thủ giang hồ, họ cưỡi ngựa phi nhanh như gió bão, kỹ thuật của tôi không giỏi như vậy, đuổi theo vô cùng chật vật. Nếu không phải con bạch mã này của Trọng Thủy là cực phẩm ưu việt, có lẽ tôi đã để mất dấu.

Bọn chúng lao vào thành trấn, bắt gặp một toán thuộc hạ khác đang giao đấu với một đám người lạ giữa đường lớn. Tôi nhận ra đó là đám người của Cao Lỗ. Toán quân này đến tiếp viện, hẳn là đám người Cao Lỗ không thể ứng phó được nữa.

Thấy địch đông thêm, hấn liền lập tức chọn cách mở đường máu thoát thân, gắng cướp một vài con ngựa của địch hay dân thường trên đường mà vội vàng rút khỏi. Hấn bận rộn giao đấu, ánh mắt lúc đó chỉ có sát khí lẫn phần nộ, lúc tôi vừa đuổi kịp, mới muốn cất giọng gọi hấn, đám người của hấn đã lên ngựa nhằm hướng cổng thành trấn mà đào thoát.

Lại một màn rượt đuổi, đám thuộc hạ của Trọng Thủy rút mũi tên truy kích, phía Cao Lỗ hai người phải cưỡi chung một ngựa, người ngồi sau cố gắng dùng kiếm gạt mũi tên. Trong lòng tôi như nhảy dựng lên khi thấy những mũi tên cứ tua tủa bắn về phía hấn.

Cuối cùng, một vài người của Cao Lỗ bị mũi tên gim trúng vào vai hay cánh tay khi họ đến được cổng thành, nhưng binh lính trấn giữ cổng khi thấy họ đã lập tức đóng cổng, hàng loạt xạ thủ từ trên phía lầu gác lại gương cung, chĩa xuống phía họ. Tôi cũng vừa đuổi kịp đến nơi.

Cao Lỗ trong lúc tức thời nhìn xung quanh đánh giá tình hình đã nhìn thấy tôi. Khoảnh khắc ánh mắt hấn chạm với ánh mắt tôi, tôi lập tức lên tiếng gọi, cũng tiến ngựa lên một chút, nhưng ánh mắt của hấn vẫn như vậy, dường như còn lạnh lẽo hơn. Không chần chừ, đột nhiên hấn phi thân về phía tôi, kẻ địch thấy hấn có động tĩnh liền bắn tên.

Tôi hết hoảng lo cho hấn, nhưng thân thủ hấn không quá tệ, vừa phi thân vừa tránh né mũi tên, cho đến khi lao được đến gần tôi, trong phút chốc, tôi đã rất hi vọng...

Chỉ là, tên vẫn vô tình bắn, và trong lúc hấn tiếp cận tôi, những mũi tên cũng lao đến phía này. Hấn nhảy lên phía sau ngựa mạnh mẽ túm lấy tôi. Tôi giật mình hiểu ra, thì ra hấn vẫn muốn lấy tôi làm con tin, dù sao đó cũng là phương kế tốt nhất lúc này.

Vừa vặn có một mũi tên lao đến, mắt tôi trợn ngược kinh hoàng. Hấn xoay ngựa tránh né, mũi tên chỉ kịp xoẹt qua vai tôi nhưng lại gim vào vai hấn chảy máu. Hấn chỉ nhíu mày một chút, không hề chậm chễ mà hét lớn, đồng thời đưa kiếm kề vào cổ tôi:

- DỪNG TAY! CÁC NGƯỜI MUỐN NỮ NHÂN CỦA TRỌNG THỦY NÀY CHẾT SAO?

Đám thuộc hạ của Trọng Thủy có lẽ nhiều kẻ không biết tôi, chỉ là khi chúng đình chỉ động tác quay về phía này, đồng loạt kinh hoàng khi thấy tôi cưỡi con bạch mã của anh ta, có kẻ bắt ngờ kêu lên:

- Ngựa Phong Sương Toái Ảnh của thế tử! Ngoài thế tử, bất cứ ai cũng không thể chạm vào nó, cũng không cưỡi được nó, nữ nhân này là ai?

Đôi đồng tử của Cao Lỗ thẫn lại. Không biết hấn đang ngầm bình tĩnh lại khi thấy việc uy hiếp có hiệu lực hay là lại để ý đến chuyện con ngựa này, hiểu lầm tôi càng thêm sâu. Chính tôi cũng không ngờ rằng Trọng Thủy lại để tôi cưỡi con ngựa này, hay đây cũng chỉ là một bước tính toán phù hợp của anh ta?

Vào lúc cấp bách, không kịp nghĩ nhiều, cũng không thể kịp giải thích hết được, trước mắt phải phối hợp làm sao khiến Cao Lỗ có thể chạy thoát, kể cả hấn có tạm thời hiểu lầm, khinh ghét tôi thêm thì an nguy của hấn đối với tôi vẫn là quan trọng nhất. Hấn không thể chết, không thể bị bắt.

Cánh tay hấn còn đang chảy máu, trong lòng tôi thầm nghĩ, lúc này hấn có thể nhẫn tâm lấy tôi làm lá chắn phía trước, nhưng hấn đã không làm thế. Trái lại trong tiềm thức, giữa lúc nguy cấp vẫn bảo vệ tôi, khiến bản thân hấn bị thương...

Điều đó chứng tỏ sâu thẳm trong lòng hấn vẫn còn có tôi, chỉ là vì hiểu lầm...

Còn tôi, bây giờ cũng kịp ngộ ra, như thế là quá đủ, quan trọng không còn là giải thích được bao nhiêu, mà là bảo vệ được hần...

...

Đám thuộc hạ của Trọng Thủy ngơ ngác nhìn nhau, chờ lệnh của tên thủ lĩnh cầm đầu. Hần nhìn tôi dò xét. Tôi trong lòng đau đớn nhưng vẫn phải hét lên:

- Các người không thấy sao? Hần đang uy hiếp tính mạng của ta! Không phải lúc này trước mặt công chúa có thể tử khôn khéo thay đổi tình huống, lần này cam chắc hần sẽ giết thật!

Tôi nghe thấy cả thanh âm nghiêng răng của Cao Lỗ ở rất gần:

- Hừ, ván vừa rồi Trọng Thủy kia đắc ý nhờ dựng võ kịch trước mặt công chúa, nhưng ta không tin hần hoàn toàn không một chút xem trọng tính mạng nữ nhân này!

- Các người mở cửa cho hần đi! Nếu ta chết, cam chắc mười cái mạng của các người cũng không đền nổi! – tôi giả tạo nói, trong lòng rất đau, rất đau.

Tên thủ lĩnh đám thuộc hạ kia có gương mặt danh thép, đúng là phong thái của kẻ cầm đầu – tay chân chính của Trọng Thủy, hần vẫn còn nửa tin nửa ngờ. Cuối cùng, hần lại lạnh giọng tuyên bố:

- Ta biết thế tử vốn không coi trọng nữ nhân nào, ta chỉ phục mệnh thế tử đã giao, ngày hôm nay bất sống tướng Cao Lỗ của Âu Lạc, còn lại mọi thủ hạ của y giết không tha!

Đám người của Trọng Thủy lại giương cung, kiếm. Nếu không bảo vệ được Cao Lỗ, tôi thà cùng hần chết ở đây. Trong tay tôi chỉ ít còn một con dao nhỏ, cũng sẽ liều mạng chiến đấu...

Chỉ ít lúc đó, dù cả hai cùng chết, hiểu lầm sẽ được sáng tỏ...

60. Chương 60: Không Còn Cơ Hội

Ý tứ của tên thủ lĩnh đã rõ, muốn giết hết đám thuộc hạ của Cao Lỗ rồi bắt hần để tra khảo bí mật quân sự. Kể cả Cao Lỗ lấy tôi làm con tin cũng không còn cơ hội nữa sao?

- Bất sống Cao Lỗ, còn lại giết! – Tên cầm đầu vung đao ra lệnh.

Lập tức đám người giương vũ khí lao tới. Cao Lỗ trừng mắt, hần nắm chắc kiếm, nhảy xuống ngựa phụ trợ những người đi cùng. Thuộc hạ của Trọng Thủy kẻ nào kẻ nấy hung hãn đâm chém, một màn đao quang kiếm ảnh kịch liệt...

Cao Lỗ sẽ không chống đỡ được mất...Người của hần không ngừng bị thương, một hai người đã ngã xuống. Vài tên thuộc hạ của Trọng Thủy chuyển mục tiêu, tính lao đến chém tôi. Ánh đao loang loáng, tôi rùng mình sợ hãi...

Nhưng tôi vẫn bình an, thì ra có một thanh kiếm đã xuyên qua họng của đối phương trước khi đao của hần chém xuống đầu tôi.

Thì ra là Cao Lỗ. Lẽ ra hần còn đang chống cự ở phía trước nhưng lại kịp thời phóng kiếm đến cứu tôi. Hần đồng thời cướp một thanh đao khác, thân thủ nhanh lẹ nhảy ra sau, vung hai nhát chém hai tên thuộc hạ cũng đang lao đến phía tôi.

Hần cứu tôi?

Trong lúc tôi còn ngỡ ngàng xúc động, thì lại kinh hoàng khi thấy hần bị thương. Hần bị thương rồi, trúng một đao bên sườn...

Cõi lòng thất lại, tôi cắn chặt răng, nhảy xuống ngựa nhặt một thanh kiếm, nhắm mắt hướng địch chém loạn, miệng hét lớn:

- Cao Lỗ, lo cho bản thân anh đi, đừng lo cho em!

- Người tưởng ta cứu người sao? – Hắn cười lạnh – Thật nực cười, người trong mắt hắn cũng chỉ là quân cờ thôi sao? Nhưng ta cũng vẫn muốn đánh cuộc đến cuối... Bằng không đi nữa, trước khi chết, ta cũng tự tay lấy mạng người...

Cao Lỗ hận tôi đến vậy sao?

Đám người của Cao Lỗ bị thương đã rất nặng...

Đúng lúc đó phía sau có tiếng vó ngựa vội vàng lao đến, một người phụ nữ cưỡi ngựa hét lớn:

- Dừng tay, đừng làm tổn thương Minh Hà tiểu thư!

Là A Liên, là cô ta đã lừa tôi. Thì ra trước sau cô ta lại là thuộc hạ trung thành của Trọng Thủy.

Bọn họ không nhận ra tôi nhưng chắc chắn nhận ra A Liên. Đám người đình chỉ động tác trong giây lát, tôi nhanh chân tiến gần lại Cao Lỗ, nhỏ giọng nói:

- Lấy em uy hiếp!

Đôi mắt hắn trong khoảnh khắc biến động, nhưng ngay sau đó kéo lấy tôi uy hiếp...

Tên thủ lĩnh phe địch trừng mắt nhìn A Liên:

- A Liên, như vậy là sao?

- Thế tử không muốn làm tổn thương cô gái này... – Nói rồi hướng về phía tôi – Thả bọn họ đi!

- Nhưng...

- Thế tử ắt có cách khác! – A Liên đáp – Tiểu thư, thế tử sẽ đón người sau...

Tôi nhìn A Liên đầy oán hận, cô ta đã lừa tôi như thế, nhưng ngay tại lúc này, tôi vẫn trong vai một con tin, không thể vạch mặt cô ta, không thể làm rõ mình vô tội...

Đám người của Cao Lỗ dìu nhau lên ngựa, cho đến lúc ra khỏi cổng thành, hắn vẫn dùng kiếm uy hiếp tôi.

Ngựa phi khỏi trấn, hắn ngồi sau ngựa, một tay vẫn kè kè thanh kiếm... Con ngựa này không nghe hắn, tôi đành phải cầm cương, phi ngựa đi khẩn cấp... Chỉ cần có tôi làm con tin, hắn sẽ an toàn hơn...

Trên ngựa, khoảng cách rất gần, bình thường hai người cưỡi chung một con ngựa sẽ rất lãng mạn... nhưng thực sự, giữa chúng tôi lại có một hố sâu rất lớn.

Tôi ngửi được mùi máu trên vai, trên ngực hắn... Tất cả là tại sự ngờ nghệch của tôi... Muốn quay lại nhìn hắn, nhưng lại sợ đôi mắt lạnh lẽo nghiêm khắc của hắn. Tôi phải giải thích như thế nào đây...

- Tại sao lại lừa ta? – Âm thanh của hắn ngay bên tai tôi, tàn nhẫn hơn muôn vàn đao kiếm – Người rút cuộc đang mưu tính chuyện gì nữa? Tại sao lại dễ dàng lao đến bảo ta uy hiếp người?

- Tại sao anh lại cho rằng em lừa anh? Tại sao? Tại sao? – Tôi cũng điên cuồng hét lên – Chẳng lẽ lòng tin của anh chỉ có bấy nhiêu sao? Anh có biết em đã sợ hãi như thế nào? Kinh hoàng như thế nào? Nhưng khi anh xuất hiện nhìn em căm phẫn, lại càng kinh hoàng hơn...

Đột nhiên hắn túm lấy một bàn tay tôi, kéo lại phía hắn, cười lạnh nói:

- Tại sao lại còn giữ vật này, tại sao? – Hắn nhìn vào chiếc nhẫn, tưởng chừng che giấu sự khổ tâm bằng thái độ miệt thị. – Người lại muốn một lần nữa, hoàn hảo tính kế gạt ta sao?

- Em chưa từng lừa anh! – Tôi phẫn nộ – Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Thật hoàn hảo, không phải là một mỹ nhân, nhưng lại có thể tinh vi câu hồn đoạt phách... Khiến ta nhất thời hồ đồ mà quên phòng bị, người lại chọn cách hành sự vào đúng ngày hôn lễ dễ sơ hở nhất... Nhưng thật tiếc, dù người có hi sinh trinh tiết nằm trên giường của ta, sống trong phòng của ta, quan sát ta làm việc...thì những gì người cố gắng lục lọi lấy đi trong ngày hôn lễ đó, vốn không phải bí mật quân sự trọng yếu, vì những thứ quan trọng nhất ta cũng không để trong phòng...

Cái gì? Lục đồ? Ngày hôm đó hôn lễ, rất nhiều người ra kẻ vào, nhưng chỉ có vài nô tỳ đến thay y phục cho tôi, trang trí tân phòng...

Chẳng hay đến việc này mà Trọng Thủy cũng đã dàn xếp, mục đích chỉ là biến tôi thành gián điệp...

- Em không có, Cao Lỗ, hãy nghe giải thích...

- Thật nực cười, thuộc hạ thân tín của ta, Thúy Hương bám theo người liền bị người hành hạ không còn ra hình người, thực tàn nhẫn... – Cao Lỗ siết chặt bàn tay, tưởng như muốn đem xương cốt của tôi bóp vụn. – Người cũng không ngờ được nàng lại có thể sống sót quay về đúng không? Cũng không ngờ được ta lại bí mật đến đây đúng không? Vốn dĩ ta không muốn tin người cùng Trọng Thủy có quan hệ, nhưng ngày nay, trên đường tự mắt thấy cặp nam nữ ma quỷ các người tình tứ... Lúc đầu tại sao ta không cảnh giác, Trọng Thủy và người có mối liên hệ không đơn giản, rõ ràng không phải là đến khi cầu thân mới quen nhau...

- Không, không, anh hiểu lầm rồi! Tất cả là hấn ta sắp đặt, không phải...

- Người phối hợp với hấn rất tốt không phải sao? – Cao Lỗ nghiêng rằng nói – Muốn lừa gạt ta thêm một lần, để ta hai tay đưa bí mật quân sự cho người! Hoang tưởng!

Trước sự ngỡ ngàng của tôi, hấn đoạt lại chiếc nhẫn đã trao cho tôi, cùng với chiếc nhẫn của hấn mang trong người, không hề do dự, thẳng thừng ném hai chiếc nhẫn đi... Sót lại trong mắt tôi, chỉ là hai tia sáng cuối cùng của thứ kim loại ánh lên ... Nhẫn rơi vào bụi cỏ, không còn thấy dấu vết, ngựa đã đi xa...

Không chỉ Trọng Thủy dối trá, A Liên lừa gạt, mà ngay cả Thúy Hương cũng bao biện cho hành động bất cóc của cô ta. Trong tay tôi không có một bằng chứng nào chứng minh mình vô tội, cộng thêm lại lịch bất minh của mình ban đầu... Tất cả quá hoàn hảo...

Thế nhưng trong lúc này tôi cũng đau đớn nhận ra, phải chăng tình cảm của Cao Lỗ cũng chỉ là nhất thời như vậy? Giống như hai kẻ điên khùng bị trúng sét, thực sự hấn yêu tôi không hề sâu? Phải, hấn yêu tôi được mấy ngày...

Hấn là con người đặt quốc gia lên đầu, nghiêm khắc với bản thân, lúc nào cũng phòng vệ, lúc nào cũng muốn mình phải cẩn thận... Gánh trên vai trọng trách và bí mật quân sự quá lớn, khiến hấn luôn e dè gián điệp...

Thực sự đêm hôm đó cùng nhau đào tẩu khỏi hôn sự, đó hoàn toàn là một nước đi sai lầm. Kết quả là, mọi việc vẫn xoay theo bánh xe lịch sử...

...

- Tướng quân, trời đã tối, anh em bị thương, ngựa cũng mệt, e rằng không đi tiếp được! – Một thuộc hạ của Cao Lỗ trình báo.

- Mọi người cố gắng, còn ở trong Nam Việt còn nguy hiểm, đến càng gần biên giới càng tốt, nhất định không thể khinh suất! – Cao Lỗ động viên.

Nói vậy nhưng khi nhìn những gương mặt tái mét của thuộc hạ, hấn lại khổ sở nhíu mày. Đi tiếp cũng không ổn, dừng lại cũng không ổn.

- Nghỉ một lát rồi đi tiếp! – Hấn nói, kéo con tin là tôi xuống ngựa, gương mặt của hấn khiến tôi không dám chắc, vượt qua biên giới rồi hấn có giết tôi không.

Trời tối đen như mực, bỗng nghe thấy tiếng gió rít ghê rợn xuyên qua những đám cỏ, bụi cây cao dày. Đám người của Cao Lỗ mở lớn mắt, cảnh giác cầm kiếm lên...

Từ những bụi cây, hàng trăm mũi kim nhỏ xíu lần lượt phóng ra. Mọi người ra sức tránh né, dùng kiếm gạt bớt nhưng không thể tránh được hết, mỗi người đều trúng một vài cái. Kim tuy không thể giết người, nhưng là cắm vào gia thịt gây tê buốt.

Tôi bị trúng ba mũi trên vai...

Bỗng khắp người cảm thấy vô lực...

Kim có độc!

- Chết tiệt! - Cao Lỗ rút những mũi kim ra, cố gắng chống đỡ, người của hắn đã muốn gục ngã.

Lúc này từ trong đám cỏ mới bước ra, hai nữ sát thủ thân hình vô cùng nhỏ nhắn, thân pháp của họ cao đến mức, đứng gần cũng không cảm nhận được hơi thở...

Cao Lỗ vừa đứng dậy cầm kiếm thì lại loạng choạng gục xuống. Hai nữ sát thủ còn rất trẻ kia độc ác mà cười, không vội tiến lại, giống như đang tự thưởng thức.

Tiếng vó ngựa phía sau đến càng gần.

Lần này không chỉ là một đám sát thủ nữa, mà chính là Trọng Thủy cầm đầu đến...

61. Chương 61: Đoạn Kết

Trọng Thủy ung dung xuống ngựa, đám người của anh ta tạo thành một vòng tròn, trong tay sẵn có gươm đao bao vây chúng tôi. Cao Lỗ cắn răng, kiêu ngạo chống mũi kiếm xuống đất, đám thuộc hạ của hắn thấy vậy cũng tự lấy kiếm rạch vào chân, vào tay mình để duy trì tỉnh táo.

Trọng Thủy cười thỏa mãn, anh ta đã đạt được ưu thế. Thì ra thả tôi đi, anh ta cũng không thiệt hại gì, anh ta để đám người của Cao Lỗ ra sát biên giới mới tóm gọn, một là để thỏa mãn thú vui mèo vờn chuột, hoặc là nhân lúc này ra tay ngay tại đây rồi đem xác người qua biên giới, như vậy không ai có thể nghi hoặc chuyện Cao Lỗ chết trên đất Nam Việt... Anh ta tính nước nào cũng không bao giờ thiệt...

Không được, Cao Lỗ không thể nào chống cự trong hoàn cảnh này, hắn không thể bị bắt. Nhưng phải làm sao đây, phải làm sao đây...

- Minh Hà, lại đây với ta! - Trọng Thủy thân nhiên cười, đưa một cánh tay ra phía trước.

- Không, anh là kẻ xấu... Trọng Thủy, anh đã đi quá xa rồi, càng làm những việc xấu, cuộc đời anh càng không có lối thoát...

Trọng Thủy lúc này quyết định hạ màn, anh ta không cần đóng kịch nữa, hướng về Cao Lỗ nói:

- Hơi thất vọng, nhưng mà không sao, người đã ruồng rẫy nữ nhân của mình, từ nay về sau ta sẽ thay người chăm sóc nàng thật tốt...- Sau đó nhìn về phía thuộc hạ - Giết tất cả bọn chúng, đem qua biên giới xử lý gọn gàng. Riêng Cao Lỗ tướng quân kia, tốt nhất là phế chân tay của hắn rồi bắt sống lại, ta vẫn còn thú vui để làm...

Tôi nhìn xung quanh một lượt trong nỗi đau đớn và hối hận. Mọi việc đã đến nước này, hoàn toàn là tuyệt vọng sao?

Đao quang kiếm ảnh từ bốn phía như những vệt sáng loang loáng trong đêm. Mọi thứ trôi qua rất nhanh, tôi chẳng kịp nhìn qua gương mặt của Cao Lỗ để xác định liệu hắn đã hiểu rõ, liệu hắn đã tin tôi chưa... Đầu óc và tâm thần tôi rất rối bời, giống như vùng vẫy trong tuyệt vọng...

Khoảnh khắc ấy mong manh dường như chỉ trong cái nháy mắt, và đầu óc tôi cũng không kịp nghĩ nhiều, có thể hoàn toàn là bản năng...

Đến khi nỗi đau xuyên thấu, máu đỏ phun ra như những hạt trân châu tán loạn trước mắt, chỉ trong khoảnh khắc đó tôi mới tỉnh táo đến kì lạ...

Tôi không biết, dường như thân thể tôi đã tự lao ra chắn trước mũi kiếm cho Cao Lỗ khi một lưỡi kiếm muốn chém thẳng đến hắn...

Tôi nghe thấy tiếng thét bi phẫn của Cao Lỗ cùng với thanh âm gào lên của Trọng Thủy... Máu chảy rất nhiều, tôi không thể tiếp tục đứng vững nữa... Thân thể một lần nữa lại mất cảm giác, hai mắt mờ đi...

Cao Lỗ từ phía sau lao đến đỡ tôi, nhưng tôi không nghĩ được nhiều nữa, trong lòng chỉ kịp lưu lại một tia ấm áp cùng một tia mong manh cầu nguyện cho hắn bình an...

Tôi không kịp thấy gương mặt hắn, không đủ sức quay đầu nhìn. Dư ảnh cuối cùng trong mắt tôi vẫn là gương mặt tái nhợt đầy hoảng loạn của Trọng Thủy... Cũng tốt thôi, giữa tôi và anh ta kết thúc ở đây, cho tất cả những gì anh ta đã oán hận và ảo vọng...

Dường như Cao Lỗ đang gào thét tên tôi, hắn lay tôi không ngừng... Trái tim tôi phảng phất nổi đau. Tôi muốn cố thêm một chút nữa, vẫn muốn nói với hắn một lời nữa...

Không quá lâu sau đó, có lẽ Cao Lỗ vì quá bi thương mà có thể vùng lên, hắn và một vài người đã có thể cướp ngựa đi tiếp. Mà cũng có lẽ Trọng Thủy đã phát điên rồi, cho nên anh ta không còn làm chủ được tình hình... Mắt tôi không còn nhìn thấy được, tất cả chỉ là tôi gắng sức suy đoán một chút...

Một thoáng sau, tôi mơ hồ thấy cảm giác lạnh lạnh và tiếng gió thổi bên tai. Cao Lỗ ôm tôi trên ngựa, hắn không ngừng tự lừa dối bản thân mình:

- Minh Hà, Minh Hà, gắng một chút nữa, chúng ta sắp đến biên giới rồi, không sao đâu...

Câu nói sau tôi không nghe được nữa, mọi giác quan đều sắp mất. Tôi gắng gượng một lần cuối cùng mở miệng, bấy giờ mới hiểu, lời trần trối cũng khó nói đến thế nào... Không nghe được cả lời mình nói, tôi không chắc rằng thanh âm có đủ để hắn nghe thấy...

- Cao Lỗ... nhất định... đừng vì chuyện này mà đau lòng... cũng không được tự trách bản thân... tất cả... nếu là sai lầm thì đó đều là lỗi của một mình em thôi... Còn nữa... hãy bảo vệ đất nước của chúng ta... – Sẽ thật tốt nếu tôi lưu lại trong mắt hắn một nụ cười, vì vậy tôi dùng chút sức mạnh tàn dư để mỉm cười. – Trước đây... em không có lừa anh đâu... em đúng là xuất hiện ở cái giếng đó... Cho nên nếu có thể... hãy đem tro cốt của e thả xuống đó... để em có thể tìm đường trở về...

Một giọt nước ấm nóng và ướt át rớt xuống gương mặt tôi... Có lẽ là nước mắt của hắn. Nhưng tôi không thể tiếp tục cố gắng nữa rồi...

Đừng khóc, Cao Lỗ...

Đừng đau lòng...

Tại sao khoảnh khắc cuối cùng này tôi lại ước, giá như Trọng Thủy ban nãy đừng lật ngựa ván bài, chỉ có mình tôi đau lòng, còn hắn dù oán hận tôi cả đời nhưng cũng tốt hơn là đau lòng...

Nhưng tất cả đã kết thúc rồi...

...o0o...

...

...

Năm 201x.

Đầu mùa thu, tôi trúng tuyển vào khoa văn học của Đại Học Quốc Gia, trước khi làm thủ tục nhập trường, tôi có đi du lịch một vòng Hà Nội. Sau ba năm, tôi lại đến thăm Cổ Loa một lần nữa.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, khí hậu mát mẻ, không nắng gay gắt, rất thích hợp để đi thăm thú.

Ngồi trên xe bus số 46 thẳng từ Mỹ Đình đến Cổ Loa, tôi cầm chiếc Ipad đọc lại một câu chuyện mình đã viết.

Đó là câu chuyện ảo tưởng mà tôi đã nằm mơ thấy trong khi hôn mê. Ba năm trước, tôi bị ngã xuống giếng suýt chết, thật may được cứu và đưa vào bệnh viện cấp cứu kịp thời... Giấc mơ đó chân thực đến mức khi tỉnh lại, tôi vẫn không tin đó chỉ là một giấc mơ đơn thuần... Phải mất khá lâu tôi mới bình tâm...

Câu chuyện phía trên các bạn đọc, chính là do tôi viết lại từ giấc mơ, nó kết thúc tại thời điểm “tôi” trong mơ chết đi và tỉnh lại ở thời hiện tại. Tôi cũng băn khoăn rất lâu rằng sau đó mọi chuyện có thể tiếp diễn thế nào?...

Tôi không chắc, nhưng tôi đoán là nó sẽ bằng một cách nào đó để diễn ra theo vòng quay định trước của lịch sử, một số bí mật bị chôn vùi hoặc qua nhiều dị bản, hậu thế chỉ còn lưu lại một câu chuyện cổ tích chung chung như tất cả mọi người đều biết...

Nếu như giấc mơ của tôi có thật...

Trọng Thủy sau đó có thể yêu hoặc không yêu công chúa, nhưng ắt anh ta cũng lợi dụng nàng. Rất có thể Cao Lỗ sau khi người yêu chết, một thời gian hẳn sẽ suy sụp đổ bệnh, nhân lúc công chúa đến thăm riêng, nàng có thể đem theo một chút bí mật quân sự từ hắn?

Những bí mật đó có thể không phải là tất cả mấu chốt thất bại cho cả dân tộc. Bản thân triều đình đã chủ quan, đánh giá sai về đối phương và thiếu cảnh giác. Trọng Thủy lại là một người xảo hoạt khôn cùng, anh ta có thể dùng nhiều cách như ly gián, kích động, đồng thời triệt tiêu sự đoàn kết và làm lỏng lẻo suy yếu chính quyền nhà nước của ta...

Liên tưởng đến đó, xe bus cũng vừa đến bến. Tôi khoác ba lô bước xuống, một mình đi bộ thẳng vào khu di tích.

Tôi trước hết là đến thăm hồ, ngạc nhiên ở chỗ so với mấy năm trước, cây cầu gỗ dẫn ra giếng đã bị người ta tháo đi. Hỏi mấy người dân bán hàng xung quanh mới hay, vì có nhiều trẻ em chạy lên cầu nghịch rồi chết đuối nên người ta đã dỡ luôn cây cầu đó, không cho ra thăm giếng nữa. Vì thế ngày nay chỉ có thể đứng bên bờ hồ, từ phía xa ngắm giếng...

Lúc này là giữa trưa nên đền thờ bên hồ chưa mở, tôi đành tìm một chiếc ghế đá quanh bờ hồ ngồi xuống nghỉ và chờ đợi...

Gió đầu mùa thu thổi qua, những phiến lá xào xạc... một vài mảnh lá khô như những cánh bướm nhẹ nhàng đáp xuống lòng hồ, mặt nước khẽ rung động...

Tôi mơ màng cảm máy ảnh lên chụp. Thoạt nhiên thấy ghế đá bên cạnh cũng có người ngồi xuống. Đường như là một chàng trai cũng khoác ba lô đi du lịch một mình như tôi?

Tò mò một chút quay đầu sang, tôi giật mình bàng hoàng khi thấy dù ăn mặc hoàn toàn giống như người đương đại, gương mặt chàng trai trẻ đó hệt như một người trong giấc mơ, không thể sai khác...

Máy ảnh trong tay tôi tuột xuống bãi cỏ...

Gió lại tiếp tục thổi, đôi mắt người đó thu vào gương mặt kính ngạc và thân ảnh run rẩy của tôi. Người đó mỉm cười:

- Ta đã đợi ở đây rất lâu rồi... Chỉ để gặp một người con gái, chỉ để kể cho nàng nghe một câu chuyện tựa như một giấc mơ xa xôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/au-lac-chi-nu>